SONU OLMAYAN YOL

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI
KRISTA & BECCA
RITCHIE

Ryke ve Daisy, aralarındaki yedi yıllık yaş farkı yüzünden dünyanın ve ailelerinin gözünde zorlu bir mücadeleyle karşı karşıya kalmıştı.

En maceracı, en hızlı yaşayan çift olarak bilinen bu ikilinin bir sonraki adımı medya için her zaman belirsiz olmuştu.

Özel hayatlarında yaşanan büyük sorunlar, Ryke ve Daisy'nin dayanma gücünü sınamaya ve birlikte geçirecekleri geleceği şekillendirmeye devam ediyordu.

Birbirlerine söz vermişlerdi.

Asla yavaşlamayacaklardı.
Kim olduklarından asla ödün vermeyeceklerdi.
Birbirlerine olan sevgilerinden asla vazgeçmeyeceklerdi.

Ancak mutluluklarını korumak aynı zamanda daha fazla risk almak anlamına geliyordu. Connor Cobalt'ın bile almayacağı riskler...

Profesyonel bir serbest-solo tırmanışçı olan Ryke risk almaya hiç de yabancı değildi ama Daisy ile atacağı bir sonraki adım sağlığından çok daha fazlasını tehlikeye atacaktı.

ISBN 978-625-366-231-8
MARTI
/martiyayinlari
9 786253 662318

SONU OLMAYAN YOL

Özgün Adı: Long Way Down
Krista & Becca Ritchie

Çeviren : İrem Doruk
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Düzelti : Gülçin Özbek Kuyumcu
Son Okuma : Öznur İlter
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Kristin del Rosario
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2793

1. Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-366-231-8
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021 LONG WAY DOWN by Krista & Becca Ritchie
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

KRISTA & BECCA

RITCHIE

SONU OLMAYAN YOL

Duzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: İrem Doruk

Ninova

Yazarlardan Bir Not

Sonu Olmayan Yol, Ryke ve Daisy'nin bakış açısından anlatılan ikinci kitaptır. Öncesinde *Addicted* serisinin kitaplarını okumanız zorunlu değildir ancak önerilir. Bunun yarı sıra, *Sonu Olmayan Yol*'u okumadan önce *Ateşi Körükle* kitabını okumanız gerekmektedir.

Yazarlardan Bir Not, İkinci Kısım

Sonu Olmayan Yol, romanlarımızın çoğunda olduğu gibi ağırlıklı olarak karakter odaklı bir kitap. Aynı zamanda serinin en uzun kitabı ve *Addicted* Serisi'nin son kitabı. Bunun bir dönemin sonu olduğunu bile söyleyebiliriz. Tekrar ağlamaya başlamadan önce sizi burada bırakacağız ve kapanışta bir kez daha buluşacağız. Bu yüzden kendinize iyi bakın, kalplerinizi açın, biraz peçete alın ve size Ryke Meadows & Daisy Calloway tarafından sağlanan yolculuğun tadını çıkarın.

xoxo
Krista & Becca

Ryke'tan Bir Not

Siktirin gidin.

PROLOG

RYKE MEADOWS

Hayatımda gördüğüm en uzun sarı saçlar rüzgâra kapılmış, çılgın bir vahşilikle savruluyordu. Bir *bungee jumping*'e doğru havada asılı duran ahşap rampanın korkuluklarına tutunuşunu izledim. Sabahın erken saatlerinde yapması gereken günlük barfiks antrenmanını araya sıkıştırmak istiyormuş gibi ileri geri sallanıyordu.

Oysa bunu yapmıyordu. Yani günlük sikik antrenmanını falan yaptığı yoktu.

Sadece hareket etmeden duramıyordu.

Ben de, "*Bu kız lanet olasıca yerinde duramıyor*," diye düşünüyordum.

Bungee sırasının arkasına yakın bir yerde durduk. Korkulukların üzerinden bir kez daha baktıktan sonra kalçalarını yukarı çekti ve başını aşağı sarkıttı.

Siktir.

Daisy dışındaki herkes *bungee jumping* yapmaktan vazgeçtiğinde onun bir kuş gibi davranarak korkulukların üzerinde gezineceğini düşünmemiştim. On altı yaşındaki insanların genelde ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nedense önümüzdeki uzun sıradan veya telefonunun çekmemesinden şikâyet edeceğini düşünmüştüm.

Onu yalnızca kısa bir süredir tanıyordum ve hâlâ özünde kim olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Sabahın 06:30'unda, yabancı bir ülkenin tropikal ikliminindeydik.

Daisy ile ilk defa gerçekten yalnız kalıyordum. Yanımızda ablaları ya da kardeşim olmadan baş başaydık.

Benim sikik sorunum ise şuydu; onun baş aşağı sarkmasını izlerken zihnimin bir köşesinde, "*Lanet olsun, bu çok eğlenceli görünüyor*," düşüncesi vardı.

Hemen ardından, "*Korkuluklardan biraz daha eğilirse onu yakalayacağım*," diye aklımdan geçirdim.

Onu koruma isteği ile onunla çılgınca şeyler yapma arzusu arasında gidip geliyordum. Aklımda dönüp duran düşünceleri engellemeye çalışarak sadece dürtülerime göre hareket ettim.

"Ne halt ediyorsun, Calloway?" Yanma sokulup elimi omzuna koysam da onu aşağı indirmedim. Belimi ahşap bariyere yaslarken cevabı yeşil gözlerinde görmüştüm.

Cancun, Meksika'nın geniş manzarasını takdir ediyormuş gibi etrafı inceliyordu. Cancun, üniversite bahar tatilimi geçirdiğim yerdi. Daisy henüz üniversitede olmamasına rağmen ablalarıyla vakit geçirmek için peşlerine takılmıştı. Zaten ablaları da onun varlığından oldukça mutluydu.

Daisy uçuşan bir tutam saçını kulağının arkasma sıkıştırdı. "Çok şey kaçırıyorlar."

"Böyle düşünmeyeceklerdir." Çoğu bu kadar erken kalkmak istememişti. Ayrıca Lily yüksekten çok korkuyordu.

Sıra öne doğru ilerledi. Elimi kahverengi saçlarımda gezdirirken, "Benimle geliyor musun?" diye sordum.

Sonunda gözlerime baktı, bakışlarının ardında şeytani bir parıltı vardı. "Seninle gelen çok kız oluyor mu?"

Yüz ifadem aynı karanlık halini korudu. Cinsel imayla güvenli alanın arasındaki ince çizgide ilerleyerek, "Onlarla birlikteysem..." diye belli belirsiz bir cevap verdim.

Daisy ayağını rampaya koydu. Flörtöz sorusuna rağmen gözlerinin ardında gerçek bir merak ve okuyamadığım bir kafa karışıklığı vardı. "Yani daha önce hiç seninle gelmeyen bir kız olmadı mı?"

Başım zonklarken dudaklarımı ovuşturdum. "Yürü, Daisy."

Yirmi iki yaşındaydım.

O ise on altı yaşındaydı.

Siktiğimin bir milyon yılı geçse bile asla Daisy'den faydalanmazdım. Ancak biri benden bu kadar çok kelimeyle, bu kadar fazla şekilde tavsiye istediği zaman ağzımı kapalı tutmakta hep zorlanmıştım. Bu seks hakkındaki ilk konuşmamız olmasa da bu konuşmaları benimle ilişkilendirmeye başlamasından ve onun hakkında cinsel şeyler düşündüğüm sonucuna varmasından endişeleniyordum.

Daisy iki parmağını korkuluk boyunca gezdirirken rampada zıplayarak ilerledi. "Sadece merak etmiştim." Yüzünde içten bir özür ifadesiyle bana baktı. "Özür dilerim."

"Bana sikik bir soru sorduğun için özür dilemek zorunda değilsin."

Tekrar durduk, sıra ilerlemiyordu. Saçları her yöne savruldu. İlk sorusunu yeniden ifade etmekte zorlanıyormuş gibi başım eğmişti. Daisy'nin yüz ifadesi acı içinde bir kafa karışıklığıyla doluydu ve içimdeki her bir lanet parça ona yardımcı olmak istiyordu. Yalnızca bunu yapabilmeyi umuyordum.

"Seni rahatsız eden ne?" diye sordum.

"Sivrisinekler." Görünmez böcekleri kovalar gibi yaptı. Hep ortamı yumuşatmaya çalışırdı.

Çenem gerildi. "Gerçekten neyden *rahatsız* oluyorsun?" Havanın gergin olup olmaması ya da aramızdaki rahatsızlığın geçip geçmemesi umurumda bile değildi. Tek umursadığım şey oydu.

"Hiçbir şey." *Hiçbir şey falan değildi.*

Sıkıntıyla gözlerimi ovuşturdum. "Daisy..."

"Önemli bir şey değil." Yine aynı belirsizlikle konuşmuştu.

"Öyle mi? O zaman neden kusacakmış gibi görünüyorsun?"

Rose Calloway'e özgü bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çok ısrarcısın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Bana bunu daha önce de hatırlatmıştı. "Herkese karşı böyle misindir?"

Yalnızca önemsediğim insanlara karşı. "Bak, şu anda benim sinirimi bozduğun gibi ben de senin lanet sinirlerini bozacağım. Bu yüzden ikimize de bir iyilik yap ve söyle gitsin, Calloway." Elimle devam etmesini işaret ettim.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sert mi istersin, yumuşak mı?"

"İstediğin kadar sert olsun."

Rüzgâr saçlarını yüzüne savururken sarı telleri ağzına yapıştı. Beline kadar uzanan saçları yüzünden siniri bozulmuş gibi görünüyordu, bu yüzden önünü görebilmesi için saçlarını geriye doğru taramasına yardım ettim. Karışıklığa karşı sinirle homurdandı.

"Bana ver." Saç tokasını işaret ettim.

Tokayı bileğinden sertçe çıkarıp bana uzattı, ben de saçlarım toplayarak mümkün olan en dağınık topuzu yaptım. Daha işim bitmeden bana teşekkür etti ve rahatlayarak iç çekti.

Bir adım geri çekildim. "Bana hiç benimleyken *gelmeyen* bir kız olup olmadığım sordun. Bunun senin için ne önemi var?"

"Bu kişisel olarak seninle ilgili değil," dedi hızlıca.

"Zaten öyle olduğunu düşünmemiştim."

Kaşları çatıldı, yüz ifadesi beni öldürüyordu. "Sadece merak ettim," diye başladı. "Bende bir sorun var mı diye." Uzun bir süre duraksadı.

Çenem kilitlendi. *Senin hiçbir sikik sorunun yok.* Kelimeler boğazıma düğümlenmişti.

"Ya da belki," diye devam etti. "Belki de birlikte olduğum

erkeklerde bir sorun vardır." Ardından korkuluklara tırmanıp oturdu ve bacaklarını sarkıttı.

Bir doksanlık boyumla başım hâlâ onunkinden daha yüksekteydi, bu yüzden o başını kaldırıp bana bakarken ben aşağı bakıyordum. Yanına oturabilirdim ama göz göze kalmak istiyordum.

"Bazı kızları boşaltmak zordur," dedim ona. "Bazı erkekler de kadınları memnun etme konusunda berbattır. Hangi kategoriye girdiğini bilemezsin, tatlım. En azından sana lanet olası derecede çekici gelen birini bulana kadar."

Birkaç kez başını salladı, hayal kırıklığına uğramış ve inanılmaz üzgün görünüyordu. Ona baktığımı fark ettiğinde bana hiç inanmadığım bir "*iyiyim*" gülümsemesi sundu.

Onun hislerini düzeltmek adına yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve işin zor kısmı da buydu.

Endişelenmemem için konuyu değiştirerek, "Daha önce *bungee jumping* yaptın mı?" diye sordu.

"Birkaç kez. Sen?"

"Çoğunlukla lunaparklarda yaptım." Daisy yüz hatlarımı inceledi. Yeşil gözleri kot pantolonumdaki güvenlik kemerini ve yeşil bisiklet yaka tişörtümü inceledi. Ardından bakışları tıraşsız çeneme, sert bakışlarıma ve oradan kalın telli, koyu kahverengi saçlarıma kaydı.

Beni baştan aşağı süzüşü pek gizli sayılmazdı ama açık bir iması da yoktu. Sadece meraklıydı, lanet olasıca meraklının biriydi.

Rampaya tekrar atladığında kısalmış sıra boyunca yürüdük. Aramızda bir gerilim dolaşıyordu.

"Hayır diyebilir misin?" diye sordum aniden.

Başıyla onaylayıp bol beyaz gömleğinin alt kısmını düğümledi. Altında neon yeşili bir bikini vardı, şort giymemişti.

"Sadece herhangi bir adam olsaydım ve mayonu indirmeye çalışsaydım ne yapardın?"

Daisy omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım işin içinde olan birçok faktör durumu etkilerdi."

"Hileli, sikik bir soru sormadım," diye karşılık verdim. Öfkelenmiştim ama kızgınlığım ona karşı değildi. Öfkeliydim çünkü onu böyle düşünmeye iten şeyin ne olduğunu biliyordum. On dört yaşında modelliğe başlamıştı. Ona dokunmuş, hırpalamışlardı. İnsanların önünde giyinmesini söylemiş, tam bir pislik gibi davranmışlardı. Ablalarından bazı hikâyelerini dinlemiştim ve bu kızın tek yapmak istediği koşmaktı. Anneleri ise onu kıpırdamadan durmaya zorluyordu.

Şu anda bile iki ayağım bir yerde sabit tutmakta zorlanıyordu.

"Bu senin için neden önemli?" diyerek az önce ona sorduğum soruyu bana yöneltti.

Başımı iki yana salladım. Annemin beni ne kadar susturduğunu, sesimi bulmanın ne kadar uzun zaman aldığını düşündüm. Bu zorlu yolu kimsenin aşmak zorunda kalmasını istemezdim ama onun hayatının içinde kendiminkinden parçalar görmeye başlamıştım. Ayrıca neden bu sikik yerde iki kişiydik?

Neden önceki üç seferde de tek başıma *bungee jumping* yapmıştım?

Başım yeniden zonklamaya başladı. *Sana değer veriyorum. Güvende olmanı istiyorum. Lütfen, yanında rahat olmadığın kimseyle birlikte olma. Bu durum seni öldürürse, beni de öldürür.*

Her kelime beynime işliyordu ama onları yüksek sesle söylememek için kendimle mücadele ettim. Sadece başımı iki yana sallamaya devam edebildim.

Çenemi ovuşturduktan sonra önümüzde yirmili yaşlarmda iki adam olduğunu fark ettim. Daisy'nin kıçına bakıyorlardı. Sırada ilerleyerek onun tam önünde durdum. Onların görüşünü engellediğimde Daisy bana baktı.

Az önce ne yaptığımı anladığında gülümsemeye başladı.

Bu daha iyi bir gülümsemeydi. Bu gülümsemelerini seviyordum çünkü iyi durumda olduğunu bilmemi sağlıyorlardı.

"Bana her şeyi sorabilirsin," dedim bir anda. Ağır bir cümleydi. *Her şeyi sorabilirsin.* Hakkımdaki kişisel gerçekleri insanlarla nadiren paylaşırdım. Kendi kardeşime bile bağımlılık konusu dışında fazla açılmamıştım. Şimdiyse Daisy'nin bana her şeyi sormasına izin veriyordum.

Yeterince derinlere inseydim, onun beni tanımasını istediğimi fark edebilirdim.

Bir katmanımı soymak zorundaymışım gibi hissediyordum ve daha önce bunu yapmaya hiç istekli olmamıştım. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Connor Cobalt'ın yapacağı gibi bir diyagram ya da çizelge hazırlayıp nedenleri sıralamak için durmadım. Bu sefer sadece içgüdülerimi takip ettim.

Konuşmasını beklerken midem kasıldı.

Yine kafa karışıklığı içindeydi. "Ne soracağımı bilmiyorum."

Birkaç saniye içinde durumun farkına vardım. Hâlâ yanlış soruyu sorarak beni gücendirmekten ya da duygularımı incitmekten korkuyordu.

"Belki bir dahaki sefere, Calloway," dedim sırada tekrar ilerlerken.

"Haberin yok mu?" Bana bakarken kaşlarını aşağı yukarı oynattı. "Yarın burada olmayabilirim. Hayat beni her an alıp götürebilir ve sonra *puf* diye başka bir zamanda, başka bir kızla yine burada olursun. Ondan sana bir şeyler sormasmı istersin... İşte hayatın beklenmedikliği," diye ekledi dramatik bir şekilde.

Bakışlarım kararırken kaslarım gerildi. "Hiç komik değil, tatlım."

"Ona da tatlım derdin." Kısa süren gülümsemesi hüzünle doluydu. Bunu daha önce de görmüştüm. Hüzün içinde titriyordu. Sanki ölmeyi kabullenmişti. Sanki sürekli elinden kayıp giden bir şeylere uzanıyordu.

Aklıma gelen ilk şeyi söylemek için acele ettim. Daha iyi hissetmesini, *bu durumu* düzeltmeyi istiyordum. Ancak bunun benim çabamla değişebilecek bir şey olduğundan şüpheliydim. *Gözlerinin ardındaki ışık sönüyor. Bunun farkında mısın, Daisy?*

Bu yüzden gerçeği söyledim. "Biliyor musun, bugüne kadar böyle seslendiğim tek kız sensin."

Ona bunun şimdiye kadar birine karşı kullandığım ilk sevgi ifadesi olduğunu söylemedim. "Bebeğim" gibi diğer sikik sevgi sözcüklerini fazla küstah bulurdum. Fakat "tatlım" Daisy'ye herhangi bir romantik ima taşımadan tam anlamıyla uyuyordu. Bunu asla küçümseyici ya da iğneleyici bir şekilde söylememiştim. Her zaman olması gerektiği gibi nazikçe kullanmıştım.

Dudakları neredeyse yukarı doğru kıvrılıyordu. "Tatlı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bence sen lanet olası delinin tekisin. Ben de öyleyim." Bununla birlikte, önümüzdeki sıraya odaklandım ama yanımda tüm yüzünü kaplayacak şekilde gülümsediğini hissedebiliyordum.

Güzel.

Önümüzde sadece iki adam kalmıştı, çoktan koşum takımlarını kuşanıp platforma çıkmışlardı. Sıraları gelmek üzereydi. Bir görevli yanımıza geldi. "Birlikte mi atlayacaksınız, yoksa ayrı ayrı mı?" diye sordu.

Daisy belimi dürttü. "Eğer korkuyorsan, seninle atlayabilirim. Lily çok güzel el tuttuğumu söyler," diye dalga geçti.

Rampa boyunca bana söylediği her bir kelimeyi aklımdan geçirdim. İçimdeki o derin sezgi ısrarla, "*Onu yalnız bırakma,*" diyordu.

"Birlikte atlayacağız," dedim görevliye.

Daisy'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. Korktuğuma inanması mümkün değildi, ayrıca buna insansa da umurumda değildi. Şaşkınlığı geçtikten sonra yeni plana ayak uydurdu.

Görevli bize gerekli talimatları verip Daisy'nin kayışını takmasına yardımcı oldu. Belki belimdeki güvenlik kemerinden, belki de ne yaptığımı biliyormuşum gibi göründüğümden dolayı benim üzerimde çok oyalanmadı.

Geçen bir dakika içinde Daisy'yle defalarca birbirimize baktık. Gülümsemesinin gittikçe canlanmasını izledim, bu benim de dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu.

Önümüzdeki adamlar çığlıklar eşliğinde atlayışlarını yaptılar. Daisy saçlarını atkuyruğu şeklinde toplarken ne düşündüğünü, az önce yaptığım lanet şey üzerine *kafa yorup yormadığını* merak ediyordum.

Onunla birlikte atlamayı ben istediğim için açık sözlü olmaya karar verdim. "Senden bu şekilde hoşlanmadığımı biliyorsun, Dais." Kelimeler dudaklarımdan sabit bir tonla çıkmış olsa da söylemesi oldukça zordu.

Bunun onu incitebileceğini düşünmüştüm ama bana bilmiş bir bakış attı. Ona hakkını verdiğimden daha fazlasını anlamış gibi görünüyordu.

"Sorun değil, itiraf edebilirsin," dedi ortamı yumuşatmak için.

"Neyi itiraf ediyormuşum?" Yanımdaki adamın sikik çığlıklarından dolayı sesimi yükseltmek zorunda kalmıştım.

O noktada boş platforma yönlendirildik. İki çalışan koşum takımlarımızı kontrol etti, bacaklarımıza daha fazla kayış takarak beni ona bağladı. Yüz yüzeydik. Bellerimizdeki başka bir kemerle bizi birbirimize kilitlediler.

"Korktuğunu." Gözlerinde şakacı bir ifadeyle aşağıyı işaret etti.

"Şirinmiş."

"Doğru olduğu için şirin." Kaşlarını tekrar aşağı yukarı salladı.

"Yanlış olduğu için şirin." Elim başının arkasına kaydığında vücudunun hareketime verdiği tepki onu şaşırttı. Hafifçe geri

çekildim, dudaklarım kulağındaydı. "Senden korkmuyorum," diye fısıldadım. Eğer balıklama dalmak istiyorsa, ben de hemen arkasında olacaktım.

Bunun doğru olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes aldığında göğsü benimkine doğru yükseldi.

Görevliler bizi birbirimize bağlamayı bitirmişti. "Birbirinize tutunun. Ne kadar sıkı olursa o kadar iyi, böylece uzuvların onunkine çarpmaz," diye talimat verdiler.

Bir an bile tereddüt etmeden kollarımı sıkıca omuzlarına sardım. Onunkiler de belime dolandı, o da temkinli değildi. Kalp atışları göğsümde yankılanıyor, her geçen saniye daha da hızlanıyordu.

Manzaramız olan Cancun'un gökyüzünde, birbirimize sıkıca sarıldık. Daisy çılgın bir beklentiyle parmak uçlarında yükselip alçaldı. Dikkatini ayakları ile yer arasındaki mesafeye vermesini izledim.

Bu yüzden ufukta yükselmekte olan güneşi işaret ettim. Karanlık gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. "Gözlerini orada tut."

Yeşil gözleri parmağımı takip etmeden önce bana döndü. Kalbi hızlanmıştı. "Peki kaybolduğunda ne olacak?"

Ona asla kaybolmayacağını söylemeyi çok isterdim. Nerede olursak olalım, güneşin her zaman var olacağmı söyleyebilirdim ama bu doğru olmazdı.

Güvenebileceğimiz tek şey, güneşin tekrar doğacağıydı.

"Dönmesini bekle," dedim ona.

Hayatımda gördüğüm en lanet, hüzünlü gülümsemeyi takındı. "Bu çok uzun bir süre."

Bazı insanlara bir dakikanın sonsuzluk gibi geldiğini biliyordum. Belki Daisy için de bir gece sonsuzluk gibi hissettiriyordu.

Atkuyruğundan kaçan bir tutam saçı kulağının arkasma sıkıştırırken, "Hey, Calloway," dedim yumuşakça.

"Hey," diye fısıldayarak karşılık verdi.

"Kalbinin göğsünden fırladığını hissetmeye hazır mısın?"

Yüz hatları on kat daha aydınlandı. "Evet," dedi sessizce.

Birlikte platformdan atlamadan önce bize atlamamızı söyleyen eğitmenin sesini zar zor duymuştum. Vücutlarımız birbirine yakındı. Benim göğsüm onunkine, onunki de benimkine yaslanmıştı. Hava katmanını delip geçerken Daisy mutlulukla çığlık attı. Hız treninin ön koltuğunda oturan birine benziyordu.

Kahkaha attı.

Gülümsedim. *Siktir...* Gerçekten gülümsüyordum.

Daha önce hiç başka biriyle *bungee jumping* yapmamıştım ve bunu Daisy ile yapmak, tek başıma yaptığım her seferin önüne geçmişti. Yavaşladığımızda -baş aşağı asılı bir şekilde, biraz dönerek- göz göze geldik.

Yüzünde kaybolduğunu görmekten nefret ettiğim o içten gülümsemesi vardı. "Teşekkür ederim," dedi nefes nefese. Heyecan ve adrenalinden nefesi kesilmişti.

"Ne için?"

"Bunu benimle yaptığın için," diye cevap verdi. "Böylece yalnız olmak zorunda kalmadım."

İşte o andı. O an onu gerçekten ne kadar anladığımın farkına vardım. Gözlerindeki yalnızlıkla kurduğum bağlantıyı gördüm. Ona tarif edemediğim bir şekilde daha yakın hissetmiştim. Fiziksel ya da zihinsel bir yakınlık değildi. Ruhani ve üzerimden atamadığım bir şeydi.

Birkaç kez başımı salladım, o da adeta ışıldayarak karşılık verdi. Sanki havanın değiştiğini, daha parlak ve hafif olduğunu hissetmişti.

Ben de hissetmiştim.

"*Tanrıya şükürler olsun,*" diye düşündüm.

Tanrıya şükürler olsun ki, güneş yeniden doğacak.

Dört Yıl Sonra

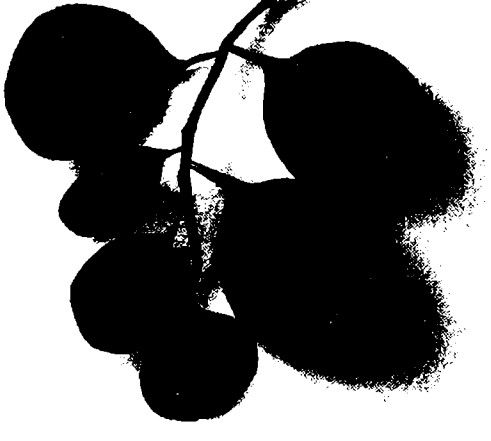

Ninova

BÖLÜM 1

RYKE MEADOWS

Çıplak ellerimle, koşum takımı ya da ip olmadan dağlara tırmanmıştım. Otoyollarda saatte yüz altmış kilometreden fazla hız yapmıştım. On iki metrelik bir uçurumdan atlamış, köpekbalıklarıyla yüzmüş, sikik bir uçaktan atlamış, sınıf beş akarsularda rafting yapmış, Şili'nin medeniyetten uzak çölünde ultra maraton koşmuş ve birkaç ay önce organ nakli ameliyatı geçirmiştim.

Şu anda yaşananlarla kıyaslandığında, tüm o anların toplamı daha kolay geliyordu. Ayaklarımın üzerinde sallandım. *Kahretsin.* En son ne zaman ayaklarımın üzerinde sallandığımı bile hatırlamıyordum.

Kendimi durdurarak elimi milyonuncu kez saçlarımın arasına daldırdım. Güneş ladin ağaçlarının arkasında batarken gözlerimi arka bahçede gezdirdim. Havuz boştu, sadece yüzeyinde yüzen kolluklar vardı. *Kolluklar.* Bu tür şeyleri her yerde görmeye artık alışmıştım.

Kardeşin, karısı ve bir yaşındaki bebekleriyle birlikte yaşadığın zaman böyle oluyordu. Tabii son zamanlarda mama sandalyeleri, bebek bezleri, pelüş oyuncaklar ve çıngıraklar görmek aklımı allak bullak ediyordu. Nefesimi verirken gri tişörtümün

ucuyla alnımı sildim. Havuza atlayıp ağustos sıcağı karşısında serinleme isteğimi dizginlemeye çalıştım.

Cam kapı açıldığında omzumun üzerinden arkama baktım. Küçük kardeşim ve Connor gerçekten sinir bozucu, sikik gülümsemeleriyle içeri girdiler. Kanımın damarlarımda daha hızlı pompalanmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Lanet çenenizi kapatın," dedim onlara.

Connor'm sırıtışı iyice genişledi, yüzü neredeyse parçalanacakmış gibi görünüyordu. Parçalanmadı ve hâlâ yakışıklıydı. *Siktirsin.* "Susmak için önce konuşmak gerekir."

"Şimdi konuşuyorsun işte." Ellerimi başımın üzerine koydum. Volta atmaya çok yakındım ama bunu da yapmadım. Rose volta atardı. Loren volta atardı. Lily bile bazı sikik zamanlarda volta atardı.

Ben volta atmazdım. Yoksa atar mıydım?

Aklımı kaybediyordum.

Connor karşılık veremeden Lo elini onun omzuna koyarak araya girdi. "Bunu bir ders haline getirmeyelim. Zaten bok gibi görünüyor."

Kahretsin.

Elimi çenemde gezdirerek, "Tıraş mı olsam?" diye sordum. Genelde daha sık tıraş olurdum, özellikle de yaz aylarında. Ancak mart ayından beri bu dağınık, dışarıda vakit geçiriyormuşum görünüşümü değiştirmemiştim.

"Bununla başlayabilirsin," dedi Connor. Sinir bozucu sırıtışı beni kör ediyordu. Yumruklarını haki şortunun içine soktu. "Saçının da biraz bakıma ihtiyacı var." Mavi gözleri dağınık kahverengi saçlarıma kaydı, kalın tellerim kendi doğal hallerindeydi.

Onunla tartışmak yerine, bir elimi saçlarımda gezdirmeye devam edip telleri düzleştirmeye çalıştığımda tavrı değişti.

Tek kaşını kaldırdı. "Kendin gibi görünüyorsun. Bırak öyle kalsın."

"Yani her zaman bok gibi göründüğümü mü söylemeye çalışıyorsun?" Alnımın üzerindeki uzun tutamları düzelttim. Ne halt ettiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Evet," dedi basitçe. "Ayrıca saçına dokunmayı kes."

Lo az önce oluşturduğum perçemlere bakarak yüzünü buruşturdu. "Kimsin sen? Ve ağabeyime ne yaptın?"

Buna verecek sikik bir cevabım yoktu.

Connor bana yaklaştı, attığı her adımdan özgüven fışkırıyordu. Benden birkaç santim ileride, göz hizamdayken planını çözdüm.

"Beni ısırma," derken hâlâ sırıtıyordu.

"Isırmam için lanet bir sebep verme o zaman."

Hiç tereddüt etmeden saçımı düzeltmeye başladı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Connor Cobalt'a *bu kadar* yaklaştığım son seferde yüzüne bir yumruk atmıştım. O zaman da ilişkimiz şimdiki kadar karmaşıktı. Adamdan nefret etmiyordum ama milyonlarca sikik yıl düşünsem de saçlarımla oynamasına izin vereceğim aklıma gelmezdi.

"Tanrım," dedi Lo gülerek. "Lütfen bu anı kaydetmeme izin ver."

"Tabii eğer suratma bir yumruk yemek istiyorsan," diye mırıldandım.

Connor resmen durumdan keyif alıyordu. Göğsünü itmeme saniyeler kalmıştı ama beni bilerek daha kötü göstermezdi. En azından bugün olmazdı. Durum böyleyken yapmazdı. Hep iyi anlaşıyormuşuz gibi görünmeyebilirdik ama arkadaştık. Muhtemelen çoğu insandan daha iyi arkadaşlardık.

Ayrıca neden *saçımı* bu kadar umursuyordum ki?

Loren başını bana doğru eğdi, ok uçlu kolyesi siyah *V* yaka tişörtünün üzerinde duruyordu. "Ben senin kardeşinim," dedi kuru bir sesle. "Bana vurmazsın." Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Tüm bu keskin görünüşünün altında hafif bir neşe vardı.

Evet, ona vurmuştum. Öldürücü sıcaklıkta, Utah çölündeyken yapmıştım. Öfke, yorgunluk ve kırmızı tozla kaplandığımız anlar yaşanmıştı. Gerçi tüm bunlar aramızdaki düşmanlıkla birlikte geçmişte kalmıştı.

Sadece konuşmak için konuşuyordu.

Connor alnımdaki uzun tutamlara dokunduğunda onu ittim. Biraz bile kıpırdamadı. Bunun yerine, kasıtlı olarak geriye doğru bir adım attı.

"Bırak kalsın," dedikten sonra farkında olmadan elimi saçlarımın arasında gezdirdim. *Lanet olasıca harika.*

Connor bu defa diğer kaşım kaldırarak bana baktı. "Sen ümitsiz vakasın. Neden denediğimi bile bilmiyorum."

Ona ortaparmak gösterip saçlarımı doğal haline getirdim. Darmadağınık. Karmakarışık. Sistem ya da düzen olmadan. Bu şekilde daha çok kendim gibi göründüğümü biliyordum ama bugün beni hiç olmadığım kadar sersemletmişti.

Connor memnuniyetsiz bir ifadeyle beni inceledi. Ardından kot pantolon, düz gri bir tişört ve su geçirmez bir saatten oluşan kıyafetlerimi işaret etti. "Kıyafetlerinin değişmesi gerekiyor."

"Seninle randevuya çıkmıyorum, Cobalt."

"Tabii ki çıkmıyorsun. Benim yüksek standartlarım var. Senin karşılayamayacağın standartlar."

Söylediklerine karşılık birkaç kez başımı iki yana sallayıp ayaklarımın üzerinde hafifçe zıpladım. Ardından ellerimi salladım ve parmak eklemlerimi çıtlattım. Sözlü olarak kendimi ifade etmekte zorlanıyordum ve eğer bunu *doğru* bir şekilde yapmam gerekiyorsa, bugün yapmak istiyordum.

"Bir içki ister misin?" Lo bahçedeki sandalyeye oturup kollarını dizlerine koydu. "Sinirlerini yatıştırır."

Kehribar rengi gözlerine baktığımda şaka yaptığını göstermek için bana yarım bir gülümseme gönderdi. Bu tarz şakaları asla komik bulamıyordum, belki devam etmesinin nedeni de

buydu. Her neyse, bu sikik içki tekliflerine alışmıştım ve onu hiç son bir yıldaki kadar sağlıklı görmemiştim.

Eğer Paris'teki o bara geri dönseydik bugünkü Loren Hale'in, içki içtiği ve bana da içirdiği için kendi kendini sarsacağını düşünüyordum. Hatta yapacağını biliyordum.

Buna güç diyemezsek, o zaman ne diyebileceğimizi bilmiyordum.

"Bu bir evet mi?" diye alay etti Lo.

"Siktir git."

Connor araya girdi. "Yirmi dakika içinde elli iki kere *siktir* dedin. Kelime dağarcığının ne kadar lüzumsuz olduğunu bilmen için söylüyorum."

Telefonum titreyerek beni Connor'la konuşmaktan kurtardı. Cebimden telefonumu çıkarıp mesaja baktım.

Yarın öğle yemeği yiyelim mi? – Babam

Midem altüst olurken hemen cevap yazdım. *Hayır.*

Gergin bir nefes verdim. "Bu sikik bir işaret." Mesajı Connor ve Lo'ya göstermek için telefonumu kaldırdım. "Onca gün arasında şu an mı mesaj atıyor? Bu hiç de iyi bir zaman değil..."

O sinir bozacak kadar sakin ses tonuyla, "Ne zamandan beri batıl inanç sahibisin?" diye sordu Connor.

"Evet, Rose gibi konuşuyorsun." Lo mesaja odaklanmamıştı bile, gözleri sadece benim üzerimdeydi ve tamamen samimiyet doluydu. İfadesinde, "*Korkma*," diyen bir şeyler vardı.

Sevdiğim insanların incinmesini izlemekten korkuyordum. Sevdiğim insanları incitmekten de korkuyordum. Bazen ne yaparsam yapayım, bu iki korkudan birini yaşayacakmışım gibi hissediyordum.

Omuz silkip ikisini işaret ettim. "Ne var biliyor musunuz? Ben içeri giriyorum. Siz ikiniz burada kalabilirsiniz."

Lo'nun bir hafta boyunca şikâyet ettiği, ardından en sonunda kabullendiği Moffy'nin plastik *Batman* arabasının üzerinden

atladım. Lo'nun *Marvel* sevgisi, oğlunun *DC* oyuncağına olan sevgisine yenilmişti.

Kapıyı kaydırarak açarken Lo'nun arkamdan *yüksek sesle* konuştuğunu duydum. "Sence onun duygularını mı incittik?" *Pislik.* Bunu düşünürken bile neredeyse gülümseyecektim. Küçük kardeşimi seviyordum. Dürüst olmak gerekirse, birlikte yaşarsak birbirimizi öldürebileceğimizi düşünmüştüm ancak son bir buçuk yılda bu durum bizi hiç olmadığımız kadar yakınlaştırmıştı. Ayrıca onunla birlikte yaşamak, Connor Cobalt'la yaşamaktan çok daha az sinir bozucuydu.

Connor sokağın aşağısına taşındığında çok fazla üzülmemiştim. Daha çok sabahın erken saatlerinde, spor salonundayken zorluk yaşıyordum. Lo o kadar erken kalkmadığından genellikle bana Connor eşlik ederdi.

Daisy'nin terapi seansları hakkında bilgi almak için beni bunaltmasını özlüyor muydum? *Hayır.* Edebiyat ve diğer diller hakkında beni sorgulayıp durmasını özlüyor muydum? *Hayır.* Akla gelebilecek her şeyi sikik bir şova dönüştürme ihtiyacını özlüyor muydum? *Kesinlikle hayır.*

Yine de evet... bazen o şerefsizi özlüyordum.

Ancak bugün, o günlerden biri değildi.

Sürgülü kapıyı kapattım. Dışarıda güneş çoktan batmıştı.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 2

DAISY CALLOWAY

Ekstra çikolata soslu dondurmayı bir külaha doldurdum. Tam üç top koymuştum. Dondurma hafifçe eriyerek parmak eklemlerime, oradan da parkeye damladı. Ben elimdeki dondurmayı emerken dolabın kenarına kıvrılmış yatan beyaz Sibirya kurdum bir anda ayaklandı.

Hay aksi.

Heyecanla çikolata damlalarına yaklaşıp onları yalamaya çalıştı.

"Coconut, hayır." Çömelerek onu biraz geriye doğru ittim. "Bunun *korkunç* -gerçekten dehşet verici- bir gerçek olduğunu biliyorum ama çikolata köpekler için zehirli." Bana boş bir bakış attı. "Bunu zar zor kabullendiğini görebiliyorum." Duyarsızca külahımı yalasam da dondurma hızla eriyordu. "Köpek cennetinde istediğin kadar çikolata yiyebileceğine bahse girerim. Ama beni o kadar çabuk terk etmeyi sakın düşünme bile, tamam mı?" diye ekledim hemen. Temiz elimle kulaklarının arkasını kaşıdım.

İtaatkâr ve mutlu bir şekilde otururken onu kaşımaya devam etmem için başını avucuma yaklaştırdı. Onu çok seviyordum. Belki de bunun nedeni temelde koruyucu, tatlı ve cesur bir karakterinin olmasıydı. Bir gün tüm bu özellikleri taşıyabilmeyi

diliyordum. Hiç ödün vermeden ya da tereddüt etmeden yaşayabilmeyi...

Giderek yaklaşan adım seslerini dinlediğimde donup kalmama rağmen irkilmedim ya da paniklemedim. Bunun nedeni kısmen Coconut'ın varlığıydı. Kalan kısmı da şu an kimsenin bana zarar vermeyeceğine olan inancımdan kaynaklanıyordu.

Ayağa kalktığım sırada Ryke Meadows mutfağa girdi. Onu tüm gün boyunca görmemiştim ama bu alışılmadık bir şey değildi. Bazı haftalar yedi-yirmi dört birlikteydik. Bazı haftalarsa kendi işlerimizle meşgul oluyor, mesaj ve telefon aracılığıyla iletişim kuruyorduk.

Birkaç saat önce Lily, Willow ve Rose'la alışveriş yapıp yemek yemiştik. Ardından hepsi Rose'un sokağın aşağısındaki evine dönmüştü. Son zamanlarda ablalarımın bebeklerinin yanında olmak benim için çok zordu, bu yüzden Jane ve Moffy orada olduğu için yanlarından ayrılmıştım.

Sanırım böyle yapacağımı en başından biliyorlardı.

Ryke bar tezgâhının yanından geçip bana yaklaştı.

Bir doksan boyunda, karanlık bakışlı, kirli sakallı, çatık kaşlı ve son derece yakışıklı bir adamdı. *Tehlike* diye haykıran türden bir yakışıklılığı vardı. Ancak kalbinin yumuşacık, sıcak ve her zaman içinde olmak istediğim bir yer olduğunu biliyordum.

Konuşmadık.

Yalnızca birbirimize bakmakla yetindik, sessizlik içimde bir gerilim yaratıyordu. Dondurmayı yalarken gülümsedim. Onun beni izlemesini izliyordum. Bakışları uzun çıplak bacaklarımda, muz desenli bikini altımda ve üzerinde *Adios Pantalones* yazan lacivert tişörtümde gezindikten sonra başıma ters bir şekilde takılmış *onun* beyzbol şapkasında durdu. Karmakarışık, doğal renginde olan kahverengi saçlarım göğsüme kat kat yayılmıştı.

Gözleri nihayet benimkilere kilitlendiğinde şaşırmış gibi yaptım. "Sanırım daha önce tanışmadık."

Neredeyse gülümsüyordu. Bu tepkisi, dondurmadan biraz

daha yemeden önce benim gülümsememin de büyümesine neden oldu.

"Emin misin?" Biraz daha yaklaştı, aramızda sadece birkaç adımlık mesafe kalmıştı. "Çünkü sana fena halde benzeyen bir kız arkadaşım var."

Kafam karışmış gibi yaparak başımı eğdim. Vücudunu uzun uzun inceledim. "Bilemedim, bana pek öyle gelmedi." Gri tişörtünün kenarını şakacı bir şekilde kaldırıp karın kaslarını inceledim. Kaslarının altılıdan çok sekizli göründüğünü söyleyebilirdim. Sert bakışları, sahip olduğum iç güzelliğe sabitlenmiş gibi beni delip geçiyordu.

Kollarımdan boynuma doğru bir elektrik akımı yayılmış, tüylerim ürpermişti.

"Peki ya şimdi?" diye sordu boğuk bir sesle. Derin ve sert tonu beni neredeyse eritecekti. Tişörtünün kenarını bıraktım.

"Erkek arkadaşımın onlu karın kası var," diye yanıtladım. Baştan çıkarıcı bir duruş sergilemeye çalışıyordum ama kahkaha atmak üzereydim.

Kaşlarını kaldırdı. "Ah, gerçekten mi?"

"Aynen öyle," diye dalga geçtim.

"Bu kulağa tamamen imkânsız geliyor."

Yalandan kesik bir nefes aldım. "Erkek arkadaşımla alay mı ediyorsun?"

Elimi hızla yüzüme doğru ittiğinde soğuk dondurma dudaklarıma ve burnuma yapıştı.

Anında kahkaha attım, gülümsemem genişlemişti. "Sen o olmalısın," diye bildirdim. "Ryke Meadows tam olarak böyle bir şey yapardı." Burnumu yalamaya çalıştım ama dilim yetişmiyordu.

Bana iyice yaklaştı. Ayakları benimkilerin hemen dibindeydi, göğsü benimkine yaslanmıştı. Nefesim yavaşladı. "Peki bunu yapar mıydı?" Burnumu öpüp çikolatayı yaladıktan sonra altdudağımı emdi. Hareketi içimde derin bir arzu uyandırdı.

Ben de aynı hevesle karşılık verdim. Sanki uzun zamandır öpüşmüyormuşuz gibi birbirimize yapışmıştık. Eli sırtımın ortasına doğru kayarken boşta kalan elimle dağınık, kalın telli saçlarını kavradım. *Tanrım, saçlarını seviyorum.* Aramızda ezilmemesi için dondurmayı sıkıca tuttum.

Kalçam hevesle ona doğru kıvrıldı. Eli kıçıma, oradan da uyluklarıma kayarak bacağımı beline doladı. Bu süreçte dudaklarımız bir an bile ayrılmamıştı. Elimle onu keşfediyordum. Avuçlarımı tıraşsız çenesinde, omuzlarında, kol kaslarında gezdirdim.

Diğer bacağımı da kaldırdı ve beni tezgâha yasladı. Boğazımdan yüksek perdeli bir ses çıktı, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Başımı geriye yaslayarak soluklanmak için bir an durdum. Nefesimi toplarken gözleri yüzümde gezindi. Benim bakışlarım da onunkinde dans ediyordu.

"Selam," diye mırıldandım.

"Selam," dedikten sonra beni zahmetsizce biraz daha yukarı kaldırarak vücuduma sıkıca sarıldı. Ani hareketiyle zıplamıştım. Ardından beni mutfaktan dışarı taşıdı, merak içinde ışıldarken bacaklarımı sıkıca beline doladım. Bilinmeyen bir yer ve varış noktasının heyecanı beni ele geçirmiş olsa da sevdiğim adama bu kadar yakın olmanın heyecanı kesinlikle daha fazlaydı.

Omzumun üzerinden baktığımda arka bahçeye doğru gittiğimizi fark ettim. Ryke'a döndüm, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Anlık da olsa güzel bir manzaraydı.

Dondurma külahımı ağzıma götürüp kenarını yaladıktan sonra ona doğru uzattım. Elleri kıçımın altını kavramış bir şekilde hem külahtan hem çikolatalı dondurmadan bir ısırık aldı.

Ağzındakini yutmadan önce kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu sikik şey fazla tatlı."

"İşte bu yüzden dünyadaki en lezzetli şey."

Bir elini üzerimden çekip kapıyı açtı, dışarısı çoktan kararmıştı. "Tadı daha güzel olan birini tanıyorum."

Vücudumun alt kısmı nabız gibi atarken genişçe sırıttım. Onu kışkırtmak istiyordum ama o anda beni yere indirdi.

Başını eğerek fazla tatlı dondurmamdan ve çıtır külahımdan bir ısırık daha aldı. Kalanı bitirince yapışkan kalıntıları tişörtümün eteklerine sildim. Elini başımın üzerine koyup beni havuzun çevresinde ilerletti. Arka bahçedeki lambalar yanmadığı için su simsiyah görünüyordu. Yıldızlar gökyüzünü kaplasa da en iyi ışık kaynağı arkamızdaki evin pencereleriydi.

"Gece yüzmeliyiz." Sanki bu eylem tamamen cüretkâr ve tehlikeliymiş gibi söylemiştim. Aslında değildi. Yapış yapış parmaklarımı yaladım. "Köpekbalığı ve yem olma oyununu oynayabiliriz."

Sadece başımın üstünü öpüp siyah demir kapıyı açtı. O anda, havuz alanından çıktığımızı ve ormana doğru ilerlediğimizi fark ettim. Bir an tereddüt etsem de elimi tuttu, dikkatle yüzümü izliyordu. Daha önce arka bahçedeki ormana hiç gitmemiş değildim. Sadece geceleri el feneri olmadan nadiren dışarı çıkardık.

Coconut'ı görmek için dönüp eve baktım. Cam kapının yanında sabırla otururken gözleri benim üzerimdeydi.

"Gidip onu getirebilirim," dedi Ryke. Gizemli maceramızda onu da yanımızda götürme fikrinden rahatsız değildi.

Düşünceli bir ifadeyle dudaklarımı ısırırken bakışlarım Ryke ile Sibirya kurdum arasında gezindi. Ryke'a herkesten çok güveniyordum. Coconut ekstra bir güvenlik hissi verse de sürekli ona bel bağlamak istemiyordum. Onun can simidinden, dayanaktan daha çok bir dost olmasını istiyordum.

Elini sıktım. "İyiyim."

Gözleri çam ve ladin ağaçlarıyla dolu karanlık ormana kaydı. İfadesini tam olarak okuyamıyordum ama düşüncelerinin dönüp durduğunu hissedebiliyordum. "İstersen içeri girebiliriz..."

"Hayır." Bu seçeneği hemen reddettim ve onu ileriye doğru çektim. "Hadi gidelim. Macera bizi bekliyor."

Adımlarıma hemen yetişip yanıma gelerek kolunu omzuma doladı. Çimenler, fıskiyelerden dolayı nemliydi ve karanlıkta, ormanın başladığı ağaç çizgisini güçlükle seçebiliyordum.

Ayağım garip bir şeye takıldı. Duraksayıp ayağımla dürttüm. Bir kablo muydu? "Bir şeye bastım."

Ryke eğildi. "Bekle."

Bekledim.

Sonra aniden sarkan ampullerin hepsi aydınlandı. *Ne.*

Noel ışıklarından daha yuvarlak ve daha büyüklerdi.

Düzinelerce ışık vardı. Hepsi aynı anda yanıyordu.

Dudaklarım aralandı. Ağaç gövdeleri boyunca yatay şekilde dizilmiş ampuller, ormanda aydınlık bir yol oluşturuyordu. Bizi bir yere yönlendiriyorlardı.

Peri masalından çıkmış gibi görünen ortamın güzelliği karşısında sesim kesildi. Bu gece ateş böcekleri bile yanıp sönüyordu. Ayağımın altındaki, havuz alanına kadar uzanan turuncu uzatma kablosunu fark ettim. Şalter kutusu Ryke'ın botlarının yanındaydı.

Ayağa kalkarken tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Şaşkınlıktan konuşamıyordum. Ryke romantizmden yoksun biri değildi, kendi tarzında ayaklarımı yerden kesiyordu. Piknik için öğle yemekleri hazırlar, hafta sonu dağlara götürürdü. Sabah erkenden sıcak su kaynaklarında yüzme ya da çatıda sevişme planları yapardı.

Bunların hepsi benim için romantik olsa da şu anki başka bir seviyedeydi. Tüm bunlar epey zaman almış, büyük bir planlama gerektirmiş olmalıydı. Doğum günüm değildi. Sevgililer Günü değildi. Ancak son zamanlarda moralim bozuk olduğu için Ryke beni neşelendireceğine inanıyorsa, her zamankinden çok daha fazla çabalıyordu.

Görev başarıyla tamamlandı. Hayranlıkla ileri doğru yürürken neredeyse havada süzülüyordum. Ruhum ve bedenim ha-

fiflemiş, neşeyle dolmuştu. Tekrar ona döndüm. "Bu yol nereye gidiyor?"

Beyzbol şapkamı çıkarıp şefkatle saçlarımı karıştırdı. "Sana göstereceğim." Şapkamı tekrar başıma geçirdikten sonra beni doğruca ileriye yönlendirdi. "Bastığın sikik yere dikkat et."

Ayakkabı giymeyi unutmuştum. Ryke da bu ayrıntıyı unuttuğu için kendi kendine kısık sesle küfretti, hatta dönüp eve bir bakış attı.

"Ayakkabıya ihtiyacım yok. Çoğunlukla çam iğneleri var zaten." Bu gece gerçekten çabalıyordu. Ağaçların arasından geçerek ışıklı patikayı takip ederken ileriyi görmeye çalıştım. Önden koşup onu da peşimden çekiştirmeyi düşünsem de her zamankinden daha gergin göründüğü ortadaydı. Parmaklarını sürekli saçlarında gezdiriyordu.

Belki gerçekten azgındı ve bu gece sevişmek istemeyeceğimden endişeliydi. "Seks yapmak istiyorum," dedim açıkça. Bunu sırf onu memnun etmek için söylememiştim, gerçekten istiyordum. Çünkü mutfaktaki öpüşme seansının kısa kesilmesinden dolayı kanım hâlâ kaynıyordu.

Sözlerime hazırlıksız yakalanmış gibi kaşları hafifçe çatıldı. Kendini toparlaması bir saniye sürdü ve her zamanki sorusunu sordu. "Benim için mi, senin için mi?" "*Benim için*" doğru cevaptı.

Canım çok istemediğinde bile onu memnun etmek adına çabaladığımı biliyordu. Hiçbir zaman onun kadar yüksek bir cinsel dürtüm olmamıştı. Sorun şuydu; Ryke, ben zevk almıyorsam ya da en azından tahrik olma yolunda değilsem çok hızlı soğuyordu.

O noktaya ulaşmam bazen zor oluyordu ama ben istemediğim sürece asla seks yapmayı tercih etmeyeceğini biliyordum. Ne hissettiğimi bu kadar önemsemesini çok seviyordum.

"İkimiz için de," dedim dürüstçe.

Bir an gözlerime baktı, ardından başını salladı. Ben konuyu

açana kadar seksin aklına bile gelmediği hissine kapıldım. Uzun bir yara izi olan yanağımı öptükten sonra dairesel bir açıklığa adım attık. Ampuller dışarıdaki ağaçların etrafında bir sınır oluşturuyordu.

Ortada ne olduğunu kaçırmam mümkün değildi. Pembe gül yaprakları, tüy kadar hafif bir yatak örtüsünün üzerine serilmişti. Beyaz bir yorgan ve beyaz kabarık yastıklar vardı. Hepsi sanki altlarında hava yastığı varmış gibi yerden hafifçe yükselmiş duruyorlardı.

Ryke'tan ayrılıp sersemlemiş bir şekilde oraya yaklaştım. Pahalı bir çikolata kutusunun yanında bir dürbün duruyordu. Yukarı baktığımda mükemmel bir netlikle parlayan yıldızları gördüm.

Temiz, berrak havayı içime çekerken uzaklardan gelen çekirge seslerini dinledim. Büyülüydü. Işıkları ve çikolataları incelemeye devam ederek, "Bütün bunları sen mi yaptın?" diye sordum.

"Yardım aldım."

Yardım almıştı. Ablalarım, diye düşündüm farkındalıkla. Lo ve Connor. Hepsi bu işin içindeydi. Sanırım... nedenini anlamaya başlıyordum. Neden bugün olduğunu...

Yavaşça dönüp Ryke'la yüzleştim. Gözlerindeki samimiyeti ve açık duruşunu görebiliyordum. Geçmişimiz adeta mezardan kalkarcasına aramızda yükseliyordu. Birbirlerini sevmelerine izin verilmeyen iki insandık. Şimdiyse özür dilemeden, hiçbir çekinceleri olmadan birbirini seven iki kişiydik.

Bana doğru yürüdü, her uzun adımında kalp atışlarım hızlanıyordu. Elinin cebinde kaybolmasını izlerken konuşamadım. Ruhani bir güç, içimde kilitli kalan parçaları çekip çıkarıyordu.

Nadir bir an için, tamamen hareketsizdim.

"Hayatımın çoğunu yalnız geçirdim," diye başladı Ryke. Her bir kelimesini heyecanla bekliyordum. Neredeyse yirmi yedi yaşındaydı. Geçirdiği zor ve yalnız yılları gözlerinde görebi-

liyordum ama asla yorgunluk taşımıyordu. Ryke doğayla bir bütün olmuştu, tırmandığı kayalar gibi mevsimlere ve zamana dayanabiliyordu. İlerlemeye devam ediyor, geride kalan herkesi toparlıyordu.

Şimdi *hissettiğim* sarsılmaz güç bizi birbirimize iyice yakınlaştırıyordu.

"Sonra seninle tanıştım," dedi boğuk bir sesle. Büyük, nasırlı elleriyle yüzümü kavradı. *Bu elleri gerçekten çok seviyordum.* Düşüncelerini toparlamak için duraksadı. Süre uzadıkça gözlerim dolmaya başladı.

"Hayatını çılgına çevirdim," diye fısıldadım.

Bu iyi bir şeymiş gibi başıyla onayladı. "Evet, Dais. Hayatımı çılgına çevirdin ve ben de sana çılgınlar gibi âşık oldum." Benimle birlikte derin nefesler aldı. Her duraksadığında bakışlarımız birbirimizin üzerinde geziniyordu. Sessizliğimiz de kelimelerle ifade ettiğimiz kadar çok şey anlatıyordu.

Parmaklarını saçımın kenarından geçirerek kulağımı okşadı. Beyzbol şapkamı tekrar çıkardı ve bu defa arka cebine koydu.

"Üniversitedeyken," diye devam etti. "Haftalarca kendimle baş başa olmak isterdim. Öylece çekip giderdim."

Dudaklarım kıvrıldı. Üniversitedekilerin onu rahatsız etmemesi için birkaç günlüğüne telefonunu kapatıp tırmanışa gittiğini anlattığı anları hatırladım. En azından bir süreliğine zihinsel olarak huzur buluyordu.

Kendi başına ve yalnızlık içinde büyümüştü. O zamanlar sürekli insanların arasında olmak başım ağrıtıyordu. Tüm o gürültüden uzaklaşmak istemesini anlayabiliyordum. Modellik de benim için öyleydi. Sadece dışarı çıkmak, durmak ve nefes almak istiyordum.

Bir süre sonra duruşundan düşüncelerini toparladığını, odaklandığını ve kendinden emin olduğunu anlamıştım. Sanki onun sesine ulaşabilirmişim, bana olan sevgisiyle göz göze gelebilirmişim gibi ayak parmaklarımın ucunda yükseldim.

"Seni görmeden iki gün geçiriyorum ve bu sikik durum beni öldürüyor, Dais. Birini bu şekilde sevebileceğimi hiç düşünmemiştim." Sert gözleri neredeyse yumuşamıştı. "Bunu yapabileceğim asla aklıma gelmezdi ama sen hayatımı hiç olmadığı kadar *sevmemi* sağladm. Bundan sonrasım sensiz geçirmeyi hayal bile edemiyorum."

Kemiklerimi titreten sarsıcı duygularla dolmuştum. Bacaklarım güçsüzdü ama bedenim hafifti.

Cebinden siyah bir kutu çıkardı. Bir anda endişeyle dolarak ellerimi onunkilerin üzerine koydum.

"Bekle." Midem düğüm düğüm olmuştu.

Ryke daha önce hiç görmediğim kadar solgunlaştı, kaskatı kesilmişti. Şimdiden içimde kıvrılan, tüm vücuduma işleyen bir acı hissettim. Onu inciten kişi olmayı asla istemesem de aynı zamanda onu dopdolu bir hayattan alıkoyamazdım.

"Bir aile istiyorsun," diye hatırlattım ona. *Aile* kelimesini söylerken sesim çatladı. Gözlerimi kırptığımda bastırdığım yaşlar yanaklarımdan aşağı süzüldü, çeneme doğru kayarken arkalarında iz bıraktılar.

Yüz hatları sertleşti, şimdi onu neden durdurduğumu anlamıştı. "Yapma, Daisy."

"Sana bunu veremeyebilirim..."

"Hiçbir sikik önemi *yok*," dedi tutkuyla.

Doktorların yumurtalıklarımdaki kistler hakkında söylediklerini hatırlayınca boğazımdaki yumruyu zorlukla yuttum. Çocuk sahibi olma şansımın düşük olduğunu belirtmişlerdi. Bir an önce denemeye başlamam gerektiğini ama bunun herhangi bir başarı ya da umut olmadan sonlanabilecek engebeli bir yol olduğunu söylemişlerdi.

"Emin olman gerek," dedim aceleyle. "Emin olmak *zorundasın*. Önce çocuk sahibi olup olamayacağımı görmek için bekleyebiliriz. Eğer olamazsam, kendini bana bağlamak zorunda değilsin."

Ona bir çıkış yolu sunmak istiyordum. Eğer sonra *daha fazlasını*, benim ona sunabileceğimden daha fazlasını istediğini fark ederse onu kendime bağlamayı istemiyordum. Ryke hayalini kurduğu her şeyi hak ediyordu ve onu bundan alıkoyduğumu bilerek yaşayamazdım.

İki eliyle yüzümü kavrayarak beni kendine doğru çekti. Adeta o kendine has güçlü, Ryke Meadows tarzıyla, "*Beni dinle, tatlım,*" diyordu. "Siktir, seni çok seviyorum." Gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı. Ağlamam şiddetlendiğinde başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. "Tek ihtiyacım olan *sensin.*"

Duygularımı saklamaya alışkın olduğum için yüzümü kapatmaya çalıştım. Ancak onları gören biri varsa o da Ryke'tı. Ellerimi nazikçe indirip alnını benimkine yasladı. Beni sıkıca sarmalayan vücudu sıcak ve güvenliydi.

"Sen benim ailemsin, Dais," dedi sevgiyle. "Eğer sonunda bu aile sadece ikimizden oluşursa, yine lanet olası derecede mutlu olurdum."

Tekrar süzülmeye başlayan gözyaşlarım, bu sefer kalbimin farklı bir noktasından geliyordu. Başımı salladım ve ilan ettiği sevgiyi içime çekerek onu öptüm. Ellerim saçlarını kavrarken ona sıkıca tutundum. Güçlü iradesi benim enerjime karışıyordu. O da aynı güç ve coşkuyla beni öpüyordu.

Derinlerimde gizlenen şeyi açığa vurmadım. *Gelecekte çocuk sahibi olmak istiyorum.* Bunu istediğimi biliyordu. Ben de onun istediğini biliyordum. Bu konu üzerine farklı düşünemeyecek kadar çok konuşmuştuk.

Önce ben geri çekildim, ellerim yüzünün iki yanındaydı. Bakışları doğrudan içime işliyordu. "Seni seviyorum," dedim gözyaşlarıyla dolu bir gülümsemeyle. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Beni hafifçe öptü. Dudakları kulağıma doğru ilerlerken tıraşsız çenesi yanağımı sıyırarak duyularımı harekete geçirdi. Kolları etrafıma sarılıyken derinden gelen bir sesle, "Sikeyim, benimle evlenir misin?" diye mırıldandı.

Gülümsemem genişledi. "Evet." Kalbimde başka bir cevap yoktu.

Yüz ifademi görmek için geri çekildiğinde geniş bir şekilde gülümsemişti. Bu nadir manzara beni saf bir mutlulukla doldurdu. Bu anın, bu gecenin güzelliğiyle içimi dolduran duyguların her zerresini memnuniyetle içime çektim.

Çalılardan ya da ağaçların arkasından hiç kimse fırlamadı. Ailemi ya da ablalarımı çağırıp bu anı bir şova dönüştürmediği için çok mutluydum. Bu an sadece bize aitti.

Kadifemsi siyah kutuyu açarak fazla büyük ya da gösterişli olmayan zarif bir yüzüğü ortaya çıkardı. Elimi uzattım, altın kordonu parmağıma geçirdiği sırada titriyordum. Mükemmel bir şekilde uymuştu. Ölçü konusunda Rose'a danıştığından emindim. Yüzüğü incelerken sessizleştim, tasarımın eşsizliği karşısında afallamıştım. Dikdörtgen elmaslar, yuvarlak ve sarı bir elmasın etrafında ışınlar oluşturuyordu.

Bu güneşti.

Bir kez daha nutkum tutuldu. Başımı art arda salladım. *Bu mükemmeldi. Bu an gerçekten yaşanıyordu. Ryke Meadows ile nişanlanıyordum.*

"Seni seviyorum," diye tekrar etti. Önce yanağımı, ardından dudaklarımı öptü. Dudaklarım öpücükleriyle şişmişti. Elleri bedenimi okşayarak beni yumuşak yorgana doğru yönlendirirken bedenim şarkı söylüyordu. Beni geri geri yürüttüğünde kollarımı dans ediyormuşuz gibi boynuna doladım.

Dudaklarımız bir kez bile ayrılmadı, dili doğal bir ritimle benimkine karışıyordu. Ryke ile her şey böyle hissettiriyordu. *Doğal.* Ormanda olduğumuz için vahşi, ilkel şeylermişiz gibi davrandım. Bu dünyada birlikte yalnızdık.

Dudaklarına doğru gülümsedim. Beni belimden tutup kaldırarak yatağın ortasma koydu.

Yatağa tırmandığında bacaklarımız birbirine karıştı. Kanım kaynıyordu, saçlarım darmadağın olmuştu. Bir an birbirimize

baktık ve yalnızca yoğun bakışları karşısında bile içimde bir titreşim hissettim.

"Bir teorim var," dediğimde gülümsemesi geri döndü.

"Duyalım bakalım." Dizleriyle bacaklarımı iyice araladı, ardından ellerini başımın iki yanına koydu. Kurdum üstten bana bakıyordu.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup yüzüne yaklaştım. "Ormanda büyülü şeyler olur." Seksten gerçekten zevk aldığım ilk sefer, Ryke'la ilk defa birlikte olduğum andı ve o da ormanda gerçekleşmişti. Şimdi de bunu yaşıyorduk. Bunun yerden çok kişiyle ilgili olduğunu bilsem bile bizi sarıp sarmalayan, tüm dünyaya "*yaşıyoruz*" diye bağıran o ilkel enerjiyi inkâr edemezdim.

"Bu hoşuma gitti," dedi tişörtümü yukarı çekerek. Yarıya kadar kaldırdı ve küçük göğüslerimin alt kısımlarını ortaya çıkardı. Bir an duraksadı, başını kaldırıp bana baktı. "Ne halt giyiyorsun, Calloway?"

Şok olmuş gibi baktım. "Sutyenimi beğenmedin mi?" Tabii ki sutyen takmıyordum. Kardeşi bizimle aynı evde yaşıyor olmasına rağmen Ryke rahat olduğum sürece sutyensiz dolaşmamı umursamıyordu.

Neredeyse gülümseyecekti. Tişörtümü başımdan çekip çıkardığında hava hafifçe ürpermeme neden oldu. Sıcak dudakları meme ucuma dokundu. Öptükten sonra yavaşça emmeye başladı.

Ellerimi karın kaslarının çıkıntılarında gezdirdim ve tişörtünü çıkardım.

Diğer göğsüme masaj yaparken hassas uçları dilinin altında sertleşti. Bacaklarım istemsizce kasılmıştı.

"Ryke... *ah*." İniltim keskin bir nefese dönüştü. Geniş omuzlarına tutundum. Meme uçlarımla ilgilenirken kot pantolonunu çıkarmış, üzerinde sadece siyah *boxer*'ı kalmıştı. Boynunu öptüğümde boğazından derin bir ses çıktı. Ardından vücudumu güçlü kollarının arasma çekti.

Beni göğsüne bastırarak yataktan kalktı. Daha ne olduğunu bile anlayamadan sırtım bir ağacın sert kabuğuyla buluştu. Pelvisim, Ryke'ınkiyle aynı hizadaydı. Sertliğini bikini altıma bastırıyordu.

Başım dönüyordu, sinir uçlarım uyanmıştı. "Ryke," diye inledim. Sesim ona duyduğum ihtiyaçla doluydu. Bacaklarım iki yanında sallanıyordu, gidecek bir yer olmasa bile sürekli hareket halindelerdi.

Elleri bedenimin her yerinde geziniyordu. Benimkiler de onun üzerinde dolaşırken dudakları boynumu, göğüskemiğimi takip ediyordu. Parmakları yavaşça karnımdan aşağı kaydı, bikinimin içine girerek o hassas noktaya dokundu. Dokunduğu anda keskin bir nefes aldım. Elektrik yüklü bir heyecan dalgası tüm vücudumu sarmıştı.

Dudaklarım aralanırken inledim ve kendimi ona doğru ittim. Bana sürtünüyor, üzerimizde hâlâ bizi ayıran iki parça kıyafet olmasına rağmen sevişiyormuşuz gibi hareket ediyordu. Elimi iç çamaşırından aşağı kaydırdım. Kendini ileri ittikçe şekilli kalçası avucumun altında kasılıyordu.

Ah, Tanrım. Ah, Tanrım.

"Hadi, tatlım," diye fısıldadı. Beni zirveye ulaşmaya ve kendimi tamamen bırakmaya teşvik ediyordu. Öyle hissetmeyi umuyordum. Sırılsıklam olmak istiyordum. Onu içimde istiyordum.

Onun dokunuşlarıyla, bedeninin gücünün içime işlemesiyle başım dönüyordu. Bir kez daha zevkle inledim. "Ryke!" Parmakları içimde *derinlere* kaymıştı, başparmağı klitorisimi okşamaya devam ediyordu. Bunlar birleştiğinde kontrolümü kaybetmeye başladım. Sırtına tutunarak omzuna doğru inledim. "Ryke..." Tiz sesim soluk soluğa çıkmıştı. Ona karşı titredikçe hareketleri sertleşti. Ağaç kabukları omzuma sürtünüyordu.

Sersemlemiş bir şekilde başımı kaldırdığımda beni öptü. Dili ağzıma girdiği anda kendini ileriye itti. İkimiz de ter içindeydik. Bacaklarımın arasındaki nabız hızlandıkça hızlanıyordu.

Hayata dönmüştüm.

Sırtım gerildi, yaklaşan orgazm bacaklarımı sardı. Ryke iç çamaşırım çıkararak aletini serbest bıraktı. Taş gibi sertleşmişti. Ne istediğini ve beni nasıl memnun edeceğini çok iyi biliyordu. Benden çok daha büyüktü, o benim koruyucum ve en iyi arkadaşımdı. O benim geleceğim ve mutluluğumdu.

O, olacağından emin olmadığım her şeydi ve ben onun tamamını hemen şimdi istiyordum. Beni doldurmasını, beni sevmesini istiyordum.

Bikini altımı çıkarmaya yeltendiğim anda Ryke beni çoktan soymuştu. Ağacın yanından uzaklaşırken omuzlarımı ovdu. Bana tek bir bakış atarak gözleriyle, "*İyi misin?*" diye sordu.

Başımla onaylayıp kızarmış dudaklarını öptüm, hemen karşılık verdi. Bacaklarım hâlâ beline sarılıydı. Ellerini sertçe kalçalarıma yerleştirerek ustalıkla ereksiyonunu içime soktu. O kadar yavaş hareket ediyordu ki, içimi dolduran her bir santimini hissedebiliyordum.

Yarısına kadar girdiğinde inledim. Duraksadı, adeta sertliğiyle işkence ediyordu. Saçlarını çekiştirip aşağı baktım. İçimdeki görüntüsü beni büyülüyordu. Bütün vücudum olabilecek en güzel şekilde gerilmişti. Aralanan dudaklarım kapanmayı reddediyordu.

Çılgın üst vücut gücünü kullanarak beni dik tutmaya devam etti ve aletini daha da derine almaya başladım. Tamamen içimde kayboluşunu izledim. Birkaç kez başımı iki yana salladım, hislerim çok yoğundu. "Yapamıyorum..."

Tekrar boşalamazdım. Bu kadar hızlı olamazdı. Yapamazdım. Yapamazdım. Yapamazdım... çok erke...

"Ryke, Ryke... *Ah Tanrım*," diye nefessiz bir çığlıkla patladım. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu.

"*Siktir*," diye hırladı Ryke. Daha uzun, çok daha uzun sürmesi için kendini tutmaya çalışıyordu. Beni *bir kez daha* zirveye taşırken aletini içime itti.

Beynime yeterince oksijen göndermekte zorlanıyordum. Başım dönüyordu, resmen kendimden geçmiştim. En sonunda tekrar yatağa düştük. Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayıp beni öptü. Melodik, derin bir hareketle içimde ileri geri hareket etmeyi sürdürdü. "Siktir," dedi kulağımın dibinde. "Dais..."

Bu görüntüye âşıktım. Yıldızların altında çırılçıplaktık. Bacaklarım genişçe açıktı, aralarında Ryke vardı. Pelvislerimizin birbirine sürtünmesine, sertliğinin bana verdiği zevke âşıktım. Ancak en çok da ona âşıktım. Korumacı, karanlık bakışlarına... Ona sıkıca tutundum, kalçalarım yukarı kalkarken o daha derine girdi. Aramızdaki her santimi aşarak bizi birbirimize daha da yakınlaştırıyordum.

İkimiz de dikleşene kadar beni sertçe kendine çekti. Tüm işi o yapıyor, öpüşürken içime girip çıkmaya devam ediyordu. Dudaklarına doğru inledikten sonra gülümsedim. O da gülümsedi çünkü bu *her şeydi.*

Cennetteydik.

Mutluluk. Etrafımı sardığını hissediyordum. Ne kadar geçici olursa olsun, şimdilik bu duyguyu sıkıca kavradım. Bu ana tutundum, sonuna kadar tadını çıkardım.

BÖLÜM 3

RYKE MEADOWS

Daisy başını göğsüme yaslamıştı, bir süredir hareketsiz duruyordu. Uzun, çıplak bacakları beyaz yorganın altında benimkilere dolanmıştı. Yaklaşık iki saat önce şişme yatağın yanındaki ikinci şalter kutusunu kullanarak ampulleri söndürmüştüm. Yıldızlar, ışıklar olmadan daha net görünüyordu.

Son otuz dakikadır sessizdik. Fakat göz kapakları kapanmaya her yeltendiğinde Daisy gözlerini hızla açıyor, omzunun üzerinden zifiri karanlık ormana bakıyordu.

Bir kolumu beline doladım. Çok yorgun olduğu için zihninin uyuşmasına izin vermesini umuyordum.

Ardından hareketlendi, kolunun üzerinde doğruldu. "Annemle babam..."

"Biliyorlar," dedim ona. "Onlara sordum."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "İzin vermeleri için mi?" Yattığı yerden kalkmak üzereyken belinden tutup aşağı çektim, sırtı şişme yatağa çarptı. Belini kavradığımda sırıttı. Ona herhangi bir şey yapmayı planlamıyordum, sadece böyle düşünmesini istiyordum. Kesik kesik "*tehlike*" diyen sesini kafamın içinde duyabiliyordum.

İki nedenden dolayı uyanık kalmak istediğini düşünüyordum.

1. Bu gece lanet olası büyük bir geceydi ve Daisy de bu gecenin sabaha kadar sürmesini isteyecek türden bir kızdı.

2. Karanlıktan korkuyordu.

Terapistini değiştirdiğinden beri çok daha iyiydi. Geceleri yaklaşık altı-yedi saat uyuyordu. Ormandan gelen düzensiz ve garip sesler yüzünden kamp yapmak, Daisy için hep daha zor olmuştu. Bana birçok kez dışarıda olmayı çok sevdiğini, korkunun onu uzaklaştırmasına izin vermeyeceğini söylemişti.

Amaç her zaman uyumaktı. Nişanlandığımız gecede bile bu değişmemişti.

Ailesiyle nasıl geçtiğini açıklamaya çalıştım. "Janie'nin ilk doğum günü partisinde onlara, seninle evlenmemin sorun olup olmadığını sordum." Haziran ayıydı. Bu sikik şeyi *nasıl* yapacağımı çözmeye çalışıyordum. Lo son dakikada kaçıp durduğumdan dolayı bir gün seçmemin altı ay süreceğini düşündüğünü söylemişti. *Hayır* demesinden korkmuyordum. Benimle sonraki adımı atmak istemediğini düşünseydim, bunu ona hiç sormazdım. Bu konu hakkında önceden hem gelişigüzel hem de derinlemesine konuşmuştuk, bu yüzden duygularını biliyordum.

Sadece bir şekilde sikik işlerin ters gideceğinden, bir şeylerin mahvolacağından endişe ediyordum. Bu anın Daisy için mükemmel olmasını istiyordum. Ona milyonlarca mükemmel sikik gün yaşatabilmeyi diliyordum.

Bacaklarını ileri geri sallarken sırıtışı genişledi. "Öylece sordun mu? Hiç *sikik* falan demeden?"

Kaşlarım çatıldı, küfredip etmediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Küfürler, herhangi bir kelime gibi ağzımdan kaçıyordu ve küfrettiğimin farkında bile olmuyordum. "Endişelendiğin sikik şey bu mu?" Alay ederek saçlarını karıştırdım.

O da aynı oyunculukla bileğimi ısırdı. "En önemli detay bu." Huzursuzdu, elleri sürekli hareket halindeydi. Bir tutam saçı üstdudağının üstüne yerleştirip kaşını kaldırdı.

Siktir, gerçekten çok tatlıydı.

Yine de altımdaki enerjik kadının aksine; çenemin gergin, bakışlarımın koyu olduğunun farkındaydım. "Peki ya verdikleri cevap?" diye sordum.

Daisy ve ailesi arasmda hiçbir zaman gerilim yaratmak istememiştim. Babası tarafından kabul edilmek için gerçekten çok uğraşmıştım. Babası Daisy'yi en küçük bebeği, beni de onu yozlaştıran bir vahşi olarak görüyordu. Daisy'yi severken ve onu böyle olan her sikik adamdan korurken hakkımda bu şekilde düşünülmesi pek iyi hissettirmemişti.

"Duymadın mı?" diye gülümsedi. "Lily, Moffy'nin gözlerinin rengini tahmin etmemden sonra özel zihin güçlerim olduğunu söyledi. Bu yüzden ailemin *evet* dediğini zaten biliyorum." Üstdudağındaki saç telini üfledi.

Ona bir bakış attım. "Neredeyse herkes onun yeşil gözlü olacağını tahmin ediyordu."

Daisy şok olmuş gibi yaptı. "Yani ben özel değil miyim? Çünkü sana gerçekten özel bir şey verdiğimi sanmıştım..." Devamını getirmedi, daha doğrusu sikik kelimeyi söyleyemiyordu. Bana sakso çekmemişti, bu yüzden ne demek istediğinden emin değildim.

"Devam et, Calloway. Neymiş o?" Bacaklarını iki yana açtım ve aralarına girip dizlerimin üstüne çöktüm. İkimiz de çıplaktık. Daisy'nin küçük göğüslerini, uzun bacaklarını ve yuvarlak kıçını gerçekten sevsem de beni asıl etkileyen şey onun bulaşıcı gülümsemesiydi. Yanağındaki yara izini hafifçe çeken o gülümseme beni sertleştiriyordu.

Tekrar seks yapamayacak kadar yorgundu, bu yüzden onun derinliklerinde kalmak isteyen aletimle düşünmemeye çalışıyordum. Daisy'nin canını acıtmaktan hoşlanmasam da sevişip durduğumuz zaman bundan kaçış yoktu. Aynı zamanda sertliğimi çıplak bacaklarının arasma itmekten beni alıkoyan şey de buydu.

"Hımm?" Doğrudan gözlerimin içine baktı. Konuşmayı devam ettirmek için saf numarası yapıyordu.

"Hımm," dedim ifadesiz bir şekilde. "Bana gerçekten özel bir..."

"Orgazm verdim," diye tamamladı cümlemi ipeksi bir sesle. "Diğerlerinin hepsini yenen çok özel bir orgazm." Uzanıp açık paketten bir çikolata aldı ve hepsini ağzına attı. Bu her şeyden daha şirindi. *Siktir, buna sonsuza dek sahip olacağım.* Bunu düşünmeden edemiyordum.

Yanağına bir öpücük kondurdum, ardından yan tarafıma döndüm ve onu kollarıma çektim. Daisy kulağıma en sevdiği dizinin bir bölümünde görünen keseli sıçanlarla ilgili bir şeyler fısıldıyor, görmemi istemediği duyguları belli etmemeye çalışıyordu. Islak saçlarını geriye doğru taradım. Alnındaki terin tek sebebi az önceki sevişmemiz değildi.

Siktir, çok korkuyordu.

"Dais," diye sözünü kestim. Onu, kalp atışlarını kendi göğsümde hissedebileceğim kadar yakınıma çektim.

Küçük bir gülümsemeyle beni yatıştırmaya çalıştı. "İyi olacağım, gerçekten." Ayağını bacağımda gezdirdi, daha çok gerginlikten yaptığı bir şeydi. Yüzü düştü, omzumun üzerinden baktıktan sonra başını göğsüme gömdü.

Parmaklarım şakağındaki saçlarm arasında kaybolurken, "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

"Konuşmaya devam edebilir misin?" diye fısıldadı Daisy. Sonraki kelimelerini duyabilmek için kulaklarımı zorladım. "Dışarıda bir şey duyuyorum."

Korkusunu küçümsemek, var olmayan sesleri duyduğunu söyleyerek deli muamelesi yapmak istemiyordum. Muhtemelen bir şekilde, sikik bir seviyede gerçeklerdi. Fakat zihni onu, bunun çok daha kötü bir şey olduğuna inandırıyordu. Sesin bir hayvandan -bir geyik ya da sincaptan- değil de bir insandan geldiğini düşünüyordu.

"Önce gözlerini kapat," dedim ona.

Gözlerini kapatmadan önce derin bir nefes aldı. Elleri omuz-

larımdan kollarıma, ardından tekrar omuzlarıma kaydı. Onu kendime daha sıkı bastırdığımda yine göğsüme sokuldu.

Ona ilginç bir hikâye anlatırsam kendini uyanık tutmaya zorlayacağını biliyordum, bu yüzden tırmanma tekniklerinden bahsetmeye başladım. Ağırlığı tüm vücut boyunca dengelemenin önemini, ayak dayanaklarının merkez ve kol gücü kadar hayati olduğunu anlattım. Kan akışının sınırlanmasıyla parmaklar ve ön kolda laktik asit birikiminden dolayı oluşan "pompa" hissinden, tırmanırken bu histen nasıl kurtulacağından -kolunuzu beş saniye aşağıya, ardından beş saniye yukarıya sallamak- detaylıca bahsettim.

Sanırım onu ciddi ciddi sıkıntıdan uyutmayı başarmıştım. Kısa bir anlığına bakışlarımı karanlığa çevirerek ormanı taradım.

Daisy irkilirken gözleri birden açıldı. "Onu duydun mu?" Onu geri yatırmama fırsat vermeden hemen doğruldu. Yorgan beline kadar düşmüştü.

Tam bir şey söyleyeceğim sırada kolumu tuttu. "Şşt," dedi panik içinde.

Siktir. Hemen Daisy'nin yattığı tarafa uzanıp yatağın yanındaki siyah, sert çantayı aldım.

"Ryke," dedi Daisy. "Bunu duyuyor musun?"

Duyuyordum. "Bana sikik bir hayvan sesi gibi geldi." Çantayı açtım. "Dais, bana bak."

Fal taşı gibi açılmış gözlerini zar zor kırpıştırdı, dehşet içindeki yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Daisy, *bana bak.*" Çenesini tutmak üzereydim ama sonunda bakışlarını ormandan ayırmıştı.

"Sanırım dışarıda bir şey var," diye fısıldadı titrek bir sesle.

Tabancamı çıkarıp mermiyi yerleştirdim. Bunu karanlıkta dolaşan hayvanlar için yapmıyordum, daha çok onun huzuru içindi. "Bunu görüyor musun?"

Başını sallayarak kısa bir nefes aldı.

"Sana hiçbir sikik şeyin dokunmasına izin vermeyeceğim. Tamam mı?"

Tekrar başını salladı, gözleri dolmuştu. "Özür dilerim..."

"Hey." Yanağını öpüp kulağına doğru fısıldadım. "Özür dilemen gereken bir şey y..."

Bir anda ışıklar yandı.

Etrafımızdaki ışıkların hepsi yanmıştı. Evden buraya kadar olan yolu işaret edenler de dahildi. Üstelik yanımızdaki şalter kutusuna dokunmamıştım. Bu da birinin evin oradaki kutuya dokunduğu anlamına geliyordu.

Daisy'nin köprücükkemikleri dışarı fırlamıştı, nefes almakta zorlandığı belliydi.

Bir elimle yanağına dokundum. "Dais, nefes al. İyisin. Siktir, güvendesin." Onun yanından ayrılmak fiziksel olarak canımı yakıyordu ama artık dışarıda birilerinin olduğuna inanmaya başlamıştım. Lanet olsun, burada oturup duramazdım. Yorganı boynuna kadar çektim. "Benim için saklanır mısın?"

Başını iki yana salladı. "Yapamam..." Tam anlamıyla bir panikatak geçirmek üzereydi. TSSB* için eğitilmiş olan Sibirya kurdumuzu yanımızda getirmediğimden dolayı kendime lanet ediyordum. O köpek Daisy'yi sakinleştirmek için eğitilmişti.

"O zaman buna tutun," diye talimat verdim.

Yorganı, bir güvenlik ağına tutunurmuş gibi sımsıkı kavradı. Yatağın kenarından çıplak bir şekilde indim ve hızlıca *boxer*'ımı giydim. Çam iğnelerinin çıtırtısını dinliyordum. Tabancamı sıkıca kavrayarak Daisy'nin önüne geçip birkaç adım attım.

Orta bir hızla ilerleyen gölgeli figürü görebiliyordum. Kolumu uzatarak silahı yaklaşan kişiye doğrulttum, kan beynime

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu. (ç.n.)

sıçramıştı. "Hey!" diye bağırdım. Öfkem, korkunun en küçük kırıntısını bile bastırıyordu. Siktir, resmen *deliye dönmüştüm.* Durduğum yerde içten içe kaynıyordum.

Çenem sertleşmişti, duruşum gergindi ve ciğerlerim patlamak üzereydi. Sonra ışığa çıkan kişiyi tanıdım.

Benimle taşak geçiyor olmalıydı.

Ruhum öfkeyle yanarken parmaklarım tetiği *çekmek* üzereydi.

BÖLÜM 4

RYKE MEADOWS

Yaklaşık altı metre ilerimizde duruyordu. Teslimiyet göstermek için ellerini kaldırmaya bile yeltenmemiş, tam aksine rahatça siyah pantolonunun ceplerine sokmuştu. Bu oldukça cesur bir hareketti çünkü şu anda içimden sikik diz kapaklarını parçalamak geliyordu. Elimden kurtulmasının tek sebebi, kardeşime babamı neden sakat bıraktığımı açıklamak istememdi.

"Burada ne *halt* ediyorsun?" Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrımıştı. Hızlı bir bakış atarak Daisy'yi kontrol ettim. Daha normal nefesler alıyordu, yüzünün kırmızılığı azalmıştı ve yorganı vücuduna sarmıştı. Bu da bana çıplak olduğunu hatırlattı. Siktir, ben de neredeyse çıplaktım. Az önce seks yapmıştık.

Az önce ona evlenme teklifi etmiştim.

Şimdi de babam buradaydı. Şu anda bakmaya katlanamayacağım tek kişi karşımda duruyordu.

Şakaklarındaki saçlar ağarmaya başlamış, sakalları hafifçe çıkmıştı. Gözleri her zamanki gibi kısıktı. Yüzündeki keskin çizgiler ifadesini sertleştiriyordu.

"Kimse kapıyı açmayınca ben de arkadan dolaştım," diye açıkladı keskin bir sesle. Sanki *benim* suçummuş gibi konuşuyordu. "Elektrik kablosunu gördüm, açtım ve işte buradayım."

Ses tonu artık neredeyse sıkılmış bir hal almıştı. Önce beni, sonra da ışıkları işaret etti. "Gerçekten bunu görmeyi beklediğimi mi düşünüyorsun?" Daisy'yi daha iyi görmek için yana eğildi. Gözleri onun ve benim aramda gidip geldi. Bakışlarını ışıklarda, yatakta ve pembe gül yapraklarında gezdirdi. En sonunda tekrar bana döndü. "Daha önce ormanda birilerinin düzüşmesini hiç bölmemiştim."

"Ne istiyorsun?" Kolumu indirmek için tüm enerjimi harcamam gerekmişti. Babamın zehirli olduğunu düşünsem de ona ateş edemezdim.

Gözlerini benden ayırmadı. "Sana bir şey danışmaya gelmiştim. Ama kapının önünde bekleyen iki kız olduğunu düşünürsek, sanırım o daha önemli gibi görünüyor."

Başımı iki yana salladım, kafam karışmıştı. "Ne halttan bahsediyorsun?"

"Ben kapıyı çalarken geldiler. Daisy'nin arkadaşı olduklarını, onunla konuşmaları gerektiğini söylediler." Daisy'ye doğru belli belirsiz bir bakış attı. "Beni buraya kadar takip edeceklerdi ama onlara verandada beklemelerini söyledim, aksi takdirde özel mülke izinsiz girmiş olacaklarını belirttim." Tatsız bir şekilde gülümsedi. "Bu arada, rica ederim."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Burada ne haltlar dönüyordu? Öncelikle, neden babam *bana* bir şey danışacaktı ki? İkinci olarak...

Dönüp Daisy'ye baktığımda çoktan ayağa kalktığını gördüm. Yorganı göğsünün çevresine sıkıca sarmıştı. Yanıma sokuldu. "Üstümü değiştireceğim, sonra onlarla konuşurum," dedi usulca. "Belki Willow ya da Maya'dır..." Sesi giderek kısıldı. Kapıdakilerin onlar olmayacağını biliyordu.

Willow bizimle yaşıyordu. Ayrıca bu geceyi Connor ve Rose'da geçirecekti çünkü evlilik teklifi planından haberi vardı. La-

net olsun, Lily ve Rose'un ağaçlara ışıkları asmasına bile yardım etmişti. Kapımızın önünde beklemesine imkân yoktu.

Daisy'nin *diğer* arkadaşlarını düşündüğümde kaslarım gerildi.

"Neden Nutty'yi yanına alıp giyinmiyorsun?" diye önerdim. "Ben de kızların ne istediğine bakayım. Önemli bir şeyse, seni çağırırım."

Yüzüne renk gelmişti. Bunun nedeni sadece Nutty'den ya da Coconut'tan bahsettiğim için bile olabilirdi. Sibirya kurduna başka bir isimle sesleniyordum çünkü köpeği sahiplendiğimiz ilk hafta yüzünde "*burada ne haltlar dönüyor*" diyen bir ifadeyle ahşap zeminde kayıp durmuştu. Lo, Connor ve ben gülmeden edememiştik. O zamandan beri o görüntü üçümüzün de aklından çıkmıyordu.

Yani bizim için Nutty'di, kızlar için Coconut'tı.

Daisy bir kez başını salladı. "Tamam, evet..." Birden kaşlarını çattı. "Onlarla konuşmak istediğine emin misin? Ben halledebilirim."

Babamın çelik gibi gözlerinin ondan bana kaydığını hissedebiliyordum.

Elimi başının üstüne koydum. "Halledebileceğini biliyorum," dedim alçak bir sesle.

Daisy bir nefes daha verdi ama kızlarla önce benim yüzleşmemi isteyip istemediğini netleştirmedi. Sessizliğini, "*onları karşılayabilirsin*" olarak yorumladım ve ikimiz de eve doğru yürümeye başladık.

Babam bir gölge gibi peşimizden geldi, hep birlikte ormandan çıktık. Daisy'nin, babamla benim aramda kalmadığından emin oldum. Ellerimi omuzlarına koyarak onun dikkatlice ıslak çimlerin üzerinde yürümesini sağladım.

* "*Nutty*" kelimesi İngilizcede kaçık, deli anlamlarına geldiği için köpeğin şaşkın hallerine gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

Havuz kapısını açarken artık kendimi tutamadım. "Ne danışmak istiyorsun?" diye sordum. Onun gitmesini istiyordum. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Başını Daisy'ye doğru çevirdi. Sert bakışları adeta, "*Onun önünde olmaz*," diyordu.

"Konuş," diye zorladım.

Kapıdan geçip yanımıza geldi, geride kalmaya veya dışarıda bırakılmaya niyeti yoktu. Yüzüne bakmak bile damarlarım patlayacakmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Bu yüzden havuzun etrafından yürüyen Daisy'yi takip ettim, elim onunkini buldu. Yorgan yüzünden bir kez tökezlediğinde belinden tutarak onu kendime çektim. Böylece yanlışlıkla babama frikik vermek zorunda kalmamıştı.

Yorganı daha iyi düğümlemeye çalışarak, "Hay aksi," diye fısıldadı Daisy.

Sikerler. Onu kollarıma aldığımda gülümsemesi geri geldi ama istemediğim bir hızda kayboldu. Nutty'nin burnunu sürgülü cam kapıya dayadığını görür görmez yüz ifadesi aydınlandı.

Kapıdan girdiğimizde koluma dokunarak onu yere indirmemi istedi. Bunu yaptığım anda bana doğru dönüp yanağıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Sen babanla konuşurken gidip üstümü değiştireceğim."

Neler olduğunu ikimizin de anlamadığı bir anda onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordum.

Gözlerimdeki endişeyi fark etmiş olmalıydı. "Tek başıma iyi olacağım. Hem Coconut var. O fena halde güçlü."

"Sen de fena halde güçlüsün. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedi. "Korsan olacak kadar mı?"

Dudaklarından önce şefkatle, ardından daha agresif bir şekilde öptüm.

Daisy öpücüğün ortasmda hafifçe inledi. Birbirimizden ayrıldığımızda, "Bugün mükemmeldi," dedi yumuşak bir sesle.

Bu tam olarak doğru olmasa da beni neredeyse daha iyi hissettirecekti. Gidişini izledim. Beyaz Sibirya kurdumuz kuyruğunu iki yana sallayarak adımlarını Daisy'ye uyduruyordu.

Havuz alanına geri dönüp sürgülü kapıyı kapattım. Su, karanlıkta hâlâ simsiyah görünüyordu. Babam da oradaydı. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, ızgaranın yanında dikiliyordu.

"Hızlı olacağım," dedi bana. Sonra tedirginlikle kıpırdandı. Silah namlusuna gözünü kırpmadan bakabilen adam şu anda bocalıyordu.

Neler oluyordu?

Elimi saçlarımda gezdirdim. Lanet olsun, babamla çok şey yaşamıştık. Büyürken beni neredeyse evlatlıktan reddedip, Loren Hale'i büyüttüğü için ondan nefret etmiştim. Sonra içimdeki tüm şeytanlarla birlikte onu da gömmüştüm. Babam benim için ölmüştü. Ancak Lo ile tanıştığımda her şey değişmişti. Jonathan'a duyduğum nefret yeniden su yüzüne çıkmıştı. Kardeşime davranışlarından nefret etmiştim. Kötü bir baba olduğu için ondan nefret etmiştim.

Yıllar geçmişti. Birçok zorluk ve konuşmalar yaşanmıştı.

En sonunda onu affetmiştim.

Sanırım tüm bu sikik şeyler içinde en zor olanı da buydu. O adamı affetmiştim. Ona karaciğerimin bir kısmını vermiştim. Hayatını kurtarmıştım.

O ise birkaç ay önce, ikinci şansını heba etmişti. Connor'a zarar vermeye çalışmış, onun cinsel tercihlerini medyaya ifşa etmişti. Hem de tüm bunları ne için yapmıştı? Lo üzerinde tekrar güç kazanmak için miydi? Lo'yu, Connor'dan korumak için miydi? Babamın kafasındaki her şey çarpık ve yanlıştı.

Onun daha iyi bir insana dönüşeceğine inanan kişi bendim. Bunun karşılığında her zaman bildiğim intikamcı, kin dolu babamın darbesiyle kırbaçlanmıştım.

Şimdi her şey fazlasıyla karmaşıktı. Artık eskisi gibi ondan nefret edecek enerjim yoktu. Yine de burada durup her şey *yolundaymış* gibi davranamıyordum. Çünkü değildi.

Ayrıca o noktaya bir daha nasıl geleceğimizi de bilmiyordum.

Bu yüzden gece yarısında havuzumun yanında durup benden tavsiye istemesini beklemek son zamanlarda başıma gelen en garip sikik şeydi. Onunla ilk kez yalnız kalacağımız anın çok daha hararetli olacağını düşünmüştüm. Bağırışlar, çığlıklar, belki havada uçuşan yumruklar...

Ancak kafamızdaki senaryolar her zaman farklıydı, her şeyi bin kat abartırdık. Gerçekte ise babam neredeyse güçsüz görünüyordu. Tahtını terk etmiş bir krala benziyordu.

"Dün bazı bilgiler edindim. Emily Moore'u tanıyor musun?"

Emily Moore'u tanıyor muydum? Şahsen tanımıyordum. "Lo'nun biyolojik annesi," dedim omuz silkerek. "Willow'un annesi." Emily, Willow'u buradan uzakta ve Maine'de tek başına büyütmüştü. Willow ise üvey kardeşine daha yakın olmak için buraya taşınmıştı.

"Emily'yle ara sıra haberleşiyorum ve Loren'ın biyolojik annesi olduğunu gizli tutması için ona çek gönderiyorum," diye açıkladı babam. Derin bir nefes alıp boynunu kaşıdı. "Görünüşe göre, Emily dün gecenin Willow'un da benim kızım olduğunu söylemek için uygun bir zaman olduğuna karar vermiş." Gözlerini devirdi. "Bu kadar zaman geçtikten sonra aslında babalık testi için zorlamalıydım. Fakat bana yalan söylemek için bir nedeni yoktu." Göğsünü işaret etti. "Milyarder olan benim. Ama o, Maine'de Caribou denen yerde ortalama bir adamla ve ortalama bir aileyle yaşayacağı bir hayatı seçti. Bu acınası."

Kafam allak bullak olmuştu, yine de onu durdurmaya çalışmadım. Konuşurken çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Sanki bu konuda içini döktüğü ilk kişi bendim.

Sanırım gerçekten öyleydim.

Duygusuz, acı bir kahkaha attı. "Willow uzun süredir kayıp olan *üvey* kardeşiyle, yani oğlum Loren'la tanışmak için Philadelphia'ya kaçtı. İşte bu... her şeyi bitirdi." Başını iki yana salladı. "Emily'nin onun için kurmak istediği dünya, kızını koruma çabası başarısız oldu. O orta sınıf hayat. Gitti. Şimdi onun bu yaşam tarzında, zenginlerin arasında nasıl zorlandığını görüyor. Ayrıca Willow'a daha iyi bir hayat sunacak imkânlara sahip olduğumu biliyor. Ona bu fırsatı verebilirim." Gözlerini tekrar bana çevirdi, bakışları kararmıştı. "Onu en başta ben yetiştirmeliydim. Bencil sürtük."

Son cümlesi beni neredeyse bıçaklamıştı, burun deliklerim genişledi. İçimden yükselen *siktir git*'leri yutmaya çalıştım ama öfkeyi zapt etmek çok zordu. Ellerim yumruk haline geldi.

Şu anda bu sikik haberlerin arasında kalacak olan Willow ve kardeşim için çok endişeliydim, bu yüzden başka bir şeyin ateşini tutuşturamazdım. Willow'un kendi kızı olduğuna emin olup olmadığını sormak istiyordum ama Jonathan bunu çoktan defalarca kez doğrulatmış olmalıydı.

Bu gerçekten doğru olabilirdi ve eğer öyleyse...

Willow, Lo'nun öz kardeşiydi.

Willow *benim* üvey kardeşimdi.

Konuşmaya en mantıklı soruyla başladım. "Benden alacağın nasıl bir sikik tavsiyeye ihtiyacın var?" Eğer her şeyi açık bir şekilde konuşacaksak, cümleme "*Kadınları aşağılamayı bırak*," diyerek başlardım. Bu beni hasta ediyordu. Ancak bu kelimeyi kullandığı için ona daha önce bağırmadığım söylenemezdi. On yedi yaşındayken anneme bunu ve daha kötüsünü söylediğinde onunla sık sık tartışırdım.

Evet, daha kötüsü de vardı. Duymuştum.

Bana kötü kötü baktı ama ondan korkmuyordum. "Sen bu yollardan daha önce geçtin," dedi sanki birlikte bir şeyler payla-

şıyormuşuz gibi. "Biriyle yeniden bağ kurmak zorunda kaldın. Sen ve Lo, artık çok yakınsınız..."

"O benim kardeşim," dedim sertçe. "Sikik çocuğum değil. Aynı şey değil." İkimizi işaret ettim. "Bunu onunla kıyaslama. Kıyaslanacak bir şey değil."

Gözlerini devirdi, siniri bozulmuştu. "Buraya ne yapmam gerektiğini düşündüğünü sormaya geldim, beni aşağılaman için değil."

Midem suçlulukla düğümlendi. Çabalıyordu. En azından öyle görünüyordu. Yine de Tanrı aşkına... Willow'un hayatının Jonathan Hale'in varlığıyla ne hale geleceğini düşünmeye başladığım anda tüylerim ürperiyordu. Onun sözde "sevgisi" demir bıçaklarla doluydu. Diğer oğlunu paramparça etmişti. Bir de kızma neler yapabileceğini görmek istemiyordum.

Willow'un mutluluğunu mahvedeceğinden korkuyordum.

"O sensiz gayet iyi," dedim hızla. "Tavsiyem, onu rahat bırakman."

Keskin bakışlarıyla beni inceledi. "O benim kızım. Onun hayatında olmak istiyorum. Bu tartışmaya açık bir konu değil. Sadece bunu *nasıl* yapmam gerektiğini bilinem gerekiyor. Bir kız çocuğu yetiştirmeye yakın olduğum tek zamanda, kız sonunda bir seks bağımlısına dönüştü. Bu yüzden görüldüğü üzere, birkaç tüyo almaya hazırım."

Lily'den bahsetme şekli, fark ettiğinden daha çok acı veriyordu. Kardeşimin bu yorumdan duyacağı acıyı hissederek, "Siktir git," dedim sertçe.

"Sana düşünmen için biraz zaman vereceğim," dedi babam. "Söylediğim gibi bunun hızlı bir konuşma olmasını istemiştim. Kapıda misafirlerin var." Verandadaki kızlar... *Siktir*. Arka kapıya ilerledi. "Sen bir plan yapana kadar Willow'la konuşmayacağım. Sadece..." Elini demir kapının üzerine koyarken duraksadı. "Bunu doğru şekilde yapmak istiyorum."

Tekrar ona ısınmam için beni manipüle mi ediyordu? Oyunu bu muydu? Tüm kartlarını bana bırakıyordu çünkü çocuklarıyla olan ilişkileri hakkında ne düşündüğümü biliyordu. Hepsi karanlık, siyah bir şeyle lekelenmişti. Belki de bunu, benden dilediği bir özür olarak görüyordu. Emin değildim.

Gitmeden önce, "Bekle!" diye seslendim. Kapının hemen dışında durdu. "Ya Lo? Ona söyledin mi?"

"Hayır." Jonathan başını iki yana salladı. "Sadece sana söyledim."

Sadece bana.

***

Dışarı çıkmadan üzerime bir kot pantolon ve tişört geçirdim. Kapıyı açmak yerine evin etrafından dolaştım. Bu bana neye bulaşmak üzere olduğumu değerlendirmek için zaman vermişti.

Ön verandaya ulaştığımda tuğla basamaklarda iki kız gördüm. Kızlardan biri sarışın ve oldukça kısa boyluydu. Kollarını düşmanca bir ifadeyle göğsünde kavuşturmuştu. Sabırsızlık tüm yüzünü kaplamıştı.

Onu tanıyordum.

Sadece son gördüğümde dört yaş daha küçüktü ve daha az makyajlıydı. Ayrıca bir yatta uzanmaktan dolayı şu ankinden daha bronzdu. Yıllar önce Daisy'nin on altıncı yaş günü partisindeydi.

Cleo.

Diğer kızın koyu renk, düz saçları vardı. Bakışları daha gergindi. Siyah elbisesi Cleo'nun tiki pastel kazağı ve beyaz şortuyla tezat oluşturuyordu.

Harper.

Bu ikisiyle yüzleşmeyi aklımda hiç canlandırmamıştım.

Böyle bir şey olursa ne yapacağıma dair bir fikir oluşturmak için kendime hiç izin vermemiştim. Burun deliklerim tekrar genişledi çünkü Daisy'ye yaptıkları *her şey* beynimi ve sikik kalbimi parçalıyordu.

Kaskatı kesilmiştim, kanım kaynıyordu.

Onu sikik bir asansörde korkutarak içine dildo sokmasını *emretmişlerdi. "Erkeklerin bazıları içine kaç santim sığacağını bilmek istiyor. Onlara bunu öğreneceğimizi söyledik."*

Cleo ona aynen böyle demişti. Daisy'nin tüm bunları bana anlatırken ağlayışını hâlâ hatırlıyordum. Sevdiğim kızın parçalanışını izlemiştim.

Daisy'de TSSB vardı. Bu durum sadece Paris isyanından ya da *reality* şov sırasında bazı boktan fotoğrafçıların odasına girmesinden dolayı oluşmamıştı. Yine de bunların her biri başlı başına onu mahvetmeye yetecek kadar ciddi sebeplerdi.

Cleo ve Harper ona hazırlık okulundaki son altı ayını cehenneme çevireceklerini söylemişlerdi. Dolabına prezervatif koymuşlardı. Lanet olası şerefsizler ona yaklaşıp göğüslerine dokunmaya çalışmışlardı. *Meme bükücüler.* Kendilerine böyle diyorlardı. Başka bir deyişle tacizci *orospu çocuklarıydı.*

Önem verdiğin birinin önce yavaşça, ardından hızla çevresindeki dünyadan korkmaya başlamasını izlemek; yolcu koltuğunda otururken araba kazasına tanık olmaya benziyordu. Frene basma şansın yoktu. Tam anlamıyla bir cehennemdi.

Üstelik onun için kat kat daha kötüydü.

Ön verandanın ışıkları altında beni bekliyorlardı. Birkaç adım yaklaşıp tuğla merdivenlerin dibinde durdum. Bu kızların, bu gece Daisy'ye yaklaşmalarını istemiyordum. Ancak bir seçim hakkı tanımam gerektiğini de biliyordum.

Bu kararı onun yerine veremezdim.

"Sikik sitenin kapısından nasıl geçtiniz siz?" diye sordum. Sesim iyice sertleşmişti.

Cleo, Harper'ın bir basamak altındaydı ve bana daha yakın-

dı. Yine de Harper'ın ellerindeki küçük kutuyu fark ettim. Beyaz kâğıda sarılmıştı, üzerinde mavi bir kurdele vardı.

Midem sıkıştı. Bu her ne ise, iyi bir şey olma ihtimali yoktu.

"Sitede arkadaşlarımız var," dedi Cleo. Sanki bu garaj yolu, bu merdivenler ve arkasındaki ev ona aitmiş gibi rahat bir tavrı vardı.

Sikerler. Yanından geçerek merdivenleri tırmandım ve kapının tam önüne dikildim. İkisi de en üst basamağa kadar beni takip ettiler ama orada kaldılar.

Cleo, gözlerime bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kaldı.

"Ne sik istemeye geldiniz?" Kelimelerimi yumuşatamazdım. Onlar için yapmazdım.

"Daisy ile konuşmaya geldik," dedi Harper. "Biz eski dostuz. Bizi doğum günü partisinden hatırlıyor musun, bilmiyorum."

"Evet ve bana ikiniz hakkında çok şey anlattı."

Harper, endişeyle Cleo'ya baktı. Ardından çilek sarısı saçlarını geriye atıp tekrar bana odaklandı.

Devam ettim. "Daisy..."

"Aslında," diye araya girdi Cleo, Harper'ı işaret ederek. "Belki bunu ona verebilirsin. Geç oldu ve beş dakika içinde babamın akşam yemeği davetinde olmamız gerekiyor."

Harper paketlenmiş küçük kutuyu bana uzattı.

Ben de aldım.

Cleo zoraki bir gülümsemeyle arkasını döndü. Harper da hızla merdivenleri inerken onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Siktir," diye mırıldandım kendi kendime ve eve geri döndüm.

Daisy'yi merdivenlerde otururken bulduğuma şaşırmamıştım. Dirseğini dizine, çenesini ellerine dayamıştı. "Çikolata dağıtmaya gelen periler miydi?" diye sordu hüzünlü, minicik bir gülümsemeyle. Gözleri kutuya takılmıştı.

"Daha çok iki sikik şeytandı," diye mırıldandım. Kutuyu sallasam da pek bir şey duyamıyordum. "Cleo ve Harper."

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Şaşkınlığımı fark etmiş olmalıydı. "Pencereden gördüm. Zaten onlar olduğunu tahmin etmiştim," diye açıkladı.

Hediye kutusunu kaldırdım. "Çöpe atabiliriz."

Oturduğu yerden zıplayarak kalktı. "Hayır." Nutty topuklarının dibinde dolanırken girişte, tam önümde durdu. Kısık gözlerini kutuya dikmişti. "Ama önce koklayalım."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Bok olma ihtimali çok yüksek." Dudakları kıvrıldı. "Kelimenin tam anlamıyla boku kastediyorum."

Gözlerimi devirdim ancak vücudum yine kaynamaya başlamıştı. Birinin ona içi bokla dolu bir kutu hediye edebileceğini düşünmek zorunda olmamalıydı.

Dünya berbat bir yerdi.

"Eğer istemiyorsan ben koklayabilirim..." Kutuyu burnuma götürdüğümde cümlesi yarım kaldı.

"Koku falan yok."

Pek rahatlamamıştı. "Tamam. Peki bana başka ne gibi korkunç şeyler verebilirler? Ölü bir hamster. Kanlı tamponlar. Ayak tırnakları."

"Dur." Bir elimi başına koydum.

"Sadece şaşırmak istemiyorum."

"Önce ben bakabilirim," diye önerdim.

Bu fikri biraz düşündükten sonra elini benimkinin üstüne koyup kutuya doğru kaydırdı. "Birlikte bakalım istiyorum."

Bu bana da mantıklı geldi. Daisy kâğıdı açmaya başlarken kutuyu tuttum. "Bu her neyse, Lily'nin aldığı postalar kadar kötü olamaz," dedim ona.

Zayıf bir yorum olduğunu biliyordum. Cleo ve Harper, Da-

isy'nin en iyi arkadaşlarıydı. Tanımadığımız, rasgele hasta ruhlu insanlar değillerdi. Cleo'yu altı yaşından beri tanıyordu.

Daisy başıyla onayladı. "Connor, bir keresinde Lily'ye kullanılmış bir prezervatif gönderdiklerini söylemişti."

Connor ve Daisy arasında geçen bu sikik konuşmanın içeriğini sormadım. Bir şeyi açıklamak ya da bir noktaya değinmek için olduğundan emindim.

Daisy kurdeleyi çözüp kapağı açtı.

Kutunun içinden oldukça pahalı bir elmas bileklik çıkarırken ağzı açık kalmıştı. "Ben... anlamıyorum." Elleri titriyordu, muhtemelen bunun sikik bir tuzak olduğunu düşünüyordu.

Bilekliği onun elinden alırken kutu yere düştü ve içinden bir not çıktı. Notu alıp ona uzatacağım sırada Daisy dalgın bir şekilde merdivenlere döndü ve Nutty'nin yanına oturdu.

Beyaz Sibirya kurdu, Daisy'nin gözleri ona odaklanana kadar bacaklarını dürttü. Artık o kadar uzakta ve kaybolmuş görünmüyordu.

"Oku," dedi bana.

Solgun tenini süzerek, "İyi misin?" diye sordum.

"Sadece kafam karıştı."

Göğsüm sıkışırken mektuba döndüm. "'*Selam, Daisy,*'" diye başladım. "'*Hazırlık okulundan bu yana birkaç yıl geçti, bu süre zarfında düşünmek ve olgunlaşmak için fazlasıyla zamanımız oldu. Senin de aynı şeyi yaptığını biliyoruz. Ailenin başka bir reality şov planladığını duyduk ve bu şovun bir parçası olmayı çok isteriz. Bu, kaybettiğimiz dostluğu onarmamıza kesinlikle yardımcı olabilir. Seni gerçekten özledik!*' Siktirin oradan," diye küfrettim. Kelimeler ağzımda iğrenç bir tat bırakıyordu.

"Devam et," diye teşvik etti Daisy.

Yerimde kıpırdandıktan sonra gergin bir sesle okumaya devam ettim. "'*Ayrıca Ryke Meadows'u kaptığın için tebrikler. Büyük erkeklerden hoşlandığını hep biliyorduk.*'" Bu bir *saçmalıkmış*

gibi Daisy'ye baktım. Bunu onun da fark ettiğini umuyordum ama yüzü yine ifadesizdi. Mektuba döndüm. "Buraya göz kırpan bir yüz yapmışlar. '*Lütfen bize bir şans ver. Seni her zaman seven, Cleo ve Harper.*'"

Daisy derin bir nefes verip yüzü nemlenmiş gibi yanaklarını ovuşturdu. "Tek yaptıkları, olmayan bir *reality* şova dahil olmaya çalışmak," dedi başını iki yana sallayarak.

Calloway kardeşler, *Philly'nin Prensesleri*'nin ikinci sezonu için defalarca kez teklif almışlardı. Bu yeni bir şey değildi. Ancak Cleo ve Harper böyle sikik bir şeyin asla olmayacağının farkında değillerdi.

İleri doğru yürüyüp ellerimi Daisy'nin başının üstüne koydum. Kocaman gözleriyle bana baktı, güzel ve savunmasızdı. Onu lanet olası eski arkadaşlarının getirdiği acılardan korumak istiyordum ama onu insanlardan uzak tutamazdım. Dört yıl önce bunu yapamamıştım. Şimdi de yapamazdım.

Sadece bana ihtiyaç duyduğunda burada olabilirdim. Ne isterse istesin, buradaydım.

BÖLÜM 5

DAISY CALLOWAY

Jane Eleanor Cobalt, Fransızca konuşuyordu. Açıklığa kavuştursam iyi olurdu; bir yaşındaki bebek Fransızca kelimeler söylüyor, üstüne bunları bir araya getirerek tam cümleler kuruyordu.

"Benden daha zeki," diye duyurdu Lily hayretle. Bol bir atlet ve geometrik desenli bir tayt giyen ablam; oyuncak aslanına sarılmış, açık mavi tulumu içinde moda ikonu gibi görünen bebeğe hayranlıkla bakıyordu.

Jane'in düşmeye başlayan saç bandım düzeltirken içimde bir şeyler yükseldi. İyi bir yükselme değildi. Azdan çok daha fazla acıtıyordu. Bu sessiz kederin belirtilerini saklamaya çalışıyordum. Bebek yeğenim gibi güzel bir şeyin ruhumda böyle kasvetli, derin duyguları ortaya çıkarmasından hoşlanmıyordum.

Onun bende ortaya çıkardığı tek duygu neşe olmalıydı. Bebekler böyle yapardı. Onlar tüm yetişkinlerin toplamından daha canlı ruhlara sahip, sevimli mutluluk demetleriydi.

Bu benim hatamdı. Jane'le birlikteyken çocuk sahibi olma ihtimalim hakkında düşünmemeliydim.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse," dedim Lily'ye. "Fransa'ya defalarca gitmeme rağmen ben bile Jane'in ne söylediğini anlamıyorum."

"Yine de aptalım." Lily ağzına bir barbekü cipsi daha attı ve yüksek çıtırtılar eşliğinde çiğnedi. Tam ablama en az benim kadar akıllı olduğunu söyleyeceğim anda Moffy, bebek Jane'e doğru yürüdü. Gri pantolonu, siyah tişörtü ve minik beyaz *Converse*'leriyle o da çok tarz görünüyordu.

Elindeki boyama kitabıyla Jane'in yanına oturdu. Küçük ayağıyla oynayarak mutlu göründüğünü bildiğim bir gülümseme takındım.

Moffy bir sayfayı çevirip açtı ve Jane'e İngilizce olmadığı açıkça belli olan birkaç kelime mırıldandı. *Ah.*

Lily cipsi boğazında kalınca öksürdü. "Az önce o..."

Hafifçe sırtına vurdum, bu haberi nasıl karşılayacağından emin değildim. "Sanırım az önce Fransızca konuştu," diye belirttim. "Belki de İspanyolca." Bebek bakıcılığı yaptığımız zamanlarda Ryke, Moffy'ye İspanyolca kitaplar okuyordu. Lo ve Lily bunu bilmiyordu ama aldırmayacaklarını düşünmüştük.

Ablamın tepkisini yakından izledim. İfadesi şaşkınlıktan sevimli bir gülümsemeye geçiş yaptı, heyecanla ışıldıyordu. Ben bile daha geniş bir şekilde gülümsedim, onun mutluluğu beni de mutlu hissettiriyordu. Lily, oğlu için her şeyin en iyisini istiyordu. Bu yüzden Maximoff Hale'in yabancı bir dil bilme ihtimali onu gururlandırıyor olmalıydı.

"Selam." Merdivenlerden inen Willow bize el salladı.

Lily ve ben aynı anda, "Merhaba," diye karşılık verdik.

Willow siyah çerçeveli gözlüklerini burnunun üstüne itti. Telefonunu yıpranmış tulumunun cebine koyduktan sonra mutfağa ilerleyip gözden kayboldu. Midem dün geceki gerçeğin tedirginliğiyle sarsıldı.

Ryke ve ben sabah dörde kadar uyuyamamıştık. Evlilik teklifinden dolayı heyecanlı, Cleo ile Harper'ın ani ziyareti yüzünden gergindim. Sessizce uzanmak yerine -yani uykuya dalmayı

denemek ve başaramamak yerine- Ryke beni kollarının arasına almış, babasmın haberlerini anlatmıştı.

Willow'un, Jonathan'ın kızı *ve* Ryke'in üvey kız kardeşi olması çılgınca bir şeydi. Kötü bir çılgınlık değildi. Hale ailesi için normal bir çılgınlık seviyesindeydi.

Jonathan'ın evlilik teklifi gecemizi bastığını şimdiye kadar kimseye anlatmamıştık. Ryke, Jonathan hakkında bir "plan" yapmadan önce durumu kardeşine açıklamak istediğini söylemişti. Asıl problem; Ryke'ın, Lo'ya bu tarz haberleri vermekte her zaman zorlanmasıydı. Sadece uygun bir zaman bulmaya çalıştığını biliyordum.

Tabii böyle bir şeyi söylemek için hiçbir zaman mükemmel bir an olmayacaktı. *Hey, bil bakalım ne oldu? Üvey kardeşin aslında öz kardeşinmiş ve babamız onunla bir ilişki kurmak istiyor. Bir de... benden ona yardım etmemi istiyor. Sürpriz!*

Kafamın içinde bile kulağa hoş gelmiyordu. Ayrıca bu açıklamanın dışında kalan bir sürü lanet şey de vardı.

Şansıma, Willow'la olan arkadaşlığımın değişmesine gerek yoktu. O hayatımda sahip olduğum tek iyi arkadaşımdı. Özellikle eski korkunç arkadaşlarım mezarlarından yükselmeye başlamışken ona ihtiyacım vardı. O bilezik şifoniyerimin üzerinde duruyor, sanki bana musallat oluyordu. Onunla ne yapacağımdan tam olarak emin değildim. Öylece çöpe atılamayacak kadar pahalıydı ama onu takma düşüncesi bile bende kusma isteği uyandırıyordu.

Ryke gibi benim de üzerine düşünmem gereken kendi planlarım vardı. Sadece benimkiler rüşvet bilezikleri ve eski arkadaşları içeriyordu.

Lily düşüncelerimi bölerek, "Yüzük seçimi seni şaşırttı mı?" diye sordu.

"Hımm?" dedim dikkatim dağılmış bir şekilde.

Lily kaşlarını çattı. Düşünceli bakışları önce bebeklere, sonra tekrar bana kaydı. Çocuklara ve bana bakarken omuz hizasında kesilmiş kısa saçları sallandı. Oğlunun yanında olmanın beni üzdüğünü düşünmesini istemiyordum. Her ne kadar bu açıkça belli olmaya başlasa da...

Daha geniş gülümseyerek onu dürttüm.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra gülümseyerek elimi işaret etti. "Yüzüğün."

"Ah, evet." Elmas güneşe baktım. Dürüst olmak gerekirse, bir ip de olsa kabul edebilirdim ama bu bana ilişkimizi hatırlatıyordu.

"Çünkü," dedi Lily. "Ryke'ın sana sicim falan vereceğini sanmıştım."

"Benim hakkımda düşündüğün sikik şeyleri öğrendiğime sevindim." Girişten Ryke'ın sert sesi yükseldi. Elinde iki motosiklet kaskıyla odada belirdi, kot pantolonunun dizleri yırtıktı ve saçları son derece dağınıktı. Onun karanlık ve tehlikeli gözleriyle karşılaşmak bile içimdeki önemli derecede büyük parçaları aydınlatıyordu.

Zıplayarak ayağa kalktım, gülümsemem genişledi.

"Ona doğum gününde sicim vermişsin!" diye karşı çıktı Lily. "Bu sadece dürüst bir tahmindi." Bir avuç cipsi ağzına attı.

Ryke gözlerini devirdi. "Ona sikik bir *kenevir* bilezik verdim. Geleceğimizi tahmin etmeyi çalışmayı bırakmaya ne dersin?"

Lily suratını astı. "Bu işte iyi olmaya başladığımı sanıyordum," diye mırıldandı.

"Öylesin." Hemen ablamı savundum. "Julian iğrenç biriydi. Bunu tahmin etmiştin, unuttun mu?"

"Evet, tahmin etmiştim." Lily zaferle başını sallayıp Ryke'ı işaret etti. "Hah!"

Ryke bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi, eski erkek arkadaşımdan söz edilince gözleri parlamıştı. "Onun sikik adının

yasaklandığını sanıyordum." Bu Lo'nun beyanıydı. Ondan neredeyse Ryke kadar nefret ediyordu.

"Özür dilerim." Şakacı bir şekilde yüzümü buruşturdum.

Ryke kasklardan birini bana uzatıp başımın üstünü öptü. "Konuşmamız gerek." Kelimeler dudaklarından o kadar sessizce dökülmüştü ki, neredeyse duyamayacaktım.

"Tamam," diye fısıldayarak cevap verdim. Ardından oturma odasına döndüm. "Bay bay, Lil!"

"Bay bay!" diye karşılık verdi. "İyi şanslar!"

"Bay bay!" dedi Moffy gülerek.

"Bay," diye kıkırdadı Jane.

Kalbim sıkıştı. Ryke'ın elini belimde hissettim, beni yönlendirerek giriş koridorundan geçirip kapıdan çıkardı. Kaldırımdan garaj yolumuza doğru yürüyorduk. İki *Ducati* spor motosikleti ayaklıklarına yaslanmıştı. Rose'un *Escalade*'i kaldırımın kenarına park edilmişti, motoru çalışıyordu.

"O zaman yüzüğü seçmene ablalarım yardım etmedi mi?" diye sordum. Birazdan bu meselenin sertçe, tüm gücüyle yüzüme vuracağını bilsem de konuyu bebeklerden biraz uzaklaştırmıştım.

"Rose'a sadece parmak ölçünü sordum." Kırmızı motosikletin önünde durduğunda eli kalçama kaydı. Beni göğsüne çekerken çatık kaşlarındaki ciddiyeti fark ettim. "Eğer fikrini değiştirmek istiyorsan, hâlâ bunu yapabilirsin, Dais."

Kafam karışmıştı. "Seninle evlenmek istiyorum." Aksini düşündürecek kadar farklı mı davranmıştım? Bunu onun kadar sık söylemediğimi bilerek, "Seni seviyorum," diye hatırlattım. Bu kelimeleri söylediğimde her bir uzvuma kan hücum ediyor, bana hayatı hatırlatıyordu.

Ben yaşayan, nefes alan bir varlıktım.

Ryke'a âşıktım.

"Çocuk yapmayı denemekten bahsediyorum."

Doğru.

Geçen ay bebek sahibi olmak hakkında iki ciddi konuşma yapmıştık.

Biri kısa, biri uzundu.

Her seferinde aynı sonuca varmıştık.

Şimdi denemek istiyorduk.

"Çünkü," diye devam etti. "Ben yirmi yedi yaşıma gireceğim. Sen daha yirmi yaşındasın ve eğer beklemek istersen anlarım..."

"Hayır." Daha fazlasını söyleyemeden sözünü kestim. Bunu daha önce de söylemişti. *Yarın çocuk sahibi olmanın benim için bir sakıncası yok. Yirmi beş yaşındayken de yoktu. Sadece senin de böyle olup olmadığını bilmeliyim. Eğer biraz daha beklemeye ihtiyacın varsa, bu da beni aynı şekilde mutlu eder.* Kaskımı kolumun altına sıkıştırdım.

"Dais..."

"Ne istediğimi biliyorum." Bunlar sihirli kelimelerdi. Çok büyük bir güç taşıyorlardı.

Hayatımı hep ileriye sararak yaşamıştım. Geriye dönüp kaçırdığım çocukluğumu yaşamak çok güzel görünse de bunu tamamen yapmam mümkün değildi. Son birkaç yılda Ryke'la yeterince şey kazanmıştım ve onunla birlikte ilerlemeye hazırdım.

"Neyden vazgeçtiğinin farkında mısın?" diye sordu. "Sikik taklalarını atamazsın, Calloway."

Sanırım tüm desteği ve cesaretlendirmelerine rağmen Ryke bu bilinmeyen konusunda benden daha endişeliydi. Ona cevap veremeden *Escalade*'in camları açıldı.

Rose "*geç kalıyoruz*" dercesine hafifçe saatine vurdu.

Onu başımla onayladıktan sonra giderek büyüyen bir gülümsemeyle Ryke'a döndüm. "Doğru. Peki benim neye inandığımı biliyor musun?"

Başını iki yana salladı, dikkatle dinliyordu.

"Seninle bebek sahibi olmanın kocaman bir macera olacağı-

na." Sonra kaskımı takıp vizörümü açtım ve kırmızı motosiklet-time ilerlemeden önce ona göz kırptım.

Kollarını belime dolayarak sırtımı göğsüne çekti. "O zaman kahrolasıca maceraya başlayalım, tatlım."

Üzülerek farkındaydım ki, bu bizim için o kadar kolay olmayacaktı. Nereye gittiğimiz acı verici derecede açıktı.

Bir doğum uzmanına gidiyorduk.

BÖLÜM 6

DAISY CALLOWAY

"Biri bir şey söylesin." Gergin sessizliğe daha fazla katlanamıyordum. Renkli şekerler serpiştirilmiş çörekler ve su kayağı gibi konular açarak boşluğu doldurmayı denemiştim. Kimse yemi yutup bu sohbetlere katılmamış, gerçek niyetim karşısında sessiz kalmışlardı. Zaten gerçek niyetim güzel görünen çörekler ya da su sporlarına duyduğum heyecanı içermiyordu.

Gergindim. Gerçekten gergindim. Sedyede kıpırdadığımda kıçımın altındaki kâğıtlar kırıştı. Doktor muayenehanelerini sevmiyordum. Duvarlar yavandı, ortam ise sıkışıktı. Kendimi steril bir kutuda mahsur kalmış gibi hissediyordum.

İki sandalyeden birinde oturan Connor mesaj yazıyordu. "Çöreklerin Mars'ın nüfusunun devamlılığını sağladığına dair olan teorinin anlamsızlığından dolayı konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım."

Ryke yanımda duruyordu, kollarını kavuşturmuştu. "Lanet olasıca Tanrı'ya şükürler olsun."

Genelde Connor'm yüz ifadesini okumak zordu. Ancak telefonunu cebine koymadan önce bilinçli bir şekilde Ryke'a sinirli bir bakış atmıştı.

Bacaklarımı huzursuzlukla salladım. Bu konsültasyon diğerlerinden daha önemliydi. Doktor Yoshida, New York'taki, hatta

tüm doğu yakasındaki en iyi doğum uzmanıydı. Bana yardım edemezse, tüm umudumu toplayıp uzaklara göndersem iyi olurdu.

Ryke'ın küçük hareketlerimi endişeyle izlediğini hissediyordum. Ona minik bir gülümseme gönderdim, o da omuzlarımı sıvazladı. Bakışları göğsünde "*carpe that fucking diem*" yazılı ince beyaz tişörtüme kaydı.

Parmakları tişörtün uçlarını kavradı.

Bacağımın üzerindeki telefonum titredi, ailemin basın danışmanı Corbin Nery'den mesajlar geliyordu. Buraya gelirken paparazziler nişan yüzüğümün net bir fotoğrafını çekmişlerdi. *Ünlü Takipçisi* ve diğer magazin dergileri, açıklama talebiyle Corbin'e ulaşıp duruyorlardı. Ona herhangi bir *yorum yapmamasını* söylemiştik. Ancak o büyük bir duyuru yapmamızı ya da en azından medyaya nişanlandığımızı söylemesine izin vermemizi istiyordu.

Ryke, Corbin ya da herhangi bir basın danışmanıyla çalışmakla ilgilenmiyordu. Bu yüzden muhtemelen Instagram ya da Snapchat'te istediğimiz zamanda, kendi tarzımızda bir duyuru yapacaktık.

Nişan yüzüğümü birkaç kez çevirip parmaklarımla oynadım. Ryke'a baktığımda çenesi gerildi. Yutkunarak elini saçlarında gezdirdi.

Hemen durdum ve avuçlarım dizlerimin üzerine koydum.

"Selam, oradaki," dedim zoraki bir gülümseme ve endişeyle. Zihnimin gerisinde bir yerlerde, bir keresinde Loren'm gerildiğini belli eden *hareketinin* ne olduğunu bana söylediğini hatırlamıştım. Ona açıkça küçük kardeşinin kötü bir gün geçirdiğini nasıl anladığını sormuştum. Bana her zaman aynı alaycı, sinirli Loren Hale gibi görünüyordu.

Görünüşe göre Lo içki içmek istediğinde alyansını çeviriyordu. Ryke beni kendi yüzüğümü çevirirken izlediği zaman aklma gelen şey bu olmalıydı.

Durumu anladığını gösterircesine kaşlarını kaldırdı. Ardından karanlık bakışları ablama kaydı. "Sen ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Rose ofisin içinde volta atıyordu. Şimdi de durmuş, telefonunu duvarda asılı sertifika ve derecelere doğrultmuş durumdaydı.

"Bunların gerçek olduğundan emin oluyorum," diye cevap verdi. Sert sesi buz gibiydi.

Gülümsedim, burada olduğu için mutluydum.

"Tıp fakültesinden mezun olma yolunda kopya çeken bir doktoru asla tavsiye etmezdim," dedi Connor. Aşırı sıkılmış görünüyordu, kolunu yanındaki boş sandalyeye uzatmıştı.

Rose onu görmezden gelirken söylediğine üç fotoğraf daha çekerek karşılık verdi. Flaşlar art arda patlıyordu.

Connor sırıttı. "Düşmanlık seziyorum."

Rose saçlarını omzunun üzerinden geriye atarak ona sırtını döndü.

Onun sessizliği Connor'ı çıldırtıyor gibi görünüyordu. Sandalyesinde kayıp önce kapıya, ardından saatine baktı.

Sonra kapı açıldı, içeride biriken hava dışarı çıktı. Derin bir nefes aldım. *İşte başlıyoruz.*

Rose telefonunu çantasına geri koysa da ayakta kalmaya devam etti. Connor da Doktor Yoshida burnuna dayanan yuvarlak gözlükleriyle içeri girdiğinde ayağa kalkmıştı. Doktorum nazikçe gülümsüyordu, elinde iki klasör ve bir karton dosya vardı. "Görünüşe göre bugün odamız dolu."

Bizi medyadan tanıyıp tanımadığını umursamadan herkesi tanıttım. "Bu benim kayınbiraderim, Connor Cobalt."

Dizginlenemez bir özgüvenle dolu olan duruşuyla Doktor Yoshida'nın elini sıkmak için uzandı.

"Ablam, Rose."

Sarı-yeşil gözleri adamı delip geçerken dudakları yırtıcı bir

çizgi halinde kaldı. Adam sadece birazcık korkmuş gibi görünüyordu, bu da çoğu kişiden daha iyi iş çıkardığı anlamına geliyordu. Buna rağmen ablam elini uzattı, bu Rose Calloway'in dünyasında bir gülümseme demekti.

Son olarak yanımdaki Ryke'ın elini kavradım. "Bu da nişanlım, Ryke." Dudaklarımın kenarları anında kıvrıldı, kendimi tutamıyordum. *Nişanlım.*

Ben birinin müstakbel eşiydim.

Bunu Ryke bağlamında düşünmek neredeyse başımı döndürüyordu. Gerçekleşeceğine asla inanmayacağın bir şeyin sonunda olduğunu *hissetmek* gibi ağır bir histi.

Doktor Yoshida, Ryke'ın elini sıktı. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum." Elindeki dosyayı kaldırdı. "Gizlilik anlaşmasını kime vermem gerek?"

"Bana." Connor öne çıkarak dosyayı ondan aldı. Normallik ortadan kaybolmuştu. Yardım için ailemin avukatlarına gitmemiştim. Tam olarak "bağlarımı koparmamıştım" ancak son bir yıldır ebeveynlerimin "insanlarından" yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştım. Kendi muhasebecim vardı, annem tarafından seçilen biri değildi. Kendi mali danışmanım vardı.

Artık kendi avukatım vardı. Tüm doktorlarım için anlaşmayı yazan da oydu. Doktor-hasta gizliliği gerektiren *HIPAA** yasaları ve yeminleri olabilirdi ama artık hiçbirimiz böyle riskler almak istemiyorduk. Daha önce her birimiz bu konuda farklı şekillerde zarar görmüştük.

Doktor Yoshida, dosyaların birinden iki ultrason görüntüsü çıkarıp bunları arka ışığa yerleştirdi. Yumurtalıklarım herkesin göreceği şekilde sergileniyordu. Gri yuvarlaklardan ibaretti, görüntüler zar zor okunuyordu. Zaten detaylı çizimler halinde olsalar bile üreme sistemimin resimleri için endişelenecek durumda değildim.

* *HIPAA (Health Insurance Portability and Accountability Act)* yasaları, Amerika Birleşik Devletleri'nde sağlık bilgilerinin gizliliğini ve güvenliğini korumayı amaçlayan yasal düzenlemelerdir. (ç.n.)

Küçüklüğümden itibaren bedenimin fotoğrafçılar ve tasarımcılara ait olduğu söylenmişti. Başkalarının istediği gibi kullanabileceği bir tuvaldim. *Kendi* bedenime karşı duyarsızlaşmıştım. Bu yıllarımı almış olsa da artık giydiğim derinin sahibi bendim. Şimdiyse kıyafetlerimi ne zaman çıkarmak *istersem*, bunu özgürce yapabilirdim. Kendi şartlarımla yapardım.

Kimse beni kalabalık bir insan grubunun içinde çıplak bırakamazdı. Rızam olmadan böyle bir şey yapmalarına izin vermeyecektim. Artık olmazdı.

Doktor Yoshida görüntüleri işaret etmeden önce boğazını temizledi.

"En çok sol yumurtalığınızdaki kist konusunda endişeliyiz. Sağdakinden daha büyük." Daha koyu renkte olan desenleri işaret etti. "Yumurtalıkların üstünde değil, derinlerde yer alıyorlar. Bu yüzden onlara endometriozis deniyor." Bana döndü. "Aynı zamanda çikolata kisti olarak da bilinirler."

Hareketsiz kaldım, takma adlarını zaten biliyordum. İlk duyduğumda birinin bana zalimce bir şaka yaptığını düşünmüştüm. *Çikolata kistleri.* "Favorim," dedim neşeli bir ses tonuyla.

Şu anda kimse mizahımı eğlenceli bulmamıştı. Ortamda tam anlamıyla bir ölüm sessizliği vardı. Genelde gerginliği azaltmakta iyiydim. Ancak sanırım konu benimle ilgili olmadığında daha iyi oluyordum.

Ryke bir elini bacağıma koydu, riskli ve tehlikeli bir bölgeydi. Yaptığı hareket hoşuma gittiği için gülümsemeye başladım. "Ameliyat olmasını öneriyor musunuz?" diye sordu doktora. Ses tonu sertti. Bu da hoşuma gitmişti.

Doktor Yoshida kalemini tıkırdattı. "Kist daha küçük olsaydı önermezdim. Fakat bu noktada en mantıklı yol ameliyat. Her vaka farklıdır, sol yumurtalığındaki ve tüpündeki kistlerin görüntüsü hoşuma gitmedi. İleride sadece daha da kötüleşecekler."

Diğer doktor da bunu tavsiye etmişti.

Rose kol çantasını yeniden ayarladı, nefesini tutarken köprücükkemikleri iyice belirginleşmişti. Soluksuz kalmışım gibi hissediyordum. Sormam gereken soruları hatırlayamıyordum.

Ryke doktora doğru başını salladı. "Ameliyat olsa bile hamile kalabilir mi?"

Bu önemli bir soruydu. *Teşekkürler, Ryke.*

"Birkaç nedenden dolayı zor gerçekleşecek olsa da bu imkânsız olduğu anlamına gelmez." Doktor tekrar bana döndü. "Yaş aldıkça rezerviniz azalır, bu ameliyat da aynı etkiye sahip olacak. Sol yumurtalığınız ve tüpünüz alınırken sağ yumurtalıktaki daha küçük olan kisti de almak istiyorum. Eğer o anda bu çok riskli görünürse, kiste dokunmayacağım. Şu an önemli olan sağ yumurtalığınızı olabildiğince korumak."

Başımla onayladım, diğer doktorun açıklamasıyla birleştiğinde ne söylemeye çalıştığını anlamıştım. Zamanla sağ yumurtalığımın da sol yumurtalığımın çirkinliğine ulaşacağını ve bana kisti aldırmaktan başka bir seçenek bırakmayacağını düşünüyorlardı.

Dosyamı okumaya devam ederken, "Şu anda doğum kontrol hapı kullanıyorsunuz," diye belirtti doktor.

"Bugün doğum kontrol hapını bırakacağım," dedim doktora.

"Sikik bir çocuk sahibi olmayı denemek istiyoruz," diye ekledi Ryke. Cümlesine *sikik* kelimesiyle başladığını fark ettiğini sanmıyordum, bu yüzden gülümsemeden edemedim.

Rose ve Connor ne *sikik* demesine ne de itirafına karşı şaşırmış görünüyorlardı. Bence herkes içten içe yakında bebek yapmayı deneyeceğimizi biliyordu. Sadece üzücü bir konu olduğu için kimse bunu sık gündeme getirmiyordu.

Doktor Yoshida dosyaya bir not düştü. "Doğum kontrolü zaman zaman yumurtalıklardaki kist gelişimini bastırmaya yardımcı olabiliyor. Önceden var olan kistlerle hamile kalmanın karmaşık olmasının nedenlerinden biri de bu." Dosyaları ince-

ledi. "Regl düzensizlikleriniz büyük olasılıkla endometriomadan kaynaklanıyor. Ameliyattan çıktıktan sonra sağ yumurtalığınız iki ile üç ay içinde görevi devralacak ve regl dönemleriniz daha düzenli hale gelecek."

Biraz robotik hissederek tekrar başımı salladım.

"Ağrılarınız nasıldı?"

Herkes bana baktı.

"Sadece regl olduğumda çok kötüydü, doğum kontrol hapını bıraktığımda iyice kötüleşti." Bu kısım beni korkutuyordu çünkü bebek sahibi olmak için doğum kontrolünü bırakmam gerektiği açıktı.

Doktor bu cevabı bekliyormuş gibi başım salladı. "Ameliyattan sonra ağrının büyük oranda hafiflemesi gerekiyor." Cümlesindeki "*gerekiyor*" kısmına odaklandım. Kesin bir ifadeden çok bir ihtimal gibi söylemişti.

Ryke çenesini kaşıdı. "Seks yapmak canını ne kadar acıtacak?"

Doktor Yoshida dosyalarımı karıştırıyordu. "Şu anda cinsel ilişki sırasında acı hissediyor mu?"

Connor'ın bu bilgileri duyduğunu görmezden gelmeye çalışarak saçlarımı tepeden bir topuz yaptım. "Kistim olduğunu bilmiyordum, bu yüzden acı hissettiğim birkaç seferde Ryke'ın büyüklüğünden olduğunu düşünmüştüm."

Ryke kaskatı kesildi.

O zamanlar acıdığını ona hiç söylememiştim çünkü belki bir ya da iki dakika sürmüştü. Üstelik sonra zaten pozisyon değiştiriyordu. Bu, şu an olduğu kadar büyük bir mesele gibi görünmemişti.

Koyu gözleri önce bana kaydı, ardından doktora döndü. Kızgındı. Acımı fark edemediği için kendine ve ona söylemediğimden dolayı bana kızgındı. Beni asla incitmek istemiyordu. Aslında ona bunun geçmişte kaldığını ve önemsiz olduğunu

göstermek adına daha fazla ayrıntı verebilirdim. Ancak doktor, ablam ve *Connor'ın* önünde cinsel hayatımızı detaylı konuşmak istemiyordum.

Bacağımdaki eline dokunduğumda benden uzaklaşmak yerine parmaklarımızı birleştirdi. Bu bana onun ne kadar olgun olduğunu, küçük şeylerin büyümesine asla izin vermediğini hatırlattı.

Doktor Yoshida bir not daha alırken, "Sağ kisti alırsam bu ağrıyı azaltabilir," dedi düşünceli bir ifadeyle.

Connor, alman notların çokluğundan ve yeterince bilgi paylaşılmamasından biraz rahatsız görünüyordu. Yine de şaşırtıcı bir şekilde sessiz kaldı.

"Bu yüzden hamile kalmayı denemeden önce mümkün olan en kısa sürede ameliyat olmanızı öneririm. Bu kulağa nasıl geliyor?"

"İyi," diye cevapladım. Ryke'la yaptığımız uzun konuşmayı ve üzerinde anlaştığımız şeyleri hatırlıyordum. Hamileliği düşünmeden önce endometriomayı çözmem gerektiğini söylemişti. Sağlığımın hamilelikten daha önemli olduğunu savunuyordu. *Lanet bebekler arkadan gelecek, tatlım.* Tam olarak böyle söylemişti.

Bense şöyle yanıt vermiştim: *Gerçekten öyle. Ne de olsa, bebeklerimizi arabayla bir yere götürürken arka koltukta oturacaklar.**

Bu esprim yüzünden beni omzunun üzerine atmıştı.

"Ameliyatın ardından bile kısır olma ihtimaliniz her zaman var," dedi doktor. "Bu durumda *tüp bebek tedavisini* öneririm. Tüp bebek tedavisinin işe yarayacağının garantisi yok ve yumurta toplama sırasında kistin yırtılma riski yüksek. Fakat... tıbbi geçmişiniz göz önüne alındığında ne olursa olsun hamilelik vücudunuz için zorlayıcı olabilir."

* Burada kullanılan "*take the backseat*" ifadesi hem arka koltuğa oturmak hem de geri plana atılmak anlamlarına geldiği için karakter kelime oyunu yapmaktadır (ç.n.)

Daha fazla açıklama yaptı. Artıları, eksileri ve kafamı karıştıran karmaşık tıbbi terimleri listeledi. Endometriomalarla hamileliğin riskleri korkutucuydu. *Gebelik zehirlenmesi, erken doğum, doğum öncesi kanama, düşük, ölü doğum...*

"Kendi başınıza mı deneyeceğinize, yoksa doğrudan tüp bebek tedavisine ya da taşıyıcı annelik yöntemine mi başvuracağınıza karar vermelisiniz," dedi son olarak.

Taşıyıcı annelikle, vücudum yüksek riskli hamileliğin getirdiği tüm zorluklardan korunmuş olacaktı. Ağrı, düşük ya da kanama ihtimali olmayacaktı.

"Yani," dedim bunu kafamda oturtmaya çalışarak. "Eğer tüp bebek ya da taşıyıcı anneliği tercih etmezsem, risk olası kısırlık ve belki biraz ağrı mı olacak?"

"Yumurtlama döneminde cinsel ilişkiye girmeniz gerekeceği için -ve bu dönemin geçmişte acılı bir süreç olabildiği düşünüldüğünde- ağrı hamile kalmaya çalışırken kaçınılmaz olacaktır," dedi doktor. "Belirttiğim gibi ameliyat yardımcı olabilir." *Olabilir.* "Daha rahat olmanızı sağlayacak farklı yöntemler de var. Misyoner pozisyonu bazıları için acı verici olabilir, bu yüzden köpek ya da yan yana pozisyonu deneyebilirsiniz. Penis bu açılardan daha rahat girer."

Connor Cobalt'a bakma.

Herkes sessizce seçenekleri kafasında tartıyordu. Seks hakkında bir şaka yapmak istesem de konuşmakta zorlanıyordum.

Doktor Yoshida ultrason görüntülerini alıp dosyaları kapattı. "Ameliyatınızı planlamak istiyorum. Bu süreçte siz de hamile kalma seçeneklerinizi düşünebilirsiniz." Gözleri Ryke ve benim aramda gezindi. "Ne yapmak istediğinize karar verdiğinizde süreci ona göre şekillendirebiliriz. Ancak bebeği kendiniz taşımaya karar verirseniz, hamileliğinizin yüksek risk *taşıyacağını* vurgulamam gerekiyor. Çoğu komplikasyonu önlemek için taşıyıcı annelik iyi bir alternatif."

Bir kez başımı salladım. Doktor hafifçe omzuma vurduktan sonra kararımızı konuşmamız için bizi yalnız bıraktı. İçgüdülerim, önce kendi başıma denemem gerektiğini söylüyordu. Tüp bebek ya da taşıyıcı annelik olmadan. Henüz tamamen kısır olup olmadığımı bile bilmiyorduk, hem ameliyat bu konuda yardımcı olabilirdi. Bunun en riskli seçenek olduğunu biliyordum ama ne zaman küçük bir tehlikeden kaçınmıştım ki?

Bunu düşünürken bile hayatımda alacağım en büyük risklerden biri olacağından emindim. Üstelik bir yolda son sürat yarışmayacak ya da bir uçurumdan atlamayacaktım.

Vücudumun sınırlarını zorlayacaktım, bu dünyaya bir yaşam getirmeye uygun olmayabilirdi. Rose bunun beni daha az kadın yapmayacağını söylemişti. Bunu söylediğinde ağlamıştım çünkü son zamanlarda kendimi tuhaf hissediyordum. Belki de nedeni buydu.

Duygularımı anlamaya çalışıyordum ve bununla başa çıkabilmek için en büyük yardımcım *zaman* olacaktı. Kabullenmek, kaçırabileceğim deneyimleri sindirmek ve dışarıdaki *her* kadm kadar kadm olduğumu fark etmek için zamana ihtiyacım vardı.

Bu sayfayı kapatıp kaderime razı olmadan önce içimdeki sesi dinlemek istiyordum. Tehlikeden kaçmak istemiyordum. Denemek istiyordum. Hiç frene basmadan saatte iki yüz kırk kilometre hızla koşmak istiyordum.

Bu riski almak istiyordum.

Beni öldürse bile istiyordum.

Kapı kapandığında Connor, uzun süredir kendini tutuyormuş gibi bir anda konuşmaya başladı. "Düşük yapma ihtimalini ve bunun ruh sağlığın üzerindeki etkisini düşünmelisin." Sesi bana karşı her zamankinden daha sert ve koruyucuydu.

Ryke'a baktım. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama gözlerimi inceleyişinden ne tarafa eğildiğimi fark ettiğini görebiliyordum. Genelde tehlikeyle burun buruna geldiğinde takındı-

ğım muziplik ve heyecan dolu ifadeyi takınmıştım, dudaklarım yukarı doğru kıvrılmıştı.

Bu süreç sağlığımla ilgili olmasaydı, Ryke'ın da hiç tereddüt etmeden emin adımlarla yanımda duracağını biliyordum. Ancak beni bekleyen riskleri umursuyordu. Bense çoğu zaman kendimi unutup daha büyük şeylere odaklanıyordum.

"Zihinsel olarak yeterince güçlü olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordum Ryke'a.

"Sikeyim, bilmiyorum," dedi dürüstçe.

Onu neşelendirmeye çalışarak oturduğum yerden beline sarıldım. "Frederick birkaç gün önce *en iyi* hastası olduğumu söyledi," derken kaşlarımı oynatıyordum. "Connor Cobalt'ı bile yendim. Bu yüzden her şeye hazır olmalıyım." İkimiz de farklı nedenlerle aynı terapiste gidiyorduk. Bende depresyon ve travma sonrası stres bozukluğu vardı. Düşük yapmanın beni ruhsal olarak etkileyeceğini varsaymak yanlış olmazdı.

Connor ise söylediklerim karşısında hiç eğlenmemişti. "Rick'in tam olarak böyle söylediğinden ciddi şekilde şüpheliyim." Telefonunu çıkardı. Muhtemelen Frederick'e mesaj atacaktı.

Ryke kollarını göğsünde kavuşturdu, bu konuda şaka yapmıyordu.

Parmaklarım yumruk halini alırken kavrayışım sıkılaştı. "Saatte iki yüz kırk kilometre. Fren yapmak yok."

Gözleri kızardı. Bakışlarımız kenetlenmiş, birlikte yaşadığımız tüm anlar aramızda yükseliyordu. Ölümle defalarca burun buruna gelmiş ama asla ona dokunmamıştık. Hayatı o kadar sert ve *dolu dolu* yaşamıştık ki...

Ardından Ryke saç bandımı hızla çıkardı. Kahverengi saçlarım topuzdan çözülerek omuzlarıma döküldü. Çenesi yanağımda gezinirken eli başımın arkasında koruyucu bir şekilde durdu, nefesi kulağımı ısıtıyordu. "Yanındayım, Calloway."

Genişçe gülümsedim. Ryke'ın tamamen benim yanımda olduğunu bilmek her şeyin yolunda gideceğini hissettiriyordu. Ancak karşımızda, bizimle aynı fikirde olmayan iki dâhi dururken buna inanmak zordu.

Rose, biz ona ve kocasına dönene kadar şiddetle boğazını temizledi. Elleri kalçalarındaydı, Connor da telefonunu cebine koymuştu. Tüm dikkati bizim üzerimizdeydi.

"Önce bebeği kendim taşımayı deneyeceğim," dedim ablama.

Sanki yasaları tartışıyormuşuz gibi, "Buna hemen şimdi karar veremezsin," diye sertçe karşı çıktı.

Ryke gözlerini kıstı. "Az önce verdik."

"Doktor seçeneklerinizi tartmanızı söyledi." Rose üzgün olmaktan da fazlasıydı. Gözyaşlarını zor tuttuğunu görebiliyordum. "Sana bir şey olursa ne olacak? Doğum öncesi kanama ya da gebelik zehirlenmesi *ölümcül* olabilir. Bu ölüm demek, Daisy." Onun gibi parlak, özgüvenli bir kadının içindeki korkuyu görmek neredeyse nefesimi kesecekti.

"*Her* hamilelik risklidir," dedim kendimi savunmaya çalışarak.

Rose bana dik dik baktı. "Bu normal bir risk değil. Bu, bir binadan havuza atlamak gibi bir şey değil. Eğer hamile kalırsan ve bir şey olursa, sen gidersin. Oyun biter." Her zamanki dramatik tavrını bana yöneltmesi, özellikle benim olası ölümüm söz konusu olduğu için canımı acıtıyordu.

Saf görünmeyecek olumlu bir yanıt vermeye çalıştım. "On sekizinci yüzyılda yaşamıyoruz sonuçta," diye hatırlattım. "Gereken doktorlara ve tecrübeye sahibiz. Ayrıca şansım kötü değil. Öyle olsaydı Doktor Yoshida bunu hiç tavsiye etmezdi."

"Bu bizim sikik kararımız," diye ekledi Ryke. Söyledikleri dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Kolunu omzuma dolamıştı, başparmağı tenimde küçük daireler çiziyordu.

"O benim küçük kız kardeşim."

"Rose," diye fısıldadım. "Daha ölmedim. Lütfen, ağlama."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, neredeyse küçümseyerek dudağını büktü. "*Ağlamıyorum.*" Çabucak gözaltlarını sildi ve istemsizce dökülen yaşlar olup olmadığını kontrol etti, ardından çenesini kaldırdı.

Connor başını iki yana salladı. Connor Cobalt -*mantığın* sesi- ciddi ve sertti, normalde sakin olan dış görünüşü bozulmuştu. "Artık bir eşim ve kızım var. Bu yüzden nezaket gösterip onlar senin durumunda olsaydı ne söyleyeceksem, sana da aynısını söyleyeceğim."

Ryke'ın kasları gerilirken çenesi sertleşti. Ne kadar bilgece olursa olsun, Connor'ın ne söyleyeceğini duymak istediğimden emin değildim.

"Hata yapıyorsunuz," dedi Connor açıkça. "İkiniz de."

Ryke yanımda öfkeden kaynıyordu. İkisi neredeyse aynı yaştaydı. Ryke bir dâhi değildi ama dünyayı bilen, zeki bir adamdı ve bana âşıktı.

Connor bir sonraki sözleriyle doğrudan Ryke'ı hedef aldı. "Riskleri önünde duran duvarlar olarak değil, yırtıp geçebileceğin bir zafer şeridi olarak görüyorsun. Kör olduğunu söylemiyorum çünkü değilsin. Zayıf noktalarını görebiliyorsun ama umursamıyorsun. İkiniz de umursamıyorsunuz. Ölüm, sizin için sadece başka bir heyecan gibi görünüyor ve bunu izlemek neredeyse beni hasta ediyor."

"Sizi buraya davet ederken sikik bir nutuk çekmenizi istememiştik," diye hırladı Ryke. Connor içinde bulunduğumuz durumu daha da derinleştiriyordu. Bu sadece bizim çocuğu taşıma tercihimizle alakalı değildi. Ryke'ın serbest kaya tırmanışıyla da ilgiliydi.

İkimizle birden ilgiliydi.

Connor ne irkildi ne de kendini savunmaya çalıştı. Sadece konuşmaya devam etti. "Hayatlarınızın bir değeri var, ölümle-

rinizin ise hiç yok. Bir bebeği dokuz ay taşımaya, emniyetsiz bir şekilde dağa tırmanmaya ya da boş zamanlarınızda aldığınız diğer risklere değmez."

Sonsuza dek güvenli bir alana hapsolduğumuzu hayal ettim. Oradan çıkmaya çalışarak duvarlara vurmamızı, özgürlüğümüzü kazanmak için çabaladığımızı düşündüm.

Duygularımı toparlayıp kelimelere döktüm. "Belki de bu şeyler *bizim* gözümüzde, sizin gördüğünüzden daha değerlidir."

Tekrar ağzını açtı ama Rose kocasının koluna dokunup kulağına bir şeyler fısıldadı. Connor'ın yüzünde hafif bir rahatsızlık ifadesi belirse bile kısa sürede kendini toparladı. İfadesi tekrar boş ve ölçülü hale geldi.

Hastane yatağından atlayıp kolumu Ryke'ın beline doladım. "Rose," diye başladım.

Parlak kahverengi saçlarını bir omzunun üzerinden attı, şık siyah elbisesi vücudunu kusursuz bir kum saati gibi sarıyordu. "Evet?"

"Doktor bebeği kendim taşıyabileceğimi söyleseydi, sana bir şey sormayı planlamıştım..." Bizim için bebeğimizi taşımayı teklif etmişti ama artık buna ihtiyacım olmayabileceğinden dolayı başka bir şekilde sürecin içinde olmasını istiyordum.

Dikkatle dinliyordu.

"Benimle aynı anda hamile kalmayı düşünür müydün?" diye sordum gülümseyerek. Connor ve Rose'un daha fazla çocuk istedikleri bir sır değildi. Benim durumum yüzünden erteleyip durmuşlardı, artık daha fazla beklemelerini istemiyordum.

"Ne?" Rose'un yüzü bembeyaz oldu. Kocaman açılan gözleri şaşkınlık ve sorularla doluydu.

"Lily, bu deneyimi seninle yaşadı. Benim de büyük bir parçam bunu yaşamak istiyor." Ayrıca eğer aynı anda hamile olursak, herkes benim üzerime daha az yoğunlaşırdı ve daha az endişelenirlerdi.

Barışçıl bir çözüm gibi görünüyordu. Mutlu bir çözümdü.

Connor doğrudan bana baktı, niyetlerimin *hepsini* okumuştu. Bakışlarına karşılık versem de ifadesi tamamen duygusuzdu. Sadece ona söylediklerimi sindirmeme izin verdi.

İnsanların hayatında bir sorun olmaktan hoşlanmıyordum. Sadece onların mutlu olmasını istiyordum. Bana bir şey olsa bile bu şekilde iyi bir haber alacaklardı. Güzel şeyler görüyordum. O da görmüyor muydu?

Rose alnına dokundu, tüm gün yaşananlardan dolayı stresli olduğu belliydi. Kötü bir zamanlamaydı. "Tamam," dedim çabucak. "Bu o kadar büyük bir mesele de..."

"Bunu gerçekten iyi planlamamız gerekecek," dedi Rose elini indirerek.

Yerimde zıpladım. "Gerçekten mi?" Göğsüm aldığım nefesle genişlerken gülümsemem büyüdü. Görünüşe göre bulaşıcıydı çünkü Rose da gülümsemeye başladı.

Başını salladı, ardından kocasına döndü. Fransızca konuşmaya başladılar ama bulunduğumuz yerden kelimelerini ayırt etmek imkânsızdı.

Kahverengi deri sırt çantamın içindeki telefonuma bir bildirim geldi. En yakınında Ryke olduğu için, telefonumu vermesini rica ettim.

Ekranı açıp yeni mesajı okudu. "Annen." Sesi daha serti. "Harika."

Ona yaslanarak mesajı okudum.

Nişan partisi, Ryke'ın doğum gününün olduğu hafta sonuna ayarlandı. İptal etmek yok. Orada olacaksınız. Sen benim son küçük kızımsın. Seni seviyorum. - Annem

"Hayır diyebilirim..."

Ryke dudaklarını ovuşturup başını iki yana salladı. "Bunu ona vermeliyiz."

Nereye varmak istediğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Neden?"

Gözleri kararırken dikkatle bana baktı. "Çünkü henüz ebeveynlerine bebek yapmaya çalıştığımızı söylemedik."

Nefesim kesilmiş gibi yaptım. "Ne kadar korkunç."

Gülümsemedi, yüzünde mimik bile oynamamıştı. Sadece duruşu değişti, hafif flörtöz bakışları vücudumu baştan aşağı süzdü. Nefesim sıklaşmıştı, ona aynı şekilde karşılık vermek istiyordum.

Ryke bunu daha başlamadan durdurdu. "Ona söylemeden önce bir şeyler vermeliyiz." Annemi kızdırıp tekrar onların kara listesine girmek istemiyordu. Hepimiz birbirimizle iyi bir noktadaydık, kararımızdan dolayı tüm bu ilerlemeyi kaybetmek büyük bir darbe olurdu.

Bu yüzden başımla onayladım. "Daha çok annem hakkında mı, yoksa babam hakkında mı endişeleniyorsun?" Merak ediyordum.

Bana "*endişeli falan değilim*" diyen bir bakış atıp saçlarımı karıştırdı. Saç tellerim kabarmıştı. Gülümsedim. Babamın saygısının onun için daha önemli olduğunu zaten biliyordum. Greg Calloway'i herkes severdi. Bu yüzden o sizden biraz bile *hoşlanmıyorsa*, bu azıcık acı verici oluyordu.

Ben daha çok Samantha Calloway tarafından düzenlenen bir nişan partisinin nasıl görüneceği konusunda endişeliydim.

Onu tanıyorsam, her şey mümkündü.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 7

RYKE MEADOWS

Spor salonunun ikinci katında, kapalı basketbol sahasına bakan koşu pistindeydim. Cumartesi sabahın dördünde salon bomboştu. Yağmur, metal çatıya sertçe vururken kardeşim iki adım geriden geliyordu. Bana yetişmek için, birkaç kez temposunu artırdı ama kolayca hızımı iki katına çıkardım.

Omzumun üzerinden baktığımda bana tatsız bir gülümseme vermeden önce kaşlarını çattı.

Neredeyse gülecektim. "Belki sikik hızını biraz artırsan iyi olur."

"Belki sen de bacağını kırsan iyi olur," diye önerdi. Beni daha önce yenmiş olsa da bu her zaman başardığı anlamına gelmiyordu. Önüme odaklanmadan önce omzuna doğru esnediğini gördüm. "Ya da benden normal bir saatte koşmamı isteyebilirsin. Ben sadece bir insanım, ağabeyciğim!"

Hızımı düşürerek yürümeye başladığımda Lo da yanıma gelip hızıma ayak uydurdu. İlk başka sessiz kaldım. Ona söylememem gereken bir şey vardı ve bunu önceden olduğu gibi içimde tutamayacağımı biliyordum. "Kendimi ifade etmek" yerine pistin etrafındaki şeridi takip ettim.

Lo bana alnımın ortasından sikik bir anten çıkmış gibi garip bir bakış attı.

"Ne?" diye sordum.

"Beş paket sigara içmiş gibi soluyorsun." Göğsüme dokundu. "Senden *çok daha iyi* durumda olduğumu biliyorum ama sadece sekiz kilometre koştuk. Bunun iki katını koştuğumuz halde nefes nefese kalmadığın zamanları biliyorum."

"*Nefes nefese* değilim."

"Neyse ne, dostum. Şu nefes alma olayını yapıyorsun." Beni taklit ederken sesi karaya vurmuş balina gibi çıkıyordu.

Ona ortaparmak gösterdim.

Yakalayıp cebine atıyormuş gibi yaptı. "Teşekkürler. Sonrası için bir '*siktir git*' lazımdı."

"Keyfin yerinde." Yürümeye devam ederek kolumu esnettim, kaslarım endişeyle gerilmişti. Kötü haber verme konusunda berbattım.

Lo başını salladı. "Rakamlar dün geldi ve *Hale Co.* için yeni bebek kıyafetleri serisi kâr marjımızı oldukça artırmış. Bunun bir diğer iyi yanı da Rose'un tanıdığım en *iğrenç* insan müsveddelerinin bazılarına laf sokmasını izleyebiliyor olmam. Kurumsal dünya pis bir yer." Bu düşünce karşısında yüzünü buruşturdu. "Sakın Rose'a ona iltifat ettiğimi söyleme."

Neredeyse gülecektim. İş ortaklıklarının büyük kavgalar olmadan yürümesine sevinmiştim. Kimsenin, hatta Lo'nun bile bu kadar iyi gideceğini beklediğini sanmıyordum.

Boynunun arkasını kaşıdı, kehribar gözleri daha yumuşak olsa da çenesi hâlâ keskindi. "Hiç orada çalışmayı düşündün mü? Sana ihtiyacım olduğunu düşünmeni istemiyorum," diye hızlıca ekledi. "Çünkü ihtiyacım yok. Sadece bir gün şirketin bir parçası olmayı düşünüyor musun, merak ettim."

Şu anda Lo, *Hale Co.*'yu tek başına yönetiyordu ve babamız görevi bıraktığında onunla birlikte CEO olma şansını yakalamıştım. Kardeşim bunu tek başına yapabileceğini, işi gerçekten istediğini kanıtlamıştı. Bu yüzden ben de hepsini almasına izin vermiştim.

Hiç bebek ürünleri satan milyarlarca dolarlık bir imparatorluğu yönetmek istemiş miydim? "Hayır," dedim Lo'ya. "Seninle çalışma fikri ne kadar hoşuma gitse de sanırım sonunda birbirimizi öldürürdük." Sadece bir iş ilişkisinin uzun zamandır inşa ettiğimiz güven ve saygıya zarar verebileceğini görebiliyordum.

Birkaç kez başını sallayarak onayladı. Ardından tamamen durdu, kolunu aşağıdaki basketbol sahasına bakan balkon korkuluğuna dayadı. Nefes alış verişimi duyabiliyordum... *sikeyim.* Haklıydı.

"Hisselerimi bölmek ve şirketin bir kısmını sana vermek istiyorum," dedi aniden.

"Hayır," diye bu fikri hemen reddettim.

Lo bana ters ters baktı, gözleri içimde delikler açıyordu. "Sana şirketten hisse vermediğini bana hiç söylememiştin."

Tıpkı Lo'nun, *Hale Co.*'yu devraldığında muhtemelen yaptığı gibi insanlar bu bilgiye erişebilirdi. "Kimsenin sikik oğlu olduğumu bilmesini istemedi, Lo. *Jonathan Ryke Medows* adında rasgele bir çocuğun hissedar olmasına izin veremezdi."

Lo nefesini gergince bıraktı. "O zaman neden şimdi sana yardım etmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü yardıma ihtiyacım yok. Bana daha önce güven fonunda ne kadar olduğunu söylemiştin ve benimki seninkinin üç katı. Babam bunu hisselerde kaybettiklerimi telafi etmek için yaptı. Ödeştik."

Lo önce basketbol sahasına, ardından bana baktı. "Senin fonun üzerinde kontrolü var, Ryke."

"Evet, biliyorum." Babamızın, Lo'nun da bildiği gibi güven fonuma koyduğu büyük bir şartı vardı. Ancak onun benim mali durumum hakkında endişelenmesini istemiyordum. Onun gibi milyarlarca dolar değerinde olmayabilirdim, yine de milyonlarım vardı. Hem de fazlasıyla yeterliydi. "Bak, sponsorluklardan çok para biriktirdim..."

"Bunun için serbest kaya tırmanışı yapman gerekiyor," diye kısa ve acılı bir kahkaha atarak sözümü kesti. "Unut gitsin." Öfkeyle tekrar yürümeye başladı.

Bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu anlayınca ona çabucak yetiştim. Şu anda *Fizzle*'ın spor içeceği *Ziff River Rush*'ın yüzü olarak tırmanış yapıyor ve reklamlar aracılığıyla para kazanıyordum. "Hey." Yavaşlayıp durana kadar elimi omzuna koydum.

Bana doğru döndü, gözleri ölümcül bir şekilde parlıyordu. "Ne?"

Burası ona aklımdaki her şeyi anlattığım kısımdı. İçimi döktüğüm kısımdı. Bu konuda hâlâ çok iyi değildim ama eskiden olduğu gibi her şeyi halının altına süpürmeyecektim. "Biri bana bunun için para ödese de ödemese de tırmanacağım. Bu sikik şeyi kabul etmek zorundasın."

Sert gözleri doğrudan bana bakmakta zorlanıyordu. Gözleri kızarmaya başladı, bir an bile kırpmıyordu ve gergindi.

"Neredeyse tüm sikik hayatım boyunca tırmandım ve bundan hiçbir şey için vazgeçemem." Bu benim kimliğimin bir parçasıydı, onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Yaşayabilir miydim, onu bile bilmiyordum.

"Bencil olmaya hakkın var. Bunu anlıyorum," dedi Lo. "Yani bunu anlamam gerek, sonuçta hepimiz arasmda en bencil olan benim."

Her kelimenin acısını hissettiğim için yüzümü buruşturdum. *Çocuk sahibi olmamdan* bahsederek üzerime yüklenmemesine şaşırmıştım. Belki de o kadar alçalmaktan çekiniyordu ama ben bunu zaten düşünüyordum. *Bu riskleri alırken çocuk sahibi olmak.* Hayatım şu anda hiç olmadığı kadar değişkendi ve kendimi doğru şekilde sabitleyip sabitlemediğimden emin değildim.

Biraz sakinleşerek, "Unutalım gitsin," diye mırıldandı Lo.

"Bekle." Gitmeden önce kolunu tuttum. "Sana söylemem ge-

reken bir şey var." *Willow. Babamız.* Bu beni rahatsız eden bir konuşmaydı ama gerçekleşmek zorundaydı. Herkesin arasında cevapları en çok hak eden kişi Lo'ydu. Sadece bunlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordum.

Kaşları keskin bir şaşkınlıkla kalktı. "Yani susuz kalmış su aygırı rutininin sebebi formsuz olman ve eve dönerken oksijen tüpüne ihtiyaç duyman değil miydi?"

Gözlerimi devirip ellerimi başımın üzerine koydum. "Bak..."

"Bakıyorum." Gerçekten de ters ters bakıyordu ama eskisi kadar sert değildi.

Tam konuşmaya hazır bir şekilde ağzımı açmıştım ki...

Telefonu çaldı. *Siktir.*

O cebini karıştırırken elimi saçlarımda gezdirdim. "Muhtemelen günün her dakikasında ne kadar harika olduklarının söylenmesine ihtiyaç duyan, sinir bozucu derecede aşırı hırslı çalışanlarımdan biridir." Ekrana baktı. "Hayır, Rose değilmiş." Bir düğmeye basıp telefonu kulağına götürdü. "Hey, Lil. Lütfen bana *Teen Wolf*'un yeni bölümünü kaydettiğini ve bensiz izlemediğini söyle."

Kaşlarımı çattığımı fark ettiğinde bir parmağını kaldırdı, bakışları özür dilercesine yumuşamıştı. Ardından gözleri yavaşça endişeyle doldu. "Bekle. Yavaşla, aşkım. Derin nefesler al."

"Sorun ne?" diye sordum endişeyle. Anlık varsayımım Lily'nin seks ihtiyacıyla kıvrandığı yönündeydi. Uzun zamandır Lo'yu seks yapmak istediği veya ihtiyaç duyduğu için ağlayarak aramadığını hatırlamam birkaç saniyemi aldı.

Lily'nin sesi yükselmiş olmalıydı çünkü sonraki söylediklerini ben de duymuştum. "Teninde bir şeyler çıkmış. Kızarık bir yer var ve kaşıyıp duruyor. Daha önce hiç görmemiştim. Ya gerçekten, *gerçekten* kötü bir şeyse, Lo?"

"Şimdi eve geliyorum," dedi Lo. Çoktan çıkışa doğru ilerlemeye başlamıştı. Hemen peşinden gittim. Ona yakın yürüyordum, böylece Lily'yi tekrar duyabilecektim.

"Ya bende bir çeşit sessiz uçuk falan varsa ve onu yanağından öperek yanlışlıkla ona bulaştırdıysam? Ya bunu ben yaptıysam, Lo?" İsmini söylerken hıçkırdı.

Lo'nun tüm yüzü acıyla buruştu. "Uçuğun falan yok," diye fısıldadı dışarı çıkarken. Dışarıda insanlar olması için henüz çok erken olsa da kaldırımda bazı dikkatli gözler vardı. Muhtemelen korumalarımızı yanımızda getirmemiz gerekiyordu ama bazen değişiklik olması adına normal davranmak güzel oluyordu. "İkincisi," diye devam etti Lo. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Tanrı aşkına, muhtemelen sadece pişiktir."

Siyah *Audi*'sinin sürücü koltuğuna ilerleyen Lo'ya, "Ben sürerim," dedim. Başını iki yana sallayarak bana "*bugün olmaz*" diyen bir bakış attı. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Bazen direksiyonun başında olmam onu iyice geriyordu.

Yolcu koltuğuna oturup kapıyı kapattığımda telefonu hoparlöre aldı. Artık Lily'nin burnunu çekişini net bir şekilde duyabiliyordum.

"Bu... bir... pişik... değil," diye mırıldandı tıkalı burnuyla. "Resimlere... baktım."

Lo arabayı çalıştırdı. "Artık size Doktor Lily Hale mi demeliyim?"

"Evet." Burnunu sildi.

"Yalnız mısın, Lil?" diye sordum.

"Evet."

Lo'nun elleri sertçe direksiyonu kavradı. Moffy yüksek sesle ağlamaya başlamıştı. "Sorun yok, bebeğim," diye mırıldandı Lily. "Bunu düzelteceğiz. Söz veriyorum." Dikkatini tekrar telefona verdi. "Gelene kadar benimle konuşmaya devam edebilir misiniz? Sadece... şu anda tek başıma olmak istemiyorum."

Lo zar zor konuşabiliyordu. Çenesi gerilmişti, dişlerini sertçe birbirine bastırıyordu. Birçok duyguyla dolu gözleri neredeyse kızarmıştı. Hiç tereddüt etmedim.

"Size şok edici gelebilir ama geçen hafta *Teen Wolf* dizisinin bir bölümünü izledim. Boktan değildi. Hatta... çocuklardan biri favorimdi. Şu sikik koyu renk saçlı, şapşal olan."

"*Stiles*," diye hatırlattı. Sesi biraz daha hafiflemişti. "Hangi bölümdü?"

Ne izlediğimi anlatmaya başladım. Daisy ve ben diziyi *DVR*'da bulmuştuk ve *kurt* kelimesi onu cezbedince rasgele bir bölümü açmıştı. Birbirimize yastık fırlatıp durmuş, sonunda kendimizi yerde bulmuştuk. En fazla iki sahne hatırlıyordum.

Konuşmaya devam ederken bir yandan da iyi olduğuna emin olmak için kardeşimi kontrol ediyordum.

Eve vardığımızda önden koşturdu, neredeyse depar atmıştı. O sikik anda Willow'dan bahsetmeyi tamamen unuttuğumu fark ettim. Zaten şu anda duyması gereken son şey buydu.

BÖLÜM 8

DAISY CALLOWAY

Beyaz yorganın ve gri örgü battaniyenin altına gömülmüş şekilde yatakta uzanmış, duşun sesini dinliyordum. Ryke banyodayken Coconut onun yastığını işgal etmişti, neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

Kulaklarımı yeterince zorladığımda fayanslara çarpan su sesinin arasında düşük, haz dolu inlemeleri ayırt edebiliyordum.

Normal bir günde ben de onunla birlikte duşta olurdum. Ancak şimdi bunu yapmayı denersem kızardı. Hastaneden dün taburcu olmuştum. Ameliyat sonrası bir yumurtalığım ve tüplerimden biri eksilmişti. Baldırımdan kalçama kadar uzanan bir ağrı vardı ve acım artmadan yan tarafa dönmekte bile zorlanıyordum. Yine de ağrı kesiciler biraz yardımcı olmuştu.

Zevk alacak durumda değildim, üstelik eve daha yeni gelmişken zevk vermemi de istemezdi.

Sessizlikte, yanımda Ryke olmadan öylece yatıyordum. Dünkü kötü haberi düşünmemeye, düşüncelerimin üzerindeki perdeleri ne kadar kapatmaya çalışsam da sürekli ortaya çıkıp duruyordu.

Doktor Yoshida sağ kistin tamamını alamamıştı.

Daha doğrusu, bu süreçte kalan yumurtalığıma potansiyel olarak zarar vermeden alamamıştı. Mümkün olduğunca çok şey

çıkardığını söylemesine rağmen üreme organıma yapışmış bu canavarımsı *şeyin* mantar gibi büyüyerek geriye kalan her şeyi yok ettiğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Son zamanlarda tıbbi rahatsızlıkları olan tek kişi ben değildim. Maximoff'un vücudunda tuhaf bir döküntü çıkmıştı ve birkaç testten sonra bunun kurdeşen olduğu anlaşılmıştı. Alerjik bir reaksiyondu. Doktorlar sebebinin karıncalar olduğunu tespit ettikten sonra Lily bu konuda fazlasıyla paranoyak hale gelmişti. Onu suçlayamazdım. O bebeğin acı içinde ağladığını duymak, insanın yüreğini parçalamaya yetiyordu.

Birden kesilen duş sesi beni düşüncelerimden kopardı. Işığı açmak için kolumu uzattım. Hareket etmek karnımdaki dikişleri gerdiğinden dolayı dizlerimin üzerine oturarak düğmeye uzandım. Düğmeyi çevirdiğimde odada asılı duran yeşil kâğıt fenerler yandı ve darmadağınık odamıza loş bir ışık yaydı.

Kıyafetler her yere saçılmıştı.

Ayrıca Nerf silahları, tenis topları, frizbiler, hatta bir bisiklet vardı. Onun nasıl ve neden bizimle bodruma geldiğini bile hatırlamıyordum.

Banyo kapısı açıldığında omuzlarından ve karnından su damlaları süzülen, beyaz pamuklu havlusu beline oldukça düşük bir şekilde sarılan Ryke içeri girdi. Vücudum şu an buna tepki vermese de aklım kesinlikle manzaradan memnundu.

Ryke hemen yatağın üzerinde diz çökmüş vücudumu yakaladı. Islak saçlarını geriye iterken, "Ne oldu?" diye sordu. *Çok çekicisin.* "Daha fazla ağrı kesiciye mi ihtiyacın var?"

Coconut başını kaldırıp sırayla önce bana, sonra ona baktı.

"Şimdilik yok." Yavaşça başımı yatağın başlığına yasladım ve bacaklarımı uzattım. Üzerimde yalnızca onun gri pamuklu tişörtü vardı, eteği uyluklarıma kadar iniyordu. Altımda ise hiçbir şey yoktu.

Ryke yanıma geldi, iyice yaklaşabilmek için bir dizini yatağın

üstüne koydu. Gözlerim, havlusunun altındaki şeye kayarken o tüm dikkatini bedenime vererek beni baştan aşağı inceledi. "Bir şeye ihtiyacım var mı? Bir bardak su getirebilirim ya da..."

"Karşımda mastürbasyon yapabilirsin." Kaşlarımı şakacı bir şekilde aşağı yukarı oynattım.

Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışırken kaşları çatıldı. Şaka yaptığımı düşünmüştüm ama bir yanım benden saklanmak yerine, açıkça önümde yapmasını istiyor olabilirdi.

Ryke yüz ifademi incelerken gözlerim ona kısıtlamaların üstünden gelmeyi hatırlatan karmaşık dövmesine takıldı. Mürekkeple işlenmiş bir anka kuşu, sağ kaburgalarının ve göğsünün üzerini kaplıyordu. Kuşun ayak bileğine gri bir zincir bağlanmıştı ve kalçasına yakın bir yerde bir çapanın başlangıcı görünüyordu. Devamı ise havlusunun altında kalıyordu. Daha önce dövmesinin konumunun ne kadar ateşli olduğunu fark ettiğini bile sanmıyordum.

Ayrıca nakil ameliyatından kalma *L* şeklindeki yara izi de gözüme çarpmıştı. Duştan sonra biraz kızarmıştı. İki kaburgasının arasından başlayıp bir yana doğru kıvrılarak aşağıya iniyordu.

"Ya da," dedim ona. "Bacaklarımı iki yana açıp bana sertçe, *çok* sert bir şekilde sahip olabilirsin." Kendimi yatağa bıraktım, başımı yastığa gömerek abartılı bir şekilde elimi alnıma koydum. "Şimdi al beni, Ryke Meadows! Ah!" Sahte bir iç çekişle ona uzandım.

Beni dikkatle izliyordu. Şu an ne düşündüğünü bilmiyordum... muhtemelen o da benim kafamın nerede olduğunu bilmiyordu.

"Mastürbasyon yapmam seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu en sonunda.

Bunun sonucunda varacağı noktanın bu olacağını *düşünmemiştim* ama omuz silktim. "Umurumda değil. Hiç olmadı."

İki ay boyunca sekssiz kaldıktan *sonra* kendini tatmin etmemiş olabileceğini düşünecek kadar saf değildim.

"Kafanı kurcalayan bir şey var, Dais. Bunu her yerinde görebiliyorum."

Çünkü en başından beri şakayla konuyu savuşturmaya çalışmıştım.

Islak saçlarını tekrar geriye itti. *Ryke*... keşke kendimi daha iyi hissedebilseydim.

Belki de sorun buydu.

"Sadece bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldadım.

Kaşları çatıldı ve dikkatle dinlemeye devam etti.

"Ayrıca seninle yaşayabileceğim deneyimleri kaçırmaktan korkuyorum..." Sesim giderek kısıldı çünkü bunun, hamile kalırsam yaşayacaklarımın sadece bir başlangıcı olabileceğini biliyordum. Eğer zor bir hamilelik geçirirsem yatak istirahati, hareketsiz kalmak, sürekli yatmak... Bunlara dayanabileceğime inanmak istiyordum ve Ryke'ın bu konuda endişelenmesini istemiyordum. "Sadece fazla düşünüyorum," diye ekledim.

Çenesi gerildi, dizini yataktan çekerek doğruldu. Bir doksanlık boyuyla üzerimde yükseliyordu. "Neyi kaçırıyorsun? Beni mastürbasyon yaparken izlemeyi mi?"

Zayıf bir gülümsemeyle, "Cümleyi fazla direkt algıladın," diye mırıldandım.

"O zaman bana yardım et, Dais."

"Deniyorum," dedim fısıldayarak. Hissettiklerimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Ne onun ne de benim kelimelerle aramız iyiydi. Üstelik şu anda ne istediğimi anlatmak için bedenimi de kullanamıyordum çünkü çalışmyordu. İçimde yankılanan o hisse karşı koyamadan, "Bundan hoşlanmıyorum," diye tekrar ettim.

Bir anda yatağa çıktı ve o an ağladığımı fark ettim. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

"Neden ağlıyorum?" dedim göğsüm hızla inip kalkarken. Hıçkırıklarla boğuşuyordum. *Bundan nefret ediyorum.* "Bundan nefret ediyorum." Ryke beni kollarının arasına çektiğinde ellerimle yüzümü kapattım.

Saçlarımı okşayarak, "Sorun yok," diye fısıldadı kulağıma.

"Bundan nefret ediyorum," dedim bir kez daha. İstemsizce dökülen gözyaşlarımı silmeye çalışıyordum. Bana sıkıca sarıldı, içimde kopan fırtınayı dindiren sıcak kollarına minnettardım. "Elverişsiz durumda olmaktan... nefret ediyorum. Sadece cinsel anlamda değil... fiziksel olarak da... kırık olmaktan."

Her şeyden.

Aptal kistten, bebek sahibi olmayı denemek için iki ay beklemek zorunda olmaktan, üreme organlarımın beni tekrar yüzüstü bırakabileceği gerçeğinden... *Ryke'ı* bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım, sanki üzerime düşeni yapmıyormuşum gibi hissediyordum.

Daha bütün biriyle daha mutlu olacağını düşünüyordum.

"Hey." Ellerimi yüzümden çekti ve çenemi yukarı kaldırdı. Çenem titrerken kendimi toparlamaya çalıştım. Ardından güçlü bir sesle konuştu. "Sikeyim, sen kırık falan değilsin."

Gözlerim yanıyordu. Cevap vermem biraz zaman aldı. Ses çıkarmadan, hareketsizce bekliyordum. En sonunda, "Tekrar söyle," dedim fısıldayarak.

Yanağımı kavradı, başparmağı ıslak kirpiklerimin altındaki gözyaşlarını sildi. "Sen kırık değilsin, tatlım. Ayrıca benimleyken hiçbir şeyi kaçırmayacaksın."

Gözlerimi ovuşturarak başımı salladım. "O zaman önümde mastürbasyon yapacak mısın?" dedim havayı biraz olsun yumuşatmak için.

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu istiyor musun?"

"Bilmiyorum..." Kızarmış gözlerim onun endişeyle dolu bakışlarına takıldı. Onu öptüğümde hemen karşılık verdi, par-

maklarını saçlarımın arasma daldırdı. Dudağmı ısırdıktan sonra kışkırtmak için geri çekildim. Ancak Ryke aramızdaki mesafeyi kapatıp beni yeniden kendine çekti. Dilini dudaklarımın arasına kaydırdığında boğazımdan hafif bir inleme yükseldi.

Oksijen ciğerlerime hapsolmuştu ama o, azıcık bile nefessiz kalmamıştı.

Ryke Meadows, sanki sonsuza kadar yaşamaya programlanmış gibi her şeyin üstesinden gelebiliyordu.

Dayanıklılığı bazen beni yanıltıyordu çünkü her tırmanışında, sonu ölüm olabilirdi. Bu ihtimal hep vardı. Ancak ben bu şekilde düşünmek istemiyordum. Onu, ölme ihtimali olan adam olarak değil; kayaya her dokunduğu saniyeyi sonuna kadar *yaşayan* adam olarak görmek istiyordum.

Soluklanabilmem için öpücüğü kesti.

Göğsüm verdiğim ağır nefesle alçaldı. Neredeyse biraz önceki patlamam için "*Özür dilerim,*" diyecektim. Ancak kendimi tuttum. Cevabını şimdiden duyabiliyordum. *Duyguların için asla sikik bir özür dileme, Calloway. Üzgün olma hakkın var.*

Yanağına küçük bir öpücük kondurarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Ardından onu kendi haline bırakmak için biraz geri çekildim.

Gözleri bir an uzaklara daldı, ardından bana döndü. "Tekrar seks yapmaya başladığımızda canının acıyıp acımadığını bana söylemek zorundasın."

Bunu ne zamandır düşündüğünü merak ettim.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bu kolay değil, biliyorsun." Sesim neredeyse fısıltıya dönüştü. "Seni incitmek istemiyorum." Duygusal olarak incitmekten bahsetmiştim ama zaten bunu biliyordu.

Yara izi olan yanağımı, dikkatimi yataktan ona doğru çekecek kadar uzun süre okşadı. "Beni mutlu etmeye çalıştığın, *beni*

incitmekten korktuğun için orada acı içinde yatmanı asla istemiyorum. Bu sikik işler böyle yürümez. *Sen* önemlisin."

On altı yaşındayken bana bunun başka bir versiyonunu söylemişti. On yedi yaşındayken de aynısını yapmıştı. On sekiz, on dokuz ve şimdi yirmi yaşmdayken hâlâ devam ediyordu. Kendimi, kendime izin verdiğimden daha değerli hissetmemi sağlamaya çalışıyordu. Bunca zamandır bunun için uğraşıyordu.

Konu başka erkeklerle yatmam olduğunda, ayrıntıları paylaştığımda bile dinlemişti.

Verdiği cevaplar her zaman aynı ruha sahipti. *Sen önemlisin.*

Tam hafif bir şaka yapacakken kelimeler boğazıma düğümlendi ve gözlerim yeniden doldu. Başımı birkaç kere salladım.

"Buraya gel." Beni tekrar kucağına çekti, kolları bedenimi sıkıca sardığmda başımı sıcak göğsüne gömdüm. "Hepimizin bizi lanet olası şekilde mahveden yanları vardır."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Peki beni mahveden şey ne?"

Neredeyse gülümseyecekti. "Sen fazla tatlısın, Calloway." Keşke daha yıkıcı bir kusurum olsaydı, hırs ya da şehvet gibi bir şey olabilirdi. Fakat benimki nezaketti ve üstesinden gelmesi kolay görünse de beni kontrol etmesine izin vermiştim.

"Peki ya seni mahveden şey ne?" diye merak ettim.

"Fazla inatçıyım. Belki de fazla agresifim."

"Ya da fazla çekicisin," dedim ona. "Güzelliğin *korkunç derecede* dikkat dağıtıcı."

Bana açgözlü gözlerimle içime çektiğim en seksi sert bakışını attı.

Derin bir sesle, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Diyardaki tüm prensesler kalelerini terk edip şu ellere sahip olan sert mizaçlı demirciyi aramaya çıktılar..." Ellerini avuçlarımın içine aldım, kaya tırmanışlarından nasır tutmuş avuçlarına dokundum. "O prensesler, bu *erkeksi* ellerin hassas tenlerini yavaşça okşamasını istiyorlardı. Farkında bile olma-

dan krallıkları boşalttın, Ryke Meadows. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Sert ifadesi neredeyse hiç değişmedi. "Ben lanet prensesimi çoktan buldum," derken bile.

"Eminim senin gibi bir adamla birlikte olduğu için gurur duyuyordur."

Beni dudaklarımdan öptüğünde hemen karşılık verdim, ardından öpücüğü yarıda kestim ve hafifçe kayıp kucağından kalktım. Bir an duraksayarak beni kontrol ettikten sonra ayağa kalkmaya karar verdi. Havlusunu belinde tutuyordu.

Beni izleyişini izlerken yavaşça karnımın üzerine döndüm, yastığımı yanağımın altına sıkıştırdım. Vücudum zonkluyordu, yeni baskıyla birlikte hafif bir ağrı hissetmiş olsam da sırtüstü yatmak istemiyordum.

Bronz teni neredeyse kurumuştu, koyu kahverengi saçları hâlâ nemliydi. Yatağımızdan iki adım ötede duruyordu ve gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

"Bana öyle bakmamalısın," diye takıldım.

"Sana nasıl bakıyormuşum?"

"Beni seviyormuşsun gibi."

"Seni seviyorum zaten." Havlusunu çıkarıp saçlarını kurulamak için kullandı. Gözlerim istemsizce aşağı kaydı, aletinin ortaya çıkmasıyla yüzüme yayılan gülümsemeyi bastıramadım. Aniden ısınmıştım, battaniyeyi ve yorganı yatağın kenarına doğru ittim. Üzerimdeki gri tişört belime kadar sıyrılarak kıçımı tamamen açıkta bırakmıştı. Gözleri bedenimde aşağı doğru süzülürken hareketleri yavaşladı.

İçimdeki loş yerleri aydınlatan ve giderek büyüyen bir gülümsemeyle, "Sanki benimle bebek yapmak istiyormuşsun gibi bakıyorsun," diye ekledim.

Tahrik olduğu titreşen kahverengi gözlerinden belliydi. "Peki sana neden öyle bakmamam gerekiyormuş?"

"Erkek arkadaşım kızabilir. Onlu karın kasları olan." Daha fazlasını gösterme ihtimaliyle onu tahrik etmek için gri tişörtümün eteklerini kavradım.

Ryke saçlarını kurutmaya devam etti ama bakışları çıplak kıçım ve gözlerim arasında gidip geliyordu. "Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun, Calloway?"

"Belki." Gülümsedim. "İşe yarıyor mu?"

"Hayır," dedi dümdüz bir ses tonuyla. Bakışları tamamen karanlık, yüz hatları düşünceliydi.

İkimiz de sessizdik. Nabız gibi atan vücudum *neredeyse* gümbürdüyordu. Bence ikimiz de onun beni arkadan kavrayıp bacaklarımın arasından öptüğünü ve içime girdiğini hayal ediyorduk...

Kapı *şak* diye açıldı. *Kilitlemeyi unutmuştuk.*

BÖLÜM 9

RYKE MEADOWS

"Tanrım." Lo içeri dalar dalmaz küfretti, hemen arkasını dönüp ellerini başının üzerine koydu. "Artık kilidin ne olduğunu öğrenmiş olmanız gerekirdi. Connor'ın kız arkadaşının yüzüne boşaldığını görmesi yeterince utanç verici değil miydi?"

"Siktir git." Elime geçen en yakın şeyi ona fırlattım, bu da aletimi örtmek için tuttuğum sikik havluydu. Bugün yapmayı hiç planlamadığım şeyler listesinde küçük kardeşime sikimi göstermek vardı. O anı sürekli koz olarak kullanıp duramazdı, üstelik yeni bir havlu almak için uğraşacak kadar da umursamıyordum.

Nutty bir kez havladı.

Bütün dikkatimi hemen Daisy'ye çevirdim. Onu hızla incelerken endişeden dişlerimi sıkıyordum. Battaniyeyi çenesine kadar çekmiş, oturuyordu. Normalde olduğundan daha genç görünüyordu, gerçek yaşma daha yakındı. Yine de normalde bir davetsiz misafirle karşılaştığında olacağı kadar panik halinde değildi, bu yüzden biraz rahatladım.

Lo'ya döndüm. "Ne bok istiyorsun? Ayrıca bu zamana kadar senin de sikik kapıyı çalmayı öğrenmiş olman gerekirdi."

Lo tekrar bize döndü ve bakışları anında aletime kaydı. Kehribar rengi gözleri öfkeyle kısıldı. "Bunu görmek istemiyorum, ağabey."

"O zaman siktirip gidebilirsin."

"Memnuniyetle. Zaten endişelenmem gereken başka şeyler var, seni dahil etmek istemek benim hatam."

Yüzüm düştü. "Bu ne demek şimdi?" diye sordum ama Lo kapıyı hızla çarparak çoktan çıkmıştı.

"*Siktir*," diye sertçe küfredip Daisy'ye döndüm. "Sen..."

"İyiyim," dedi hemen. Şüphelerimi anlamış olmalıydı. "Sarsılmadım, sadece biraz şaşırdım." Gerçek bir gülümsemeyle devam etti. "Coconut yanımda, belki Frederick'le de konuşurum."

Basit korkuların günlük hayatını engellemesine izin vermemesi için daha iyi başa çıkma yöntemleri bulmasına seviniyordum.

Nutty kolunu dürttüğünde Daisy onun kalın tüylerini okşadı. "Git," dedi bana.

Bir an tereddüt ederek onu bir kez daha baştan aşağı inceledim. İyiliğinden emin olmam gerekiyordu. Ardından kapıyı kapatıp çıktım. Eğlence odasından hızla geçmiş merdivenleri çıkıyordum ki... tamamen çıplak olduğumu fark ettim.

Sikeyim, harika.

Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri Lily beni sadece bir kez çıplak yakalamıştı. Onda da sadece kıçımı arkadan görmüştü. Retinalarının hâlâ yandığını söylüyordu ama asıl endişem bağımlılığını tetikleyerek onu rahatsız etmekti. Bu beni öldürürdü. Benim yüzümden zor bir gün geçirmesini hiç istemiyordum. Onun en az kardeşim kadar sağlıklı ve stressiz olmasını istiyordum.

Bu yüzden mutfağa girip kimseyi görmediğimde kısa bir koridora saparak çamaşır odasına ilerledim. Kurutucunun üzerindeki ilk siyah giysiyi kaptığım gibi mutfağa döndüm ve *boxer*'ı giymeye çalıştım.

Cehennem kadar dardı.

Aşağı baktığımda aniden donakaldım. Kumaşın her yerinde küçücük sarı sikik yarasa desenleri vardı.

Bu bok da neydi?

Sanırım Lily'nin iç çamaşırını giyiyor olabilirdim.

Siktir et. Lo'nun sözleri, üzerimi değiştirmekle uğraşamayacak kadar endişelenmeme neden olmuştu. Şu an nasıl göründüğüm sikimde değildi. Mutfaktan geçip oturma odasına doğru ilerlemeye devam ettim.

Televizyonda *Winnie the Pooh* oynuyordu, Moffy ile Janie sarı ve pembe pofuduk koltuklarında oturmuş çizgi filmi izliyorlardı. Beni ilk gören, iki kişilik kanepede oturan Connor ve Rose oldu. Rose topuklularını çıkarmış, bacaklarını kocasının kucağına uzatmıştı.

Connor'ın gülümsemesi yavaşça büyüyordu, o daha konuşmaya başlamadan bezmiştim. Rose'un da eğlendiği ortadaydı, gözleri alayla parlıyordu.

Neden burada olduklarını bile sormadan odanın içine ilerledim. Belli ki kızlarının kuzeniyle vakit geçirmesi için buraya getirmişlerdi. İki çocuk ekrana doğru eğilmiş, bir şeyler göstererek konuşuyorlardı. Janie birkaç kez kıkırdadı.

"Lo nerede?" diye sordum.

"Pantolonun nerede?" diye karşılık verdi Connor rahatsız edici derecede sakin ses tonuyla. Rose güldü ve bu Connor'ın milyon dolarlık gülümsemesini daha da genişletti.

Genç kadın kahkahalarını bastırmak için kendini zorlarken kocasına keskin bir bakış attı. "Öyle sırıtmayı kes."

"Nasıl sırıtıyormuşum?"

"Sanki benim gülüşümü sen yaratmışsın gibi, Richard."

"Yaratmadım mı? Çünkü yanlış hatırlamıyorsam, seni güldüren şey benim kelimelerimdi."

Rose hırladı. "İnanılmazsın."

"Ben olsam 'kesinlikle haklı' derdim ama çekiciliğimin tanımlarını sonra konuşabiliriz." *Tanrı aşkına.*

Rose tekrar sert bir bakış atmaya çalışmasına rağmen yü-

züne yayılan gülümsemeyi engelleyememişti. "Senden nefret ediyorum."

"Biraz daha yüksek sesle söyle, sevgilim. Böylece kızımız nefretin aslında aşk anlamına geldiğini düşünerek büyüsün."

"Belki de öyledir," diye mırıldandı. "En azından benim için."

Connor karısının bacaklarını okşadı ve ona biraz daha yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Kanepeye doğru ilerleyince sonunda kardeşimin sikik sandalyede oturduğunu gördüm. Beni görmezden geliyordu.

Telefonunu sıkıca kavramıştı, bakışları doğrudan iç çamaşırıma inmişti. "Ben de pantolonsuz Ayı Pooh'nun tuhaf olduğunu düşünmüştüm." Bana döndü, kaşları çatılmıştı. "O Willow'un mu?"

Midem düğümlendi. *Ne?* "Lily'nin olmalılar," dedim ama Willow da bizimle yaşıyordu.

Lo ayağa kalktı. "*Batman*, *DC*'den."

"Yani...?"

Lo bana beş yıl sonra bile hâlâ basit çizgi roman bilgilerini anlayamıyormuşum gibi bir bakış attı. "*DC*'den nefret ediyorum."

Tabii ya.

Her ne kadar az önce dank etmiş olsa da, "Lily'nin *DC*'li herhangi bir kıyafeti yok," diye açıkladı benim için.

Yüzüm bembeyaz olmuş olmalıydı çünkü verdiğim tepki karşısında Lo'nun kaşları çatıldı. Üvey kız kardeşimin iç çamaşırlarını giymek biraz garipti. Lily'yi hep bir dost gibi görmüştüm. Benim için çok uzun zamandır tanıdığım biriydi.

Ellerimi başıma götürürken şu anda soyunmayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Ancak odada iki küçük çocuk olduğu için bu seçeneği çöpe attım.

"Çıldırma," dedi Lo. Sert ve keskin sesiyle beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Sonuçta senin kız kardeşin değil."

Siktir. Dudaklarımı ovdum, bu sırrın bir yalana dönüşmeye başladığını düşünmek midemi bulandırıyordu. Ona çok daha öncesinde söylemeyi planlamıştım ama Daisy yeni ameliyat olmuştu ve dürüst olmak gerekirse, onun için endişelenmekle meşgul olduğum için unutmuştum.

Geçmişteki hatalarımı tekrarlayıp bunu daha uzun süre saklamayacaktım. "Aslında," dedim Connor ve Rose'un da dikkatini çekerek. "Willow, Jonathan'ın kızı." Babamın bana anlattıklarını, çok daha az kelimeyle açıklayarak evlenme teklifi ettiğim geceyi fazla detaya girmeden anlattım.

Connor ve Rose oturdukları yerde dikleşmişti, dikkatle her kelimemi takip ediyorlardı.

Anlatmayı bitirdiğimde Lo gözle görülür şekilde gerilmişti. Telefonunu sıkıca kavramış, salonun bir ucundan diğerine volta atıyordu. Hiç konuşmuyordu.

Odadaki tek gürültü, Piglet'in mızmız sesiydi ve şu an her zamankinden daha çok rahatsız ediyordu. Lo'yu sessizliğe itmek, öfke patlamalarından daha korkutucu olabiliyordu. Buna hazırlıklı değildim.

"Hey." Bana doğru dönmesi için kolunu tuttum ve onu adımlarının ortasında durdurdum. "Sikeyim, konuş benimle."

Beni sertçe itip göğsünü işaret etti. "Son beş yıldır sürekli önüme bombalar atılıyor. Bunu hiç sorgulamadığımı mı sanıyorsun? Sorguladım. Düşündüm ve şu an her şeyin ötesinde aklımdan geçen tek şey, *babamızın* onlarca yıl kandırılmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmiş olması. Aile bağlarının sarsılmaz olduğuna inanıp sonra bunun koca bir yalan olduğunu görmesi. Üstelik tüm bunlar onun suçu. Tamamen *onun* lanet olası suçu. O yüzden evet, babamızın varlığından bile haberdar olmadığı bir kızı olmasına sevindim."

Derin bir nefes verirken bir an duraksadı. "Willow adına pek

mutlu değilim ama... evet." Gözleri kızarmıştı, daha önce onun yerinde olduğu için durumu en iyi o anlıyordu.

Gözleri parkeye sabitlenmişti. "Bana kızgın değil misin?" diye sordum.

"Ne için?"

"Sana hemen söylemediğim için."

Siniri bozulmuş gibi başını eğdi. "Daisy daha yeni ameliyat oldu. Sence o kadar bencil miyim?"

O artık eskisi gibi biri değildi. Küçük şeylere karşı bu kadar kin tutmuyordu. Bunu kavramaya çalıştığı sırada Lo bana o ünlü "Loren Hale ölüm bakışlarından" birini attı. O bakışın milyar dolarlık şirket rakiplerini bile dehşete düşürecek bir şey olduğuna emindim.

"Çok teşekkürler," dedi tatsız bir şekilde. İç geçirip elini ensesinde gezdirdi. "Artık sen de onun ağabeyi olduğuna göre..." Yüzü bu berbat bir durummuş gibi buruştu. Biraz öyleydi. "Senin de olanları bilmen gerekiyor."

Endişelendiği konudan bahsediyordu. "Ne oldu?"

Gözleri telefonuna kaydı. "Yaklaşık yarım saat önce Willow beni aradı. Maya ile akşam yemeğine gitmiş." Maya, *Superheroes & Scones* mağaza müdürüydü ama daha önemlisi, Willow'un eski oda arkadaşıydı. İyi arkadaşlardı ve bunda üzücü bir şey göremiyordum. "Yaklaşık beş ya da on dakika içinde burada olacakmış. Bize anlatması gereken bir şey olduğunu söyledi ve sesi aşırı gergindi."

Queen Anne sandalyesinin kolçağına oturdum. "Ne hakkında olduğunu sordun mu?"

"Herhangi bir ipucu vermememin daha iyi olacağını söyledi."

Connor araya girdi. "Senin az önce sıraladığın arabasının çalınması, Maine'e geri taşınması ve uzaylılar tarafından kaçırıldığına dair mantıksız teorilerin, Ryke'ın ortaya koyduğu şeyden daha az olasılık taşıyormuş gibi görünüyor."

Uzaylılar senaryosu, daha çok Lily Calloway teorisi gibi duruyordu. Connor'ın ne demek istediğini anlıyordum. "Sence Jonathan'ın sikik babası olduğunu biliyor mu?"

Tam o anda Lily elinde koca bir kâse patlamış mısırla merdivenlerin ucunda belirdi. Bulunduğu noktadan kıyafetlerimi göremiyordu. "*Star Wars* alternatif evrenindeki Hale ailesini mi canlandırıyorsunuz?" *Darth Vader*'ı taklit ederek sesini alçaltı. "Ben senin babanım, Willow."

Kimse gülmedi.

Lily'nin ağzından bir patlamış mısır düştü. "Bir dakika... bu bir şaka değil miydi?"

Kolunu karısının omzuna dolayarak, "Hayır, aşkım," dedi Lo. Kâsesinden bir avuç patlamış mısır çaldı.

Tekrar ayaklandım, kafamda Willow'un haberiyle ilgili düşünceler dönüp duruyordu.

"Şöyle düşünün," dedi Connor. "Eğer Jonathan olayını çoktan biliyorsa, ona haber vermek zorunda kalmayacaksınız."

"Yine de boktan bir durum," diye karşılık verdim. "Ne şekilde söylersen söyle."

"Kelime dağarcığımın neredeyse onlardan oluştuğu düşünülürse altı kelimeli harfler konusunda uzman olmalısın."

Ona ters ters baktım. "Kimin tarafındasın sen, Cobalt?"

"Zekilerin tarafındayım. Senin bizim tarafa geçip geçmeyeceğin ise belirsiz. Genelde yüzde kırk civarında dolaşıyorsun, yani hâlâ muallakta."

Şimdiden sikik başımı ağrıtıyordu.

Neredeyse çığlık atarak, "Bu ne?" diye sordu Lily. Gözleri yarasa baskılı dar kadın *boxer*'ına odaklanmıştı. İç çamaşırı hayal gücüne fazla iş bırakmıyordu.

Koltukta kalmayı unutmuştum, hatta direkt ona doğru dönmüştüm. Hemen arkamı döneceğim sırada kolu hızla gözlerine gitti. Boynunda utandığı zamanlarda ortaya çıkan kızarıklıklar belirmişti.

Kendi kendine, "Uyan, Lily. Uyan!" diye mırıldandı. *Siktir.*

Bu sırada Lo, Lily'nin gözlerini korumak için hemen arkasına geçti.

Karısını çocukların puflarının önündeki boş kanepeye doğru yönlendirdi. "Biliyorum. Acını hissediyorum, aşkım. Gerçekten çirkin bir manzara." Onunla konuşurken ses tonu neşeliydi. Ardından Lily'nin gözlerindeki elini indirdi ve oturması için kanepeyi işaret etti.

Lily ise ayakta durmaya devam etti ve sikik kâsesini sıkıca kucakladı.

Gözlerinde büyük bir suçlulukla, "Üzgünüm, Lo," diye özür diledi.

Midem düğümlendi.

Rose bir tahta gibi dümdüz olana dek sırtını dikleştirdi. Connor'ın kucağındaki ayaklarını indirip topuklularını giydi. Kız kardeşine destek olmak için hazırdı.

Bense Lo'ya odaklanmıştım, yüzündeki şaşkınlığı izliyordum. Ona doğru birkaç adım atarak Moffy'nin sarı pufuna yaklaştım.

Kardeşime destek olmak için hazırdım.

"Ne için üzgünsün?" diye sordu Lo tereddütle.

Lily dudaklarını yalayarak birkaç kez yere baktı, gözleri suçlulukla mısırına kaymıştı.

"Lil?" Lo'nun sesi biraz kırgın çıkıyordu. "Ne için üzgünsün?"

"Onları geri gönderecektim," dedi yumuşak bir fısıltıyla. "Gerçekten gönderecektim. Ama çok sevimliydiler. Bana *Spider-Girl* yerine *Batgirl boxer*'ı göndermek internetin hatasıydı."

Sanırım hepimiz topluca rahat bir nefes vermiştik, gerginlik anında azalmıştı.

Lo bir an için soluk soluğa kanepeye çöktü. "Kötü bir şey oldu sandım, Lil." Neredeyse sesini yükseltmişti.

"Bunun kötü olduğunu düşünmüştüm."

Bakışları yumuşadı. "Yani *kötü*, kötü," dedi karısına.

Lily kocasının yanına oturdu. "Üniversitedeyken *Superman*'li bir telefon kılıfı almıştım ve seni o kılıfı takarak ararsam arkadaşlığımızın biteceğini söylemiştin."

Lo anıyı hatırlamak için derin düşüncelere daldığında alkolün anıyı silip silmediğini düşündüm.

"Ayrıca *DC* ürünü bile olmayan, Cadılar Bayramı için aldığım yarasa kulaklarımı yakmıştın."

"*Doğum günümde* yarasa olmuştun," diye karşılık verdi. "Bu senin küçük kulaklarını ateşe vermemden çok daha kötüydü."

Lo'nun göğsünü dürtüp, "Dokuz yaşındaydım," diye karşılık verdi Lily. "Ayrıca önceki gün bütün *pop-tart*'larımı kasıtlı olarak yemiştin."

Konu burada kapanmalıymış gibi, "Hah, yani intikam için yarasa kostümü giymişsin," dedi Lo.

Lily gözlerini kısarak ona baktı.

Lo gülümsemeye başladığında ciddi bir şey olmadığı ve üvey kız kardeşimin iç çamaşırlarını *giymediğim* için şükrettim.

Odanın içinde ayak sesleri yankılandı ve hepimiz mutfak kapısından çıkan Daisy'ye döndük. Benim kıyafetlerimi giyiyordu. Gri tişörtümün bir kısmını siyah pamuklu eşofmanımın içine sokmuştu. Onu kendi lanet kıyafetlerimin içinde görmeyi ne kadar sevdiğimi anlatamazdım.

Ancak vücudum bunu kesinlikle yapabilirdi. Kaslarım anında gerildi, kan aletime hücum edince bir anlığına her şeyi bastırmaya çalışarak sertçe yutkundum.

Tahrik olmaktan daha önemli şeylere odaklandım. Acı çekiyor muydu? Daha fazla ağrı kesiciye mi ihtiyacı vardı? Nasıl yürüyordu?

Bana yaklaştıkça büyük adımlar atmamaya daha çok dikkat etti. Sadece benim değil, herkesin onu izlediğini fark ettiğinde

ablalarına yatıştırıcı bir gülümseme sundu. "Kendimi yok etmeyeceğim," dedi onlara. "Sadece bir yumurtalık ve bir tüp daha hafifim."

Rose gözlerini devirdi. "Şakalarından hoşlanmıyorum."

"Çok kötü." Daisy gülümsedi. "Onlara alışmak zorundasın."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı, popüler olmayan sikik şakalar yapmaya istekli olmasına sevinmiştim.

Rose da aynı şekilde hissediyor olmalıydı. "Yeter ki iyi ol," diye karşılık verdi.

Daisy omuz silkti, acıyla parlayan gözleri sikik kalbimi kırıyordu. Fiziksel bir acı mıydı, duygusal mıydı bilemiyordum. Ne olursa olsun, hepsini ondan alıp götürmek istiyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak üzereyken bana, giydiğim iç çamaşırına odaklandı. Gülümsemesi yavaşça ortaya çıktı, tam önüme gelene kadar hızını artırdı. Elim anında hafifçe belini kavradı.

"Kıçında *Bat Girl* yazdığını biliyorsun, değil mi?"

Bilmiyordum.

"Hoşuna mı gitti, Calloway?"

"Hoşuma giden birçok şey var." Lanet şapşal gülümsemesi genişlerken kaşlarını oyuncu bir şekilde aşağı yukarı oynattı. Sevişme havasında olmadığında bile seks hakkında şaka yapmayı seviyordu. Arkadaşlığımız çoğunlukla sonu olmayan flörtlerden ibaretti. Bu yüzden ilişkimizde buna alışkındım ve hiçbir yere gitmesini istemiyordum.

Onu yakınıma çektim, göğsü benimkine yaslandı. "Ne gibi?"

Kollarım omzuma koydu, parmakları saçlarımda dolaşıyordu. "Şimdi gerçekten yüzde yüz daha iyi hissetmem gibi. Artık o alt... her neyse, orada ağrı yok."

Eğer gerçekten doğruyu söylüyorsa, bu iç çamaşırını her gün giyerdim. "Sikik-alt-her neyse ağrın için daha fazla ilacım var," diye hatırlattım ona.

Sahte bir şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ağrıma bir de 'sikik' ekledin. Bunu nasıl yaparsın?" Sahte bir bayılma numarası yaptığında düşmeden onu yakaladım.

"İki sikik ayakla bu dünyaya nasıl geldin?" Bu kız asla yerinde durmuyor, sabit kalamıyordu. Başımı iki yana salladım. Onu her günün, her dakikasında seviyordum ve o bile ne kadar çok sevildiğinin farkında değildi.

Çenesini göğsüme yasladı. "Uçtuğumu mu söylüyorsun?" Bence Lily ile çok fazla vakit geçiriyordu.

Bunu dile getiremeden ön kapı açıldı ve herkes bir anda donup kaldı. Daisy, kollarımın arasında gerildi. Ona hızla fısıldayarak olanları anlattığımda biraz gevşedi. Kapıdaki kişinin Cleo ya da Harper gibi korkunç biri değil, Willow olduğunu anlamıştı.

Tam Willow girişte belirdiği sırada, arkasından başka biri daha geldi.

Willow ve Garrison'ı işaret ederek, "Bu ne şimdi?" diye sordu Lo. Garrison bir noktada hepimizin kara listesinde olan bir adamdı. Listelerinde en fazla beş kişinin adı olan Lily ve Daisy'ninkilerde bile ismi vardı.

Willow'la birlikte *Superheroes & Scones*'ta çalışmaya başladıktan sonra Garrison'a karşı hepimiz daha sabırlı olmaya başlamıştık. Arkadaş olsalar da bu gece Willow'la geleceğini düşünmemiştim.

Garrison, Willow'u işaret etti. "Eh, bu Willow." Sesi alayla kalınlaşmıştı. "Ben de Garrison Abbey. Tanıştığımıza memnun oldum." Elini deri ceketinin içine soktu. Kahverengi saçları ters taktığı beyzbol şapkasının altına gizlenmişti.

Connor araya girdi. "İlk izlenim konusunda artık onun altında bir sıralamadasın." Lo'yu işaret edeceğini düşündüm ama sikik parmağı *beni* gösteriyordu.

Ona iki elimle ortaparmak çektim.

Herkesin dikkatini başka yöne çekerek, "Hepinize bir şey söylemem gerekiyor," dedi Willow. Siyah çerçeveli gözlüklerini burnundan yukarı iterken tulumunun bir askısı omzundan kaydı. Açık kahverengi örgülü saçı dağınıktı, o anda saçlarının Lo'yla aynı renk olduğunu fark ettim. Fakat gözleri... gözleri kahverengi, ortası elaydı.

Benimkilere benziyordu.

Sanırım şu anda, bu lanet gerçek her zamankinden daha fazla içime işlemişti. *O benim kız kardeşim.*

Aniden çok daha fazla anlam ifade etmeye başlamıştı, beni başka bir insana daha önemli bir şekilde bağlıyordu. Yine de her şey dağınık, kırık dökük ve sikik bir şekilde zordu. Bu bilginin onu nasıl etkileyeceğini, benimle ilgili algısını değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyordum. Aramızı daha da kötüleştirebilirdi.

"Garrison'ın burada olmasının iyi bir fikir olacağını düşündüm." diye devam etti Willow.

Lo anında ayaklanırken Lily oturmaya devam etti ve Garrison'ı evden dışarı kovalamasını engellemek için kocasının bacaklarına sarıldı.

"O da haberinin bir parçası mı?" diye sordu Lo temkinli bir şekilde. Midemin düğümlendiğini hissettim.

Daisy bir kolunu belime doladı. Muhtemelen bunu Lily'nin kocasına sarılmasıyla aynı sebepten yapmıştı.

"Evet..." Willow'un rengi biraz soldu, gerildiği her halinden belliydi.

Garrison ona yaklaşarak rahatlatmak adına elini sıktı.

"Hamile misin?" diye sordu Lo.

Siktir. Bir an için endişeyle nefesimi tuttum. Ardından Willow'un gözleri büyüdü.

Şok olmuşçasına, "Ne?" diye sordu.

"Evet, *ne?*" Garrison ters bakışlarıyla tüm odayı işaret etti. "Biri birini hamile bırakacaksa bu kesinlikle aranızdan biri olur.

Ayrıca sen ne giyiyorsun öyle?" Yüzünü buruşturarak bana baktı.

"İç çamaşırı." Sikik şey o kadar da önemli bir mesele değildi.

"Onu görüyorum, teşekkürler," dedi kuru bir sesle.

Willow yutkundu. "Yani, şey... bu iş pek düşündüğümüz gibi gitmiyor."

Lo suçlayıcı bir tavırla parmağını Garrison'a doğrulttu. "Neden o da bu işin bir parçasıymış gibi *biz* diyorsun?" diye çıkıştı.

"Düşündüğün gibi değil." Willow kelimeleri söylemekte zorlanıyordu. "Ben..."

Garrison onun elini sıktı. Genç kızın donakalmış ve işlevsiz halini inceledikten sonra onun yerine, "Bakire," diye sözünü tamamladı.

Lily kanepenin üzerinden eğilip oğlana baktı. "Sen bakire misin?"

Garrison inledi. "Hayır, *o* bakire. Tanrım, buraya gelmek aynı anda beş radyo kanalını dinlemek gibi. Birbirinizden hiç sıkılmıyor musunuz?"

Doğruca başına ateş eden sert bir yanıtla, "Daha çok senden sıkılmış durumdayım," diye karşılık verdi Lo.

Garrison bundan düşündüğümden daha fazla etkilenmişti, birden içine kapandığı duruşundan bile belli oluyordu. "Her neyse."

Kardeşimin bakışları pişmanlıkla kısıldı ama sadece kız kardeşine -ya da *kız kardeşimize*- odaklanmaya çalışıyordu. "Haberin senin bakire olduğun ve arkadaşının olmadığı olamaz. Ne o zaman? Çünkü gitmeyi düşünüp durduğunu biliyorum..."

"Gitmiyorum," dedi Willow. "Maine'e geri dönmek gibi bir planım yok. Bunu düşündüğüm anda bile sana haber vereceğime söz veriyorum."

Lo yavaşça başını salladı. "Bu... ailenle ilgili başka bir şey mi?"

Bu soru kaçamak bir şekilde sorulmuştu ama Willow başını hızla sallayarak reddetti. Jonathan Hale'in babası olduğunu bilmiyordu. Konu bu değildi.

"Ne o zaman?" diye sordu Lo.

"Biz birlikteyiz," dedi Willow aniden. Elini kısa bir anlığına Garrison'ın eliyle birleştirip kaldırdı.

Bu sikik şeyin iyi bir haber olmasına imkân yokmuş gibi Lo ile yüzlerimiz aynı anda buruştu.

Garrison'ın kadınlar hakkında aşağılayıcı sözler söylediğini duymuştum. Belki öfke anında ağzından kaçan şeylerdi, belki artık olgunlaşmıştı. Yine de kadınlara nasıl davrandığını hâlâ bilmiyordum. Willow'a fiziksel veya duygusal olarak zarar verip vermeyeceğini kestiremiyordum.

Benim için önemli olan tek şey, onun güvenliği ve iyiliğiydi.

"Birlikteyiz derken ne demek istiyorsun?" diye karşılık verdi Lo.

Connor kolunu Rose'un arkasındaki koltuğa attı. "Bunu günlük konuşma dilindeki anlamında kullanıyorlar. Birlikteler, bir ilişkileri var, erkek arkadaş-kız arkadaş, sevdicekler..."

"Sevdicek de ne halt oluyor?" diye araya girdim.

"En aptal internet trendlerinden biri," dedi Garrison. "Üstelik bunu internet ve *MEM** yanlısı biri olarak söylüyorum, gerçekten berbat bir şey."

Connor'ın internet jargonları konusunda bu kadar güncel olması biraz ürkütücüydü. Genelde popüler kültür konusunda Lily ve Lo'dan bir adım geride olurdu. Connor Cobalt'ın her şeyi bilen biri *olmamasını* tercih ederdim.

"Ben sevdicekleri biraz sevmiştim," dedi Lily ciddiyetle. Sanki kelimeyi mezara gömüyormuş gibi bir tavrı vardı.

"Bu çok saçma," diye duyurdu Rose. "İlişki durumlarını az önce ilan ettiler ve herkes uydurma bir kelimeyle daha çok ilgi-

* İnternet üzerinden anonim olarak yayılıp popülerleşen resim, video, sözcük veya cümlelere verilen isimdir. (ç.n.)

leniyor." Şimdiye kadar ne anlama geldiği hakkında bir fikri olmadığı açıktı ama Connor buradayken bunu yüksek sesle itiraf edeceğinden şüpheliydim.

"Ben ilgilenmiyorum," dedi Lo sertçe. Kötü bakışları Garrison'a kilitlenmişti.

"Sadece bir hafta oldu," diye açıkladı Willow hızlıca. "Uzun bir süre olmadığımı bilsem de bazılarınızla birlikte yaşadığım için gizli saklı işler yapmak istemedim."

Garrison dikkatle onun duygularını tarttı, Willow için duyduğu endişe açıkça belliydi. Bu içimdeki kaygıyı *azıcık* da olsa hafifletti.

"Kurallarımız var," diye başladı Lo.

"Eğlenin," dedi Lily neşeyle. Gülümsemesi tüm yüzünü kaplıyordu. Bu ilişkinin yaşanacağını daha önce birkaç kez öngörmüştü ama kimse bu olasılıkla ilgili konuşmak istememişti. Ancak işte şimdi buradaydık.

"Hayır, ne eğlenmesi? Ne halt ediyorsun, Lily?" Lo şaşkınlıkla karısma baktı. "Onlar on sekiz yaşında."

"Evet, biz on sekiz yaşındayız," diye tekrarladı Garrison.

Lo ona ters bir bakış attı. "Hatırladığım kadarıyla, hâlâ lisede okuyorsun."

Garrison son yılında sınıfta kalmıştı ve tekrar etmek zorundaydı. Derin bir iç çekti. "Sen onun lanet olası babası değilsin."

"Haklısın," dedi Lo. "Ben onun ağabeyiyim ve Philadelphia'dayken güvenmesi gereken *ilk* kişi benim." Garrison'a doğru bir adım attı. "O benim sorumluluğumda ve sana birçok konuda güveniyorum ama saat ikiden sonra odasında olmanı istemiyorum. Üstelik saat iki benim kendi çocuğuma bile tanıyacağım süreden fazla." Bir adım daha attı. "Ayrıca kapıyı açık tutacaksın."

Bu sikik kuralı sevmiştim.

Gerçi ben olsaydım, son saat muhtemelen gece yarısı olurdu ama bu haddime değildi.

Willow rahatlamış bir şekilde duvara yaslandı, kurallar onu pek rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Belki de daha ciddi bir şeyin ihtimali onu geriyordu. Daisy'nin bana anlattıkları doğruysa, Garrison onun ilk erkek arkadaşı olacaktı. Hatta daha önce öpüşüp öpüşmediğini bile bilmiyordum.

Resmen onu koruma moduna geçmiştim, Garrison'ı bir an önce kapı dışarı etmek için fırsat kolluyordum. Garrison da Willow'un huzursuzluğunu hissetmiş olmalıydı çünkü geri adım atarak yavaşça ellerini ayırdı.

Ona başıyla bir işaret yaptı. "Sana mesaj atarım, tamam mı?"

Willow başını salladı. "Yatmadan önce giflerime bakar mısın? Paylaşmak istiyorum ama biri çalışmıyor gibi."

Garrison neredeyse gülümseyecekti. "Tamam. İlk işim o olacak." Sonra bize kısaca el sallayıp kapıdan çıktı.

"Ne zaman? Nerede? Nasıl?" diye sordu Lily aniden.

Willow gülümsedi, biraz daha rahatlamıştı. "Yani kimse kızgın değil mi?" Bakışlarını Lo'ya çevirdi.

"Daha iyisini bulabilirsin," dedi Lo.

Daisy bir adım öne çıktı. "Willow, Garrison'ı bizim tanıdığımızdan farklı bir şekilde tanıyor. Ona güvenmeliyiz." Willow Daisy'ye minnettar bir bakış attı ve birbirlerine gülümsediler.

"Neye güvenmediğimi biliyor musunuz?" diye sordu Lo. "On sekiz yaşındaki azgın bir erkeğin içgüdülerine."

"Aynen," diye ekledim.

"Bu yüzden kurallar var, değil mi?" dedi Willow. "Böylece hiçbir şey ters gitmez?"

Eğer bu söz insanın kalbine işlemiyorsa, ne işlerdi bilmiyordum.

Garrison Abbey ona baskı yapmazsa, gitmek istediğinden daha ileri ve daha hızlı bir temasta bulunmak istemezse iyi olur-

du. Kadınlara kötü muamele yapılması benim en büyük kaynama noktam olabilirdi, eğer kız kardeşimin yanında böyle bir şey yaparsa... işte o zaman gerçekten kendimi kaybederdim.

BÖLÜM 10

DAISY CALLOWAY

Hediyeyi aldın mı? - Cleo

Mesajı açıp duruyor, kendime işkence ediyordum. Ellinci kez okuduktan sonra *sil* tuşuna bastığımda önemsiz bir ağırlığın omuzlarımdan kalktığını hissettim. Sanki bir toz zerresi, kaygıdan oluşan devasa bir kum tepesini terk etmişti. Geçmiş arkadaşlıklarımın içinde debelenmek ve o duyguları yeniden gün yüzüne çıkarmak istemiyordum. Cleo ve Harper'la aramızda yeniden canlanacak hiçbir şey kalmamıştı. Onlar her şeyi kendi elleriyle mahvetmişlerdi ve bu süreçte de teorimi bir kez daha haklı çıkarmış olmuşlardı.

Arkadaşlıklar sonsuza dek sürmezdi. Bir süre bile sürmezdi.

Bu tüm benliğimle nefret ettiğim bir teoriydi, bu yüzden doğruluğunu çürütebilecek tek insana sıkı sıkı tutunuyordum.

Willow küçük pembe masanın diğer tarafında oturuyordu. Philadelphia'daki en sevdiğim dondurulmuş yoğurt mekânı olan *FroYummy*'nin arka tarafındaydık. Ameliyatımdan beri evden kaçmak için can atıyordum. En sonunda, dört gün geçtiğinde alt tarafımda hafif ağrılarla sitemizin dışına çıkabilmiştim.

Birkaç masa ileride oturan korumam Mikey'ye baktım, dik-

kati bizden çok yıpranmış bir *James Patterson** kitabındaydı. Onu suçlamıyordum. Burası oldukça sıkıcı bir yerdi.

Henüz kimse bizi fark etmediği ve nerede olduğumuzu paparazzilere söylemediği için mekânda sadece birkaç kişi dolaşıyordu. Beyzbol şapkamı bugünün kılık değiştirme şampiyonu olarak ilan etmiştim. Ayrıca Ryke veya ablalarımla dışarıda olmadığım zamanlarda fark edilmemek çok daha kolaydı.

Willow masanın üzerindeki açık kutuya bakıyordu, gözleri panikle büyümüştü. Cleo ve Harper'ın bana verdiği bilezik ışıkta neredeyse parlıyordu.

"Sana rüşvet verdiklerine inanamıyorum," dedi başını iki yana sallayarak. Gözlerini bana çevirdi. "Ayrıca okulda sana yaptıkları şeylere de inanamıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dalton Akademisi'nde geçirdiğin *muhteşem* son senenin ardından, dolabımı prezervatifle doldurduklarına inanamıyor musun?"

Hazırlık okulunda yaşadığı tüm sıkıntıları bana anlatmıştı. Ben de onunla kendi korku hikâyelerimi paylaşmış olsam da bunların çoğunun en yakın arkadaşlarımın bana sırt çevirmesinin dolaylı bir sonucu olduğu kısmını atlamıştım.

Şimdiye kadar...

Dalton'da arkadaş edinmekten korkmasını istememiştim. Maine'den daha yeni taşınmıştı ve burası onun yeniden başlama şansıydı. Orada bir umut olmalıydı, değil mi?

Gözlüklerini burnuna doğru iterek, "Geriye dönüp bakınca... dolabıma tıkılmış tamponlar o kadar da kötü görünmüyor," diye mırıldandı. Tamponların kırmızı boyaya batırıldığı detayından bahsetmedi, ben de konuyu açmadım.

Konuyu değiştirmek istedim. "Ortaokuldayken tamponlarımı Rose alırdı. Mağazaya gidip bakmaya çok utanırdım." Çi-

*James B. Patterson, korku ve gerilim romanlarıyla tanınan New York doğumlu Amerikalı yazardır. (ç.n.)

kolatalı donmuş yoğurtla kaplı kaşığımı kaldırdım. "Kendimi savunmak gerekirse, okulun en tatlı çocuğu her zaman kasada olurdu ve ortaokul erkekleri tamponlar konusunda hep tuhaf davranırdı." Gerçi Ryke onlardan hiç rahatsız olmamıştı, bana doğduğundan beri utanmayan bir insan olduğunu söylemişti. Sonradan kazandığı bir alışkanlık değildi, yalnızca öyle biriydi.

"Seni anlıyorum," dedi Willow başını sallayarak. "Bir ablan olduğu için şanslısın. Ben hep bir dergi ya da daha büyük bir şey alıp tampon kutusunu bisiklet sepetimde saklardım. Sonra da kasiyerin kız olması için dua ederdim." Hatırladıkça yüzü buruştu. "Hiç işe yaramazdı."

"Şans tanrıları bir gün seni kutsayacak, Willow. Bunu iliklerime kadar hissediyorum." Yoğurdumdan büyük bir lokma alıp bardağımın yanındaki mücevher kutusunu kapattım.

Bileziği bağışlaması için Connor'ı ikna etmiştim. Willow'u işyerine bıraktıktan sonra onun ofisine gidecektim. Bana nereye gittiğini söylemeyeceğine yemin etmişti, ben de yerini yanlışlıkla ağzından kaçırmayacağına güveniyordum. Ryke'ın üzerinde bu baskıyı kurmak istememiştim. Özellikle de eski arkadaşlarım hakkında en çok onunla konuştuğum düşünüldüğünde bunu ona yüklemek istemiyordum.

"Yani..." dedi Willow uğursuz bir ses tonuyla. Gözleri parlıyordu. "Bana planından ne zaman bahsedeceksin?" Kaşığıyla çilekli yoğurttan büyük bir parça aldı.

"Sen bana kendi planını ne zaman anlatırsan."

Palavralarımın farkında olarak başını iki yana salladı. "Bu doğru değil, planlarımı zaten biliyorsun. Üniversite paramı biriktirene kadar *Superheroes & Scones*'ta çalışacağım. Buna rağmen... ben senin planların hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece şu gizemli günlüğüne yazıp durduğunu biliyorum."

Günlüğüm... Hayatımdaki bir başka yenilikti, geleceğimi listelere döküyordum. Üstelik bu listeleri tek tek tamamlıyor-

dum. Geleceğim irademe göre şekilleniyordu ve bu inanılmaz bir histi. Beş, on, yirmi yıl sonra ne yapacağımı tam olarak biliyordum. Bunu düşündükçe göğsüm gururla kabarıyor, ellerimi havaya kaldırıp uluyasım geliyordu.

"Zamanı gelince." Kaşığın kenarını yaladım. "Eğlenceli bir sürpriz olacak. Hem zaten bugün *senin* hakkında konuşmak istiyorum. Büyük haberler sende." Aslında benim de ona haberlerim vardı -Jonathan'ın kızı olması gibi- ama bunu paylaşmak bana düşmezdi. Bu sırrı ondan saklamak zorunda olmaktan nefret etsem de Ryke doğru zamanı bekleyeceğini söylemişti. O an henüz gelmemişti, bu yüzden ona güvenmek zorundaydım.

Willow şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ne haberi?"

"Bir erkek arkadaşın var. Yoksa onu şimdiden unuttun mu?" Dirseğimle onunkini hafifçe dürttüm. Bu onun ilk gerçek ilişkisiydi. On sekiz yaşında olmasına rağmen daha önce hiç kimseyle öpüşmemişti. Bunun inanılmaz değerli bir şey olduğunu düşünüyordum. Onun için tüm ilkler gitgide daha gerçek hale geliyordu ve onun adına çok mutluydum.

"Evet ama... henüz anlatılacak bir şey yok," dedi gülümseyerek. "Olursa ilk sana söyleyeceğim... ah, dur." Bir an duraksayıp yüzünü buruşturdu.

"Lily seni kandırdı, değil mi?"

"İlk ona söyleyeceğime dair serçeparmak sözü verdirdi," diye itiraf etti.

"Evet, bunu hep yapar. Ama ikinci ben oluyorum, değil mi?"

"Kesinlikle."

Bir an duraksadım, aklımda önemli bir şey vardı. Mikey masadan kalktı, kitabını kapatıp tuvalete doğru ilerledi.

Düşüncelerim bir soruya dönüştü. "Lo'nun kurallarıyla ilgili gerçekten bir sorunun yok mu?" Bir yanım, Lo'nun benim yüzümden Willow'a bu kadar sert davrandığından endişeleniyordu. Hayatında gerçekten küçük kardeşi gibi gördüğü tek

kişi ben olmuştum ve ben de eski erkek arkadaşlarımla korkunç deneyimler yaşamıştım. Willow'un benim geçmişim yüzünden kısıtlanmasını istemiyordum.

"Onunla çok sohbet ediyoruz, bu yüzden beni iyi tanıyor," diye açıkladı Willow. "Sanırım benim de bu kuralları isteyeceğimi biliyordu. Bu benim için çok yeni bir şey. Garrison'ın odamda olmasına alışkın olsam da sevgilim olarak değil. Ayrıca bazen nasıl 'hayır' diyeceğimi bilmeyeceğimden korkuyorum. Ya da diyemeyeceğimden. En azından bazı şeyleri bir sokağa çıkma yasağına ya da aşırı korumacı bir ağabeye atabilmek güzel bir şey."

Loren Hale. Kim tahmin edebilirdi ki?

Ona işiyle ilgili bir şeyler sormak üzereyken soğuk ve ıslak bir şey omzuma çarptı, göğsümden aşağı süzülerek beyaz şortuma damladı.

Ayağa fırladığımda geriye devrilen sandalyem yere çarptı.

Pembe dondurulmuş yoğurt.

Yoğurdunu döken kız sanki cinayet işlemiş gibi görünüyordu. Gözleri kocaman açılmış, yüzü bembeyaz olmuştu. "Ben... çok... özür..." Elleri ağzına gitti. "Ayağım takıldı ve..." Kısa süreli paniğim yavaşça yatıştı.

"Sorun değil," diye aceleyle konuştum. "Lütfen ağlama." Elleriyle gözlerini ovalamaya başladığında avuçlarımı kaldırıp onu teselli etmeye çalıştım. "Gerçekten, sorun yok."

Başını birkaç kez salladı, gözlerini elinin tersiyle silerek geriye çekildi. Olanları tam kavrayamadan iki kız, ellerinde peçetelerle bana doğru geldi.

"Daisy, aman Tanrım! İyi misin? Tam içeri girerken olanları gördük!" *Ne?* O çilek sarısı saçlar başka kimseye ait olamazdı.

Cleo.

Eski en iyi arkadaşım buradaydı.

Sanki yaralı hayal gücümün bir eseriymiş gibi gözlerimi kır-

pıştırdım. Sanki o sadece tanımadığım bir yabancıydı. Beni bir asansörde sıkıştıran, beni küçük düşürmeye ve korkutmaya çalışan kız değilmiş gibi yapmaya çalışıyordum.

Ancak gözlerimi ne kadar kırpıştırırsam kırpıştırayım, Cleo'nun balıksırtı örgüsü ve pırlanta küpeleri gittikçe belirginleşiyordu.

Ne kadar gerçek olduğunu görebiliyordum.

Bu anın ne kadar gerçek olduğunu daha net anlıyordum.

Elini uzattı, çılgınca tişörtümdeki lekeleri temizlemeye çalışıyordu. Elleri her yerimdeydi. Kendimi savunmak için ellerimi kaldırdım. *Bekle...*

Harper, omzumdaki dondurulmuş yoğurdu sanki yanmış yağı kazır gibi hırçınca temizlemeye çalışıyordu. "Bana hiç kaza gibi görünmedi. Muhtemelen seni tanıdı ve on beş dakikalık şöhretini elde etmek istedi." *Burada ne işiniz var?*

Bana neden dokunuyorsunuz?

Elleri her yerdeydi. *Durun...*

Başım zonklamaya başlamış, damarlarımdan akan kan buz kesmişti. Cleo'nun peçetesi göğsüme yaklaştığında bir adım geriye sendeledim, ellerimi daha da ileriye uzattım.

Manikürlü tırnaklarını koluma geçirerek, "Dikkatli ol," dedi Cleo. "Muhtemelen şoktasın. Bu tamamen normal. Yabancılar gerçekten tuhaf olabiliyor. Şöhret peşinde olanlar ise daha da beter." Saçlarımı omzumdan geriye attı. "Ah, kahretsin. Saçına da bulaşmış."

"Keselim mi?" dedi Harper alaycı bir gülümsemeyle.

Bembeyaz kesildim.

Siyah saçlarını yandan bağlarken, "Şaka yapıyorum," dedi Harper. "Aman Tanrım, espri anlayışın nereye gitti senin?"

"Hey." Willow -sessiz, utangaç Willow- önüme atıldı. "Geri çekilin." Aramıza girdiği anda Harper ve Cleo'nun elleri üzerimden hızla uzaklaştı. Burnumdan nefes alıp verdim, midem

bulanıyordu. Kollarım ve bacaklarımın titrediğini de o anda fark etmiştim.

Buradan gitmem gerekiyordu.

Başka biri olsa bana yaşattıklarından dolayı bu kızlara siktirip gitmelerini söyleyebilirdi ama yaptıklarının travması hayatımın her gününde benimleydi. "*Siktirin gidin*" diye bağırarak yeni bir savaş başlatmak dünyanın en kötü fikriymiş gibi geliyordu. Bu yüzden kaçmak korkakça bir hareket gibi görünse de beni *tamamen* sakinleştiren tek seçenekti.

İhtiyacım olan tek seçenek buydu.

"Sorun yok, canım," dedi Harper. "Daisy bizim çok eski dostumuz."

Dostlar dostunu aşağılamazdı.

Harper, elindeki kirli peçeteyi tekrar üzerime sürtmeye çalıştığında bir adım geri çekildim. Bir sandalyeye çarpınca yere devrildi ama hiç duraksamadan arkamı dönüp çıkışa ilerledim. Seslerini duymamaya çalışıyordum.

Onlara iyi niyet göstermek gibi bir amacım yoktu. Beden dilimi okumaları gerekiyordu. Yine de nasıl hissettiğimi umursayacaklarını düşünmüyordum. Zaten hiçbir zaman umursamamışlardı.

Bir masanın yanından geçtim. Kapıya ulaşana kadar önümde üç masa daha vardı.

Dışarı. Sadece dışarı çıkmak istiyordum.

Arabamız girişe yakın bir yere park edilmişti. Tam dördüncü masayı geçerken Mikey koşarak yanıma geldi. Tişörtümün her tarafına bulaşmış lekeleri gördüğünde büyük gözleri aniden sertleşti.

"Seni buradan çıkaracağım." Bir elini omzuma koyup beni dışarı yönlendirdi.

Bana yetişerek, "Daisy," diye seslendi Willow. Yürümeye devam etmeden önce hafifçe döndüm ve elini tuttum, arabaya

doğru giderken onu yakınıma çektim. Arka tarafa oturup kapıları kilitlediğimiz anda gözlerim yaşlarla doldu.

Onları tekrar görmeyi hiç istememiştim.

Hazırlık okulu yılları yeterince zor geçmişti. Tam da benimle aynı saatte *FroYummy*'ye geleceklerini, "yardımcı" elleriyle üstümü temizlemeye hazır olacaklarını beklemiyordum.

Beyaz kumaşı çekiştirdim, boyun ve bel kısmı boyunca pembe lekeler vardı. Bir saniyeliğine de olsa o kızı onların gönderdiğini düşündüm. Donmuş yoğurdu bilerek üstüme döktürüp kurtarıcı rolünü oynamak isteyebileceklerine rahatlıkla inanırdım. Çok daha kötü ve karmaşık planlar yaptıklarını görmüştüm, bunu neden yapmayacaklardı ki?

İnsanlar değişebilirdi ama onları tekrar görmek, seslerini duymak... beni hayatımın en kötü zamanlarına geri fırlatmıştı.

Oysa ben geri dönmek istemiyordum.

Willow gözlüklerini takmadan önce camlarını koluyla sildi. "İyi olacak mısın? Garrison vardiyamı devralabilir."

Başımı iki yana salladım. Gözlerim şişmiş ve yanıyor olsa da henüz yaş yoktu. Mikey, *Superheroes & Scones*'un önüne geldiğimizde arabayı yavaşlattı. "Hayır, iyiyim," dedim çatlak ve yorgun sesimle. "Bugün Connor'la görüşeceğim, unuttun mu? Yalnız olmayacağım."

Willow titreyen bacaklarıma endişeyle baktı.

"Hey." Zayıf bir gülümsemeyle ona döndüm. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Arkadaşlar birbirleri için endişelenir," dedi usulca. "Yani... arkadaş olduğumuzu varsayıyorum."

Gülümsemem daha gerçek bir hal aldı. "Arkadaşız zaten." Bunu söylemek bile içimi ısıtmıştı. O, sıradan Daisy'yi tanımadan önce ünlü Daisy'yle tanışmıştı. Sanırım bu yüzden arada sırada onun gibi birinin, benimle gerçekten arkadaş olup olamayacağını sorguluyordu.

Ondan daha iyi bir arkadaş düşünemiyordum, daha fazlasını hayal bile edemiyordum. Willow benim için cesur davranmıştı, buna rağmen Mikey tuvalete gittiğinde benim korumam olmak zorunda kalmasından nefret etmiştim. Sadece birlikte gülebileceğim türden bir arkadaş olmasını istiyordum.

Beni kurtarması gereken türden bir arkadaşlık istemiyordum.

Yine de bugün yaptığından dolayı ona minnettardım. "Beni savunduğun için teşekkür ederim."

"Sen de benim için aynısını yapardın," diye karşılık verdi.

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Yaptığı şey çok mu fazlaydı? Yoksa her nazik, sadık arkadaşın yapacağı bir şeyi mi yapmıştı? Herhangi bir durumda zorlansaydı, ben de onun yanında olurdum. En azından bunu yapmayı denerdim.

Araba kaldırımın kenarına park ettiğinde kapısını açarken, "Oraya gittiğinde bana mesaj at," dedi Willow.

"Söz veriyorum."

Kapı kolunu kavradığında bir an duraksadı. Ardından kahverengi gözleri farkındalıkla aydınlandı. "Oradakiler Cleo ve Harper'dı, değil mi?"

Boğazım düğümlendiği için sadece başımı sallayabildim.

Yüzü anında düştü. "Çok üzgünüm, Daisy." Kısa bir an ellerine baktıktan sonra koltuğuna yaslanıp serçeparmağındaki parlak gümüş yüzüğü çekiştirmeye başladı. "*Dördüncü Derece* çizgi romanlarını biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. *Marvel*'ın *Avengers* ve *X-Men*'i gibi *Dördüncü Derece* de Halway Çizgi Romanları'nın dev süper kahraman evreniydi. Yanlış hatırlamıyorsam, Lo ile Lily çizgi romanı aralık ayı civarında piyasaya sürmüşlerdi ve o zamandan beri inanılmaz popüler olmuştu. *Lionsgate* kısa süre önce tüm film haklarını satın almıştı.

Duyurulduğu gün hepimiz *Superheroes & Scones*'ta kutlama yapmıştık.

"En sevdiğim süper kahraman bu yüzüğü takıyor..." Sonunda yüzüğü çıkarıp ortasında siyah bir kare oyması bulunan gümüş halkayı bana gösterdi. "Tilly Stayzor'u *Dördüncü Derece* dışındaki herkesten, temelde kişisel düşmanlarından koruyor." Yüzüğü parmaklarının arasında çevirdi. "Bu sadece arkamızı kollayan insanlar olduğunun bir hatırlatıcısı. Ayrıca hepimizin bir noktada korunmaya ihtiyacı olabiliyor." Sonra yüzüğü avucuma bıraktı. "Benimkini almanı istiyorum."

Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Küçük bir kahkaha atarak onları sildim ve yüzüğü serçeparmağıma taktım. Biraz sıksa da çıkarmamı ya da genişlettirmemi gerektirecek kadar değildi. Ardından el sıkışma ritüelimiz için elimi uzattım.

Yumruğunu benimkine dokundurdu, ellerimizi kaydırıp parmaklarımızı birbirine kenetledik ve son aşama olarak parmaklarımızı sıktık. Buna "parmak-kenetle-sıkma" diyordum. Sarılmanın yerine geçen küçük bir vedalaşma hareketiydi.

El sıkışmamızı seviyordum. Sadece bize özgü bir şeydi ve bana Willow'u hatırlatıyordu.

Willow arabadan inip uzaklaştığında yüzümü sürücü koltuğuna çevirdim. Gözlerim hâlâ yansa da artık daha fazla yaş akmıyordu. Keşke aksaydı. Ağladığımda içimi boşaltmış gibi hissediyordum, daha iyi geliyordu.

Boğazım tekrar düğümlendi. Mikey arabayı Connor'ın ofisine doğru sürmeye başlamıştı. Eğilerek ön koltukların arasından başımı uzattım. "Mikey. Bir yere uğrayabilir miyiz?"

Gözlerim uzaklara dalarken kendimi bir köprünün kenarında hayal ettim. Buz gibi sulara dalıyordum. Üzerime ağırlık çöküyor, beni zincirleyip aşağı çekiyordu. Ön koltuğun arkasını sıkıca kavradım.

"Sahile mi?" diye sordu Mikey. Bir çıkış yolu aradığımdan şüphelenmişti.

Evet, buna da ihtiyacım vardı ama aynı zamanda bundan

önce biriyle yaşadıklarımı konuşmaya *gerçekten* ihtiyacım vardı. Sonra belki Ryke'la koşuya çıkardım. "Hayır. Connor'ın ofisine de çok yakın sayılmaz aslında." Kararımı vermiştim, adresi korumama ilettim ve koltuğa yaslandım.

Düşüncelerimi ve hikâyelerimi dinleyen kişi şu anda New York'taydı. Connor Cobalt'a bana terapistini önerdiği için teşekkür etmeliydim. Frederick olmasaydı, tüm bunlarla nasıl başa çıkabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Beni ağırlıksız ve hafif hissetirecek bir köprünün ya da uçurumun kenarına gitmeyeceğimi düşünmek istememe rağmen kesin olarak bilemiyordum.

Frederick'le görüşmelerimizin sonunda dünyayla yüzleşmeye, Cleo ve Harper'la başa çıkmaya zihinsel olarak her zaman daha hazır hissediyordum.

Çünkü şu anda hazırlık okulunda yaşadığım tüm panik ve endişeyi tekrar hissediyordum. Çektiğim işkence benim için günlük vitamin gibiydi. Sorunlarımın kökü tam olarak orada başlamıştı. Şimdiki zamanla geçmiş arasındaki bir noktada, birlikte büyüdüğüm kişilerin gözünde insandan daha az bir şey haline gelmiştim.

Bana düşünmeden dokunabiliyorlardı. Beni umursamadan kullanabiliyordu.

Bazen yaşananları gerçekten düşündüğümde çoktan ölmüşüm gibi hissediyordum. Belki sadece etrafta dolaşan bir kabuktum, bana baktıklarında gördükleri şey de buydu.

Bu korkunç bir düşünceydi.

Siyah deri minderin üzerinde dizlerimi göğsüme doğru çekerek yana döndüm.

Ağlamak istiyordum.

Belki o zaman her şey daha iyi hissettirirdi.

BÖLÜM 11

RYKE MEADOWS

Eylülün sonuna yaklaşmıştık.

Aynı zamanda yirmi yedinci yaş günümden önceki cumartesiydi ve *Ducati*'mle Callowaylerin garaj yolunda hızla ilerliyordum. Devasa tuğla malikâne önümüzde yükseliyordu. Büyük altın saksılardaki pembe şakayıklar, özenle düzenlenmiş bahçeye yerleştirilmişti. Dairesel giriş yolunda pahalı arabalar sıralanmıştı, bir vale anahtarları topluyordu.

Bu kesinlikle tahmin ettiğim ya da beklediğim bir şey değildi.

Daisy arkamda oturuyordu, çocukluk evine yaklaşırken kaskını çıkardı. "Ah, olamaz."

Arabalarından inen misafirler, yerlere kadar uzanan gece elbiseleri ve smokinler içindeydi. Davetiyesinde benim adımın yazdığı bir parti yerine, Oscar törenine gidiyorlarmış gibi görünüyorlardı.

O anda kafama dank etti.

Bu sikik anda anlamıştım. Beni hiçbir zaman istemeyen bir dünyaya kabul edilmiştim. Çocukken, ergenken, hatta yetişkin olduğumda bile beni istememişlerdi. Şimdiyse Daisy'nin ailesi, onların arkadaşları ve tüm sosyal çevreleri tarafından *resmi olarak* kutlanacak olmak... bu tamamen delilikti.

Ben görünmez oğuldum.

Dışlanmış ve unutulmuştum. İlgi odağı olmak, üzerime üç beden küçük bir ceket giymek gibi hissettiriyordu. Yine de bunun anlamını inkâr edemezdim.

Sıralanmış arabaların arasmdan ilerleyip girişe yaklaştım, siyah bir *Rolls-Royce*'un arasından sıyrıldım. Debriyajı kullanarak motoru boşa aldım ve kaldırım kenarında yavaşça durdum. Daisy ben park etmeden hemen önce motordan indi. Bunu nasıl karşılayacağı konusunda endişeli olduğum için hızla kaskımı çıkardım.

Aşırı derecede yetersiz giyinmiştik. Bu sikik gerçeği değiştirmenin hiçbir yolu yoktu.

Daisy, beyaz örgü bir üst giymişti. Göğsünün üzerinde iki deniz kabuğu deseni vardı ve altında "*deniz kızları tarafından büyütüldü*" yazıyordu. Sikeyim, gerçekten çok tatlıydı ama yırtık kot şortuyla resmi bir davete hiç uygun değildi. Ben de ondan çok farklı sayılmazdım. Bir kot pantolon ve koyu yeşil, kısa kollu bir tişört giymiştim.

Daisy'nin annesi bize davetle ilgili detayları son anda mesaj atınca ikimiz de bunun aile arasında, gösterişsiz bir parti olacağını varsaymıştık. Büyük bir balo salonu ya da bir şato ayarlamamıştı. Konum olarak sadece *Villanova* yazıyordu. Greg ve Samantha'nın yaşadığı zengin Philadelphia mahallesiydi.

"Hey," diye seslendim Daisy'ye.

Bana dönmedi.

Kaskımı motosikletin üzerine bıraktım ve ön basamaklara doğru ilerleyip ona yetiştim. Klasik müzik kapıdan süzülerek etrafa yayılıyordu. Ortam gittikçe bize daha az benziyordu. Yine de bugünün ilişkimizden ziyade, daha çok onun ailesiyle ilgili olacağını biliyorduk.

Elimi Daisy'nin beline koyarak onu kendime çevirdim. Kollarını sanki üşüyormuş gibi kavuşturmuştu, oysa hava oldukça

sıcaktı. On beş dakika önce, ağustos ayındaki ameliyatından sonra ilk kez motosiklete binmenin heyecanıyla zıplıyordu. Şimdiyse içine kapanmış ve mesafeli duruyor, sürekli saçlarıyla oynuyordu. Parmaklarını kahverengi buklelerinin arasına geçirip duruyordu.

Haftalar önce, donmuş yoğurt dükkânında Cleo ve Harper'la yüzleştiğinden beri biraz gergindi. Siktir, onu asla suçlayamıyordum.

Kaşlarım çatılırken ona "*iyi misin*" dercesine baktım. Başım hafifçe sallaması biraz zaman aldı. Sanki eve girmek yerine geri dönmek istiyormuş ama bunu yapamayacağını biliyormuş gibi gözlerime bakıyordu.

"Annemi mutlu etmeyi seviyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece keşke beni dinleseydi. Küçük ve sade bir şey olsun dediğime eminim. Şikâyet etmeyeceğimi biliyor ve böyle bir şey için sorun çıkarmak istemiyorum."

Onu kendime iyice çektim. Sandaletinin ucuyla çimleri eşeliyordu.

Daisy uzun zamandır ne istediğini, neyi arzuladığını, derinlerde kim olduğunu keşfetmeye çalışıyordu. Yaklaşık bir saat önce evde parti için hazırlandığımız sırada ebeveynlerine bebek sahibi olmaya çalıştığımızı ne zaman söyleyeceğimizi konuşuyorduk.

"Bence bugün konuyu açmamalıyız," demişti kot şortunun düğmelerini iliklerken.

Islak saçlarımı havluyla kurulamaya devam ederek, "Bunu detaylandıracak mısın?" diye karşılık vermiştim.

Konuşurken sesi alçalmıştı. "Sadece... kimsenin beni dinlemeyeceğinden korkuyorum. Ablalarımdan daha genç olduğum için fikrimi göz ardı etmeleri çok kolay. Hem zaten geçmişte de herkes ne söylerse onu yapıyordum." Ellerini beline koyup odadaki kâğıt fenerlere bakmıştı. "Kimse seni duymayacaksa, konuşmanın ne anlamı var ki?"

Kelimeleri kalbimi paramparça etmişti.

Cevap vermeden önce ona yaklaşmıştım. "Sikik anlamı şu, Daisy. İnsanlar senin de fikirlerin *olduğunu*, sesinin bir önemi olduğunu bilmeli. Eğer seni duymuyorlarsa, daha yüksek sesle bağır." Gözleri benimkilere kaydı. "Asla seni sen yapan şeylerden vazgeçme ya da geri adım atma, Calloway. İçi boş yaşanmış bir hayattan daha kötüsü yoktur."

Birinin Daisy'nin üzerine basıp geçecek olduğunu düşünmek bile beni mahvediyordu. Böylesine büyük bir engeli aşamayacak kadar çok şey atlatmıştı.

Ailesinin malikânesinin önünde Daisy bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Tüm eski erkek arkadaşlarımı davet edebilirdi." Gülümsemesi solarken gözleri kocaman açıldı. "Ryke, ya o..."

"Hayır." Samantha Calloway'in benden nefret ettiği sikik günler, benden hoşlandığını iddia ettiği günlerden fazla olsa da bu fikri hemen reddettim. Julian'la, Daisy'nin bekâretini alan İsveçli adamla ya da onunla arkadan yapan pislikle karşılaşma ihtimalini düşünmek bile istemiyordum.

Samantha onlardan birini getirdiyse, bu partide gerçekten bir kavga çıkmasını istiyor olmalıydı. Çünkü o heriflerden birini gördüğümde kendimi durdurabileceğimi hiç sanmıyordum.

Daisy'nin eski sevgilileri hakkında her ayrıntıyı yüzümü buruşturarak, kaşlarımı çatarak dinlemiştim ve içimden "*Tanrım, umarım bu sikik heriflerin sikleri paramparça olur,*" diye geçirmiştim.

Onun berbat adamlarla çıktığını izlemek zorunda kalmıştım. Kız arkadaşlarına nasıl davranmaları gerektiğini umursamayan adamlardı. Daisy'nin ne istediğini ya da neye ihtiyacı olduğunu önemsememiş, sadece kendi küçük beyinlerini dinlemişlerdi.

Yüz hatlarım kararmış olmalıydı çünkü kadife mavi elbiseli bir kadın Daisy'yi tebrik ederken bana gözucuyla bile bakmamıştı. Kadının içeride kaybolmasını izledim.

Sikleri parçaladığım hayallere daldığımda yüzümde yaklaşılamaz, çirkin bir bakış olmasma şaşırmamalıydım.

Misafirleri karşılamakla uğraşmadan önce belini kavrayarak Daisy'yi ailesinin evinin girişine götürdüm. Biz kapıdan geçerken klasik müziğin sesi yükseliyordu, avucumun altındaki kaslar gerildi.

"Hey." Onu kendime doğru döndürdüm, büyük yeşil gözleri parlıyordu. "Herkesi rahat hissettirmek konusunda endişelenme. Bu gece senin işin bu değil."

"Bu macera dolu birkaç uygunsuz hareket bekleyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Kanım ısındı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Gülümsemesi genişlerken parmak uçlarında yükseldi.

Onu ensesinden tutup kendime çektim. Eğilerek derin bir sesle, "Babanın önünde olmaz, Calloway," diye fısıldadım.

Utanmadan bir doksanlık vücudumu en flörtöz bakışlarıyla baştan aşağı süzdü. "Seni tam olarak istediğim yere getirdiğimi sanmıştım, Ryke Meadows."

Gözleri şeytani bir ışıltıyla parladı. İçimdeki arzu beni sıkıca kavramıştı, aletim zonkluyordu. Ona dair her şeyin bana yakın olmasını istiyordum, ona yavaşça dokunmak istiyordum. Tenlerimizin birbirine değmesini istiyordum. Onu kaldırıp sikik omzuma atmak istiyordum.

Eğer yalnız olsaydık, anında harekete geçerdim.

Tek bir saniye bile düşünmezdim.

Onu duvara yaslar, bacaklarını belime dolardım ve dilim dudaklarını hızla ayırıyor olurdu. Sert ve yoğun olurdum. Hep benimle ortada buluşmaya çalışır, aynı amaç için çabalardı.

Sikik ilişkimiz hayvani ve vahşiydi ama her şeyden önce inşa ettiğimiz güven ve dostluğa dayanıyordu. İkimiz de kendimizi fiziksel olarak ifade ettiğimiz için, dışarıdan bakan insanlar

sadece cinsel bağımızı görebilirdi. Ancak ikincisi kırılmaz bir bağdı. Başlangıçta âşık olduğum şey buydu.

Daisy'yi geriye doğru yönlendirirken böyle bir ortamda yapabileceklerimin ve yapamayacaklarımın farkındaydım. Yine de çoğu zaman hiçbir şeyi umursamadığım için, sınırı her zaman bir adım daha zorlamaya meyilliydim. Onu aşmazdım ama esnetirdim.

Adımlarım Daisy'nin adımlarından daha genişti, birkaç saniye içinde göğsüm onun göğsüne çarptı. Neredeyse geriye doğru düşüyordu ama onu kolayca yakaladım, elimi arka cebine kaydırarak kıçını kavradım.

Ciğerlerinin genişlediğini hissettim ve ona biraz daha yaklaşıp yüz hatlarına hafifçe dokundum. Sanki ona bir dilim çikolatalı kek sunmuşum gibi gözlerinin ışıldayışını izledim.

Ellerini huzursuzca kol kaslarımdan belime doğru kaydırdı. "Bu uygunsuz bir hareket."

Yüz ifadem ne sikten bahsettiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi sertleşti.

Daisy'nin gülümsemesi genişledi. "Peki kıçım nasıl? Bir ile Çikolatadan-Bile-Daha-İyi arasında puanlayacak olursan?"

Anahtarımı arka cebine soktum. "Şu sikik anahtarlarımı tut," dedim elimi çekmeden önce.

"Şu-Sikik-Anahtarlarımı-Tut epey ateşli. Bunu yeni ölçü birimi olarak kabul ediyorum," diyerek reverans yaptı.

Tam o anda bir garson, elindeki tepsiyle yanımıza yaklaştı. "Şampanya?" diye sordu.

Daisy bir kadeh aldı, bense otomatik olarak reddettim. Kalabalıkta Daisy'nin ablalarını ararken çevremizden gelen fısıltıları duyuyor, üzerimize dikilen bakışların sıcaklığını hissediyordum.

Fakat ruhum başkalarının düşüncelerini önemsemeyecek kadar sertleşmişti.

İstedikleri kadar Daisy'den yedi yaş büyük olduğumu, ona uygun olmadığımı fısıldayabilirlerdi. On altı yaşmdayken onunla yattığım yönünde asılsız bir dedikoduyu dolaştırabilirlerdi. İstediklerini söyleyebilirlerdi.

Ancak bana işlemezdi.

Asıl sorun, Daisy'nin bizim ilişkimize ve *bana* yönelik bu küçük saldırılardan etkileniyor olmasıydı. Bu yüzden onu oradan uzaklaştırdım, bu gece bu kelimeleri duymayacağını umuyordum.

Ana merdivenin yanma yerleştirilmiş bar, Samantha'nın bu parti için evdeki mobilyaları taşıdığına dair en net işaretti. Evin içinde, özellikle barların ve dar koridorların çevresinde küçük kalabalıklar toplanmıştı.

Kemerli bir kapının altından geçerek evin en büyük odasına girdik. Oda yüksek tavanlar, altın rengi perdelerden oluşuyordu. Etrafta dolaşan otuz veya elli kişi vardı. Bunlardan on tanesini bile tanımıyordum.

Bir köşede bir arp ve keman ikilisi müzik çalıyor, garsonlar ellerinde şampanya ve kanepe dolu tepsilerle misafirlerin arasında dolaşıyordu.

Bir noktada yanlış bir şey söyleyeceğimden emindim.

Günlük konuşmalar bana göre değildi, zaten umurumda da değildi. Buraya birilerini etkilemeye gelmemiştim. Tek istediğim, Daisy'nin iyi vakit geçirdiğinden emin olmaktı.

"İşte oradalar." Daisy, üç ablası ve Willow'u gördüğünde parmak uçlarında zıpladı. Onlar da Daisy'yi fark ederek el sallamıştı. Tam o anda gözlerim bir anlığına Willow ile buluştu ama o hızla başını çevirerek bakışlarım kaçırdı.

Bu, henüz alışkın olmadığım yeni bir tepkiydi. Birkaç gün önce Lo, Jonathan'ın kızı olduğunu ağzından kaçırmıştı. Bunun için ona kızgın değildim, sonuçta Willow'la yakınlardı. Sadece bunu ona daha önce söylemediğim için kötü hissediyordum.

Ancak tepkisi... beklediğim gibi değildi.

Jonathan hakkında konuşmuyordu ve beni de görmezden geliyordu. Birlikte yaşadığımız düşünüldüğünde aynı odadayken gözlerimin içine bile bakmadığı açıkça fark ediliyordu. Sadece nedenini bilmiyordum.

Çenemi kaşıdım, her sikik şeyden şüphe ediyordum. Babam onunla sohbet başlatmak için benim tavsiyeme ihtiyacı olduğunu söylüyordu ama Willow Moore konusunda kesinlikle bir uzman değildim.

Dikkatimi kendine çekerek, "Birkaç aya daha ihtiyacı olabilir," dedi Daisy.

"Ne için? Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Bu onun için garip," diye açıkladı Daisy.

Anlamadığım için kaşlarım çatıldı. "Garip olan şey ne ki?"

Daisy gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

Ona bir bakış atıp elimi başına koydum. "Bazı sikik şeyleri anlamakta iyi değilim, Calloway. Bu yüzden sana sahibim."

"Sen hep onun gözünü korkuttun ve daha önce hiç seni bir ağabey gibi gördüğünü düşünmüyorum. Bu yüzden bu değişimi kabullenmek onun için zor. Ayrıca ilk kez biriyle çıktığını ve ebeveynleri olmadan bir şey deneyimlediğini biliyorsun. Artık sadece Lo yok, *iki* ağabeyi var."

"İşleri onun için daha da zorlaştırmayacağım."

"Biliyorum ama yine de garip."

Willow ve Daisy arkadaş olduğu için mutluydum. Bence ikisinin de farklı şekillerde birbirlerine ihtiyaçları vardı.

"Daisy!" diye seslendi Rose odanın diğer ucundan. Samantha Calloway'in bir yerlerde kızına pis pis baktığından emindim.

Rose topuklu ayakkabılarını yere vurup tekrar el salladı. Bütün ablaları, şık elbiseleriyle şöminenin yanında bir araya gelmişti. Kıyafet yönetmeliğini nasıl atladığımızı hâlâ anlamıyordum.

Daisy ablalarına katılmak için yanımdan ayrıldı.

Ardından biri omzuma sertçe vurdu.

BÖLÜM 12

RYKE MEADOWS

"*Selam, küçük kardeşim*," diye düşündüm karşımda duran yirmi beş yaşındaki adamı gördüğümde. Kehribar rengi hançer gibi bakışları ve çelik bıçak kadar keskin bir çenesi vardı. Siyahlar içinde, öldürücü yüz hatlarına sahip bu kişi şeytanın oğlu olabilirdi. Bir bakıma zaten öyleydi.

Diğer yandan ben de öyleydim.

Gerçekten kardeşiz. Bunu hatırladığımda neredeyse gülümseyecektim. Akraba olduğumuzu öğrendiği gün ona tam olarak bu kelimeleri söylemiştim.

Beş yıl önceydi.

İkimiz de artık daha büyük görünüyorduk. Ayrıca o daha güçlü görünüyordu. İleriden başka gidecek yer kalmamıştı.

Eli bir bardak buzlu suyu sıkıca kavramıştı, bakışlarını kıyafetlerime çevirdi. Gülerek tekrar omzuma vurdu. "Seni tanımak güzeldi, ağabeyciğim."

Elini ittim. "Çok komiksin." Samantha Calloway'in kıyafetlerimi gördüğünde vereceği sikik tepkiden bahsediyordu. Ceketinin yakasını çekiştirdim. "Bu ne?"

Bu defa o elimi ittirdi ve elindeki su pantolonuna döküldü. "Siktir," diye küfretti. "Lanet olası bir tavşan kostümü. Oradan bakınca neye benziyor?" Elini siyah pantolonunun kenarına silerken çenesi gerildi.

"Birlikte yaşadığımızın farkındasın, değil mi?"

"Hayır, hiçbir fikrim yoktu. Buzdolabımızdaki tüm pastırma ve yumurtaları *Wendy's* logosundaki kızın yediğini sanıyordum."

Ona sinirli bir bakış attım.

Sanki ona gülümsüyormuşum gibi rahatça bana bakarak suyunu yudumladı. "*Birilerinin sikini kıracağım*" ifademin kardeşim üzerinde hiçbir etkisi olmadığı ortadaydı.

"Bana bunun resmi bir davet olacağını söyleyecek zamanın vardı," dedim ona. "Sikeyim, o zaman bu ne şimdi?"

"İkiniz tüm sabah ortada yoktunuz."

Başımı iki yana sallarken hatırlamaya çalıştım. Bu sabah yürüyüşe gitmiştik. Daisy ameliyatından sonra nihayet enerjisini geri kazanmıştı. Bunu içeride kalarak heba etmek istememişti, ben de ona katılmıştım. "Mesaj atabilirdin."

Lo göğsüne dokundu. "Ben mesaj atmam."

"Saçmalık." Garsonlardan birinin tepsisine uzanıp bir bardak su aldım.

"Gerçekten," dedi Lo. "Bildiğini sanmıştım. Samantha, Lily ve Rose'a mesaj atmış. Bu yüzden hepimiz Daisy'ye de mesaj attığını varsaydık."

Bir yudum su içip başımı salladım. "Daisy'ye mesaj attı ama sikik davetlilerin sayısını söylemeye gerek duymamış." Gözlerimi hızla odada gezdirdim, başka bir dolu barın yanındaki ünlüleri gördüm. Şarkıcılardı, sanırım biri aktristi. Onları tanımıyordum.

Bu saçmalığı zar zor takip ediyordum, genellikle kendime benim de bunun parçası olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum. Dergilerde, magazin haberlerindeydik.

Kendimi özellikle bunların hiçbirini takip etmemeye zorluyordum. Baş ağrısına değmezdi.

Kalabalığı tekrar gözlemlediğimde kendimi Daisy'nin eski sevgililerini ararken buldum. *Sikeyim, dur.* Bu paranoyadan hoşlanmadığım için gözlerimi ovuşturdum.

Dikkatimi kardeşime çevirdim. Normalde benim ona yaptığım gibi beni inceliyordu. Benim için endişelenmesine hiç alışkın değildim.

"Samantha'nın tüm detayları bilseydiniz, partiyi ekeceğinizi düşündüğüne bahse girerim."

Bu daha çok bağımlılıklarının hayatlarım yönetmesine izin verdikleri zamanlarda, o ve Lily'nin yapacağı bir şeye benziyordu. Ben Daisy için anlamı olan bir daveti ekmezdim.

Samantha için bahaneler uydurmasına şaşırmış olsam da bu konuda hiçbir şey söylemedim. Sadece suyumun kalanını kafama dikmekle yetindim. Aynı anda o da kendi suyunu bitirdi.

Dişlerini sıkıp boş bardağı kontrol etti. İçkisinin daha sert olmasını dilediğini görebiliyordum. Muhtemelen viski ya da burbonu tercih ederdi.

"İyi misin?" diye sordum içgüdüsel olarak. Genellikle buna karşılık kaşları öfkeyle çatılırdı.

Bu tepkisi değişmemişti.

Tepkisi değişmemiş olsa da kendinden emin duruşu bir parça sarsılmıştı. "Senin göründüğünden daha iyiyim." Kadehini alayla kaldırdı. Boş bardaktan bir yudum aldığında, "İsa aşkına," diye mırıldandı.

"Bu senin." Connor elinde bir bardak buzlu suyla Lo'nun yanında belirdi. Kardeşim elindeki boş bardağı yanından geçen bir tepsiye bıraktı.

"Minnettarım, aşkım."

Tabii ki bana sikik bir bardak getirmemişti. Zaten Connor'ın işimi zorlaştırmaktan başka bir şey yapacağını beklemiyordum.

Bir yaşındaki kızı kollarındaydı. Kahverengi saçları minik bir atkuyruğuyla bağlanmış, yanağını babasının koluna yasla-

mıştı. Janie'nin masmavi gözleri Connor'ınkilerle birebir aynıydı. İkisi de şu anda bana sabitlenmiş durumdaydı.

"Geldin demek." Sakin sesi anında sinirlerimi iyice bozdu. Tüm o kayıtsız, kibirli tavrı beni her zaman sinir ediyordu. "Şaşırtıcı."

Sesi hiç de şaşırmış gibi gelmiyordu.

Connor Cobalt sıkılmış görünüyordu.

Soluk mavi elbiseli Janie bile partiyi ve beni ilgisizlikle izliyordu. Üstelik o *bir* yaşındaydı.

Tam ona neden bir bakıcı tutmadığını soracakken Connor'la ağustostaki doktor randevusundan beri fazla konuşmadığımızı fark ettim. Düşüncelerini bizimle paylaşabilirdi ama bana yedi yaşındaki bir çocukmuşum gibi patronluk taslamasını istemiyordum.

O benim vicdanım değildi.

O benim ebeveynim değildi.

O benim sikik *arkadaşımdı.*

Aldığım her riskin farkındaydım. Her şeyin ne anlama geldiğini bildiğimden, bunları tekrar tekrar anlatmasına ihtiyacım yoktu.

Yanımızdan geçen garsondan yeni bir bardak su alırken Connor'ı açıkça görmezden geldim. Pasif-agresif tavırlar pek bana göre olmasa da bu, Connor'ı bağırmamdan daha çok sinirlendiriyordu.

"Bu sessiz muamele biraz çocukça." Connor bu durum onu hiç etkilemiyormuş gibi davransa da göz kenarlarındaki kırışıklıklardan benimkiyle eşleşen gerginliğini sezebiliyordum.

Vücudumu kardeşime çevirdim. "Moffy nerede?"

"Garrison bakıyor."

Bunu duyunca parçaları birleştirdim. Lily ve Lo, Garrison'a çocuklarını emanet edecek kadar güveniyordu ama Connor güvenmiyordu.

"Moffy?" Janie umutla babasına baktı.

Hepimiz ona döndük. Connor'ın çocuğu kuzeninin geleceği heyecanına kapılıp ellerini çırptığında lanet kalbimin eridiğini hissettim.

"Moffy burada değil," dedi Connor her zamanki sakin sesiyle.

"Moffy!" diye kıkırdadı. Babasının söylediklerini anlamıyordu.

Kardeşim, yılda bir kez bile gülümsemediği kadar genişçe gülümsüyordu. Ona şaşkınlıkla baktığımı fark ettiğinde kaşlarını çattı. "Ne?"

"Ağzımdan tek bir sikik kelime bile çıkmadı."

"Oğlum harika bir çocuk. Dâhi bebek bile öyle düşünüyor."

Öfkeli bir nefes verdim. "Neden Connor'ın sikik egosunu şişiriyorsun?" Jane yaşına göre biraz fazla ileri olsa da bu cümleyi dâhi kelimesini kullanmadan kurabilirdi.

"Çünkü onun yüzünü beğeniyorum," dedi Lo gülümseyerek.

Connor'ın arkamdaki parlak sırıtışını hissedince başımı iki yana salladım.

Jane yanağını koluna yaslarken, "Ryke," dedi Connor.

İstemeyerek de olsa ona döndüm.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. "Yine doğruluk ya da cesaret mi oynayalım? Kardeşini tekrar mı öpeyim?"

Gözlerimi devirdim. Onların öpüşmesi medyada beklediğimden daha büyük bir yankı uyandırmıştı ve o meydan okumayı ben başlattığımdan, bunun kısmen benim suçum olduğunu hissediyordum. Connor o dönem aramızda olan gerilimi yok etmek için kabul etmişti.

Lo ikimizin arasma girip gerilimi hafifletmeye çalıştı. "Biz bu yüzden mi öpüştük?" diye sordu elini kalbine götürerek. "Ben sevildiğimi sanmıştım. Bunca zaman sonra..."

Connor gülümsedi. "Her zaman."

Bu diyalog beni şaşırtmıştı.

Kardeşim bana doğru başını salladı. "*Harry Potter* göndermesi."

Gerildim. "*Harry Potter*'ı okudun mu?" diye sordum Connor'a.

"Lo, mart ayında bana seriyi hediye etti. Merak ettiğimi söylemiştim."

Üzgün ya da kıskanç görünmemeye çalışarak bir anlığına bakakaldım. Oysa iki duyguyla da sarsılmış durumdaydım. Connor insanları daha iyi anlamak için onların ilgisini çeken şeylere ilgi gösterirdi. Belki benim de aynısını yapmam gerekiyordu. Lo benim kardeşimdi.

Ayrıca Connor'm benden daha iyi bir kardeş olabileceğini düşünmekten nefret ediyordum.

"Ryke." Connor bana tekrar seslendiğinde bakışlarımı ona çevirdim. "Doktorda söylediklerimi geri almayacağım. Gerçek bu."

"Ben senin sikik gerçeklerini istemedim."

"Ben de sana iyilik yaparak yine de onları söyledim."

Gerginlikle homurdandım. "Sadece bir saniyeliğine susup beni dinleyebilir misin?" Janie'ye bakmamaya çalışıyordum. Söylediklerimi *gerçekten kastettiğimi, geri adım atmayacağımı* belli eden bir tonda konuşmak çok daha zordu. "Benimle doktorun ofisinde konuştuğun gibi konuşamazsın. Daisy'nin önünde olmaz."

Connor'm yüzü ifadesizdi. "Nasıl göründüğünü umursayacağını düşünmemiştim."

Ona doğru bir adım atıp yalnızca onun duyabileceği bir sesle konuştum. "Ben onun nişanlısıyım ve sen benim mantıklı kararlar verebilme yeteneğimi sorguladığında Daisy'nin gözünde güvenilir olmaktan çıkıyorum. Kararlarımız hakkında endişelenmesini istemiyorum." Konuyu iyice büyütmemek için elleri-

mi kaldırdım. "Bunun senin hedefin olduğunu biliyorum ama artık Dais ve beni içeren hedefler koymayı bırak."

Connor gerçekten incinmiş görünüyordu.

Bu beni bir an için şaşırttı.

"Biliyor musun," dedi sakin tavrıyla. "Eğer başkası olsaydın, umurumda bile olmazdı. Ne fikrimi söylerdim ne de üzerinde düşünmeye değer bulurdum." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi. "Bir dahaki sefere kendime saklarım."

Kişiliklerimiz hiçbir zaman tam anlamıyla örtüşmediğinden sürekli tartışmak ve birbirimizden hoşlanmamak, sallantılı bir dostluk yürütmeye çalışmaktan daha kolaydı. Fakat zamanla Connor'a saygı duymaya başlamıştım ve o da bu saygıyı karşılıksız bırakmamıştı.

Ancak eğer bir gün Rose, Daisy için taşıyıcı anne olursa bu dördümüzü sonsuza kadar birbirine bağlayacaktı. Belki Connor bunu göremiyordu. Belki de insanları kendisine bağlayan o görünmez ipleri seviyordu.

Ben böyle büyümemiştim.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken Samuel Stokes birkaç yaşlı adamın yanından ayrılıp bize doğru geldi. Otuz veya otuz bir yaşlarındaki adam Poppy'nin kocası ve *Fizzle*'ın pazarlama müdürüydü.

Elinde bir şampanya kadehiyle yanımıza geldiğinde çevremizdeki magazin muhabirleri bir anda fotoğraflar çekmeye başladı. Kamera flaşları art arda patlıyordu.

"Hey, Sammy," dedi Lo kuru bir gülümsemeyle. "Burnundan bir şey sarkıyor."

Sam gözünü bile kırpmadı, Lo'nun iğnelemelerine alışkındı.

Sam'le tanışmadan önce Lo ile kardeşçe bir ilişkisi olabileceğini düşünmüştüm. Kardeşimle benden daha fazla vakit geçirmişti ama kısa sürede bağlarının öyle olmadığını anlamıştım.

Sam, Lo'nun Calloway ailesine rahatça kabul edilmesine hep

imrenmişti. Babamızın Greg'le olan dostluğu sayesinde Lo, bu aileye doğrudan dahil olmuştu. Sam de aynı doğal saygıyı görmek istemişti, bu yüzden Lo'ya uzun süre boyunca içerlemişti. Şimdi ikisi de büyüdükleri için bu durum geride kalmıştı.

Artık birbirleriyle tam bir aile gibi didişiyorlardı.

"Yani," diye devam etti Lo. "Kameraların seni çekmesinin başka bir sebebi olduğunu sanmıyorum."

Sadece Sam'i çekmiyorlardı. İlgileri hepimizin üzerindeydi. Dördümüzün bir arada durması onları heyecanlandırıyordu.

Sam. Connor. Loren.

Üçü de bir Calloway kardeşle evlenmişti. Şimdi ben de en küçüğüyle evlenmek üzereydim.

Pazar *brunch*'larında kızlar, *Ünlü Takipçisi* dergisindeki haberler yüzünden bizimle dalga geçmeyi seviyorlardı. Medya, dostluğumuza takıntılı bir şekilde odaklanıyor ve sanki bir tür sikik grup kurmuşuz gibi yazılar yazıyordu.

Aramızdan favorileri Lo'ydu. Bunun gibi binlerce sikik *tweet* vardı.

@lilycalloways: *ne zaman loren hale'i düşünsem, aklıma gelen ilk şey "ne muhteşem bir erkek örneği" oluyor.*

@LiLoX23Hellion: *Lo'yu neden bu kadar sevdiğimi 140 karaktere sığdıramam!*

@lorenhale: *LOREN, SANA TACO DÜNYASINI GÖSTERMEME İZİN VER!*

@ryshannemia: *Loren Hale, hayatımın ışığı ve gözümün bebeği <3*

@teacupsbooklove: *Tüm günümü Superheroes & Scones'da Loren Hale ile takılarak geçirmek istiyorum. Çok mu şey istiyorum?*

@lilyswampahat: *Loren Hale korku filmlerinden korkmuyor. Ben korkuyorum. Ama eğer ona sarılarak izlersem izlerim (pek değil) tamam mı?*

@halwaycomics: *Lo'yu seviyorum çünkü ne zaman yere düşse yeniden ayağa kalkmayı başarıyor.*

@ThisJabberwocky: *Loren Hale, içi burbon dolu bir çikolata gibi hem acı hem tatlı.*

@lilycalloway: *Çizgi romanları her zaman sevmişimdir ama Lo bana X-Men evrenini daha çok sevdirdi!*

@iHeartBigBooks: *#lorenhale bize ruh eşi aşkının gerçek anlamını gösteriyor. #LiLoForever*

@isaboes: *Loren Hale, eğer seni Lily ile bu kadar yakıştırmasaydım benim olmanı isterdim*

@52_veronica: *Loren Hale benim çocuklarımdan biri. Kimse çocuklarıma zarar veremez. #koruyucuayıcıkanne*

@ohlilycalloway: *Loren Hale, dünyadaki en değerli tarçınlı çörek. Sahip olduğu mutluluğun her zerresini ve daha fazlasını hak ediyor.*

İnsanların neden ona sikik bir tarçınlı çörek deyip durdukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama asla onunla ilgili kötü bir şey söylemiyorlardı. Bazıları onun yerine Lily'den nefret ediyordu. Hatta haklı bir nedenleri olmadan kızlara her zaman daha fazla yükleniyorlardı.

Sam kardeşime döndü. "Haftaya senin çocuğuna bakacağımı biliyorsun, değil mi?" dedi rahat bir tavırla. Bu, onun "*Bana biraz daha iyi davran, Loren,*" deme şekliydi.

Lo'nun ima yoluyla konuşmayı fazla beceremediğini bildiğimden, verdiği tepkiye şaşırmadım. "Lily için. Çünkü herkes en sevdiğin kayınbiraderin olduğumdan dolayı bunu yapmadığını biliyor." Cümlesini, bardağından sanki içindeki burbonmuş gibi bir yudum alarak tamamladı.

"O ben oluyorum." Connor sırıttı, lanet kibri sonunda ortama giriş yapmıştı.

Yiyecek bir şeyler bulmaya gidecektim, böylece hiçbir şeyin merkezi olmak zorunda kalmayacaktım.

"Siktir," diye küfretti Lo. "Kayınpeder yaklaşıyor."

"Siktir." Dudaklarımı ovuşturdum, tenim aniden ısınmıştı.

Connor ise en ufak bir damla ter bile dökmüyordu, çoğu gergin duruma karşı bağışıklığı vardı.

Sam şampanya kadehini sonuna kadar içti. "*Ziff*'in yeni limonlu içeceğinin reklamı hakkında konuşmaya başlarsan dikkati dağılır." Herkes Daisy'nin babasıyla konuşurken ağzımdan yanlış bir şey kaçırma eğiliminde olduğumu biliyordu. Sam de benzer şeyleri yaşadığından, durumumu anlayabilirdi. Greg'in onayını kazanmak için epey çaba harcamıştı.

"Bir dakika, sen bir reklam daha mı çekiyorsun?" Lo kaşlarını çattı.

"Evet." Onu rahatlatacak kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. *Sadece para için. O kadar da yükseğe tırmanmıyorum. Ölmeyeceğim, kardeşim.* Bunların hiçbiri dudaklarımın arasından çıkmadı, hepsi boğazıma yapışıp kalmıştı.

Greg bize yaklaşırken Sam sessizliği doldurdu. "*Ziff: Narenciye Esintisi.* Şu ana kadar ergenlik çağındaki çocukların favorisi oldu."

Harika. "İçinde ne kadar şeker var?"

Greg, Connor ve Sam'in arasma girerek beş kişilik çemberimizi tamamladı. "Eğer çok tatlı olduğunu düşünüyorsan, reklam için senin şişendekini seyreltebiliriz." Sesi dostaneydi.

Lo kolunu omzuma attı. "Kahretsin, Rose'un ayaklarına tekrar kusmanı umuyordum."

Ziff: Mavi Fırtına'yı kafama diktikten sonra tırmanmaya çalıştığımda bunu yapmıştım. "Sikeyim, böyle bir şey olmayacak." Kolunu omzumdan ittim.

Greg asla bana elini uzatmazdı. Her zamanki yumuşak bakışı, kot pantolonuma ve tişörtüme kayarken biraz sertleşmişti. "Samantha bu parti için çok emek verdi. Ona biraz saygı gösterip uygun giyinsen iyi olurdu."

"Bir dahaki sefere dikkat ederim ama kimse bana bunun si... resmi bir davet olduğunu söylemedi." Yüzümü buruşturdum, küfretmemek için çok fazla çaba harcamam gerekmişti.

Greg memnun olmamışsa bile sikik kıçımı tekmelemeye hazır gibi de görünmüyordu. Fena gitmiyordum.

Lo benim için araya girdi. "Ryke'a mesaj atmayı unuttum, benim hatam." Eğer medya skandalları olmasaydı, Greg'in favorisi Connor olurdu. Ancak kızların babası üzerinde en fazla etkiye sahip olan kişi kesinlikle Lo'ydu.

Omuzları hafifçe gevşedi, artık eskisi kadar alıngan durmuyordu. "Seni tebrik etmek istiyorum," dedi bana. "Bu ailenin bir parçası olduğun için mutluyum derken ciddiydim. Kızımla çok ilgilendin, özellikle de son zamanlarda..." Bir an boğazı düğümlendi.

Herkes gerildi. Connor bile gergindi.

Ben bile... *Lütfen çocuk konusunu açma. Lütfen o sikik konuyu açma.*

Daisy ve benim bebek sahibi olmaya çalıştığımızı Connor, Lo ve Sam biliyordu. Onların da ağızlarından bir şey kaçırmalarını istemiyordum.

Greg birkaç kez başını sallayarak, "Bence artık geleceğine daha fazla umutla bakabilir," diye devam etti. Muhtemelen Daisy'nin başarılı geçen ameliyatını aklından geçiriyordu. "Hem belki on yıl içinde, istikrarlı bir kariyere sahip olur ve çocuk sahibi olmaya hazır hale gelir."

Siktir.

Donup kalmıştım, kaslarım gergindi. Gözlerini benimkine dikip şampanyasından küçük bir yudum aldı. Ne geri çekildim ne de irkildim. Daisy on dokuz yaşına bastığında kariyer yoluna çoktan karar vermişti.

Nihayet ne istediğini bulmuştu ve seçtiği yol, Greg'in arzuladığı türden bir istikrar sunmuyordu. Fakat bunun hiçbir önemi

olmamalıydı. Bu konudan her bahsettiğinde Daisy'nin gözleri parlıyordu, tamamen kendi çabasıyla zaman yaratmaktan ve ilerlemekten çok keyif alıyordu.

Daisy şu ana kadar ne yapmak istediğini benden başka kimseyle konuşmamıştı ve bu benim paylaşabileceğim bir konu değildi. Kimse anlamayabilirdi. Ancak onun için ne anlama geldiğini, neden zamanını ve parasını buna harcamak istediğini kendi açıklarsa belki o zaman herkes anlayabilirdi.

Lanet çocuk mevzusuna gelince...

Kelimeler ağzımdan sert bir şekilde döküldü. "On yıl konusunda pek emin değilim." Küfretmemek için elimden geleni yapıyordum.

Lo ensesini kaşıdığında içten içe çenesini kapalı tutması için dua ettim. Daisy'nin ailesine siktiğimin gerçeğini söylemek için en kötü zamandı.

Alnı sinirle kırıştı. "Daha yirmi yaşında."

"On sikik yıl sonra ben otuz yedi yaşında olacağım." Connor kızını diğer koluna kaydırdığında yanlış kelimeleri seçtiğimi fark ettim. Onun her hareketi bilinçliydi, bu yüzden açıkça araya girmeden Greg'in dikkatini dağıtmaya çalıştığını anlamıştım.

Greg'in bakışları torununa kaydı.

Onu anlıyordum. Kârlı meslekleri ve mantıklı yatırımları babamdan daha fazla önemsiyordu. Babam ise daha çok risk alan biriydi. Bir getirisi olmasa bile bizim hayallerimizi gerçekleştirmemizle gurur duyardı. *"Bunun için kıçımı yırttım,"* derdi hep. *"Ben sıkı çalıştım ki, sizin çalışmanıza gerek kalmasın."*

Lo, babamızın ona tembelliğinden dolayı sürekli yüklendiğini ama çizgi roman işine girdiğinde onu desteklediğini söylemişti.

Aynı şekilde babam tırmanış tutkumu da pek sorgulamıyordu.

Siktir. İçten içe inledim. Babamı en yardımsever adamlardan

biri olan Greg Calloway'e karşı savunmaya başladığımda kaybettiğimi biliyordum.

Kaslarım gerildi.

Greg tekrar bana odaklandı. "Sırf *senin* zamanın daralıyor diye çocuk sahibi olmak için ona baskı yapmanı istemiyorum. Onun zamanı daralmıyor."

Siktir, ne kadar ironikti.

Onun zamanı *daralıyordu*. Bir yıl içinde diğer yumurtalığını da kaybedebilirdi. Sonrasında tüp bebek tedavisi gerekecekti.

"Ona asla baskı yapmam," diye cevapladım. "Otuzlu yaşlarına kadar beklemek isteseydi beklerdim."

Greg inanmış gibi görünmüyordu. "Sanırım bunun doğruluğunu zamanla göreceğiz."

Burnumdan derin bir nefes aldım. Neredeyse eğer onlara gerçeği söylersek düğünümüze gelip gelmeyeceklerini merak eder hale gelmiştim. Daha fazla sikik yalan söylemek ya da sır taşımak istemiyordum. Bu yüzden en sonunda bu kararı onların vereceğini biliyordum.

Hepimize kısa bir gülümseme sundu. "Partinin tadını çıkarın." Ardından bara doğru ilerledi. Karısı, mavi kadife elbiseli bir kadınla sohbet ediyordu.

"Bence gayet iyi geçti," dedi Connor.

"Gerçekten mi?" Gözlerimi ovuşturdum.

"Hayır."

Elimi indirdiğimde ona öfkeyle baktım. "Senden nefret ediyorum."

"Duygularımız karşılıklı," dedi Connor. Sikik nefretimin bile sadece bana ait olmasına izin vermiyordu.

Lo elindeki bardağı salladı. "Greg'in en küçük kızının kendisinden yaşça büyük ve her iki kelimesinden biri küfür olan bir adamla evleneceğini kabullenmesi zor tabii."

Ona "*kes sesini*" diyen bir bakış attım.

Konuşmaya devam etti. "Eğer bahsi geçen benim kızım olsaydı ve eve iki kelimesinden biri *siktir* olan biriyle gelseydi, muhtemelen altına sıçana ve o çirkin kamyonetine binip ağlayarak eve gidene kadar o adamın üstüne giderdim."

İnledim. "Bugün Samantha ve Greg'in sikik avukatı olmaya mı karar verdin?"

"Sadece çocuk sahibi olunca işler değişiyor..." Duraksadı, yüzü pişmanlıkla gerilmişti. Bir gün çocuk sahibi olamama ihtimalim olduğunu ya da bana karşı söylediklerinin duyarsızca olabileceğini fark edecek zamanım bile olmamıştı.

Sam, Lo'ya doğru başını salladı. "Sana söylemiştim, bu seni değiştiriyor."

"Her neyse..." Kardeşimin dikkatli bakışları benim üzerimdeydi. "Senin de bir çocuğun olacak, Ryke. Bir gün."

"Olmasa da sorun değil," diye karşılık verdim. Bu kelimelere ondan daha fazla inanıyordum.

"Olacak," dedi neredeyse umutsuzca. "Hayat benim gibi bir pisliğe bile çocuk verip senin gibi iyi birine vermeyecek kadar acımasız değil."

Senin gibi iyi biri. Gözlerim yanmaya başlayınca sadece başımı sallayabildim. *Sorun değil, Lo.* Sertçe saçlarını karıştırdığımda kolumu iterek hafifçe gülümsedi.

Ona yalan söyleyemezdim. Gerçekleşmeme ihtimali ortadayken kesin olacakmış gibi konuşamazdım. Şu anda ona verebileceğim tek şey, henüz sonu belli olmayan bir gerçekti.

Konuyu değiştirme çabasıyla, "Ciddi soruyorum, Daisy'nin babasının gözünde daha ne kadar boka batacağım?" diye sordum.

"En kısa sürede çocuk yapmayı planladığını öğrendiğinde," dedi Connor alayla.

"En küçük kızını hamile bırakmak üzere olduğunu öğrendiğinde," diye düzeltti Lo.

Connor tek kaşını kaldırdı. "Sperminin onun yumurtasıyla buluşması umuduyla aktif olarak seks yaptığınızı öğrendiğinde."

"Şeyi öğrendiğinde..."

"Anladım," diyerek kardeşimin sözünü kestim. Bu sikik soruyu sormamalıydım.

Sam birkaç kere başını iki yana salladı. "Hepiniz çok tuhafsınız ve üzücü olan şu ki, artık bundan etkilenmiyorum bile."

"Gerçekten üzücü," dedi Lo. "Çünkü bu seninle fazla vakit geçirdiğim anlamına geliyor."

Sam güldü ve bir şeyler mırıldanarak içkisini değiştirdi. Ben de Daisy'ye baktım. Hâlâ şöminenin yanında, ablalarıyla birlikteydi. Diğer adamlar da aynı şekilde sevdikleri kadınlara göz gezdirdi ancak hiçbirimiz oraya gitmeye yeltenmedik. Yıllardır devam eden konuşulmamış bir anlaşmamız vardı.

Bırakalım da Calloway kardeşler birbirleriyle vakit geçirsinler.

Bu onların mutlu olmasını sağlıyordu. Günün sonunda hepimiz gerçekten sevdiğimiz insanları mutlu etmek için çabalıyorduk.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 13

DAISY CALLOWAY

"Nişanınız, yüzlerce yeni ihtimalin kapısını açıyor. Düğünün çekilmesini istemiyorsanız bile en azından sonrasında çekimlere başlamalıyız. Böylece yeni evli havasını yakalayabiliriz. Ekran süresi konusunda endişelenmeyin çünkü *GBA* ile konuştum ve hepinize eşit süre vermek istiyorlar. *Philadelphia'nın Kraliçeleri*'nde hiçbir eş geri planda kalmayacak."

'Çarpıcı' Christopher Barnes -bu unvanı dört yaşındayken 'bu dünya için fazla yakışıklı' olduğunu düşünerek kendine vermişti- ukala ve kendini beğenmiş gülümsemesiyle sunumunu bitirdi. Kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı, elinde bir kadeh burbon vardı.

Onu çocukluğumuzdan beri tanımıyor olsaydık muhtemelen çoktan Rose, hatta Poppy tarafından dışlanmış olurdu. Ancak ailesi bizimkilerle arkadaştı. Aynı zamanda Rose'la yaşıttı ve on sekiz yaşma girdiğimde annemin beni ayarlamaya çalıştığı biriydi. Babam *adamın* yaşından dolayı konuyu kapatmıştı.

İronik bir şekilde Ryke'la yaşıtlardı.

Lily kaşlarını çattı. "Yani bu bir ev hanımları *reality* şovu gibi mi olacak?"

"Evet," dedi Christopher tüm ciddiyetiyle.

Poppy en az Lily kadar kafası karışık görünüyordu. "Senin borsayla ilgilendiğini sanıyordum."

Christopher hafifçe omuz silkerek cevap verdi. "Aynı zamanda kârlı fırsatları da değerlendiriyorum ve dördünüzde büyük bir fırsat görüyorum."

"Tamam," diye araya girip hızla onayladım. Neredeyse üç ablamın da kalbi duracaktı. Willow'un bile gözleri yerinden fırlayacakmış gibi görünüyordu.

Christopher gülümseyerek omzumu sıktı. "Senin buna sıcak bakacağını tahmin etmiştim." Neden böyle düşündüğünü merak ettim. *Çünkü benim için hiçbir şey sorun olmazdı.*

Birinin benden istediği her şeyi yapardım.

Her şeyi.

İçten içe kaşlarım çatıldı. Bu artık doğru değildi. Artık sınırlarımı çizebiliyordum. Bunu yapabileceğimi biliyordum.

"Daisy." Rose ismimi aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi söylemişti.

Rose'u görmezden gelip bakışlarımı Christopher'a diktim. "Şartlarım var."

Elini kolumdan çekti. "Tamam." Gözleri kısa bir an için yaralı yanağıma takıldı ama yüz ifadesi pek değişmedi. Sanki yarayı hiç fark etmemiş gibi davrandı. Saçımla yara izini kapatabilirdim.

Eskiden insanların daha az rahatsız olmaları için kapatırdım ama bu beni daha iyi hissettirmezdi. Son bir yılda, bu temkinli bakışları kabullenmeyi öğrenmiştim. Her hatamı, her kusurumu da bu sayede kabullenmiştim.

Her geçen gün kendi bedenimde daha çok büyüdüğümü hissediyordum ve kendimi her zamankinden daha çok seviyordum. Ryke'ın hayatımda olması beni bu noktaya getiren bir değişkendi. Bunu biliyordum.

"Şartlarım şu..." Kendimi ayaklarımın üzerinde zıplamadan

durmaya zorladım. "Elli milyon dolar istiyorum," dedim tamamen ciddi bir ses tonuyla.

Christopher gözlerini kırpıştırdı. "Bunu kanalla görüşebileceğime eminim, şu ana kadar fikirlerime sıcak yaklaştılar..."

"Bölüm başı," diye belirttim.

Karşımdaki adamın bebek mavisi gözleri kısıldı. "Bu çok fazla."

"Aynı zamanda bir tek boynuzlu at da istiyorum." Bunu o kadar sert söylemiştim ki, Lily neredeyse kahkahayı patlatacaktı. "Boynuzlu bir at ya da kafasına havuç takılmış bir eşek değil. *Gerçek* bir tek boynuzlu at. Eğer şartlarımı karşılayamazsanız, böyle bir projede yer almayı düşünemem bile."

Rose şampanya kadehiyle Christopher'ı işaret etti. "Sözleşmede Rose Calloway Cobalt'ın rakiplerinin boğazını ceza almadan kesebileceği yazmalı. Ayrıca elbiseme kan bulaşma ihtimaline karşı ücretsiz kuru temizleme hizmeti de istiyorum." Fena halde havalı bir şekilde şampanyasını yudumladı. *İşte benim ablam.*

Lily boğazını temizledi. "Ben *taco* bar istiyorum."

Ben güldüm. Rose ise Lily güneşi, ayı ve parlayan yıldızları dileyebilecekken bunun yerine sıradan bir şey istemiş gibi ona tuhaf bir bakış attı.

Lily için *taco* bar büyük bir ödüldü. Muhtemelen Loren Hale'in de buna bayılacağını bildiği içindi.

"Benim şartlarım biraz daha karmaşık," dedi Poppy bizimle aynı ciddiyetle. "Dünya barışı istiyorum." Sonra bir güzellik yarışması kraliçesi edasıyla Christopher'a el salladı.

Hepimiz kahkahalara boğulduğumuzda birkaç kişi bize dönüp baktı.

Christopher birkaç kez başını salladı, şakanın farkına varacak kadar zekiydi. "Tamam, tamam." Bakışları üzerimde sabitlendi. "Beni iyi kandırdınız."

Kahkahalarımız yavaşça dinerken omzunun ardından baktım ve dört adamın bizi seyrettiğini fark ettim. Ryke dudaklarını oynatarak ses çıkarmadan "*Ne bok oluyor?*" diye sordu.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim. *Seni seviyorum.*

Bu onu gülümsetti.

"O zaman bunu kesin bir hayır olarak mı kabul etmeliyim?" diye sordu Christopher. Hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Evet," dedim ona. "Kesin, şüphesiz ve asla değişmeyecek türden bir hayır."

Kelimelerimi sindirmeye çalışırken gözleri yavaşça aşağıya, üzerimdeki kıyafetlere kaydı. Muhtemelen alışılmışın dışında giyindiğimi fark etmişti. Ben tişörtümü ve şortumu sevsem de annem bunu bir hakaret olarak karşılamıştı. Memnun edilmesi en zor insanlardan biri olmasına rağmen onu üzmekten hâlâ nefret ediyordum.

Üst kattaki dolabımı karıştırabilirdim ama taşındığım sırada her şeyi boşaltmıştım ve Ryke rahat kıyafetler içindeyken resmi bir elbise giyerek onu yalnız bırakmak istemiyordum.

Gözlerini benden ayırmadan, "Düğün ne zaman?" diye sordu Christopher. Sohbeti sadece benimle değil, tüm ablalarımla birlikte yürütebilmesini diliyordum.

"Henüz bir tarih belirlemedik," dedim dürüstçe. Doğurganlık sorunlarım ön plandayken bir düğünü planlamak öncelikli olmamıştı. Acelemiz yoktu. Açıkçası ikimiz de düğünün yaratacağı drama konusunda biraz endişeliydik.

Kaçmayı bile düşünmüştük, teoride bunu yapmak daha kolay görünüyordu. Ancak bu fikir Ryke'ın, *"Kardeşimi orada istiyorum,"* talebi ve benim de *"Ablalarımı nedimelerim olarak yanımda istiyorum,"* dememle anında kapanmıştı.

"Bir davetiye alacak mıyım?"

"Bilmiyorum,. Bana gökkuşağı kusan bir tek boynuzlu at hediye edecek misin?"

Gözlerini kısarak başını yana eğdi. "Benimle flört mü ediyorsun?"

Aman Tanrım. Dudaklarım aşağı doğru kıvrılırken onun dışında başka kimsenin böyle düşünmediğini umuyordum. Hemen ondan uzaklaşıp yürümeye başladığımda, "Sana asılmıyor, bu onun her zamanki hali," dedi Lily.

Alaycı bir ifadeyle, "Christopher Sümüklü-Burun Barnes," diye ekledi Rose.

"Çarpıcı," diye düzeltti adam sanki ergenlermiş gibi.

"Hayır, ben Sümüklü-Burun diye hatırlıyorum," dedi Poppy.

Her zaman benim arkamı kollayan ablalarım olduğuna sevinerek gülümsedim. Christopher'dan hızlıca uzaklaştım ve bir garson tepsisinden çikolata kaplı bir çilek aldım. Çikolatayı ısırıp küçük pastalarla dolu masaya yaklaştım.

Kalabalık arasında fark edilmeden süzülürken annemin davet ettiği sosyete mensuplarının, ünlülerin ve gazetecilerin konuşmalarından parçalar yakalamıştım.

"Duyduğuma göre ikisi de evlilik sözleşmesi imzalıyormuş. Görürsün, bir ay içinde boşanacaklar."

Yutkunurken çikolatanın son parçası boğazımda kaldı. İlişkimize karşı çıkan insanlar olduğu yeni bir haber değildi. Destekleyenlerden çok bizden şüphe duyan kişilerle karşılaşmıştık. Ablalarımın ilişkilerine oranla bizimkine karşı olanların sayısı daha da fazlaydı.

Sadece bu karşı çıkan insanların *burada*, nişan partimde olduğuna inanamıyordum. Sanırım nereye veya ne kadar uzağa gidersek gidelim *her zaman* başarısız olmamızı dileyen, düşmemizi, tökezlememizi bekleyen insanlar olacaktı.

Ryke olsaydı, bana bunun bir öneminin olmadığını söylerdi. İnsanlar bize ne kadar karşı olursa olsun, kendimize ve sevgimize olan sarsılmaz inancımız her şeyin üstündeydi.

"Mihraba ulaşana kadar bile sürmeyeceğine bahse girerim."

Yine de canımı yakıyordu. O kadar canımı yakıyordu ki, şüphenin zararını ve onunla yüzleşmesi gereken aşkın trajedisini anlamaya başlıyordum. Romeo ve Juliet gibi... Ryke bunun kalıcı bir aşk olduğunu söyleyebilirdi ama tarih yasak aşkın sonunun asla iyi bitmediğini gösteriyordu. Yalnızca bizim sonumuzun ne olacağını merak ediyordum. Geçmiş kendini tekrar edecek miydi?

Birkaç geveze kadının arkasına geçip çileğimden bir ısırık daha aldım.

"Kathy bana adamın onun estetik ameliyat olmasını yasakladığını söyledi."

Omuzlarım kaskatı kesilirken devamını dinlemek için hızımı azalttım. Tatlı masasından yaklaşık altı metre uzaktaydım. Arp ve keman hâlâ güçlü bir şekilde çalsa da duyabilmek için kulaklarımı zorladım.

Diğer kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu korkunç. Samantha ameliyat olursa doktorların yarayı soldurmayı deneyebileceğini söylemişti. Ama Ryke'ın onun kararlarını kontrol ettiğini bilmiyordum."

Çilek neredeyse boğazımda kalıyordu. Zorlukla yutkundum.

"Görünüşe göre, başka erkeklerin ona bakmasını istemiyormuş." *Ne?* "Eğer onu bu halde bırakırsa, o zaman tamamen kendisine ait olur."

Göğsüm uzun zamandır hissetmediğim bir öfkeyle patlayacak gibi oldu, boynum alev almıştı. *Ben* ameliyat olmamaya karar vermiştim. *Ben.* Bu karar başkasma ait değildi. Buna inanmak neden bu kadar zordu? Bir sesim olduğuna, kendi seçimlerimi *kendim* yaptığıma neden ihtimal vermiyorlardı?

Yüzleşmeyi seven biri değildim ama ruhumun dev bir parçası bu kadınlara gerçeği haykırmak için *yalvarıyordu.* Olay çıkarıp medyayı ayağa kaldırmak istiyordum. Bir sandalyenin üzerine çıkarak, "Ben, Daisy Petunia Calloway, kendi isteğimle

ameliyat olmayı reddettim! Kimse beni etkilemedi ve ben olduğum halimle *gerçekten* çok ama çok mutluyum!" diye bağırmak istiyordum.

Bunu yapabilirdim. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Tam kadınlara doğru bir adım attığım sırada *çın çın çın* sesiyle duraksadım. Şampanya kadehine vurulan bir bıçağın sesiydi.

Sanki evren bana mesaj göndermeye çalışıyordu. *Otur, Daisy Petunia Calloway. Şimdi kendini savunmanın zamanı değil. Bağırmanın zamanı değil.*

Teslimiyetle gergin bir nefes verdim. Müzik durup oda sessizleşirken tatlı masasına ulaştım. Ryke yanıma sokulduğunda çikolatalı bir şeyler arıyordum.

"Hey," diye fısıldadı. Önce serçeparmaklarımız hafifçe birbirine dolandı, sonra el ele tutuştuk.

Çın, çın, çın!

Omzumun üstünden bakarak, "Hiç çikolata göremiyorum," dedim hayal kırıklığıyla. Annem elinde bir şampanya kadehi ve bıçakla odanın ortasında duruyordu. İnsanlar bizden uzaklaşmaya başlamıştı. Ryke ve beni doğrudan görebilmesi için anneme alan açtılar.

Ryke, üstü dantel kâğıtla kaplanmış küçük bir pastayı alıp anneme döndü. Sol elini belime koydu, ben de dikkatimin dağılmaması için tatlıyla oyalandım. Vanilyalı kremanın üzerindeki dekoratif çikolata fiyonku yedim. İç kısmı klasik sade keke benziyordu.

"Öncelikle," dedi annem. "Kızımın nişanını kutlamak üzere burada bulunduğunuz için hepinize teşekkür ederim." Ardından bakışları beni buldu. Duruşu sertti, dudaklarında koyu kırmızı bir ruj vardı. Kahverengi saçları sıkı bir topuz yapılmış, kaşları kavisli görünecek şekilde boyanmıştı. Siyah ve beyaz incilerden oluşan üç sıra kolye göğüskemiği boyunca uzanıyordu. Ruhunun iki tarafı gibiydi. *İyi ve kötü.*

Bugün nasıl olacağını tahmin edemiyordum. Bana tapan, beni korumak için canını veren ve ben reşit değilken beni güvende tutmak için fotoğraf çekimlerine katılan anne olmayı mı seçecekti? Yoksa bana ihtiyacı olan, sınırlarımı zorlayan, benim seçmediğim bir hayatı benim için dileyen, güzelliğimi ve zenginliğimi sergileyen bir anne olmayı mı seçecekti?

Birisi anneme kablosuz bir mikrofon uzattı. "En azından kızlarımdan birinde başarılı bir sürpriz nişan partisi düzenleyebildiğim için mutluyum." Gülümserken bakışlarını şortumun ve tişörtümün üzerinde gezdirdi, ne demek istediğini iyice vurguluyordu.

Sürpriz. Demek bunu bu şekilde açıklayacaktı. Partiden hiç haberim olmadığı için rahat giyinmiştim.

Bu açıklaması işe yaramıştı, birçok kişi güldü. Ne kadar komikti. *Sürpriz bir nişan partisi!* Ancak bana daha çok annemin mahcup olmaktan ne kadar nefret ettiğini hatırlatıyordu.

Mikrofonu daha sıkı tutarak gözlerinin ardındaki duyguyu gizlemeye çalıştı. "Benim korkusuz kızım," diye devam etti. "Babana bizi en zorlayan kızın sen olacağını, bizden ablalarından daha erken kopup gideceğini söylemiştim. Belki de bu yüzden sana daha sıkı sarıldım."

Çikolata elimde eriyordu. Annemin samimiyeti karşısında gözümü dikip bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar büyülenmiş durumdaydım. Yine de söylediklerinin sonunda her an bir iğneleme gelecekmiş, yüzüme tokat gibi çarpacakmış gibi tereddütlüydüm.

"Çocukken hiç yerinde duramazdın." Oda sessizdi, çevremizdeki insanlar onun her bir kelimesini dikkatle dinliyordu. Ben de aynı durumdaydım. "Üstü açık pembe bir oyuncak araban vardı. Babanla ben bakmadığımız zamanlarda dışarı koşar, sokakta o arabayı sürerdin. Dört-beş yaşlarındayken bile kaçmaya hazırdın ve asla arkana bakmadın. Ne o zaman ne de şim-

di." Derin bir nefes aldı. "Bir zamanlar seni tehlikeli olduğunu düşündüğüm şeylerden uzak tutmaya çalışıyordum ama sen bana yıldırımın şişeye sığmayacağını öğrettin."

Gözlerimde yaşlar birikti, annem de aynı durumdaydı.

Bakışları bir süre daha yüzümde gezindi, en sonunda Ryke'a kilitlendi. Boynu dikleşirken sesi otoriter ve sert bir tona büründü. "Greg ve ben sık sık Daisy'ye, en küçük, en özgür ruhlu ve en başına buyruk kızımıza nasıl bir adamın layık olabileceğini düşünürdük. Cevabımız hep aynıydı, *hiç kimse*."

İnsanlar tekrar güldü ama ben annemin gözlerindeki yumuşaklıkta, hikâyesindeki kırılganlıkta takılıp kalmıştım. Arkadaşlarına yüksek sesle anlatmak bir yana, benimle bile geçmişimizin önemli parçalarını nadiren paylaşıyordu.

"Ryke Meadows." Annem adını sert bir şekilde söylese de sesinde iki yıl önceki küçümsemeyi duymamıştım. "İnişlerimiz ve çıkışlarımız oldu." Mikrofonu diğer eline geçirdi.

Ryke'ın bakışlarının kardığını fark etmiştim ama o da sessizliğini korudu. Hepimizle birlikte annemin kelimelerinin sonunun nereye varacağını görmek için bekliyordu.

Annem başını kaldırdı. "Bir noktada seni yanlış değerlendirdim, hatta seni polise ihbar ettim." Bu yaşananı kabullenmesiyle gözlerim kocaman açıldı, odada fısıltılar yükseliyordu. Ryke'a baktım, neredeyse gülümsüyordu. Ne...

Anneme yönelttiği bakışlarını takip ettim, onun ifadesi de Ryke'ınkini yansıtıyordu. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı ve ona odaklanmıştı. Dedikoducu kalabalık bile umurunda değildi.

"Elbette orada olman için bir nedenin yoktu," dedi annem. "Haklı olarak serbest bırakıldın, ben de kaybettiğimi kabullenmek zorunda kaldım. Kızım senindi ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Başını hafifçe eğdi, ardından tekrar Ryke'a baktığında gözleri yaşlarla parlıyordu. Bu kısmen bir özürdü. Yüzüne karşı basit-

çe "*özür dilerim*" demekten daha büyük bir anlam taşıyan bir özürdü. Arkadaşlarının önünde hatalarını kabul ediyordu.

"Yıldırımı şişeye sığdıramayacağımı unutmuştum," diyerek konuşmasını sürdürdü. "O seni seçti ve benim bunun asıl *nedenini*, birbirinize *ne kadar* uyduğunuzu anlamam zaman aldı. Neden kızım için yeterince iyi olan tek adam *sendin?*"

Kalbim boğazımda atıyordu.

"Sonra bir gün, senin de bir yıldırım olduğunu fark ettim. Sen de onun gibi şişelenemez ya da kontrol altına alınamazdın. Şimdi ikiniz birlikte güzel, mükemmel bir fırtına oluşturuyorsunuz." Şampanya kadehini kaldırdı. "Kızıma ve müstakbel eşine, umarım gelecekte yalnızca gerçek mutluluğu tadarsınız."

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzülürken odada alkışlar ve coşkulu tezahüratlar yankılandı. Çoğunun içten ve samimi olduğunu umut ettim.

Onca insanın arasından, Ryke'la ilişkimizdeki güzelliği gören kişinin annem olacağını kim tahmin ederdi?

Ben etmezdim. Yine de onun artık *bizim* tarafımızda olduğunu bilmek inanılmaz derecede rahatlatıcıydı.

Göz göze geldiğimizde dudaklarımı oynatarak, "*Seni seviyorum*," dedim ona.

Elini kalbinin üzerine koydu, gözleri en az benimkiler kadar yaşlarla dolmuştu. Konuşması hem bir özür hem de bir kabullenişti ve bunu net bir şekilde görmüştüm. Daha da önemlisi, tüm kalbimde hissetmiştim. Ryke'ın neredeyse gülümseyecek olmasına bakılırsa, o da hissetmişti.

Annem artık düşmanımız olmadığına göre dünyanın da bunu yapması ne kadar zaman alacaktı, merak ediyordum. Tabii bir noktada bu gerçekleşirse... Medya, hayranlarımız ve düşmanlarımız düşünüldüğünde bu çok daha büyük bir savaştı.

Buna hazır olduğumu söylemek istesem de çatışma hiçbir zaman benim güçlü yanım olmamıştı.

Başıma geleceği an için asla tam anlamıyla hazırlanamazdım.

BÖLÜM 14

DAISY CALLOWAY

Bir alışveriş arabasının önüne tırmanmıştım, raftan en renkli görünen mısır gevreği kutularını bulup alıyordum. Çikolatalı gevrekleri yiyen bir kutup ayısı, mor gevrekleri mideye indiren dişlek gülümsemeli vampir...

Birkaç çalışan bizim için marketi sabahın beşinde açmıştı. Böylece telefon flaşları ve kalabalık koridorlar olmadan alışveriş yapabiliyorduk. Genelde hepimiz kendi kendimize alışveriş yapmayı tercih etsek de basınla geçirdiğimiz kötü haftalardan sonra bazı normal rutinleri sürdürmek zorlaşmıştı.

Fazla rahat korumam Mikey Black, koridorun sonunda oyalanıyordu. Hawaii desenli bir şort ve neon turuncusu bir tişört giymişti. Diğer uçta Ryke'ın kırklı yaşlarındaki ruhsuz koruması Quinn duruyordu. Dinlediği *podcast*'in sesi o kadar yüksekti ki, kulaklıklarından dışarı duyuluyordu. Quinn, Ryke'ın kendi alanını sevdiğini ve hayatına sürekli müdahale edilmesinden hoşlanmadığını bildiğinden zaman geçirmek için dinleyecek sesli kitaplar ve *podcast*'ler bulurdu.

Ryke şu anda sağlıklı bir fındıklı mısır gevreğinin içindekileri okumakla meşguldü. Sanki yanında olmam hoşuna gidiyormuş gibi arabanın kolunu tutuyordu. Bıraksaydı muhtemelen arkaya doğru savrulurdum.

"Bunu hep yaptığını biliyorsun, değil mi?" dedim içimi aydınlatan bir gülümsemeyle.

"Neyi?" Mısır gevreğini yerine koyup bir kuru üzüm karışımı aldı.

"Beş-on dakika boyunca diğer gevrekleri inceliyorsun ama sonunda her zaman aynı granolayı alıyorsun." Ellerimi arabanın iki yanına koyup öne doğru eğildim. Duyulabilir keskin bir fısıltıyla, "Bu *dayanılmaz* derecede tahmin edilebilir," diye ekledim.

Bana o tehlikeli, karanlık bakışını attı. "*Ne boktan bahsettiğini bilmiyorum*" diyen bakışıydı. Ardından kuru üzümlü gevreği arabaya attı, tek kelime etmeden cevabını vermişti.

"Granolanın bu sefer seni çağırmadığını mı söylüyorsun?" Ağırlığımı geriye vererek arabayı sallamaya çalıştım.

Ryke'ın tutuşu sağlamdı, araba biraz bile kıpırdamadı.

"'*Ah, Ryke. Ye beni*,' dediğini duymuyor musun?" Orgazm olmak üzereymiş gibi sığ nefesler alıyordum. Mikey ya da Quinn'in bunu duyması umurumda bile değildi. "*Ye beni, Ry...*"

Ryke aniden arabayı göğsüne çekti. O kadar hızlıydı ki, karnım metal çubuğa çarptı ve nefesim anında kesildi. Gözlerinin kenarında beliren endişeyi fark ederek hemen gülümsedim. Bana zarar vermek istemiyordu ama biz her zaman sert oynardık.

Bu tamamen değişmek zorunda değildi.

Ayrıca dün gece hafif kramplarım eşliğinde regl olmaya başlamıştım. *Yaşasın!* Bu gerçekten *çok* iyi bir haberdi. Bebek sahibi olmayı denemeye başlayabileceğimiz anlamına geliyordu.

Ryke öne doğru eğilerek parmaklarıyla çenemi kaldırdı. "Sen tam anlamıyla lanet olası bir belasın, Calloway." Sonra beni öptü. Yumuşak başlayıp açlıktan ölmek üzereymiş gibi bir şeye dönüşen bir öpücüktü. Tekrar öpüştük. Eli saçlarımın arasma kayarken dili ustaca benimkiyle alay ediyordu. Göğsüm derin, özlem dolu bir nefesle yükseldi.

Kalp atışlarım heyecanla hızlandı.

Öpücüğü karşısında gülümsedim, dudaklarının altındaki dudaklarım karıncalanıyordu. Ayrıldığımızda, "Vay canına," dedim nefes nefese. "Sanırım ağzını daha yakından tanımak istiyorum." Gülümsedim. "Hadi bunu tekrar yapalım."

"Bu cümleyle kaç kişiyi tavladın?"

"Henüz belli değil."

Bana doğru eğilmedi ama hâlâ saçlarımla oynuyordu.

Şaşkınlıkla iç çektim. "Numaram işe yaramadı."

Gülümsemesi kısa sürdü ve bir an sonra kendini tutamayarak yanağımı, ardından dudaklarımın kenarını öptü.

Bir sonraki öpücüğü çalarak, "Seninle her gün seks yapmak istiyorum," diye fısıldadım.

Ryke bir anda donup kaldı, kelimelerim nişanlımı taşa çevirmişti. Çenesi gerilirken duruşunu dikleştirerek geri çekildi. Şu anda araba aramızda bir engeldi.

Dalga geçmediğimi anlaması için, "Ciddiyim," diye ekledim.

"Bu nereden çıktı?"

"Kalbimden," dedim dramatik bir şekilde. Bazen duygularımı derinlemesine ifade etmektense işin eğlenceli yanına kaçmak daha kolay geliyordu.

Ancak Ryke içimi görebiliyordu. "Bana sebebini bile söyleyemiyorsan bunu nasıl düşünebilirim, Dais?"

Düşüncelerimi toparlayarak en baştan başladım. Rose, bunu sık sık yaptığımı söylemişti. En can alıcı, önemli kısımlara gelmeden önce tüm hikâyeyi anlatıyordum. Sanırım asıl haberleri vermeden insanları hazırlamayı seviyordum. "Şöyle ki, bu sabah biraz erken uyandım..."

"Ne kadar erken?" Omuzları gerildi.

"Gece üçte."

Sıkıntılı bakışlarını benden kaçırarak, "Siktir," diye küfretti kısık sesle. Gece yarısına kadar uyuyamadığımı biliyordu. Bir-

çok sorunum olsa da bu defa daha çok ağrılarımdan dolayı böyle olmuştu. En azından öyle düşünüyordum.

"Bu sadece kötü geçen bir geceydi. İyiyim. Kendimi enerjik hissediyorum. Ama konu bu değil..." Bakışlarını tekrar bana çevirirken kelimelerim havada asılı kaldı.

"Tamam, devam et," dedi elini hafifçe sallayarak.

"Doğurganlık dönemim hakkında araştırma yapıyordum ve ne zaman yumurtlamam gerektiğinin kabaca haritasını çıkardım. '*Gerektiğinin*' diyorum çünkü düzensiz regl döngülerim yüzünden büyük ihtimalle sürekli değişecek." Derin bir nefes aldım. Ryke'ın tepkisini sandığımdan daha çok önemsediğimi fark etmiştim. "Şu sonuca vardım, planlı bir şekilde bebek yapmak fazla düzenli ve klinik bir süreç gibi hissettiriyor. Ben spontane ve dağınık olmak istiyorum. Yine de bu süreç içinde çıkardığım haritaya uyduğumuzdan emin olmak istiyorum." Kısa bir duraksamadan sonra doğruca gözlerinin içine baktım. "O yüzden... benimle her gün seks yapar mısın?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemediğinde kalp atışlarım hızlandı.

"Dizimin üstüne çökmem gerekiyor mu?" Gülümsemeye çalışsam da hissettiğim endişe yüzünden hemen kayboldu.

Tıraşsız çenesini ovuşturdu, en azından bir hayat belirtisi göstermişti.

Alışveriş arabasından indim, artık ondan daha kısaydım. Ardından arabamızın etrafından dolaşıp koridorun ortasına geldim, Ryke'a daha yakındım. Gömleğinin eteklerine tutunduğumda kahverengi gözlerinin ardında dolaşan düşüncelerle başını eğerek bana baktı.

"Beni becermek istemiyor musun?" diye fısıldadım.

Güçlü bir nefes aldı, tahrik olduğu bakışlarından belli oluyordu. Belli olan bir şey daha vardı, bunu söndürmeye çalışıyordu. "Seni bir günde defalarca kez becerebilirim, tatlım: Şu anda bile seni raflara dayayıp becerebilirim."

Bu görüntü zihnime yayılarak neredeyse beynime kısa devre yaptıracaktı. Gülümsemem memnuniyetimi ele veriyordu. "Beni *Lucky Charms*'a karşı mı becereceksin?"

"*Evet, çünkü seni büyüleyici derecede lezzetli buluyorum,*" demesini bekledim.

Ancak yemi yutmadı, aksine bakışları biraz daha sertleşti.

"Ciddi olmak zor," dedim ona dürüstçe. "Çünkü nereye varacağını biliyorum ve bundan hoşlanmıyorum."

"Sana açık açık söylemem gerekiyor." İlişkimizde iletişim konusunda uzman olan oydu. Her şeyin net olmasını sağlamak adına hiçbir detayı atlamazdı. Onun ne düşündüğünü ve hissettiğini tam olarak anlamamı sağlardı. Bunu açıkça duymak berbat olsa bile bundan vazgeçmezdi.

Devam etmesi için başımı salladım.

"İlişkimiz başladığından beri aylarca sürmesini bırak, hiç üst üste yedi sikik gün boyunca seks yapmak bile istemedin." Cinsel dürtülerimin her zaman düşük olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Başta doğru kişiyi bulamadığım için böyle olduğunu sanmıştım. Fakat sonra Ryke'la tanışmıştım ve beni hiç olmadığım kadar tahrik etse de onun bile beni tatmin etmesinin imkânsız olduğu bazı günler oluyordu.

Hiçbir zaman oturmak, hareketsiz kalmak ve bu küçük parçalarımı bir araya getirmek istememiştim. Yaşadığımı *hissedebilmek* için acı çektiğim, sönmüş bir ışığı nasıl yakacağımı bilmediğim ve bunu yapmanın imkânsız gibi hissettirdiği günlerde dahi böyle bir isteğim olmamıştı. Yaşam ve ölüm arasındaki bir çizgide durduğum, atlamayı biraz bile umursamadığım günlerde de...

İçimde bir savaş vardı. Fırtına bulutları güneşin önüne geçtiğinde ben ne kadar koşarsam koşayım, ne kadar uzağa sıçrarsam sıçrayayım sadece daha soğuk ve daha hissiz birine dö-

* Kahvaltılık mısır gevreği markasıdır. (ç.n.)

nüşüyordum. Boşluk duygusundan nefret ediyordum ama en kötüsü, hiçbir şeyin o boşluğu dolduramamasıydı.

Artık bu canavara bir isim vermiş olmak tuhaftı. Sanki depresyonu tanımladıkça daha fazla canlanıyordu. Oysa tek isteğim, tamamen kaybolup gitmesiydi.

"Seks yapmak için iyi hissetmem gerekmiyor," dedim Ryke'a.

"Bana bu sikik şeyi söyleme," diye karşılık verdi sert bir sesle.

Fermuarına dokundum. "Ryke, yumurtlama dönemimi hesaplayabilsek bile o zaman diliminde seks yapma havamda olmayabileceğimi ama *yine de* bunu yapmamız gerektiğini anlamalısın." O araya giremeden devam ettim. "Bunun bir zorunluluk olmasını ben de istemiyorum ancak sık sık yaparsak eğlenceli olabileceğini düşünüyorum."

"Teoride kulağa harika geliyor, Dais. Ama gerçekte nasıl yürüyeceğinden emin değilim." Duraksadı. "Hayatında hiç bu kadar seks yaptın mı?" "*Artık yirmi yedi yaşındayım, senden çok daha büyüğüm ve daha tecrübeliyim*" duruşuyla konuşuyordu.

"Sanırım başlayacağım. Ailemizin iyiliği için." Gülümsedim. "Seninle sevişmek de ne zor işmiş." Onu kendime çekmek istiyordum, bunu hissetmiş gibi içgüdüsel olarak bana yaklaşıp kollarını omuzlarıma doladı.

Başımı öptü ama hâlâ tam anlamıyla kabul etmemişti.

Bu yüzden içimden gelen son bir şey söyledim. "Bu süreç boyunca her gün sana yakın olma fikrini seviyorum. Sadece her ayın kısa bir haftasında değil." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu çok mu kötü?"

Başını iki yana salladı. "Yine de her gün olmak zorunda değil. Ara vermeye ihtiyacın olursa, iki günde bir seks yapabiliriz."

Gülümsemeye başladım. "Bunu araştırdın mı?"

"Seni lanet olasıca hamile bırakmaya çalışıyorum, tabii ki araştırdım," dedi kısık sesle.

Seni lanet olasıca hamile bırakmaya çalışıyorum. Kalbim kabardı. "Tekrar söyle."

Kaşlarını kaldırırken güçlü elini şortumun arka cebine soktu. "Eğer ağrın olursa o günü, o haftayı, ne kadarına ihtiyacın varsa o kadar zamanı atlarız. Eğer benimle bu konuda kavga etmek istiyorsan, bunu evde yapmalıyız çünkü geri adım atmayacağım."

Bu çok cezbediciydi çünkü kısa ve ateşli tartışmalarımız destansı bir seksle son buluyordu. Tartışmalarımız asla otuz dakikayı geçmezdi. Her zaman kaybeden ben de değildim. Çoğu zaman istediklerime boyun eğen ilk taraf o oluyordu. Fakat bu kadar ciddi konularda nadiren pes ederdi.

Regl olduğumu hatırladığımda heyecanım azaldı. "Bu terimler hoşuma gitti..." Mikey'yi saatine bakarken yakalayınca sözümü yarıda kestim. "Saat kaç?" diye sordum Ryke'a.

Saatini kontrol etti. "Siktir." Hangi ürünleri almayı unuttuğumuzu görmek için hızla alışveriş arabamızı inceledi. "Mağaza açılmadan önce beş dakikamız var."

Tekrar arabaya tırmanıp ayakta kaldım. Yakındaki rafın üzerinden baktım, tüm mağazayı görebiliyordum. "Rose'u görüyorum."

Büyük ablam Connor'la birlikte kasanın yanında duruyordu, poşetlerine henüz yerleştirilmemiş ürünler hâlâ kasaya koyulmayı bekliyorlardı. Connor ve Rose birbirlerine dönmüş, meydan okurcasına bakıyorlardı. Ablam, kocasına delici bir bakış attı.

Kocası karşılık olarak sırıttı. Birbirlerine odaklandıklarında zamanın ve mekânın farkında olmayan bir tünel görüşüne kapılıyorlardı.

Jane, Rose'un gösterişli kolyesiyle oynuyordu. Soluk mavi elbisesiyle *Alice Harikalar Diyarında*'nın kahverengi saçlı halini andırıyordu. Annesinin koruyucu kollarında güven içindeydi.

Rose, anneliğe de sevdiği her şeye yaklaştığı gibi yaklaşmıştı. Kararlılıkla, tutkuyla ve zarafetle. Aynısını yapabileceğimi, her şeyi kontrol altına alabileceğimi umuyordum.

Alışveriş arabasını sürmeye başlarken, "Portakal suyu almadan gidiyoruz," dedi Ryke. Hafifçe sallansam da dengemi korudum.

"Belki Lo ve Lily kendi arabalarına koymuşlardır." Başımı hızla sağa sola çevirerek onları aradım. "Çoktan çıktılar mı?"

Kaşları anında endişeyle çatıldı. "Ne?" Bir eliyle arabayı iterken diğeriyle telefonunu çıkardı.

"Hayır, bekle." En sonunda Lily ve Lo'yu süt ve yumurtaların yanında görmüştüm. Birlikte tuvaletten çıkıyorlardı, Lily'nin omzunda bir bez çantası asılıydı. İkisi de aralarında yürüyen küçük çocuğa odaklanmış durumdaydı. Çocuğun yeşil gözleri heyecanla parlıyordu.

Maximoff Hale yarısı dolu alışveriş arabalarına doğru koşmaya çalıştı ama minik bacakları hızına ayak uyduramamıştı. Öne doğru sendeledi, tam yüzüstü düşmek üzereyken Lo oğlunu yakalayıp kucağına aldı.

Bunu istiyorum.

"Dais?" diye sordu Ryke.

"Moffy'nin bezini değiştiriyorlardı." Ellerimi ağzıma götürüp ablama seslendim. "Lily Calloway on numaralı koridora!"

Lily hızla başını çevirdi ve birkaç saniye içinde beni buldu. Ona el salladığımda şaşkınca gözlerini kıstı. Rafın üzerinde süzülen başım tuhaf görünüyor olmalıydı.

Lo "*ne bok dönüyor*" dercesine kaşlarını çattı. Onlara çok alışmıştım.

Zamanın dolduğunu göstermek isteyerek bileğime vurdum. Ardından yüksek sesle, "Portakal suyu aldınız mı?" diye sordum.

Lily'nin ağzı açık kalınca uzakta olduğumuz için söyledik-

lerimi tam duyamadığını anladım. Bir portakal suyu kutusunu kafama dikiyormuş gibi bir hareket yaptım. Sanırım sessiz sinema oyunlarında hiç iyi olmadığımı itiraf etmenin tam zamanıydı. Lily'nin yanakları kızarırken kocasınm kulağına bir şeyler fısıldadı.

Lo, telefonunu çıkardı.

"Hey." Ryke tişörtümü çekiştirdiğinde buğday ekmeğini ezerek arabanın içine, kıçımın üstüne düştüm. Yiyeceklerimizin kalanını yok etmemek amacıyla çömeldim. "Lo, Garth'ın çıkarken bir şişe portakal suyu alacağını söyledi."

Lily'nin koruması aralarındaki en iri, en uzun ve en kel olanıydı. Aynı zamanda en deneyimlisi olduğundan, grup halinde dışarı çıktığımızda koruma ekibinin amirali gibi hareket ediyordu.

Ryke telefonunu cebine koymak üzereyken, "Lily neden kızardı?" diye sordum.

"Ne zaman *kızarmadığını* sormak daha kolay olurdu," dedi Ryke. Lily'nin sık sık kızardığını bildiğinden Lo'ya mesaj atmadan önce bir an tereddüt etti.

"Onu görmedin," dedim ısrarla. "Sadece onu rahatsız edecek ne yaptığımı merak ediyorum." Kısa bir an duraksadım. "Onun önünde birbirimize temas ederden dikkat ettik, değil mi?" Bazen *izlemenin* de en az *yapmak* kadar seks bağımlılığıyla ilgili olduğunu unutuyordum ve onun gerilmesine neden olmak istemiyordum.

"Evet, sanırım ettik." Lo'ya mesaj attı. O an, birbirimizle yoğun şekilde flört etmeye başladığımızda çevremizi unutan çiftlerden olup olmadığımızı merak ettim. Lily sürekli onun için değişmememiz gerektiğini söylüyordu. Sonuçta o da toplum içinde Lo'yla yakın temasta olmayı seviyordu ve bize "*yapamazsınız*" demesi ikiyüzlülük olurdu.

Yine de aynı evde yaşarken onun bağımlılığına karşı saygılı ve bilinçli olmaya dikkat etmek istiyordum.

Ryke telefonu cebine koymadan önce hafifçe gülümseyerek gözlerini devirdi.

"Neymiş?" diye sordum.

Arabayı kasaya doğru sürmeye başladı. "Senin el hareketini mastürbasyon hareketi sanmış."

Gülmeye başladım. "Klasik Calloway."

"Klasik *Lily* lanet olasıca Calloway."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Ama o gerçekten *benim* mastürbasyon hareketimdi. Hepimizin bundan kendine pay çıkarması gerekiyor."

"Çok tatlısın." Eliyle saçımı karıştırdı. Arabayı tekrar ilerletirken hızla uzanıp en sevdiği granola gevreğinden iki kutu aldım. Sonrasında isteyeceğini biliyordum.

Kasaya yaklaştığımız sırada dışarıdan gelen kargaşa marketin girişine kadar uzandı. Sesler birbirine karışıyordu. "*Seni seviyorum, Loren Hale!*" ya da "*Evlen benimle, Ryke Meadows!*" gibi bağırışlar olacağını düşünmüştüm.

Haykırışları çok netti. Cam kapı ve çıkış görüş alanıma girdiği anda midem bulanmaya başladı.

Bu sefer tamamen yanılmıştım.

"Ölün, Calloway kardeşler! Ölün!" Bir sürü kişi birleşmiş, kan kırmızısı boyayla yazdıkları pankartlar eşliğinde bağırıyorlardı. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılırken tüylerim diken diken oldu. Dışarıda otuz, belki elli kadar öfkeli insan bir araya gelmişti. Giriş kapısı, "*kapalı*" tabelalarıyla kapatılmıştı.

Düşmanlıkları keskin bir tekme gibi kaburgalarıma çarptı. Her bir öfkeli yüzü inceledim, ifadeleri geriye sendelememi sağlayan bir kötülükle doluydu. "Ne yaptık biz?" diye mırıldandım. Kafam karmakarışık olmuştu.

Üstelik biraz da korkuyordum.

BÖLÜM 15

RYKE MEADOWS

"Hey, benimle kal." Daisy'nin yanağına çok da hafif olmayan bir şekilde vurdum.

Hâlâ alışveriş arabasının içinde çömelmiş haldeydi, dışarıdaki kalabalığa dalgın gözlerle bakıyordu. Paris'teki kargaşayı hatırlatan bir ortam olduğunda bu şekilde dalıp gittiğini daha önce de görmüştüm. O anlara geri dönüyor, isyanın ortasında sıkışıp kalıyordu. Gerçek şu ki, ben de o anlara defalarca kez geri dönmüştüm. Ancak sadece Daisy'yi kollarımda cansız bir halde hayal ettiğimde, adını tekrar tekrar haykırırken... *Dur. Sikeyim, dur.*

Benim de o noktaya itilmemin hiçbir anlamı yoktu.

"Daisy." Parmaklarımı yüzünün önünde şaklattım.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, en sonunda bakışlarını kaçırabilmişti. Yavaşça arabadan inip yanımda durdu.

Omzumun üzerinden Lily'ye baktım. Arabasını Rose'unkinin arkasına sürmüştü. Artık hepimiz dört numaralı kasanın yanındaydık. Korumalarımız ve Lo girişin yanında durmuş, market çalışanlarıyla konuşuyordu.

"Sence kaç kişiler?" diye sordu Daisy. Sesi durgun olsa da korktuğunu görebiliyordum. Derin bir nefes aldı ama tam olarak geri veremedi.

"Belki on kişi," diye yalan söyledim.

Benim arabamla kendisininki arasında durarak, "Matematiğin yanlış," dedi Connor. "Bir dahaki sefere saymak için arka patilerini de kullanmalısın." Siyah gömleğinin kollarını sıyırdı, bunu kavga etmek için yapmıyordu. Nadiren yumruk atardı.

Gerçekten esprileriyle uğraşacak havada değildim. Daisy'ye doğru başını salladığından dolayı durumu anlayabileceğini düşündüm. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim." Nedense şu anda her zamankinden daha genç görünüyordu. Aramızdaki yedi yıllık yaş farkı biraz daha netleşmişti. Bu bende sadece onunla ilgilenme isteği uyandırıyordu, elimi sırtına koyarak onu göğsüme çektim. Belimi kavradı, bağırışlar arttıkça tutuşu sıkılaşıyordu.

Connor onu bir süre daha izledi, yüzü ifadesizdi. Daisy'yi en az benim kadar iyi okuyabildiğini biliyordum. Zaten şu an iyi olmadığı fazlasıyla belliydi, teni kül rengine dönmüştü.

Lo arabamın yanına geldi. "Büyük bir sorunumuz var," dedi kaşlarını çatarak. "Koruma ekibi içeri giren herkesin silah taşıyıp taşımadığını kontrol edemezmiş çünkü çalışanlar beş dakika içinde marketi açacakmış." Siniri yüzüne yansımıştı, kaşlarını çattı. "Yani tam anlamıyla lanet bir kaosun ortasındayız." Bana keskin bir bakış attı. "Bu, sabahın beşinde uyanıp bir grup manyak tarafından karşılandığım son sefer olacak."

Dışarıdaki bağırışlar arttı. "Sizden nefret ediyoruz! Sizden nefret ediyoruz!"

Lo devasa cam girişi işaret etti. "Bunlar kesin *Raisin* Takımı hayranları olmalı."

Ona bir bakış attım. Ancak gözlerinin tekrar oğluna ve Lily'ye kaydığını gördüğümde sadece konuyu saptırdığım anlamıştım. Onları korkutmamaya çalışıyordu.

Eğer biri fiziksel şiddete başvurursa, kendimi kaybederdim. Daisy'ye, Lo'ya, Lily'ye, oğullarına, Rose'a ve Janie'ye, hatta Con-

nor'a bile zarar gelmesine kayıtsız kalamazdım. Lanet olasıca kendimi kaybederdim.

"Ölün, Calloway kardeşler! Ölün!" Bunları duymak beni mahvediyordu. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

Ablalarına dönerek, "Neden bu kadar öfkeliler?" diye sordu Daisy. İkisi de çocuklarının kulaklarına köpük tıkaçlar yerleştirmekle meşguldü.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Lily. Yüzü üzüntüyle kızarmıştı, Moffy'yi sakinleştirmekte zorlanıyordu. Küçük çocuk arabanın ön kısmında çırpmıyor, kulak tıkaçlarını takmayı reddederek ağlıyordu. Janie de aynı durumdaydı.

Connor ve Lo hemen eşlerine yardım etmek için yanlarına gittiler.

"Ölün, Calloway kardeşler! Ölün!"

"Tanrı aşkına," dedi Lo sertçe. Ardından Connor'a döndü. "Bana bir planın olduğunu söyle."

Connor başparmağıyla kızının gözyaşlarını sildi. "Var. Ancak bazı bilinmeyen değişkenler de var."

"Sikeyim, bu ne demek şimdi?" diye sordum.

"Bu dışarıdaki herkesin davranışlarını önceden kestiremeyeceğim anlamına geliyor. Kusurlu bir plan."

"Harika," dedi Lo kuru bir sesle. "Elinde mükemmel bir şey olan var mı?"

Yüksek sesle söylemeyecektim ama eğer Connor'ın planı bile az da olsa kusurluysa, ortada daha iyi bir seçenek yoktu.

Ortak sessizliğimiz, hepimizin bunun farkına vardığını gösteriyordu.

***

Üç çalışan market girişinin kilidini açıp alışveriş arabalarımızı Rose'un *Escalade*'ine ve Lily'nin *BMW*'sine doğru sürdü. İkisi de hemen marketin önüne park etmişti.

Yanımızda yedi koruma vardı. Hepsi de bebeklerini göğüslerine bastırmış, Rose ve Lily'ye arabalarına kadar eşlik ediyordu. Bizse bir süre bekledik. Lanet bağırışlar, gökyüzünü yırtarcasına yükseldi.

Daisy afişleri inceledi. **Değersiz + Nankör + Bok Parçaları = Calloway Kardeşler.** Sakin kalsa da dudakları acıyla bükülmüştü.

"Sadece birimize öfkeli olduklarında daha kolaydı," dedi bana. Lo ve Connor'la birlikte çıkışın yakınındaki saksı bitkilerinin ve üst üste yığılmış, rengârenk plastik sandalyelerin yanında bekliyorduk.

"Bunu atlatırlar." Elimi başına koyduğumda bir adım geri attı. Omuzları göğsüme dayanıyordu. Kollarımı boynunun etrafına dolayıp yanağına bir öpücük kondurdum.

"Nerede?" diye sordu Lo. Başını eğmiş, insanların ve korumalarımızın arasından Lily'yi görebilmek için uğraşıyordu. Kalabalık onu tamamen gölgelemişti.

Bizi beklemeden gitmek üzereydi ancak ben daha hareket geçemeden Connor onu siyah tişörtünden yakalayıp geriye çekti. "Bekle."

Kalabalığı işaret ederek, "Onu göremiyorum!" diye bağırdı Lo.

"O iyi," dedi Connor her zamanki soğukkanlılığıyla.

Lo alyansını birkaç kez çevirdi, kasları gerilirken kolundaki damarlar belirginleşmişti.

"İşte orada," diye araya girdi Daisy. Bakışlarını *Escalade*'e kadar takip ettiğimizde Lily'nin Moffy ile içeri girip kapıyı kapattığını gördük. Korumaları arkasında beklerken Rose, *BMW*'sine biniyordu. Arabalarını neden değiştirdiklerini biliyordum. Buraya gelirken Lily'nin arabası direksiyon sorunu yaşamıştı ve böyle bir kriz anında Rose kız kardeşlerinin daha güvenli bir araçta olmasını isterdi.

Mikey, Quinn ve Garth yanımıza geri döndüler.

"Şimdi gidebiliriz," dedi Connor.

Çıkış kapısını açtığımda Lo yanında Daisy ile birlikte dışarı çıktı. Connor ve ben de arkalarından ilerliyorduk. Elli kadar kişi arabalarımızdan uzaklaşıp koşar adımlarla markete, yani bize yöneldi.

"Nankörler!" diye bağırdı biri. Okumamız için posterlerini çılgınca sallayarak adeta etrafımızda dönüyorlardı. Biri neredeyse kardeşimin yüzüne çarpacaktı.

Postere vurarak uzaklaştırırken, "Geri çekil!" diye bağırdım.

Korumalarımız kollarını uzatmış, onlarla aramızda bir bariyer oluşturmaya çalışıyordu ancak bu insanların bazıları kolayca aralarından sıyrılabiliyorlardı.

Yeterince uzun olduğumdan neler olup bittiğini görebiliyordum. Arabalarımızın karşısındaki başka bir arabanın yanında hıçkırarak ağlayan birkaç genç kız vardı. Posterleri ellerinden sarkıyordu. İçimden daha iyi hissetmeleri için bir şeyler yapmak gelse de yapamayacağımı biliyordum.

Bir kız gözyaşları içinde Daisy'ye bakarak, "Seni sevmiştik," diye çığlık attı.

Daisy nemli alnını elinin tersiyle sildi, rengi solmuştu. Midem kasıldı. Bir elimi omzuna koyup onu ileri doğru yönlendirdim.

Lo bana baktı. "Siz ikiniz ne yaptınız?"

"Sence bu sikik şey bizim yüzümüzden mi oluyor?" dedim öfkeyle. *Biz hiçbir şey yapmamıştık.*

"Sürtük!"

"Hey!" diye bağırdım düşmanca sesin kaynağını arayarak. "Kimse sikik bir sürtük değil!" Tüm bunlar içimi kemirse de Daisy'yi arabalardan birine bindirmeye odaklanmak zorundaydım.

"Senden de nefret ediyoruz!" diye çığlık attı başka biri.

Mikey yanıma yanaştı. "Daisy'ye *Escalade*'e kadar eşlik ede-

ceğim. Kimsenin peşimizden gelmesine izin verme." Başımla onayladığımda Daisy'nin dirseğini kavrayıp onu arabaya doğru çekti. "Hadi, Daisy."

Mikey'yi takip ederken, "Poşetleri taşımalarına yardım edebilirim," dedi Daisy.

Ben cevap veremeden Mikey noktayı koydu. "Poşetler için endişelenme." Bagajlar açıktı, Vic ve Stephen hâlâ kâğıt torbaları içine yüklemekle meşguldü.

Bagajın açık kısmından Daisy'nin arka koltuğa tırmanmasını izledim. Lily, Moffy'nin pusetinin yanında ortada oturuyordu. Lo ve ben hızlıca Vic'e yardım ederek torbaları *Escalade*'in bagajına yerleştirdik. Connor da *BMW*'nin bagajını kapattı.

"Rose'u kontrol edeceğim," dedi ön kapıyı açıp arabaya binerken.

Lo ekmek ve yumurtaları umursamadan poşetleri sertçe bagaja yerleştiriyordu. "Ne garip lanet bir gün," diye mırıldandı.

"Sakin ol, dostum." Stresin onu daha da zorlayacağını biliyordum.

Bana ters bir bakış attı. "Sinirlenmeye hakkım var. *Sen* de sinirlisin, Superman."

"Ben Superman değilim."

"Haklısın. Sen daha çirkinsin." Alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Çok nankörsünüz!" diye bağırdı bir kız. İkimiz de dönüp baktık ve sesin kaynağını bulduk. Kız, on ya da on bir yaşından daha büyük olamazdı. Telefonunu ileri uzatmıştı, bizi videoya çekerken bir yandan ağlıyordu. *Bu ne halt...* "Çok kabasınız! Hepinizden nefret ediyorum! Sizden nefret ediyorum! Biz daha iyisini *hak ediyoruz*."

"Kesinlikle," dedi Lo kıza.

"Lo," diye uyardım.

Beni umursamadan devam etti. "Bizden daha iyisini hak ediyorsunuz ama unutma, bize âşık olan *sendin*." İleri doğru bir

adım atınca omzunu tuttum. "İnsanlara âşık olmayın çünkü sonunda sizi hayal kırıklığına uğratırız."

Kızın gözyaşları daha da arttı. "Sizden *nefret* ediyorum..."

Lo ağzını tekrar açmadan önce onu sikik arabanın bagajına doğru çevirdim. Araba bir *SUV* olduğu için arka koltukta diz çökmüş, koltuk başlıklarının üzerinden bize bakan Lily ve Daisy'yi görebiliyorduk.

"Ağlıyor musun?" diye sordu Lo. Bebek bezlerini su kasasının üstüne fırlattım.

Lily kızarmış yanaklarını sildi, gözleri iyice dolmuştu. "Hayır," diye karşı çıktı.

"Calloway," dedim Daisy'ye. "Yakala." Bu defa başka bir paket bezi ona fırlattım. Alnının ortasına çarparak ekmeğin üzerine düştü.

"Tüh," dedi gözlerinde bir gülümsemeyle. Ellerini ileri doğru uzattı. "Tekrar yap."

Lo başını Lily'ye doğru eğdi. "Gerçekten mi, aşkım? O zaman yanaklarından akan o ıslak şey ne?"

"Sümük." Lily kızardı. "Bu kafamda kulağa çok daha iyi gelmişti."

"Nasıl öyle geldiğini anlayamadım," dedim ve Daisy'ye kâğıt torbaları fırlattım. Bu defa yakalayarak yanına koydu.

Arkamızda çığlıklar yükselirken Lo karısına hayran hayran bakıyordu.

İki kâğıt torba daha aldığım sırada Daisy koltuğunda biraz daha aşağı çökmüştü. Callowaylerin ölmesiyle ilgili bağırışlar giderek artıyordu.

"Neredeyse bitti," dedim ona.

"Bizi görmezden gelemezsiniz!" diye bağırdı bir başkası.

Lo'yla aynı anda bagajı kapattığımızda Vic iki alışveriş arabasını yerine koyuyordu. Yedi koruma ve arkadaştan oluşan ekibimizden otoparkta sadece üç kişi kalmıştık.

Tam kardeşimle birlikte arkamı döndüğümde her şey tek bir sikik an içinde yaşandı. Aniden biri Lo'ya bir şey fırlattı. Sanki her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu. Yüzünü korumak için kolunu kaldırdı ama atılan şey *patladı* ve üzerine beyaz bir toz bulutu yayıldı.

Havayı elimle dağıtmaya çalıştım. "Lo!" diye bağırdım. İyi olup olmadığını anlayamıyordum. Onu göremiyordum.

Öksürük seslerini duydum. Ardından bir tükürme sesi geldi. "Lanet olsun," dedi Lo bir an için çömelerek. Yanına eğildiğimde dudakları, yüzü, omuzları ve saçı tamamen beyaz bir maddeyle kaplanmıştı. İki parmağımın arasma alıp ovaladım. *Un.*

Biri kardeşime un bombası atmıştı.

BMW'nin kapısı açılıp hızla çarparak kapatıldı. Connor elinde bir su şişesiyle yanımıza yaklaşıyordu.

Kendimi kaybetmek üzereydim. Connor kardeşimle ilgilenmek için eğilirken ayağa kalktım ve ellerimi başımın üzerine koydum. Kısılmış gözlerim sikik pankartlı kızların üzerine dikilmiş durumdaydı. Bunu kim yapmıştı? Onları hızla taradım ama yapan kişiyi bulamıyordum.

Herkes sessizleşmişti, yaklaşık yirmi telefon bize doğrultulmuştu ve video çekiyorlardı.

"Bu *sikik* şeyi neden yaptınız?" Çok öfkeliydim. Kardeşimi neden bombaladıklarını hiç anlamıyordum. O sosyal medyadaki *herkes* tarafından seviliyordu. O lanet olasıca bir favoriydi. Bir an için ıskaladıklarını düşündüm. Un bombasını bana atmak istediklerini tahmin ediyordum.

Ardından kalabalıktan birinin sesi yükseldi. "Biz sizi destekledik ve *sevdik*. Siz bizi umursamıyorsunuz bile!"

"Ne halttan bahsediyorsunuz?" Sesimdeki öfkenin gücü karşısında üç kız korkuyla geriledi. Anında bok gibi hissettim. İnsanları taciz eden taraf ben değilken bok gibi hissetmekten nefret ediyordum.

"Ryke," dedi Lo. Unu gözlerinden silmeye çalışıyordu ama sadece durumu daha da kötüleştiriyordu.

Ona döndüm. "Sakın lanet gözüne dokunma."

Benimkini tamamen kutuplaştıran yumuşak bir sesle, "Başını arkaya yasla," dedi Connor. Sakinleşmek istesem de yapamıyordum. Bu yaşananlardan sonra olmazdı.

Lo ikimizin de talimatlarına uydu, gözlerini açık tutmak için çabaladı. Connor gözlerini suyla duruladı.

"Gözlerini kırp," diye talimat verdi.

Lo söylediğini yaptı. Kan çanağına dönmüş gözlerinden süzülen su, unlu yüzünde izler bırakıyordu. Tişörtümü çıkarıp ona uzattım. Havlu gibi kullanarak yüzünü sildi, ardından başını sallayarak bizimle birlikte ayağa kalktı.

"Hadi gidelim," dedi tişörtümü bana uzatırken.

"Sende kalsın."

Tekrar başını sallayıp Connor'ı işaret etti. "Sen de bana gömleğini vermeyecek misin?" Öfkeyle kaynayan kanımı soğutmaya yetecek kadar neşeliydi.

Lo'nun kızarmış gözleri "*sorun yok*" dercesine bana kaydı.

Öyle değildi. Bir milisaniye bile sürse onun incindiğini görmekten hoşlanmıyordum, illa birisinin canı yanmak zorundaysa bu kişinin ben olmasını tercih ederdim.

"Bir dahaki sefere, sevgilim," dedi Connor. "Bunu daha yeni kuru temizlemeye verdim." Su şişesini ona uzattı. "Sizin evde görüşürüz."

Connor, Lily'nin arabasına doğru yürürken, "Bunu hak ettiniz," diye bağırdı bir kadın.

İçgüdüsel olarak kadına kardeşimin ve o kızların bu saçmalıkların hiçbirini hak etmediğini açıklamak için döndüm. Ancak Lo kolumu tutup beni oradan uzaklaştırdı.

"Gerçekten sadece eve gitmek istiyorum," dedi ısrarla. Sesi o kadar içtendi ki, anında geri çekildim.

Sürücü tarafına doğru ilerlerken, "Ben kullanacağım," dedim kardeşime. Bir keresinde arabasını mahvetmiş olmama rağmen direksiyona geçmeme bu sefer izin verdi.

Kapıları kilitleyip kemerimi taktım, Lo da aynısını yaptı.

"Lo!" Lily arka koltuktan öne doğru eğildi.

"İyiyim ben," dedi Lo. Yine de Lily kemerini açarak kocasının saçlarındaki ve yanağındaki unları temizlemeye çalıştı.

Bir elim direksiyondayken koruma ekibinin *SUV*'sinin arkasından otoparktan çıkıp sokağa ilerledim. Dikiz aynasından Daisy'ye bir bakış attım. Sessizdi, sadece camdan dışarı bakıyordu.

"Calloway," diye seslendim.

Bakışlarını camdan ayırarak önüne çevirmesi biraz zaman aldı. Gözleri kızarmıştı ama bunun sebebi kardeşiminkinden farklıydı.

"Bize neden kızgın olduklarını biliyoruz," dedi yumuşak bir sesle.

BÖLÜM 16

RYKE MEADOWS

Anında gerildim. "Nedenmiş?"

"*Ünlü Takipçisi*," diye fısıldadı Lily. Kollarını kocasına dolamıştı, Lo da onun dirseğini öptü. Kardeşimin karısının bu kadar yakınında olmasını sevdiğini bilsem de Lily'ye canlı ihtiyacım vardı.

"Siktiğimin emniyet kemerini tak, Lil."

Lily isteksizce kocasından ayrılıp koltuğuna yaslandı. Moffy ona bir şeyler geveleyerek pusetinde bacaklarını salladı. Genç kadın oğluna sessiz fısıltılar ve kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Lo bana huzursuz bir bakış atıp oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. "Emniyet kemeri takmamanın serbest kaya tırmanışından daha tehlikeli olduğunu fark etmemiştim. Ah, bekle..." Elmacıkkemikleri daha da keskinleşti.

Yorumunu görmezden gelsem de sikik acısını hissediyordum. "*Ünlü Takipçisi* ne hakkında yalan söyledi?" diye sordum.

"Yalan söylemediler," dedi Daisy.

Siktir, kafam çok karışmıştı. Direksiyonun üzerindeki parmak eklemlerim beyazlaştı. "O zaman ne oldu?"

"Nişan partimizde..." diye açıkladı. "Christopher Barnes bize *Philadelphia'nın Kraliçeleri* isimli bir *reality* şovu yapmak

isteyip istemediğimizi sordu. Ev hanımı olarak hayatlarımızı çekmek istiyordu. Biz de hayır dedik."

"*Ünlü Takipçisi* de herkese *reality* şovlar için nasıl birçok fırsat yakaladığımızı ve hepsini reddettiğimizi anlatan bir makale yayınladı. *GBA* yıllardır altı haneli maaş çekleriyle bize ulaştıklarını, onları reddettiğimizi söyleyen bir açıklama yaptı," diye ekledi Lily.

"Sanırım," dedi Daisy. "İnsanlar bizim değil, kanalın artık diziyi devam ettirmek istemediğini düşünmüştü. Şimdi hayranlar kızgın."

"Onlara hiçbir sikik şey borçlu değiliz," dedim öfkeyle.

Arabanın içine bir süre sessizlik hâkim oldu.

En sonunda, "Onlar *Superheroes & Scones*'u destekledi̇ler," dedi Lily.

Dükkânın her gün hayranlarla dolup taştığının farkındaydım. Lo'nun ayrı bir çizgi roman yayıncılık şirketi daha vardı. Rose'un kıyafet markası ve butiği vardı. Aile şirketlerinden bahsetmiyordum bile. Cobalt Şirketi, *Hale Co.*, *Fizzle*...

Elbette hepsi sadık hayranlardan ve destekten faydalanıyordu ama Lily veya Lo'nun buna karşılık olarak *çocuklarını* ortaya koymaları gerektiğini ya da milyonlarca insana borçlu olduklarını düşünmelerini istemiyordum. Omuzlarında böyle bir borcun yüküyle yaşayamazlardı. Kimse yaşayamazdı.

"Bunun için kimseye borçlu değilsin," dedim Lily'ye. "Ürününüzü satın alırlar ya da almazlar, iş orada biter." Bununla nasıl başa çıktığını görmek için kardeşime göz atmaya çalıştım ama hem ona hem de sikik yola aynı anda bakamıyordum.

Bu yüzden onun yerine tekrar önüme döndüm, sabah trafiğine takılmak üzereydik. Bu yetmezmiş gibi bir de yağmur yağmaya başlamıştı.

"Biri bir şey söylesin," diye arabadaki sessizliği bozdum. Keşke Connor da arabada olsaydı. *Ünlü Takipçisi*'ni yerle bir ede-

cek, seçimlerimizi savunacak cümleleri sıralardı. Ben boktan bir iş çıkarıyordum.

Daisy şakağını soğuk cama yasladı, yağmur damlaları camdan aşağı yuvarlanıyordu. "Bundan bıkmadınız mı? Yani... her şeyden gerçekten yorulduğunuz oluyor mu?"

İlk başta hiçbirimiz cevap vermedik, sessizliği bozan Lo oldu. "Her kahrolası gün."

Birimiz konuşana kadar ne kadar araba sürdüğümden emin değildim. Ardından Daisy tekrar sessizliği bozdu.

"*Philly'nin Prensesleri*'ni tekrarlayamam," diye itiraf etti Daisy. "Rose, Poppy ve Lily bunu yapmak isterse..."

"Bunu sensiz yapmayacağım," diye araya girdi Lily.

Dikiz aynasından Daisy'ye baktım. Kararsız görünüyordu. Ablaları için orada olmak istiyordu ama *Philly'nin Prensesleri* tam anlamıyla delilikti. Daisy kameralar arkasında o altı ay boyunca çok üzgündü. Modellik işinden fazlasıyla bunalmıştı ve eve her geldiğinde sahte bir gülümseme takınmak zorunda hissediyordu. Paparazziler kontrolden çıkmıştı. Sonrasında da uyku problemleri başlamıştı.

Tarihin tekerrür etmesini istemiyordum.

Trafikte yavaşlayarak durdum, sonunda kardeşime bakabilecektim.

Bir yudum su içerken kaşları hâlâ unla kaplanmış haldeydi. "Bizden nefret ediyorlar," dese de bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Ardından göz göze geldiğimizde hançer gibi kehribar bakışlarının altındaki özgüveni, bir tür savaşa hazırmış gibi görünen ifadesini yakaladım.

"Bizden nefret ederek canımızı yaktıklarını düşünüyorlar," diye devam etti Lo. "Ama zaten *hayatımın* büyük kısmını sevilmekten çok sevilmeyerek geçirdim. Bu yeni bir şey değil. Sadece aynı boktan şeyin daha fazlası."

Arka koltukta bir oyuncağı sallayarak, "Bok," dedi Moffy.

Lo gülümsemeye başladı. "Bu doğru, küçük adam."

"Peki ne yapmak istiyorsun?" diye sordum kardeşime.

"Bence onlara neden başka bir *reality* şov için imza atmayacağımızı söylemeli, bu konuda dürüst olmalıyız. Eğer öfkeleri dinmezse, bu onların bileceği iş. İnsanları bizi sevmeleri için bilinçli olarak yönlendirmek istemiyorum. Eğer bu yüzden işlerimiz biraz azalacaksa azalsın. Sadece ailemle hayatımı yaşamak istiyorum. Huzura olabilecek en yakın şekilde." Duraksadı. "Ne dersiniz?"

Kardeşimin kararıyla gurur duyarak birkaç kez başımı salladım. Rose ve Connor hepimizin arasında en hırslı olanlardı fakat onların da aynı şeyi isteyeceğinden oldukça emindim. Jane'i şirketlerinden çok daha fazla seviyorlardı. Daha önce ikisinin de onu korumak için itibarlarını ve işlerini riske attıklarını görmüştüm.

"Ya tekrar fiziksel şiddete başvururlarsa?" diye sordu Daisy. "İnsanların Ryke'la birlikte olmamdan hoşlanmadığı dönemde *Lucky's*'e girerken üzerime üç kere falan içeceklerini attılar."

Kaşlarım çatıldı. "Sadece bir kez olduğunu sanıyordum?" Bir kez bile zaten çok fazlaydı.

"Başka zamanlar da oldu ama unutulmaz değillerdi. Her neyse," dedi aceleyle. Böylece bunun üzerinde duramamıştık. "Demek istediğim, bu işin çok büyük olasılıkla burada bitmeyecek olduğu. Bu şaka yapan komşu çocukları değil. Bu milyonlarca insanın gerçek nefreti."

"Artık daha fazla korumamız var," dedi Lo. "Hem bu insanların çoğu sadece konuşuyor. Eğer içini kemiriyorsa, sosyal medyanı kapat gitsin. Bu kadar basit."

"Kimse sana zarar vermeyecek," diye araya girdim. "Söz veriyorum, Dais."

Philly'nin Prensesleri sırasmda olabileceğimden daha az te-

tikteydim ve insanlar *Raisyöldü* etiketi altında *tweet*'ler atarken sadece Daisy'ye ayak uydurabilmiştim, dünyaya yetişememiştim.

Bu sözün yüce ve imkânsız göründüğünün farkındaydım ama onun için, *ailem* için her şeyi yapardım. Lily bir keresinde bana 'Raisy gemisiyle birlikte batacağını' söylemişti ve o anda ona gözlerimi devirmiş olsam da hayatımın her günü böyle hissediyordum.

Daisy ile birlikte o lanet acı sona kadar giderdim.

BÖLÜM 17

RYKE MEADOWS

Daisy'nin kaskını çıkarıp saçını savuruşunu izledim. Bulunduğumuz yer karşısında şimdiden gülümsemeye başlamıştı. Kuzeyde, şehirden yaklaşık beş saat uzaktaydık. Motosikletlerimiz ormanın ortasında park halindeydi. Hava açıktı, güneş tepemizde parlıyordu. Sırılsıklam âşık olduğum kızla birlikteydim.

Ne kadar basit olursa olsun, bu anı tüm değerleriyle içime çektim.

"Nereye gidiyoruz, tırmanışçı adam?" diye sordu Daisy kaşlarım oynatarak. Ellerini beline koymuştu. Üzerindeki bol beyaz tişörtün üstünde, yeşil italik harflerle "*Benim Dağıma Tırman*" yazıyordu. Diz hizasındaki çoraplarının rengi, tişörtüyle uyumluydu.

Paslanmaz çelikten termosu ona doğru fırlattım. Bir an tökezlese de son anda yakalamayı başardı.

"Sen de tırmanıyorsun, Calloway."

Sırt çantasının tokalarını sıkarken gülmemek için kendini zorladı. Üzerimde uzun uzun gezdirdiği bakışlarını hissediyordum. Vücudumdaki kan aşağı bölgelere hücum etse de odağımı kontrol ettiğim malzemelerde tutmaya çalıştım.

Fermuar kayışına tutturulmuş karabinaları* yürürken şıngırdıyordu. Motosikletimin etrafından dolaşıp parlak kırmızı *Ducati*'sini düşen bir dalın altına sakladım. Yapraklar motorun rengini örtüyordu.

Su şişesini açıp kapattı. "Sadece bundan sonra duvara tırmanmak çok boktan gözükmeyecekse tırmanırım," diye ona öncesinde söylediklerimi tekrarladı.

"Adam Sully'yi biraz bile tanıyorsam, doğum günü pastası olmayan ve köşede kırılmış bir *piñata*** duran bir partiye gidiyor olmamız gayet mümkün." Buraya hiç gelmemiştim. Bu kaya yüzeyini daha önce görmemiştim bile ama dağcı çocukluk arkadaşım beni arayıp iyi bir yer bulduğunu söylemişti. Bu duvarın gevşek kayalar ve molozlarla dolu olmadığına dair küçük umutlarla beş saat boyunca motor sürmüştüm. Kısmen de olsa tırmanışa uygun olmasını istiyordum.

Orman yeşili cipi motosikletlerimizden yaklaşık beş metre uzaktaydı. İki çalının arasına yerleştirilmiş, üzeri yeşilliklerle kapatılmıştı.

Daisy bir yudum su içti. "Ne kadar üzücü bir metafor. Pastasız bir doğum günü partisi." Düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Sully *piñata*'lara bayılırdı."

"Evet, bayılırdı." Telefonumdaki koordinatları kontrol edip kuzeyi işaret ettim. "Hadi bakalım, sikik yolu göster."

Gülümsemesi genişledi ve mutlu bir şekilde önümde yürümeye başladı. Ağaç dallarını kenara itiyor, kayaların ve devrilmiş kütüklerin üzerinden geçerek ilerliyordu. Kuzeye gittikçe orman daha da yoğunlaştı.

Yarım kilometre sonra Daisy omzunun üzerinden cilveli bir

* Karabina, alüminyum veya çelikten yapılmış yaylı kapaklı metal halkadır. Tırmanışçının ipini, eminiyet kemerini, emniyet noktalarını ve diğer malzemeleri birbirine güvenli şekilde bağlamak için kullanılır. (ç.n.)

** *Piñata* özellikle Latin Amerika'da kutlamalarda kullanılan rengârenk kâğıtlarla süslenmiş, içi şeker ya da oyuncakla doldurulmuş süs eşyasıdır. Katılımcılar gözleri bağlı şekilde *piñata*'ya vurarak kırmaya çalışır ve dökülenlerden paylarını alırlar. (ç.n.)

şekilde bana bakmaya başladı. Kan damarlarımda hızlanarak aletime hücum etti, gösterdiğimden daha fazla uyarılmıştım.

Sanki beni etkilemiyormuş gibi kaşlarımı kaldırdım. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Başka bir gülümsemeyi bastırmaya uğraşarak başmı iki yana salladı. Yüzünü tekrar ağaçlara döndüğünde yıpranmış kot şortunun içindeki kıçına odaklandım. Bir kayanın üzerine tırmanırken teni daha çok ortaya çıktı. Seks sikik beynimin yüzde doksan dokuzunu işgal etmeye başlamıştı, bastırmadığım bir cinsel arzuyla dolmuştum.

Onu takip edip kayadan indikten sonra omzunu sertçe kavrayarak onu büyük huş ağaçlarının olduğu bölgeye yönlendirdim. Sessizliğimiz gerginlikle doluydu. Öyle bir gerginlikti ki, kalp atışlarım her geçen saniye daha da hızlanıyordu. Onun önünde durdum, göğsünün beklenti dolu nefeslerle yavaşça inip kalkmasını izledim.

Vücudunu bir huş ağacının beyaz gövdesine doğru itip ellerini başının üzerine kaldırdım. "Bekle."

Söylediğimi yaparken omzunun üzerinden beni izliyordu. Tam arkasındaydım, ellerim belindeydi ve bir şüphelinin üstünü aramak üzere olan sikik bir polis gibi bacaklarını aralıyordum.

Bunu hissettiğinde dudakları kıvrıldı. "Başım belada mı?"

Ellerim şortunun önüne doğru kayarken göğsüm sırtına yaslandı. "Siktir, hem de nasıl," diye fısıldadım kulağına. Şortunun düğmelerini ve fermuarını açtım. Bir avucumu karnının alt kısmına bastırarak vücudunu kendime sertçe çektim.

O da karşılık verdi, kıçını bana sürtüyordu. Sertleşip şortunu indirdim. Spor ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı, elleri ağacın gövdesini sıkıca kavramıştı.

"Ryke," diye soludu arzuyla. Hareketlerimi izlemeye devam ederken boynu gerilmişti. Göz göze geldiğimiz her an vücudum

onu tamamen hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Ellerimi tekrar kalçasında gezdirdim, teni pürüzsüz ve yumuşaktı. Gri pamuklu iç çamaşırını indirdim.

Adım atarak ayaklarının dibindeki kumaştan kurtuldu. Bana dönüp sırt çantamın kayışlarını açtı. Tişörtünü çıkardıktan sonra çantamı üzerimden attım. Kömür grisi tişörtümü başımın üzerine doğru çekti, ellerimiz birbirimizi soymak için gittikçe hızlanıyordu. Kaçınılmaz bir öpücüğü geciktiriyorduk.

Daisy tırmanış pantolonumun düğmeleriyle uğraşırken ben sutyeninin kopçasını çözdüm, göğüslerimiz birbirine yapışmıştı. Dudaklarım onunkilere yaklaşınca derin bir soluk aldı, ardından nefes alış verişleri kesikleşti. Sutyeninin askılarını kollarından sıyırdım, o da pantolonumu aşağı indirdi.

Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra pantolonumdan da kurtuldum.

Artık siktiğimin ormanında neredeyse çırılçıplaktı, üzerinde sadece çorapları vardı. Ben de siyah kompresyon şortumla kalmıştım. Onu kendime doğru çektim, kahverengi saçlarını geriye taradım. Güneşte geçirdiği onca zamandan dolayı ablalarının saçlarından bir ton daha açıktı.

Bana gülümseyerek öpüşmek için yaklaştığında geri çekildim. Onun bana yaptığı gibi ben de onu tahrik ediyordum. Kıçını avuçlayıp onu tekrar ağacın gövdesine doğru ittim.

Şaşkınlık dolu bir ses çıkardı, yeşil gözleri hevesle parlıyordu. Ellerimi daha aşağılara indirmeden önce göğüslerini okşadım. Kalçasını kavrarken ince bedenini uzun, baş döndürücü bakışlarla süzdüm.

Ardından en sonunda onu öptüm. Vücudu benimkine doğru kıvrıldı, elleri saçlarımı çekiştiriyordu. Dilimle dudaklarını araladığımda nefesi kesildi. Hızlıca ondan ayrılıp dizlerimin üzerine çöktüm.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. Beni izlerken gözleri büyü-

müştü. Bacaklarından birini omzumun üzerinden attım, sağ elim kıçını kavramıştı.

Parmaklarını gür saçlarımın arasında gezdiriyordu.

Mükemmel bir düzüşme pozisyonundaydım. Klitorisini yavaşça öptüm. Dilimi ve ağzımı kullanarak onu başka bir dünyaya gönderdim. Vücudunun titrediğini hissetmek beni lanet bir kaya kadar sertleştirmişti. Aletim içine girmek için resmen zonkluyordu.

"*Ryke.*" Parmakları kasılırken adımı haykırdı. "Ryke..." Titrediğinde yukarı baktım, bakışları tam benim üzerimdeydi. Ağzı kalıcı halde açık kalmıştı. Göz kapakları titriyordu. "*Ah.*"

Siktir. Hemen diğer bacağını da omzuma atarak ayağa kalktım. Onu öpüp emmeye devam ediyordum ama şimdi omuzlarımın üzerindeydi.

Tekrar nefesi kesildi, gözleri ağaçlara çevrilmişti. "Yapamıyorum..." Çok fazlaymış gibi başını iki yana salladı. "Yapamıyorum..." Keskin bir çığlık attı. Ayak parmakları kıvrılmış, kasları gerilmişti. Avucumun altındaki sırtının esnediğini hissettim. İkimizin de vücudu terle kaplanmıştı. Aşağı kaydığında onu omuzlarından tutup çektim ve ayaklarının üzerine indirdim.

Daisy yorgun bir şekilde bana yaslandı.

"Daha işimiz bitmedi, Calloway." Lanet olası bir bebek yapmak için onun içine girmem gerekiyordu ve o ıslanmadan böyle bir şey yapmaya niyetim yoktu.

Yaramaz ama yorgun bir gülümsemeyle şortumun lastiğini sıkıca kavradı. "Yirmi üç santimlik sikini içime mi sokacaksın?"

"Evet," dedim ona. "Tam buraya." İki parmağımı içine soktuğumda neredeyse boşalmama neden olacak tiz bir inleme çıkardı.

Dişlerimi sıkarak kendi uyarılmışlığımı bastırmaya çalıştım. Sırtı ağacın gövdesine çarparken parmaklarım onun hassas sinirlerini ovuşturuyordu. Daisy'nin bakışları kollarımdan karın kaslarıma indi, en az benim ona yaptığım kadar o da beni içine çekiyordu.

Şortumu çekiştirip indirdiğinde sert aletim ortaya çıktı. Üzerimdeki son kıyafeti de çıkardığımda kulağa "*Aman Tanrım*," gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Elini uzatarak bacaklarının arasındaki elimin üzerine koydu, parmaklarımın içinde nasıl kaybolduğuna bakıyordu. Görsel olarak uyarılan insanlardandı ve bu çok tatlı bir şeydi.

"Parmaklarımın içinde olmasını seviyor musun, tatlım?"

Çok ıslanmıştı, nefesi daraldı. Bileğimdeki kavrayışı sıkılaştı.

"Peki ya sikim? Bir sonraki isteğin bu mu, Calloway?" Boştaki elimle onunkini tutup aletimin üzerine koydum.

Doruğa ulaştığında neredeyse dizleri bükülecekti. "*Ahh!*" diye inledi. Parmaklarımı içinden çıkarıp onu belinden yakaladım ve ağaca doğru döndürdüm. Teni kaygandı.

Bir an için eğilip pantolonumdan telefonumu aldım ve avuçlarını beyaz ağacın kabuğuna dayadım. "Canın acırsa bana söyle," diye hatırlattım ona. Regl dönemi bittiğinden beri birlikte olduğumuzda ya da gün içinde ağrısı olmamıştı. Bu seriyi devam ettirmeyi umuyordum.

Omzunun üzerinden uzun süre bakamayacak kadar yorgundu ama ereksiyonumu kavrayıp arkadan içine kayışımı izledi.

Sıkılığı beni olabilecek en iyi şekilde öldürüyordu. Daisy nefes nefese kalmıştı, doluluk hissiyle sarsılmış görünüyordu.

"Ryke." Kalçasını kavradığım elimin bileğini tuttu. Daha da derine ilerledim. *Siktir.* Telefonumu kullanarak sadece aletimin içeri ve dışarı hareket edişini videoya alıyordum. Bu açıdan göremeyeceği bir yakın çekimdi. Otuz saniyelik kayıttan sonra telefonu ona verdim.

O videoyu tekrar oynatırken ben hızımı artırdım. Her bir itişim güneşi, gökyüzünü ve cenneti *becermek* gibiydi. "Siktir," diye inledim alçak sesle. Daha boşalmamıştım. Bunu bitirmeye hazır değildim.

Telefona bakmaya devam etti. Bu sırada aletimin etrafında kasılıp titriyordu. "Yapamıyorum..." dedi boğuk bir sesle.

Vücudunu kendime doğru çektim, kolumu beline dolayıp onu hem agresif hem de şefkatli bir şekilde becerdim. İkimiz de hayatımızın en yüksek zirvesine ulaşana kadar kendimi içine ittim.

"Yapa... *Ryke!*"

İçine boşalmaya başladım, o da benimle birlikte tekrar doruğa ulaşırken titredi. Sersemlemişçesine başını çevirdi ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Onu nazikçe öptüm. O da öpüşüme neredeyse vahşi bir şekilde karşılık verdi. Açlığının daha da arttığını hissedebiliyordum. Daha önce başkalarıyla hiç Daisy'yle olduğu gibi öpüşmemiştim. Dünya arkamızda alevler içinde olabilirdi ve bu sadece bedenlerimizi daha hızlı, daha güçlü bir şekilde hareket ettirmek için yakıtımız olurdu.

Birkaç dakika sonra nihayet birbirimizden ayrıldık. Yüz ifadesine odaklanırken yavaşça içinden çıktım. Bir an bile yüzü buruşmadı. "Bu benim ilk beşimde," dedi giyinip temizlenirken.

"Öyle mi?" Pantolonumu çektim, lanet bir gülümsemenin karanlık yüz hatlarımı aydınlattığını hissedebiliyordum.

"Bir dakikalığına bayılmış bile olabilirim. O kadar yoğundu." Sutyenini taktı. "İki vahşi hayvan, vahşi hayvanların yaptığı şeyleri yapıyor."

"Neymiş o şeyler?" Kömür grisi tişörtümü giyip sırt çantama uzandım.

"Türün devamı için bebek yapmak ve çiftleşmek." Şortunun düğmesini ilikledi. "Bu, doğanın bir parçası."

Bir anlığına sessiz kaldım, çantanın kayışlarını göğsümde birleştirip telefonumu cebime koydum. "Biliyorsun, Dais," dedim doğru kelimeleri seçmeye çalışarak. "Bunu o şekilde yapamıyor olsak bile bu doğal olmadığı anlamına gelmez. Sadece farklı olduğu anlamına gelir." Kendini yetersiz hissetmesini istemiyordum. Bebek sahibi olmak kimsenin değerini belirlemezdi. Kadın üreme organları olmasa bile kadındı... ama bunu söylememe gerek yoktu.

Sanırım Rose ona bunu çoktan söylemişti. Yine de bunun ne anlama geldiğini anlıyor olsa bile tam anlamıyla *hissetmesi* kolay olmayabilirdi.

"Biliyorum," dedi oldukça içten bir gülümsemeyle. Tişörtünü giydi, ardından saçlarını tepeden topuz yaptı. "Sadece yapabiliyorken rol yapmak istiyorum. Bu kötü bir şey mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır." Ona doğru yürüyüp şakağını öptüm. "Ne tür hayvanlarız?"

Kolumu şakacı bir şekilde ısırdı. "Sen bir kurtsun." Sonra uludu. Çok sevimliydi. Tam saçlarını karıştıracağım sırada telefonum çaldı.

Ben kimin aradığına bakarken su şişesini eline aldı. "Siktir." Hoparlöre bastım. "Yarım kilometre uzaktayız..."

"Güzel çünkü size doğru geliyorum. Senin için yaptığım şeylere baksana, dostum. Bunu "*neden-Adam-Sully-senin-en-yakın-arkadaşın*" listene not eder misin? Uzun zamandır kayıp olan bir kardeşin olduğunu falan biliyorum ama kızıl saçlarım ve yüzüm bana ekstra iki puan kazandırmalı."

"Sully," dedim.

"Beş ekstra puan, haklısın. Kendi değerimi düşürmemeliyim."

Başımı iki yana sallasam da Daisy'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kaç tane enerji içeceği içtiğini sorabilirdim ama o hep böyleydi. "Yavaşla, Sul."

"Yapamam, dostum. Yapamam... Sana gelmem lazım. Ah, bekle. İşte buradasınız."

Başımı kaldırdığımda ormandaki beyaz huş ağaçlarının arasından kızıl bir kafa gördüm. Adam Sully tarzında yarı selam verircesine tuhaf bir şekilde el sallıyordu.

Beline hafifçe dokunarak, "Hadi," dedim Daisy'ye.

Ona yaklaştığımızda Sully kollarını iki yana açtı. "Favori insanlarım!"

Arkadaşıma sarılmadan önce, "Selam, Sully," dedi Daisy.

O da Daisy'ye lanet olası pelüş bir hayvanmış gibi sarıldı. "*Onu seviyorum*," dedi bana dudaklarını oynatarak.

Ona ortaparmak gösterdim.

Güldü. "Bana o sikik kayanın harika olduğunu söyle," dedim sarılmaları bittiğinde.

"Karakteri var." Yüzü gülümsemesiyle gerilmişti.

"Sikeyim, harika." Yıkık dökük görünse bile muhtemelen tırmanmak isteyeceğimi biliyordum ama Daisy'yi korkutmak istemiyordum.

"Beni takip edin." Sully kuzeyi işaret etti.

Bizi nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM 18

DAISY CALLOWAY

Önümüzde otuz beş metrelik bir kayalık duruyordu. En azından Sully gökyüzüne doğru yükselen gri uçuruma böyle diyordu. Bazı bölümlerinde kayaya tırmanmak için net bir yol bırakmayan çıkıntılar vardı. Baş aşağı dönüp tutuşumu kaybedeceğimden endişeliydim.

Ryke kayayı temelden inceledikçe gözleri daha da parlıyordu. *Bir* parmağını yarıklardan birine sokup kendini yerden kaldırdı, ince tırmanma ayakkabılarının ucu iki santimden daha geniş olmayan bir dayanağa ulaştı.

Sadece iki metre tırmanıp tekrar yere indi. Uçurumu incelerken dudaklarının kenarı yavaşça kıvrıldı. Bir gülümseme, sert ifadesinin arasından sıyrılarak ortaya çıktı. Ben de hemen ona uyum sağlayarak gülümsedim.

Ryke'ı hayatı boyunca gerçekten sevdiği *tek* şeyin etrafında görmek kesinlikle paha biçilemezdi. Hiçbir zaman herhangi bir şeye Ryke'ınki gibi bir tutkuyla bağlanmamıştım. Fakat onunkini gözlemlemek beni yeni zirvelere taşıyordu.

Kaya tırmanışının kalbindeki yerini almak gibi bir amacım asla olmamıştı. Bunu kaybetmek, bu ana tanıklık etmemek çok üzücü olurdu. O kadar özeldi ki... Tutku. Aşk. *Mutluluk*. Hep-

sini görmek, tüm bunların bir parçası olmak benim için tatmin olmaktan da öte duygulardı.

Aileme yapmayı planladığım şeyleri gösterdiğimde projeden ve tüm bu çabadan ne kadar tatmin olduğumu görmelerini umut ediyordum.

Ayrıca artık bir çocuk yetiştirmeyi ne kadar çok istediğimin farkına varacaklarını da umut ediyordum. Anne olmaya, tutkularının gerçekleşmesine yardımcı olmaya duyduğum arzuyu görmelerini istiyordum. Hayatı yaşamak için daha iyi bir yol düşünemiyordum.

Ryke ayaklarımın dibindeki sırt çantasına dönmeden önce avucunu son bir kez kayanın üzerine koydu. Ryke ve Sully birkaç kelimeden fazla konuşmadan teçhizatı bir araya getirmeye başladılar. Halatlar, cihazlar, koşum takımları, karabinalar... Sayabileceğimden çok daha fazla alet vardı ve her biri neredeyse birbirinin aynısı gibi görünüyordu.

Ryke belirli birkaç spesifik aleti ararken Sully bana bir koşum takımı fırlattı.

Tırmanırken kendimi incitmekten korkmuyor olsam da koşum takımını giydim. Onları yavaşlatmak istemiyordum ve korkarım yetenek seviyem bu zorlu kayalıkta tam da bunu yapacaktı.

Elinde daha önce hiç görmediğim bir aletle ayakta durarak, "Sul ile birlikte önden tırmanacaksın," dedi Ryke.

Neden onunla tırmanmadığım üzerine fazla düşünmemeye çalıştım. Son birkaç yılda hem Sully hem de Ryle'la birçok kez tırmanmıştım. Onun arkadaşıyla eşleşmek, onunla eşleşmek kadar yaygın olan bir durumdu.

Elindeki alete bakarak başımı salladım. "O ne?"

"Anti çapraz yükleme kapısmı önleyici karabina." Kafamın karıştığım belli etmiş olmalıydım çünkü açıklamaya devam etti.

"Bunu *belay* halkama* takmam gerek. Düşersem beni yakalar. Sully tepede sabitleme yaptıktan sonra solo tırmanacağım." *Solo tırmanış*, tek başına ancak güvenlik önlemleriyle yapılıyordu. Elindeki alet, halat ve koşum takımı bunun içindi.

Sully iple uğraşmakla meşguldü, düğümleri çözüyordu. Başını salladıkça kızıl saçları dalgalanıyordu. Başından beri planın bu olduğunun farkında gibi görünüyordu.

Ryke solo tırmandığında genellikle bunu kayayı hissetmek için yapardı. Böylece hiçbir güvenlik önlemi almadan rotasını yeniden çizebilirdi.

Beni incelerken kaşları çatıldı. Sanırım uçuşan bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak bile savunmasızlığımı belli ediyordu. "Sorun ne?" diye sordu.

Bir şey yok dercesine başımı iki yana salladım ancak aklımda birkaç düşünce dönüp duruyordu. "Sully genellikle senin arkanda solo tırmanmıyor mu?"

"Bu durum sadece daha önce güvenle tırmandığım kayalığa solo tırmanıyorsam geçerli." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken dudaklarını ovuşturdu. Serbest solo tırmanış, emniyet kemeri veya ip olmadan tırmanmak demekti. Güvenlik önlemi yoktu.

"O zaman buraya bir kez tırmandıktan sonra serbest solo da mı tırmanacaksın?" diye sordum açıkça.

Elini indirdi, söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken gözlerini yere sabitledi.

"Neden bana en başta söylemedin?" diye sordum. "Sana serbest solo tırmanışı yasaklayacak değilim. Sully'nin senin için sabitleme yapmasma yardım etmekten, hatta bunu yaparken izlemekten bile memnun olurum."

Ryke bir elini saçlarında gezdirip beni işaret etti. "Seni bu-

* Tırmanışta, tırmanıcının düşmesini önlemek ya da durdurmak için kullanılan bir güvenlik yöntemidir. Emniyet alma için özel olarak tasarlanan güçlü bir halkadır. (ç.n.)

raya benim için çalışmaya getirmişim gibi hissetmeni asla istemiyorum."

Gülümsememek için kendimi çok zor tutuyordum. Bu kadar önemsediği için onu *son derece* çekici buluyordum. Hiç söylediği gibi hissetmemiştim, bir an bile aklıma gelmemişti. Onun serbest solo tırmanış sürecinin bir parçası olmayı *seviyordum*. Kuzeydeki bir kayalıkta Ryke'ın potansiyel yaralanmalardan kaçınabilmesi ve ölüm riski daha düşük bir şekilde tırmanabilmesi için, Sully ile birlikte beş saatten uzun bir süre boyunca yarıklardaki otları temizlemiştim.

Her dakikasına değer vermiştim. Ne onu yavaşlatmıştım ne de kenarda oturup izlemiştim.

"Yanlış anladığının farkındasın, değil mi?" diye açıkladım. "Yapmayı çok sevdiğin bir şeye beni de dahil ettin ve bunu benimle paylaştığın için minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyorum. Çok *mutluyum*. Tırmanırken bana hiç haber vermeseydin ya da bensiz beş saat araba kullanıp her şeyi tek başına yapsaydın bundan nefret ederdim."

"Vieni qui," dedi kısık sesle. Benimle çoğunlukla samimi anlarda, sessiz ve yumuşak bir şekilde mırıldanarak İtalyanca konuşurdu. Bu cümleyi sormadan tercüme edebilecek kadar çok duymuştum.

Buraya gel.

Bir adım daha yaklaştım, nasırlı eli şefkatle yanağıma doğru kaydı.

Vücudum ısınmıştı. "'*Bana sarıl*' nasıl söylenir?"

"Abbracciami." Kollarını omuzlarıma doladı, göğüslerimiz birleşene kadar beni kendine çekti.

Gülümsememi bastıramıyordum. "'*Bana bir öpücük ver*' nasıl söylenir?"

Başını eğip, "Dammi un bacio," diye fısıldadı. Ardından dudaklarını yanağıma bastırdı, tenimin karıncalanmasına neden olan ateşli izler bıraktı.

"Peki '*yala beni*'?" diye dalga geçtim.

Kaşlarını kaldırsa da dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Leccami."

Hızla boynunu yaladım, ardından bir köpek yavrusu gibi çenesine sokuldum.

Beni tam dudaklarımdan öpebileceği kadar kendine çekti. Sanki bunca zamandır bunu yapmak için sabırsızlıkla bekliyordu. Öpücük hemen hemen birkaç saniye sürdü ve arkamızdan gelen alkış sesleriyle kesildi.

İkimiz de alkışlamayı bırakan ama yüzündeki aptalca gülümsemesi silinmeyen Sully'ye döndük. "Ne yani? Bir erkek romantizmi takdir edemez mi? Düğününüzde mendil de olacak, değil mi? Ben ağlayan biriyim. Bez peçete kullanmaya falan karşı değilim." Duraksadı. "Tabii davet edilirsem." Gözlerini aramızda gezdirdi. "Davet edileceğim, değil mi?"

Ryke, "Hayır," derken ben aynı anda, "Evet," dedim.

Sully arkadaşını işaret etti. "Hain."

"Ezik."

Sully'nin ağzı açık kaldı. "Kurbağa suratlı."

"Kızıl zencefil kökü." Ona bir karabina fırlattı. Sekiz-dokuz yaşlarındaki arkadaşlıklarını neredeyse gözümde canlandırabiliyordum.

Sully saçlarını okşadı. "*Weasley* klanının bir parçası olmayı diliyorsun."

Ryke neredeyse gülümseyecekti. "Lanet olası nişanlımı düşürme."

"Hayatımı ortaya koyarım, dostum," derken ciddileşti. "Düşürmeyeceğim."

***

Adam Sully ile birlikte zirveye güvenli bir şekilde ulaşmıştım. O çoktan bir emniyet noktası kurmuştu, Ryke ise bir kez

solo tırmanmış ve iniş yapmıştı. Şimdi kayalığın dibinde duruyor, serbest solo tırmanışı için ekipmanlarını çıkarıyordu.

Yüzeyi çoğunlukla düz ve çimenli olan tepeden onu izledim. Uçurumun kenarmda dururken rüzgâr saçlarımı savuruyor, bana bugünün koşullarının "makul ama ideal olmadığını" hatırlatıyordu. Bunlar Sully'nin kelimeleriydi.

Ryke tebeşir çantasını beline bağlamış, tırmanmaya hazırdı. Tırmanış ayakkabılarımın uçları uçurumun kenarından hafifçe sarkıyordu. Korku çoktan sönmüş olsa da izin verirsem bana zarar verecek olan adrenalin yüklü fikirlerimi bastırıyordum.

Sully koşum takımımı arkamdan yakaladı. "Hey, çılgın." Beni kenardan bir metre uzaklaşana kadar geriye doğru çekti. "O ip olmadan yapabilir ama sen yapamazsın." Koşum takımıma bir karabina taktı. Halatı takip ettiğimde Ryke'ın artık kullanmadığı emniyet noktasına bağlandığımı fark ettim. Sully de öyleydi.

Gülümsedim. "Ancak," dedim. "Ölümüm kaçınılmazsa ip olmadan yapabilirim. Bilirsin işte, sadece *ölürüm*. Trajediyi düşünsene."

Sully bana karşı başını iki yana salladı. "Korkunç bir düşünce."

Büyük bir parçam ölümden *korkmayı* diliyordu. Bana zarar verecek insanlardan korkuyordum. Ryke'a zarar verecek, ablalarımı incitecek insanlardan endişeleniyordum. Ancak ölümün kendisinden korkmuyordum.

Yine de birinin hayatının büyük bir parçası olmak durup düşünmeme ve acı çekmeme neden oluyordu. Ryke'ı yalnız hayal etmekten nefret ediyordum, bu yüzden üzüntünün beni tüketmesine izin vermemeye çalışıyordum. Uğruna yaşayacak çok şeyim vardı ve yavaşlamaya hazır değildim.

Dirseğimle yan tarafını dürttüm. "Dağcıların yaşam süresine göre yetmişlerine yaklaştığım, Ryke'ın şimdiden yüz yaşında olduğunu ve gelecek yıla kadar ölmesi gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

Sully gökyüzüne bakarak düşündü. "Evet, şey... Ölüm onun-

la oynayanlara göre değişir." Gülümsememe karşılık verdi. "Hepimiz lanet olasıca korkuncuz, değil mi?"

"Öyle görünüyor." Ayaklarımın üzerinde sallandım. "Peki sen nerede yaşıyordun?" diye sordum konuyu değiştirerek. Ryke'ın tırmandığını hissetsem de aniden kenarda belirip onu rahatsız etmek istemiyordum.

"Her yerde ve hiçbir yerde." Sully kollarını iki yana açtı. "Ben tekerlekler üzerinde sertifikalı bir göçebeyim." Hâlâ cipinde yaşıyor, gidebildiği her yerde her gün tırmanış yapıyordu. Kayalıkları işaret etti. "Pennsylvania'ya sadece bu huysuz için dönüyorum."

"Sen buradayken tırmanmayı daha çok seviyor," dedim ona.

Sully'nin dudakları kıvrıldı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Tüm ruh hali değişiyor."

"Evet, daha çok somurtuyor."

"Daha mutlu oluyor."

Sully bana baktı. "Seninle de daha mutlu, biliyorsun değil mi?"

İkimiz de uzunca bir süre gülümsedik. Birinin mutluluğuna sebep olmak aşk gibi hissettiriyordu, haksız mıydım?

Cebimdeki telefonum titrediğinde çıkarıp mesaja baktım.

Reality şov konusunu tekrar düşünmelisin, Daisy. Sen ve ablaların magazin basınından büyük tepkiler alıyorsunuz. Son okuduğum haberde sana şımarık bir velet diyorlardı. Pislikler. – Cleo

Nişan partimden ve *Philadelphia'nın Kraliçeleri*'ni reddetmemizden bu yana, Cleo ve Harper bana durmadan mesaj atıyorlardı. Twitter ve dedikodu dergilerinde yazılanları bildiriyorlardı. Onlardan bu güncellemeleri ya da fikirlerini duymayı hiç istememiştim. Mesajlarına asla cevap vermiyordum ama asla anlamıyorlardı.

Bir saniye sonra birkaç mesaj daha geldi.

Kahretsin. Birisi #CallowayKızKardeşleriBerbat diye bir hashtag başlatmış – Cleo

En yeni Ünlü Takipçisi haberini okuma. Korkunç bir fotoğrafını çekmişler. Çok çirkin görünüyorsun ve sen bir süper modelsin. Ya da... öyleydin. – Harper

Lütfen şovu yapmayı yeniden düşün. Bunu sana endişeli bir arkadaşın olarak söylüyorum. – Cleo

Twitter'da çoktan gördüğüm kadarıyla şov fikrine sırt çevirdiğimiz için bizden nefret eden hayranlar kadar seçimlerimizin nedenini anlayanlar da vardı. Sadece nefret genelde daha yüksek sesli ve saldırgan olma eğilimindeydi.

Cleo üçüncü bir mesaj gönderdiğinde midem düğümlendi.

Seni her zaman seveceğim, kızım – Cleo

İlk seferde cevap verip bana mesaj atmayı kesmesini söyleyebilirdim. Fakat onunla bir diyalog başlatmak istemediğimden numaramı değiştirmek için bir plan yapmıştım. Doğru hissettiren seçenek buydu.

Tam telefonumu cebime koyacağım sırada bir bildirim daha geldi. Başım zonklamaya başlamıştı ama ekrana bakar bakmaz bu seferkinin eski arkadaşlarımdan birinden gelmediğini fark ettim.

Kötü haber. Koruman işi bıraktı. Sana yeni bir tane bulana kadar evde kalmanı ya da Garth'la birlikte dışarı çıkmanı istiyorum. – Babam

Mikey neden beni bırakmıştı ki? Hem de önce bana söyleme zahmetine bile girmemişti.

Mesajı birkaç kere baştan okudum, midem bulanıyordu. Ryke'la *her* dışarı çıktığımızda Mikey peşime takılmıyordu. Bugün de o günlerden biriydi. Babamın bundan haberi yoktu ama onaylayacağından şüpheliydim. Mikey'nin her şeyinden hoşlanmıştım ve yerine gelecek kişinin on kat kötü olacağından endişeleniyordum.

Bu işi babama devretmektense yeni korumayı kendim seçmeyi tercih ederdim...

"Ryke!" diye bağırdı bir kız. Daha önce hiç duymadığım bir sesti.

Sully küfrederken ikimiz aynı anda kenara doğru koştuk. Boğazımda bir yumru oluşmuştu.

"Ryke, buraya bak!" diye bağırdı bir adam.

Neydi bu şimdi? Sully beni arkaya doğru çekti, böylece ikimiz de oturmuştuk. Bacaklarımız uçurumdan sarkıyordu. Ryke duvarı yarılamıştı, zor bir tırmanış olduğu için hızı yavaştı. Hafifçe baş aşağı durması gereken bölüme ulaşmak üzereydi.

Arkadaşının orada olduğunu bildiği için, "Sul," dedi Ryke bir kere. Alnından ter süzülürken bir elini kaldırıp tebeşire batırdı.

"Siz ikiniz!" diye bağırdı Sully. Kalp atışlarım iyice hızlanmıştı. Pahalı kameraları olan bir adam ve kadın, sırt çantalarımızın yanında durup fotoğraf çekiyorlardı. "Hemen gitmeniz gerek!"

Sessiz kaldım. Eğer ben de itiraz edersem, Ryke'ın endişesi iyice artacaktı ve muhtemelen Sully'nin konuşmasından daha fazla konsantrasyonunu bozacaktım. Ryke, Sul konuşurken tırmanmaya alışkındı.

Adam telefonuna bir şeyler yazıp birkaç fotoğraf daha çekti.

Bu delilikti. Bizi takip etmedikleri ya da aptal bir *drone* ile izlemedikleri sürece bizi nasıl bulabildiklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Sitemizde bir *drone* gördüğümüz zamandan beri dışarıda seks yapma konusunda dikkatli olmaya çalışıyorduk.

"Ryke Meadows, buraya bak!" diye bağırdı kadın tekrar.

Ryke'ın yüz hatları gerildi, alışılmadık bir şekilde alnındaki teri koluyla sildi.

"Onlara gitmezlerse arkadaşını öldüreceklerini söyle," diye fısıldadım Sully'ye. Midem bulanıyordu. *Bu doğru değil.* Ancak doğruydu. Doğru olduğunu biliyordum.

Sully ayağa kalktı. "Arkadaşımı öldüreceksiniz! Koşum takımı kullanmıyor, bu yüzden *gidin*." Sully o kadar tehditkâr değil-

di ki... Üstelik ben de değildim. Lo burada olsaydı, bu çok daha kolay olurdu.

"Bize arkadaşınızdan bahsedebilir misiniz?" diye bağırdı adam.

"Siktir git!" diye bağırdı Sully, yüzü kızarmıştı. "Ne dediğimi duymuyor musun? Onu öldüreceksin."

Keskin bir nefes alıp yutkundum. Ayağa kalkarak Sully'nin yanına geçtim. İki yanımdaki parmaklarım seğiriyordu. Tişörtümün uçlarını düğümledim, sonra çözdüm. Bunu birkaç kez tekrarladım. Ryke garip bir açıyla tırmanıyordu, vücudu neredeyse yatay bir şekilde dışarı fırlayan bir kaya parçasının altındaydı.

Klik, flaş, klik, flaş, klik, flaş. Kameralar hiç durmuyordu.

Ryke'ın kaburgaları ustalıkla kontrol ettiği nefes alış verişleriyle inip kalkıyordu. Yansıyan kamera ışıkları yakındaki bir mağarayı rahatsız etmiş olmalıydı çünkü bir yarasa sürüsü dışarı fırladı. Ryke'm yanından kanat çırparak geçtiler.

Orman sessizdi. Hava hareketsizdi, ağaçlar kıpırdamadan duruyordu.

Sully yüzüstü uzanıyor, arkadaşına ulaşıp ulaşamayacağını görmek için elini uzatıyordu. Yakın değildi. Kimse yakın değildi. Ryke'm ayakları kayana kadar onu göremedim, artık sadece parmaklarının ucuyla tutunuyordu.

Tekrar bir çıkıntı bulmak ve yatay pozisyona geçebilmek için sallandı. Nişan gecemizde beni uyutmaya çalışırken, *"Sikik ayaklarını kullanmak neredeyse ellerin kadar önemli,"* demişti. *"Ağırlığını dağıtmalısın. Sadece üst bedenini kullanırsan dayanamazsın."*

Gözlerim kocaman açılmıştı, henüz yüzleşmeye hazır olmadığım duygularla yanıyordu. "Ryke," diye fısıldadım. *Sakın düşme. Lütfen, sakın düşme.*

Kendini kayadan yukarı kaldırmak için *tüm* kol gücünü kullanırken agresif bir şekilde çığlık attı. Yerden yirmi dört metre yüksekteydi.

Sakın düşme.

İşte tam o anda o düşünce kafama dank etti. Hâlâ ayağını koyabilecek bir çıkıntı bulamamıştı. Birden farkındalıkla sarsıldım. Ölümüne şahit olabilirdim.

Onunla yaşadığım her şey bir anda üzerime çullandı. Dizlerimin üzerine çökerken tüm bunlar içimi parçalıyordu. Bana ilk kez gülümsemesi, ilk baş başa kaldığımız zaman, ilk öpüşmemiz, gittiğimiz tüm o yerler, gördüğümüz ve yaptığımız her şey, birbirimizle doldurduğumuz tüm o yalnız anlar...

Bunların hepsi...

Ayağı bir yarıkla buluşunca zor kısmı tırmandı. Sağ ayağını da yerleştirip kollarını salladı. Sonra yukarı, bana baktı. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu.

Teşekkür ederim. Nefesimi verdim, rahatlık bedenime yayıldı.

"İyiyim, Dais," derken benden çok aşağıda durmuyordu. "Bana beş dakika daha ver."

"Ne kadar istersen," dedim yanaklarımı hızla silerek. "Lütfen benim için acele etme."

Sully sesli bir nefes verip diz çöktü. "Ter içindeyim." Tişörtünü salladı.

Ryke "*sikik kayaya tırmanan benim*" dercesine homurdandı. Parmaklarını başka bir yarığa sokarak vücudunu daha yukarı kaldırmadan önce arkadaşına ortaparmak gösterdi. Tekrar yükseliyordu.

Adam ve kadın hâlâ orada olsalar da artık onlara tek bir saniyemi bile vermek istemiyordum. Bu yüzden geri çekilip çimen alana uzandım ve bulutlu gökyüzüne baktım.

Yaklaşık beş dakika sonra yanıma bir vücut yığıldı, başı benimki gibi çimenlerin üzerindeydi. O buradaydı. Gözlerimden yine yaşlar süzülmeye başladı. *Hayatta.* Ryke'a baktım, nefes alış verişleri her zamankinden daha ağırdı. Başını bana çevirdi.

"Selam," diye fısıldadım.

Bir nefes verdi. "Selam."

Beni çok korkuttun. Seni seviyorum. "Hayattasın."

Beni o kadar aç bir şekilde öptü ki, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ciğerlerim yanıyordu. Bacaklarımız birbirine dolandı, ellerim onun nemli saçlarının arasında geziniyordu. Tokamı çaldığında kahverengi buklelerim yüzümün etrafına dağıldı. Dillerimiz birbirine dolaşırken başım adeta havada süzülüyordu.

Geri çekilip, "Hiçbir yere gitmiyorum, Calloway. Bu sikik şeyi sakın unutma," dedi. Gözlerinde "*sana kolay bir hayat sunmadığım için özür dilerim*" diyen bir bakış vardı.

Bunu yapmak zorunda da değildi. "Unutmayacağım. Söz veriyorum." Yanağından öperken elimi tıraşsız çenesinden aşağı kaydırdım. Onun yanında daha küçük hissediyordum. Beni sıkıca kendine çekerek bana ulaşmak için tırmandığını söylüyordu.

Sully aniden Ryke'ın yanma çöktü, onun da başı çimenlerin üzerindeydi. "Bir şeyin farkına varmaya başlıyorum," derken gökyüzüne bakıyordu.

Saçlarımı okşarken, "Neyin?" diye sordu Ryke.

Sully bize döndü. "İkiniz ciddi ciddi ünlüsünüz."

Ryke gözlerini devirdi.

"Düğününüzü televizyonda yayınlayacak mısınız? Çünkü Amerika'nın bana hazır olduğundan pek emin değilim. Beni yanlış anlamayın, ne olursa olsun düğüne geleceğim. Sadece öncesinde biraz hazırlığa ihtiyacım var." Kesinlikle ilgi odağı olmak isteyen insanlardan biri değildi. Avukat bir ailede büyümüştü, ablası da ebeveynlerinin izinden gitmişti. O ise daha özgür ve özel bir hayat seçmişti. Ailesiyle elinden geldiğince görüşmeye çalıştığını söylüyordu ama bu çok sık olmuyordu.

Ben ablalarımla yakındım, Ryke da erkek kardeşiyle yakındı.

İkimiz de bu bağları ve ilişkileri kaybetmeyi hayal bile edemezdik. Bu seyahatlerin sonunda her zaman eve dönebiliyorduk. Yani her ikisini de en iyi şekilde yaşıyorduk.

"Kimse lanet olası düğünümüzü kaydetmeyecek," dedi Ryke.

Özellikle de bugün biraz izole olmamıza rağmen gazetecilerin ortaya çıktığım düşünürsek, bunu özel bir şekilde yapmak imkânsıza yakın gözüküyordu. Fakat bunu başarmamıza yardımcı olacak *bir* planımız vardı.

Her ihtimale karşı sesimi kısık tutarak, "Ülke dışında evleneceğiz," dedim ona.

Sully doğrulup yumruklarını havaya kaldırdı. "Evet! Nerede?" Heyecanla ellerini birbirine sürttü. "Venezuela? Porto Rico? Madagaskar? Söyle bana, Daisy Calloway."

Ryke ona bir bakış atarak bacağını tekmeledi.

Sully de ona tekmeyle karşılık verdi.

Ben de doğrulup oturdum. "Çocuklar." Gülümsedim. "İkinizi ayırmam gerekecek mi?"

"Evet," diyerek başını salladı Sully.

"Sikeyim, hayır," diye küfretti Ryke bizim gibi doğrulurken. Beni kucağına çekip kolunu belime doladı.

Sully gülümsedi. "İtalya mı? İspanya mı?"

"Bir kıta belirledik," diye açıkladım ona. "Ama hâlâ ülkeyi seçmeye çalışıyoruz."

Sully son cevabı bekleyerek Ryke'a baktı.

"Güney Amerika," diye yanıtladı.

Güney Amerika'da evlenecektik.

Paparazzilerden uzak, güvenli bir yerde.

Mutluluğun saklı olduğu bir yerde.

En azından umudumuz bu yöndeydi.

BÖLÜM 19

RYKE MEADOWS

"Bu olanlar adil değil ve bana lanet olası hayatın *adil* olmadığını söyleyerek karşılık vermeyin. Otuz metrelik bir dağa tırmanırken kimse sana laf atamaz," dedi kardeşim öfkeyle. Telefonumu kulağıma bastırdım. "İnsanlığın sorunu ne? Herkes aklını mı kaçırdı?" Bir hafta önce beni takip ettikleri için *Ünlü Takipçisi* ile ilgili bir şikâyette bulunmuştu ama bunun bir önemi yoktu.

Halka açık bir alandaydım. O noktada istediklerini yapabilirlerdi, tutuklanmaları için de beni tekrar takip etmeleri gerekiyordu.

"Boş ver gitsin," dedim Lo'ya. Bu konuda kızgın olmaktan bıkmıştım.

Yerel halktan biri muhabirlere orada olduğumuzun haberini vermişti. Motosikletlerimizi bulup adımlarımızın ezdiği dal parçalarını kullanarak bizi takip etmişlerdi.

"*Ölebilirdin*," diye vurguladı. "Yoksa bu artık umursadığın şeyler arasında değil mi?" Kuru, acı dolu ses tonu kulak zarımı tırmalıyordu.

Rose'un arabasının arka koltuğunda kıpırdadım. Daisy ortada sıkışmıştı, Willow diğer tarafında oturuyordu. Arabayı Lily kullanıyordu, yolcu koltuğundaki Rose'un telefonunda hızla

mesaj yazarken dudakları kıvrılmıştı. Muhtemelen kocasıyla konuşuyordu.

"Ryke," diye çıkıştı Lo sessizliğim karşısında.

"Bunun üzerinde durmayacağım. Hayattayım, Lo. Sorun yok."

Hoparlörden Connor'ın sakin sesi yükseldi. "O zaman tabut siparişini verelim mi?"

Gözlerimi devirdim. "Hoparlörde miydim?" İkisi de çarşamba günü olduğu için burada olamamışlardı, *Hale Co.* ve Cobalt Şirketi için toplantıları vardı. İki iş de Philadelphia'daydı, bu yüzden gün boyunca birbirlerini görüyorlardı.

Connor'm kardeşimle benden daha çok vakit geçirdiğini bilmek başta benim için zordu. Şimdiyse Connor bazen öyleymiş gibi davransa da onun ilgisi için rekabet etmediğimizi hatırlamaya çalışıyordum.

Sikik bir cipsin çıtırtısını duydum. Bunca zamandır birlikte öğle yemeği yiyorlardı. "Evet, bunun senin için önemi olmamalı. Zaten önümüzdeki ay ölmüş olacaksın," dedi Lo.

"Siktir git," dedim hafif bir tonla.

"Öyle bir şey olmayacak, ağabeyciğim." Bir cipsi daha çıtırdattı.

Sikik midem guruldadı. "Meksika yemeği mi yiyorsunuz?"

"Evet." Yemeğinden tekrar yüksek sesli bir ısırık aldı. "Üç tavuklu *taco*, közlenmiş salsa, cips ve bir kutu *Fizz*." Sesindeki "*lanet olasıca kıskan*" tonunu neredeyse duyabiliyordum.

Calloway kız kardeşler ve benimle birkaç kelimeden fazla konuşmayan, açılamayacak kadar çekingen ve utangaç olan kız kardeşimle dolu bir arabadaydım. Beş yıl kadar önce Lo'yu benimle bir ilişki kurması için zorlamıştım ama o iyiliği için sert davranılmasma ihtiyaç duyan bir alkolikti.

Willow'a karşı bunu yapamazdım. Sonunda onu kendimden uzaklaştırdığımla kalırdım, o da doğrudan Jonathan sikik Hale'e doğru koşardı.

"Bu arada tebrikler," dedim kardeşime.

Uzun bir duraksama oldu. "Ne için?"

"Biliyorsun." Ekim ayının ilk haftasındaydık. Bu sikik gün, küçük erkek kardeşimin ayık kaldığı iki uzun yılı tamamladığı gündü.

Cevap olarak sert bir şeyler söylemesini bekledim ama bir anlık sessizlikten sonra, "Teşekkür ederim... Anlarsın ya, her şey için," diye cevap verdi. Sesi gergin olsa da samimiydi.

"Bunu kendi başına yaptın. Ben sadece senin yanında durdum."

"Evet, şey... sert birine ihtiyacım vardı." Ağzı doluyken konuşuyordu. "Şimdi de telefonu suratına kapatacağım."

Hat kesildiğinde dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı.

Rose'un yüzünde hâlâ kendinden memnun bir gülümseme vardı. Bacak bacak üstüne atıp koltuğunda dikleşmesini izledim. Connor Cobalt ile mesajlaşarak flört ediyordu. İkisi de düşündükleri kadar gizemli değillerdi.

Lily'nin elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı. "Niye yine ben sürüyorum?" diye sordu.

Daisy parmaklarını kalçama vurdu, hedefimize yaklaştıkça sabırsızlığı artıyordu. Ablasına cevap verirken kolumu omzuna attım.

"Çünkü buradakilerin arasında en iyi şoför sensin."

Eh, kesinlikle en iyi sikik şoför bendim.

Lily iltifat karşısında neşelenince Daisy'nin gülümsemesi genişledi.

Rose dramatik bir şekilde yumruğunun içine doğru öksürdü.

Lo burada olsaydı söyleyeceklerini neredeyse duyabiliyordum. *"İçinden kaçmaya çalışan şeytandan dolayı mı bu sesi çıkarıyorsun, Rose?"* ya da *"Ona dokunmayın. Şeytanlık bulaşıcıdır."* Ancak burada olmadığından arabada sessizlik yaşandı.

Onun burada olmaması çok tuhaftı. Kızlarla dolu bir araba-

da olmak benim için çok daha tuhaf olsa da kötü değildi. Özellikle değişmesini isteyeceğim bir durum değildi.

Kimse onu konuşmaya dahil etmeyince Rose daha sinirli bir ses çıkararak çenesini kaldırdı. "Ben daha iyi bir şoförüm."

Bu devasa arabayı şehir içinde sürüp paralel park edebiliyordu ama yine de benden daha iyi değildi. Connor burada olsaydı, muhtemelen sırf onu kışkırtmak için bu gerçeğe itiraz ederdi.

Ben onun kocası değildim. "Bu sikik bir yarışma değil," diyerek konuyu başlamadan sonlandırdım.

Rose oflayıp mesaj atmak için telefonuna döndü. Asla dile getirmezdi ama Connor'ı ve Lo'yu özlüyordu. Onlar etrafta olmadığında tartışamıyor ya da sözlü olarak kavga edemiyordu.

Rose koltuğunda dönerek bana baktı. "En azından nereye gittiğimizi söyleyebilirdin." Manikürlü, kan kırmızısı tırnakları orta konsolu kavradı. "Müstakbel baldızın olarak söylüyorum, beni karanlıkta bırakmak sana puan kazandırmaz." Sarı-yeşil gözleri beni delip geçiyor, beklediği cevapları beni yeterince korkutursa alabileceğini düşünüyordu.

Korkutamazdı.

Bu sikik bir sürprizdi.

Daisy'nin sürpriziydi.

Bunu bozmayacaktım. "Arkanı dön," dedim düz bir sesle.

Dudaklarını büzdü, üstünlük için bir bakışma yarışına başlamadan önce göz temasını kestim. Kabul ederek koltuğuna geri döndü.

Willow elindeki telefonu çevirip siyah çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itti.

Rose'a dönerek, "Mesajlarımı kontrol edebilir misin?" diye rica etti Lily. "Moffy'nin nasıl olduğunu bilmek istiyorum." Çocuklar, tüm gün alışveriş yapacağımızı düşünen Greg ve Samantha ile vakit geçiriyordu.

"*Arabayı ben sürmeliydim*," gibi bir şeyler mırıldandı Rose. Kız kardeşinden emir almaya alışkın değildi.

Koltuğunun arkasına hafifçe vurarak Willow'un dikkatini çekmeye çalıştım ama benden kaçınıyordu. Hayatının ortasında bir anda aile bağları kurmak konusunda kolaylık yaşamış biri varsa, bana yardım etmesi gerekiyordu. Ne de olsa bu iş benim için hiç net olmamıştı.

Ona babasından daha önce bahsetmediğim için kızgın değildi. Ancak sanırım Lo ve benim, ona Jonathan Hale ile konuşmaya başlamadan önce biraz beklemesini söylememiz konusunda kafası karışmış olabilirdi. Bence onu görmeden bazı şeyleri sindirmesi gerekiyordu.

Diğer yandan babamız hazırdan da öteydi. Bana sikik mesajlar atıp duruyor, ne zaman gelip onu görebileceğini soruyordu. Ben de yalnızca *beklemesini* söylüyordum. Fakat bu sonsuza kadar yapacağı bir şey değildi.

İçimden bir ses bu gergin sessizliğin babamızla ilgili olmadığını söylüyordu. Daisy'nin bahsettiği gibi *bunu* garip buluyordu. Benim onun ağabeyi olmam, onun için tuhaftı. Ben de öyle hissetmeye başlamıştım.

"Hey," dedim ona.

Daisy sırtını koltuğa yaslayarak Willow'un beni daha iyi görmesini sağladı.

Willow bana çekingen bir şekilde gülümseyip kendini meşgul etmek için açık kahverengi saçlarını tekrar örmeye başladı.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim. Lily ve Lo, *Superheroes & Scones*'taki tüm çalışanlara *Dördüncü Derece* evreninde yeni bir süper kahraman yaratma şansı verdiler."

Dördüncü Derece'nin ne olduğunu anlayacak kadar kardeşimi dinlemiştim. Henüz hiçbir çizgi romanı okumamış olsam da sloganlarının '*seninle benim aramda dördüncü derece*' olduğunu ve orijinal süper kahramanları olan Extent'i -Vic Whistler- biliyordum. Beklenenden çok daha fazla satış yapmışlardı.

Şimdiyse daha fazla köken hikâyesi, grup çizgi romanları ve tonla ürün çıkarıyorlardı. İkisiyle de gerçekten gurur duyuyordum. Lily ve Lo bu noktaya ulaşabilmek için çok uzun bir yol kat etmişlerdi.

"Rekabet bayağı sert," diyerek araya girdi Lily.

Willow başını salladı. "Çalışanlar işi fazlasıyla ciddiye aldı." Telefonunu bir elinden diğerine geçirdi. "Maya dairesinde bir akış teması bile hazırlamış." Duraksadı. "Şey... Jonathan, yani babamız bana dün bir sesli mesaj bıraktı."

Anında gerildim. "Öyle mi?" Dudaklarımı ovuşturdum. "Ne hakkında?" *Sonsuza kadar beklemezdi.* Dişlerimi gıcırdattım çünkü daha tavsiyemi bile almadan harekete geçmiş olabilirdi. Kaosla besleneceğinden ve boktan beyninin sevgi sandığı şeyleri yapacağından korkuyordum.

Gözleri önce bana, sonra tekrar ellerine kaydı. "Öğle yemeği için benimle golf kulübünde buluşmak istiyormuş."

Araba sessizleşti.

Kapı kolunu sıktım, midem aklıma gelen anılarla burkulmuştu. Jonathan Hale ile her pazartesi golf kulübünde buluştuğum anıları düşündüm. Çocukken bana içki verdiği o yer... Orası ona saygı duyduğum, sonra da ondan nefret etmeye başladığım sikik bir yerdi.

Willow'un gitmesini istemiyordum ama onun lanet olasıca hayatını kontrol etmek de istemiyordum.

Daisy elini benimkine kaydırıp sıktı. Ayaklarını koltuğun üstüne kaldırarak bacaklarını göğsüne çekti. Ardından Willow'a döndü. "Teklifini kabul edecek misin?" diye sordu.

"Kulağa samimi geliyordu," dedi Willow yumuşak bir ses tonuyla. Onunla buluşmayı düşünüyordu.

"Bazı ciddi çekincelerim var," dedim elimden geldiğince açık bir şekilde. "İyi bir adam gibi davranacak ama aslında değil."

Willow derin bir nefes verdi. "Onun hakkında tek bildiğim medyadan öğrendiklerim ve bunlar hiç iyi görünmüyor..."

Beynimi zorlayınca Jonathan'ın, Lo'yu istismar etmekle suçlandığını hatırladım.

Artık bunların doğru olmadığını biliyordum. Kardeşimden asla şüphe etmezdim, o da bunun tamamen sikik bir yalan olduğunu söylemişti.

Lily hemen ekledi. "Doğru değiller. O iddiaların hiçbiri doğru değildi."

"Biliyorum," dedi Willow. "Bunu bilsem de başka bir açıdan bakmak benim için çok zor. Ayrıca bana ulaştığı için bunu yapabilmeyi gerçekten ama gerçekten istiyorum. O benim babam..."

Koltuğumda öne doğru eğildim. "Seninle gelebilir miyim?" diye sordum açıkça. "*Seninle gelmeme izin ver*" ya da "*seninle gelmem gerek*" demedim. Bunu mümkün olan en iyi şekilde yapmaya çalışıyordum. Eğer hayır derse, en azından Lo'nun onunla gitmesi için ısrar edecektim.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, gözleri irileşmişti. "Gelmek istiyor musun?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Şey sanıyordum... Lo ondan hoşlanmadığını söylemişti."

"Hoşlanmıyorum ama senin yanında olmak istiyorum. Sen benim lanet olasıca kız kardeşimsin."

Bakışları tekrar telefonuna kaydı. "Sence Lo da gelmek ister mi?"

"Evet." *Kesinlikle.*

"Belki ikiniz de sadece bir süreliğine orada olabilirsiniz?" dedi soru sorar gibi. "Olur mu?"

İstediğim şey tam olarak bu değilse bile bunu kabul etmem gerektiğini biliyordum. "Evet, olur."

"Sola dön, Lily!" diye seslendi Daisy.

"Siktir." Lily arabayı sola çevirdi. Arkamızdaki cip de son anda yoldan çıktı. Korumalarımızın etrafta olması daha güvenliydi. Mikey, Malibu'daki kısa tatilinde sörf yaparken ayağını

kırdığı için işten ayrılmıştı. O zamandan beri Daisy'yi geçici olarak Connor'ın korumalarından biri takip ediyordu.

Yerine birini bulacaktık ama Greg beni arayarak, "*Lütfen bunu benim halletmeme izin ver*," demişti. Lütfen dediği için ona itiraz edememiştim. Sesi kulağa yalnızca küçük kızıyla ilgilenmek isteyen bir baba gibi gelmişti ve ben de buna saygı duymak istiyordum.

Rose bir kez daha koltuğunda döndü, kısılı gözleriyle bana baktı. "Buna," dedi eliyle Lily'nin gergin duruşunu işaret ederek. "Değse iyi olur."

Nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir fikirleri bile yoktu. Daisy yeni iş girişimini gördükleri andaki yüz ifadelerini izlemek için sabırsızlanıyordu.

Lily uzun bir nefes verdi. "İyiyim. Bu arabadaki en iyi şoför benim." Söylediklerine kendi de inanıyormuş gibi kararlılıkla başını salladı.

"İkinci en iyi şoför," diye düzeltti Rose. Klima menfezlerini Lily'yi serinletecek şekilde ayarlıyordu.

"Daisy öyle söylemedi." Lily gülümsemeye başladı.

"Hımm?" Daisy kafası karışmış gibi yapıp kemerini çıkardı.

Dikiz aynasından kardeşine bakarak, "Hayır!" diye bağırdı Lily. "Kimse benim arabamda kemerini çözemez. Şoförün kuralları. Kemerini tak, yoksa ceza alırsın!"

Daisy kaşlarını oynattı. "Kulağa heyecan verici geliyor." Ablasını görmezden gelip kucağıma tırmanmaya başladı. Camı indirmeden önce elleri kalçalarımda ve kasıklarımda gezindi.

Yaramaz yeşil gözleri bana döndü. "*Bu nasıl hissettirdi?*" diye soruyordu adeta. "*Ben hiçbir şey yapmadım, yemin ederim,*" diyordu. O böyle dururken kanım ısınsa da kaşlarımı kaldırarak ona baktım, onun oyununa gelmeyecektim. Ablalarıyla dolu bir arabanın içindeyken olmazdı.

Sadece onun duyabileceği şekilde alçak sesle konuştum. "Sen lanet olasıca bir baş belasısın, Calloway."

Gülümsedi, cam açıldığı için saçları çoktan uçuşmaya başlamıştı. "Yakında bana Calloway diyemeyeceksin. Biliyorsun, değil mi?"

"Benim için her zaman Calloway olacaksın." Sırtına kadar yükselen sarı tişörtünü aşağı çektiğimde kumaş tekrar tenini gizledi.

Bu tek hareket göğsünün derin bir nefesle yükselmesine neden oldu. Kucağıma oturup elleriyle pencerenin çerçevesini kavradı ve yalnızca benim duyabileceğim bir şekilde, "Sen iyi bir adamsın. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. Gözleri yüz hatlarımda geziniyordu.

Beni izlemesini izledim. "Çok mutlu görünüyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bir sırrım var," diye fısıldadı. Ardından bana doğru iyice eğildi, dudakları kulağıma değiyordu. "Gerçekten ama *gerçekten* çok mutluyum." Sonra pencere *yukarı* doğru kapanmaya başladı. "Hey!" Daisy üzerimden kayarak birkaç kere düğmeye bastı ancak kilitlenmişti.

"Dışarı atlamayacaksın!" diye bağırdı Lily.

"Sadece biraz temiz hava almak istemiştim." Daisy ceylan gözleriyle ablasına baktı ve çok tatlı bir şekilde yüzünü astı. Onu orta koltuğa oturturken sırıtmaya başladı. Yüzünü itmeye çalıştığımda da lanet olasıca elimi ısırdı.

"Arka koltukta flört etmek yok," diye duyurdu Rose.

"Flört etmiyoruz," dedi Daisy gözlerini dikmiş bana bakarken.

Tekrar kaşlarımı kaldırdım, onu omzumun üzerine atmak istesem de sikik bir arabanın içinde sıkışıp kalmıştık.

Rose alaycı bir şekilde güldü. "Ben de Rose Calloway Cobalt değilim."

Daisy şaşırmış gibi yaptı. "Olamaz. Peki kimsin sen?"

Rose hiç eğlenmiyordu. "Neredeyse yanımda oje getirecek-

tim ama *'Hayır, kardeşlerimi oje kokusuyla boğmak istemiyorum,'* diye düşündüm. Şimdiyse sadakatimi sorguluyorum." Daisy'ye "*sadakatimi sorgulamama neden olduğun için de seni suçluyorum*" anlamına gelen bir bakış attı.

Sıcaktan bunalmıştım. "Buranın havalandırmasını açar mısın?" Daisy'nin dizlerinin önündeki klima menfezleriyle oynadım.

"Lil, tekrar sola dön!" diye bağırdı Daisy. "Ah, bekle. Kaçırdın..." Telefonunun kilidini açtı.

"Ne?" diye sızlandı Lily. "Nasıl?" Bakışları dikiz aynasına kaydı. "Ben araba kullanırken siz ikiniz birbirinizi mi elliyorsunuz? Yeni kural geldi. Elleşmek de yasak."

"Herkes için," dedi Rose. "Tüm arabalar için geçerli." Vizör aynasını kullanarak koyu kırmızı rujunu sürdü.

"Bir dakika?" Lily'nin gözleri genişledi. "Ne? Hayır..."

"Bu konuda ikiyüzlü davranamazsın." Rose dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tamam." Daisy, Google Haritalar'ı açmıştı. "Başa saralım. Gerçekten çok yakınız." Lily'ye bir *U* dönüşü yaptırdı, ardından beş dakika bile geçmeden oraya ulaşmıştık.

"Sola dön, sonra da park et."

Lily çakıllı bir yola girdiğimizde arabayı yavaşlattı. Yolun iki yanı ladin ağaçlarıyla kaplanmıştı. İşaretsiz bir seyir noktasına kadar ilerledi. Paslanmış bir tabelada "***özel mülk, sadece sakinler girebilir***" yazıyordu.

Ablaları ve Willow şaşkınlıkla birbirlerine baktı.

Daisy ellerini çırparak, "İnmeye hazırlanın!" diye bağırdı.

Arabadan ilk inen ben oldum. Botlarımın tabanı önce çakılla, sonra da çimenle buluştu. Şerit boyunca ilerleyip etrafa baktım. Doğu kıyısındaki dağ sırası, göz alabildiğine uzanan yemyeşil ve sarı tonlarla doluydu. Çatılar, evler ya da yüksek binalar yoktu. Doğanın el değmemiş, engellenmemiş bir yerindeydik.

Sonbaharda renkler daha zengin ve canlı olacaktı. Temiz havayı ciğerlerime çektim. Sikik şehirden sadece birkaç saat uzaklıkta, bu kadar güzel bir yerin olabilmesi neredeyse gerçek dışıydı.

"Anlamıyorum," dedi Lily arabayı kilitlerken. Arkadaki *SUV* de park etti ama korumalar araçtan inmedi.

"Burası asfalt bile değil," dedi Rose. "Burada olmamız gerektiğine emin misin?"

Daisy paslı tabelanın yanındaki bir kayanın üzerinde durmuş, ablalarına cevap vermek üzereyken Lily "***özel mülk***" yazısını işaret etti.

"Kaçak giriyoruz!" Garip bir şekilde geri çekildi. Ay yürüyüşü yapıyormuş gibi görünmüştü.

"Buraya toplanın." Daisy herkesi öne doğru yönlendirdi.

Rose etrafına böcek ilacı sıkıp kollarını göğsünde kavuşturdu, on santimlik topuklu ayakkabıları çakıl zemine sertçe gömülmüştü.

Ablaları ve Willow kayaya yaklaşırken ben geride durdum. Bu gösteri tamamen onlar içindi.

Ellerini kalçalarına koyarak, "Uzun zamandır aklımda büyük bir fikir vardı," diye başladı Daisy. Rüzgâr kahverengi saçlarını savurdukça karşımdaki kadına duyduğum sevginin içimde kabardığını hissediyordum. "Çok büyük işlere kalkışmışım gibi görünecek ama *her şeyin* farkında olduğuma dair söz veriyorum. Sadece önce beni dinleyin, olur mu?"

Herkes dikkatle dinliyordu.

Daisy kollarını iki yana açtı. "Burayı satın aldım."

Lily burnunu kırıştırdı. "Ağaçları mı?"

"Araziyi," dedi Rose farkındalıkla. Aniden tamamen hareketsizleşmişti, Daisy en çok ona odaklanmıştı.

"Hayatta kaybettiğim bazı şeyler var," diye düşündüklerini ifade etmeye çalıştı Daisy. "Hiçbir zaman tecrübe edemediğim

deneyimler, edinemediğim arkadaşlar. Ryke bir keresinde bana her yıl yazı iple çeken bir çocuğun hikâyesini anlatmıştı. Bu çocuk kalıcı bir dostluk ve *ömür boyu* sürecek bir deneyim yaşamıştı. Arkadaşların bir araya geldiği ve maceralar yaşadıkları bir yer hayal edebiliyor musunuz?"

Adam Sully ve beni anlatıyordu. Yaz kampı arkadaşlarıydık.

"Daha önce hiç kampa gitmemiş olabilirim," dedi Daisy. "Ama bir kamp inşa etmek konusunda kararlıyım. Yaz boyu kamp yapanların yeni arkadaşlar edindiği ve en çılgın maceralarını yaşadığı bir yer."

Tüm sikik dünyada Daisy Calloway'e en çok yakışan şey buydu. Çocuklara vahşi doğa, dostluk, *zipline* ve ip parkurları gibi heyecan dolu deneyimler sunacak bir yer olacaktı.

Lily, Willow'la birlikte kız kardeşini alkışladı. Lily'nin yanaklarından yaşlar süzülürken gülümsedim. Daisy'nin yakın arkadaşlarının ihaneti de dahil olmak üzere çok fazla şey atlattığını biliyordu ve şimdi kardeşi arkadaşlığa değer veren bir yer inşa etmeyi planlıyordu.

Kocaman, bağışlayıcı bir kalbi vardı. İnsanlar onu ne kadar yakmaya çalışırsa çalışsın, yükselmenin bir yolunu buluyordu.

Daisy, Willow ve Lily'yi kayaya çıkmaları için yanına çağırdı. Onlar usulca yaklaşırken Rose sert adımlarla yanıma geldi. Bakışlarında soğukluk ve endişe birbirine karışmıştı.

Yanımda durdu. "Ayrıntıları bilmem gerek."

Daisy için mutlu olmasına ihtiyacım vardı. Bu lanet olası projeye ruhunun büyük bir kısmını adamıştı ve bu sadece kampın başlangıcıydı. "Araziyi satın aldı," dedim sertçe.

Daisy, Lily'nin yukarı çıkmasına yardım etmeye çalışıyordu. O elinden tutup çekerken Willow da tepeye ulaşabilmesi için alttan destekliyordu. Lily Hale'in üst beden gücü yoktu.

"Bunu duydum," dedi Rose. Alnı endişeyle birkaç saniyeliğine kırışmıştı. "Ne kadara mal oldu?"

"Siktiğimin parasına sahipti." Savunmaya geçmemeye çalışıyordum. Rose'un sorularının sevgiden kaynaklandığını biliyordum ama küçük kız kardeşine güvenmek zorundaydı.

Sesini alçaltarak, "Parası olduğunu biliyorum," diye tısladı Rose. "Ama ne kadarını *bunu* inşa etmek için kullanıyor?" Tekrar kollarını göğsünde kavuşturdu.

Hepsini. "Durumumuz iyi. Tırmanışlardan kazandığım her şeyi biriktiriyorum..."

"Bununla tamamı bitecek, değil mi?" diye sordu dudakları aşağı doğru kıvrılırken. "Modellik yaparak kazandığı tüm parayı buna yatıracak?"

"Evet." Hâlâ güven fonu ve mirasına sahipti. Ancak ilki harçlık gibi bir şeydi ve ikincisi de ailesi hayatta olduğu sürece hayali bir paraydı. "Bu iş başarısız olur ve sonunda *hiçbir şey* kazanamazsa bile Greg'in yardımı olmadan ona destek verebilirim."

Fakat Rose koruyucu bir abla olduğu için Daisy'nin kendi ayakları üzerinde durabilmesini istiyordu. Sessizleştiğinde elimi saçlarımın arasından geçirdim. Willow da kayaya tırmanmaya çalışıyordu.

Lily ve Daisy iki kolundan tutarak onu yukarı çekti.

"Yaz kampı mı?" diye sordu sessizce.

"Evet. At biniciliği, göl, kulübeler... her şey olacak." Rose'un gerçekten anladığım abla endişeleriyle söylediklerimi tartıp değerlendirmesini izledim. Eğer söz konusu benim kardeşim olsaydı, sanırım ben de bu soruları sorardım. Ayrıca birinin bana gerçek lanet olasıca ayrıntıları anlatmasını isterdim. "Yüzüne bak, Rose. Sonra da bana bir hata yaptığını söyle."

Rose hiç kıpırdamadı, inatçı sarı-yeşil gözleri benim üzerimdeydi. "Neden benim tavsiyemi istemedi?"

Onun adına duyduğum gurur içimi doldurdu. "Çünkü hayatında ilk kez gerçekten ne istediğini tam olarak biliyordu. Bunun için kimsenin tavsiyesine ihtiyacı yoktu."

İfadesi farkındalıkla değişirken sonunda arkasını döndü. Daisy ufka bakıyordu, kollarını Willow ve Lily'nin omuzlarına atmıştı. Üçü de kayanın üzerinde oturuyorlardı. Bir kartpostal fotoğrafı gibi güzel görünüyorlardı.

Gülümsemesi lanet olasıca güneşi bile aydınlatıyordu.

Dünyada bu andan daha mutlu bir şey yoktu.

Rose da bunu görebiliyordu. Düşen bir damla gözyaşını sildi ve saçlarını bir omzunda topladı. "Ona üzüldüğümü söyleme." Ben daha cevap veremeden, on santimlik topuklu ayakkabılarıyla küçük kız kardeşine doğru ilerlerken yanakları gururla kızarmıştı.

"Söylemem," dedim kısık sesle.

Bu sözü tutmak kolay olacaktı.

BÖLÜM 20

DAISY CALLOWAY

Şiddetli bir türbülansın ardından pilot, koltuklarımızdan kalkabileceğimizi duyurdu. Ryke ve ben neredeyse aynı anda kemerlerimizi çözdük. Nişanlım "*yirmi yedi yaşındayım ve ne istediğimi biliyorum*" tavrıyla elimi tutup beni uçağın koridoruna çekti. Tuvalete doğru ilerliyorduk.

Connor Cobalt'ın özel jetindeki krem rengi deri koltukların yanından geçtik. Herkes Noel tatili için burada toplanmıştı. Eh, ebeveynlerimiz hariçti. Birazdan yapacağım şeyi düşününce, babam bu uçakta olmadığı için gerçekten minnettardım.

Jane'in, Rose'un kucağında oturduğunu gördüm. Connor küçük kızının kahverengi saçlarına minik bir kurdele takmaya çalışıyordu, ablam ise Jane'e tatlı tatlı bir şeyler anlatıyordu. Janie'nin yanakları ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu, henüz uçakları pek sevmiyordu.

En azından Moffy onun gibi değildi, babasının göğsüne yaslanmış halde uyuyordu. Lo sırtını hafifçe kavramış onu desteklerken, aynı anda telefonunda gezinip Lily'nin omzunun üzerinden bir çizgi roman okuyordu. Willow tatil için Maine'e dönmeye karar vermişti. Kız kardeşi ve annesiyle vakit geçirmek istiyordu. Poppy, Sam ve sekiz yaşındaki kızları Maria ise

tuvalete en uzak masada bir *art-deco* yapbozunu birleştirmeye çalışıyorlardı.

Aile tatillerinde çocuklara odaklanmamak çok zordu. Bazen merak ediyordum. Acaba hep böyle mi olacaktı?

Ryke ve Daisy; hiçbir yükü ya da sorumluluğu, bakacak ya da ilgilenecek küçük çocukları olmayan amca ve teyze... Bu belki de sonsuza dek bizim unvanımız olabilirdi.

Ryke omzunun üzerinden bana baktı. Dış görünüşündeki sertlik bir an bile yumuşamıyordu. O ana odaklanıp tıraşsız çenesinin sertliğini, yüz hatlarına sinmiş o vahşi tehlikeyi izledim. *Benimle olmanın ne anlama geldiğini biliyor musun, Calloway?*

Evet. Evet, biliyordum.

Kaşlarımı oynatarak sırıttığımda hızla başını çevirdi, şakalarıma teslim olmayacaktı. Açıkça istek göstermemesi, karanlık ve gizemli kalması çok hoşuma gidiyordu. *Ne düşünüyorsun, Ryke Meadows?*

Tuvalet kapısını açtı ve önce benim içeri girmemi bekledi. Uzun süredir tek kelime etmemiştik. Gerilim içime işliyordu. Kapıyı kapattıktan sonra küçük alan iyice daralmıştı. Bir adım attığında sırtım lavabonun kenarına yaslandı.

Ellerini tezgâhın iki yanına koyarak beni sıkıştırdı. Tepemde bir kule gibi yükselirken bakışları üzerimdeydi. Yavaşça birbirimizi süzen sıcak bakışlarımız buluştu. Hafifçe omzuna dokundum. Ne geri çekildi ne de yumuşadı. İfadesiz ve sertti.

Nefesim kesilirken gömleğini kavradım, aynı anda öne doğru eğildi. Sert yanağı benimkine değiyordu. Çenemi kaldırmam için hafifçe yüzümü dürttü. Vücutlarımızın kelimeler olmadan ilkel bir şekilde iletişim kurması, içimin zevkle ısınmasına neden oluyordu. Başımı kaldırdığım anda dudaklarımız buluştu ve birbirimizi resmen *yuttuk*. Ellerimiz her yerdeydi.

Aynı anda hareket ediyorduk.

Birbirimizi ilkel bir şehvetle keşfederken nefes almakta zorlanıyordum. İki bacağımı tuttu, benim ellerimse saçlarını kavramıştı. Gömleğimin altına, oradan da kotuma doğru ilerleyip düğmelerini açtı. Yumuşakça kulağını ısırdım. Tekrar dudaklarıma yöneldi ve beni *daha sert* öptü.

Vücudunu bana bastırdığında ona doğru inledim. Bir yandan kolay açılan gömleğimin düğmelerini çözüyordu.

Ben pantolonunun fermuarıyla uğraşırken boynumu öptü. Dudakları göğüslerimin arasından karnıma doğru yakıcı bir çizgi çizdi.

Ryke dizlerinin üzerine çöktü.

Nefesim kesildi, lavabodan destek alıp dirseklerime yaslandım. "Bir teorim var," dedim nefes nefese. Kot pantolonumu sıyırdı ve tekrar doğrulmadan önce iç çamaşırımın çizgisini öptü. Bacaklarımı yeniden beline doladı.

Bacaklarım açık, üzerimde sadece pamuklu çamaşırımla aletinin karşısında mükemmel bir açıda duruyordum. Ancak o bana bakarak teorimi açıklamamı bekliyordu. Ağır nefesler aldım. "Teorimi unuttum."

"Öyle mi?" diye mırıldandı ifadesiz bir şekilde. Sesi kısık ve son derece çekiciydi.

"Bekle... hatırladım." Kollarının arasında neredeyse titriyordum, kol kaslarını kavradım. *Bu adamı seviyorum.* Onun karşısında çok küçüktüm. Bir seksenlik boyum bile onun yanında kısa kalıyordu.

Eli tehlikeli bir şekilde kalçamdan aşağı kaysa da sert ve karanlık bakışları tamamen bana kilitlenmişti.

"Teorim şöyle," diye devam ettim. "Gökyüzünde seks yaparsan, tanrısal bir statüye ulaşmaya bir adım daha yaklaşırsın."

Neredeyse gülümseyecekti.

Ben ikimiz için de gülümsüyordum. "Zeus ve Hera bulutların üzerinde sevişiyor, değil mi?"

Ryke bana o çok sevdiğim "*ne boktan bahsediyorsun*" bakışını attı. Her şeyine bayılıyordum.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken, "Benimle bir tanrı olmak ister misin?" diye sordum.

Ellerinden biri belimden aşağı kaydı ve beni vücuduna doğru çekti. Aralanan dudaklarımdan keskin bir nefes kaçtı. Çok geçmeden kısa, zevk dolu bir çığlığa dönüştü. Kasılarak hiç olmadığım kadar hızlı bir şekilde boşaldım. *Vay canına.*

"Havada düzüşmekle tanrı olunabileceğini sanmıyorum," dedi Ryke.

Titredim, göğsüm inip kalkarken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. "Belki de bunu Connor Cobalt'a sormalıyız." O *neredeyse bir tanrı sayılır.*

Ryke bana dik dik baktı. "Calloway?"

"Efendim?"

"Ben seni boşaltırken onun sikik adını ağzına alma."

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Peki ya bebekler?" dedim soluk soluğa. Nefeslerim hâlâ düzensizdi. "Seninle bebek yapmak hakkında konuşabilir miyim?" Yüz hatlarımda gezinen gözlerine baktım, bir eliyle yanağımı kavradı.

Rüya gibi bir duyguydu. Çocuk yapma *umuduyla* sevişmek harikaydı. Her deneme çılgın, destansı ya da başarılı olmamıştı. Bazen ağrılarımdan dolayı günlerce ara verdiğim bile olmuştu. Yine de hep ikimizin de inkâr edemeyeceği bir anlam taşımıştı.

Hem fiziksel hem de duygusal olarak... yoğun bir süreçti.

Cevap vermeden önce beni güçlü bir şekilde öptü, sert karın kasları vücuduma sıkıca yapışmıştı. Belimi iyice ona yaklaştırıp pantolonunu aşağı çektim. Kasları gerilirken kollarımı ona doladım. Başımı bir an şefkatle okşadıktan sonra, "Her sikik gün," diye fısıldadı.

Bir başarısız gebelik testi ve düzenli regl döngüm yüzünden aldığımız bazı "*hayır*"lardan sonra bile hâlâ umudu olmasına

sevinmiştim. Seks yaparken ağrım yoktu, bu artılardan biriydi. Kalan çikolata kisti beni henüz yenememişti.

"Ayağa kalk," diye talimat verdi Ryke. Eli sıkıca kıçımı kavramıştı.

Gülümsememi bastıramıyordum. Biraz dengesiz bir şekilde tezgâhın üzerine çıktım. Tavana çarpmamak için başımı biraz çevirmek zorunda kalmıştım. Bacaklarımın arası nabız gibi atıyordu.

Düşmemem için kalçamı ve bacağımı tuttu. Başı karnıma yakındı, iç çamaşırımın lastiğini kavrayarak yavaşça aşağı çekti. Kalçakemiğimi öptükten sonra belimi kavradı ve beni hiç beklemediğim bir hızla ayağa kaldırdı.

İç çamaşırımı tekrar yukarı çektiğinde mideme bir ağırlık oturdu. Kahverengi gözlerindeki ifadenin ciddileştiğini fark ettim. Bakışları çamaşırıma kayıp duruyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldarken aşağı baktım. Hemen birkaç damla kanı fark ettim. Şu anda regl olmamalıydım.

Ryke yanağımı öptü, beni sıkıca sararak paniklememi engellemeye çalıştı. Korku ve hayal kırıklığı içimde birbirine karışmıştı. Geriye doğru bir adım daha atmışız gibi hissediyordum.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "İndiğimizde doktorunu ararız."

"Lekelenme olmalı..." Regl olacak kadar yoğun değildi. Gerilmiştim, Ryke'ın yüzündeki endişe ise her geçen saniye iyice belirginleşiyordu. "Belki yine de denemeliyiz? Bugün yumurtlama günüm olabilir. Tabii bu sana iğrenç gelmiyorsa..."

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedi sertçe. Sadece beni incitmek istemiyordu.

Yine de tahrik olmuş durumdaydım ve bu anı boşa harcamak bana yanlış geliyordu. Ruh halimi sezmiş olmalıydı çünkü beni tekrar öpüp nazikçe lavaboya doğru yatırdı.

Kollarımı omuzlarına doladığımda üst beden gücü ve dayanıklılığıyla beni kolayca yukarı kaldırdı. Üzerinde sadece koyu

yeşil *boxer*'ı vardı. Ereksiyonunu serbest bırakarak çamaşırımın bir kısmını kenara çekti ve yavaşça içime girdi.

Omzuna yaslanırken hissettiğim dolulukla nefesim kesildi. "Ryke..." Aşağı baktım. Sadece yarısı içimdeydi. *Ah, Tanrım.* Öne doğru atıldım ve sertliğinin etrafında kasıldım. *Ahh... Aman Tanrım.* Ryke kendini ileri doğru itip tamamen içime girdiğinde nefes almaya çalışıyordum.

Tamamen. Parmaklarım sanki o benim hız trenimmiş gibi Ryke'a tutundu. *Al beni. Al beni.*

Hızı artarken tenimizde ince bir ter tabakası oluştu. Sürtünmenin yarattığı his *muhteşemdi.*

"Dais," diye hırladı bir noktada. Eli kalçama dönmeden önce bir saniyeliğine lavaboyu kavramıştı, parmak eklemleri bembeyazdı.

Çok iyi his...

Ah. Keskin bir nefes aldım, bir anda doluluk hissi bıçak gibi keskin bir acıya dönüşmüştü. *Ah, ah, ah, ah.* Tekrar kesik bir nefes alırken, "Ah," diye inledim.

"Siktir," dedi Ryke hemen durarak. Anında yüzümü incelemeye başladı. "Sorun nedir? Dais?"

"Acıyor."

Nemli saçlarımı yüzümden çekip geriye doğru taradı ve nazikçe içimden çıktı. Fakat acı hemen azalmamıştı. Beni yere indirdiğinde hafifçe titreyerek yavaşça klozet kapağına oturdum.

Bu ikimizin de hoşuna gitmemişti.

"Hey... neye ihtiyacın var? Konuş benimle." Sessiz kaldığım her saniye endişesi artıyordu. Solgun görünüyor olmalıydım çünkü tişörtünü çıkardı, lavaboda ıslatıp sıktı. Ardından soğuk kumaşı hafifçe yanağımda ve alnımda gezdirdi.

Gözlerimi kapattım, serinlik beni biraz yatıştırmıştı. "Sanırım kendi kendime uğursuzluk getirdim," diye fısıldadım. "Bunca zamandır ağrım olmadığı ve reglim düzenli olduğu için seviniyordum. Şimdiyse başıma *bu* geldi."

"Kendi kendine siktiğimin *uğursuzluğunu* falan getirmedin," diye karşı çıktı.

Sadece iç çamaşırı ve ince bir gömlekle durduğum için giyinmem gerektiğini biliyordum ama yorgunluktan ölüyordum. "Bundan sonra benimle seks yapacağına söz veriyor musun? Bugün değil, gelecekte demek istiyorum." Sert yüz hatlarını okuyamadığımdan devam ettim. "Benden korkmanı istemiyorum."

Bunun gerçekle uzaktan yakından alakası olamazmış gibi ters ters baktı. "Senden hiç korkmadım, tatlım. Bu sikik durum şu anda da değişmeyecek."

Zayıfça gülümsedim. "Güzel."

"Şimdi kıyafetlerini giymene yardım edeceğim, sonra da seni taşıyarak şu sikik kapıdan çıkaracağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Gülümsemem büyüdü. "*Sikeyim*, çok iyi."

Saçlarımı karıştırdı ve kot pantolonumu yerden aldığı sırada soğuk tişörtüne tutunmama izin verdi. Kendi pantolonunun içine girip fermuarını çekerken sırt kasları gerilmişti.

Ryke arkasını döndü, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Beni mi izliyorsun, Calloway?"

"Senin beni izlediğin kadar."

Buna gerçek bir gülümsemeyle karşılık verse de iç çamaşırımı görünce gülümsemesi kayboldu. "Ayağa kalkabilir misin?"

Başımı sallayıp söylediğimi yaptım. Kumaşı bir kez daha kontrol etti, seks yapmadan önceki haliyle kıyaslandığında çok fazla kan yoktu.

"Dünyadaki son iki insan olsaydık, sence hayatta kalabilir miydik? Sadece sen ve ben. Etrafta bizi kurtaracak doktorlar olmadan."

"Senin herhangi bir şekilde acı çektiğini görmek lanet olasıca planlarım arasında yer almıyor. Doktor olsun ya da olmasın. Dünyadaki son insan da olsak, *milyonlar* tarafından kuşatılmış da olsak. Umurumda değil." Kot pantolonumu giymeme yardım etti.

"Sanırım bugün için en uzun konuşmanı yaptın."

Bana ortaparmak gösterdi.

Kendimi daha iyi hissederek kahkaha attım. Hâlâ ağrım vardı ve alışkın olduğumdan farklı bir şekildeydi. Ancak bunun sadece çikolata kistinin benden intikam almak istemesinden kaynaklandığına emindim.

Bir dahaki sefere sen beni haklamadan önce ben seni haklayacağım.

O gömleğimin düğmelerini iliklerken birbirimizin gözlerinin içine baktık. Parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm. O da bana karşılık verdi, ardından beni hızla kollarına alıp bedenimi kaldırdı.

Elimin tersini alnıma bastırarak bayılma taklidi yaptım. "Tekrar bilincimi nasıl kazanabilirim?" Elimi yüzüne doğru uzattım. "Şifacı, zehir..."

Elimi tokatlayıp uzaklaştırdı, bacaklarımın altındaki tutuşunu daha da sağlamlaştırmıştı. Beni kollarında ustaca tutuyordu.

Nefesim kesildi. "Sen korkunç bir şifacısın. Bu beni *ikinci* kez mutlu bir sondan mahrum bırakışın."

"O zaman lanet olasıca işimi doğru yapmışım demektir."

"Öyle mi?"

"Öyle. Benimleyken ölmeyeceksin." Ardından kapıyı iterek açtı ve ikimizin de bugün daha yeni tanıştığı o adamla yüz yüze geldik.

Hâlâ Ryke'ın kollarında dururken onun bu yeni adama yönelttiği en emredici "*geri çekil*" bakışları çok şey anlatıyordu.

Benimse düşünebildiğim tek şey vardı. *Yeni korumam konuşmamızın ne kadarını duymuştu?*

BÖLÜM 21

RYKE MEADOWS

Price Kepler.

Adamın sikik ismi buydu. Son üç saattir Daisy'nin yeni korumasına karşı açık fikirli olmaya çalışıyordum. Ancak şu anda fiziksel olarak önümde bir engel gibi durduğu, üstüne siktiğinin tuvaletinin dışında bizi dinlediği için -Daisy'yi kollarımda güvenli bir şekilde tutmamdan bahsetmiyordum bile- onunla büyük bir sorun yaşamanın başlangıcındaydım.

Bir de üstüne şu gerçekleri göz önünde bulundurmamız gerekiyordu.

1. Onu Greg Calloway işe almıştı.

2. Arkaya taranmış uzun, açık kahverengi saçlarıyla bebek gibi pürüzsüz bir yüzü vardı. Lacivert bir ceket ve kumaş pantolon giyiyordu. Temiz yüzlü, düzgün bir tipti. Bana hiç benzemiyordu ve Greg'in saniyeler içinde bağrına basacağı birine benziyordu.

3. Yirmi iki yaşındaydı.

Daisy'nin babası kızının yaşına yakın bir koruma tutmuştu. Benden *beş yaş* küçük bir koruma... Bütün gün içimden bir ses Price'da bir terslik olduğunu söyleyip durmuştu. Sanki hava bile Daisy'yi hasta edebilecekmiş gibi sürekli etrafında dolaşıyordu. Şimdi de *bu* yaşanmıştı. Bu kadar faktör bir araya geldiğinde tesadüflere inanamazdım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Daisy'ye. Bizi inceleyen gri gözleri ıslak tişörtümün üzerinde durdu.

"Elbette." Daisy bacaklarını sallarken ona gülümsedi. Gerilimi başlamadan bitirmek gibi bir huyu vardı ama ben bu adamı sorgulamadan bırakmaya hazır değildim.

Price ağırlığım bir ayağından diğerine kaydırdı. "Sesinden dolayı içeride yaralandığını düşündüm."

Yüzünde en ufak bir tereddüt bile olmadan, "Karın ağrısı," diye yalan söyledi Daisy. "Bu sabah ton balıklı salata yedim. Baştan aşağı kötü kararlar..."

Price sonunda lanet olasıca dik bakışlarıma karşılık verdi. "Sadece işimi yapıyorum. Ona göz kulak olmaya çalışıyorum. Koru ve hizmet et."

Damarlarımda kaynayan öfkeyi kontrol ederek, "Siktiğimin tuvaletinde benimle birlikteydi," dedim ifadesiz bir sesle.

"Biliyorum."

Siktir, benimle dalga geçiyor olmalıydı. "O zaman onu tam olarak neyden koruyordun? Sikik bir *uçaktayız*."

"Hem de sikik yılanlarla birlikte," diye mırıldandı Daisy.

Kaşlarım çatıldı. *Ne boktan bahsediyordu?*

"*Katil Yılanlar?** Samuel L. Jackson'ın filmi?" dedi soru sorarcasına. "Hiç mi tanıdık gelmedi?"

"Hayır."

"Ah, Ryke." Gülümsemesi genişlerken başını iki yana salladı. "Bu sikik film kulağa korkunç geliyor."

"Gerçekten de pek iyi değil," dedi Price.

Daisy şok olmuş gibi yaptı. "İnanamıyorum, Price. Daha ilk dakikadan film seçimlerimle ilgili bel altı vuruyorsun. Sırada ne var? *Casus Harriet*** filmini hiç izlemediğini mi söyleyeceksin?"

* Orijinal ismi *Snakes on a Plane* olan, yönetmenliğini *David R. Ellis*'in yaptığı gerilim-aksiyon filmidir. Hem uçak hem yılan kelimeleri geçtiği için yazarlar kelime oyunu yapmaktadır. (ç.n.)

** Yönetmenliğini *Bronwen Hughes*'un yaptığı, başrolünde *Michelle Trachtenberg*'in yer aldığı 1996 yapımı gençlik komedi filmidir. (ç.n.)

"O nedir?" Price cevap almak için bana döndü ama aralarında geçen konuşmanın tamamı kaskatı kesilmeme neden olmuştu ve artık buna bir son vermeye hazırdım.

Daisy rahatsızlığımı hissetmiş olmalıydı, benden önce davranıp kollarımdan sıyrıldı. Yanımda dururken bir an için sallanınca bir elimi kalçasına koydum.

Price bir adım daha yaklaşmıştı ve Daisy'nin isteği kesinlikle bu *değildi*. Benim için ne kadar zor olursa olsun onu serbest bıraktım. Deri koltukları işaret etti. "Biraz uzanacağım."

"Kurabiye mi, cips mi?" Yanına gitmeden önce ona bir atıştırmalık getirmeyi planlıyordum.

Dudakları kıvrıldı. "İkisi de."

O uzaklaşmadan önce başının üstünü öptüm. Price onu takip etmeye yeltendiğinde gömleğinin arkasından yakalayıp kendime çektim.

Hemen dikleşti, gri gözleri *dikkatle* Daisy ve benim aramda gidip geliyordu. "Ona kurabiye ve cips getiririm..."

"Hayır," dedim sertçe. "Bu senin lanet olasıca iş tanımına girmiyor." Yoksa giriyor muydu? Greg Calloway'in, Price'a ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir parçam bunun son bir test olduğunu düşünüyordu. Belki de babası bana hâlâ düşündüğüm kadar güvenmiyordu.

"Yardım etmek için buradayım," dedi yarı samimi yarı ısrarcı bir ses tonuyla. "Ben ikinci ya da üçüncü bir el olarak buradayım. Bana ihtiyacınız olursa diye."

"Mesele de bu, ona biraz alan tanıman *gerek*."

Bu fikir ona rahatsızlık veriyormuş gibi iç geçirdi. "İşimi yapmak zorundayım. Sadece bir köşede oturmayacağım. Eğer bir şey olursa..."

"Sanırım doğru dürüst tanıştırılmadık." Connor Cobalt elinde bir kadeh kırmızı şarapla Price'ın sözünü keserek yanımda belirdi.

"Price Kepler," diye selamladı Price. Adı aristokrat bir aileden geliyormuş gibi bir hava taşıyordu. Bu sikik şeyi tuhaf bulan tek kişi ben miydim?

Price'ın, Connor'la el sıkışmasını ve çoğu insandan daha uzun süre göz teması kurmalarını izledim. Ellerimi saçlarımda gezdirdim, şimdiden uçağın iniş yapmasma ve Daisy'nin doktorunu aramaya hazırdım. Onu ortadan kaldıramayacağıma göre, en azından bu şekilde biraz stresi ortadan kaldırabilirdim.

"Bir korumaya göre fazla müşfik görünüyorsun."

Price kaşlarını çattı. "Fazla ne?" Bu kelimeyi gerçekten anlamıyor muydu, yoksa Connor'ın ona neden böyle söylediğini mi anlamamıştı emin değildim.

"İyi huylu. Tehlikesiz. *Zararsız*," diye açıkladı Connor. Bir an her kelimenin kökenini de anlatacağını sandım. "Başka bir deyişle, diğer korumalarımızdan daha kısa ve daha gençsin. Ayrıca biraz daha ince yapılısın." Bunun ne anlama gelebileceğini ya da Greg'in onca insan arasından neden onu işe aldığını açıklamadan konuşmayı kesmişti.

"Genç olabilirim ama yaptığım işte iyiyim."

"Bunu henüz görmedik ve söylediğin şey, *iyi* kelimesinin hangi tanımını kullandığımıza bağlı olarak değişebilir. Senin tanımım mı, benimkini mi?" Connor şarabını yudumladı, etrafına yayılan kendini beğenmiş havası alanımı işgal ediyordu.

Yine de bu işe karıştığı için biraz memnundum. Tüm bunları kafamda kurmadığımı kanıtlıyordu.

Connor konuşmaya devam etti. "Modern kolaylıkları reddederek sütü doğrudan kutudan içmeyi tercih eden biriyle aynı fikirde olmak bana acı verse de..." Ona ters ters bakarken az önce düşündüğüm her şey aklımdan uçup gitti. "Ryke'ın haklı olduğu bir nokta var."

Ya da gitmedi.

"Şu anda uçaktayız," dedi Connor benden daha sakin ve ikna

edici bir şekilde. "Daisy'nin ablalarından biri önümüzdeki üç saat içinde cinayete meyilli bir insana dönüşmediği sürece, sen diğer korumalarla otururken o güvende olacak."

Price dişlerini sıktı, yüzü sert ve gergindi. Uçağın arka tarafına doğru ilerlemeden önce bir kez başını salladı. Mavi perdelerin arasından geçerek koltukların olduğu başka bir tarafa geçti.

"Rica ederim," dedi Connor.

Gözlerimi devirdim. "Ben hallediyordum."

"Pek iyi halledemiyordun."

Onunla şakalaşamayacak ya da didişemeyecek kadar sinirliydim. "Siktir git."

Connor şarabının geri kalanını tek yudumda bitirdi. Bardağı pencerenin yanındaki boş tepsinin üzerine koydu. "Madem iyilik ticareti yapıyoruz..." Beyaz gömleğinin kollarını sıvadı. "Seks yapmak için tuvalete girdiğiniz andan beri..."

Her zamankinden daha sert bir şekilde, "Onu hamile bırakmaya çalışıyorum," dedim alçak sesle.

"Bunun farkındayım." Onun sesi daha sakindi, yüz kaslarımı ve duruşumu uzunca bir süre inceledi.

"Sikik psikolojik analizini yapmayı kes," diye hırladım.

Connor bu cümle onu düşündüğümden daha çok rahatsız etmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Sen her *sikik* kelimesini kullandığında beynim otomatik olarak karşı koymaya çalışıyor. Daisy iyi mi?"

Endişemi anlıyordu. "Bilmiyorum," diye cevap verdim dürüstçe. "Göreceğiz."

Ona bundan daha fazlasını vermediğimde benim yanımda hep yaptığı gibi gözlerini devirirdi. "Az önce söylemeye çalıştım ama sen tuvalete girdiğinden beri Lo arka kabinde." Adrenalinim yükselirken duraksadı. "*Hale Co.* ile telefonla görüşüyor ve konuşmayı sonlandırması için onu ikna edemiyorum."

Bu Connor için büyük bir itiraftı. Kaslarım yeniden gerilir-

ken bir soru bile sormadan hızla koridorda yürümeye başladım. Bu tatil için bir kuralımız vardı. *İş olmayacaktı.* Ayrılmadan önce herkesin görevlerini asistanlarına ve danışmanlarına devretmesi gerekiyordu.

Tatildeydik ve Loren ile Lily işlerini nasıl idare edeceklerini, Moffy ve aileleriyle nasıl vakit geçireceklerini *şimdi* çözemezlerse bu dengeyi asla kuramayabilirlerdi.

Connor hızıma ayak uydurdu.

"Telefonu elinden çekip almayı denedin mi?" diye sordum.

"Telefonunu fiziksel olarak parmaklarından çekip alacak değilim, tabii ki denemedim. Kibarca istedim ama işe yaramadı. Ben de senin işe yarayacağını düşündüm. Sizin diliniz benimkinden daha ilkel." Lo söz konusu olduğunda bunu hep bana yaptırıyordu. Arkadaşlığını bozmayı göze alamadığı için bu saçmalığı bana yüklüyordu.

"Kötü adam olmaktan bıktım." Perdelerin arasından süzüldüm. Korumalar koltuklarda oturmuş sohbet ediyor, bazıları iskambil oynuyordu.

Başlarını kaldırıp bize kısaca baksalar da hiçbir şey söylemeden yanlarından geçtik. Connor'a özel bir cevap verme şansı tanımadan kabin kapısını açtım ve içeri girdim. O da sessizce peşimden geldi.

Kafamda Lo'yu canlandırdım. Büyük ihtimalle volta atıyor, bir yandan alyansını çeviriyordu. Telefonu kulağındayken kehribar rengi sert gözleri tavanla halı arasında gidip geliyordu.

Lo tam olarak görüş alanımıza girdiğinde ve kapı arkamızdan kapandığında... şok olmuştum.

Kraliçe boy yatağın üzerinde oturuyordu. Gök mavisi yorganın üstü renkli harf bloklarla doluydu. Oğlu yanında yüzüstü uzanmış, ilgiyle blokları topluyordu.

"Bunları dene, küçük adam." Lo birkaç harfi Moffy'ye uzattı. Kardeşim bizi fark ettiğinde bakışlarını Connor'a dikti. "Cid-

den mi? Senin akıllı olan olduğunu sanıyordum, aşkım. Sana iyi olduğumu söylemiştim." Moffy'nin koyu kahverengi saçlarını okşadı. "Paul O'Hare yine çaresiz bir sik kafa gibi davranıyordu, o kadar."

"Sik kafa!" Moffy heyecanla gülerken *L* harfini doğru yerine yerleştirdi.

Lo yüzünü buruşturdu. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

Connor'a döndüm, beni boş yere telaşlandırdığı için kızgındım. Lo iyiydi. Fakat Connor bana değil, odanın köşesine odaklanmış durumdaydı. Yüzü ifadesizdi, duygularını göstermemek için çaba harcıyormuş gibi görünüyordu.

Yine de bakışlarını takip ettim.

Lily yerde bağdaş kurup oturmuş, gözlerini kısarak elindeki kitaba bakıyordu. Bu kabinde sandalye yoktu, sadece yatak vardı. Kitabın sırtını hemen tanıdım. Connor'a Noel'de hediye ettiği kitapla aynıydı. Connor'ın hepimize yaptığı gibi üzerine notlar alıp açıklamalar ekleyerek geri hediye ettiği kitaptı. *Narnia Günlükleri.*

Metne odaklanarak bizden kaçınıyordu.

Kabin küçük olsa da o hâlâ Lily'ydi ve Lo da hâlâ Lo'ydu. Neredeyse her zaman yan yana, birbirlerine dolanmış bir şekilde sıkış tıkış otururlardı. Kraliçe boy yatak, kocası ve oğlunun yanında olabileceği kadar büyüktü.

Bu sikik durum çok garipti. Onun yerde oturduğunu görmek tuhaftı.

Başını hiç kaldırmadan, "İkiniz de bana bakmayı kesebilirsiniz," dedi yumuşak bir sesle. "Gözbebeklerinizi hissedebiliyorum... ya da o yanma hissini. Her ne derseniz deyin işte." Utançtan kıpkırmızı olan yüzünü örtmek için kitabı biraz yukarı kaldırdı.

Midem bulanıyordu. "Yerde ne halt ediyorsun?" diye sordum.

"Lo'dan uzak duruyorum." Sonra kitabı kucağına bırakıp yavaşça kapattı. Gözlerime bakacak gücü bulana kadar bir saniye geçmişti. "Yola çıkmadan önce şu 'yetkilendirme' kuralına uyduğumuzu biliyorum. Ama benim yetki verdiğim kişi son dakika Vegas'a gitmeye karar verdi. Bu yüzden içlerinden birinin *Dördüncü Derece*'deki Vic Whistler'ın tatil reklamlarıyla ilgilenip ilgilenemeyeceğini öğrenmek için *beş* farklı Halway Çizgi Romanları pazarlama stajyeriyle telefonla görüştüm. Para almayan ve hiç tanışmadığım bir grup üniversite öğrencisine güvenmek zorundayım."

Bu düşünceyle Lily'nin yüzü iyice kızardı ama bu kez sinirden böyle olduğunu anladım.

"Bu işi berbat edeceğim," dedi Lily. "Biliyorum. Sadece Lo'dan biraz uzak durmam gerekiyor çünkü şu anda kulağa hoş gelen tek şey seks." Bu kelime karşısında yüzü kızarmadı. "Ayrıca her şey kontrolümden çıkmış gibi hissederken kendi kendimi seksle tedavi edemeyeceğimin farkındayım. Yani... işte böyle." Son bir nefes verdi.

Daha önce hiç arzularını açıkça itiraf ettiğini görmemiştim. Bu kadar doğrudan ve dürüst bir şekilde konuştuğu hiç olmamıştı. Özellikle Connor, Lo ve benim olduğumuz bir odada yapacağı bir şey değildi.

Şu anda kendini bok gibi hissetmesine rağmen onun lanet olasıca gücünü görüyordum.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse," dedim ona. "Daisy ile uçakta seks yaptım ve koruması bizi duydu."

Gülümsememek için kendini zor tutuyordu. "Hayır..."

"Sikeyim, evet." Bir elimi tekrar saçlarımda gezdirdim. "Bugün sikik bir gün ve hayır, o anlamda *söylemiyorum*."

İçten bir şekilde gülümsedi. "O... yirmi üç yaşında değil mi?"

"Yirmi iki," diye düzeltti Connor.

Gözlerimi kapatıp iç çektim. Ona, yere ve diğer her şeye ters ters bakmaktan bıkmıştım. Sanki ben kardeşimin yerine geçmişim gibi hissediyordum. "Greg onu neden işe aldı ki?"

"Çünkü o Greg," dedi Lo yataktan. "Lil'in terapisti olması için habersizce iğrenç bir sapığı işe aldı." Bunu hatırlıyordum.

Lily başını hızla iki yana salladı. "Bu konuda kendini gerçekten *çok* kötü hissetti. Benden özür bile dilemişti, aynı hatayı ikinci kez yapacağını sanmıyorum."

Connor bir kolunu duvara yaslamış, ayak bileklerini rahatça birbirinin üzerine atmış bir şekilde duruyordu. "Bu henüz kanıtlanmadı," diye fikrini belirtti.

Lo kısa ve kuru bir kahkaha attı. "İşte bu yüzden onun en sevdiği damadı sen değilsin." Kimse Connor'ın, Greg'in gözünden düşmesinin asıl nedenini dile getirmedi.

Greg Calloway, damadının geçmişinde erkeklerle yattığı gerçeğini kabullenmişti ama bu haber ne yazık ki, onun Connor'a bakış açısını değiştirmişti. Benimkini hiç değiştirmemişti. O hâlâ her zamanki nefret ettiğim ve sevdiğim aynı kibirli, milyar dolarlık pislikti.

"Beni sınıyor." Kollarımı iki yana açtım. "Bu sikik şeyin farkındayım. Kızıyla evlenmek üzereyim ve o gidip benim yerime geçebilecek genç bir korumayı işe alıyor. Belki kıskanacağımı ve kızını uzaklaştıracağımı düşünüyor. Belki de Dais'in aldatacağını düşünüyor. Bu tür bir bağlılığa hazır olmadığımızı gösterecek herhangi bir şey bulmaya çalışıyor."

İki ihtimalin de olacağma inanmıyordum ama Price'ın niyetlerini kesin olarak bilmemek *ikimizin* de şu anda ihtiyacı olmayan bir stresti.

Herkes bir an için sessizleştikten sonra Lily elini kaldırdı.

"Sınıfta değiliz, aşkım," dedi Lo genişleyen gülümsemesiyle. Sırf daha yakın olmak için köşede ona katılmak istiyormuş gibi karısına bakıyordu.

"Gerçekten çok sessizdi," diye mırıldandı Lily. Sonra Rose'un yaptığı tarzda saçını savurdu ama Lily'nin omuz hizasındaki saçlarında bu hareket komik duruyordu. Bir yandan da daha sevimliydi. "Benim farklı bir teorim var." Boğazını temizledi. "Ya o bir casussa?"

İlk gülen kişi Lo oldu.

Lily kaşlarını çattı. "Hey! Bu iyi bir tahmin." Daisy de muhtemelen öyle düşünürdü. Ellerini neredeyse kalçalarına koyacaktı ama onun yerine kucağına düştü. "Bunu bir düşünün. Babam sadece Daisy'yi kaybetmiyor. Hepimizi kaybediyor. Rose, Poppy ve beni de. Birlikte seyahat ediyoruz, aileler kuruyoruz. Üstelik hayranlarımız bize cephe almış durumda. Belki de kendini dışlanmış ve habersiz kalıyormuş gibi hissediyordur. Price gibi birinin Daisy'yi takip etmesi bizi izlemek için iyi bir bahane."

Siktir.

Bir an çömelip göğsüme vurdum. Banyodaki konuşmamızı duymamış olmasını umuyordum. Eğer casusluk yapmak için buradaysa, Greg'e her şeyi aktaracaktı.

"Ne oldu?" diye sordu Lo. Sesi endişeyle yükselmişti.

Ayağa kalkarak ağzımı ovuşturdum. "Dais ve ben banyoda bebek yapmaktan bahsediyorduk, Price da kapının önündeydi."

"Bebek yapmak mı?" Lo bana kaçırılmışım gibi baktı. "Kim öyle der ki?"

"Nişanlısının dilini benimsiyor," diye açıkladı Connor.

İki elimi kaldırıp ikisine de ortaparmak gösterdim.

Lo elini kaldırdığında bu hareketi Lily'nin sırıtmasına neden oldu. Muhtemelen ayağa fırlamamak için kitabını göğsüne bastırdı.

"Greg Calloway ile ilgili tek bir sorun var," dedi kardeşim. "Kızlarından herhangi birinin ne yaptığı ne zaman umurunda oldu ki?" Karısına baktı. "O hep habersiz kaldı, Lil. Evet, hayranlar şu anda bizden nefret ediyor olabilir ama medya hep bu

kadar çılgındı. Değişen fazla bir şey yok. Greg hâlâ hiçbir şeyden haberi olmayan yumuşak mizaçlı bir adam."

"Ve onun favorisi sensin," dedi Connor. "Bence bu Greg'in karakteri hakkında benimkinden daha çok şey söylüyor."

Sikeyim, harika. "Peki senin teorin ne o zaman?" diye sordum Connor'a.

Kaşlarını çatsa da bir şey söylemedi. Benimle "bilgeliğini paylaşmayacağını" anlamıştım çünkü geçen sefer doğum doktorunda bunu reddetmiştim.

Ne söyleyeceğini ısrar edecek kadar merak etmiyordum. "*Muhtemelen bir şey yoktur*," diyerek endişelerimi gidermeye çalışacaktı ancak bunu yapsa bile ona inanacağımdan emin değildim. Ya da "*Muhtemelen Greg için casusluk yapıyordur*," veya "*Seni sınamak için buradadır*," gibi bir şey derse kafayı yerdim.

Yani muhtemelen "bilgeliğini" kendine saklaması çok daha iyi olacaktı.

Greg'in, Price ile ne yapmak istediğine dair hâlâ en ufak bir fikrim yoktu. Price'ı kovup Daisy'ye yeni bir koruma tutamazdım. Greg'le aramda zorlukla oluşturduğum sağlam temeller, bu hareketimle tamamen yıkılırdı.

Sadece Price'a karşı dikkatli olmalıydım.

Bir de umut etmeliydim. Buraya bizi mahvetmek için gelmediğini umut etmeliydim.

BÖLÜM 22

DAISY CALLOWAY

"Kar!" diye çığlık attı Moffy sevinçle. Ailesi daha kayaklarını takamadan dört ayak üzerinde ilerlemeye başlamıştı. Kat kat giysileri yüzünden Tahoe Gölü Kayak Merkezi'nde tombul bir penguen gibi paytak paytak dolaşıyordu. Buradaki alan çoğunlukla düzdü, ayakta durmayı henüz bilmeyen çocuklar ve başlangıç pistine hazır olmayanlar için kullanılıyordu.

Ya da genel olarak herhangi bir piste hazır olmayanlara göreydi. Moffy ve Jane bir kayak sınıfında olmak için bile çok küçüklerdi.

"Boç boç boç," diye şarkı söyledi Jane. *Bot* demeye çalışıyordu. On sekiz aylık olana kadar bir sürü kelime öğrenmiş olsa da sert "*t*" sesini çıkarmakta zorlanıyordu.

Jane kıçının üzerine oturmuş, Moffy gibi kayaksız olan botlarını okşuyordu.

Ryke ve ben kayaklarımızı çocuk pistine, bebeklerin ve ebeveynlerinin birkaç metre gerisine koyduk. Genellikle "*Tehlike: Girmeyin! ÖLECEKSİNİZ!*" gibi işaretlerle dolu dağ yamaçlarına doğru koşardık.

Şaka yapıyordum.

O kadar yıkıcı değildik. Gerçekten zorlu ileri seviye parkurlarda kayak yapmayı sevsek de daha önce hiç bebeklerin kayak

yaptığını görmemiştik. İkimiz de bu tarihi ana tanıklık etmek istiyorduk.

Lo oğluna doğru eğilip kayakları takarken Connor da Janie'ninkileri taktı.

Kalçamla Ryke'ı dürttüm. "Moffy için yüz dolar," diye bahse girdim.

"Janie kazanır," diye karşılık verdi Ryke.

"Yine çocuklar üzerinden bahse mi giriyorsunuz?" Lily yağan kar tanelerinin arasından gözlerini kısarak bana bakıyordu. Moffy'nin başındaki küçük şapkanın aynısı olan beyaz tüylü *Wampa* şapkasını aşağı çekti.

"Ben mi?" Masumca konuşmaya çalışarak parlak pembe, turuncu, limon yeşili ve mavi çizgileri olan kayak ceketimin içine doğru esnedim. Lo bana baston şeker gibi göründüğümü söylemişti. Bunu bir iltifat olarak kabul etmiştim.

Ryke'ın siyah beresi saçlarını örtüyordu, kayak gözlüklerini alnına çekmişti. Bana bakarken yüzünde saniyelik bir endişe belirdi, o sırada cebimdeki telefonum titredi.

"Evet, sen." Lily ellerini kalçalarına koymuştu, tam soruşturma modundaydı. "Seni duydum. Şey dedin..." İyice düşünse de kelimelerimi tam olarak hatırlayamadı. "*Bir şey* söyledin. Bir şey söylediğini biliyorum." Başını salladı.

Ablamı gerçekten çok seviyordum, gülümsememe engel olamadım. "Eğer Moffy kayaklarının üzerinde ilk ayağa kalkan olursa, o zaman kesinlikle onlar üzerinden bahse giriyoruz."

Ryke aniden gözlüklerimi gözlerime indirdiğinde kahkaha atmak üzereydim ama mesajlarımı okumam gerektiğini hatırladım. Gelen kutumu dolduran mesajların yüzde ellisi Harper ya da Cleo'dan gelmiş olabilirdi.

Gülümsemem solarken eldivenimi çıkarıp telefonumu açtım.

Eğer tekrar konuşmaya ihtiyaç duyarsan, tatil sırasında beni aramaktan hiç çekinme. Ben her zaman müsaitim. – Frederick

Bu eski bir mesajdı. Yeni gelmiş olan şöyleydi:

Ultrason olmadan kistin büyüyüp büyümediğini belirleyemem. Bu tatilinizi mahvedecek bir şey değil. Doğu yakasına dönene kadar bekleyelim, o zaman kontrol ederiz. – Dr. Yoshida

Telefonda konuştuğumuzda, "Muhtemelen kistten kaynaklanan küçük bir lekelenmedir. Endişelenecek bir şey yok," demişti. Sözleri gece boyunca beni rahatsız ettiği için, ona mesaj atarak kistin büyüyüp büyümediğini sormuştum.

Acil bir durum olmadığını söylediğine göre, şimdilik bunu bir kenara bırakmam ve unutmaya çalışmam gerekiyordu.

Rose'un buz gibi sesi aniden düşüncelerimi böldü. "Jane üzerine bahse girmiyor musun?" Kelimelerindeki kaş çatışı duyabiliyordum.

"Ben giriyorum," diye ona doğru başını salladı Ryke.

Rose sanki kardeşliğimize ihanet etmişim gibi *bana* bakarak gözlerini kıstı.

Neşeyle sadakatimi ilan ettim. "Şimdilik Lily Takımı'ndayım ama sonra Rose Takımı'na geçeceğim."

Lo bana keskin bir bakış attı. "Çok kurnazca."

Rose'un da öyle düşündüğünü söyleyebilirdim ama kar, onu kardeşlik meselesinden ve Loren Hale'e karşı kurduğu intikam planlarından tamamen uzaklaştırdı. Yepyeni, koyu kırmızı çizmelerinin bağcıklarındaki eriyen kar tanelerini silkeleyerek temizliyordu. Acaba tatilin stresinden dolayı mı çok endişeliydi, yoksa başka bir şey mi vardı?

OKB*'sinin alevlendiğini görmek midemde bir çukur açtı.

"Hey, Rose." Gözlerime baktığında genişçe gülümsedim. "Seçtiğin kırmızı tonu beğendim."

"Siyahı kalmamıştı," diye çıkıştı. Ardından botlarının bağcıklarını düzeltmek için çömeldi.

Moffy'nin sağ kayak bağını sabitlerken, "Çok yazık," dedi Lo. "Artık botların kalbine uymuyor."

* Obsesif Kompulsif Bozukluk. (ç.n.)

Rose hırlayarak bağcıklarını bağlamayı tamamladı. Ateşli laf sokmalarını özlemiştim.

Connor bir an için karısını izledi ama o sırada Jane küçük bedenini trambolinde zıplarmış gibi babasma doğru fırlattı.

Kahkahalarla cıvıldadığında Connor'm dikkatini hemen üzerine çekmişti.

Connor onu havaya kaldırdı.

"Sarıl," diye sırıttı küçük kız. Yanakları soğuktan kızarmıştı.

Connor da gülümsemesine karşılık verdi. "Teşekkür ederim, tatlım." Kayaklarını giydirmek için onu tekrar karın üzerine indirmeden önce alnından öptü.

"Siktir," diye mırıldandı Ryke. Omzunun üzerinden az önce ayrıldığımız pansiyona, kafelere, ateş çukurlarına ve kayak teleferiğine bakıyordu. Bizden yaklaşık altı metre geride korumalarımız küçük alanımızı kapatmış bir şekilde duruyor, kimsenin grubumuza yaklaşmasına izin vermiyorlardı.

Price ise koruma ekibinden ayrılarak bize yaklaşıyordu.

Ryke bundan hiç hoşlanmamıştı.

Medya henüz nerede olduğumuzu çözemediyse bile muhtemelen bir saat içinde anlayacaktı, bu yüzden acele etmeliydik. Moffy ve Jane'in kayak yaparken çekilen herhangi bir fotoğrafı magazin dergilerinin kapağına taşınmaya değecek bir fotoğraftı.

Hepimiz onların bu anı güzelce deneyimlemelerini istiyorduk. Bu da yüzlerine objektiflerin dayanmaması ya da gazetecilerin kulak tırmalayıcı sorular sormaması anlamına geliyordu.

Başparmağımı havaya kaldırarak, "Ben iyiyim," diye seslendim Price'a.

Price yanımda öfkeyle kaynayan Ryke'dan çok emrim karşısında tereddüt etti. Ryke'ın vücudu gergin ve donuktu, beden dili yeterince şey söylüyordu.

Daha çok bir arkadaş ve daha az bir... ebeveyn olan Mikey'ye hiç benzememesi dışında henüz Price hakkında çok bir fikrim yoktu.

Bunu yapmaktan nefret etsem de Price'ı uzaklaştırmak için elimle bir hareket yaptım ve özür dileyen bir gülümseme sundum. Demek istediğimi anlayıp ekibin yanına geri döndü.

Ryke ise hareketsizdi.

Avuçlarımdan birini soğuk yanağına koydum. Bana bakmak için yalnızca başını hareket ettirdi. Nişanlım taştan bir heykeldi ama *Adonis* değildi. Ryke, Yunan mitolojisindeki en tanrısal tanrıyı öldüren ve tüm yakışıklı şeyleri katleden bir yaban domuzuydu.

Sonra beyaz ponponlu beremi gözlerimin üzerine indirdi.

"Hareket ediyor!" Bereyi kaldırdığımda Ryke bana ortaparmak gösterdi. Elimdeki telefonla bir fotoğrafını çekerek bana çektiği *siktiri* ölümsüzleştirdim.

Ne aşktı ama.

Kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin, Calloway?"

"Balkabağı turtası kadar ciddiyim," dedim sanki söylediğimin bir anlamı varmış gibi. Aslında hiç mantıklı değildi, belki de bu yüzden söylemek bu kadar hoşuma gidiyordu. Kelimeleri kafamda tekrarladığımda kahkaha attım, nefesim havada buharlaştı.

Bana bir bakış attı. "Bu kadar komik olan sikik şey ne?"

"Balkabağı turtası." Karnımı tuttum, yan tarafımda hafif bir ağrı hissederken tekrar kahkaha attım.

Aniden elimdeki telefonu alıp bir fotoğraf daha çekti ve bir şeyler yazdı. Tam kendime geldiğim sırada telefonu bana doğru fırlattı.

Yakalamayı başararak merakla ekrana baktım, kahkahalarım azalmıştı. Instagram'ı açıktı. İkimizin fotoğraflarını yan yana paylaşmış ve bir açıklama eklemişti. *Müstakbel karım #tatlım #balkabağıturtası*

Göğsüm kabardı çünkü Ryke ben ona hatırlatmadığım sürece sosyal medya kullanan biri değildi.

Rüzgâr şiddetlenerek burnumu dondurdu. "Ryke... "

"Callowayler berbat!" diye bağırdı biri uzaktan. Rüzgârla taşınan sesi düşüncelerimi de bu anı da bizden alıp götürdü.

Rose parlak kahverengi saçlarını bir omzunun üzerine atarak, "Harika," diye mırıldandı. Connor, Janie'yi kayaklarının üzerinde ayağa kaldırırken etrafını dikkatle inceliyordu.

Ryke da karanlık bir bakışla etrafı kolaçan etti. "Şimdiye kadar sakinleşmelerini beklerdim."

"Bilmiyorum," dedi Lily. Lo ile birlikte Moffy'nin kayaklarının üzerinde durmasına yardım ediyordu. "*Philly'nin Prensesleri*'ni *X-Men*'i sevdiğim kadar sevseydim, belki ne kadar üzgün olduklarını anlayabilirdim. Mesela *Marvel* bir anda *X-Men*'i yazmayı ya da mutantlarla ilgili filmler yapmayı bırakmaya karar verse, ben de isyan edebilirdim."

"Evet, aşkım," dedi Lo. "Ama *Marvel*'a gidip onlara isim takmaya başlamazdık." Ellerindeki Moffy kıpırdandı, onlardan kurtulmaya çalışıyordu ancak ikisi de oğullarım bırakmaya henüz hazır değildi.

Lily uzun bir süre şok içinde Lo'ya bakakaldı.

Lo iç geçirdi. "Tamam, belki ben takardım." Korumalarımızın arkasında oluşan kalabalığı işaret etti. "Yine de *bu* kadarı çok fazla. Alınmayın ama siz Calloway kızları, bu tarz bir tepki uyandıracak kadar havalı değilsiniz."

Lily ve Rose'la birlikte benim de çenem düştü. Biz kardeştik. Tüm kız kardeşler sadece *kız kardeş* olmanın doğası gereği havalılardı.

Rose ona dik dik bakabilmek için hemen ağzını kapattı. "Buna alınırım, *Loren*."

Önceki gibi sessiz kalmak yerine onu terslediği için çok mutlu oldum. "Ben de öyle," diye araya girdim. Bunu söylerken gülmemeye çalışıyordum ama dudaklarıma yayılan gülümsemeyi engellemek çok zordu.

"Ben de," diye başını salladı Lily.

Lo alaycı bir şekilde sanki Lily onu delip geçmiş gibi elini kalbine koydu. Lily ise onun tepkisini fark edemeyecek kadar Moffy'ye odaklanmış durumdaydı.

"Anne," diye yakındı küçük çocuk. Eğer "*bırak beni*" kelimelerini bilseydi eminim şu anda söylerdi. Lily'nin ve Lo'nun oğullarına karşı bu kadar koruyucu, bu kadar şefkatli olmalarını seviyordum. Lily onun düşeceğinden korksa da isteksizce Lo'nun ardından tutuşunu gevşetti. Connor da Janie'yi serbest bıraktı ve iki çocuk anında popolarının üzerine düştü.

Bu çok sevimliydi, özellikle de ne Moffy ne de Jane hıçkırıklara boğulmadığı için. Gözlerim parladı, bu onlar için önemli bir ilkti. Karanlık duygularımı, içimde sessizce duran kederi bir kenara itmeyi öğrenmiştim. Yeğenlerimle bu tür duyguları bağdaştırmak istemiyordum.

Ryke beni izliyordu, ona döndüğümde bakışlarının ardında uçuşan çeşitli duyguları görebiliyordum. Saygı, sevgi ve acı...

"Ne?" diye sordum.

Çenesindeki kaslar seğirdi. Hissettiği şey için bir kelime bulamıyordu. Ancak ben bulabilirdim. Ben biliyordum. O her şeyi düzeltmeye çalışan biriydi ve bana bir bebeği; bir kupa sıcak çikolata verdiği, sırtındaki tişörtü çıkarıp uzattığı ya da sarılıp öptüğü gibi veremiyordu.

Bu kolay düzeltilecek bir şey değildi ve bu durum onu öldürüyordu.

Boğazıma bir yumru oturamadan şakacı bir şekilde kolumu itti.

Ciddi olduğumu göstermek için kolunu onun ittiğinden daha sert bir şekilde geri ittirdim.

Sallandığında bana bir bakış daha attı. "Ne ile oynadığının farkında mısın, Calloway?"

Ona doğru yaklaştım. "Büyük... kötü bir... kurtla."

Elini beni geriye doğru itecekmiş gibi göğsüme koydu. Gözlerim "*yap, lütfen yap. Beni kara fırlat*" dercesine parladı.

"Philly'ye geri dönün!" diye bağırdı biri. Başlarımızı tekrar korumalarımıza doğru çevirdik.

PHILLY'NİN KRALİÇELERİ! BUNU HAYRANLARINIZ İÇİN YAPIN!!! yazan bir pankarta gözüm takıldı.

Ryke elini göğsümden çekti ama kolunu omuzlarıma kaydırarak beni kendine yaklaştırdı. Aramızdaki küçük anlar gittikçe büyüyen bu kalabalık yüzünden sürekli yarıda kesiliyordu. Sesleri bu kadar yüksek olmasaydı, bugünün ne kadar farklı olacağını merak ettim.

Lily de pankartı fark etmişti. "Hiç yeni bir sezon çeksek diye düşündünüz mü... "

"Hayır," dedi herkes aynı anda.

Rose, Jane'in montunun üzerindeki karları silkeledi. "Onlar hakkında endişelenmeyin. Kalbinize dokunmaya çalışıyorlar. Onların oyunu bu." Ardından kendi başına ayağa kalkmaya çalışan kızına *gülümsedi.*

"Rose'un ruhu olmadığı için buna bağışıklığı olduğu açıkça görülüyor," diye araya girdi Lo.

"Loren!" diye bağırdı korumalardan biri. Garth'ın sesine benziyordu.

Hepimiz farklı yönlere kaydık. Ryke'ın elleri koruyucu bir şekilde omuzlarımı iyice kavrarken benim ilk odağım bebeklerin güvenliğiydi. Göremediğim şeylerden korkmamaya çalışıyordum.

Lo ve Connor çocuklarını kucaklarına aldıklarında Garth'ın paniğinin kaynağını bulmak için etrafıma baktım. Korumalarımızın bir kısmı kalabalığın önünü kesiyordu ancak Price bana doğru koştu, yanakları rüzgârın etkisiyle kızarmıştı.

Alışkanlıktan ayaklarımın dibine bakıp Coconut'ı arasam da onu bu tatil sırasında Philadelphia'da bırakmıştık. Sonra gö-

zucuyla bize doğru *hızla* gelen bir siluet gördüm. Dağın yamacından aşağı kayıyordu, yüzünü kışlık giysileriyle gizlemişti ve eldivenli avuçlarında bir şey... tutuyordu.

İçgüdüsel olarak geri adım attığımda Ryke'ın sert vücuduyla karşılaştım. Beni arkasına itti, böylece gelen kişiyle yüzleşen kendisi olacaktı. O anda Rose'un, Lily'yi kardan kaldırmaya çalıştığını fark ettim.

Düşmüş olmalıydı. Pofuduk montu ve pantolonuyla ayağa kalkmakta zorlanıyordu.

Rose neredeyse ona takılıp düşecekti. "Elimi tut," dedi Lily'ye.

Ablalarım.

Kayakçı ablalarıma doğru ilerliyordu.

Donmuş bacaklarım daha da canlanırken onlara doğru yürümeye çalıştım. Derin karda gittikçe ağırlaştığımı hissederek, "Rose!" diye bağırdım. Ancak Price montumun arkasından tutuyordu.

Bırak beni.

Ryke beni geride bırakıp yardım etmek için onlara doğru koştu. Rose tehlikenin tam önündeydi, kayakçı ona doğru kayıyordu. Sanırım... hayır, kesinlikle Lily'yi koruyordu. Kendini özellikle kalkan yapıyordu.

"Rose!" diye haykırdı Connor. İşte o zaman çok geç olduğunu anladım.

Maskeli kayakçı kafasına bir şey fırlattı ve beyaz kireçli bir madde doğrudan yüzüne çarptı. Rose silmek istercesine ellerini yanaklarına doğru götürse de tozu bulaştırmaktan korkuyormuş gibi duraksadı. Ablamın paniğe kapılmış, donmuş halini görmek ciğerlerime baskı uyguluyordu.

Lily çaresizce koluyla ve karla Rose'un yüzünü silmeye çalıştı, ablamızın gözleri acı içinde sımsıkı kapanmıştı.

Connor, Jane'le birlikte Rose'un yanına koştu. Tam o anda başka bir şey fırlatmaya niyeti olmayan kayakçı yanımızdan

uçarak geçti. Adamın gözleri kısa bir an için benimkilere takıldı ve o gözlerde bir gülümseme ifadesi gördüğüme yemin edebilirdim.

İçimde öfkeli, beni paramparça eden bir duygu dolaşıyordu. Price'ın elinden sıyrılıp ona doğru hücum ettim. Soluk soluğa yürürken yerden avuçlarımla kar topluyordum. "Ablalarıma zarar vermeyin!" diye çığlık attım. Gevşek kar topları daha hedeflerini bulamadan dağılmıştı.

Gittikçe uzaklaşıyordu.

"BURAYA GERİ GEL!" Rose'un canını yaktığı gibi ben de onun canını yakmak istiyordum. Bu yabancı nefret duygusu içime işledi. Soğuk boğazımı yakıp kavurarak beni etkisi altına almıştı. Birkaç koruma adamın peşinden koşarken ben daha fazla kar topu fırlattım.

Biri beni kaldırıp omzunun üzerine attı. Bu kişinin Ryke olduğunu anlamıştım.

"Bize zarar veremezsin!" Tüm gücümle bir kez daha çığlık attım. Ryke'ın sırtından tırmanmaya çalışarak artık uzakta küçücük bir nokta gibi görünen kayakçıya uzanmaya çalıştım.

"Bu sikik şeyi daha yüksek sesle söyle, Calloway!" diye kışkırttı Ryke.

"BİZE ZARAR VEREMEZSİN!" Gözlerim yaşlarla doldu. *Ama bize zarar verdi. Rose'a zarar verdi.* Ryke'ın tutuşundan kurtulmaya çalışarak debelendim. "BIRAK BENİ DE ONU YAKALAYAYIM!"

Beni daha sıkı kavrayıp kayak kulübesine doğru yürüdü. "Ne yapmak istiyorsun? O sikik herife vurmak mı?" Başım neredeyse kıçına değiyordu, kayarak aşağı inmeye çalıştım ama beni karnım omzuna gelene kadar geri çekti.

"Ablama zarar verdi." Sesim çatlarken hareketsiz kaldım.

İstemediğim kadar ve o maskeli kayakçının hak ettiğinden çok daha fazla ağladığım için ellerimle gözlerimi kapattım.

Bir an duraksadı, sanırım ağladığımı duymuştu. "Hey." Beni ayaklarımın üzerine indirdi. Ardından kollarını vücuduma dolayarak beni sıcak, güvenli bir kozanın içine aldı.

Ancak bu yaptığı az önce yaşananları geri alamazdı.

Az önce güçlü, korkusuz ve obsesif kompulsif ablama un bombası atılmıştı.

BÖLÜM 23

RYKE MEADOWS

Az önce yaşananlar sikik bir karmaşa ve kâbus arasında bir yerdeydi.

Kalabalığın içinden geçirilip aceleyle kulübenin tuvaletine kilitlenmiştik. Bozuk ve kapalı olan kızlar tuvaletinde değil, lanet olasıca erkekler tuvaletindeydik. Etrafımız kurumuş sidikli pisuarlar ve sırılsıklam tuvalet kâğıtlarıyla dolu kirli fayans zeminlerle çevriliydi.

Bu normalde o kadar kötü bir durum olmayabilirdi ama Rose sanki tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanmış gibi siktiğimin duvarlarından irkilerek geri çekilmişti. Nasıl yaptığını bilmesem de Connor onu yüzünü lavaboya sokacağı kadar sakinleştirmişti. Rose çevresindeki gerçeklere karşı kendini korumak istercesine gözlerini sımsıkı kapamıştı.

Lanet olası saç tellerinin bu "iğrenç" lavaboya değmesini engellemek için, saçlarını ellerimde toplamıştım. Connor onun diğer tarafında duruyordu ve tutmadığım tutamlara odaklanarak her seferinde saçının bir kısmını yıkıyordu. Dikkatlice undan olabildiğince kurtulmaya çalışıyordu.

Daha önce hiç Rose'un herhangi bir parçasını kocasıyla birlikte yıkayacağımı düşünmemiştim. Hem de hiç. Bana bunu yapacağım söylense bile inanmazdım.

"Onu öldüreceğim," diye tekrar etti Rose dördüncü kez. Sesi öfke ve gerginlikle titriyordu. Neredeyse ağlamak üzereydi.

Kaslarım hareketsizlikten yanıyordu. "Sikeyim, sıraya gir."

"Polisler zaten onu arıyor, bu yüzden intikam planlarınızı en azından bir süre daha rafa kaldırın," dedi Connor. Yüz hatları uzun zamandır görmediğim kadar gergindi. Beni ona bakarken yakaladığında, "*Konsantre ol*," dedi dudaklarını oynatarak.

Dikkatimi Rose'un parlak kahverengi saçlarına geri çevirdim. Eğer tek bir saç telini bile düşürürsem ve o bunu fark ederse paniğe kapılabilirdi. Lavabo tezgâhına tutunabilmesinin tek nedeni montumu "feda edip" oraya yaymış olmamdı. Sadece kumaşa dokunuyordu, başka bir şeye temas etmesini engellemiştik.

Arka planda Janie hıçkırıyordu ama ağlaması durmuştu. Daisy bebeği kucağında hafifçe zıplatıyordu. Korumalar onu tuvaletin dışında bir anda çevrelediğinden dolayı Moffy, Janie'den çok daha şiddetli ağlıyordu. Lily ve Lo onu sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor, kardeşim aynı zamanda önüne gelen her sikik nesneye dik dik bakıyordu.

Ben nasıl hissediyorsam o da öyle görünüyordu.

Connor suyun sıcaklığını biraz daha artırdı.

Rose'un kıyafetlerini inceledim. Un, vücuduna tam oturan yün eteğine ve gri taytına -ya da her ne boksa ona- bulaşmıştı. Montunu çıkarmıştı, en azından siyah boğazlı kazağı az çok temizdi.

Connor kayak merkezinden yaklaşık otuz dakika uzaklıktaki özel kulübemize dönene kadar onun aşağı bakmasını önleyebilirdi. Rose'un en büyük endişesi saçıydı. Defalarca kez, "*Çıkmasını istiyorum, çıkmasını istiyorum,*" deyip durmuştu.

Connor ellerini karısının başının arkasına yerleştirdi. "Nefes al, Rose," diye emretti.

Rose söyleneni yaptı, boynu iyice gerilmişti.

Connor'm elleri daha hızlı hareket etti, benimkilerin üzerinden geçerek suyun etkisiyle yapışan unu temizlemeye çalıştı.

"Gitti mi?" diye sordu Rose anormal derecede yüksek bir sesle. "Connor?"

"Neredeyse, sevgilim."

Rose ellerini kaydırıp bir tavayı ovalarmışçasına yüzünü ovmaya başladı. *Siktir...* Connor'la aynı anda onu hemen lavabodan geri çektik.

Bizi iterek elini kaldırdı. "Durun." Bu kelime ikimizin de donakalmasına neden oldu. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı, derin ve gergin bir nefes aldı. Saçları boğazlı kazağını ıslatıyordu. Ortam sessizdi ve hepimiz gözlerini açıp bu gerçekliğe döndüğünde nasıl tepki vereceğini merak ediyorduk.

Sikeyim, lütfen panik yapma. Rose'un yıkılışını izlemek, dünyanın meteorlar ve kuyruklu yıldızlar tarafından acımasızca, düzensizce ve şiddetle saldırıya uğramasına benziyordu. Genellikle bu başka bir gücün eliyle oluyordu. Zaten en çok içimi parçalayan da buydu.

Gözlerini açtı.

Siktir.

Sarı-yeşil gözleri sert bir ifadeyle *bana* çevrilmişti.

"Onları bulmamız gerek." Kelimeleri öfkeyle gürledi. "Burada öylece *hiçbir şey* yapmadan duramayız."

Benim onayımı istiyordu çünkü ben agresif olandım. Çünkü şu an bile aynaya bir bakış atsam, karanlık bakışları ve hazırmış gibi gerilen kasları görecektim. *Bunu sonlandırmaya hazırım.*

Connor bizimle aynı acımasız duyguları hissettiğinde bile kana susamışlık duymazdı. Rose da ancak son seçenek olarak Lo'ya dönerdi.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Onlar bana bir isim verir vermez, Rose..." Arkamı işaret ettim. "O sikik kapıdan çıkacağım." Polisler şu anda tatil yerindeki konukları sorguluyordu.

"*Hemen* gitmeliyiz," diye karşı çıktı Rose. "Gözlerini tanıyabilirim." Derin nefesler alırken boynundaki damarlar belirginleşiyordu.

"Ben varım," diye duyurdu Lo. Moffy'nin yanında çömelmişti ama şimdi yavaşça ayağa kalkıyordu. "Cehennemden daha beterini hak ediyor."

Bu sikik şeye karşı çıkamazdım.

Ancak bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Rose, Lo ve ben bir araya geldiğimizde duygularımız en patlayıcı haline bürünüyordu. Bu asla yapacaklarımızın *mantıklı* olduğu anlamına gelmiyordu. Yalnızca tutkulu hareketlerdi.

"Ateşte kızartılmayı ve tanınmaz hale gelene kadar yakılmayı hak ediyor," dedi Rose her zamanki abartılı tabirleriyle. İki yanındaki elleri titriyordu.

Onu incelediğimde öfkesinin benimkinin önüne geçtiğini fark ettim ve bu beni çok endişelendirdi. Çünkü kardeşim ve benimle aynı ortamı paylaşıyordu. Üçümüz söz konusu olduğumuzda gerçekten birbirimizi fazlasıyla kışkırttığımızı düşünüyordum.

Sikeyim.

Connor karısına yaklaştı, ondan bir nefes uzaktaydı. Rose'un ona izin vermesine çok şaşırmıştım.

Connor bir doksan beşlik boyuyla karısının üzerine eğildi. Bir şekilde Rose onun yakınlığı karşısında rahatlamıştı, nefesleri daha doğaldı ve omuzları hafifçe gevşemişti.

Connor kadının yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı, başparmağıyla yanağını okşadı. "Assieds-toi." *Otur.*

Rose da Fransızca karşılık verdi. "Nous n'avons pas le temps de nous asseoir." *Oturacak vaktimiz yok.* Sözlerinin altında bir ateş kaynıyordu.

Connor tek kaşını kaldırdı ama gözleri alışılmadık bir şekilde kısılmıştı. "Tu veux aller poursuivre un fou?" *Deli bir adamı mı kovalamak istiyorsun?*

Çenesini yukarı kaldırdı. "Peut-être, oui." *Belki, evet.*

Hiç çekinmeden, "Alors tu es folle aussi," dedi Connor. *O zaman sen de delisin.*

Burnumdan sıcak nefesler vererek başımı iki yana salladım ve İspanyolca konuşarak araya girdim. "Estamos todos locos." *Hepimiz deliyiz.*

Yüzünde bir milisaniyeliğine de olsa şaşkın bir ifade belirdi. Onunla sık sık yabancı dilde konuşmazdım ama bu an doğru hissettirmişti.

O da kendi tercih ettiği dilde cevap verdi. "Peut-être que nous le sommes, mon ami."

Belki de öyleyizdir, dostum.

"Karar verildi." Rose, İngilizceye geri dönerek kapıya doğru hücum etti. Connor kolunu uzatıp kadın daha onu geçemeden omzunu yakaladı.

"Bu kayak merkezinde yüzlerce insan var." Connor bizim öfkeyle kurduğumuz planlara bir darbe daha indirdi. "Herkes sizi tanıyor. Ne yapmayı planlıyorsunuz? İmza istemek ve fotoğraf çekinmek için sizi çevrelemeleri dışında ne olacağını düşünüyorsunuz? Bana gerçekten mantıklı bir plan sunun, ben de gitmenize izin vereyim."

Rose'un bakışları öfkeyle parladı, vücudu gözle görülür şekilde titriyordu. "Senin için bir iş teklifi hazırlamıyorum, Richard," dedi keskin bir tonla. "Kendimi ve doğmamış çocuğumuzu savunuyorum."

Doğmamış çocuk.

İşte böylece o meteor dünyaya çarptı.

Rose söylediğini fark etmiş gibi bir anlığına duraksadı, ardından hızla devam etti. "Jane'i koruyorum. Ve Moffy'yi. O kayakçı onlara da saldırabilirdi. Dava açmak için tek şansımız bu *canavarı* yakalamak. İlk un bombacısıyla bunu yapamamıştık, şimdiyse bir fırsatımız var ve ben bunu boşa harcamayacağım."

Sanki yeni bir yasa ilan etmiş gibi çenesini kaldırdı. Oysa bunların hepsini zaten daha öncesinde söylemişti.

Kirli banyonun içindeki hava iyice gerildi.

Daisy'ye hızlı bir bakış attım, kaşları şaşkınlıkla hafifçe çatılmış ve dudakları aralanmıştı.

Sanırım hepimiz orada kalmıştık.

Lo'nun elmacıkkemikleri bıçak gibi keskinleşti ve hepimizin düşüncesini ilk dile getiren o oldu. "Doğmamış çocuğunuz. Bu gelecekteki doğacak şeytan çocuğundan metaforik olarak bahsetmenin bir yolu muydu, yoksa sen..."

"Hamileyim," dedi Rose.

Lo derin bir nefes verdi. "Kahretsin."

Genellikle hepimiz ortak görüşe sahip olurduk. Altımızın da hisleri ve düşünceleri yakın olurdu. Birbirimiz için mutlu olmaya, birbirimizi ayağa kaldırmaya, birlikte ağlamaya, birlikte gülmeye hazırdık. Şu anda, sessiz tuvaletin içinde ise hepimiz ne hissedeceğimizi şaşırmış durumdaydık.

Her şey çok karışıktı. Her şey...

Hiç tereddüt etmeden Rose'un yanından ayrılıp Daisy'nin yanına ulaştım. Hâlâ Daisy'nin kucağında olan Janie küçük horultular çıkararak uyuyordu, gözyaşları çoktan kurumuştu.

Daisy zayıf bir şekilde gülümsüyordu. Mutluluk ve acı arasında bir yerdeydi. Ona sarılıp hiçbir şeyin değişmediğini söylemek istiyordum. Hayatlarımız hâlâ onlarınkiyle paraleldi. Geriye itilmemiştik.

Arkadaşlarımızın arkasına atılmayacaktık.

Buna gerçekten inanıyor musun, Ryke?

İnanmak zorundaydım.

Daisy bana doğru eğilerek başını omzuma yasladı. Bir kolumu sıkıca beline doladım.

En sonunda, "Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Lily.

Olay şuydu; Connor ve Rose, Daisy hamile kalana kadar be-

bek yapmayı denemeyi ertelemeyi planlamışlardı. Böylece kardeşi kendi başına sorun yaşarsa, Rose onun taşıyıcısı olabilecekti. Artık taşıyıcı anneliği önümüzdeki bir ya da iki yıl boyunca tamamen erteleyebilirdik.

Başka bir açıdan bakıldığında ise Connor ve Rose mutlu olmalıydı. Sikeyim, *hepimiz* mutlu olmalıydık. Ailelerine bir çocuk daha katmak, onların hayallerinden ve hedeflerinden biriydi. Kimse onların sevincini gölgelememeliydi.

Oysa şu anda tam da bunu yapıyorduk ve bu durumu düzeltmemiz gerekiyordu.

Daisy ipleri eline aldı. "Bu çok iyi bir şey," dedi ruhunun en derinlerinden gelen kelimelerle. "Öyle."

Rose'un kan çanağına dönmüş gözlerinde yaşlar belirmişti.

Hızla benden uzaklaşarak, "Hayır, ağlama," dedi Daisy. Janie'yi Connor'a teslim edip ablasıyla yüz yüze geldi. Bu şekilde karşılıklı durduklarında Rose topuklu ayakkabılarını giymediği için Daisy ondan biraz daha uzun duruyordu. "Senin adına çok sevindim, Rose. Lütfen, böyle hissettiğime inanmalısın. Gerçekten böyle hissediyorum."

Daisy'nin gözleri de yaşlarla dolmuştu. *Sikeyim.*

"Ağlamıyorum. Ben *ağlamam*," diye çıkıştı Rose. Gözlerini tavana dikmiş, tüm iradesiyle gözyaşlarını engellemeye çalışıyordu.

"Şimdi sana sarılacağım."

"Sakın buna cüret etme." Rose parmaklarıyla hafifçe gözlerinin altına vurdu. "Git Lily'ye sarıl."

Daisy kollarını iki yanma bastırdı. "Senin adına *gerçekten* çok sevindim. Böyle hissetmediğim düşünülebilir ama senin için büyüyen, *güçlenen* bir aileden daha güzel bir şey düşünemem. Bu harika bir haber, Rose. Bu yüzden şu anda benim için üzülemezsin." Uzanıp Rose'un son gözyaşını sildi.

"Ben senin ablanım," dedi Rose. "Ben *senin* için buradayım."

Daisy'yi beklememişti ve kendini bunun için asla affedeceğini düşünmüyordum. Fakat bu onun hatası değildi.

Kimse bizim hayatımız yoldan çıktığı için kendi hayatlarını durdurmak zorunda değildi.

"Evet, buradasın zaten." Daisy nemli gözleriyle gülümsedi. "*Hep* buradaydın. Sen olmasan bunların hiçbiriyle başa çıkamazdım." Sesi çatladı.

Bu beni paramparça etti ama olduğum yerde kalmak zorundaydım.

Rose tereddüt etmeden hızla Daisy'ye sarıldı. Aynı anda Daisy de ona on katı coşkuyla karşılık verdi.

Lo kollarını göğsünde kavuşturdu. "Görünüşe göre, Connor'ın hâlâ insanüstü spermleri var."

"Aslında," dedi Connor. "Bu bir kaza değildi."

Bu sikik noktada ne hissedeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Connor'm bakışları benim üzerimde yoğunlaştı. "Olabileceğimiz kadar dikkatli davranmadık." Tüm bu yaşananların sikik bir hata olduğuna inanmama izin verebilirdi. Dürüstlüğü hoş olsa da ona bunun için teşekkür edecek değildim.

Hava tekrar gerildi, rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü.

Connor gerginliği bir nebze azaltarak konuşmaya devam etti. "Daisy, Rose'un ve onun aynı anda hamile olduğu tüm bu senaryoyu yanlış bir nedenle kurguladı." Daisy'ye döndü. "Rose'un da seninle hamile kalmasını istiyorsun çünkü felaket bir şey olursa, yani ölürsen onu incitmekten korkuyorsun. Ablana acı çektirmek istemiyorsun. Bu nedenle sana herhangi bir şey olursa, kendi çocuğuyla dikkatini dağıtabileceğine inanıyorsun."

Haklı olup olmadığını sormadı. Öyle olduğunu zaten biliyordu.

Daisy açıklama yapmaya fırsat bulamadan Rose kardeşinin ellerine uzanıp sıktı. "Sen ölürsen *asla* mutlu olamayacağımı bilmeni istiyorum. Dört gözle beklediğim bir bebeğim olsa bile.

Seni kaybetmeyi kabullenebilmem mümkün değil." Gözyaşlarını geri itmeye çalışıyordu.

Ne zaman biri *ölüm* ve *Daisy*'yi aynı cümle içinde kullansa zihnimi kapatıyordum. Beyaz gürültü gibi...

Ben bir sonraki adımın korkusuyla yaşamıyordum. Connor gibi "*ya olursa*" senaryolarına ve bu berbat değişkenlere karşı kendimi hazırlamıyordum.

Sevdiğim tek kızın önünde dizlerimin üzerine çökmüştüm ve onunla her lanet olasıca anı dolu dolu yaşayacaktım.

Birlikte geçirebileceğimiz zaman ne kadar kısa ya da ne kadar uzun olursa olsun fark etmezdi.

Connor'a doğru başımı salladım. "Yani arkasındaki lanet olasıca düşünceyi beğenmediğin için siktiğimin planını görmezden mi geldin?"

"Evet." Tereddütsüzdü.

"Sadece bana mutlu görünmüştü," dedi Daisy. Gözleri yine yaşlarla dolmuştu. Ağır bir nefes verdim. *Dais...*

Connor hiç tereddüt etmedi. "Bizden birinin eksik olduğu bir dünya asla mutlu bir dünya olamaz."

Rose ellerini Daisy'nin omuzlarına koydu ve yüzünü tamamen ona çevirdi. Dakikalar önce Rose'un perişan bir halde yüzünü lavaboya eğdiğine inanmak zordu.

Şu anda dimdik duruyordu. O kadar kendinden emindi ki, az önce onu sarsan bir şey olduğunu neredeyse unutacaktım. "Taşıyıcı anneliği her zaman senin için bir seçenek olarak bırakıyorum, Daisy. *Her zaman.*" Duraksadı. "Belki de zaman çizelgesindeki bu değişiklik en iyisi olur." Sanırım o da kendini buna ikna etmeye çalışıyordu. "Sen kendi başına bebek sahibi olup olamayacağını öğrenene kadar ben çoktan benimkini doğururum ve taşıyıcı annen olmaya da hazır olurum."

O gelecekte Daisy kısır kalmış olacaktı. Bir gün bu noktaya gelebilirdik ama henüz bu yoldan vazgeçmeye hazır değildik.

Daisy başını salladı. "Sadece herkesin mutlu olmasını istiyorum."

"Hepimiz *senin* mutlu olmanı istiyoruz, tatlım," diye araya girdim. İşin özü buydu. Bu sefer kendini ilk sıraya koymak zorundaydı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bana gülümsedi. "Mutluyum ve öyle olmaya da devam edeceğim."

Ona doğru ilerledim.

Lanet olasıca sinirlerimi bozmaya hazır bir halde, "Ne öğrendik?" diye sordu Connor.

"Hiçbirimizin Ryke ve Daisy'nin ölmesini istemediğimizi," dedi Lily güçlü bir sesle. Kalp atışlarım yavaşlarken kendi kendime başımı salladım. *Biliyorum.*

"O un beni yenemez." Rose, kızını Connor'dan alıp kendi kollarına çekti.

Daisy'ye doğru kaşlarımı kaldırdım, o da ne yapacağımı bilmeden gülümsemeye başladı.

"Cobaltlar asla sıradan insanlar gibi hamileliklerini duyurmayacaklar," diye ekledi Lo.

Connor sırıttı. "*Sıradanlık sıkıcıdır, sevgilim*," dediğini neredeyse duyabiliyordum.

Daisy'yi hızla belinden tutup omzuma attım. Kahkaha atarken elleri pantolonumun beline indi.

"Ayrıca Ryke'ın en iyi kıça sahip olduğunu öğrendik," dedikten sonra lanet olasıca kıçımı sıktı.

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı, tam tuvaletin kapısına doğru döndüğümde bir polis memuru içeri girdi. Bir an için kayakçı gerçekten aklımdan çıkmıştı.

Üniformalı adam asık suratıyla bize bakarak başını iki yana salladı.

Benim öğrendiğim başka bir şey vardı. *Adalet asla kolay sağlanmıyordu.*

BÖLÜM 24

DAISY CALLOWAY

Un bombardımanına uğramamız tatilimizi tamamen mahvetmemişti. Yine de yarın Noel Arifesi olmasına rağmen atmosfer farklıydı. İkinci saldırıyla hepimiz farklı şekillerde başa çıkıyorduk.

Connor ve Rose polisi defalarca aramış, maskeli kayakçıyı yakalamak için aktif bir şekilde çalışmışlardı. Lily kendini kiraladığımız kulübeye kapatıp uzun zamandır tanık olmadığımız münzevi haline geri dönmüştü. Duygusal olarak tükenen Lo da ona katılmıştı.

Tüm bunlar Ryke ve benim bu adamı yakalamada fiziksel bir rol almamız için yeterli nedenlerdi.

Bu yüzden işe koyulmuştuk.

Ryke ve Daisy'nin Büyük ve Cesur Takibi #1

"Mesajla ne kadarını gönderebilirsen gönder. Evet..." Ryke kısa süre önce -kimseye haber vermeden- tuttuğumuz özel dedektifle konuşuyordu, adam bize saldırganla ilgili bilgi veriyordu.

Kasiyer ve bizim dışımızda boş olan yıkık dökük bir marketin raflarına göz gezdirdim. Şeker, ballı çörek, kurutulmuş et ve takip için gerekli olan diğer erzakları toparlıyordum. Kiraladığımız minivanda -Ryke'ın tercih ettiği araba bu değildi- çok

zaman geçireceğimizi düşündüğümden raflardaki dergilerden de birer tane aldım.

Ryke telefonu kulağındayken beni işaret edip yiyecekleri gösterdi. Dedektifi dinleyerek başını hafifçe öne eğdi. "Doğru."

Mavi beyzbol şapkası yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu.

Benim kamuflajım ise platin sarısı kısa saçlarımdı.

Parmaklarımı kalın tellerde gezdirdim, yeni planımızla birlikte çoktan adrenalin pompalamaya başlamıştım. Ryke ve Daisy yoldaydı. Ryke ve Daisy korkunç, iyi olmayan bir adamı tuzağa düşürmüştü. Ryke ve Daisy günü kurtarmıştı!

Bunun kulağa aptalca gelmesini seviyordum. Bir çocuk macerasının sloganına benziyordu.

Ablalarım günü yamaçlarda geçireceğimizi düşünüyordu, bu yüzden kimse nerede olduğumuzu sorgulamayacaktı. Henüz Price'a güvenmediğimiz için ona tüm gün yatakta kalacağımızı söylemiştik. Korumalar kulübelerimizin içinde kalmıyordu, yani aksini bilmesi imkânsızdı.

Mağazadaki soğutucuya doğru ilerledim, birkaç suyu dergilerin üzerinde tutmaya çalıştım. Çıkarken Ryke, özel dedektife veda etti ve telefonunu cebine attı.

"Neymiş?" diye sordum merakla.

"Arabada anlatırım." Umutlu görünüyordu.

Ryke birkaç banknot çıkarıp aldıklarımızın parasını ödedi. Yaklaşık bir dakika sonra gümüş renkli minivana yerleştik ve Ryke arabayı bir yere doğru sürmeye başladı.

"Sikik durum şu..." Ryke orta konsolun üzerindeki plastik poşetlerden birini iyice karıştırdı ve sonunda karamelli bir çikolata buldu. "Dağılmış bir sosyal medya forumunun parçası olan bir adam hakkında bir ipucumuz var." Ryke çikolatayı yırtarak açtı, direksiyonu düz tutmak için bir anlığına dizini kullanmıştı.

Kaşlarım çatıldı. "Ne tür bir forum?"

"İsmin değiştiğini söyledi. Eskiden adı *Callo-Düşmanla-*

ri'ymış ama şimdi sikik adı *Kapı Tokmağı* gibi basit bir şey bile olabilir." Çikolatadan büyük bir ısırık alırken sağ elinin direksiyonu sıkıca kavradığını fark ettim. Sanırım yemek öfkesini dağıtmasına yardımcı oluyordu.

Arkama yaslanıp bacaklarımı ön panele uzattım.

"Lo'ya atılan ilk sikik un bombasının bununla bağlantılı olduğunu düşünmüyor," diye açıkladı. "İlki gerçekten sinirli bir hayrandan gelmiş olabilirmiş ama bu seferki bir taklitçi gibi görünüyormuş. Gruptaki insanlar orada olanları taklit etmenin ne kadar *komik* olacağından falan bahsetmiş. Nerede olduğumuza dair bilgi alışverişinde bulunuyorlarmış." Gözlerini karlı yola dikmişti.

Elimi bacağına koydum. "O zaman kimin yaptığını biliyor olmalıyız. Polis forumdaki hesapların sahiplerini bulamaz mı?"

"O kadar kolay değil. Dedektif *IP* adreslerinin sürekli değiştiğini ve nerede olduklarını sakladıklarını söyledi. Çoğu... anonim. Kişiliklerini gizlemek *için* tasarlanmış bir platform."

İçimdeki umut biraz söndü. Bu kulağa bir gölgeyi yakalamak gibi geliyordu.

Ardından her şeyin başlangıcının *umut* etmek olduğunu hatırladım. "Yine de adamlardan biri hakkında bir ipucumuz var mı?"

"Evet." Ryke birkaç kez başını salladı. "Birkaç sikik noktanın James B. Allen adında bir adamla bağlantılı olabileceğini düşünüyor." O anda minivanı yıkık dökük görünen *Lazy Peak Motel*'e çekti ve arabayı eski bir sedanın yanına park etti.

Hemen doğrularak yeşil boyası soyulmuş kapılara dikkat kesildim.

Ryke cebinden telefonunu çıkarıp bana bir fotoğraf gösterdi. Orta yaşlarda, kumral, hafif kirli sakallı bir adamdı. Metalik mavi gözleri vardı. O bakışları aklımdaki görüntüyle karşılaştırmaya çalıştım.

Bir eşleşme olabilecek gibi görünüyordu.

"Şimdi bekliyor muyuz?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet."

İki saat geçmişti.

Kapıyı bir *tık* sesiyle kilitledim. Sıkışık arabanın içinde eğlenmek gitgide daha da zorlaşıyordu. Ön panele saçılmış çikolata ambalajları, altıma kıvırdığım bacaklarım ve soyulmuş yeşil kapılara boş boş bakan gözlerimle beklemeye devam ediyordum. Şu ana kadar sadece iki misafir dışarı çıkmıştı.

On ikili paket *Coors Light* taşıyan bir adam ve on beş santimlik sakalı olan bir dağ adamı dışında kimseyi görmemiştik.

"Daisy, dur," diye homurdandı Ryke. Arabanın kilit düğmesine sürekli basmamdan rahatsız olmuştu.

Yarım saat önce hiç durmadan saçımı karıştırarak benim sinirimi bozmuştu. Normalde bu hoşuma giderdi ama minivanın içine tıkılıp kalmışken hissettiklerim "*Ah, Ryke*" yerine "*Of, Ryke*" şeklini almıştı.

"Al." Ryke satın aldığımız dergi yığınını kucağıma fırlattı. "Yüksek sesle bir şeyler oku. Ben etrafı gözlerim." Gözlerini motelden ayırmamıştı.

Hiç şüphesiz bana kendininkinden daha eğlenceli bir görev vermişti. Beş dergiyi karıştırarak yalnızca manşetlerde göz gezdirdim. Manşetlerin hepsi tatilimizden oluşuyordu. Sanırım bunun nedeni bu hikâyelerin farklı versiyonlarını ortaya çıkarmaktan ve onu yanlış şekillerde esnetmekten hoşlanmalarıydı.

En dramatik sesimle seçeneklerimizi açıkladım. "İlk olarak '*Raisy Krizi: Daisy Calloway, Ryke'in Kalbini Noel'de Nasıl Kıracak!*'" Ona kapağı gösterdim. *Lucky's*'in dışında çekilmiş bir fotoğraftı. Ryke kolunu omzuma atmıştı, benim bakışlarım ise uzaklara dalmıştı.

"Sikeyim, hayır." Elindeki yarısı yenmiş kurutulmuş eti dergiye fırlattı.

Gülümsedim, bu senaryoya inanmadığı için memnundum. Dünya erkek zevklerimin saç rengim gibi değiştiğini düşünse bile...

Dergiyi bir kenara atıp sıradakini okudum. "'*Buz Gibi Yatak Odası! Connor Cobalt, Rose Calloway'i Neden Tatmin Edemiyor?*'" Bu tamamen yanlış olan hikâyeye başlamamayı tercih ederdim.

"Sıradaki." Belli ki Ryke da böyle düşünüyordu.

"'*Yılbaşı Kaçamağı: Lily Calloway'in Gözü Başka Yerde!*'" Şok olmuş gibi bir ses çıkardım. "Çok kabalar." Dergiyi ona doğru çevirdim. Fotoğrafta Lily, Tahoe Gölü'ndeki bir kafenin önündeydi. Kollarında Moffy'yle duruyordu. Yanındaki tabelada "*Sıcak Acılı Sosisli*" yazıyordu. Üstelik ablam o tarafa bile *bakmıyordu.*

Ryke'ın yüzü karardı. "Siktir et onları."

O dergiyi de bir kenara fırlattım. "Bu o kadar da kötü değil..." Boğazımı temizledim. "'*En İyi Baba! Loren Hale...*'" Kelimelerin geri kalanını gözden geçirerek devam ettim. "Tamam, kötüleşiyormuş. *Loren Hale bir çocuk daha istiyor ama Lily Calloway reddediyor.*"

Ryke başını iki yana salladı, hâlâ motele bakıyordu. "Bu sikik şey kesinlikle doğru değil."

"Lo ile bu konuyu konuştunuz mu?" Kucağımdaki dergiyi silkeledim.

"Evet. Zamanı gelince anlayacaklarını söyledi."

Başımı yana eğdim. *Zamanı gelince anlayacaklar.* Bu belirsiz, net olmayan yanıt gerçekten Lo ya da Lily'nin söyleyeceği bir şeye benziyordu. "Sonuncusu," dedim ona. "Davul sesi lütfen."

Yüzüme bir parça sakız fırlattı.

Of, Ryke. Sakızı daha sert bir şekilde ona geri fırlattığımda alnına çarpıp düştü. Bana ters bakışlarıyla karşılık verdi.

Uzanarak davul çalar gibi direksiyona vurdum. Bu da onu

son dergimi benden çalarak okumaya başlayacak kadar sinirlendirdi. "'*Üçlü Oyun...*'" diye başlasa da sesi neredeyse anında kesilmişti. Yüzü düşerken dergiyi sırtıyla koltuğunun arasına sıkıştırdı.

"Ne oldu?" diye sordum hafifçe geri çekilirken.

"Sikik şeyi boş ver gitsin." Çenesi gerildi ama motele değil, benim gözlerime bakıyordu. "Dışarıda esnemek ister misin? Etrafta yürüyebiliriz..."

Hemen arkasına uzandım ve dergiyi çekip aldım.

"Daisy."

Arabanın kapısına yaslanarak ayağımla onu ittim, o da bacaklarımı tutup beni izledi. Ne yazdığını bir şekilde öğreneceğimi biliyordu.

Sessizce manşeti okudum.

ÜÇLÜ OYUN! LILY CALLOWAY BU NOEL'DE RYKE & LOREN'IN CANLARINI NASIL ÇALIYOR?

Fotoğrafta Ryke'ın elleri Lily'nin omuzlarındaydı ve onu tesisin otoparkındaki buzlu bir bölgeden uzaklaştırıyordu. Lo da onun diğer tarafında yürüyordu, parmakları birbirlerine kenetlenmişti.

"Hey." Ryke kolunu koltuğumun arkasına uzatarak bana yaklaştı. "Bu sikik saçmalığa hiç kimse inanmıyor. İnananlar varsa da onları siktir et gitsin."

"Biliyorum." Sesim umduğumdan daha kısık çıkmıştı. Ryke, Lo ve Lily arasındaki üçlü dedikoduları yeni bir şey değildi. Ben bu hikâyeye dahil olmadan önce bile böyle söylentiler vardı. Yine de sanırım zamanla *bizim* aşkımızın onları caydıracak kadar güçlü olacağını düşünmüştüm.

İnsanların onu benimle eşleştirmektense ablamla eşleştirmeyi tercih ettiklerini görmek hayal kırıklığına uğramama ne-

den oluyordu. Sayfaları çevirdiğim anda Ryke dergiyi elimden çekip aldı.

"Neden üzgünsün?" diye sordu. Endişesi içime işledi. Bunu düzeltmek istiyordu.

"*Bütün* bu dergiler Connor Cobalt'la yattığımı yazsa ne hissederdin?" Dikleştim, göğsüm onunkinden bir santim uzaktaydı. "Onu sevdiğimi. Onu tercih ettiğimi. Seni hiç umursamadığımı." Her kelime içime saplanıyordu ve bu acı onun karanlık bakışlarına yansıyordu.

"Böyle sikik şeyler söyleme."

"Bunlar benim *hep* gördüğüm şeyler."

"Gerçek değil, Daisy," dedi yavaşça.

"Bu canımı yakmadığı anlamına gelmiyor." Nefeslerinin derinleşmesini, daha anlayışlı olmasını izlesem bile insanların hissettiklerini ya da düşündüklerini silemezdi. Ryke hiçbir zaman kendi itibarını veya diğer insanların onu nasıl algıladığını önemsememişti. Bu onun ilgi alanının dışındaydı.

"Peki ne halt yapmam gerekiyor?" diye sordu. Sert sesinin altında yatan öfkeyi duyabiliyordum. "Bunu değiştirebilecek *hiçbir şey* yok."

"Abbracciami," diye bana kısa bir süre önce öğrettiği İtalyanca kelimeyi söyledim.

Sarıl bana.

Sert gözleri neredeyse yumuşayacaktı. Beni kucağına çekti, bacaklarımı göğsüme doğru iyice çektim. Kollarını bedenime doladığında kendimi daha çok *onunmuşum* gibi hissettim. Bu şekilde birbirimize aitmişiz gibi...

Çenemi omzuna dayayıp ona baktım. "Dammi un bacio." *Bana bir öpücük ver.*

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılacak gibi oldu ama sonra bur-

Ninova

numa ve dudaklarımın köşesine küçük öpücükler kondurmaya başladı. Yanaklarımı okşarken gülümsedim ancak gülümsemem oluştuğu hızla söndü. Gözüm ön cama takılmıştı. *Dışarıya.*

Odalardan birinin kapısı hızla açıldı. "Ryke." Kolunu dürterek bakışlarımı takip etmesini sağladım.

Sarımsı kumral saçlar, bir kayak ceketi, kolunun altında kayak takımlarıyla tatil köyüne gidip kayak yapmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. O an onu gördükten *sonra* ne yapacağımızı hiç konuşmadığımızı fark ettim.

Ryke beni kucağından kaldırıp yolcu koltuğuna oturttu. İfadesi kararlı ve aceleciydi.

Arabanın kilidini açarken, "Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Onunla konuşacağım." Telefonu elindeydi, konuşmayı kaydedecek olabilirdi.

Ben de peşinden gitmeye yeltendim ama nedense popom koltuğa yapışıp kalmıştı. İçgüdülerim "*Kıpırdama, Daisy Petunia Calloway. Tam burada otur,*" diyordu.

Kıpırdama.

Kıpırdama mı? Bu garip bir dürtü olsa da Ryke kapısını kapatırken içgüdülerimi dinledim. Sanki benim de katılmamı bekliyormuş gibi başını çevirip bakmamıştı.

Onun için endişelenmem garip miydi? James'in, Ryke'ı tanıyıp tanımayacağına dair hiçbir fikrimiz yoktu. Oturduğum yerden izlemekle yetindim. Kaskatı kesilmiştim, terliyordum. Ryke'ın adama doğru koşarak onu durdurmak için elini sallamasını izlerken havalandırmayı açmak için uzandım.

James kafası karışmış gibi olduğu yerde durdu.

Araba hâlâ kapalıydı ve anahtarlar Ryke'daydı. Montumun düğmelerini açtım. Dışarıda hava eksilerde olabilirdi ama içimdeki gergin sıcaklık Ryke dönene kadar beni terk etmeyecekti.

Ryke konuşmaya başlasa da onu duyamıyordum. James de cevap verdi. Başını iki yana salladı. Ardından onaylarcasına öne

arkaya salladı. El hareketlerini görsem de ortamdaki ruh halini okuyamıyordum.

En kötüsünün olmasını bekledim.

Başka bir üç dakika ve iki baş sallamadan sonra Ryke huzursuz bir ifadeyle James'in yanından ayrıldı. Bana bakarak "*hiçbir şey*" dercesine başını iki yana salladı.

Kapıyı açıp içeri girdi. "Siktir et," dedi kapısını sertçe kapatırken. Ardından arabayı çalıştırdı.

"Ne oldu?"

"Facebook şifresini bile hatırlayamadığını, anlattığım tarzda hiçbir foruma girmediğini söyledi."

"Sence yalan mı söylüyordu?"

"Ben de siktiğimin forumlarının bir parçasıymışım gibi davrandım, yani hayır. Gerçekten kafası karışmış gibiydi." Park yerinden çıkarken yine en başa döndüğümüzü fark ettim. Başarısız olmamıza rağmen Ryke *ile* yalnız kalmak ve yaramazlık yapmak hoşuma gitmişti.

Ona döndüm. "Bu son takibimiz miydi?"

Bakışları üzerimde gezindi, gözlerinin ardındaki gülümsemeyi görebiliyordum. "Ne zaman herhangi bir şeyi sadece bir kez yaptık ki?"

BÖLÜM 25

RYKE MEADOWS

Noel sabahıydı. Şömine yanıyor, dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Tahoe Gölü'ndeki kulübede herkes deri koltuklara yayılmış, polar battaniyelere sarınmıştı. İki metrelik tamamen süslenmiş çam ağacının altında sırayla hediyelerimizi açıyorduk.

Sorun şu ki, *çiftlerin* birbirine aldığı hediyeleri açıyorduk ve Daisy'yle ben sıramızı başka insanlara devredip duruyorduk. Geriye kimse kalmayana dek bunu yapmayı sürdürdük.

Büyük bir koltuğu paylaşıyorduk, dört Calloway kardeş de kırmızı Noel tulumları giymişti. Bu Lily'nin fikriydi, Rose ise kardeşleriyle ortak bir şeyler yapmayı sevdiği için bu fikre bayılmıştı. Daisy de kıyafetini bir elf şapkasıyla tamamlamıştı.

Şapkanın ucundaki ponponlar, Lily'yi işaret ederken şıngırdadı. "Moffy'nin başka bir hediyesi yok mu?" diye sordu.

Yerde oturan Lily gözlerini kısarak sanki onun içini okuyormuş gibi Daisy'ye baktı. "Şu anda sıra çift hediyelerinde. Hediyeni Ryke'a vermen gerekiyor, onun da hediyesini seninle paylaşması gerekiyor. Bekle..." Gözleri dehşet içinde büyüdü. "Siz birbirinize hediye almayı unuttunuz mu?" Yanındaki ağacın altına baktı.

"Evet, unuttuk," diye başını salladı Daisy. "Üzgünüm."

Lo da yerdeydi, oğlu yeni *Kara Dul* figürüyle oynarken ba-

kışları bize kaydı. "Peki bu gizliliğin nedeni ne? Ryke'ın sana boktan hediyeler verdiği bir sır değil ki."

Kollarımı iki yana açtım. "Bu ne bok demek şimdi?"

Lo başını bana doğru eğdi. "On dokuzuncu yaş gününde ona bir *ip* verdin." *Lanet olsun. Sen de mi, Lo?*

Ona dik dik baktım ama ben kendimi savunamadan, "Hey, bileziğimi beğenmiştim," diye araya girdi Daisy. Neredeyse her gün taktığı bileğindeki kenevir ipine dokundu.

"Buldum!" Lily bir zarfı havada salladı. *Sikeyim.* O ayağa kalkıp zarfı bana uzatırken dudaklarımı ovuşturdum. *Kurduma.*

Daisy çoktan hediyeyi kardeşimin önünde açmamam gerektiğini kulağıma fısıldamıştı.

Şöminenin yanında kocası ve sekiz yaşındaki kızıyla yumurta likörü içerken, "Onun hediyesi nerede?" diye sordu Poppy.

Kanepede Rose, Janie'nin saçma yeni bir kurdele takıyordu ve Connor da ona yeni mantık bulmacasını gösteriyordu.

"Evet, kardeşimin hediyesi nerede?" dedi Lily ellerini kalçalarına koyarak. Korkunç hediyeler almamın ardındaki nedenleri araştırıyormuş gibi davranıyordu.

Tamam, bu sikik şeyi kabul edecektim. Hediye verme konusunda aşırı iyi olduğumu söyleyemezdim ama deniyordum. Umursamıyor falan değildim. "Sikik hediyesi dışarıda ve *hayır*, hiçbiriniz onu göremezsiniz." Bu defa hediyeyi çok öncesinden planlamıştım.

Lo bana bir bakış attı. "Seks bir Noel hediyesi sayılmaz, ağabeyciğim."

Lily bunu düşündü. "Yani... biz... yapmayacak mıyız?"

Lo onu belinden kavrayıp kucağına çekti. "Elbette yapacağız ama sana her kahrolası gün verebileceğim bir şeyi bugün öylece veremem ya."

Lanet olasıca ellerimi havaya kaldırdım. "Hediye seks değil."

"Ne o zaman?" diye ısrar etti Lo.

"Siktiğimin sürprizini mahvetmemi mi istiyorsun?" diye sordum kardeşime. Çünkü o Lily için alman bir Noel hediyesini *asla* mahvetmezdi.

Bu onu susturdu ve başıyla parmaklarımın arasındaki zarfı işaret etti. "Aç bakalım."

Daisy bana "*belki de sorun etmez*" dercesine omuz silkti.

Başka seçeneğim yokmuş gibi hissederek zarfı yırtıp açtım ve Norveç'e bir... uçak bileti buldum. Anında gülümsemeye başladım. Ona teşekkür etmek üzereyken Lo elimdekini daha iyi görebilmek için boynunu büktü.

"Nereye gidiyorsun?"

Tek kişilik bir bilet olduğu için şüpheli görünüyordu, Daisy bana bir çift tatili hediye etmemişti. "Norveç," diye cevapladım. Ardından tüm gerçekleri olduğu gibi söylemeye karar verdim. "Sully mart ayında buz tırmanışı yapacak, ben de gitmekten bahsediyordum ama henüz plan yapmamıştım..."

Tüm tatil neşesi anında kardeşimi terk ederken Daisy'ye mümkün olan en pis bakışını attı.

"Hey." Neredeyse ona bağırmıştım. "Bana lanet bir bilet almasaydı bile muhtemelen gidecektim." Daisy bunu yaptığı için çok sevinmiştim, onun cesaretlendirmesi benim için dünyalara bedeldi. En nefret ettiğim kısmı ise sevdiğim şeyleri yapma kararımın değer verdiğim insanlara zarar vermeye başlamasıydı.

Bırakamazdım. Bunu kardeşime ne kadar açıklarsam açıklayayım anlamıyordu. Bir noktada anlayacak mıydı hiçbir fikrim yoktu.

Lo kinini ve acısını bana yöneltti ama dilini ısırıp bunu bastırmaya çalışıyordu. En sonunda dayanamadı. "Git ve ölümüne uç, Jonathan Ryke Meadows. Bak bakalım umurumda olacak mı?"

Bana yumruk atmış gibi geri çekildim. Doğum ismimi kullanmasına hazırlıksız yakalanmıştım. Neredeyse *hiç* kullan-

mazdı. Onu tanıdığım onca yıl boyunca belki üç kez tam adımı söylediğini duymuştum. Kendime sadece üzgün olduğunu hatırlatmam gerekti.

Janie ve Moffy'nin mırıldanmaları dışında herkes sessizdi.

Üstelik daha da kötüsü... Lo'dan iki haftadır bir şey saklıyordum. Ona bugün, bu şekilde söylemek istemiyordum. Yine de burada sessiz kaldığımı öğrenirse daha kötü olurdu. Utah'ta kavga ettiğimizde acısının en büyük kaynağı ondan bir şeyler saklamamdı.

Kardeşime eziyet etmek istemiyordum ama arada kalmış durumdaydım.

Daisy ayağa kalktı. "Sıcak çikolata ya da kurabiye isteyen var mı?" İki hafta önce ne yaptığımı biliyordu ve daha da kötüleşmeden ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

"Kurabiye!" diye atıldı Moffy heyecanla.

Daisy şaşırmış gibi keskin bir nefes aldı. "Sen de mi kurabiye seviyorsun?"

Küçük çocuk şiddetle başım salladı.

Lily ayağa kalkıp Moffy'yi kucağına aldı ve yakındaki mutfağa doğru Daisy'yi takip etti. Ortam hâlâ gergindi, Lo başını öne eğmiş ağır nefesler alarak buruşuk ambalaj kâğıtlarına baktı.

Pişmanlık kardeşime hücum etmeden önce konuşmam gerekiyordu. "Ben..." diye başlasam da duraksadım. *Sikik şeyi söyle gitsin işte.*

Tüm gözler bana döndü, Daisy ile Lily'nin mutfak kapısmda durmuş beni izlediklerini hissedebiliyordum.

Daisy'nin gözlerine baktım ve ardındaki kelimeleri okudum. *Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?*

Başımla onayladım. Lanet olsun, emindim.

"Sen ne?" diye sordu Lo.

"Ben artık Jonathan Ryke Meadows değilim," diye duyurdum tüm odaya.

Rose şaşkınlık dolu keskin bir nefes aldı.

"Ne?" Lo'nın çenesi sikik bir jilet kadar keskindi. "Çünkü artık Jonathan Meadows olmadığını söylediğini duydum sandım."

"Adımı yasal olarak değiştirdim, Lo."

Lo hem birini öldürmek üzereymiş hem de acıyla doluymuş gibi görünüyordu. "Bana bir Hale olduğunu söyle." Öyle olmadığını biliyordu.

"Artık yalnızca Ryke Meadows'um." Bu kararı vermek yaklaşık *on yılımı* almıştı. İlk ismimi hep değiştirmek istemiştim. Babamla bağımı koparmak için, daha çok olduğum kişi olmak ve daha az onun olmamı istediği kişi gibi yaşamak için o isimden kurtulmak istemiştim. Jonathan'a bağlı olan her şey gibi o da bunu benim için hiç kolaylaştırmamıştı.

Mirasım ve güven fonum basit bir şarta bağlıydı.

İkisini de kaybetmeden ilk adımı yasal olarak değiştiremezdim. Babam soyadımla beni kontrol edemeyeceğini biliyordu, bu yüzden ilk adımla beni kontrol edebileceğinden emin olmuştu. Sonunda bizi birbirimize bağlayan tek şey buydu.

Artık o da yoktu.

"Seni beyinsiz, aptal herif." Lo halının üzerinden kalktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Onunla birlikte ayağa kalktım, sanki o an oda daralmıştı ve sadece ikimiz kalmıştık. Beni işaret etti. "Gururun için *tüm* güven fonunu çöpe attın!" Benim adıma endişeleniyordu. Artık tüm paramın kaynağı kaya tırmanışlarıydı.

"Ondan *kurtulmak* için tüm lanet olasıca güven fonumu çöpe attım. Üzerimde böyle bir gücü varken babamla *gerçek* bir ilişki kurabileceğimi düşünüyorsan gerçekten kafayı yemişsindir, Lo!" Jonathan'ın basına gidip Connor'ı arkadan bıçaklaması beni içten içe mahvetmişti. Ona karaciğerimin yarısını verdikten sonra bile hâlâ insanları manipüle edebildiğini görmeyi beklememiştim.

Artık içim rahattı.

Bu sikik şey benim kafamda bu kadar basitti.

Lo gözlerini sıkıca kapattıktan sonra bana bağırmaya başladı. "Sikik kafan basmıyor değil mi?"

Kaburgalarım alev almıştı. "Lo..."

Bana doğru birkaç adım attı, hediye paketlerini ve kutuları eziyordu. Bu defa sesini alçalttı. "Son tırmanışında neredeyse ölüyordun."

"Ölmedim." Düşmek üzereydim ama *düşmemiştim*. Bu çoktan geçmişte kalmıştı.

"Ağzından çıkanı duyuyor musun?" Lo kızaran gözlerindeki yaşlarla savaşırken güldü. "Öyle mi, Ryke? Çünkü sen sadece kendini kandırıyorsun. Hiç ölmeyeceğini düşünerek kendini *kandırıyorsun*."

"Sikeyim, risklerin farkındayım..."

"Hayır değilsin," diye karşılık verdi alayla. Bana doğru iki adım daha attı. Aramızda sadece birkaç santim kalmıştı. İkimizden de sıcaklık yayılıyordu ve ona istediğini nasıl vereceğimi bilmiyordum. Aslında veremeyeceğimi biliyordum.

"Farkında değil miyim?" diye tekrar ettim hırlayarak. "Bana söylediğin her sikik şeyi *anlıyorum*." Kollarımı iki yana açtım. "Ben bir insanım. Her tırmanışta ölebilirim. Her zaman böyle bir şansım olduğunu biliyorum. Biliyorum. Biliyorum. *Sikeyim*, biliyorum."

"O zaman tırmanmayı bırak!" diye bağırdı Lo.

"Yapamam!" Ben de bağırıyordum.

Yüzü paramparça oldu. "Onun için bile mi?" Mutfağm girişindeki Daisy'yi işaret etti.

Onu bu işe bulaştırmak istemiyordum, bu yüzden kardeşimin yanından geçip birkaç adım yürüdüm. Sonra arkamı dönerek Daisy'ye ve Noel ağacına baktım. "Onu bu konuya karıştırma."

Lo bana doğru döndü ve kısa, acı dolu bir kahkaha daha attı.

"Sence o çoktan bu konuya karışmadı mı? Yapmaya çalıştığınız bebek bu konuya çoktan karışmadı mı? Lanet olsun, Ryke. Eğer ölürsen Daisy'yi *yalnız* bırakırsın. O çocuğu babasız bırakırsın. Babasız büyümenin nasıl bir şey olduğunu en iyi sen biliyorsun." Bildiğim bu gerçekler içime işlerken duraksadı. "Yoksa amacın bu mu? Çocuğunun senin yaşadıklarını birebir yaşamasını mı istiyorsun?"

"*Siktir git*," diye hırladım.

Beni itti. "Hayır, sen siktir git!" Bir adım bile gerilememiştim. "Hiçbirimizin seni umursamadığını düşündüğün için. Sen gidersen etkilenmeyeceğimizi düşündüğün için. *Sen* siktir git." Beni tekrar itti, bu defa o kadar sert itmişti ki Noel ağacına doğru düştüm.

Düşerken tişörtünü tutarak kardeşimi de aşağı çektim.

Ağaç duvarlara çarptı, cam süsler kırıldı ve ışıklar koptu. Işıklı iğnelerin yarısı sönmüştü. Poppy'nin kızı Maria çığlık atınca odadaki herkes panikle geri çekildi.

Ağaç dalları kaburgalarıma batıyor, altımdaki süsler çatırdıyordu. *Sikeyim, lanet olsun.* İçimden küfürler ediyordum. Bazılarım sesli de söylemiş olabilirdim.

Lo ve ben, yılbaşı ağacının üstünden yuvarlanıp halıya düştük. Hediye paketlerini eziyorduk. Ayağa kalkmadan önce ağacı düzeltmeye çalıştım ama Lo kulağa, "*Bırak onu,*" ya da "*Sonra kaldırırız,*" anlamına gelebilecek bir şeyler homurdandı. Bu tartışmayı henüz bitirmemiştik. İkimiz de duygusal olarak fazlasıyla tükenmiştik, ayağa kalkacak halimiz bile yoktu.

"Siktir git," dedi tekrar bana. Sanki tüm acısının nedeni bendim.

Kelimeleri içime saplandı. Ağır nefesler alarak birbirimize bakıyorduk.

Sıcak bir gözyaşı damlası yanağından süzüldü.

Islak bir şey benim de yanağımdan süzülüyordu. Lo'yu sü-

rekli zorlayan taraf bendim. Ancak beni zorlayan çok az kişi olmuştu. Belki de bu sikik şeye gerçekten ihtiyacım vardı ama kafam hâlâ çok karışıktı.

Daisy dışında hiç kimse tırmanmanın benim için ne anlam ifade ettiğini gerçekten anlamıyordu. O bırakmam için bana asla baskı yapmamıştı. Bırakmamı istemiyordu.

"Benden kendi bacaklarımı kesmemi istiyorsun," dedim kardeşime sessizce. Her zaman yükselmek için yaşamıştım. Çocukken kemiklerimi sızlatan, uyanmam için çağıran ve beni ilerlemeye iten tek şey buydu.

O zamandan beri tırmanmadan tek bir yıl bile geçirmemiştim.

Bu beni motive etmişti. Bana meydan okumuştu. Benim bir parçamdı. Hayata bir tırmanıcı gibi bakıyordum. Öz disiplinli, agresif, inatçı, *ısrarcı*...

Bu benim bir parçamdı.

Ancak burada, yerde otururken bildiğim bir şey vardı. Bu benim en büyük aşkım değildi. Bugün uyanma sebebim bu değildi. Yarın kemiklerimi sızlatacak şey bu değildi. Bir yıl sonra ilerlememi sağlayacak şey tırmanmak olmayacaktı.

Başımı çevirip mutfak girişinde duran Daisy'nin cam gibi gözlerine baktığımda bana destek olmak için zayıf, ağlamaklı bir şekilde gülümsedi. O benim için daha önemliydi. *Birlikte* yaşadığımız hayat benim için daha önemliydi. Bunu kanıtlamak için sevdiğim şeyi bırakmak zorunda kalmamalıydım.

Bencil. Kardeşimin sesini kafamda duyuyordum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en bencil şeydi ve beni paramparça ediyordu çünkü tırmanmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Kızların çoğu şu anda ağlıyordu. Bazıları mutfaktaydı, bazıları ise açıkça önümdeydi.

"Anne?" diye fısıldadı Moffy. Küçük çocuk annesinin bacağına sarılmıştı. Lily tulumunun koluyla yanaklarını sildi.

Lo kıçının altında ezilmiş kutulardan birini çekip fırlattı. Uzun bir sessizlikten sonra başını tekrar bana çevirdi. "Lanet olası bir çocuğun olduğunda bir sürü fedakârlık yaparsın, Ryke."

"Sen hiç *bir şeyi* sevmedin mi? Birini değil, bir *şeyi*."

"Viskiyi sevdim."

Ona ters ters baktım. "İçki içmek bir hobi değil."

"Bir *şey* dedin," diye çıkıştı.

Ona doğru başımı iki yana salladım. "Bir şeyi *o kadar* sevdiğinde onu bırakmak imkânsız gibi gelir. Sanki bir çocuk gibi. Bunu anlayabiliyor musun?" *Bu benim bir parçam, Lo. Sikeyim, ne olur duy beni.*

Âdemelması hafifçe hareket etti. Uzun bir duraksamadan sonra, "Hayır," diye cevap verdi.

Buna kayıplar ve kazançlar olarak bakmak, sevdiklerime olan sevgimi bir sporla kıyaslamak istemiyordum. Connor Cobalt olsa bu sikik şeyi yapabilirdi.

Bense her zaman hayatımın doğruca gözlerinin içine bakarak yaşamıştım ve çizgiyi korumuştum. Hayatımın erken son bulmasından korkmuyordum. Kısa ama dolu dolu yaşamayı, uzun ama boş bir hayat sürmeye tercih ederdim.

Tırmanış olmadan bu hayatın gerçekten dolu ve tatmin edici olabileceğinden emin değildim.

"Yani?" diye sordu Lo.

"Her şeyi düşüneceğim." Tırmanmanın daha güvenli alanları da vardı. Spor tırmanışı, kısa kaya tırmanışı... Hiçbir zaman favorim olmamışlardı ama hepsi bir alternatifti.

Lo yaralı ve bitkin bir nefes verdi. "Beni öldürüyorsun, Ryke." Bunu öyle bir söylemişti ki, sanki yıllardır onu Noel ağaçlarına çarpıyordum. Beni kaybetmekten o kadar korkuyordu.

Gözlerimi ovuşturdum. "Özür dilerim." Keşke öylece vazgeçebilseydim.

Sadece veda edebilseydim, her şey çok daha kolay olurdu.

BÖLÜM 26

DAISY CALLOWAY

İki saat önce yaşanan duygusal kardeşlik gerilimi, Ryke'ın tartışmasız ve olağanüstü bir şekilde çikolatadan daha iyi olan harika Noel hediyesi sayesinde buldozerle ezilmişti.

Bunu Ryke'a söylemiştim, o da onunla dalga geçiyormuşum gibi gözlerini devirmişti.

Geçmiyordum.

Şu anda kartpostalları andıran karla kaplı bir ormanın ortasında, ikonik kırmızı bir kızağın üzerinde oturuyordum. Önümüzde görkemli kestane rengi bir at vardı. Daha önce hiç kızağa binmemiştim. Ryke bunu biliyordu ve bir anda bu kartpostal gibi sahneyi gerçeğe çevirmişti.

Çevremizde ne korumalar ne de paparazziler vardı. En azından şimdilik yalnızdık.

İkimiz de ince uzun bir sıraya benzeyen ön bankta oturuyorduk. Dizginler onun ellerindeydi, atı yönlendiriyordu. Kızağın arka tarafı koyu yeşil battaniyelerle doluydu ve at her adım attığında altın renkli çanlar şıngırdıyordu. Yol, göğe uzanan köknar ağaçlarının arasından kıvrılarak ilerliyordu.

Ryke dizginleri tutmam için bana izin vermişti ama kızağı devirmeme ramak kalınca onları hemen bırakmıştım. Zaten bu kızağı bizim için kiralamamıştı. *"Bu işi yapan birini tanıyorum.*

Çiftliği var, kızak turları düzenliyor. Kaya tırmanışıyla da ilgileniyor," demişti bana. Hemen anlamıştım.

Kaya tırmanışı camiası küçüktü. Gittiğimiz her yerde Ryke'ın birilerini arayıp tırmanış için plan yaptığını görmüştüm. Burada da birini tanımasına veya bu kişinin ona değerli şeylerini emanet etmesine hiç şaşırmamıştım.

Bir zamanlar bu adamın Ryke'a hayatı üzerine güvendiğine emindim çünkü eninde sonunda her kaya tırmanışçısı bunu yapardı.

Kışlık kıyafetler içinde, Ryke'ın kolu omzumda ve ona daha da sokulmuş bir haldeyken bir anlığına yüzüne baktım. Ardından o soruyu sordum. "Nereden anladın?"

Gözleri benden karla kaplı yola, dağın yamacındaki düzlüğe kaydı. "Neyi?"

"O kişinin ben olduğumu. Aramızdakinin 'yemeden içmeden kesilecek, engelleri aşıp yıldızlara uzanacak, şampiyonlar ligi gibi bir aşk' olduğunu?" "*It Takes Two*"* filminden alıntı yapmıştım.

Gözlerini devirdi ama bu sefer neyden bahsettiğimi anladığından *emindim.* Çünkü filmi benimle birlikte izlemişti.

Vücudumu ona daha çok çevirerek, "Benim ne zaman anladığımı bilmek ister misin?" diye sordum. Kolu omzumdan düşmüştü.

Kızak yavaşladı. Etrafıma bakındığımda karlı bir düzlükte olduğumuzu fark ettim. Uzakta kırmızı bir ahır vardı. Geri kalan her şey beyaza bürünmüştü. Birkaç cılız ağaç ve bizden başka hiçbir şey yoktu.

Ryke şapkasını çıkardı, düzleşmiş saçlarını karıştırdı. Şimdi saçları her yöne dağılmıştı. *Çok ama çok yakışıklıydı.* "Sikik bir anlaşma yapalım mı?"

Doğrulurken iyice meraklanmıştım. "Tamam."

* Türkiye'de Tıpatıp ismiyle yayınlanan, yönetmenliğini *Andy Tennant*'ın yaptığı 1995 yapımı Amerikan romantik komedi filmidir. (ç.n.)

Kaşlarını kaldırdı. "Daha ne olduğunu bile söylemedim. Bundan nefret edebilirsin."

"Bu kumarı oynamaya hazırım," dedim büyüyen bir gülümsemeyle. "Tehlikeyi düşünsene!"

Şapkasını yüzüme fırlatıp ardından yere atladı. Sonra atı kızağa bağlayan kayışları çözmeye başladı. Bir yandan da konuşuyordu. "Sana bunun 'yemeden içmeden kesilecek, engelleri aşıp yıldızlara uzanacak, şampiyonlar ligi gibi bir aşk' olduğunu ne zaman anladığımı düğün günümüzde söyleyeceğim. Sen de o zaman söyleyeceksin."

"Yani yeminlerimizi ederken mi?" Gerçekten şaşırmıştım. Bunu herkesin önünde paylaşmaya istekli olacağını düşünmemiştim.

Başım sallayıp atı en yakın ağaca bağladı.

"Yoksa sadece düşünmek için zaman mı kazanmaya çalışıyorsun?" diye sordum dürüstçe. "Eğer öyleyse sorun değil..."

Kızağa geri dönerken, "Sikeyim, biliyorum," diye sözümü kesti. "Uzun zamandır biliyorum." Eldivenlerini çıkardı, elimi tutarak beni de ayağa kaldırdı. Kendimi nedense çok kısa hissetmiştim. Belki de Ryke'ın ilişkimizden bu kadar *emin* gözükmesinden, nerede durduğumuzun bu kadar farkında olmasından kaynaklanıyordu. Onun güveni beni ona daha çok çekiyordu.

Sonra beni kızağın arkasına götürdü.

"İpucu alabilir miyim?" Şimdi iyice merak etmiştim. Benim doğru kişi olduğumu *ne zaman* anladığını bilmeden düğün günümüze kadar nasıl hayatta kalacaktım?

"Lanet anlaşmayı çoktan kabul ettin."

Ryke beni kürk gibi battaniyelerin arasma çekene kadar ayaklarımın üzerinde sallanarak bekledim. Yan yana oturduğumuzda ona biraz daha yaklaştım. Dizlerimiz birbirine çarpıyor, erkeksi varlığı beni her şeyden gizliyordu. Daha büyük, daha uzun, daha sertti.

"Bir teorim var," diye başladım. "Anlaşmalar belli bir noktaya kadar gerçekten bağlayıcı değildir..." Aydınlık bir gülümsemeyle lafımı tamamladım.

Yanağımı kavradı, pembe dudaklarıma bakıyordu. "Hangi noktaya kadar?"

"Düzüşene kadar. Seks yapana kadar. Sevişene kadar. Hepsi birden."

Çenesi tahrik olduğu için kasıldı, bu kadarını görmeme izin vermişti. Ardından ceketimin fermuarını açtı. Yirmi yedi yaşında, tecrübeli bir adamla vahşi doğanın ortasındaydım. Onun güçlü duruşunu içime çekerken o da ruhunu benimle dolduruyordu. Sanki bir şey olursa yakınında olmamı istiyormuş gibi beni korumacı bir şekilde tutuyordu.

"Teorimi test edecek miyiz?" diye fısıldadım. O benim ceketimi çıkarırken ben de onun fermuarını indirdim. İkimiz de birbirimizin kıyafetlerinden kurtulmaya çalışıyorduk.

Tekrar kaşlarını kaldırıp bana baktı, gizem hâlâ canlıydı.

Ardından ayak bileğimi çekti ve sırtım yumuşak battaniyelerin üzerine düştü. Gülümsemem büyümüştü. *Ne macera ama.* O üzerime eğilirken derin nefesler aldım.

"Seninle düzüşeceğim," dedi pantolonumu çıkarırken. Soğuk tenimi ısırıyordu. "Seninle seks yapacağım." Kazağımı başımdan çekerken beni güçlü bir şekilde öptü. "Seninle sevişeceğim." Gözlerini benimkilere çevirdi. "Hepsi birden." Bakışları yüz hatlarımda dans ediyordu. "Sikik bir teori yüzünden değil. *Şu anda* en çok olmak istediğim yer senin yanın olduğu için. Gerçek şu ki, elli yıl sonra bile senin yanında olmak yerine tercih edebileceğim bir yer düşünemiyorum."

Nefesim hızlanmıştı. Elimi kaldırıp sert ve pürüzlü çenesine dokundum. "Sence yetmiş yaşına kadar yaşayacak mıyız?"

Onca zaman sonrasını hiç hayal etmemiştim. Bebek planları dışında, her zaman "anı yaşayan" bir çift olmuştuk. Birkaç yıl ilerisini görmek bile benim için fazlasıyla yabancıydı.

"Evet," dedi içten bir şekilde başını sallayarak. "Dizlerimiz pert olmuş, ağrılar içinde kıvranan yaşlı bir çift olacağız."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, dudaklarımız birbirine çok yakındı. "Bu teoriyi sevdim ama... bir eksik var."

"Öyle mi?" Üzerinde sadece iç çamaşırı kalana kadar soyundu.

"Öyle," diye fısıldadım. Tam titrediğim anda sıcak bedenini benimkine yaklaştırdı.

Dudakları kulağıma kayarken, "Erkek mi kız mı?" diye mırıldandı. Kistlerimi öğrendiğimden beri ilk kez bir çocuğun var olduğu uzak bir geleceği birlikte hayal ediyorduk. Neden şimdi, bu anı seçtiğimizin cevabı basitti. Noel büyüsünün kıvılcımından kaynaklanıyordu.

Böyle günlerde masallar gerçekten canlanıyordu ve ben gülümseyerek bu ana tutundum.

Başparmağını yanağımdaki yara izinde gezdirirken, "Kız," diye fısıldadım. Bacaklarım onun iki yanında duruyordu, üzerimize kırmızı bir battaniye çekerek kışın soğuğunu hissetmeme engel oldu.

Etrafımız on kat daha kararmıştı ama aynı zamanda çok daha sıcaktı. Ellerimi kol kaslarında, belinde ve karın kasları boyunca gezdirdim. Her yerini yeniden keşfediyordum.

Uçuşan saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayarak, "Adı ne?" diye sordu.

Fazla düşünmeme gerek yoktu. Isınmak için ayaklarımı bacaklarına yasladım. "İsim konusunda benden daha iyisin." Coconut'ın beyaz kürkünden esinlenerek onun ismini ben koymuştum ama Ryke çocukluk köpeği Kina'ya Borneo'da tırmandığı Kinabalu Dağı'nın adını vermişti. Onun koyduğu ismin

manevi bir değeri vardı ve bebeğimizin adının da böyle anlamlı olmasını istiyordum.

Bunu anlamış olmalıydı. "Ona sadece benimle ilgili bir şeyin adının verilmesini istemiyorum. Coconut'ın ismini çok seviyorum çünkü onda seni görüyorum," dedi Ryke.

Bu isim vermek konusunda iyi olmadığımın bir kanıtıymış gibi, "Ona Nutty demene rağmen mi?" diye sordum.

"Nutty, Coconut'tan gelen lanet olası bir kısaltma. İsmi senin seçmeni tercih ederim, Dais."

Hayali bile olsa belki de asla var olmayacak bir bebeğe isim vermek çok zordu.

"Aklına gelen ilk sikik şeyi söyle."

İlk şey mi?

"Dais."

"Minnie," dedim hızlıca. "Minnie Meadows." Onu uyarmak zorundaydım. "Saçma bir isim." Şimdiye kadar verdiğim her isim hep biraz tuhaf olmuştu.

Beni öptü, güçlü hareketi ikimizin de bedeninin sarsılmasına neden oldu. Birbirimize sürtünüyorduk. *Ryke.* Dili rahatça benimkine karışırken eli de bacaklarımın arasında geziniyordu.

Kalbimin gümbürtüsünden onu zor duymuştum. "Bu sikik isim çok sevimli."

Çok sevimli. Sonraki öpücüğüne karşı gülümsedim ve saçlarını kavradım. Ağır battaniyenin altındaki sıcaklık gitgide artıyordu.

Çoğu zaman bana o kadar şefkatli yaklaşıyordu ki, incitmek istemediği küçük bir kız gibi hissediyordum. Yanağımı okşarken, "Bir ile 'siktir, asla olmaz' arasında hangi noktada olduğunu söyle," diye fısıldadı.

Sadece birkaç saniyedir öpüşmemize rağmen soluk soluğa kalmıştım. Islandığımı hissediyordum, fiziksel olarak hazır olup olmadığımı merak ettim. *Öyle olduğumu umuyorum.* Sanı-

rım *kistimden* kaynaklı olan ağrımı soruyordu. "Bana... nüfuz etmen açısından mı soruyorsun?" diye sordum göğsüm yükselip alçalırken.

Bakışları sertleşmiş meme uçlarımda gezindikten sonra belimi, kalçalarımı ve bacaklarımı takip ederek vücudumdan aşağı doğru indi. Beni uzun uzun incelemesi tüylerimi ürpertiyordu. Gülümsemem gittikçe genişlemeye devam etti.

Sesi seksi bir şekilde alçak ve boğuktu. "En az on beş sikik dakika boyunca içine girip çıkmam açısından soruyorum."

Sesim boğazımda düğümlendi, onun altında kıvranıyordum. "Bir. Kesinlikle *bir*."

Ryke iki parmağını bir saniyeliğine ağzına soktu, bu hareket tarif edilemez derecede ateşliydi. Özellikle bunu yaparken gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmaması etkisini iyice artırmıştı. Sonra artık sıcacık olan parmaklarını bacaklarımın arasına tam...

"Siktir," diye kesik bir nefes aldım ve iki elimle bileğini kavradım. Parmaklarının etrafında hızla kasıldım, kalp atışlarım hızlandıkça hızlanıyordu. Vücudum tüm bunlara gerçekten *güzel* bir şekilde karşılık veriyordu. Ryke bunun muhteşem bir his olduğunu ve hiçbir şekilde acı vermediğini anlamak için bir saniye beni inceledi.

Ardından beni kaldırarak battaniyenin üzerimizden düşmesine neden oldu. Bu defa nefesim soğuktan kesilmişti, yeni ve ani bir his bu gerçeküstü deneyime katkı sağlıyordu. *Ryke*... Usta parmakları en hassas noktamı bulduğunda neredeyse kendimi kaybedecektim.

Soğuğun keskinliği, kanımın sıcaklığı ve tenimizin birbirine sürtünmesi... Bütün duyularım aynı anda patlama noktasına ulaşıyordu. Battaniyelerden birini omuzlarıma çekti, sonra beni kızağın kırmızı bir yatak başlığı gibi görünen tahtasına yasladı.

Kendi doğrulmuş, bir dizini kızağın oturma yerine dayamış-

tı. Üzerimde yükseldiğinde bileği hâlâ benim elimde, parmakları da hâlâ derinliklerimdeydi... *Ah, Tanrım.*

Bacaklarım titrerken sırtım yay gibi gerildi. "Ryke," diye inledim. Nefesim havada buharlaşıyordu. Onun solukları ise çok kontrollüydü, çevremizdeki tüm koşullara daha iyi dayanıyordu. Kışın soğuğunun tadını çıkararak beni alıp götürmesine izin verdim.

Elimi uzatarak *boxer*'ını aşağı çektim. Çoktan yarı sertleşmiş aletini gördüğümde içimde yaratacağı daha büyük ve güçlü kuvveti hayal etmeden duramadım. *Aman Tanrım.*

Aletini okşamaya başladığım anda daha da sertleşti, teninin sıcaklığı artarken vücudu kasıldı. Bacaklarımın arasındaki elini izlemeye devam ettim. Onun her şeyini görmek kendimi tamamen kaybetmeme neden oluyordu. Özenle yontulmuş vücudu, aleti, kaba parmakları... Hepsi, *Ryke Meadows*'un tamamı tam karşımdaydı. İçimdeydi.

Bir anda patladım, daha nefeslerimi toparlayamadan elini çekti ve belim kızağın pürüzsüz üst kısmına doğru kıvrılana kadar beni yukarı kaldırdı.

Baş aşağı dururken kan beynime hücum etti. Soğuk tenimi yakıyordu. Karşımdaki geniş karlı ufka baktım.

Vücudum adeta çığlık atıyordu. *Yaşıyorum.*

Gülümsemeden edemedim. Noel'deydik. Ryke ile birlikteydim.

Baş aşağı duruyordum.

Kollarımı iki yana açtım. "Günaydın, Kaliforniya!" Gülümseyip durduğum için yüzüm acıyordu. *Bugünün orgazmı size Ryke ve Daisy sponsorluğunda getirildi.* Gökyüzüne doğru uludum.

Ryke kalçalarımı kavrayıp omuzlarım tahtayla buluşana kadar beni kızağın arkasına doğru indirdi. Hâlâ ayaktaydı, elleri kalçamdayken bu açıdan pelvislerimiz aynı hizadaydı.

Kalbim sertçe atıyordu.

"Hâlâ *bir* mi?" diye sordu sertçe. Ereksiyonu sıcaklığıma *fazlasıyla* yakındı.

Başımla onayladım.

Yavaşça sertliğinin her bir santimini içime itti. Dolgunluk hissi o kadar fazlaydı ki... tamamen içime girdiği anda hafif bir acı hissettim. *Hayır.*

Parmaklarım omzuna saplanırken o hafif acı keskin bir ağrıya dönüştü. İçime girip çıkmaya başlamadan önce, "Yapma..." diye fısıldadım.

Bir saniye için tamamen hareketsiz kalarak vücudumu karanlık bir endişeyle inceledi.

Midem korkuyla düğümlendi. Bunun... daha fazla acıtacağından korkuyordum. Ryke'a daha önce benden korkmamasını söylemiştim ama kendimden korkabileceğimi hiç hesaba katmamıştım.

Ryke dikkatlice beni kızağın arkasından çekip göğsüne bastırdı. Beni ayakta bile herhangi bir destek ya da dayanak gerekmeden sadece kollarına alarak becerebilirdi. Beni kucağında, kollarında taşıyabilecek kadar güçlüydü. Üstelik içimdeydi.

Güzel bir anı mahvetmekten nefret ediyordum ve bu anı da mahvedip mahvetmediğimi merak etmeden duramıyordum.

Bunu nasıl düzelteceğimi düşünerek gözlerimi sıkıca kapattım. İçgüdülerim ona iyi olduğumu söylemem gerektiğini söylüyordu. *İyiyim. Devam et.* Ancak yapamazdım. Çünkü iyi değildim ve devam ederse canımı yakacaktı.

On beş, on altı veya on yedi yaşında olsaydım karşımdaki adamın devam etmesine izin verirdim. Hissettiklerimi ve düşüncelerimi sesli dile getirmeyi Ryke'la birlikteyken öğrenmiştim.

Yine de bunu düzeltemiyordum, değil mi?

"Buna tutun." Ryke omuzlarıma tüylü yeşil bir battaniye attı ve onu tutup düşmesini engelledim. Sonra beni beline ve... aletine oturttu. Şu anda bacaklarımın arasından onu daha iyi görebiliyordum. Elleri korumacı bir şekilde kıçımı kavrıyor, daha az hareket etmemi sağlıyordu.

Özür dilememek için kendimi zor tutarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Ne durumdasın, Dais?" diye sordu.

Kucağmdayken bile dudakları ve gözleri benimkilerden biraz daha yukarıdaydı. Ben cevabımı bir araya getirmeye çalışırken o saçımı düzeltti. "İki ya da üç," diye fısıldadım. "Ben sadece..." *Korkuyorum.* Titredim. Birbirimize sürtünüp sıcaklık yaratmadığımız için soğuk beni çevreliyordu. "Seks yapmaktan korkmak istemiyorum."

Daha dik oturdu, vücudumun tepkilerine odaklanmış durumdaydı. "Lanet olası korkularını yeneceğiz, Calloway. Sadece bir şeye karar vermen gerek."

Ciddiyetle dinledim.

"Önce sen mi hareket edeceksin, yoksa ben mi? Hangisini istiyorsun?"

Avucumu göğsüne dayadım, kasları gerilmişti. Hareket etmeye, oynamaya hazırdı. "Ben..." Pozisyonumuzu özümsedim. *Üstteydim.*

Zihnim anılarla dolup taşıyordu. Bu hatıraları zamanın içine hapsetmiştim. Erkekler beni üstlerine çekerek "*kızım, şimdi becer beni*" diyen iğrenç aç bakışlarla bekliyorlardı.

İlk seferimde deneyimsizliğim yüzünden karşımdaki yardım etmeden ne yapacağımı bulmak zorunda kalmıştım. Daha bilgili biriyle olmayı dilemiştim. Bana rehberlik edip yol gösterecek biriyle olmak istemiştim.

Beni önemseyen biriyle...

Belki başka bir hayatta, bir erkeğin üstünde olmaktan zevk alabilirdim ama bu eylemin tüm ihtişamı daha en başından lekelenmişti.

"Hey, nereye gittin?" diye sordu Ryke. Gerçekliğe geri dönmüştüm.

"Ben şeyden hoşlanmıyorum..." Ona birkaç kez üstte olmak ya da en azından üstte tek hareket eden kişi olmak konusundaki sıkıntımdan bahsetmiştim. Önceki konuşmalarımız işe yaramış olmalıydı çünkü gerisini sormadı. Zaten biliyordu.

Eli kıçımın daha aşağısına ilerledi.

Biliyor olmasına rağmen düşündüğümü sesli söylemeye özen gösterdim. "Senin hareket etmeni istiyorum."

Göğsü benimkine değerken beni birkaç santim yukarı kaldırmadan önce yanağımı öptü. Kalbim sertçe atsa da her şey daha iyi hissettiriyordu, sürtünme hissi ısınmamı sağlıyordu. Devam etmesi için başımı salladım.

Ryke kalçalarımı kavradı, kendini yukarı kaldırarak tekrar içime girdi. Dudaklarım aralandı, dolgunluk hissi çok daha iyiydi. Tekrar başımı salladığımda içimde yeniden kaybolmadan önce aletinin azıcık dışarı çıkmasını izledim. Melodik hareketi tekrarladı, hızı her seferinde artıyordu.

Kendimi ona doğru alçalıp onunla daha hızlı buluşmak için çabalarken buldum. Beni kendi vücuduna doğru çekti. *Ahh...* "Ryke," diye inledim.

"Siktir," dedi hırlayarak. Söz verdiği gibi içime giriyordu. Benimle ilgileniyordu. Omuzlarma tutunmaya çalıştım, her hareketiyle bedenim zıphyordu. Bu sayamayacağım kadar uzun sürdü. Her dakika, "*Şu an boşalıyorum*," diye düşünüyordum. *Tam şu anda.*

Sonra bir dakika daha geçiyordu.

Bu döngü devam ediyor, saf adrenalin içime hücum ediyordu. *Aman Tanrım.*

"Siktir," diye inledim tiz bir sesle. Korkunun beni yönetmesine izin vermediğim için mutluydum. Tüm bu hisler beni kör etmişti, vücudum Ryke'a karşı geriliyordu. *Vay canına.*

Omzuna karşı inledim, tenim kaygan ve sıcaktı.

"Dais." Derin ve hırçın sesi kulağımın dibinde yankılandı, kolları beni sıkıca kavramıştı.

O anda boşaldım. Tüm uzuvlarım titriyor, kalbim hızla atıyordu. Kasları gerildi, o da benim gibi dünyasını sarsacak bir zirveye ulaşıyordu.

Bu hissi uzatmak için birkaç kez daha içime girdi. Nefes nefese kalmış halde boynuna sokulup ensesini kavradım. Beni bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi sarmıştı.

Evren nadiren bizim tarafımızda olsa da o saniyede, o büyülü kızakta sonsuza kadar yaşayacağımızı hayal ettim.

Bir Minnie Meadows'umuz olacağını düşündüm.

Üstelik kimse bizi aşkımız için cezalandırmayacaktı.

Sadece bu seferlik...

BÖLÜM 27

RYKE MEADOWS

Yatağımızın ucuna birikmiş çarşaflar birbirine dolaşmıştı, tavana asılı kâğıt fenerlerden loş bir ışık yayılıyordu. Sibirya kurdumuz toplanmamış bavullarımızın yanında, güneş ışığı desenli köpek minderine kıvrılmış uyuyordu.

Yatağın kenarında çıplak bir şekilde oturuyordum, bir dizimi bükmüştüm. Daisy de çırılçıplak şekilde yatak başlığına yaslanıyordu. Uzun bacaklarını bir o yana bir bu yana kıpırdatıyor, sonunda yapacak bir şey bulmuş gibi dizine tutunuyordu. Tenini hafif bir ter tabakası kaplamıştı ama olması gerektiği kadar değildi, benimki kadar değildi.

Uzun ve gergin sessizliği bozan ben oldum. "Bunu başka bir zamana erteleyelim. Tahoe'dan yeni döndük..."

"Altı saat oldu," diye hatırlattı bana. "Yumurtlama döneminde olabileceğimi söylediğin için bunu erteleyemeyiz."

Neredeyse yok denecek kadar hafif olan ıslaklığının renginden bunu anlayabiliyordum ama evet... bence sikik yumurtlama dönemindeydi.

"Dün de seks yapmadık."

Bir elimi nemli saçlarımda gezdirdim, bu durum beni mahvediyordu. "Tahrik olmamışsın. Üç saat boyunca oynaştık ve sen hâlâ kupkurusun, Daisy."

Ön sevişme konusunda kendime güveniyordum, bir kadının arzusunu yükseltmeyi de iyi biliyordum. Ancak zihinsel ve kimyasal olarak isteksiz olan birini bir anda haz almaya zorlayamazdım. Şu an böyle hissediyorsa, ben içindeyken orgazm olmasınm imkânsız olduğunu biliyordum.

Sikeyim, ona yardım edememekten nefret ediyordum ama bu ikimizin de pes etmeye karar verdiği ilk sefer değildi. Sadece ilk kez ikimiz de vücudunun söylediklerine karşı koymaya çalışıyorduk. *Dur. Bugün olmaz. Siktir git, Ryke.* Duyduğum sikik şey buydu ve ben daha önce hiç bu yalvarışları duymazdan gelmemiştim.

Gergin bir nefes verip bakışlarımı ona çevirdim. "Bazen sana fısıldadığım sikik cümlenin anlamını biliyor musun? İl tuo piacere è il mio. *Senin zevkin benim zevkimdir.*"

Gözleri acıyla parlıyordu. Üzgündü.

Siktir.

Yanağını dizkapağına yasladı. Çarşaftaki bir kırışıklığı parmağıyla takip ederken hüzünlü yeşil gözleri lanet kalbimi kemiriyordu. "Sana bunun olabileceğini söylemiştim," dedi usulca. "Sence tam tersi durumlarda olsaydık, Rose çoktan hamile kalmış olur muydu?"

"Siktir, hayır," dedim sertçe. "Dais, elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Deniyoruz ve uzun sürmesi senin suçun *değil.* Kaçırdığın ya da yapmayı unuttuğun hiçbir sikik şey yok. Sadece zamanı daha gelmemişti, tamam mı?"

Başıyla onaylasa da üç saat önce olduğu gibi kederli görünüyordu. Gözlerinin köşelerindeki yorgunluk belirtilerini görebiliyordum. Bu uykusunu getirecek türden bir yorgunluk değildi. Ardından uzandı, sırtı yatağa çarpmıştı. Uzun bacaklarını bana doğru uzatıp onları iki yana açtı.

Yumuşak bir sesle, "Lütfen," dedi yalvarırcasına. Dizlerini salladı. "Artık seninle bu konuda kavga etmek istemiyorum. Sadece gerçekleşmesini istiyorum."

Yataktan kalkarak, "Kavga mı ediyorduk?" diye sordum sertçe.

Beni izliyordu. "Bence ortada bir tartışma vardı."

Bu muhtemelen şimdiye kadar tartıştığımız her şeyden daha ciddi bir konuydu. Komodinin çekmecesini açıp kırmızı kayganlaştırıcı şişesini aldım. Ardından bacaklarının arasma diz çöktüm. Daisy kendini gülümsemeye zorladı.

"Bu sikik şeyi yapma." Sertleşmiş aletime kayganlaştırıcı sürdüm.

"Neyi yapmayayım?" Yutkunurken boğazı titredi, gülümsemesi aynı hızla yok olmuştu.

"Bundan zevk alıyormuş gibi davranma." Beni daha çok memnun edeceğini düşünüp numara yapma rutinine başlamasından korkuyordum. Bu bende tam tersi etki yaratırdı.

"Yani burada sadece kaşlarımı çatarak uzanmamı mı istiyorsun?"

"Eğer öyle hissediyorsan, evet."

Göğsü keskin bir nefesle yükseldi. "Yüzüstü uzanabilir miyim?"

"Hayır." Canını yakıp yakmadığımı anlayabilmek istiyordum, bu yüzden yüzünün bana dönük olmasını tercih ederdim.

"Lütfen sinirlenme." Sesi çatlamıştı.

Öne doğru eğildim. Gözünden süzülen bir damla yaşı silerek, "Hey," dedim aceleyle. Yanağını, alnını, burnunu öptüm. "Dais, sana kızgın falan değilim. Bana bak."

Cam gibi gözleri benimkilerle buluştu.

Yüz hatlarımı yumuşatamıyordum. Çatık kaşlarımdan ya da alnımı kırıştıran çizgilerden kurtulamıyordum. "Sana sinirliyken seni asla becermem." Tanrı aşkına, Daisy'ye birkaç dakikadan fazla kızgın kalmak neredeyse imkânsızdı. Günün sonunda en çok ona empati duyuyordum.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle," dedi sessizce. "Bunu senin için daha zevkli hale getirmek istiyorum."

Elim pürüzsüz bacağımın dış kısmında gezindi, diğer kolum başının yanında duruyordu. Kıçını bir santim, ereksiyonumla aynı hizada olacak kadar kaldırdım. "Hiçbir sikik şey yapmana gerek yok. Sadece rahatla."

Rahatlamayı denedi. Elleri karın kaslarımda dolaşıyordu ama vücudu hâlâ kaskatıydı. Eklemleri kilitlenmişti.

Kendimi Daisy'nin içine doğru ittim, ıslak olmadığı için çok dikkatli davranıyordum. *Siktir.* O kadar sıkıydı ki, etrafımda baskı oluşturuyordu. Bu hisle nabız gibi attığımı hissettim, vücudumdaki tüm kan bacaklarımın arasına akın etmişti. İçinde hafifçe hareket ettiğimde kol kaslarımı kavradı. Onu dikkatle izliyordum, ateşim yükselmişti. O da istediğimi yaptı ve zevk alıyormuş gibi davranmadı.

Gözlerini kapatıp yanağını yastığına çevirdi.

Bu her şeyin bitmesini beklediğinin bir işaretiydi ve beni bir anlığına mahvetti. *Bunu düşünme.* Tepkisi yüzünden acı çekmek yerine hızımı artırmak zorundaydım. İçinde daha derinlere girdiğim her seferde kıçım kasılıyordu. Şakağını öptüğümde gözlerini kırpıştırarak açtı. Vücudumda boncuk boncuk terler oluşurken bir dakika boyunca içinde hareket etmemi izledi.

Sonra dudakları benimkilerle buluştu. Öpüşüne daha agresif bir şekilde karşılık verdim. Zayıf bir gülümsemeyle, "Benim kurdum," diye mırıldandı.

O da benim sikik güneşimdi. Bu gece batmış olsa da bunun benim için bir anlamı yoktu. Onu aynı şekilde deliler gibi seviyordum.

Hareketlerim hızlanarak keskin ve sert bir ritim buldu. Son bir hamleyle boşaldım. Daisy vahşi bir öpücükle dudaklarımı ısırdı, ben de elimi başının altına koyarak onu yastıktan kaldırdım ve güçlü bir şekilde öptüm.

İçinden çıktıktan ve kalp atışlarım yavaşladıktan sonra yan dönüp onu tekrar göğsüme çektim. Kollarımı etrafına doladığımda onları sıkıca kavradı.

Bitmesinden dolayı rahatlamıştım. Eninde sonunda bunu tekrar yapmak zorunda kalacağım için mutlu değildim ama bir gün bir çocuğumuz olacağını umuyordum.

Buna sahip olmak için elimizden gelen her sikik şeyi yaptık.

Geriye dönüp baktığımızda böyle düşünebilirdik.

BÖLÜM 28

DAISY CALLOWAY

Yeni yıl gecesinde New York'u kuşbakışı izliyordum. Connor Cobalt'ın şehrin yüksek binalarından birinde düzenlediği resmi yardım etkinliğine katılan yüzlerce sosyete üyesinin manzarası buydu. Hepimiz klasik balo salonunda toplanmıştık, garsonlar pembe ve altın rengi şampanyalarla dolu tepsileri aramızda dolaştırıyordu.

Limuzinle buraya gelirken çok fazla su içmiştim, bu yüzden tuvalete gitmek için ablalarımdan ayrılmam gerekmişti. Kalabalık sanki önümde bir podyum açılıyormuş gibi ikiye ayrıldı, alev gibi bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Derin dekolteli, uyluk hizasında yırtmacı olan parıltılı beyaz elbisemin uzun kollarını çekiştirdim. Kırmızı ruj ve belirgin bir göz makyajıyla muhtemelen Sıradan Daisy'den ziyade Süper Model Daisy'ye daha çok benziyordum. Ancak bu resmi etkinlik için şık giyinmek istemiştim.

Tuvalete beş adım kala biri aniden yolumu kesti. Neredeyse göğsüne çarpacaktım ama bir adım geri atarak kendimi durdurdum.

Başımı kaldırdım.

O anda buz kestim.

Eski erkek arkadaşımla yüz yüzeydim.

Philly'nin Prensesleri isimli *reality* şov sırasında birlikteydik. Tam da bu yüzden etrafımızdaki insanların telefonlarının sıcaklığını sırtımda hissediyordum. İnsanlar bir zamanlar beraber olduğumuzu biliyordu.

Julian biraz farklı ve daha olgun görünüyordu. Yüzü daha keskindi, yeni tıraş olmuş gibi görünüyordu. Saçları jöle veya başka bir ürünle geriye doğru şekillendirilmişti. Hâlâ bir model olabilecek kadar güzeldi. Bir erkek parfümü için yaptığı reklamı gördüğümden beri moda dünyasının da böyle düşündüğünü biliyordum.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu sessizce.

Dürüst olmak gerekirse, onun yanında olmak istemiyordum. Onunla birlikte olduğum dönem on yedi yaşındaydım. Belki ona âşık olabileceğimi düşünmüştüm. Saflık etmiştim. Ona güvenmiştim, o da bunun karşılığında benden sayamayacağım kadar çok şekilde faydalanmıştı.

Bunu artık biliyordum.

İnançlarımın arkasmda duracak kadar güçlüydüm ve şu anda da onu yatıştırmayacaktım. Onu memnun etmeyecektim. Kibar olmak *zorunda* olduğum için ona zamanımı ayırmayacaktım. Hiçbir şey yapmak zorunda değildim. Özellikle ona karşı ve özellikle şimdi hiçbir yükümlülüğüm yoktu.

Kalabalığın içinde kaybolmak üzereyken, "Hayır, Julian," dedim ona. Aslında şu anda tuvalete gitmekten korkuyordum. Beni takip etmesinden korkuyordum. Ondan uzaklaşmak için hareket ettim.

Beni kolumdan yakaladı.

Geri çekildim. "Yapma..." Birkaç flaş patladı. Connor'ın etkinliğinde olay çıkarmak konusunda endişeleniyordum.

Julian sesini alçalttı. "Konu o videolar. Şu anda soruşturuluyorum, Daisy. Bana oral seks yaptığın için reşit olmayan birine tecavüzle suçlanmak istemiyorum." Endişelendiği şey bu muy-

du? On yedi yaşındaydım, reşit değildim ve Scott Van Wright soyunup Julian'a oral seks yaparken iznim olmadan videomu çekmişti. Scott'ın yıllar boyunca görüntüleri arkadaşlarıyla sürekli izlemek için kaydettiği ve sakladığı kısma ne demeliydi?

Peki ya tüm bunları öğrendiğim zaman? Kendimi o kadar *istismar edilmiş* hissetmiştim ki, neredeyse konuşamamıştım. Kendi bedenime karşı tamamen uyuşmuştum. Ryke, Scott'ın ne yaptığını öğrendiğinde resmen kendini kaybetmişti. Ben acımı hemen dile getirememiş, duygularımı açıkça gösterememiş olsam bile Ryke ikimizin acısını da tek başına taşıyormuş gibiydi.

Scott'a vuramazdı çünkü o çoktan polis arabasıyla uzaklaştırılmış, çocuk pornografisinden hüküm giymişti. Fakat Ryke içten içe kükreyen bir öfkeyle yanmaya devam etmişti. Neredeyse Lo ve Connor'ı bile yere seriyordu. Fakat ikisi onu bodrumdaki spor salonuna yönlendirmişlerdi. Ryke'ı bir sonraki görüşümde parmak eklemlerinin derisi parçalanmıştı ve kum torbası kan içindeydi.

Sonraki haftayı resmen yapışık ikiz gibi geçirmiştik ve bu bizim için hiç normal değildi. Bu Lily'yle Lo'ya özgü bir şeydi. Bu olay geçmişimizde ayrı düştüğümüz bazı insanların beni ezip geçmesine izin verdiğim ham anları gün yüzüne çıkarmış, birbirimize bir süreliğine daha sıkı ve daha çok tutunmamızı sağlamıştı.

Ablalarım, kocaları ya da Ryke bu "sahneyi" fark etmeden önce aramızdaki etkileşimi hızlıca bitirmeye çalıştım. "Avukatımı arayabilirsin," dedim kısık sesle.

"Bu hayatımı mahvedebilir," diye fısıldadı. Gözleri öfkeyle kısılmıştı.

Kimsenin hayatını mahvetmeye falan çalışmıyordum. "Avukatım sana yardımcı olabilir. Lütfen, seninle konuşmak istemiyorum." Sırf sert davrandığım için suçluluk hissetmekten nefret ediyordum. Rose kadar acımasız bile davranmamıştım. O

olsaydı buz gibi kelimeleriyle onun taşaklarını keser ve bunu yaparken başını dik tutardı. Tek hissettiği şey kazandığı *zafer* olurdu.

Umursamak istemiyordum ama umursuyordum. Ses tonumun birini nasıl incitebileceğini anlıyordum. Bu yüzden yumuşamak, kendimi daha kötü hissetsem bile onları iyi hissettirmek için acı çekiyordum.

Sen önemlisin, Calloway.

Bunu hissetmeye çalışıyordum. Gerçekten deniyordum.

Daha fazla zaman kaybetmeden Julian'dan uzaklaşmak için kalabalığın arasına karıştım. New York'taki sosyal çevremiz kesişiyordu, bu yüzden onu görmek paniklememe sebep olmuştu.

Paniğimin asıl nedeni benimle yüzleşmesiydi.

Orta yaşlı bir adamla çarpıştığımda şampanyası çıplak yakamdan aşağı, göğüslerimin arasına doğru döküldü.

"Özür dilerim," dedim onunla aynı anda. Cep mendilini çıkardı, dökülenleri silmeye yeltendiğini fark ettim. "Hayır, *hayır*." Hızlıca ondan tekrar özür diledim. Sakarlığımla ilgili bir şaka yaptıktan sonra telaşlı adımlarla daha fazla insanın ve sohbetlerinin arasından sıyrıldım.

Birini arıyordum.

Ardından üniversite yaşlarında görünen bir grubun yanındaki Lily'yi gördüm. Kalabalığın çoğu *Blair Waldorf* saç bantlarıyla, memnuniyetsiz *Ivy League* ifadesi takınan kızlardan oluşuyordu.

Ablamın elini kavradım. "Affedersiniz," diye araya girdim parlak bir gülümsemeyle. "Ablamı sizden çalmak zorundayım."

Onu kaybettikleri için minnettar görünüyorlardı.

Bense ona sahip olduğum için minnettardım.

Lily'nin burnu kafa karışıklığıyla kırıştı, benden çok onlara bakıyordu. Derin bir nefes alarak ablamla birlikte yere kadar uzanan cam pencerelere doğru yürüdüm.

Yere kadar uzanan siyah elbisesinin eteğini hafifçe kaldırırken, "Bu parti berbat," diye fısıldadı. Elbisesinin altından spor ayakkabıları görünüyordu.

Gülümsedim, bu daha içten bir gülümsemeydi. "Neden?" Pencerenin yanında durduk. Camdan dışarı bakarken kendimi dışarıda, kalabalık caddelerin üzerinde uçup aşağıdaki geleneksel konseri dinlerken hayal ettim.

"Onlara yeni yıl hedefimi söyledim ve hepsi bana aptalmışım gibi baktı. Lo olsaydı anlardı," diye mırıldandı.

Ryke ve Sam'le birlikte peynir masasının yanında oyalanan kocasma bir göz attım. Lo tamamen siyah giyinmişti. Ayakkabılarından gömleğine, papyonundan ceketine kadar tamamen siyahtı. Kol düğmeleri bile akikti. Ryke daha günlük giyinmişti. Üzerinde beyaz bir gömlek, siyah ceket ve pantolon vardı. İnce, siyah bir kravat takmıştı. Sam ise klasik lacivert smokiniyle karşısında duruyordu.

Hiçbiri bizi fark etmişe benzemiyordu, bu yüzden dikkatimi tekrar ablama çevirdim. Onun yabancılarla tek başına konuşmaya cesaret etmiş olmasına şaşırmıştım. Aslında *Superheroes & Scones* ve Halway Çizgi Romanları işlerine başladığından beri yavaşça konfor alanının dışına çıkmaya başlamıştı.

Kalçamla hafifçe onunkini ittirdim. "Bahse girerim, Connor'm konukları her yıl aynı sıkıcı hedefleri koyuyorlardır." Elimle onu işaret ettim. "Bana seninkini söylesene."

Omuzlarını geriye atarak kendini hazırladı. "Tamam, benim yeni yıl hedefim... yeni yıl hedefi koymamak. Bu şekilde gerçekleşmediği bir durumda hayal kırıklığına da uğramam."

Bu kesinlikle hırslı bir insanın düşünce tarzı değildi ama tam Lily'lik olduğu için hoşuma gitmişti. "Tam benim dilimi konuşuyorsun."

Lily'nin gülümsemesi genişledi ve ancak o zaman pencereye ne kadar yakın olduğumuzu fark etti. "Ah..." dedi dört adım

geriye atarken. Yükseklik korkusu vardı. "Ya biri bizi iterse ve camdan düşersek?"

Kesik bir nefes aldım. "O kadar şanslı olur muyuz ki?"

Lily bana dik dik bakmaya çalıştı ama sadece gözlerini kısabilmişti. "Hiç komik değildi."

"Sadece şaka yapıyorum," diye rahatlattım ablamı. Kendimi biraz klostrofobik hissediyordum. Kırmızı topuklu ayakkabılarımın tokasını çözmek için eğildim.

"Modelin dairesindeki yılbaşı gecesini hatırlıyor musun?" Lily anılar karşısında gülümsedi. İkimizin birlikte dışarı çıktığı ilk zamanlardan biriydi. "Sanırım sadece on altı yaşındaydın."

"On beş," diye düzelttim. Zaman üzerime sıcak bir dalga gibi çökmüştü. Bir sonsuzluk kadar önce gibi hissettiriyordu. Çatı katındaki *punch*'a koydukları ilaçtan dolayı bayıldığım için ayrıntılar bulanıktı. Ryke gelmiş, beni oradan dışarı taşımıştı.

"En azından burada *punch* yok." Lily ayakkabılarının bağcıklarını bağlamak için çömeldiği sırada poposunun üstüne düştü.

Gülmemeye çalıştım. "En azından Lo burada."

Dudaklarına yapışan saçlarından üfleyerek kurtulmaya çalıştı, gülümsemesi göz kamaştıracak kadar sevimliydi. Loren Hale o yılbaşı sırasında rehabilitasyondaydı ve o zamandan beri Lily hiçbir yılbaşında onsuz kalmamıştı.

Tam topuklu ayakkabılarımı çıkarıp Lily'yle birlikte ayağa kalkacakken Rose, yanında Poppy'yle bize doğru yaklaştı. Willow'u özlemiştim ama o Moffy ve Jane'e bakmakla meşguldü. Yeni yıl partisine gitmek istemediğinden onlara bakmayı teklif etmişti. Görünüşe göre, Noel onun en az sevdiği bayramdı.

Yine de keşke burada olsaydı. Onun varlığını fazlasıyla özlemiştim. Telefonumu çıkarıp ona mesaj atmaya karar verdim, böylece o da onu düşündüğümüzü bilecekti.

Rose saçlarını omzunun üzerinden attı. O konuşmadan önce, "Julian'ı gördüm," diye söze girdi Poppy.

"Julian'ı *gördük*," diye düzeltti Rose.

Poppy pembe şampanyasından bir yudum aldı. "Sadece yollarınızın kesişmemesi için seni uyarmak istedik." Julian söz konusu olduğunda ablalarım çok korumacıydı.

Erkekler Julian'dan nefret ediyordu, ablalarım ise ondan tiksiniyordu.

Çok geç demek istiyordum ama yaşanan kısa karşılaşmayı tekrar anlatmak gereksizce yangına körükle gitmek olurdu. "Bana yaklaşmadığı sürece sorun yok," dedim onlara.

Rose ellerini kalçalarına koydu, şarap kırmızısı elbisesi vücudunu sarmıştı. "Connor hallediyor."

Connor Cobalt, Julian'ı hallediyor. Kulağa *çok* uğursuz geliyordu. Gizem, entrika ve tüm o heyecan verici şeylerle aydınlanmayı beklesem de kendimi biraz boşlukta hissediyordum. Bu gece içimde fışkıran kıvılcımı bulmak istiyordum.

Gülümsedim ama gülümsemem umduğum kadar canlı değildi.

Lily kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Connor Cobalt'ın kiralık bir katil olduğunu bilmiyor muydun?" dedim kısık bir sesle.

Lily'nin dudakları aralandı, ciddi olup olmadığımdan emin değildi. "Ne?"

Rose gözlerini devirdi. "Connor sadece onunla konuşuyor. Umarım onu buradan gitmezse erkekliğini ve dilini kesmekle tehdit ediyordur."

"Rose," dedi Poppy başını iki yana sallayarak.

"Kulağa bir kiralık katil gibi geliyor," diye ekledim.

"Ya da Rose Calloway Cobalt gibi," dedi Lily. "Connor Cobalt'ın kiralık katil değil de bir uzaylı olduğuna emindim."

Poppy ile birlikte güldüm. Karnımdaki o pırıl pırıl enerji patlamasına tutunmaya çalışıyordum. *Sakın gitme.*

Rose *hiç* eğleniyormuş gibi görünmüyordu, siyah manikürlü

tırnağını Lily'ye doğrultmuştu. "Benim kocam bir uzaylıysa, seninki de yeraltı dünyasında doğmuş olmalı."

"Eh," dedim. "Loren Hale gerçekten de ateş gibi."

Lily, Rose'u işaret etti. "Al işte!"

Rose ima ettiği şey bu değilmiş gibi oflayıp dikkatini bana çevirdi. "Panda arayışı nasıl gidiyor?" Böyle bir cümleyi Rose'dan duymak kulağa aşırı saçma geliyordu. Ancak dudaklarının arasından çıkan her kelimeyi kendinden fazlasıyla emin bir şekilde söylemişti. Biri onunla dalga geçmeye *cüret* etse, hemen çenesini kapatırdı.

Panda, hamile kalmak yerine kullandığımız kod adıydı. Ben daha aileme söyleyemeden bunun medya tarafından öğrenilmesi oldukça yıkıcı olurdu. Bu yüzden oje sürüp *One Tree Hill* maratonu yaparken birlikte gizli terimler uydurmuştuk.

"Emin değilim," diye itiraf ettim. "Altı haftadır hiç bambu yemedim, yani... Belki bu umut verici olabilir, değil mi?"

Lily kaşlarını çatmış tavana bakıyordu. "Kafam karıştı." Kod adlarını unutmuştu.

Poppy onun kulağına fısıldadı. En büyük ablam Rose'un 1920'lerden esinlendiğini söylediği gümüş payetli, *vintage* bir elbise giyiyordu. Kıyafeti Poppy'nin kaygısız doğasına çok yakışıyordu.

Rose bana doğru parmaklarını şıklattığında dikkatimi yeniden ona çevirip gülümsedim. "Altı hafta mı?" dedi sanki delirmişim gibi. "Neden hâlâ..." Sesini alçalttı. "Test yapmadın?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım sadece beklemek istiyorum... Ne olur ne olmaz." Bir avuç başarısız testten sonra bir tane daha yapmak konusunda gergindim. Kimsenin tekrar tekrar reddedilmekten hoşlanacağını düşünemiyordum.

"Test yapmalısın," dedi Rose beni işaret ederek.

Pencereye bir bakış attım, şehrin sokakları capcanlıydı. "Şimdi mi?" diye sordum. Bu görev, gerçekten test yapmaktan

daha büyüleyiciydi. *Gidip dünyayı görelim. Hep birlikte.* Dudaklarım kıvrıldı.

"Eğer sen de istiyorsan."

"Connor buna alınır mı?" diye sordum. Ona destek olmak ve dayanışma için buradaydık, onun duygularını incitmek istemezdim. Gerçi söz konusu Connor Cobalt olunca bunu yapmak *oldukça* zordu.

Rose elimi tuttu. "Hayır, asla."

Başımı salladım, gitmek için sabırsızlanıyordum. Beni büyük çift kapılara doğru yönlendirdiğinde Lily'nin elinden tutarak onu takip ettim. O da hemen Poppy'nin elini tuttu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Lily.

"Eczaneye," dedim ona. Ardından üzerimizdeki dik bakışları fark ettim. Dudaklarım kıvrılırken sesimi yükselttim. "Prezervatif ve yılbaşı düdüğü alacağız."

İnsanlar bize en tuhaf yan bakışlarını atarken ne arkamıza baktık ne de karşılarında sindik. Dördümüz birlikteyken bu dünyanın yargılamasına karşı daha yenilmezdik.

Yine de içten içe bu gecenin sadece iki şekilde sona erebileceğini biliyordum.

Evet veya hayır.

BÖLÜM 29

RYKE MEADOWS

Pembe ve altın rengi şampanyayla dolu dördüncü tepsi önümüzden geçerken Lo garsonun dirseğini yakaladı. Küp küp kesilmiş peynirlerin olduğu masayı işaret etti. "Yemeklerin hepsi bu kadar mı?"

Garson başını salladı, yüzünden bizi tanıdığını belli eden bir ifade geçmişti. "Şampanya?" diye sordu.

"Hayır," dedim oldukça kaba bir şekilde. Kardeşimin iyileşmekte olan bir alkolik olduğunu biliyor olmalıydı ve buna rağmen ona bir içki verecekti.

Lo sertçe omzumu kavradı. "Ağabeyimin kusuruna bakma, ikimiz de "*şerefsizin teki olma*" denen kalıtsal bir hastalığa sahibiz. Anonim Şerefsizler grubu görüşmeleri bile bizi tedavi edemedi." Ona "*güle güle*" anlamına gelen bir gülümseme sundu.

Garson mesajı alarak uzaklaştı.

Lo tekrar masaya döndüğü anda lanet olasıca midem guruldadı.

"Connor bana fena halde borçlandı." Elindeki kürdanla zeytin büyüklüğünde bir köfteyi aldı. "Bu da ne böyle?" Ben de gösterdiği o sikik şeye oldukça sinirliydim. "Burada *yemek* olacağını söylemişti."

Sam şampanyasıyla kürdanı işaret etti. "Yediğin şey ne

peki?" Bütün gece bizimle takılmıştı, buradaki insanların çoğu Connor'ın tanıdıklarıydı.

"Atıştırmalık," diye karşılık verdi Lo.

Geldiğimizden beri Connor'ı görmemiştim, gözlerim kalabalığın arasında onu aradı.

"Acaba gelmeyeceğimizi falan mı düşündü?" diye sordu Lo. "Çünkü bu sabah beş çeşit yemekten bahsederek bizimle dalga geçmesi çok duyarsızcaydı."

Tekrar Lo'ya odaklandım. "Connor Cobalt ne zaman duyarlı biri oldu ki?"

Omuz silkip minik köfteyi ağzına attı. "Sana söylemedi mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Neyi?"

Lo haberleri vermeden önce tereddüt etti. "Babam ona bir mektup yazıp olanlar için özür dilemiş."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Bir dakika, *ne?*"

"Neredeyse ben de inanmıyordum." Bunu, "*Ben Loren Hale'im ve babamı her zaman ne yaparsa yapsın affedeceğim,*" tarzında söylemişti. Bu ifadesi savunmaya geçmeme neden oldu. Bu sadece Jonathan'ın manipülasyonlarından biriydi. Başka bir anlamı yoktu.

Jonathan lanet olasıca iyi bir insan değil. Bu gerçeği kendime sürekli hatırlatma gereği duymam, bunu daha az doğru mu yapıyordu?

"Connor bana mektubu gösterdi," diye ekledi Lo.

"Ben neredeydim?" diye hırladım.

"Kendi işlerinle uğraşıyordun," diye çıkıştı Lo. "Bunun gerçekten bir önemi var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Yok..." Connor ve Rose gibi her zaman her şeyin bir parçası olmak zorunda değildim. Herkesin yükünü taşımamakta bir sorun yoktu ama kardeşimin yanında olmak istiyordum.

Babamızın Connor'a yazdığı özür mektubu hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Jonathan'la aram çok iyi değildi. Adımı değiştirmek büyük bir olaydı ve nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Ayrıca Willow konusunda ona yardım etmeyi erteleyip duruyordum. Öyle bir noktaya gelmiştik ki, benim katkım olmadan bildiğini okuyordu.

Kısa sohbetlerimizde isim değişikliğimi gündeme getirmemişti. Bir yanım bunu görmezden gelip gelmediğini merak ediyordu.

Beni daha da uzaklaştırmamak için...

Babam bir keresinde Lo'yu ve beni korumak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylemişti. Çocuklarını sevdiğini, onlar için ayık kalacağını ama kendi delirmiş zihninde Lo'yu hiç var olmamış bir düşmandan kurtardığını düşündüğü için Connor'ı bile incitmişti.

Bana zeytin dalları uzatıyordu. Ben de onları yüzüne geri fırlatıyordum.

"Connor özrünü kabul etti," dedi Lo.

Başımı şaşkınlıkla yana eğdim. Kardeşimin söylemediği kelimeleri duyabiliyordum. *Connor affedebiliyorken neden sen de bunu yapamıyorsun?*

Bilmiyordum.

Belki de Connor'dan onu incittiği için özür dileyebildiği ama benden hiç özür dilemediği gerçeği yüzündendi. Hayatımda bir kez bile o iki kelimeyi yüzüme karşı söylememişti. *Özür dilerim, evlat. Seni bir piç gibi bir kenara attığım için.*

Yaptıklarından dolayı pişmanlık duyduğunu hiç görmemiştim.

Kardeşimin kehribar rengi gözlerindeki yargılayıcı bakışları üzerimde hissedebiliyordum. Tıraşsız çenemi kaşırken kravatımı gevşettim. Gözlerini devirdi, konuyu kapatıp salonu incelemeye geri döndü.

Başını bir o yana bir bu yana çevirerek, "Lily nerede?" diye sordu. Ben de kızlardan hiçbirini göremiyordum, kaslarım anında gerilmeye başladı.

"Kızların yaklaşık on dakika önce gittiğini gördüm," dedi Sam. Bunu bize şimdi söylüyordu.

Lo sertçe omzuna vurdu. "Bunu bize on dakika önce söylediğin için teşekkür ederiz, Sammy."

"Yalnız kalmak istiyorlarmış gibi görünüyorlardı," diye kendini savundu Sam.

Lo bir kürdan daha aldı. "Eminim gerçek yemek yiyorlardır."

Rose kocasının partisini bir hamburger için terk etmezdi. Telefonumu çıkarıp Daisy'ye bir mesaj attım. *Nereye gittiniz?*

Lily'ye de başka bir mesaj yazdım. *Eğer yemek almaya gittiyseniz, kocan için de bir şeyler al. Resmen ağzının suyu akıyor.*

Mesajı gönderdiğim anda klasik smokinli, sikik bir fular takan bir adam Lo'nun yanına yaklaştı. İsmini hatırlamıyordum ama Kaliforniya'da yeni kurulan bir şirketin CEO'su olduğunu duymuştum.

Bütün gece kendimizi kızlardan ayrı tutmamızın nedeni buydu. Rose ve Lily iş sahibi olsalar da kimse Sam, Lo ve Connor'a yaptıkları gibi onlardan referans ya da iş istemek için yanlarına gitmiyordu. Konu *Philadelphia'nın Kraliçeleri* olmadığı sürece... Bu çok cinsiyetçiydi ama yılbaşı gecesi kızların başının ağrımamasına seviniyordum.

Hatta Lo *bile* bana, *"Benden uzak dur ve keyfine bak,"* demişti ama kardeşimi bırakamazdım. Gecenin ilk saatlerini iş tekliflerini dinleyerek geçirmişti ancak artık iyice sıkılmış görünüyordu. Asistanının iletişim bilgilerini içeren bir kartviziti adama uzattı.

"Beni arayın ya da e-posta atın," dedi sohbeti anında bitiren bir ses tonuyla. Vücudunun duruşu bile adamı durdurmaya yeterliydi. Bu sikik şeyde çok iyiydi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı adam. Ardından ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Sam şampanyasının geri kalanını bir dikişte bitirdi, hafif öfkesi gözlerinden belli oluyordu.

Lo da ona ters ters baktı. "Eğer lanet olasıca bir şey söylemek istiyorsan sadece söyle gitsin, Sammy."

Sam omzunun üzerinden bakıp bir kadeh daha aradı. En yakındaki garson bir grup kadınla ilgileniyordu.

Telefonuma bir bildirim geldi.

Sokağın karşısına. Bir görevdeyiz. – Daisy

Birkaç saniye sonra Lily de cevap verdi.

Eczaneye gidiyoruz. Ona atıştırmalık bir şeyler alabilirim. – Lily

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Eczane mi?

"Bunu ben istemedim, biliyorsun değil mi?" dedi Lo. "Genel olarak yüzümde *'siktir git, sakın benimle konuşmaya bile cüret etme'* diyen bir ifadem olduğunu düşünüyorum. Görünüşe göre, bu insanlar ya kör ya da aptal çünkü anlamıyorlar."

Bir sonraki cevabımı grup mesajıyla hem Lily'ye hem Daisy'ye gönderdim.

Ne görevi? Hem neden sikik bir eczanedesiniz?

Sadece Daisy cevap verdi.

Kız meseleleri. Sonra anlatırım. – Daisy

Ona telefonumu cebime geri koyacak kadar güveniyordum. Korumalarının onları takip ediyor olması gerektiğini düşünerek endişelerimi bir kenara bırakmaya çalıştım...

Price. *Siktir.* Evet, Price'ı düşünmek beni hiç iyi hissettirmemişti.

Sam'e tekrar baktığımda gülümsediğini görmek beni şaşırttı. "Senin yerinde olsam ben de böyle bir şey söylerdim, sadece bu şekilde ifade etmezdim."

"Hakaret etmezdin," diye kabul etti Lo. "Kendi iyiliğin için fazla temiz kalplisin, Sammy."

Sam kısa bir kahkaha attı, aralarındaki konuşma oldukça neşeli geçmişti. Sam elinden geldiğince grubumuza ayak uyduruyordu. En azından eskisinden çok daha uyumlu olduğunu söyleyebilirdim.

Lo bana doğru başını salladı. "Kızları bulacağım ve bir şeyler yiyeceğim."

"Eczanedelermiş."

Lo bana garip bir bakış attı. "Neden?" Sonra da umurunda değilmiş gibi gözlerini devirdi. "Gidip *Doritos* falan alacağım." Cipslerin buradaki beş yıldızlı mezelerden daha iyi olması çılgınca bir düşünce olsa da gitmek üzereydi.

Bana kalırsa sadece karısını görmek istiyordu.

Lo, Connor'ı görür görmez peynir masasına geri döndü. Özel dikim siyah smokinini giymiş, sanki hiçbir şey ve hiç kimse ona dokunamazmış gibi bize doğru yürüyordu. Ne yavaşladı ne de tereddüt etti.

Sahip olduğu milyar dolarların değerinde biriymiş gibi davranıyordu.

Bu gece Connor'a karşı o kadar da şikâyetçi değildim. Özellikle de etrafımızda, iş dünyasında yükselmek için birbirini ezmeye hazır en az yüz kişi varken... En azından Connor insanlar hakkında ne düşündüğünü yüzlerine söyleyecek kadar dürüsttü.

"Gözlerinin içine bakmayın," dedi Lo kuru bir sesle. "Belki partisinden ne kadar nefret ettiğimizi anlamaz."

Connor'ı tek bir baş hareketiyle selamladım. O hiç karşılık vermedi, dikkati peynirli puf piramidine -ya da bu *süslü* şeye her ne sik deniyorsa- dik dik bakan Lo'daydı.

Connor kol düğmesini düzeltti. "Selam vermek için uğramıştım ama bir problem seziyorum."

Lo bana döndü. "Bir şey duydun mu?"

Genelde o ikisi benimle dalga geçerdi, bu yüzden Connor'la uğraşma fırsatını hemen değerlendirdim. "Hayır."

"Sağır numarası yapmak sana yakışmıyor, sevgilim," dedi Connor.

Lo yakında yirmi sekiz yaşma girecek olan Connor'a karşılık verdi. "Yalan söylemek de sana yakışmıyor, aşkım."

Connor gözünü bile kırpmadı ama bana dönmüştü. "Çeviri için sana başvurmak bana acı veriyor olsa da şu anda ne halt dönüyor?"

"Bize burada siktiğimin yemekleri olacağını söylemiştin," diye açıkladım.

"Şimdiyse beni açlıktan öldürüyorsun," diye araya girdi Lo. "Arkada bizi bekleyen beş çeşit yemek yoksa, ben buradan gidiyorum. Sen de arkamdan izlersin."

Connor'ın kaşları çatıldı, onun için alışılmadık bir ifadeydi. "Yeni Yıl yemeğinden mi bahsediyorsunuz?"

Lo ona "*herhalde*" diyen bir bakış attı. "Evet. Aramızdaki akıllının *sen* olması gerekiyordu. Sakın bunu bozma."

"Yemek yeni yılın *ilk* gününde," diye vurguladı Connor. "Belli ki kafan karışmış. Bugün yılbaşı *gecesi*. Bunun yaygın yapılan bir hata olduğunu söyleyebilirdim ama değil."

Lo bunca zamandır var olmayan bir yemeği beklediğimizi fark ederek tavana en ölümcül bakışlarını attı.

"Tamam," diye araya girdim. "Lo'yu aşağılama. Bunu açıkça ifade etmedin, Cobalt."

Connor ifadesizce durmaya devam etti. "Açıkça ifade ettim. Tam olarak şimdi söylediğim şeyi söylemiştim. Eğer kelimelerimi yanlış yorumladıysan, belki de bir sözlük alman gerekiyordur."

Lo'nun elmacıkkemikleri keskinleşti. "Akşam yemeğini atladık."

"Ben atlamadım," dedi Sam.

Lo ters bakışlarını ona çevirdi.

Ben de sabrımın sonuna gelmek üzereydim, çok acıkmıştım.

"Belli ki yeni yıl günü tanımlarımız farklı." Connor, Lo'yla konuşmaya devam etti. "Benimki tüm dünyayla aynı. Senin ise kendi tanımın var ve... onunkiyle aynı." Başıyla beni işaret etti.

Tam da birkaç metre öteden istenmeyen bir yüzle karşı karşıya geldiğimde, "Siktir oradan," diye çıkıştım. Julian bana doğru yürümeye başladığında neredeyse gördüklerime inanamayacaktım.

"Şimdiye kadar gitmiş olmalıydı," dedi Connor. Sesi o kadar kontrollüydü ki, şu anda ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. Ya da çoktan ne olduğunu.

"Sikeyim, o herifin burada olduğunu biliyor muydun?" Neredeyse bağırıyordum.

"Sakin ol," dedi Lo.

"Sakinim zaten." Sakinliğin yanından bile geçmiyordum.

"Öyle mi? O zaman neden ellerini yumruk yaptın?"

Ellerimi gevşetemiyordum. Lo daha önce Lily'nin geçmişteki ilişkileriyle yüzleşmişti ama benim için durum farklıydı. Ben Julian'ı *tanıyordum*. Onun Daisy'yle çıkmasını, Daisy reşit değilken ve neredeyse sarhoşken ondan faydalanmaya çalışmasını izlemiştim.

Sürekli tartışmıştık ve bu tartışmaların sonu yumruk yumruğa bir kavgaya dönüşmüştü. Ya da belki de tartışmaların sonu diyemezdik... çünkü şimdi buradaydı ve bana doğru geliyordu.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi Julian önümde durduğu anda. Telefonların kameraları yanıp sönüyordu. *Reality* şov iptal edildiğinden beri birbirimizin etrafında bulunmamıştık. Yıllar olmuştu.

"Siktir. Hayır, gerekmiyor." Ona daha önce söylemediğim ve söylemek istediğim hiçbir şey yoktu.

Connor araya girdi. "Sana *hemen* gitmeni söylediğimde şu anı kastetmiştim. Bir yaşındaki çocuğumun anlayacağı bir kelimeyi sana açıklamam gerekeceğini düşünmemiştim."

Julian onu görmezden geldi, gözlerini bana dikmişti. "Daisy'ye söyle de şu video işini halletmek için kimi arayacaksa arasın, dostum. Videomuzu çekmiş olmaları benim suçum değildi."

Gözüm döndü. Her şey kırmızıydı.

Julian hızlıca devam etti. "Mahkemeden bir mektup aldım. Neler olduğunu sorguluyorlar. Bu benim için çok kötü görünüyor ve bunu düzeltmesini istiyorum. Bu kargaşanın içinde olmam en başında *onun* suçu. Bunların hiçbirini ben istemedim."

"O sikik sesini kes," diye hırladım. Kelimeleri kafamı tırmalıyordu.

Connor sakince Julian'a gitmesi gerektiğine dair bir şeyler söyledi. Hiçbirini duymuyordum.

Lo ters ters bakıyordu. "Hey, Julius. Önümüzdeki on yıl boyunca bir köşede durmaya ne dersin? Böylece sadece duvar senin boktan yüzüne bakarak acı çekmek zorunda kalır."

Kardeşim burada olduğu için mutluydum.

Julian'ın yüzünde tanıdık bir öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifade belirdi ama benimle konuşmayı kesmedi. "Daisy bana avukatını aramamı söyledi ama bence tek bir ifadeyle adımı temize çıkarabilir..."

"Daisy'yle mi konuştun?" Bir adım öne çıktığımda Lo koruyucu bir şekilde elini omzuma koydu. Yerimde kalsam da kanım öfkeyle kaynıyordu. Daisy'nin, Julian hakkında tam olarak nasıl hissettiğini biliyordum. Eğer onu korkuttuysa...

"Evet, bu gece," dedi Julian hafifçe sırıtarak. "Tuvaletin orada."

Ona vurmak üzereydim ama Lo kolumu kavrayıp beni durdurdu. Kardeşim kelimelerle savaşırdı. Ben sözlü iletişimi çok daha az kullanırdım, sabrım da bir o kadar sınırlıydı. "Sakın onu bir daha köşeye sıkıştırma," dedim hırlayarak. Silkindim ve Lo'nun tutuşundan kurtuldum.

"İyi adam olduğunu mu düşünüyorsun?" Julian resmen bağırıyordu, böylece herkes onu duyabilecekti. "Daisy ile çıktığım süre boyunca sürekli onun etrafındaydın. Tecavüzden hapse girmesi gereken birisi varsa, o da *sensin*."

O anda üzerine atladım ama Lo ve Connor beni tuttu. Kollarında çırpınıyor, Julian'ı işaret ederek küfürler savuruyordum. "Seni pislik, *orospu çocuğu!* Siktir git, seni *sikik*..." Devam ettikçe ettim, ağzımdan çıkan sikik kelimelerin farkında bile değildim. Kollarımdaki damarlar patlayacak gibi olmuştu, başım aşırı öfkeyle çatlayana kadar bağırdım.

Julian parmağını göğsüne bastırdı. "Ben yanlış hiçbir şey yapmadım. O kız sikik kıyafetlerini üzerinde tutamayan sürtüğün teki." *O sikik herifi öldüreceğim.* "*Hayatımda* bana çekilen en kötü sakso yüzünden cezalandırılmayacağım. O amcık cehennemde çürüyebilir."

Connor ve Lo aynı anda beni bıraktı.

Julian'ın çenesine bir yumruk indirdim. O daha dengesini bulamadan çınlayan kulaklarımla onu tekrar ve tekrar yumrukladım. Öfkenin bir frekansı varsa şu anda tam da onu dinliyordum. Güvenlik önce benim kollarımı tutarak Julian'a bana bir yumruk atacak fırsatı verdi. Dudağım patladığı sırada tekrar öne atıldım ama hemen beni tutan kişi tarafından geri çekildim.

Ağız dolusu kanla, "Git o sürtükle evlen!" diye bağırdı. Gözleri şişmiş, yanakları kızarmıştı. Bir güvenlik görevlisi onu kolundan tutuyordu.

"Siktir git, seni sikik o..." Güvenlik başıma hafifçe vurarak beni kelepçelemekle tehdit etti. Burun deliklerim genişlerken onun emirlerini zar zor dinledim. *Sakin ol. Buradan hemen çıkman gerek. Kontrolden çıktın.*

"Onu serbest bırakabilirsin," dedi Connor. Sanki az önce misafirlerinden birini sakat bırakmaya çalışmamışım gibi sakindi.

"Ona dışarı kadar eşlik edebiliriz."

Burnumdan derin bir nefes aldım, eklemlerim yanıyordu. Lo elini omzuma koymuş, buza ihtiyacım olup olmadığımı soruyordu. Başımı sertçe iki yana salladım.

"Buna gerek yok." Connor ana güvenlik görevlisinin şaşkın bakışlarına karşılık vererek devam etti. "O benim dostum. Benimle kalacak."

Kelimelerinin altındaki anlam beni herkesten daha çok etkilemişti. Connor, partisinde bir adama yumruk atmama rağmen beni savunuyordu. Bu da beni itibarından daha çok önemsediğini gösteriyordu.

Bu insanlardan, şirketinden ve parasından daha çok önemsediğini gösteriyordu.

Milyonlarca yıl geçse bile onun için bu kadar önemli olduğumu düşünmezdim. Köpek şakası yaparak beni Julian'la birlikte kapı dışarı edeceğini düşünmüştüm, yanımda durup bana destek olacağı aklıma gelmemişti.

Güvenlik, Connor'ın talimatına uydu ve Julian'a eşlik ederek onu balo salonundan çıkardılar. Telefonların kayıtsızca bize doğru kaldırıldığını fark ettim. Medya, Connor ve benim birbirimizden nefret ettiğimize inanıyordu ve içimden bir ses dünyanın sarsıntılı arkadaşlığımızın ardındaki gerçeği görmek üzere olduğunu söylüyordu.

Lo yüzüme ıslak bir bez fırlattı. Bunu ona kimin verdiğini kaçırmıştım. Bezi tutup yarılmış dudağıma bastırdım.

"Daisy'nin o adamla çıktığına inanamıyorum," dedi Lo. "Onunla çıkmasına *izin* verdiğimize daha da inanamıyorum."

"O zamanlar çok sık modellik yapıyordu," diye hatırlattım ona. Sesim boğuktu. Hiçbirimizin adım atmadığı bir sektörün ve dünyanın bir parçasıydı ama Julian o dünyadaydı. Onunla birlikte *oradaydı.*

"Yapabileceğimiz şeyler sınırlıydı," diye onayladı Connor.

Aniden telefonum titredi.

"Umarım Julius akan trafiğin önüne atlar," dedi Lo. Gözleri kinle yanıyordu. Tekrar bana baktığında öfkesinin bir kısmının benim, bir kısmının da Daisy için olduğunu görebiliyordum.

Ona başımı sallayıp saçlarını karıştırdım. Kısa bir gülümsemeyle beni itti. Julian'ı tekrar görmeye niyetim yoktu ve Daisy'yle iletişime geçmesi de mümkün değildi. Ona izin vermeyecektim.

Sonunda telefonumu çıkardım.

Anında yüzüm düştü.

"Ne oldu?" diye sordu Lo.

Connor bana yaklaştı.

"Lily mi?" Lo mesajı görmeye çalıştı ama o an dünyam, başımın üzerinde dönmeye başlamıştı. Sanki elli metre yukarıdaydım ve herhangi bir güvenliğim yoktu.

İp yoktu.

Yalnızca kayayı kavrayan parmaklarım vardı, kendi yaşam çizgime tutunuyordum. Her kasın, her uzvun fakındaydım. Vücudum geriliyor, yanıyor ve çığlık atıyordu. Ciğerlerimi dolduran nefeslerim dengeliydi. Her biri güçlü kalmamı sağlıyordu.

Hayatta olmak böyle bir histi.

Gerçek olduğundan emin olmak için mesajı tekrar okudum.

Sanırım hamile olabilirim. – Daisy

BÖLÜM 30

DAISY CALLOWAY

Üç ablamla birlikte eczanenin banyosuna sıkışmıştık. Korumalarımızın kapıyı dinleyememesi için tuvalete iyice yaklaşmıştık. Telefonumu kırmızı çantama koydum, hamilelik testi lavabonun içinde duruyordu.

Tekrar ona baktım. "Çok silik." İki çizgi o kadar kalın ve belirgin değildi. Üç test de tamamen aynı görünüyordu. Belki hayatla ilgili o kadar çok şaka yapmıştım ki, hayat da bana şaka yapmanın yollarını buluyordu.

Rose gülümsüyor, aynı zamanda da ortak tuvaletteki *hiçbir şeye* dokunmamaya fazlasıyla dikkat ediyordu. Islak tuvalet kâğıtları, gri fayanslara yapışmıştı.

"Doktorun hamilelik testini doğrulayacaktır," dedi ablam. Benden daha iyimserdi. Pis tuvalette ortaya çıkan nadir gülümsemesi bunun bir kanıtıydı. Benim adıma şimdiden çok mutluydu.

Lily plastik bir çubuğu havada sallayarak sonucu bekledi. Benden hemen sonra hamilelik testi yapmıştı. "*Her ihtimale karşı*," demişti. Rose'un da hamile olduğu göz önünde bulundurulursa, sanırım Lily geçen seferki gibi bir kaza olmasından endişe ediyordu.

Poppy'nin işemesini bekliyorduk. Bizim yere kadar uzanan

elbiselerimizin aksine, onunki daha kısaydı ve bu da işini kolaylaştırmıştı. Elbiseme tuvalet kâğıdı yapışmadığı sürece benlik bir sorun yoktu.

Çantamda *The Temper Trap*'ten, "*Sweet Disposition*" çalmaya başladığında hemen telefonumu çıkardım. Bu Ryke'ın yaklaşık bir yıl önce kendisine özel belirlediği zil sesiydi. Seçmesi çok uzun sürmüştü, bu yüzden hiç değiştirmemiştim.

Telefonu kulağıma dayadım. "Selam."

"İyi misin?" İlk sorduğu soru bu oldu. Endişesi beni gülümsetti.

"Evet, iyiyim. Testteki çizgiler çok silik ama Rose umutlu görünüyor."

"Sen umutlu değil misin?"

Omuz silktim, sonra da beni göremediğini fark ettim. "Hiç sabah bulantım olmadı ve kendimi farklı hissetmiyorum. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor." Telefon anında elimden çekip alındı.

Rose hoparlörü ağzına götürdü. "Sana testin fotoğrafını göndereceğiz. Karamsar davranıyor."

"Temkinli," diye düzeltti Lily.

Poppy sifonu çekti. "Gerçekçi."

Rose en büyük ablamıza yakıcı bir bakış attı. "Benim gerçekçi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Onun seninle aynı anda hamile kalmasını istediğini düşünüyorum." Poppy ellerini yıkamaya başladı.

Rose'un dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Onunla birlikte hamile olmadığım, benden önce hamile kaldığı gerçeğinden hoşlanmıyordu. Eğer yapabilseydi, yerlerimizi değiştirirdi. Bunu yapacağından emindim, beni sevdiği ve benim için bunu istediğinden dolayı onu çok seviyordum. Sadece benim dileğimin gerçekleşmesi adına bunu yapardı.

"Hey!" Hattın ucundaki Ryke bağırarak dikkatimizi çekti. "Sikeyim, hepiniz dinliyor musunuz?"

"Evet," diye çıkıştı Rose. Eve gidince atmayı planladığımız için hamilelik testlerini kutularının içine koydum. Rose'un çantası onları kimse görmeden buradan çıkarabileceğimiz kadar büyüktü.

Sinirli bir nefes verip, "Ne zaman döneceksiniz?" diye sordu Ryke. O konuşmadan önce Lo'nun boğuk sesini duymuştuk.

"On dakika sonra," dedi Rose.

Vedalaştıktan sonra Rose telefonumu geri uzattı.

O anda telefonum bir mesajla titredi.

Hepiniz kafayı yemişsiniz. – Ryke

Sonra bir mesaj daha geldi.

Calloway kardeşlerin her biri. – Ryke

Bir tane daha.

Seni seviyorum. – Ryke

Gülümsememi bastıramıyordum.

Lily'nin nefesi kesildi. "Hamile değilim," diye fısıldadı heyecanla. Sonra zıplayarak kısaca dans etti. Kıçını sallayıp durmuştu.

Gülümsemem büyürken ona bir beşlik çaktım.

Lily de kendi hamilelik testini kutuya ekledikten sonra Rose kutuyu siyah *Chanel* çantasına tıkıştırdı. Poppy tuvaletin kilidini açar açmaz korumam neredeyse tökezleyerek geri çekildi. Yine de *tekrar* fazla şüpheli bir şekilde yakın duruyordu.

Ablalarım ona uyaran bakışlar attı, benim atabileceğim her türlü bakıştan daha güçlü ve sertlerdi. Lily bile kendi bakışını eklemişti. Price boğazını temizledi, yirmi iki yaşındaki bir çaylak gibi görünüyordu. Ablalarımın korumaları ise eczanenin dört bir yanına yayılmışlardı.

Ortama uyum sağlıyorlardı.

Lily bir dizi abur cuburu incelerken Rose yakınlardaki sınırlı makyaj malzemesi seçeneklerinde göz gezdirdi. Bense tuvalete

yakın bir yerde durdum. Poppy birkaç mumu kokladı, yaşlı tezgâhtar merakla bize bakıyordu. Buraya ait görünmüyorduk. Kırık bir camın üzerine karton yapıştırılmış, neon tabelası yarım yanan bir dükkândaydık. "*Açık*" yerine "*çık*" yazıyordu.

Tüm bunların Price'ı alarma geçirdiğini söyleyebilirdim ama o hep aşırı tetikteydi. Onunla arkadaşım olarak gördüğüm eski korumam gibi konuşma fırsatım pek olmamıştı.

Ablalarımı beklerken Price'ın niyetini biraz daha anlamaya çalıştım. Acaba *neden* koruma olmak istediğini anlayabilecek miydim? Bu kadar basit bir sorunun bile cevabını bilmediğimi fark ederek, "Nerelisin?" diye sordum.

"Buralıyım," dedi belirsizce. Etrafı kolaçan ediyordu.

"New Yorklu musun?"

"Hayır, Philadelphia'yı kastettim." Price sadece kısa bir an için göz teması kurdu. Sadece burada dikiliyor olmasına rağmen işini bölüyormuşum gibi hissettim.

Vücudumu biraz daha ona doğru çevirdim. "Daha önce hiç smokin giydin mi?" Bunu platonik olarak algılayacağını düşünmesem "*Sana yakışmış*," diye eklerdim ama bunu söylemekten gerçekten çekiniyordum.

"İhtiyacınız varsa size özgeçmişimi gönderebilirim." Saatini kontrol ettikten sonra şampanya alan genç bir çifti inceledi.

"Özgeçmişin bana hayatın boyunca smokin giyip giymediğini söyleyecek mi?" Topuklu ayakkabılarımın tokasını kontrol etmek için eğildim. "Ya da ahtapot yemeyi ve uçurumlarda motosiklet sürmeyi tercih edip etmediğini?" Kesik bir nefes aldım. "Kahvene küp şeker koyup kaymadığını öğrenebilir miyim?"

"Tamam." Gözleri bana kaydı, yüzünde silik bir gülümseme vardı. Kahverengi saçları geriye doğru taranmıştı. Ciddi kişiliğinin aksine, daha sempatik görünüyordu. "Dışadönük olmadığımın farkındayım ama yalnızca bu gece için sana göz kulak olmaya çalışıyordum."

"Bunu şimdiden başarıyorsun. Tek parçayım." Tekrar ayağa kalktım.

"Yale," dedi aniden.

"Ne?"

Tekrar mağazayı inceledi, benden başka her yere bakıyordu. "Yakın zamanda Yale'den mezun oldum. Ceza Adaleti bölümünden, *Magna Cum Laude*. Resmi etkinliklere katıldığımda birkaç kez smokin giydim. Orta sınıf bir aileyle, Philadelphia'da büyüdüm. Babam ölmeden önce garajımızda sıfırdan klasik arabalar yapardık. Bazen motosikletler de. Baban beni işe almadan önce bir yarış pistinde son hızla bir *Ducati* sürmemi sağladı. Arabalar ve motosikletlerle ilgili tecrübemi gerçekten doğrulayabilecek tek kişi annemdi, onun da tarafsız görüşüne güvenmiyordu. Fransızca, İspanyolca ve Almanca biliyorum. Aslında CIA ya da gizli servise katılmak istiyordum ama Greg bana kızının ne kadar çok seyahat ettiğini, geçmişte yaşadığınız güvenlik zafiyetlerini ve Philadelphia'da kalıcı bir düzen kurmayı planladığını anlattı. Genel olarak bakınca, bu iş hayatıma daha uygun göründü." Kişisel bilgilerini paylaşmayı bitirdi, nefesi hiç teklememişti. Bu zamana dek attığı her adımda kendinden emin görünüyordu.

"Vay canına," dedim kısık sesle. Zihnim söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Özellikle de Price'ın babasını kaybettiği ve babamın ona -daha işe başlamadan önce- son sürat motosiklet kullandırdığı kısmı düşünüyordum. "Baban için üzgünüm."

"Daha iyi bir yerde," dedi Price. "Görünüşe göre ablalarının işi bitmiş."

Onların yanma kasaya gittim, Lily bir paket orta boy *Doritos* almıştı. Yeşil gözleri önce Price'a, oradan bana kaydı. "*Casus mu?*" diye sordu dudaklarını oynatarak.

Omuz silktim. Gerçekten babamıza bizi ispiyonlamak için burada olup olmadığından emin değildim.

Ninova

İçgüdülerim ona daha çok güvenmemi söylese de Ryke onun ilişkimizi test etmek için burada olabileceğini düşünüyordu. Bu hâlâ bir olasılıktı. Price motosiklet kullanabiliyor, Ryke gibi başka diller biliyordu. Aynı zamanda çok gençti. Babamın çoktan emekli olmuş biri yerine, yeni başlayan bir gizli servis ajanını işe alacağını düşünmezdim.

Tabii işin içinde başka bir şeyler yoksa...

Lily cipsini aldıktan sonra Poppy'nin koruması Dave bize kapıyı açtı. Dar kaldırıma çıktık. Dışarıdaki kargaşa eczaneye girdiğimiz ilk zamana göre çok daha gürültülü ve coşkuluydu. Uzaklardaki bir sahnede ünlü bir pop şarkıcısı konser veriyordu. İnsanlar sendeleyerek içeri giriyordu, yollar yılbaşı gecesi olduğu için kapatılsa da tıklım tıklım doluydu. Karşıya, gökdelenlerin olduğu yere geçmek için neredeyse hiç yer yoktu.

"Bana yakın durun," dedi Rose. Korumalarımız da aynı cümleyi tekrarlıyordu. Kalabalığı yaran ilk kişinin Rose olacağına dair hiç şüphe yoktu.

Ayaklarımın üzerinde zıplayarak bana en yakın kişi olan Lily'nin elini tuttum. O da elimi kavrayıp hafifçe sıktı. Kaldırım daha fazla insanla dolarken topun düşüşünü daha yakından görebilmek için itişip kakışıyorlardı. Bizim bulunduğumuz yerden görünmesi mümkün bile değildi ama meydandaki kocaman ekranlardan birinde *GBA*'in *Kristal Top Yılbaşı* yayını vardı.

Lily dudağını ısırdı, biraz korkmuş görünüyordu. Elini daha sıkı tuttum ve bu kakofoninin ortasında kendimi duyurmak için hafifçe sesimi yükselttim. "En azından araba yok!"

Başıyla onayladı.

"Lily Calloway! Aman Tanrım! Bu Lily Calloway!" diye çığlık attı birisi heyecanla. Böylece ilginin tamamen bize dönmesine neden oldu.

"Hadi gidelim!" Rose başını kaldırdı, dikleştirdiği omuzlarıyla savaşa hazırdı. Kalabalığın içine doğru onu takip ettik. Ko-

ruması önden gidiyordu ama Rose bizim aramızda bilinmeyen yere giren ilk kişi oldu.

Fakat baştaki sevinç çığlığı... tek güzel tepki oydu.

"Berbatsınız!" diye bağırdı bir adam kulağıma. Onun yakınlığı beni kelimelerinden daha çok etkiliyordu. *İnsanlar* tarafından kuşatılmıştım. Price bile bir festival kadar kalabalık olan bu grubu temizleyemezdi.

"Şımarık veletler!"

"Gidin de bir sikin üstüne binin!"

Rose buz gibi sesiyle bir şeyler haykırdı ve yoluna devam etmeden önce arkasını işaret etti.

İnsanların arasından geçerken, "Affedersiniz," diye mırıldandı Lily.

"Pardon," diye özür dilerken neredeyse hemen durdum. Çünkü bir çift el kalçamdan aşağı doğru kayıyordu. Ciğerlerim daralırken kalp atışlarım hızlandı.

Bana kimin dokunduğunu bile anlayamıyordum çünkü bu sinsi dokunuşlar defalarca kez tekrarlandı. Sanki eve gidip *"Calloway kardeşlerden birine dokundum!"* diyeceklerdi.

Bu doğru değildi.

Yan tarafıma bir dirsek çarptığında irkildim. Bir anda Rose için çok korkmuştum. O hamileydi. *Ya sen de hamileysen, Daisy?* Bilmiyordum...

"SİZDEN NEFRET EDİYORUZ!"

"PHILLY'YE GERİ DÖNÜN!"

"DAISY, SEN TAM BİR SÜRTÜKSÜN!"

Tecrübeli korumalardan olan Garth, Lily'yi tutup benden uzaklaştırdı. Rose'un da kendi korumasıyla birlikte çok çok ileride olduğunu fark ettim. Poppy görüş alanımın dışındaydı. Price sağ tarafıma geçerek benimle birkaç beden arasında bir bariyer oluşturdu.

"Bu iş çığırından çıkıyor!" diye bağırdım ona.

"Hangi taraf daha kötü?" diye sordu.

"Solum!"

Tam biri bana tükürürken soluma doğru kaydı ve tükürük onun yanağına sıçradı. Beni koruma görevine öyle bağlıydı ki, ne irkildi ne de yüzünü buruşturdu.

"Daisy!" diye bağırdı biri. "Daisy!"

İçgüdüsel olarak sesin kaynağına, sağıma doğru baktım ve başımı çevirdiğim anda yüzümde beyaz bir toz patladı. Gözlerim yanmaya başladı, boğazım kurudu ve dilim... unla kaplandı. *Aman Tanrım.*

Göremiyordum.

Göremiyorum.

Sürekli öksürüyor, nefes almakta zorlanıyordum.

Göremiyorum.

Gözlerimi kırpıştırıp durdum. İnsanların elleri üzerimde geziniyordu. Omuzlarımda. Kalçalarımda. Kıçımda. Panikledim. *Panikliyorum.* Koşmaya başladım, körlemesine insanların arasından geçerken tökezliyordum.

Biri saçıma dokundu.

Dur.

Öksürmeye devam ettim. *Dur.*

Etrafımda olup bitenlere anlam veremiyordum. Unu soluyor, içime çekiyordum. Koşuyor, tökezliyor ve insanları bir kenara itiyordum. Eller sırtımda, yakamda, göğüslerimde geziniyordu.

"Durun." Sert bir öksürükle sarsılırken zar zor konuşabilmiştim.

Nefes alamıyorum.

Ellerim titriyordu. Gözlerim *yanarken* bir ışık huzmesini seçebildim. Yanıp sönüyordu. Kameralar. *Nefes alamıyorum. Göremiyorum.*

"Daisy!" diye haykırdı Ryke. Sesi bir anı gibi uzaktan geliyordu. "*Daisy!*"

Gözlerimi sıkıca yumdum. Çivili bir tahta parçasının yanağıma çarparak etimi parçalamasını bekledim. Korku beni felç etmişti. *Yapamıyorum...*

"Daisy!" diye bağırdı Ryke. Elleri yanaklarımdaydı, bir kumaşla gözlerimi ve yüzümü siliyordu. "Benim."

Önümde olanları gerçekten görmeye başladığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. *Neredeyim...* Tekrar öksürdüm, boğazım un yüzünden şişmişti. Sadece kaldırımdaki topuklu ayakkabılarımı ve Price'ın koruyucu bir şekilde omuzlarıma koyduğu ellerini fark ederken titredim.

Tüm süre boyunca beni Ryke'a yönlendirdiğine emindim.

Boğazımı işaret ettim. Gerçek bir nefes almakta zorlanıyordum, panik atağın etkisiyle tüm bedenim alev alev yanıyordu. Ryke beni kucağına aldı, sanki bir bebekmişim gibi sarmıştı. Birkaç kez boğulur gibi oldum. Koşarak en yakındaki lokantaya girdi, kapı açılırken çanlar çaldı.

"Tuvaletleri sadece ödeme yapan müşteriler kullanabilir!" diye bağırdı garson kız.

Kadınlar tuvaletine girmeden önce, "O zaman sikik bir şeyler sipariş ederiz," diye hırladı Ryke. Price da hemen arkasındaydı.

Beni siyah-beyaz kareli fayansların üzerine bıraktı, arkamda açık yeşil tuvalet kabinleri sıralanmıştı. Önümdeki lavabonun tezgâhına dirseklerimi dayadım, Ryke da hemen musluğu açtı. Ağzımı çalkaladım, pütürleşmiş un topaklarını lavaboya tükürdüm.

Birkaç kez öğürdükten sonra nihayet kusabildim. Ryke saçlarımı tutarak yüzümden uzaklaştırdı. "Özür dilerim," diye mırıldandım. Tuvalete değil, lavaboya kustuğumu o anda fark ettim. Eğer ben temizlemezsem başka biri bunu yapmak zorunda kalacaktı.

"Hey, bu sikik şeyi hallederim. Sadece derin nefesler al, Dais. Kalbin deli gibi atıyor."

Zayıf kollarımla tezgâhı kavrayarak aynaya baktım. Gözlerim kan çanağına dönmüştü, yüzümdeki gözyaşı izlerinin arasında hâlâ beyaz un parçaları vardı. Paris'teki ayaklanmadan kalan o yara izi görünüyordu.

Yıllar önceki o çivili tahta parçasından kalan iz...

"Frederick'i aramanı istiyorum," dedim derin bir nefes alarak. Ryke'a döndüm, takım elbisesinin ceketi benim yüzümden beyaz unla tozlanmıştı. Kravatını çoktan çözmüştü, saçları dağınıktı. Bir eli sırtımdaydı. Benim için buradaydı ve hayattaydı.

Bir an bile sorgulamadan söylediğimi yapıp terapistimi aradı. Price'ın saçında biraz un vardı, dolu olan bir iki kabine yakın duruyordu.

Burada insanlar vardı. Bunu fark etmemiştim ama o fark ettiği için sevinmiştim.

Elimle gözlerimi ovuştururken Ryke'ın parmak eklemlerini gördüm, dudağı da yarılmıştı. Tekrar midemin bulandığını hissettim. "Ne oldu?" Dudağına dokunmak için uzansam da elimi aşağı itti.

"Hiç önemi yok."

Kaşlarımı çattım. "Bana söyleyemez misin?"

Çenesi gerilirken bir elini saçlarının arasında gezdirdi, yanımda dağılmamaya çalışıyordu. En azından şu anda. "Daisy... Sikeyim, az önce başına ne geldiğini biliyorum." Kapıyı işaret etti. Sokakta yaşananları, hatta *daha fazlasını* kastediyordu.

Yine gözlerim doldu. Yaşların henüz dökülmemesine şaşırıyordum. Yüksek sesle şaka bile yapamadım. "Öyle mi?" diye fısıldadım. Paris'te benimle birlikte olduğu için duygularım kabarıyordu. O gecenin acısını bilen biri varsa o da Ryke'tı.

"Evet," diye güçlü bir şekilde başını salladı. "Sikeyim, biliyorum." Telefon çalarken elimi tutup beni göğsüne çekti. Ardından telefonu bana uzattı.

Bu sırada bir tuvaletin sifonu çekildi.

Diğeri de onu takip etti.

Gece elbisesi giyen iki kız kabinlerden çıktı. Gözleri önce tuvaletteki erkeklere sonra da bana kaydı. Price kızların ellerini yıkamasını izledi.

Bana küfretmelerini bekledim ama sarışın kız ellerini kurularken, "İyi misin, Daisy?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu diğer kız.

Zayıf bir gülümsemeyle, "İyiyim," diye temin ettim onları. "Sorduğunuz için teşekkürler."

İkisi de dışarı çıktığında Frederick sonunda telefonu açtı. "Bir şey oldu," dedim göğsüm acıyla dolarken. Nefeslerimi düzene sokmaya çalışıyordum. "Paris... ve..."

"Yanında biri var mı?" diye sordu Frederick ilk olarak. Arka planda *GBA* yayının sesini duyabiliyordum ama sonra kapandı.

"Ryke burada."

"Tamam, güzel," dedi terapistim. "Beni aradığına sevindim. İki derin nefes al."

Söylediğini yaptığımda göğsümdeki baskı hafifledi. Frederick'e beni sürekli dehşete sürükleyen bu anılardan kurtulmayı ne kadar çok istediğimi anlatmıştım. Cleo ve Harper'ın beni asansörde taciz edişi. Paparazzilerin zorla yatak odama girmesi. Bir yayanın motosikletimi parçalayıp sonra beni darp etmesi. Paris'teki isyan. Şaka yapan komşu çocukları. Beni videoya kaydeden Scott Van Wright.

Tüm bu korkunç eylemlerin birleşimi...

Frederick bana zihnin kırılgan bir şey olduğunu söylemişti. Ayrıca çok hızlı kırılırsa onarılması bir ömür sürebilirdi. Asla tam anlamıyla geride bırakamayabilirdim. Yine de her geri itildiğimde sakat kalmak yerine güçlenmek için bir yol bulmuştum.

Bunun hakkında konuşmuştum. Frederick'e olanları anlatı-

yordum ve onun yumuşak sesi etrafımdaki tüm güvenlik ağlarını bana tek tek hatırlatıyordu. Yalnız olmadığımı, bu durumun üstesinden gelebileceğimi, kimsenin bana zarar vermeyeceğini...

Artık etkilenmiyor değildim. Şu anda terapistimle telefonda konuşurken hâlâ ağlıyordum ama içimi dökmek daha iyi hissettiriyordu. Bunu biliyordum. İçinde tutmak bin kat daha fazla acıtıyordu.

"Sadece şeyi sevmiyorum..."

"Neyi?" diye sordu.

Gözlerimi bir saniyeliğine yıkayıp musluğu kapattım. Ryke ve Price beni rahat hissettirmek için konuşulanları duymuyormuş gibi davranıyorlardı. "Sadece insan gibi muamele görmek istiyorum," diye fısıldadım. "Herkes üzerime atladı..."

Ryke'ın sırtı bana dönüktü ama elleri başının üzerinde duruyordu.

Price uzaklara dalmış gibi yere bakıyordu, suçluluk duyduğu belliydi.

"Bu kimsenin suçu değil," diye ekledim. "Bence herkes beni bir insan değil de *bir şey* olarak görmeye şartlanmış. Bu kimsenin suçu değil."

Ryke başını iki yana salladı fakat asla arkasını dönmüyordu.

"Öfkelenebilirsin, Daisy. Bir insan gibi muamele görmek isteyebilirsin. Böyle hissetmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım. "Biliyorum."

"Tamam. Bunu sakın unutma."

Kendi kendime başımla onayladım ve kontrollü, derin bir nefes daha aldım. "Gidip ablalarımı bulmalıyım."

"Eve gittiğin zaman beni tekrar arayabilir misin?"

"Evet, bu iyi olur." Telefonu aynı anda kapattık. Ardından lavabonun üzerine tırmanıp ayağa kalktım. Topuklularım üzerinde yükseliyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Price. Ryke da dönüp bana baktı.

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Benimle çığlık atar mısın?" dedim ağlamaklı bir sesle.

Ryke bir an bile tereddüt etmeden tezgâhın üzerine tırmandı. Tavana çarpmamak için başını eğmek zorunda kalmıştı. Elleri yanaklarımda dolaşırken bana baktı.

Göğsüm daha canlı bir nefesle yükseldi, Ryke'a sahip olduğum için şükrediyordum. O benim dayanağımdı. Benim kurdumdu.

Benim dünyamdı. Hayatımdı.

"Hazır mısın, Calloway?" dedi güçlü bir sesle.

"Evet," diye fısıldadım.

Sonra birlikte haykırmaya başladık. İçimde biriken tüm karanlık dışarı aktı.

***

Banyo kapısını iterek açtığımız anda ablalarım ve kocalarıyla dolmuş olan uzun, kırmızı bir masa gördüm. *Yüksek* sesle sohbet ediyorlardı. Lokanta tıklım tıklım doluydu, içerideki insanlar telefonlarıyla onların videolarını ve fotoğraflarını çekiyorlardı. Yine de onlar kendi küçük baloncukları içindelerdi, izleyen kimseyi umursamıyorlardı.

Burada olmalarına çok sevindiğim için gülümsedim. Yanlarına yaklaştığımda sessizleşerek beni tepeden tırnağa incelediler.

İlk konuşan pipetini çiğneyen Lo oldu. "Az önce elli dolar kaybettim."

"Neden?" diye sordu Ryke.

Rose ve Poppy ayağa kalkıp Lily'nin yanına, kabinin ortasına geçmeme izin verdiler. Connor ve Sam de aynı şekilde Ryke için yer açtı, Price ise diğer korumalarla birlikte en yakındaki masaya oturdu.

"İkinizin banyoda *öldürüldüğünü* düşündüm." *Ah.* Demek bağırdığımızı duymuşlardı. Son noktada Ryke'la birlikte gülmeye başlamıştım ama bu kısım çok net duyulmamış olmalıydı. "Lily'yle asla oradan çıkamayacağınıza dair bahse girdim."

Ryke kaşlarını kaldırarak kardeşine baktı. "Sikik hayatım üzerine bahse girdiğin için teşekkürler."

Lo göğsünü işaret etti. "Gelip sizi almak istedim. Ama herkes karşı çıktı."

Rose pipetiyle suyunu yudumladı. "Bu doğru değil, Loren. Ben de onları almaya gitmeye oy vermiştim."

"Hah," dedi Lo. "Seni unutmuşum."

Rose ona buz gibi bir bakış attı ama Ryke'la geldiğim zaman oluşan sessizlik çoktan tekrar masaya hâkim olmuştu. Mutfaktan gelen tabak çanak sesleri, aşçıların bağırarak siparişleri anons etmesini duyabiliyordum. Bardaki müşterilerin çoğu ise *milkshake* içiyordu.

Lily *bu senin* der gibi bir bardak suyu bana doğru itti.

"Teşekkürler," diye gülümsediğimde bana sarıldı. Çatal bıçak takımımı çözüp peçeteyi katlayarak zarif bir çiçeğe dönüştürdüm.

Herkes beni izliyordu.

"Ben iyiyim," dedim onlara. "Yani hey, henüz ölmedim." Kimsenin hoşuna gitmeyen ezik bir şakaydı.

Hepsi aynı anda inledi, bu beni gülümsetmişti. Kimsenin gazlı içecek sipariş etmediğini fark ettim. Sadece Ryke için sade, Connor için kremalı olmak üzere iki kahve sipariş etmişlerdi.

Su yerine kesinlikle başka bir şey alacağından emin olduğum Lily'ye, "*Fizz Life* almadın mı?" diye sordum.

Yüzü kırmızıydı, soğuk yüzünden olabilirdi. "Sadece *Coca-Cola* varmış."

"Ah..." Yüzümü buruşturdum. Babamız New York'ta bir işletmenin *Fizzle* ürünleri satmamasından memnun olmayacaktı ve herkesin içinde başka bir markayı desteklememiz mümkün değildi.

Sam bıçağıyla masaya vurdu. "Bu konu üzerinde çalışıyorum." Pazarlama Müdürü olarak *Fizzle* konusunda hepimizden daha ilgili ve tutkuluydu. Bence kalbimizin derinliklerinde bunu hepimiz biliyorduk.

Ryke kahve bardağını *patlamış* dudağına doğru kaldırırken onunla yüz yüze geldim. Parmak boğumlarındaki parçalanmış derisi tekrar dikkatimi çekmişti. "Ne oldu?" diye sordum herkesin duyabileceği şekilde. O konuşmasa bile masadaki biri olanları anlatacaktı.

Bakışları sertleşirken boştaki elini kaldırarak bana ortaparmak gösterdi.

Gülümseyerek karşılık verdim ve iki ortaparmağımı birden göstererek ona hareket çektim. Flaşlar etrafımızda çılgınca patlıyordu.

Kahvesini içtikten sonra bardağı bana doğru itti. Bir yudum aldım, ona bakarken dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasına engel olamıyordum.

Muhtemelen on altı yaşımdan beri, hatta belki de daha öncesinde Ryke hep yiyecek-içeceklerini benimle paylaşıyordu. İlk başta bunu sadece beni *bir şeyler* yemeye teşvik etmek için yapıyordu -modellik problemleri- ama şimdi aramızda bir alışkanlık gelişmişti.

"Senin şerefsiz eski erkek arkadaşını dövdü," dedi Lo aniden.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"O söylemeyeceği için ben söyleyeceğim," diye devam etti Lo. "*Rica ederim.*" Yarım bir gülümseme takındı. "Ayrıca erkek zevkin çok *boktan*. Onun dışında." Başıyla ağabeyini işaret etti.

"Kesinlikle katılıyorum," dedim ona. Midemde bir çukur

oluşmuştu çünkü gözümün önüne Julian'ın iğrenç şeyler söylediği ve Ryke'ın da beni savunduğu görüntüler geliyordu. "Julian sana bir şey mi söyledi?" diye sordum Ryke'a.

Çenesi gerildi, uzunca bir duraksamadan sonra kelimeleri zorla çıkardı. "Senin onunla konuştuğunu söyledi."

"Kısa bir konuşmaydı. Partide, tuvalete gidemeden önce."

"Sikeyim, seninle yüzleştiğine inanamıyorum."

"Bence sadece adını temize çıkarmak için bir *tweet* atmamı istiyor."

"Yapma," dedi Ryke sertçe.

"Zaten yapacağımı söylemedim." Kupasını ona geri ittim ve peçete çiçeğimi şekillendirmeye devam ettim. "Gül mü yapsam, lale mi?"

"Bunu gerçekten sormamalısın bile," diye çıkıştı Rose.

"Tabii ki *gülü** seçeceğim," dedim içtenlikle. "Her zaman gülü seçerim."

Hepsi Julian konusunu dağıtmak istediğimi sezmiş olmalıydı, neyse ki kimse bunu tekrar gündeme getirmedi.

Masaya yeniden sessizlik çöktü.

"Biri bir şey söyleyebilir mi?" diye sordum. "Hepiniz beni izlemek zorunda değilsiniz. Hiçbir yere gitmeyeceğim, söz veriyorum."

Lily ince kollarını belime doladığında tek görebildiğim gözlerindeki yaşlardı. Ben de ona sarıldım. Rose gül şeklindeki peçetemi alıp gözlerinin altını silmek için kullandı. Bence bu Rose'un korktuğunu ve şimdi iyi olduğum için çok sevindiğini söyleme şekliydi.

Poppy bir kolunu uzatıp, sevgi dolu bir anne tavrıyla omzuma dokundu.

Tam o sırada iki garson ellerinde krep, *waffle*, yumurta, tost,

* "*Rose*" kelimesi "gül" anlamına geldiği için karakter ablasının ismine gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

omlet ve meyveli parfe tabaklarıyla yanımızda belirdi. Ryke'la ben tuvaletteyken sipariş vermiş olmalılardı.

Ryke'ın önüne bir kâse mısır gevreği konduğunda güldüm.

O da kardeşine bir bakış attı.

"Şikâyet edemezsin. Hep yediğin şey bu, ağabeyciğim."

"Yumurta da yiyorum..." Tam bunu söylerken kâsenin yanına bir tabak yumurta kondu.

"Ne diyordun?"

Yıllar önce Lo, Ryke hakkında iyi olan tek bir şey bile söyleyemezdi. En azından yüksek sesle... Şimdiyse onu favori kahvaltılıklarını sipariş edecek kadar seviyordu. Bu yiyecekleri doğru bilecek kadar onu tanıyordu.

Bunun Ryke için anlamı büyüktü. Gözlerinde görebiliyordum. Konuşmadı, sadece Lo'ya başını sallamakla yetindi.

Çikolata parçacıklı *waffle* olduğunu tahmin ettiğim şeyi bekliyordum. Son tabak Lo'nun önüne koyuldu. Kahvaltılık bir *buritto* ve patates mücveri vardı. Ne kadar acıktığı hemen yemeye başlamasından belli oluyordu.

Sanırım benim için sipariş vermeyi unutmuşlardı. Garsonu çağırmak üzereydim ama beni fark etmeden aceleyle uzaklaştılar.

Ryke yumurta tabağını benim önüme kaydırdı.

Tabağı ona geri ittim. "Bir şeyler sipariş ederim." Kahvesinden küçük bir yudum daha çaldım, çoğunlukla enerji içeceklerini tercih ediyordum ama Doktor Yoshida kafein alımını azaltmam gerektiğini söylemişti. Doğurganlık şansımı güçlendirmeye yardımcı olurmuş.

Rose omzunun üzerinden geriye doğru bakarak eliyle garsona işaret etti. Ablamın delici bakışları, çekingen garson kızı adeta titretmişti.

"Sorun değil," dedim Rose'a. "Beklerim ben."

Kimse bir şey söylemedi, sadece Lo yemek yiyordu.

"Siz yemeğinize başlayın. Biraz zaman alabilir..." Garson

elinde bir tabakla gelince sözümü yarıda kestim. Tabak önüme konduğu anda ağlamaya başladım.

Bir dilim çikolatalı pastaydı.

Yanıma biraz daha sokularak, "Pasta her şeyi düzeltir, hatırladın mı?" dedi Lily.

Gözyaşlarım arasında gülümsedim. *Hatırlıyorum.*

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Ablalarımın beni unutacağını düşünmek ne kadar aptalcaydı. Unutmamışlardı.

Çok, çok uzun zamandır hiç unutmamışlardı.

BÖLÜM 31

DAISY CALLOWAY

Ocak ayının ortasındaydık. Keskin soğukta hayvanat bahçesindeki fil sergisine doğru ilerliyordum. Önemli bir görev üzerindeydim.

Ryke ve Daisy'nin Büyük & Cesur Takibi #6

Bugünkü kamuflajım, kıvırcık bir sarı peruk ve kalp şeklindeki güneş gözlüklerinden oluşuyordu.

Yeni Yıl'daki un bombacısıyla ilgili bilgilerimiz sınırlıydı. Hayvanat bahçesi çalışanı, kahverengi saçlı, gri gözlü, uzun favorili bir adam... Yani onu bulma ihtimalimiz yaklaşık %4'tü. Buna rağmen Ryke hayvanat bahçesi gezisine önceki tüm takiplerimizin hepsinden daha ısrarcı yaklaşmıştı.

İçten içe belki de tüm hikâyeyi uydurduğunu ve bana umut vermek, biraz hayal dolu bir hayvanat bahçesi macerası yaşatmak istediğini düşünmüştüm. Bu fanteziyi bozmak istemediğimden hiç sormamıştım.

Korkuluğun kenarına kalçamı yasladım, arkamda yapay yaşam alanlarında yavaşça yürüyen filler vardı. Yanımdaki yakışıklı adama döndüm. Kahverengi gözlüydü, başında mavi bir şapkayla çevreyi dikkatle süzüyordu. Omzuna dokundum.

Sanki onu hayatımda ilk defa görüyormuşum gibi, "Merha-

ba, efendim. Acaba bu hayvanat bahçesinde tavuk var mı?" diye sordum.

Ryke sert bakışlarını bana çevirdi. "Siktiğimin tavuklarını mı görmek istiyorsun?"

"Evet." Gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. "Horozların* büyük hayranıyım."

Onu penguenlerin, kutup ayılarının, aslanların ve gorillerin yanında tavlamaya çalıştığım dört başarısız denemeden sonra bile hâlâ ifadesiz kalmayı başarıyordu.

Bu sefer fillerin uğur getirmesini ummuştum.

"Ne tür horozlar?" diye sordu. Dış kabuğu hâlâ kırılmamıştı.

"Büyük olanlardan," dedim ellerimle yaklaşık yarım metre uzunluğunda bir ölçü göstererek. "Şöyle, şu kadar."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar mı büyük?" Bacaklarımız birbirine değiyordu, bilinçsizce birbirimize yaklaşmıştık.

"Ah, evet. Onlar en iyi horozlardır. Sabahları hep oynamaya hazır olurlar." Duraksadım. "O horozu etrafta görmüş olamazsın, değil mi?"

Ryke gözlerini bedenimde gezdirdi, bakışları soğuk havada bile içimi ısıtıyordu. Sonra gözlüklerimi yarıya kadar burnumdan aşağı indirdi. "Hayal gücünü kontrol et bence. Çünkü o büyüklükte bir horoz yok," dedi gözlerime bakarak.

"Hayır, bu horoz gerçek. Hatta en sevdiği şey papatyalarla dolu bir tarlanın içinde olmak," dedim sahte bir şaşkınlıkla.

Gözlüklerimi burnuma geri itti. "Horozlarını kendine sakla."

En sonunda kocaman gülümsememi engelleyemeyen yine ben olmuştum. Onunla flört etmeyi seviyordum çünkü beni hep bastırıyordu. Ben de onun ciddi kalmaya çalıştığı anlarda üzerine gidiyordum.

"Bu fena halde üzücü görünüyor. Büyük bir horoz görmek isteyen herkes en az bir tane görebilmeli."

* Burada geçen "*cock*" kelimesi İngilizcede hem horoz hem de penis anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Yakındaki bir anne çocuğunu yanımızdan uzaklaştırdı. Arkasından seslenir gibi yaptım ama ses tonumu kısık tutmuştum. "Sadece tavuk sergisi hakkında konuşuyorduk."

Ryke'a döndüğümde sonunda gülümsediğini gördüm.

Kesik bir nefes aldım. "Yoksa sen de mi horozları seviyorsun?"

Kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne çekti. Başımın üstünü öptü, sıcaklığı beni koruyucu bir şekilde sarıyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "O zaman belirlendi."

"Ne belirlendi?"

"Horozlu tavlama cümlelerini seviyorsun."

"Siktir git," dedi ama bunu söylerken sırıtıyordu.

Penguenlerin yanında en iyi taktiğimi kullanmıştım. *"Koyun olmadığına emin misin? Çünkü vücudun meee-uhteşem."* Bu Ryke için büyük bir fiyasko olsa da yanımdaki genç kız kıkırdamıştı. O repliğin büyüklüğünü anlamıştı.

Birlikte diğer sergiye yürürken gözüm hayvanat bahçesi çalışanlarının üzerindeydi. "Peki ya şu?" diye sordum işaret etmeden. Ryke bakışımı takip etti. Otuzlarında, patlamış mısır satan, hafif favorili ve kahverengi saçlı bir adamdı.

Ryke adama sadece bir bakış attıktan sonra başını iki yana salladı. "O değil."

Bu sırada bir grup ergenin zürafalar yerine bizi izlediğini fark ettim. Ayrı olunca daha az dikkat çekiyorduk. Onu yabancı biriymişim gibi tavlamaya çalışmamın nedenlerinden biri de buydu. Diğer bir neden ise bu şekilde flört etmenin aşırı eğlenceli olmasıydı.

"Ayrılıp bir sonraki sergide buluşalım mı?" diye sordum. Uzaktan aslanların kükremesi geliyordu. Hayvanat bahçesinde insan sesi, daima bir hayvan sesiyle birlikte yankılanıyordu.

"Daha yeni bir adam tavladın ve hemen bırakmak mı istiyorsun?" diye takıldı Ryke.

Parmaklarımı kemer halkalarına geçirip ona baktım, geri geri yürürken o da bana doğru geliyordu. "Sadece onu *tekrar tekrar* tavlamak için bırakıyorum." Daha geniş gülümseyerek ayak parmaklarımın ucuna yükseldim. "Heyecanı düşünsene..."

Yolun ortasında durduğumuzu ancak o anda fark ettim, Ryke'ın parlak bakışları üzerimdeydi. İkimiz de birbirimizi izliyorduk. Eli yanağıma doğru kaydı.

"Bu sikik herifi seviyor musun?" diye sordu alçak ve boğuk bir sesle.

"Çikolatadan daha çok," diye fısıldadım.

Tam beni öpmek için eğildiğinde kalabalık alkışlarla patladı. Elektrik çarpmış gibi birbirimizden uzaklaşmıştık ama kimse bize bakmıyordu. Aileler, çiftler ve arkadaş grupları en yakın sergiye doğru ilerlemişti.

Yaklaşık üç metre ötemizde pandalar vardı ve bir hayvan bakıcısı mikrofonla konuşmaya başlamıştı. "Bir dişi!" diye bağırdı. Ardından herkes bunu görebilmek için tezahüratlar eşliğinde bariyerlere doğru koştu. Yaşlı bir kadın oraya giderken omzuma çarptı ama Ryke beni hemen yanına çekti.

Pandanın bir bebeği olmuştu.

Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı, ruhumun en derinliklerine ittiğim hayal kırıklığı yüzeye çıkmaya başlamıştı.

"Hadi şu sikik kuşları görelim," diye fısıldadı Ryke kulağıma.

Ona zayıfça gülümsedim. "Sorun yok."

Sorun var.

Hamile değildim. *Yine.* Yılbaşı gecesi yaptığım test, yanlış çıkan diğer test yığınına eklenmişti. Doğru olabileceğine bile inanmamam gerekiyordu.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Hey, bana bak."

Yere baktığımı o anda fark ettim. Kederli bakışlarımı yavaşça ona çevirdim.

"Her şey yoluna girecek." Kelimelerin içime işleyebilmesi için usulca konuşuyordu. "Hangi sikik yoldan gidersek gidelim, *her şey yoluna girecek.*"

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. O bunu nasıl hissedebiliyordu ve ben neden hissedemiyordum?

"Çünkü sana sahibim, Calloway. Başka kimseye ihtiyacım yok."

Akan gözyaşlarımı sildim. Son zamanlarda her zamankinden daha çok ağlıyordum. Bu sürecin başında sürekli öylece ortada kalacağımı, evrenin yüzümüze kahkahalarla güleceğini hiç tahmin edememiştim. Duygularını içinde tutmaya alışkın biri olarak bu süreç onları acımasızca yüzeye çıkarmıştı.

Bunu Ryke'tan başkasıyla yapamazdım.

Arka planda hayvan bakıcısı, anne pandanın yavrusuna nasıl bakacağını anlatıyordu. Birden Ryke'a, "Seni hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissediyorum," dedim.

"Hayır." Burun delikleri öfkeyle genişledi. "Buna asla inanma çünkü bu sikik şey doğru *değil.*" Gerilen çenesinden kararlılığı okunuyordu.

"Zaman tersine dönseydi ve kısır olabileceğimi *en baştan* bilseydin... yine de Paris'te, merdiven boşluğunda beni öper miydin?" diye sordum.

Ağır gözyaşlarına boğulmuştum çünkü bu senaryo gözümün önüne gelmişti. Beni seçmediği bir hayatı hayal ettim. Düşüncesi bile kaburgalarıma soğuk bir çivi gibi saplanmıştı.

O ise beni sıkıca sarmıştı. Ben göğsünde ağlarken elini şefkatle başımın arkasına bastırıyordu. "Geçmişte geriye döndüğüm her seferde, Paris'te seni öpüyorum, Dais. Tekrar ve tekrar. Rotamı değiştirebilecek hiçbir şey yok."

Islak yanağıma sıcak bir öpücük kondurduğunu hissettim. Gözyaşlarımı silmeye çalışıyordum. Bugünlerde daha fazla güvenceye ihtiyaç duyuyordum. Bunun için bir kez özür dilemiş-

tim ve bana bir daha asla özür dilememi söylemişti. Ben ihtiyaç duyduğum sürece *bizim* hakkımızdaki gerçeğini tekrar ve tekrar bana anlatacaktı. Tek yapmam gereken sormaktı.

Bu yüzden özür dilemedim.

Sadece kelimelerini zihnimde tekrarlayarak hızla ilerlediğimiz bu virajlı yolda onun inancını içimde hissettim. Güneş gözlüklerimi çıkardım, o da yeşil tişörtüyle buğulanmış camları temizledi.

"İyi miyiz?" diye sordu. Evet dışında bir şey söylersem mahvolacakmış gibi görünüyordu.

Başımla onayladım. "İyiyiz."

"Daisy Calloway!" diye bağırdı biri.

İçgüdüsel olarak başımı çevirdim ve az önceki gençlerin süregelen bir gizemin son kanıtını onlara vermişim gibi cıyakladığını gördüm.

"Hay aksi," diye mırıldandım. *Kimliğimiz ortaya çıktı.*

Ryke belimi kavrayıp beni omzuna aldı. Yüksekte, ulaşılması zor bir yerde olmanın verdiği güvenle gülümsemeye başladım.

Buradan aşağıdaki kızlara el salladım. Gayet tatlı hayranlar gibi görünüyorlardı, onlar da fotoğraflarımızı çekti. Ryke çıkışa doğru ilerlerken saçlarıyla oynadım. O da karşılık olarak kavalkemiklerimi sıkmıştı. Büyük insan kitleleri etrafımızı sarmadan önce tam olarak *on* adım atabilmişti.

Flaşlar patlıyor, sorular birbiri ardına geliyordu. Parmaklar üzerimize doğrultulmuştu.

"Sikeyim, çıkmaya çalışıyoruz," dedi Ryke sert bir sesle. Fakat kimse onu duymamıştı ya da duymazdan geliyorlardı.

Ardından biri Ryke'ın arkasını dönmesini sağlamak için ceketimi çekiştirdi. Bu hareket geriye doğru savrulmama neden oldu. Kalbim boğazımda düğümlenirken, "Çekmeyin," dedim bunu yapan kişiye.

Onun yerine başka biri bunu yapmayı denedi.

Ryke hareketin etkisini hissettiği anda beni omuzlarından indirmişti. Botlarım yere değince kollarını etrafıma doladı. Bedenini bana siper ederek beni gözlerden ve insan kalabalığından korumaya çalışıyordu.

"Sikeyim, geri çekilin!" diye bağırdı. "Çıkmaya çalışıyoruz."

Tatlı bir kız bize yol açmak için çabalıyor, geçmemize izin vermelerini isteyip kalabalığa bağırıyordu.

O anda elinde pamuk şeker olan küçük bir çocuk beni işaret ettiğinde bu hayvanat bahçesindeki hayvanlardan biri olduğumu fark ettim.

Ryke beni kalabalıktaki bir aralıktan geçirdi. İnsanları iterek ilerliyorduk. Omuzlarımız ve dirseklerimiz birilerine çarpsa da özür dileyecek ya da "*affedersiniz*" bakışları atacak vaktimiz yoktu. Sadece güvenli bir şekilde ayrılmak istiyorduk.

Çıkışa ulaştığımızda tanıdık birinin orada beklediğini gördük. Pahalı siyah takım elbisesi ve güneş gözlükleriyle omzunu kendinden emin bir tavırla hediyelik eşya dükkânının duvarına dayamış, ayak bileklerini birbirinin üzerine atmıştı. Etrafı dört korumayla çevrili bir şekilde ilginin tadını çıkarıyordu.

Uzaktan fotoğraflarını çekseler de kimse onu rahatsız etmiyordu.

"Sizinle sergilerde buluşacaktım ama kalabalıkla nasıl başa çıktığınızı izleyeyim dedim. Bir karmaşanın neye benzediğini hatırlamaya ihtiyacım vardı." Connor Cobalt dikleşerek yaslandığı duvardan doğruldu ve başıyla hediyelik eşya dükkânını işaret etti. "Boş." İçeri girdi, korumaları kapıda beklemeye devam ediyordu.

"Onu takip etmemiz mi gerekiyor?" diye sordum Ryke'a.

"Evet," dedi Ryke gerilerek. "Ne sikik bir pislik." Çünkü Connor, "*Benimle gelin*," bile dememişti. Özgür iradenizle onu takip ettiğinizde güç gösterisi büyüyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, gerçekten bir tanrı sayılırdı.

Ancak kollarında olmayı istediğim türden bir tanrı değildi. Ryke'ın elini kavradım ve birlikte içeriye girdik.

***

Doldurulmuş aslanların bulunduğu standın yanında, "Özel dedektifim, sizin özel dedektifinizi takip ediyor," diye açıkladı Connor. "Dedektifim ayrıca potansiyel faillerin peşine düştüğünüzü de söyledi."

Ryke'ın kaşları çatılmıştı. "Kimsenin *peşine düştüğümüz* falan yok."

Yorgunluktan neredeyse kahkaha atacaktım. Elbette Connor dedektifimizi bulmuştu. *Elbette* yaptığımız tehlikeli işlere karşı bizi uyarmak ve kulağımızı çekmek için buradaydı. Başka nasıl bir senaryo olabilirdi ki?

Zaten hep böyle oluyordu.

Burnumdan küçük bir ses çıkardım.

Connor bana doğru tek kaşını kaldırdı. "İkinizin de bir hayvanat bahçesini arıyor olmanız dışında bunun neresi eğlenceli?"

Ryke'ın Connor'a doğru dudaklarını oynattığını fark ettim. "*Kapat o lanet çeneni.*"

En başından beri biliyordum, Ryke. Hayvanat bahçesinde olmamamız gerekiyordu. Sanırım onu bu yüzden daha çok seviyordum. Sadece moralimi düzeltmek istemişti.

"Primatlarla dolu bölümde evinizi gördünüz mü?" diye sordu Connor. "Yoksa sana yetecek kadar muz yok muydu?"

Ryke kolunu uzattı. "Buraya sırf benimle dalga geçmek için mi geldin? Bunu telefonla da yapabilirdin."

"Un bombacılarını aramayı bırakın. Bu sizi hiçbir yere götürmeyecek. Zaman kaybı. Normalde ikinizin zamanını boşa

harcamasına göz yummak isterdim ama yapamıyorum..." Bir an duraksadı, dudakları gerilmişti. Beklediğinden daha yoğun bir duyguyla karşı karşıya kalmış gibi görünüyordu. "İkinizin de enerjisini *buna* harcamasını izleyemem çünkü bunun sonu iyi bitmeyecek ve sizin artık iyi bir sona ihtiyacınız var."

Bize gölgelerin peşinden koştuğumuzu söylüyordu.

Durmak daha da büyük bir yenilgi gibi hissettiriyordu. Sanki bir hazine haritasını buruşturmak, denize bırakmadan önce şişenin içindeki mesajı yok etmek gibi geliyordu.

En ufak bir umudu canlı tutmayı tercih ederdim. Kendimizi kandırıyor olsak bile umurumda değildi. Bu çok mu kötüydü?

"Fikirlerini kendine saklayacağını sanıyordum," diye karşılık verdi Ryke. Ses tonu biraz daha az düşmanca olsa da kızgınlığı hâlâ belirgindi.

"Biliyorum. Bu son sefer. Bir bonus olarak düşün. Bunları çok sık yapmıyorum, o yüzden yapabiliyorken tadını çıkarın."

Ryke da tüm bu olanlar hakkında benimle aynı şeyleri hissediyor olmalıydı. "Özel dedektifine söyle, bizim lanet olası özel dedektifimizi rahat bıraksın," dedi ona.

Connor'ın yüzü ifadesizdi. "Çok inatçısın, dostum."

Dostum kısmına gülümsedim. "Twitter'da ikinizin çift ismini gördünüz mü?" diye sordum.

Alfa erkek duruşlarıyla tamamen bana döndüler.

Ryke kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çift adı..." diye başladı Connor.

"Onun ne olduğunu biliyorum." Lily ve Lo bunu uzun zaman önce, *fandom* kültürünün hepimiz için oldukça yeni olduğu bir dönemde anlatmışlardı. "Neden *bizim* bir çift adımız olduğunu anlamıyorum."

Üzerinde "*adım Leo*" yazan bir etiketi olan peluş aslanı al-

dım. "Yılbaşı gecesi," diye açıkladım. "Connor partide kalmana izin verdikten sonra..." Kavgadan bahsetmesem de Ryke o kısmı anlayarak başını salladı. "Willow, Twitter kullanıcılarının çıldırdığını ve size *arkadaş* demeye başladıklarını söyledi. Böylece bir çift adınız oldu."

Connor'ın ifadesinde %0 şaşkınlık vardı.

Ona gülümsedim. "Sen zaten biliyorsun, değil mi?"

Ryke'ın kaşları çatıldı. "Sikik adımız ne?"

"CoKe*," diye cevapladı Connor. Düz ses tonuna rağmen yüzünde sinirinin bozulduğunu belli eden hafif bir ifade vardı. Muhtemelen Ryke'la *herhangi bir şey* paylaşma fikrinden hoşlanmamıştı.

Ryke başını iki yana salladı. "İnanılmaz."

Pepsi gibi *Coca-Cola* da her zaman *Fizzle*'ın düşmanı olmuştu ve Ryke'la Connor'ın çift isimlerinin ailemizin rakibine dayanması yanlıştı.

Fakat bir yandan da onların asla birbirine karışmayan karakterleri, asla tam anlamıyla kaynaşamamış olmaları, dünyayı bambaşka şekillerde ve bambaşka renklerde gören bu iki adamın yan yana olmaya zorlanmaları ve ortaya bir şey çıkarmaya mecbur kalmaları düşünüldüğünde... Aslında Ryke ve Connor için hangi isim olursa olsun, biraz yanlış olması gerekirdi. Böylece kulağa doğru gelecekti. İsteseler de istemeseler de bu isim onlara uyuyordu.

Ayrıca arkadaşlıkları, onların sandığı kadar kırılgan ya da geçici değildi. Anlaşılacağı üzere benim bir teorim vardı.

En çok emek ve zaman gerektiren ilişkiler, sonunda en güçlü ve dayanıklı bağlara dönüşürdü. Eğer bu teori doğru çıkarsa, onların arkadaşlığı hepsinden daha sağlam olacaktı.

Twitter konusu kapandığında yeniden özel dedektifler ve un bombacıları konuşulmaya başlandı. Ben ifademi gizlemek için

* *Coca-Cola* markasının kolaları *Coke* olarak geçmektedir. (ç.n.)

etrafıma elli metrelik duvarlar ve demir parmaklıklar örmeye çalışırken Connor yüzümü inceledi.

İfademin ardındakileri görebilen birileri varsa o da karşımdaki iki adamdı.

"Rose'un taşıyıcı anne olmasını beklemeyi düşünmenizi gerçekten isterdim," dedi Connor. "Bu size eninde sonunda daha fazla mutluluk getirebilecek bir hedef."

"Karının, Ryke'ın bebeğini mi taşımasını istiyorsun?" diye şaka yaptım.

"İkiniz için neredeyse her şeyi yaparız."

Connor benim görüntülerimi, çocuk pornosu kasetlerini bulan kişiydi. Scott Van Wright'm hapse girmesinin ve Scott'ın arkadaşlarının o videoları tekrar izleyip beni daha fazla istismar edememelerinin nedeni oydu.

Ona hiç teşekkür etmemiştim ama yaptığı şey için ölçülemeyecek kadar minnettardım. Ona doğru başımı salladım. "Yapacağınızı biliyorum. Teşekkür ederim," dedim içtenlikle.

Kelimelerimin derinliğini görebilecek kadar zeki olan biri varsa, o da Connor'dı.

Sadece bana sahte umutlar da sunabilmesini diliyordum.

Kısa sürede hamile kalacaksın, Daisy!

O un bombacısı saldırganlarını yakalayacak ve bunların tekrarlanmasını engelleyeceksin, Daisy!

Günü kurtaracaksın!

Gerçeklik neden masallar kadar tatlı ve zafer dolu olamıyordu? Tek yapabildiğim Ryke'ın elini sıkıca kavramak ve yıldız kayarken bir gün öyle olacağını dilemekti.

BÖLÜM 32

RYKE MEADOWS

Bir ay daha geçmişti ve Daisy hâlâ hamile değildi.

Büyüyen tek lanet olası şey verdiğimiz mücadeleydi. Daisy son reglisinde inanılmaz acılar çekmişti. Top şeklini alıp kıvrılmasını ve *ölüyormuş* gibi bir yastığa sarılmasını izlemek zorunda kalmıştım. Onu gitmesi gereken yere taşımaktan ve ısıtıcı ped vermekten başka bir şey yapamamıştım.

İkimiz de bunu yüksek sesle söylemesek bile suçlunun lanet olası kist olduğunu biliyorduk. En çok onun yumurta rezervi konusunda endişeliydim. Sol yumurtalığından ameliyat olduğunda doktoru "çikolata sıvısının" yumurtalarının kalitesini bozduğunu söylemişti. Bu yüzden taşıyıcı annelik ve tüp bebek tedavisi için geriye sadece sağ yumurtalığı kalmıştı.

Bu konuyla ilgili görmezden gelemeyeceğim kadar çok şey okumuş, doktoru defalarca kez aramıştım. Kist üç santimetreye kadar büyürse -şu anda iki santimetreydi- tüp bebek tedavisinden önce alınması gerekecekti. O noktada enfeksiyon riski artacak ve yumurta rezervi *bir daha* azalabilecekti.

Aylar geçtikçe taşıyıcı annelik daha güvenli bir seçenek gibi görünüyordu ancak Daisy vazgeçmeye hazır değildi. Günün sonunda, onun sağlığı için gerçekten endişeleniyordum.

O benim önceliğimdi.

Hayatlarımızı *birlikte* sürdürmeliydik.

Bu yüzden Connor ve Rose'un evine gitmek için yola çıkmak üzereydim. Daisy, kardeşim ve Lily'yle birlikte oradaydı. Bense Greg Calloway, Samuel Stokes ve isimlerini hatırlayamadığım diğer dört iş adamıyla birlikte *Fizzle* merkezinde sıkışıp kalmıştım. Hepsi uzun bir konferans masasında toplanmıştı. *Fizz*'in ilk kutularının resimleri arkamdaki duvarlarda çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu.

Gitmem gerektiğini anlayacaklarını düşünerek sikik deri ceketimi giydim.

"Bu tırmandığın en zorlu kaya yüzeyi olmalı," dedi gri bıyıklı bir adam. Masanın üzerinde bir yığın kâğıdı kaydırıyordu. *Ziff* için serbest solo tırmanış yapmam gereken bir sonraki reklam filmini tartışıyorduk. "Şaşırtıcı", "dudak uçuklatan" ve "olağanüstü" gibi kelimeleri tekrarlayıp duruyorlardı. Greg ve Sam ise lanet olasıca sessizliklerini koruyorlardı.

Seçtikleri bazı kayaların yüzeylerinde göz gezdirerek kâğıtları kabaca karıştırdım. Başımı başta yavaşça sonra daha şiddetli bir şekilde iki yana salladım. "Bunlara emniyetsiz tırmanmak *imkânsız*. Bu daha önce hiç yapılmadı."

Daha önce yaptığımız şey -Yosemite Triple Crown- başardığım en zor serbest solo tırmanışıydı. Ancak bunu yapan ilk kişi ben değildim.

"Olay da bu zaten," dedi genç bir adam bana. "Haberlere çıkacak. Tanıtımını *yaptığın* spor içeceği bu şekilde en büyük görünürlüğü sağlayacak."

Yaptığın diye vurgulamasından nefret ediyordum. Bunun lanet olası bir iş olduğunu bana tekrar hatırlatmak istiyormuş gibi davranıyordu. *Fizzle*'ı desteklerken sadece eğlence için tırmanmadığımın farkındaydım ama bunu sadece Greg istediği için yapmaya başlamıştım.

Bıyıklı iş adamı bir çek uzattı. Paranın cazibesine hiç kapıl-

mamıştım. Orada on dolar yazsa yine tırmanırdım ama zorluğu artırmak için sabırsızlandıklarında işler değişiyordu.

Zamanı düşünmek zorundaydım. Daisy'yi düşünmek zorundaydım. Kardeşimi ve bunun sonuçlarını düşünmek zorundaydım. Para beni ikna edebilir miydi? Daha önce *hiç* tırmanmayı aklımdan bile geçirmediğim bir kaya yüzeyine itebilir miydi? Emin değildim.

O anda anlamıştım... Lo'nun korktuğu sikik şey buydu.

Çeki çevirip baktığım anda neredeyse sarsılacaktım. *Siktir.*

"Parayı reklam filmini çektikten sonra alacaksın."

Hayatım on milyon dolar değerindeydi.

"Bu yıllık bir ödeme olacak," diye detayları açıkladı. "Reklam yayınlandığı sürece her yıl size bu ödeme yapılacak. Diğer sözleşmelerinize benzer bir sözleşme."

Sam sonunda konuştu. "Sence tırmanabileceğin, Yosemite kadar etkileyici ama senin için daha kolay olan bir kayalık var mı?"

"Triple Crown'da serbet solo tırmanış yapmadan önce yıllarca pratik yaptım. Zamanım olmadan aynı sikik şeyi taklit edemem." Zorlu tırmanışlar genelde beni cezbederdi ama bu tür bir tırmanış için geçirmem gereken hazırlık süreci şu anda fazla cazip görünmüyordu.

Sikik hayatımda farklı bir noktadaydım. Haritasını çıkarmak yıllarımı almayan, zihinsel olarak yorucu olmayacak serbest solo tırmanışları tercih ederdim.

Greg deri koltuğunda öne eğildi. "Reklamı çekmek için bir yıldan daha uzun süre bekleyemeyiz." Düşünürken parmaklarını birbirine kenetlemişti, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Yosemite ile eşdeğer seviyede bir yerde serbest solo tırmanmanın riski nedir?"

Farkında değil miydi? Çenemi kaşıyıp cevabı basitçe verdim. "Ölüm."

Yüzü bembeyaz olurken bakışları ellerine sabitlendi. Herkes sessizce onu izliyordu.

"Size yardımcı olmak istiyorum," dediğim anda telefonum çalmaya başladı.

Muhtemelen biri geç kaldığım için beni azarlıyordu. Daha mesajı okumadan gerilerek sandalyemi geriye itmiştim. Buradan fırlayıp gitmeye hazırlanıyordum. Bugün sıradan bir gün değildi.

Sevgilim olduğuna dair bir doğrulamaya ihtiyacım var. Bana kanıt gönder. – Daisy

Bu sikik mesaj ayağa kalkmamı sağlarken neredeyse gülümseyecektim.

Oturmamı işaret ederek, "Bekle," dedi Greg.

"Bugün Daisy'nin sikik doğum günü," diye hatırlattım. Akşamki planların bir parçası olmadıkları için bu sabah ailesiyle kahvaltı yapmıştık. Bu yüzden kızının doğum günü çoktan bitmiş gibi davranmasına şaşırmamıştım.

"Bize, belirlenen zaman çerçevesinde tırmanabileceğini düşündüğün benzer kayalıkların bir listesini verebilir misin?" diye sordu Greg.

Ayakta kalmaya devam ederek koltuğun arkasını kavradım. "Eğer benden Triple Crown seviyesinde bir tırmanış bekliyorsanız, bir yıldan daha uzun bir süreye ve lanet olasıca sahip olmadığım bir zamana ihtiyacım var."

"Ne yapacaksın ki? Düğünün biter bitmez müsait olabilmen gerek."

Çenem gerildi.

Sikeyim, bir bebek sahibi olmaya çalışıyorum.

Bunu söyleyemezdim.

Daisy'ye yaz kampının ilk aşamalarında yardımcı oluyorum.

Bunu da söyleyemezdim.

Boş zamanlarımda beni öldürmeyeceğinden emin olduğum kayalıklara tırmanmayı tercih ederim.

Bunu da söyleyemezdim.

Sessizliğim karşısında, "Eğer bu senin için önemli değilse sadece bana söyle," dedi Greg. "*Ziff*'in yüzü olacak başka birini bulabiliriz."

Siktir, benimle dalga mı geçiyordu? "Ölmemi mi istiyorsun?" diye sordum açıkça.

Sanki sınırı aşmışım gibi, "Ryke," diye uyardı Sam. Çizgiyi aşan biri varsa o kişi Greg'di.

"Kendini bu şirkete adamanı istiyorum," diye açıkladı Greg. "Bunun dışında bir işin yok ve motivasyonunun olması benim için çok önemli. Yirmi bir yaşındaki kızımla evlenmek üzeresin."

Tek duyduğum bir babanın, "*En küçük kızımın bir serseriyle evlenmesini istemiyorum*," dediğiydi.

Sevdiğim şeylere karşı motivasyonum vardı. Kazandığım yarışlar, tırmanışlarım sonucunda aldığım ödüller, madalyalar ve makalelerim vardı. Bunların hiçbiri onun için önemli değildi. Koşma ya da tırmanma tutkum bile onun gözünde anlamsızdı.

Sadece para önemliydi.

Bunu sağlayan da oydu.

Başımı iki yana salladım, bu konuda ona pek katılmıyordum. Sınırlarımı biliyordum. Bir tırmanışa başladığımda önce her zaman başarabileceğimden emin olurdum. Aksi takdirde bu bir intihar olurdu.

"Saçmalık," dedim yüksek sesle.

Greg şaşkınlıkla irkilse de umurumda değildi.

"*Ziff*'e imza attığımdan beri önüme koyduğun neredeyse *her şeye* evet dedim ve nişanlımın doğum gününde bile buradayım. Şu anda *hayır* diyorum, sen de beni dinleyeceksin."

Sam eliyle yüzünü kapattı.

O da umurumda değildi.

Odadaki en yaşlı adam boğazını temizledi. "Biraz daha araş-

tırma yapmaya ne dersin? Belki de hepimizin üzerinde anlaştığı bir kayalık bulabiliriz?"

"Yıllık on milyon dolar kazanacaksın," dedi başka bir adam. Ses tonuna bakılırsa aptal olduğumu düşünüyordu.

Para hakkında düşünme, dedim kendime. Telefonum tekrar titredi.

Kurdumu nerede bulabileceğimi biliyor musun? - Daisy

"Gitmem gerek." Kapıya doğru döndüğümde Greg tekrar konuştu.

"E-postalarını kontrol edip Sam aradığında telefonu açar mısın? Benzer ama daha güvenli bir şey bulmaya çalışacağız. Seni bir tırmanışta kaybetmek istemiyorum, Ryke. Sadece anlamaya çalışıyorum."

Başımı sallayarak kabul ettim ama kayalıklar benim standartlarıma uygun olsa bile kardeşimin bu sikik şeyden nefret edeceğini biliyordum.

Kapıdan çıkıp halı kaplı koridorda asansörlere doğru ilerledim.

Daisy'nin mesajma *işte kanıt,* diye yanıt verdim. Gönderirken telefonumdaki bir fotoğrafı da mesajıma ekledim. Birkaç gün önce onun için çekmiştim. Çıplaktım, sertleşmiştim. Duştan çıktığım için karın kaslarıma ve aletime doğru su damlaları süzülüyordu.

Gönder tuşuna bastım.

Telefonum hızla titredi.

Aman Tanrım sen kesinlikle benim erkek arkadaşımsın! - Daisy

Sonra başka bir mesaj geldi.

O siki içimde hissettiğimi hatırlıyorum. O karın kaslarına dokunduğumu da hatırlıyorum. - Daisy

Neredeyse hemen sertleşmiştim. Asansörü beklerken ona tekrar mesaj gönderdim. *Ben senin sikik nişanlınım.*

O unvanı doğrulamak için başka bir fotoğrafa ihtiyacım var ;) - Daisy

Çok şirin. Ona mesaj attıktan sonra çektiğim başka bir fotoğrafı gönderdim. Diğerine benziyordu, sadece bunda yüzüm daha çok görünüyordu.

Daha önce bana fotoğraflarıma kendi fotoğraflarıyla karşılık vermesini isteyip istemediğimi sormuştu ama benim çıplak fotoğraflarımın internete yayılması riskini almayı tercih ederdim. Dünya aletimi görse umurumda olmazdı ama Daisy vücudunu başkalarının görmesini umursayabilirdi. O görsel olarak uyarılmaya çok açıktı, bu yüzden bunu yapmayı çok seviyordum.

Asansör kapıları açılırken telefonum tekrar titredi.

Sen osun. O süper yakışıklı çatık kaşları ve dik bakışları her yerde tanırım. (Ay'da bile) - Daisy

Dudaklarım kıvrıldı, ona kavuşmak için sabırsızlanıyordum. Doğum gününü ortak bir bekârlığa veda partisine dönüştürme gibi planlarım vardı.

Sadece bu geceyle ilgili siktiğimin her şeyinin sorunsuz geçmesini umuyordum.

BÖLÜM 33

DAISY CALLOWAY

Connor ve Rose'un evinin önünde duruyordum, Coconut da tuvaletini yapmak için uygun bir yer arıyordu. Yeşil kargo ceketimi içeride bıraktığım için ayak parmaklarımın üzerinde zıplayarak ısınmaya çalışıyordum.

Coconut gururla Cobaltların donmuş çeşmesine işedi.

"Bu aramızda kalsın," dedim ona.

Kuyruğunu salladı, sırrımız hoşuna gitmişti.

Garaj yolunun iki yanındaki lale ağaçları şubat ayının soğuk kışında iskelet gibi görünüyordu. Buna rağmen Rose ve Connor'ın on odalı malikânesi hâlâ masal kitabından çıkmış gibi bir enerjiye sahipti. Böylesini daha önce hiç görmemiş veya hissetmemiştim. Beyaz dış cephe, gri taş duvarlar, devasa çift kapılar, zarif süslemeler ve gül fidanları...

Onlara daha çok uyan bir ev hayal edemiyordum. Ayrıca şu anda yaşadığım yer olan, Lily ve Lo'nun sekiz yatak odalı şirin eviyle aynı sokaktaydı.

Ryke ve ben taşınma konusunu hiç konuşmamıştık.

Nedeni ablama ve onun kardeşine veda etmek istememiz ya da korkmamız değildi. Sadece şu anda ne bu sokakta ne de büyük sitenin tamamında satılık doğru düzgün ev yoktu. Güvenlik nedeniyle başka bir yerde şansımızı denemek istemiyorduk.

Coconut işemeyi bitirdiği sırada bir motosiklet garaj yoluna giriş yaptı. Coconut çeşmenin etrafında zıplıyordu.

Yavaşlayarak durduktan sonra Ryke kaskını çıkardı. Kahverengi saçları dağılmıştı. Deliymişim gibi çıplak kollarımı süzdü. "Lanet hava buz gibi."

Aniden bana gönderdiği fotoğrafları hatırladım ve boynum ısındı. "Bir teorim var..." diye başladım.

Ducati'sini yan ayağına yasladı. "Sikik ayakların çıplak mı?" diye sordu bana doğru yaklaşarak.

Ojesiz ayaklarıma baktım. "Belki bir dahaki sefere ayakkabı giymeyi hatırlarım, ha?"

Saçlarımı karıştırıp kolunu omzuma doladı. Islık çaldığımda Coconut önümüzden giderek taş basamakları tırmandı.

Ön kapıya yaklaşırken, "Sikik teorin ne?" diye sordu.

Doğru ya. "Soğukta yeterince uzun süre kalırsam, yumurtalarım donar ve sonsuza kadar dayanır." Kollarımı kar tanelerini yakalıyormuşum gibi ileri uzatmıştım.

Ryke eğlenmiş gibi görünmüyordu. Eve girdiğimizde kapıyı biraz fazla sert kapatınca tavandan sarkan kristal avize hafifçe sallandı. Avizenin altında duraksadığımızda Coconut yanımızdaki masallardan fırlamış gibi görünen merdivene yerleşti.

Yakındaki oturma odasından sesler geliyordu ama Ryke'ın tüm dikkati benim üzerimdeydi.

"Bu tüm hafta boyunca senden duyduğum en aptalca şeydi."

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Lily bana Kaptan Amerika'nın yıllarca dondurulduğunu ve uyandığında hiç yaşlanmadığını söylemişti."

"Hâlâ vücudunda olan sikik yumurtalarını donduramazsın."

Yumurtalarımı toplama süreci ve yumurta rezervim beni uzun süredir çok geriyordu. Hamile kalmamın tüp bebek teda-

visi olmadan pek mümkün görünmemesi aklımı daha da kurcalıyordu. "Alınma ama," dedim ona. "Lily'nin mantığını seninkinden daha çok sevdim."

Birdenbire elimi kavradı ve beni neredeyse koşar adımlarla, loş bir koridordan geçerek arka kapıya götürdü. Kalp atışlarım hızlanırken yüzümde istemsiz bir gülümseme oluştu.

Nereye gittiğimizi soramadan konuşmaya başladı.

"Hadi gidip çılgınca bir şeyler yapalım, Calloway."

Çılgınca bir şeyler.

Kulağa çok hoş geliyordu.

BÖLÜM 34

RYKE MEADOWS

Sikeyim, şu anda gerçekten donuyorduk.

Daisy'yi belinden yakalayarak Cobaltların buz gibi soğuk havuzuna attıktan sonra -kollarımı ondan hiç ayırmadığım için ben de atlamış olmuştum- içeri koşup doğruca çamaşır odasına gitmiştik. Sırılsıklamdık, dişlerimiz takırdıyordu.

Aynı zamanda da gülümsüyorduk.

Onu hızla soydum, soğuk giysilerini çıkardım. Onun parmakları da üzerimde aceleyle hareket ederek benim kıyafetlerimi çıkarıyordu. Ağızlarımız konuşmasa da ellerimiz konuşuyordu. Üşüdüğünü düşünüp lanet olasıca ıslak saçlarını sıktım, ardından kot pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı çektim. Daisy bacaklarını kıyafetlerinden çıkararak onlardan kurtuldu.

Otuz saniyeden kısa bir süre sonra çırılçıplaktık ve yakınlarda havlu göremiyordum...

Granit tezgâhın üzerindeki katlanmış çamaşır yığınını işaret ederek, "Bunlar temiz görünüyor," dedi Daisy.

Islak saçlarımı yüzümden çektim. "Bana Cobalt'ın sikik iç çamaşırını verme yeter." Bunu hayatım boyunca unutturmazdı, Lily'nin iç çamaşırını giymemden bile daha çok alay konusu olurdum.

Daisy muzipçe sırıtıp bana siyah bir şey fırlattı, kendisi için de bir kıyafet seçmeye başladı.

Elimdeki siyah kumaşı açtım. *Eşofman altı.* Göğsümden ve kaslarımdan hâlâ su damlaları süzülmeye devam ederken hızlıca içine girdim.

Daisy siyah ve altın renkli *Fizzle* logosu olan büyük beden bir tişörtü giydiği sırada titriyordu. Rose'la yaşarken temizlik yaptığı zamanlarda bu soluk ve eski moda tişörtleri giydiğini görmüştüm. Burada da bir tanesini görmek beni şaşırtmamıştı.

Tişört uyluklarının hizasına iner inmez Daisy'yi kaldırıp kurutma makinesinin üzerine oturttum. Islak kıyafetlerimizi içine attım, Daisy de düğmeye bastı. Makine çalışmaya başladığında kollarını ovuşturarak biraz daha ısınmasını sağlamaya çalıştım.

Daisy ayaklarını sallarken beni dikkatle izliyordu. Saçları hâlâ göğsünün üst kısmını ıslatıyordu, bu yüzden kahverengi buklelerini bir kez daha sıkıp sudan arındırdım.

Siktir, sırıtıyordu.

Sonra bacaklarını aralayarak vücudum için yer açtı.

Sertleşmeye başladım. Connor'ın eşofman altından aletimin uzunluğu belli oluyordu. Gözlerinin aşağı kayıp tekrar bana dönmesini izledim. Benim de aynısını yaptığımı fark etmiş olmalıydı. Bakışlarım bacaklarında takılı kalıyordu. Soğuk cildini okşayarak çıplak bacağından kalçasına doğru ilerledim.

Göz göze geldiğimizde lanet eşofmanın iplerinin çekildiğini hissettim. Daisy beni kendine iyice yaklaştırıyordu.

Çamaşır odası, oturma odasına bitişikti. Kapalı kapının ardından boğuk sesler duyulsa da hepsi arka planda kayboluyordu çünkü karşımda Daisy vardı.

Kurutma makinesinin titreşimi onu da titretiyordu, gözleri ışıl ışıldı.

Elimi yanağına koyarken diğer elimle bacağını okşadım.

Soğuğun neden olduğu titremesi durmuş, yanakları renklenmişti. Eli belime süzülüp eşofmanın içine girdi ve aletimi kavradı.

Nirvana

Siktir. Sertliğimdeki basınç artarken alçak bir homurtu çıkardım, ona doğru eğilerek nefesimi boynuna üfledim. "Dais..."

"Vahşi doğada. Hayvanlar vücutlarını ısıtmak için çiftleşirler."

Bacaklarının arasında, derinlerine girmişken inlemelerini dinlediğimi hayal ettim. "*Yapamıyorum*" diye fısıldadığı anları... ardından "*yapabileceğini*" kanıtladığım anları düşündüm.

Soğuk saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Öyle mi?"

Yavaşça başını salladı. "Bunlar yalnızca hayvanlar âleminin kuralları."

Elini aletimden uzaklaştırdım, şu anda beni kavramasına izin verecek kadar kontrol sahibi değildim. Diğer yanağım kavrayarak onu önce nazikçe, sonra daha tutkulu bir şekilde öptüm. Dilimi dudaklarının arasına kaydırdım.

Elim kalçasına geri döndü. Tenini okşuyor, kavrıyordum. Daisy'nin boğazından bir inleme yükseldiğinde vücudumdaki tüm kan aşağı hücum etti.

Dilim onunkiyle oynarken başparmağım yavaşça yukarı kayıp klitorisini buldu. Önce hafifçe, sonra daha *sertçe* okşadım.

Göğsüme yaslanarak titredi, sırılsıklam olmasa bile kuru da sayılmazdı.

Bir parmağımı içine kaydırdım.

Dokunuşumla kasıldı. *Siktir, Dais.* Bedenim onunkine sürtünüyordu.

"Ryke," diye inledi. O bana sıkıca tutunurken ben boynunun altını ve köprücükkemiğini öptüm.

Sikik dizlerimin üstüne çökmek üzereydim. Dudaklarım tişörtünün üzerinden meme ucuna değdiğinde donup kaldım.

Oturma odasındaki konuşma sesleri yükseliyor, gittikçe yaklaşıyordu. *Sikeyim...* Bu sevdiğim türden bir sikeyim değildi. Hızlıca ondan uzaklaşarak aralık bacaklarını kapattım.

Daisy'nin dudakları şişmiş ve kırmızıydı, belime tutunurken

bana çarpık bir şekilde gülümsüyordu. Tam kapı açıldığında kolumu omzuna doladım.

"Ciddi bir sorum var," dedi Lily. Elinde telefonu vardı, ekrana odaklanmıştı. "İkinizin videosunu Snapchat'te mi, Instagram'da mı, Twitter'da mı paylaşmalıyım?"

Daisy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Muhtemelen ablasının onu parmakladığım anları çektiğini düşünüyordu. "Ne videosu?"

Lily başını kaldırdığında bir an için şaşkınlıkla duraksadı. "Ben... bir şeyi mi böldüm?" Yanakları kızarırken kasıklarıma bir bakış attı.

Vücudumu kurutma makinesine doğru daha fazla eğdim, böylece Lily hiçbir şeyin dış hatlarını göremeyecekti.

Biraz daha rahatlasa da kulakları kızarmıştı.

Tam o sırada kardeşim elinde salsa sosuna bulanmış bir kâse cipsle açık kapıdan içeri girdi. Bir avuç cipsi ağzına attı. "Connor ve Rose'un çamaşır odasmda düzüşemezler, aşkım." Su birikintileri dışında tertemiz olan odayı işaret etti. "Ne toprak var ne de ay manzarası. Kesinlikle onlara göre değil."

"Sikeyim, çok komik gerçekten."

Kıyafetlerimi süzerek yarım bir şekilde gülümsedi. "Görünüşe göre, Connor'ı onun eşofmanını giyecek kadar seviyorsun. Çok yakışmış, ağabey."

Ona hareket çekip Lily'ye doğru başımı salladım. "Hangi sikik video?"

Şimdiye kadar kaç tane çektiğinden emin değildim ama bütün gece yapabildiği kadar video çekmek için bizden izin almıştı. Sosyal medya için partiyi belgeliyorduk.

Bunun da lanet bir sebebi vardı.

Eğer dünya bekârlığa veda partimizi *şimdi* yaptığımıza inanırsa, düğünümüzün bir hafta içinde olacağmı düşünebilirlerdi.

15 Temmuz'da evlenecektik, şubatla uzaktan yakından ala-

kası yoktu. Seçtiğimiz gün herkesin iş programına ve Rose'un eylüldeki doğum tarihine uyuyordu. Düğün günümüz geldiğinde oldukça hamile olacaktı ama bunun uçağa binmesine engel olmayacağını söylüyordu. Son sözü doktoru söyleyecekti ve hepimiz olumlu bir cevap almayı umuyorduk.

Bu gece sosyal medya sayesinde paparazzilerin olmadığı bir tören yapma şansımız vardı. İnsanlar gizli bir etkinliği kaçırdıklarını sanıp konuyu tamamen unutacaktı.

Lily telefonunu bize çevirerek videoyu oynattı.

Kısa videoda Daisy'yi havuza atacakmış gibi yapıyordum ama son anda iki kez geri çekiyordum. Daisy beton zeminde kalmak için mücadele etmiyordu. Aksine suya *doğru* ayaklarını sallıyor ve kahkahalar atıyordu. Sonra hâlâ kollarımdayken onu suya fırlatıyordum. Sesimiz, suya düşüşümüzle birlikte kesiliyordu.

Arka planda Lo'nun, *"Lanet olsun,"* dediğini duyabiliyordum.

Daisy gülümsedi ve eşofman iplerimi sıkıca bağlayarak fiyonk yaptı.

"Twitter'a atmayı düşünüyorum ama emin değilim," dedi Lily düşünceli bir şekilde.

Eğilip kurutucudaki giysilerimizi kontrol ederken, "Hiç fark etmez," diye karşılık verdim. Tişörtüm hâlâ sırılsıklamdı. Daisy'nin çamaşırı ise giyilemeyecek kadar nemliydi. Makinenin kapısını çarparak kapattım, suya atlamadan önce soyunmayı düşünmediğim için biraz kızgındım.

Zaten Connor ve Rose'un evinde lanet olasıca çıplak yüzmek gibi bir isteğim falan da yoktu.

Lo bir cipsi çıtırdattı. "*Hashtag Raisin*'in daha fazla sevgiye ihtiyacı var."

Ona tekrar ortaparmak gösterdikten sonra Daisy'yi kurutucudan kaldırıp ayaklarının üzerine indirdim. Tişörtünün eteklerini hızla aşağı çekerek kıçını ve uyluklarını kapattı.

"Sorun çift adınızla başlıyor," dedi Lo.

Lily telefonundan başını kaldırdı. "İsimleri Raisy."

İşte yine başlıyorduk.

Lo karısını görmezden geldi. "Bir kurabiyenin ya da bir dilim ekmeğin içinde kuru üzüm gördüğümde ne olur, biliyor musunuz? '*Benden uzak dur, tüm yemeğimi mahvettin,*' diye düşünürüm. Çift isminizi böyle olumsuz bir şeyle ilişkilendirmek istemezsiniz."

Onun mantığı, karısınınki kadar garipti. Bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret etsem de şu an Connor'ın mantığını tercih ederdim.

"Sen de siktiğimin tarçınlı çöreği olarak anılıyorsun," dedim ona. "Bunun kuru üzümler kadar saçma olduğunu kabul edelim."

Bu onun en sevdiği tatlıydı ama Daisy, Willow'un "tarçınlı çörek" lafının yediği şeyle alakası olmadığını ve tamamen "harika" bir tesadüf olduğunu söylediğini anlatmıştı.

Sikeyim, aslında gerçekten kafam karışmıştı.

"Evet," diye karşılık verdi Lo. "Tarçınlı çöreği kim sevmez ki?"

"Çok güzel bir tarçınlı çörek, bu dünya için fazla iyi ve fazla saf," dedi Lily.

Buraya kadardı. Herkes lanet olasıca aklını kaybetmişti.

Daisy gülümsedi. "Bu bir *mem*, Ryke."

"Boşuna ona açıklamaya çalışma," dedi Lo. "Twitter'ı tam anlamıyla kullanmayı öğrenmesi bile altı ayını aldı."

"Siktir git."

"Hashtag Raisin Cehennemi."

"*Raisy,*" diye düzeltti Lily. Bunu Daisy ve ben birlikte olmaya başladığımızdan beri milyonuncu kez yapıyordu.

"Kulağa bir avuç kuru üzüm gibi geliyor," dedi Lo alayla.

Lily kaşlarını çatarak elindeki telefonda oynayan bir videoya odaklandı. Lil, kardeşim ve benim aramdaki *üçlü* ilişkiyle ilgili tüm o dergi manşetlerini düşündüm. Bazen Lily ve Daisy

arasında ne kadar görünmez, keskin bir gerilim olduğunu unutuyordum.

Lily kendini suçlu hissediyordu. Bu nedenle ben ve onun değil, "Ryke ve Daisy'nin" ne kadar birbirlerine ait olduklarını göstermek için elinden gelen *her* sikik *şeyi* yapmak istiyordu.

Daisy, ablasının suçluluğu yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Lily de küçük kız kardeşinin acısından sorumlu hissediyordu. Bu kısır sikik döngü yıllardır devam ediyordu. Söylentilerin ve algıların bu kadar derinleşmesinden, bu kadar uzun süredir devam etmesinden nefret ediyordum. Kızların tüm bunların üstesinden gelip gelemeyeceğini bile bilmiyordum.

Lily yazmaya başladı. "*Raisyhayatta* diye bir etiket yapacağım."

Ablasma iki başparmağıyla onay vererek, "Hoşuma gitti," dedi Daisy.

Üçlü saçmalığına karşı onları birleştiren tek şey #RaisyTakımı'ydı. Kuru üzüm diyerek dalga geçmesine rağmen Lo da bunun farkındaydı.

"Geri dönsek iyi olacak," dedi Lo. "Kral ve Kraliçe'yi bekletmeyelim."

Oturma odasına döndüğümüzde Moffy'nin yanmayan şöminenin yanında bir çizgi romana, Janie'nin ise deniz mavisi çıngıraklı bir oyuncağa baktığını gördüm. Moffy incecik sayfaları çevirmekte zorlanıyordu. Lo, oğluna yardım etmek için elindeki kâseyi sehpanın üzerine koydu.

Daisy'yi kanepenin etrafında yönlendirdim, ellerim sıkıca omuzlarını kavramıştı. Connor'ın ağzına kadar dolu bir plastik kutuyu taşıdığını gördüğüm anda durdum. İçinde tüylerden yapılmış boa atkılar, taçlar ve... penis şeklinde bir *piñata* vardı. Rose'un aniden ortaya çıkışıyla pembe ve siyah balonlar odaya yayıldı. Üzerlerinde *Em Beni* ve *Patlat Beni* yazıyordu.

Balonların tavana yükselmesini izledim.

"Sikeyim, ciddi misiniz?" Bizi kandırmak için bu kadar çaba göstermelerine şaşırmıştım. Diğer yandan Rose süsleme işini partinin kendisinden daha çok seviyordu.

Connor plastik kutuyu kanepenin yanına bıraktı. "Soruna cevap verirdim ama bu, söylediklerini geçerli bir soru olarak kabul etmek anlamına gelirdi. Ve ben etmiyorum." Gözleri Daisy'nin tişörtüne, ardından benim eşofmanıma kaydı.

Yüzüne yayılan keyifli ifade ve o sikik gülümsemesi her şeyi ele veriyordu.

"Hiçbir lanet olası şey sorma," diye çıkıştım.

"Sormama gerek yok, zaten biliyorum," dedi rahatça. "Bir de, Ryke?"

"Ne var?"

"Eşofmanıma boşalma."

Lo öyle bir kahkaha attı ki, neredeyse şöminenin üzerine devrilecekti. Daisy'nin de vücudu yükselen kahkahalarla titriyordu.

Onu kendime çevirdim. "Sence bu sikik şey komik mi, Calloway?" Bu konuda çok ciddiymişim gibi davranmaya çalışsam da onun keyifle dolup taşmasını izlemek dudaklarımda bir gülümseme belirmesine neden oluyordu.

Duygularını bastırarak yüzünü asmaya çalıştı. "Bu şimdiye kadar duyduğum *en komik olmayan* komik olmayan şeydi. Böyle bir şeye kim güler ki?" Dudakları kıvrıldı, ardından burnundan bir ses çıkardı.

Omzunu ittirdiğimde o da aynı şekilde karşılık verdi. Yüzünde muzip bir sırıtış yükseliyordu.

Rose parmaklarını bize doğru şıklattı. "Daha az flört edin, daha çok konsantre olun." Elimize gümüş renkli şeritler tutuşturdu. Üzerinde *Sikik Bekârlığa Veda Erkeği* ve *Sikik Bekârlığa Veda Kadını* yazıyordu. Lily ve Lo çoktan *Nedime* ve *Sağdıç* yazılı kâğıt taçlarını takmaya başlamışlardı.

Sanki bir tiyatro oyununun içindeydik. Aslında bir anlamda gerçekten de dış dünya için sahnelenen bir gösteriydi.

"Willow ve Garrison trafikte sıkışıp kalmış," dedi Lily telefonunu hâlâ elinde tutarak. "Pastayı alıyorlar." Willow'la olan ilişkim "tuhaf" aşamasından henüz çıkamamıştı. Bunun zamanla doğal bir şekilde düzeleceğini kendime tekrar tekrar hatırlatıyordum. *Ona baskı uygulama*, diyordum hep kendime. Fakat artık hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

Daisy, taktığım şeridi çekiştirerek dikkatimi yeniden kendine çevirdi. Sert ve gergin yüz ifademi görünce bana daha da yaklaştı. Hafifçe omzunu ittim.

Yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyle beni ittirmeye çalıştı. Bileğini yakalayıp onu göğsüme çektim. Birkaç saniye içinde onu omzuma atarak hızla kanepe yastıklarının üzerine bıraktım. Oksijen ciğerlerine hücum ediyormuş gibi nefesi kesildi.

Üzerine çıktığımda kıyafetini kontrol edip bol tişörtünün yukarı sıyrılmadığından emin oldum. Ellerimi başının üzerindeki kolçağa koyarken merakla ışıldayan yeşil gözleri bana kilitlendi.

Lo araya girdi. "Telefonun nerede?"

Soruyu algılamam uzun sürdü, Daisy'den gözlerimi ayıramıyordum. "Motosiklet ceketimde."

Daisy kollarımı yakalamaya çalışarak altımda kıvrandı. Beni yere sabitlemeyi umuyordu. Çenemle yanağına sokuldum, belini kavrayıp vücudunu kendime doğru kaldırdım.

"Şifren ne?" diye sordu Lo.

"2108."

Sonra ona döndüm. "Sikik telefonumu neden istiyorsun?"

Daisy sol bileğimi yakaladı, bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Bir şekilde lanet kanepeden yuvarlandık ve resmen güreşmeye başladık. Hayvanlar gibi davranıyorduk.

Nefesi heyecanla hızlanırken kollarımı kaldırdı, bu kez beni

yere sabitleyebileceğini sanıyordu. Ancak hareketi tersine çevirdim ve onun üstüne çıktım. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, o da kalın kahverengi tutamlarımı çekiştirdi. Dişlerimle hafifçe kulağını ısırdığımda gülümsemesi iyice büyüdü.

Tişörtünü sürekli aşağı çekip bacaklarını örtmeye çalışıyordum. Kaslarım gerilmişti, ağırlığım neredeyse tamamen üzerine binmek üzereydi ama vücudumun üst tarafını destekleyerek ona fazla yük vermemeye çalışıyordum.

Başını kaldırdı, dudakları benimkilere yaklaştı. "Bana ne yapacaksın, sürü lideri?" diye fısıldadı.

Kanım ısındı. Kulağının dibine yaklaşıp alçak bir sesle, "Seninle kurt yavruları yapacağım," diye mırıldandım.

Daisy neredeyse nefes nefese bir çığlık atacaktı ama elimi ağzına götürerek bu sesi susturdum.

"Tanrı aşkına, fotoğraf uygulaman nerede?" diye sordu Lo telefonumda gezinirken.

Bir anda gerilip önceki soruma asla cevap vermediğini fark ettim. Belki vermişti ama ben duymamıştım. Oturur pozisyona geçerken, "Fotoğraflarıma mı bakıyorsun?" diye sordum. Daisy'nin gözleri dehşetle kocaman açılmıştı.

Lo şömineye yaslandı. "Twitter'da daha fazla Raisin fotoğrafı yayınlamaya çalışıyoruz. Lily *selfie*'lerinizi istiyor."

Siktir.

Neredeyse fırlayarak ayağa kalktım çünkü telefonumdaki fotoğraflar Lily'nin istediği türden fotoğraflar değildi. "Hey, telefonumu bırak. Ben sana gönderirim." Fotoğraf albümümde kaç tane sik fotoğrafı olduğunu saymamıştım ama Lo'nun onlardan birine denk gelmesi en fazla bir saniyesini alırdı.

Hızla salonun diğer tarafına geçip kardeşime ulaşmaya çalıştım. Tam o sırada telefonun hoparlörlerinden *yüksek sesle* gelen inlemeler duyuldu.

Tiz zevk inlemeleri...

Daisy'nin inlemeleriydi.

Arka fonda benim boğuk hırlamalarım vardı.

Siktir.

Siktir.

Midem düğümlendi. Lo'nun yüzü buruşmadan önce saf bir dehşetle kaplandı. Telefonu almak için şöminenin yanına gittiğim sırada Lo dehşet içinde telefonumu kendinden olabildiğince uzağa fırlattı.

Siktiğimin odasının öbür ucuna gitmişti.

Halıya çarparak yere, Connor'ın ayaklarının dibine düştü.

Gözucuyla Daisy'ye baktım. Kanepeye gömülmüştü, yüzü kıpkırmızıydı.

Siktir. Ellerimi başımın üzerine götürüp indirdim ve hızla bu rezalete son vermek için Connor'ın yanına gittim. Ancak video hâlâ Rose'un plastik boa dolu kutunun başında donakalmasına yetecek kadar sesli bir şekilde oynamaya devam ediyordu.

Lily elleriyle kulaklarına kapattı, gözleri de sımsıkı kapalıydı.

Hoparlörden gelen ses odada yankılanıyordu. "*Yapamıyorum...*" Sonra nefes nefese bir inleme...

Daisy yüzünü bir yastığa gömdü.

"Kapatsana şunu," dedim Connor'a. Tam yanına ulaştığımda telefonu yerden aldı, gözucuyla ekrana baktı ve hiçbir şey olmamış gibi bana uzattı.

Anında videoyu susturdum. Ekranda Daisy'nin içinde hızla hareket eden sikimin fazlasıyla yakın çekim bir görüntüsü oynuyordu. Yüzümü ovdum, odadaki sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Asıl endişem ise utançtan kıpkırmızı kesilmiş Daisy'ydi.

BÖLÜM 35

DAISY CALLOWAY

Ne.

Halt.

Olmuştu.

Bir espri patlatmak, ortamın garip gerginliği hafifletmek için dudaklarımı aralasam da zihnim kara bir uçurumdu. Sanki beynim, hayatımın en utanç verici anlarından birini tekrar yaşamamı engellemek adına kendini tamamen kapatmıştı.

Ryke sessiz odada gözlerini gezdirerek elindeki telefonu sıkıca kavradı. "Bunu unutun. Bu sikik şey asla olmadı." Yüzündeki karanlık endişe doğrudan bana yönelmişti.

Eğer umursamadığımı düşünseydi, muhtemelen o da bu kadar takılmazdı. Fakat bunu umursamıyormuş gibi yapmam mümkün değildi. Çünkü Connor Cobalt ve Loren Hale az önce Ryke'ın içimde hareket ettiği *yakın çekim* bir video izlemişti. Odadaki *herkesin* orgazm seslerimi duymasından bahsetmek bile istemiyordum.

Kanepe bir anlığına sarsıldı, ardından Ryke yanıma çöküp kollarıyla vücudumu sardı. Yüzümü kolunun kıvrımına gömerek kısık bir sesle, "Ne bok oldu?" diye mırıldandım. Nadiren küfrederdim ama bu anı tanımlamak için en doğru cümle buydu.

Ne. Bok. Oldu?

Ryke avucunu ateş gibi yanan yanağıma ve alnıma bastırıp başımın üstünü öptü.

Onun şefkati ve endişesi kalp atışlarımı bir nebze yatıştırmıştı. Ancak tabii ki biri zaten kötü olan anı hemen daha da kötüleştirdi.

"Bak, aşkım," dedi Lo karısına. "Üç çiftten ikisinin seks kaseti var ve biz onlardan biri değiliz."

Ryke ona dik dik baktı. "Bu sikik bir seks kaseti değil."

Lo "*benimle dalga geçiyor olmalısın*" diyormuş gibi başını yana eğdi. "Boktan kalitede bir video olması seks kaseti olmadığı anlamına gelmez, ağabeyciğim. Ses kaydı ve çıplaklık var. Porno nedir gayet iyi biliyorum."

Aman Tanrım. Lütfen bu konu hakkında konuşmayı kes, Lo.

Herkes odadaki koltuklarda yerini alırken plastik kutudan penis şeklinde bir *piñata* yuvarlandı. Ardından üzerinde *Patlat Beni* yazan balonlardan biri patladı. Connor'la göz göze gelmemek için elimden geleni yapıyordum. Ryke dışında güvenle bakabileceğim tek kişi Rose'du.

Queen Anne koltuğunda bacak bacak üstüne atmış, ilk şokunu atlatmaya çalışıyordu. "Artık bu konuyu geride bırakmalıyız," dedi soğukkanlılıkla.

Evet, lütfen.

Ryke saçlarımı okşarken derin bir nefes aldım.

"Senin için söylemesi kolay. Videoyu ya da ağabeyinin sik fotoğraflarını *gören* sen değildin," diye çıkıştı Lo.

Of, bu anın utancı asla bitmeyecekti.

"Bu imkânsız olurdu," diye karşılık verdi Rose. "Benim bir ağabeyim *yok*."

Lo ona keskin bir bakış attı. "Neden hep böyle ukala olmak zorundasın, *Angelica*?*"

* 1991-2004 yılları arasında *Nickelodeon*'da yayınlanan çizgi dizi *Rugrats*'deki kurgusal karakterdir. (ç.n.)

"Çünkü senden tiksiniyorum." Ablam saçlarını sol omzuna doğru savurup kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kimse o videoyu çektiğimiz için bizi azarlamıyordu. Zaten internete sızsa bile çekim çok yakından olduğu için videodakilerin kim olduğunun anlaşılması imkânsızdı. Ryke ise tüm Philly sokaklarında çırılçıplak koşsa ve paparazziler fotoğrafını çekse dahi umursamazdı. Zamanında bana bunu söylemişti. *"Bu benim sikik vücudum. Onu kimin gördüğü fark etmez, ne olursa olsun bana ait."*

O an hepimizin konfor alanlarının ve sınırlarının birbirinden farklı olduğunu fark etmiştim. Kendi sınırlarımı belirlemiş olmam ve Ryke'ın da kendi sınırlarını bilmesi çok hoşuma gidiyordu.

Oda sessizleşti.

Yine de bu gergin sessizlikte ve bana atılan kaçamak bakışlarda tek bir şey duyuyordum. *Az önce hepimiz Ryke'ın anatomisiyle senin anatominin mümkün olabilecek en mahrem şekilde birleştiğine şahit olduk. Bu konuda nasıl hissediyorsun?*

İyi hissetmiyordum.

Hem de hiç iyi hissetmiyordum.

Şu an tek ihtiyacım olan şey pastanın gelmesiydi. Pasta bunu düzeltirdi.

Cesaretimi toplayıp Connor'a gözucuyla baktım. Kaşını hafifçe kaldırarak bana bilmiş bir ifadeyle baktı, hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Boynum ateş gibi yanarken Ryke şakağıma bir öpücük kondurdu, beni biraz olsun rahatlatmaya çalışıyordu.

Tam o sırada Lily yanında kocasıyla birlikte -yamulmuş *Baş Nedime* tacıyla- hafifçe öne eğildi. "Şey... bunu... sevişirken mi izliyorsunuz?" diye sordu.

"Hımm?" Zihnim resmen uyarı veriyordu. *Bu bilgi işlenemiyor. İşlenemiyor. Odada Connor ve Loren adında erkekler var.*

Geçmişte birçok seks şakası yapmış olsam da gerçek seks hayatım böyle yüzlerinde patladığında kelimenin tam anlamıyla kilitlenmiştim. "Hımm." Başımı salladım. "Evet. Bilirsin işte..." Gülümsemeye çalıştım.

Kendi mezarını kazmaya devam et, Daisy.

Ryke'a hitap ederek, "Bunun daha önce hiç görmediğim bir şey olduğunu söyleyemem," diye alay etti Connor. Ryke'ın yüzüme boşaldığını gördüğü düşünülürse... "Şahsen aletinle bu şekilde karşılaşmayı durdurmak istiyorum."

"Siktir git," dedi Ryke.

Lo elinde çizgi romanıyla gülmeye başladı.

Lily onun göğsüne vurdu. "Hiç komik değil. Kız kardeşim üzgün."

Lo elini kalbine koyarak canı acımış gibi yaptı.

Lily son darbeyi vurmak için çizgi romanını elinden kapmaya çalıştı. Sadece bir ucunu yakalayabilmişti, kocası da diğer ucunu çekiyordu. Bu aralarındaki bir halat çekme yarışma dönüştü. Lily bütün gücüyle çekmeye çalışırken yanakları kıpkırmızı olmuştu. Lo neredeyse hiç çaba harcamıyordu.

"Bırak... gitsin," diye ofladı Lily.

"Orada küçük bir kas mı yapmışsm?" Lo karısının var olmayan kasını sıktı. "Kahretsin, aşkım, Hulk'a dönüşme sakın."

"Pislik yapıyorsun."

"Ben hep bir pisliktim, Lily Hale ve oyuncaklarımı paylaşmaktan hoşlanmam." Çizgi romanı kavradığında Lily'nin elinden kaydı.

Onun bu cesur çabasını alkışlıyordum, dikkatim dağıldığı için mutluydum.

Rose topuklarının üzerinde doğruldu ve odanın tam ortasına geçti. Dikkatleri üzerimden çekmeye çalıştığını fark ettim. Elinde bir penis değneği tutuyordu ama her zamanki gibi kendinden emin ve zarifti.

İstemsizce gülümsedim, utancım giderek azalıyordu.

Bu durumu gören Ryke da rahatlamış görünüyordu.

Değneğini önce kendi göğsüne sonra Connor'a doğrultarak, "Bahisler açık," dedi Rose. "Bebeğin cinsiyetini öğrenmemeye karar verdik, bu yüzden hepiniz tahmin etmeye başlayabilirsiniz."

"Ne istediğinize bağlı." İlk konuşan Lo oldu. "Ona göre tam tersini tahmin edeceğim."

Rose dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Her zamanki gibi çocukça, Loren."

Lo karşılık veremeden Lily elini kaldırarak araya girdi. Rose değneğini ablama doğrulttu. "Söyle."

Lily penis değneğine gerekenden fazla baktı, gözleri kısılmıştı. Muhtemelen kendisiyle böyle konuşulmasına alışkın değildi. En azından benim teorim buydu.

Lily boğazını temizledi. "Kaç çocuğun olacağını kadere bırakmaya devam mı ediyorsun?" Güzel bir soruydu. Bir süre önce Rose, sadece Jane'in kız kardeşi olması için gereken sayıda çocuk sahibi olacağını açıklamıştı. Yani eğer bu bebek kız olursa, Cobalt ailesinin genişleme süreci tamamlanmış olacaktı.

"Evet," diye cevapladı Rose. "Kaderin bana getirdiği her şeye razıyım." Gözleri Lo'ya kaydı. "Yani kız da olsa erkek de olsa mutlu olacağım." Ablam *her zaman* batıl inançları olan ve kaderin küçük işaretlerine inanan biriydi, bu yüzden onun bu açıklaması kimseyi şaşırtmamıştı.

Connor'a dönerek, "Peki ya sen, aşkım?" diye sordu Lo.

Connor gülümsedi. "Bir oğlum olmasını istiyorum." Daha fazla açıklama yapmasa da hepimiz onun geniş bir aile istediğini biliyorduk. Bir oğul, bir kız çocuk için tekrar deneyecekleri anlamına geliyordu. Eğer gerçekten o büyük Cobalt İmparatorluğunu istiyorsa Rose'un planını neden kabul ettiğini merak ediyordum. Ancak sanırım cevabı zaten biliyordum. Rose'a nasıl

baktığını görmüştüm, sanki onu memnun etmek için hayatındaki her şeyden vazgeçebilirmiş gibiydi.

Bu aşktı.

Rose penis değneğini tekrar salladı. "Bahisler?" diye sordu. Lily değneğin yüzüne fırlamasından korkuyormuş gibi geri çekildi.

Gözlerim Rose'un karnına takıldığında kaşlarım çatıldı. Sanki geçen hamileliğinden biraz daha... büyük görünüyordu. Sanırım öyleydi? Bilmiyordum. Rose'un hamile karnına çok baktığım söylenemezdi.

Yine de sormak zorundaydım.

"Rose," dedim solan gülümsememle. "Kaç aylık hamile olduğun konusunda yalan mı söylüyorsun? Eğer öyleyse, sorun değil..."

Yüzü asıldığında içim pişmanlıkla kaplandı. Rose'a yalancı demiştim, yani bu "aldatmak" anlamına geliyordu ve onun için en büyük günahlardan biriydi.

"Özür dilerim," dedim tüm samimiyetimle. "Sadece ben..."

"*Hayır*," dedi sertçe. "Hamileliğim hakkında sana asla yalan söylemezdim."

Beni kandırmış olabileceğini düşünerek bile onu incittiğimi söyleyebilirdim. Bu Rose Calloway'di. Lily ve benimle birlikte batmakta olan bir gemiye atlayan ablamdı. Bize yardım etmek için aceleyle suyu boşaltmaya çalışacak ekstra bir çift eldi ve gerekirse en sonunda hep birlikte batacaktık.

Sadece bununla kalmamıştı. Az önce utanç verici anımı sorgulamadan ve ustalıkla dağıtan kişi de oydu.

Elimden geldiğince kendimi açıkladım. "Sadece geçen seferkinden biraz daha büyük görünüyorsun."

Lo yüzünü buruşturdu. "Seni tanımak güzeldi."

Rose susması için Lo'ya doğru bir elini kaldırdı ama güçlü bakışları bir an bile üzerimden ayrılmamıştı. "Sana yarın söyleyecektim. Partinin önüne geçmek istemedim."

"Peki..." Nereye gittiğini anlamamıştım.

Connor bilmiş bir bakış attı ama kalan herkesin kafası en az benim kadar karışık görünüyordu.

"Tanrı aşkına, sakın söyleme," diye araya girdi Lo. "Bebeğin toynakları mı var?"

"*Bebekler*," diye düzeltti.

Beynim söylenenleri zar zor algılıyordu. Çoğul konuşmuştu.

Lo anında ters ters baktı. "Lanet olasıca ikizlere hamilesin ve bunu söylemeden bebeğin cinsiyeti üzerine bahse girmemize izin mi verecektiniz? Bu ikinizin uzun zamandır yaptığı en kirli şeydi."

Geri kalan konuşmaları duyamadım ama odadaki hava yavaşça gerginleşmişti. Ablama sarılmak için ayağa kalktım, ortamı yumuşatmaya ihtiyacımız vardı. Hepimiz mutluyduk. Gerçekten mutluyduk. Kendime bunu tekrar tekrar hatırlatmam gerekiyordu.

Rose penis değneğini tehditkâr bir şekilde bana doğrulttu. "Sarılmak *yok*." Gülümsemiyordu, bana bakmanın canını yakıp yakmadığını düşündüm. Bana bakmak ona hep acı mı verecekti?

"Tebrik ederim, abla," derken hissettiğim sevinçli gülümsemem de ortaya çıkmıştı. Ne kadar uyuşmuş hissedersem hissedeyim, onun için mutluydum. "Umarım iki erkek olur, böylece imparatorluğuna sahip olabilirsin."

Bana "*ne saçmalıyorsun*" diyen bir bakış attı ve penis değneğini kendine çevirip göğsüne vurdu. "*Ben* imparatorlukla ilgili hiçbir şey söylemedim."

Ben daha bir şey söyleyemeden Lily aniden yan taraftan fırlayıp ona sarıldı. Büyük ablam ona, Rose Calloway Cobalt'a yapışan bir deniz kabuklusuymuş gibi bakıyordu.

Ryke hafifçe üst bacağıma dokunduğunda ona döndüm. Çatılmış kaşları ve tüm mücadelemizi yansıtan kahverengi gözleri

karşısında gülümsemem azaldı. Biz hâlâ bir bebek sahibi olmaya çalışıyorduk, Rose ise *iki* bebeği olacak kadar şanslıydı.

Kıskançlığın acısı sinsice onun için duyduğum mutluluğun altına sokuldu. Dürüst olmak gerekirse, orada olmasından nefret ediyordum ama varlığını görmezden gelemiyordum. Keşke bunu yapmak daha kolay olsaydı.

Ryke'ın yanına çökerek omzumla onunkini dürttüm. Sağ omzumu daha büyük bir güçle itti.

Sırıttım ve onu geri ittim.

Beni kanepeye doğru yatırıp orada sabitledi.

Söylemediği sessiz kelimeleri duyuyordum. *Sikeyim, güreşmek mi istiyorsun, Calloway?*

Çılgınca bir şey yapmak ister misin, Calloway?

Benimle kurt yavruları yapmak ister misin, Calloway?

Seninle. Seninle.

Sadece seninle.

Kaderin *bizden* yana olup olmayacağı ise bambaşka bir meseleydi.

Ön kapı aniden açıldığında hepimiz başımızı çevirdik. Ryke başımı kaldırabilmem için biraz yana kaydı.

"Geç kaldığımız için üzgünüz!" diye seslendi Willow. Penis şeklinde dev bir pastayı taşıyordu. Soğuktan mıydı, yoksa kollarında ereksiyon halindeki bir penisle yürümek zorunda kaldığı için miydi bilmiyordum ancak bembeyaz olduğu kesindi.

Her iki şekilde de onu gördüğüme çok sevinmiştim.

Pastayı da...

Çünkü yanlışlığı asla kanıtlanmamış bir teorim vardı.

***

"Bunu yiyebilir miyim bilmiyorum," dedi Lily. Kıstığı gözleriyle Ryke'ın baş kısmını kestiği penis pastaya bakıyordu.

Hepimiz mutfakta toplanmıştık. Pastanın fotoğraflarını çekip Instagram'da *#bekârlığavedapastası #yaramazyaramaz* etiketleriyle paylaşmayı yeni bitirmiştim.

"Bu sadece sikik bir pasta," dedi Ryke. *Sikik bir pasta.* Kalbim bir an için sevinçle çarptı, dikkatim hızla Willow'a kaymıştı.

Gözlüklerini itip artık erkek arkadaşı olan erkek arkadaşının yanında durdu. İkisini birlikte görmek hepimizin sinsice tomurcuklanan ilişkilerini izlemesine neden oldu.

Eh, bazılarımız sinsice izliyordu.

Lily'nin yüzünde kocaman, aptal bir sırıtış vardı.

Garrison öylece buzdolabına yaslanmıştı, deri ceketinin cebinde yakılmamış bir sigara görünüyordu. Ryke ona "*lanet olasıca kız kardeşimizle yukarıya kaçamayacaksın*" diyen bir bakış attı. O da pek sinsice izlemiyordu ancak bunu bilinçli yapıyordu.

"Neden bu kadar geciktiniz?" diye sordu Lo suçlayıcı bir tonla.

"Arabayı kenara çekip seviştik," dedi Garrison kuru bir ifadeyle. *Eyvah.*

Ryke'ın çenesi gerilirken Lo'nunki keskinleşti. İkisinin aynı tarafta oldukları anları seviyordum. Aralarında ne öfke ne acı ne de başka biri oluyordu.

Willow nefesini tuttu. "Biz... öyle bir şey yapmadık."

"Bunu zaten biliyorlar," dedi Garrison sevgilisine.

Bu sırada Connor kahve yapıyordu. "Sanki senden nefret etmelerini istiyormuş gibisin," diye belirtti.

Garrison, sanki Connor onu alaycılığının tam ruhundan vurmuş gibi sessizleşti. "Bu çok aptalca," diye mırıldandı.

"Sen söyledin, ben değil," diye karşılık verdi Connor.

"Kafayı kim ister?" İçinde bir dilim kek olan tabağı kaldırdım, birazdan olacakları yumuşatmaya çalışıyordum.

Beni görmezden gelip Garrison'a dönerek, "Senden neden hoşlandığımı hatırlamaya çalışıyorum," dedi Lo. "Ama gözümde tek canlandırabildiğim şey seni bıçakladığım bir sahne, bu yüzden şu anda elimde bir bıçak olmadığı için şanslısın."

Garrison neredeyse gülümsüyordu. "Benden hâlâ hoşlanıyor musun?"

"Seni bıçaklayarak öldürdüğümü söylüyorum. Hayatına biraz değer ver. En azından biraz da olsa kork."

Aslında Willow'u bu kadar korumak istemesi tatlıydı.

Bir kutu vanilyalı dondurmayı açarken Willow yanıma gelip kulağıma eğildi. "Çok utanıyorum," diye fısıldadı. Yanakları biraz solmuştu. Bugün *utanma* kelimesini çoğu güne göre kesinlikle çok daha iyi anlıyordum.

Ona yandan sarılıp aynı şekilde sessizce cevap verdim. "Seni seviyorlar. Biliyorsun, değil mi?"

Bakışları Ryke'a kaydı ama Ryke da ona bakar bakmaz yüzü biraz daha soldu ve hemen bana döndü. Araları hâlâ tuhaftı.

Ryke bana dudaklarını oynatarak, "*Ne bok yaptım şimdi?*" diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve aynı şekilde cevap verdim. "*Sorun yok.*" İlişkilerini düzeltmeyi çok istese de bu biraz daha zaman alacaktı. Tabağımdaki kek parçasını kavradım. Sanırım kafayı ben yiyecektim.

Bu parti sosyal medya için düzenlenmiş gibi görünse de -videoyu saymazsak- şimdiye kadar oldukça keyifli geçmişti. Rose, Lily'ye pastanın orta kısmından bir dilim uzattı. Hızla başını iki yana sallayarak, "Gövdesini yiyemem," dedi Lily.

"Lil," diye fısıldadı Lo. Vücudunu onunkine yaslamıştı. "Bu sadece bir *pasta*."

"O bir penis."

"Hayır, aşkım. İşte bu bir penis." Lily'nin elini alıp kasıklarına koydu.

"Lo!" Lily'nin cıyaklamasına bir gülümseme eşlik etmişti.

"Daisy!" Adımı duyunca hafifçe başımı o tarafa çevirdim. Ryke dik duran penisin yanında duruyordu. Hızla pastayı avucuna aldı ve -*ah, hayır*- bir parçasını yüzüme fırlattı. Pasta tam burnuma, ağzıma ve gözlerime geldi.

Anında gülümseyip tatlı pembe kremanın tadına baktım. Kirpiklerimden düşen parçalar görüşümü biraz açtığında, Ryke'ın parmağındaki çikolatalı pastayı yaladığını gördüm.

Daha önce hiç pasta israf etmemiştim ama mideme gitmese bile eğlenceli bir şekilde harcandığını düşünmek istiyordum.

"Bu savaş demek," diye uyardım onu.

"Gel bakalım, Calloway."

Bir parça alıp alnına fırlattım. Yanağına isabet etti ve yemek kavgası patladı. Lily ve Lo'ya pasta fırlattığımızda onlar da bize katıldı. Lo ve Ryke bize daha fazla pasta fırlatıyorlardı.

"Lo!" diye bağırdı Lily. Lo onun *Baş Nedime* tacını düşürmüştü. Kahkahalarımı durduramıyordum, Ryke belimden yakalayıp beni havaya kaldırarak döndürdü.

Omzuna kapanıp hafifçe ısırdığımda beni omzunun üzerine attı. Baş aşağı duruyor olsam da Garrison'ın, Willow'un yanağına krema ile bir kalp çizdiğini görebilmiştim. Willow da onunkine bir yıldız çizdi.

Rose ve Connor, mutfaktaki kahve makinesinin yanında el ele kahvelerini yudumluyordu. Temiz ve güvende kalmayı başarmışlardı. "Rose," diye seslendim şarkı söyler gibi. Gülümsememem daha da genişlemişti. Ryke parçalanmış pastadan kocaman bir avuç daha alabilmem için beni tekrar döndürdü.

Rose, Connor'la sıkı sıkıya kenetlenmiş ellerini gevşetti. Mutfağının kirleneceğinden endişeleniyor olabilirdi. Manikürlü tırnağını bana doğrultarak, "O pastayı kıyafetime fırlatırsan, en sevmediğim kız kardeşim sen olursun," diye tehdit etti.

"Not edildi." Sonra pastayı doğruca... kocasma fırlattım.

Tam Connor'ın göğsüne isabet etti, beyaz gömleği çikolatalı pasta ve pembe krema lekesiyle kaplanmıştı.

Rose'un yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Connor biraz bile irkilmedi. "Mutluluğun belli oluyor," dedi karısına sakince.

"Güzel," diye karşılık verdi Rose.

"Ben acı çeksem bile mi?" Connor'ın dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

"Evet." Kocasının elini tuttu.

Connor bu kelimelerle ona daha çok âşık olmuş gibi karısını öptü.

Ryke beni yere bıraktığında nefes nefese birbirimize bakıyorduk. Saçlarımız pasta ve kremadan dolayı yapış yapış olmuştu. Bekârlığa veda partimiz, tam bize yakışan bir şekilde sona eriyordu. Gülümsemesi büyüdüğünde benimki de onu takip etti.

Ardından birinin mutfak dolabına çarptığını duydum ve başımı o tarafa çevirdim.

Garrison, Willow'u dolaba yaslamıştı. İkisinin de gözleri kapalıydı ve dudakları buluşmuştu. Garrison öpücüğü derinleştirirken Willow'un elleri tereddütle havada asılı kalmıştı. Erkek arkadaşı ellerini kaldırana kadar ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyordu. Willow'un avuçları nazikçe Garrison'ın başının arkasına yerleşti ve beyzbol şapkasını yere düşürdü. Ancak o an hiçbir şeyin farkında değillerdi.

Bu Willow'un ilk öpücüğüydü.

Bunun doğum günümde gerçekleşmesine bayılmıştım. Bugün mutluluk hüküm sürüyordu.

Ryke yanağımı öperek dikkatimi kendine çekti. Kollarımı omuzlarına doladım, gülümsemem hâlâ yüzümdeydi. Onun gözleri ise doğal olmayan şekilde parlaktı. Yarın her şey değişebilirdi. Muhtemelen değişecekti. Yine de kalbimdeki o donuk sızı şimdilik bastırılmış durumdaydı.

BÖLÜM 36

DAISY CALLOWAY

Bacaklarımı Ryke'ın kucağına uzattım, üç saattir bu küçük spor arabanın ön koltuğunda sıkışmış halde oturuyordum. Devasa bir avcılık ve kamp malzemeleri mağazasının önüne park etmiştik. Özel dedektifimize göre potansiyel bir anonim forum üyesi buraya sık sık geliyordu.

Mavi gözlü, orta boylu ve uzun kahverengi saçlıydı. Bir kolu dövmeliydi.

İçeri girip oyalanabilirdik ama geçen hafta bir takip sırasında fark edilmiştik, bu da işlerin kontrolden çıkmasına sebep olmuştu. Bu yüzden...

Ryke ve Daisy'nin Büyük ve Cesur Takibi #48

Beş aydır bu takipleri yapıyorduk ve ben sürekli sarı peruk takıyordum. Ancak bu defa farklı bir şey denemeye karar vererek uzun, pamuk şekeri pembesi bir peruk seçmiştim.

Bacaklarımı geri çekip altıma alarak oturdum, kıpır kıpırdım. Ryke'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama fazla konuşmuyordu. Bir su şişesini bitirdikten sonra arka koltuğa attı.

Telefonum titrediğinde midem bulandı.

Düğününüz nerede oldu? Bana birkaç fotoğraf gönderebilir misin! Keşke orada olabilseydim. Seni seviyorum. – Cleo

Numarasını engellediğimi sanıyordum. Bana mesaj atmanın yollarını nasıl bulup duruyorlardı bilmiyordum ama bu çok rahatsız ediciydi. Ayrıca hayır, düğünüm henüz gerçekleşmemişti. Mayıs ayındaydık, 20 Şubat'taki doğum günümün üzerinden aylar geçmişti ve dünya düğünümüzün de çoktan bittiğini düşünüyordu. Ryke yüzüğünü takmak zorunda kalmıştı, sakin bir düğün uğruna geleneği bozuyordu.

Hiç düşünmeden mesajı sildim.

"Cleo ve Harper mı?" diye sordu Ryke. Anlaması için yüz ifadem yeterli olmuştu. Yani beni o kadar sık arıyorlardı.

Başımla onayladım. "Avukata tekrar ihtarname göndermesini söyleyeceğim." Belki bu sefer dinlerlerdi...

Ryke kolunu koltuğumun arkasına uzattı, ruh halimi ölçmeye çalışıyordu. Eski arkadaşlarıma duyduğum öfkeyi bir kenara bırakıp ön paneldeki donut kutusunda göz gezdirdim. Pudra şekerli olanlardan jöle fışkırıyordu ve geriye sadece bir tane çikolatalı, renkli şekerli donut kalmıştı.

"Düşünüyordum da," diye henüz açmadığım bir konuya giriş yaptım. "Sence Coconut yalnız görünüyor mu?"

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Asık suratlı ya da üzgün gibi."

"Daha siktiğimin sabahı senin yüzünü yaladı ve ilk fırsatta dışarı fırladı. Bu üzgün köpek hareketleri değil." Bakışlarımın ardını görmeye çalışarak pembe peruğumun birkaç telini gözlerimin önünden çekti.

Hissettiklerimin hepsini saklamasam da bir kısmını sakladığımın farkındaydım.

"Bu da nereden çıktı?"

Tekrar omuz silktim. "Sadece... belki hayvan barınağına gidebileceğimizi düşünmüştüm."

Kaskatı kesildi. "Başka sikik bir köpek mi almak istiyorsun?" diye sordu. Sanki Jüpiter'e taşınmayı önermiştim.

Bacaklarımı karnıma çekerek başımla onayladım, ikimiz de öylece birbirimize bakıyorduk. "Sence bir arkadaşı olmasını istemez mi?"

Çene kasları gerildi, gözleri yaklaşan bir fırtına gibi kararmıştı. *Korkmuyorum.* "Benimle dalga geçme," dedi sertçe. "Bu sadece başka bir köpekle ilgili değil."

"Ciddiyim." Sesim neredeyse bağıracak seviyeye çıkmıştı. "Bence yeni bir yavru sahiplenmeyi düşünmeliyiz." Belki de üç saat boyunca daracık bir alanda neredeyse hiç hareket etmeden kalmak içimdeki tüm baskıyı artırmıştı.

"Neden?" dedi hırlayarak.

"Çünkü yavru köpekler çok tatlı," diye cevap verdim. Şakacı bir şekilde kolunu koltuğumdan ittim.

Burun delikleri öfkeyle genişledi. "Bu yeterli bir sebep değil."

Yavaşça iç geçirdim. "Daha iyi bir sebep olmak zorunda mı?"

"Evet, çünkü daha iyi bir sebebin *var* ama sen söylemiyorsun."

"Çok ama *çok* tatlılar." Kollarımı iki yana açtım. "İşte sebebim!" diye bağırdım pek de hoş olmayan bir şekilde.

"Bu sikik bir sebep değil!"

Sinirim bozulmuş gibi bir ses çıkardım. Bunu neredeyse hiç yapmazdım. "Neden üstüme gelmek yerine, '*Hayır, bir köpek istemiyorum,*' deyip konuyu kapatmıyorsun?"

"Çünkü lanet olasıca sesini *duyamıyorum.*"

"Bağırıyorum!" diye bağırdım ona. Vücudum normalde hiçbir zaman, *hiç kimseyle* paylaşmadığım duygularla ısınmıştı. "Beni nasıl duymazsın?"

"Hiçbir şey söylemiyorsun, Dais! Seni yiyip bitiren şey köpek yavrularının çok tatlı olması değil!"

Onun boyuna daha yakın olmak için dizlerimin üzerinde

doğruldum. "Nereden biliyorsun?" diye karşılık verdim. "Kafamda neler döndüğünü bilmiyorsun ki!"

"O sikik şeyleri bana söylemeni sağlamaya çalışıyorum!" Kolunu tekrar koltuğumun arkasına koydu.

Bir sebepten dolayı bana dokunmasını istemediğimden kolunu yine ittirdim. Belki yalnızca onun da benim gibi öfkelenmesini, kanının sinirle kaynamasını istiyordum.

"Daisy."

Göğsümde bir ağırlık hissettim. Bu duygudan hoşlanmamıştım. "Sadece bu konuyu kapat." Ben kapatacaktım. "Konuyu açtığım için üzgünüm, tamam mı?"

"Sikeyim, ben üzgün falan değilim," diye karşılık verdi. "Başka sikik bir köpekte bu kadar özel olan ne var?"

"Kes artık," diye yalvardım. "Lütfen dur." Konuyu kapatmaya hazırdım ama Ryke böyle bir şeyi görmezden gelemeyecek kadar inatçıydı.

Birkaç saniye sonra bir pudra şekerli jöleli donut yanağıma yapıştı.

Yavaşça "*ne yaptın sen*" diyen bir ifadeyle ona döndüm.

Tüm çörek kutusunu kucağına almıştı ve *son* çikolatalı çöreğimi ısırıyordu. *Tehlike...*

Jöleli çöreği kucağımdan alıp ona fırlattım. Orta konsolun yarısına kadar sürünerek kutudaki tüm donutları kaptım ve hepsini tek tek ona fırlattım. Her bir uçan hamur parçasıyla birlikte içimdeki o rahatsız edici ağırlık biraz daha hafifliyordu.

"Seni duyamıyorum, Calloway!" diye bağırdı.

O kadar yüksek sesle ve vahşice haykırdım ki, ses yavaş yavaş kahkahalara dönüştü. Özellikle de Ryke gülümsemeye başladığında kendimi tutamamıştım. Son çörek çenesine çarpıp kalçasına düşerken omuzlarına tutundum. Dizim orta konsolun üzerindeydi, onun acımasızca dürüst gözlerinin içine bakı-

yordum. Pudra ve jöle yanağına, çikolata alnına yapışmış olsa da ben bakışlarından bir an bile kopmadım.

Derin bir nefes aldığımda içimde biriktirdiğim her şey yüzeye çıktı. Sadece daha iyi bir şey *arıyordum*. Daha fazlasını arıyordum. Hissedeceğimiz kederin yerini alabilecek, yaşadığımız hayal kırıklığının üstesinden gelebilecek bir şey istiyordum. Dünyamıza biraz olsun hafiflik getirecek bir ışık arıyordum ve bir daha hiç güneşin doğuşunu görememekten korkuyordum.

"Başka bir köpek istemiyorum... bir bebek istiyorum," diye fısıldadım.

Bakışlarını okumak kolaydı. *Biliyorum, Dais.* Yanağımı tam yara izimin olduğu yerden kavradı.

"Korkuyorum."

"Ben her zaman burada olacağım," diye hatırlattı bana. "Yalnız olmayacaksın, tatlım."

Başımla onayladım. Sözleri içimi ısıtıyor, beni rahatlatıp sıkıca sarıyordu.

Ryke beni o kadar tutkulu bir şekilde öptü ki, onun bedenine doğru kaydığımı hissettim. Tadı çilekli jöle gibiydi, dudaklarım yeni hisle karıncalanıyordu. Beni kendine çekerek göğsünü benimkine yasladı. Ardından beni ters çevirip koltuğa yatırdı. Gömleğini çekiştirdim, onu daha yakınımda istiyordum. Tam üzerimde.

Kalbim şu anda, bir uçurumun kenarında ya da *bungee jumping* yapmak üzere olduğum andan daha hızlı atıyordu. Onu delicesine istiyordum. Beni daha güçlü ve daha sert öperken ona doğru eğildim.

Dudaklarımın arasından, "Sikeyim, seni seviyorum," diye mırıldandı. *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.* Ruhum böyle diyordu. Bunu öpücüklerimle ifade etmeye çalışsam da duymasını istiyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım kulağına. Sert ellerini sırtımda gezdirerek boynumun çukurunu öptü. Ardından kıya-

fetlerimi çıkarıp sutyenimin kopçasını çözdü. Ben de tişörtünü çekiştirerek çıkardım, vücudum adeta şarkı söylüyordu.

Kalbim çığlık çığlığaydı. Saçlarını kavradığım sırada o koltukta otururken kucağına tırmandığımı fark ettim. Çırılçıplaktık. Tenimiz pudra şekeri ve çilekli jöleyle kaplanmıştı.

Nefeslerimiz birbirine karıştıkça camlar buğulandı. Giderek artan duygularla gözlerimden süzülen yaşlar yanaklarımı ıslatıyordu. Kolumu boynuna dolayıp çenesine doğru nefes nefese, "Ryke," diye fısıldadım.

Ellerinin sıcaklığı kalçalarımda ve sırtımda izler bırakırken dili dudaklarımı araladı. *Ryke.* Kalbim onun için atıyordu, bacaklarımın arası onun ihtiyacıyla titriyordu. Bunu fark etmiş gibi elini oraya götürdü ve vücudumun hassas kısımlarını aydınlatmaya başladı.

Ryke beni kollarına alıp yolcu koltuğuna yöneldi. Koltuğu geriye yatırdığında başım döndü. Düzensiz nefeslerim onun dayanıklılığına yetişmeye çalışıyordu. Omuzlarımı koltuğun arkasına yerleştirerek üzerime çıktı. Diziyle bacaklarımı ayırdı ve iki parmağıyla içimi doldurdu.

Bileğine tutundum, bacaklarım titriyordu.

"Ryke," diye inledim.

Başını tavana çarpmamak için öne eğdi. Araba o kadar dardı ki, birbirimizden başka gidebileceğimiz yer yoktu. Sadece daha da yakınlaşabilirdik. Nefes kesici bir yakınlıktı. Bir elini sırtıma yerleştirdi, ağırlığını üzerime vermek yerine beni kendine doğru kaldırdı.

Üst bedeni ne kadar da güçlü. Gülümseyebilirdim ama şu an hissettiğim duyguların sıcaklığında kaybolmuş durumdaydım. Aramızda yükselen o yoğunluk beni esir almıştı.

Ona tutundum, dudaklarım öpücüğün baskısıyla şişip karıncalanıyordu. Göğüslerimi onunkine bastırdım, leğenkemiğim sertliğiyle aynı hizadaydı.

Parmakları giderek hızlandı, sinir uçlarımı yakıp geçti. Ayak parmaklarım kıvrılırken terlemeye başladım.

Tekrar kasıldım, yavaş ama emin adımlarla boşalıyordum.

Zirveye doğru yükselirken aletinin içime doğru ilerleyişini izledim. Bizi birbirimize bağlıyordu. Yüzümü tekrar kavradı, alnını benimkine bastırdı. Ayrılmış dudaklarımız tekrar buluşmak için sabırsızlansa da o içimde gidip geldikçe temas etmeden asılı kaldılar.

Gözlerinin kenarından yaşlar süzüldü. İçimizde biriken duygular, yıldırım gibi çatırdayarak patladı. Dokunuşlarını daha da yoğunlaştırdı, tenimi yakıyordu. Daha sert bir şekilde, daha da *derine* iniyordu. Sanki içimde kaybolmak istiyordu.

Saçlarına yapıştım, nefesim kesilmişti. "Ryke!" diye haykırdım. "Ryke."

"Dais." Peruğumun pembe tellerini geriye itti, inleyerek boğuk bir ses çıkardı. "*Siktir.*" *Daha derine. Daha derine.*

Gözlerim geriye doğru yuvarlandı. "Ry..." Aletinin etrafında kasılıyordum, başımı ona çevirdiğimde hızını ve ne kadar derine ilerlediğini görebiliyordum. Ereksiyonu içimdeydi. *O benim içimdeydi.* Bunu görmek bile beni bambaşka bir seviyeye çıkarıyordu.

Kendini içime her itişinde kıçı kasılıyordu.

Aralık dudaklarımı omzuna bastırdım, kör olmuştum.

Kendi doruk noktasına ulaştığında, "Siktir," diye hırladı. Sırtımın alt kısmına daha sert bastırdı, böylece tam olarak ona yaslanmış haldeydim. Bedenlerimiz zevkle titrerken öylece kaldık.

Yanağımı öptü, bakışlarımız bir an için birbirine kilitlendi. İkimizin de gözleri kabullenme ve sevgiyle doluydu. Daha önce hiç böyle duygusal bir seks yapmamıştım. Onun dışında kimseyle yapmamıştım. Bana birden fazla kez bu şekilde seviştiği tek kişinin ben olduğumu söylemişti. Bu kadar derin, bu kadar *bütünleşerek...*

Zirveden yavaşça inerken bile hâlâ hassas hissediyordum. Tenim ve kollarım...

O anda biri buğulu cama tıklattı.

İrkildim ve hemen kollarımı göğsüme sardım. Ryke korumacı bir şekilde beni kendine doğru çekip kollarını etrafıma doladı. İkimiz de terden ve çilekli jöle yüzünden yapış yapış olmuştuk.

Cama tekrar sertçe tıklatıldı. Ardından yüksek bir ses duyduk. "İkinizin de araçtan inmesini istiyorum. Eyalet polisi."

Aman.

Tanrım.

Bir elini saçlarında gezdirirken, "Siktir," diye mırıldandı Ryke. Kıyafetlerimizi aradık. O sadece kot pantolonunu giydi, sonra asıl benim giyinmeme yardımcı oldu.

"Ryke," diye fısıldadım. "Bunun için hapse girebilir miyiz?" Daha önce hiç hapse girmemiştim. Üstelik *Büyük ve Gizli Takip* derken potansiyel un bombacısının parmaklıklar ardında olmasını kastetmiştim.

Bizim değil...

"Hey. Endişelenme, Dais." Tişörtümü başımdan geçirdi, eğri büğrü pembe peruğumu düzeltti ama ne olumlu ne de olumsuz bir şey söylemişti. "Şöyle..."

"Lütfen araçtan inin." Memur cama tekrar vurdu.

Midem sıkıştı.

Ryke kot pantolonunun fermuarını çekerken sert bir şekilde, "Siktir. Lanet olsun," diye küfretti. Tamamen giyindiğimde Ryke kapıyı açtı, gün ışığı üzerimize çullanmıştı.

Bir polis memuru devriye arabasını bizimkinin yanına park etmiş, elinde ceza defteriyle bekliyordu. "Gün ortasında ne yaptığınızın farkında mısınız?" diye sordu.

Evet. Birden fazla orgazm yaşamıştım. *Teşekkürler, Ryke.* Sadece başımı salladım, kemerinde kelepçesi olduğu için biraz gergindim. Bir de silahı vardı.

Hafifçe yana doğru sallandım.

Ryke kolunu omzuma dolayarak yanımda olduğunu hatırlattı. Boyu en fazla bir altmış yedi olan polis memurunun tepesinde neredeyse bir kule gibi yükseliyorduk. Nedense onun kısalığı sinirlerimi biraz olsun yatıştırmıştı.

Ona gülümsedim.

O da bana dik dik baktı.

"Sadece otoparkta devriye geziyordum ve buğulanmış camlarınızı fark ettim. Arka camlarınız ise tamamen açık bir manzaraydı." Sağ tarafımızdaki avcılık ve kamp malzemeleri satan dükkânı işaret etti. "Burası *ailelerin* geldiği bir yer."

Ryke'a bir bakış attım, çıplak göğsü ve kolları jöleyle kaplanmıştı. Yanağında bir çikolata lekesi vardı. Ona baktığımı hissetmiş olmalıydı, gözlerini bana çevirdi. Ardından parmağını burnumun üzerinde gezdirdi. Çilekli jöleyi emip kaşlarını kaldırdı. "*Lanet olası tadın çok güzel, Calloway,*" diyormuş gibi bakıyordu.

Gülümsemem genişledi.

"Sizinle konuşuyorum." Polis memurunun sert çıkışı irkilmeme neden oldu.

Her zamanki sert ses tonuyla, "Sikeyim, sizi duyduk zaten," dedi Ryke.

"Bana küfretmeyin, efendim." Memur ehliyet ve kimliklerimizi sordu. İkimiz de konuşarak ceza ya da ihtar almaktan kurtulmaya çalışmadık.

Sadece hapse girmek istemiyordum.

Sanırım Ryke tekrar ağzını açarsa durumumuzun daha da kötüleşeceğini biliyordu. İnsanların onu nasıl algıladığının farkındaydı. Yalnız olsaydı memurla konuşmaya çalışacağını gö-

rebiliyordum ama ben yanındayken hücreye düşme riskini asla göze almazdı.

Kimliklerimizi uzattık, memur isimlerimizi tanıdıysa bile belli etmemişti. "*Kim olduğumu biliyor musun?*" cümlesini hiç kullanmamıştım, kullanmayı da düşünmüyordum.

Pembe peruğumun bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Hapse mi gireceğiz?"

"İkiniz de ceza alacaksınız."

"Ne için?" Halka açık yerde seks yapmak diye bir suç var mıydı acaba?

Polis memuru cevap veremeden bir haber minibüsü avcılık ve kampçılık dükkânının kaldırımına yanaştı. Ağzım açık kalmıştı. Şansımız resmen yerin dibine giriyordu. Artık gerçekten ama *gerçekten* endişelenmeye başlıyordum.

Çünkü *babam* bunu haberlerde görecekti.

Ryke'la henüz seks yapmadığımızı düşünecek kadar saf olamazdı. Onunla birlikte yaşıyordum. Tek yatak odasını paylaşıyorduk. Ancak babamın deve kuşları gibi kafasını kuma soktuğu bilinen bir gerçekti. Beni genç ve vahşi olarak görüyordu. Sanırım beni evcilleştirecek bir adama yönelmemi umuyordu.

Çörek savaşı başlatacak, sesimi kullanmam için beni cesaretlendirecek ve arabada benimle sevişecek biriyle olmamı istemiyordu.

Tanrım.

Ryke'ı çok seviyordum.

Haber minibüsü neredeyse polis arabasına paralel park etmişti.

Ryke yerel bir kanaldan gelen gazeteciler karşısında gözlerini devirdi. Bir kez daha belli belirsiz şekilde, "*Sikeyim*," diye mırıldandı. Bunun babamın yüzüne vurulması, ona bir bebek sahibi olmaya çalıştığımızı ve bir yaz kampı inşa ettiğimi söylememişken hiç de iyi olmazdı.

Onu incitmek istemiyordum ama hepimizin günün sonunda sevdiklerimizi incitmesi azıcık bile olsa kaçınılmaz olabilirdi.

Polis ceza defterine karaladığı kâğıdı yırtıp Ryke'a uzattı. "Halka açık müstehcenlik. Bu ciddi bir ceza."

Hapishane yok. Tutuklanma yok. Eklemlerim gevşerken Ryke hafifçe omzumu sıktı.

"Ayrıca oldukça pahalı." Kamera ekibi geliyordu.

"Her biriniz için beş yüz dolar." Düşündüğümden çok daha fazlaydı.

Fakat polis memuru bir konuda yanılıyordu.

Ryke'la bu arabada, tam şu anda seks yapmak tamamen ve kesinlikle *paha biçilemezdi.*

BÖLÜM 37

RYKE MEADOWS

Vale siyah *Audi*'sinin anahtarlarını alırken, "Bir plana ihtiyacımız var," dedi Lo. Karşımdaki sikik özel golf kulübüne odaklanmış durumdaydım.

Gri taş duvarları, devasa sedir ağacından çift kapıları hatırlıyordum. Şu anda yanımızdan geçenlere benzeyen insanların aynı boş bakışlarını, yakası ütülü tişörtlerini, golf eldivenlerini çıkarmalarını ve tenis şapkalarını düzeltmelerini hatırlıyordum. Biçilen çimenlerin ve güneş kremi kokusunun nasıl ayırt edilebilir bir şekilde havaya karıştığı da hâlâ aklımdaydı.

Lo elini omzuma koyarak beni kendime getirdi. "Berbat görünüyorsun."

Sikik bir hayaletle buluşuyormuşum gibi hissediyorum. "Buraya dönmeyeli on yıl oldu," diye hatırlattım ona. Her pazartesi babamla bu golf kulübünde buluşurdum. On yedi yaşında onunla görüşmeyi bıraktığım güne kadar böyle devam etmişti.

"Bunu iyi bir amaç için yapıyoruz." Lo kaşlarını çatmıştı. "*Beni şimdi bırakıp gitme*" diyormuş gibiydi.

Öyle bir şey yapmazdım.

Kapılara doğru yürümeye başladım, ona siktiğimin geçmişine dönmekten ya da her şeyi geride bırakmaktan korkmadığımı gösteriyordum.

Telefonum titredi.

Daha fazla fotoğraf (yakışıklı olan benim) – Sully

Bana mart ayında, Norveç'te yaptığımız buz tırmanışından daha fazla fotoğraf yollamıştı. Lanet olasıca Norveç çok soğuk olsa da inanılmaz eğlenceliydi. Kardeşimin orada olmamı istemediğini bilmenin getirdiği hafif suçluluk duygusuna rağmen fırsatım olsa tekrar yapardım.

İkinci okunmamış mesajı kontrol ettim.

Eski beyzbol kartlarından birkaçını daha buldum. Tekrar kahvaltıya geldiğinde getirmemi ister misin? – Annem

Mesaj eskiye dair anıları canlandırdı. Altı, yedi, sekiz ve dokuz yaşlarındayken -tüm çocukluğum boyunca- annem beni Citizens Bank'e Philadelphia Phillies maçlarını izlemeye götürürdü. Ayakkabı kutusuna tıkıştırılmış beyzbol kartlarım vardı ve her sikik maçta yanımda götürmek için ısrar ederdim.

Onlara arkadaşlarım diyordum çünkü annemin yanındayken gerçek arkadaşlarımla dışarı çıkmama izin yoktu. Çünkü o, Loren Hale'in annesi olmak zorundaydı. Benim değil. Gerçek arkadaşlarımın onun benim annem olduğunu öğrenmesine izin veremezdi.

Annem. Sara Hale.

Beş yıl... Annemin, Lily'nin seks bağımlılığını basına ifşa etmesinin ve onu mesajla taciz etmesinin üzerinden beş sikik yıl geçmişti. Hepimizin medyanın içine itilmesinden bu yana beş yıl geçmişti. Dünya Jonathan Hale ve Sarah Hale ile olan gerçek bağlantımı öğrendiğinden beri beş yıl geçmişti.

Her şey değişeli beş yıl olmuştu.

Lily'yi incittiğini duyduğum anda annemi hayatımdan çıkarmaya yemin etmiştim ama yıllarca benimle iletişim kurmak için çabalamaya devam etmişti. Özür dileme çabaları sonucunda enkazı kaldırmaya ve ikimizin de üzerinde durabileceği bir temeli bir araya getirmeye karar vermiştim.

Merhaba demek için gönderilen bir mesaj gibi.

Birkaç kelimeden daha fazlasını konuştuğumuz bir telefon görüşmesi.

New Jersey'ye geri taşındığını duymak.

Yüzünü görmek için yapılan görüntülü konuşmalar.

Benimkini gördüğünde ağlamasını izlemek.

Garson olarak çalıştığı *Foghorn Café*'de birkaç kahve içmek.

Sonunda yasal olarak soyadımdan *Hale*'i çıkardığını öğrenmek. Babam sayesinde Sara Meadows'un banka hesabmm tek bir kararla birlikte silindiğini öğrenmek.

Foghorn'a yapılan bir ziyaret, iki olmuştu. Ardından üçüncüsü gelmişti. Sonra sayılamayacak kadar çok ziyaret etmiştim. Yaklaşık iki yıldır annemle görüşüyordum. Daisy dışında hiç kimse bilmiyordu çünkü kimse sormaya ve eski anıları kurcalamaya cesaret edemiyordu.

Gerçek şu ki, o ne bir azizeydi ne de sağlıklı yetişkin bir bireydi. Ancak unutmak için can attığım sikik bir anneden çok hatırlamak istediğim türden bir anneye dönüşüyordu.

En üzücü şey ise onu düğünüme davet edemeyecek olmamdı. Yapamazdım. Onunla olan ilişkimi *asla* diğerleriyle olan ilişkimle birleştiremezdim. O bağ sonsuza dek kopmuştu.

Tüm hayatım boyunca... tüm sikik hayatım boyunca olayların bu noktaya varacağını asla tahmin etmemiştim. Geleceğimizin ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatan acı verici bir şeydi. Her an birileri geride kalabilirdi.

Titreşimi hissetmek istemediğim için telefonumu kapattım. Ona daha sonra cevap verecektim, çocukluk anılarımın aklıma gelmesi için iyi bir zaman değildi.

Lo benimle aynı tempoda kulübe ilerlerken ona döndüm. "Sikik bir plan yapmak için biraz geç kaldık. Çoktan buradayız."

Paparazziler peşimizi kulübün kapısında bırakmıştı. Umursayacağımı hiç düşünmezdim ama, "*Arabalarda sık sık seks ya-*

pıyor musunuz?" sorularından gerçekten bıkmıştım. "*Evet, ne halt olmuş yani?*" diye cevap verebilirdim. Yine de soruyu tekrarlayıp dururlardı. Loren Hale ve Connor Cobalt denilen lanet olasıca seyirci kitlesinden bahsetmiyordum.

Aynı gün medyada "*Ryke Meadows & Daisy Calloway Otoparkta Seks Skandalı!*" haberi patlak vermişti. Herhangi bir fotoğraf yoktu. Bunun üzerine, "Otoparkta ceza almadan nasıl seks yapılacağını öğrenmek istiyorsan tek yapman gereken sormaktı," demişti Connor.

Bir otoparkta karısına oral seks yapmıştı. Kendi egosunu tatmin etmek için bile olsa bunu bana hatırlatmasına gerçekten gerek yoktu.

Kulübün çift kapısma yürürken kimse bizi rahatsız etmedi.

Çalışanlar bizi tanımış olmalıydı, aksi takdirde gündelik kıyafetlerimiz yüzünden dışarı atılacağımızı düşünüyordum. Lo'nun siyah *V* yaka tişörtü ve koyu renk pantolonu, polo tişörtler ve spor ceketleriyle aynı seviyede değildi. Benim yeşil tişörtüm ve eşofman altım ise daha da kötüydü.

Siktiğimin havası çok sıcaktı. Mayıs ayında, öğle saatlerindeydik.

"Sadece pislik gibi davranma," dedi Lo bana.

Kaşlarımı çattım. "Pislik değilim zaten." Yine de babamla yüz yüze gelince pislik gibi davranabildiğimi biliyordum. Çoğu durumda çabuk parlayan kişi oluyordum.

Bir kulüp çalışanı bize kapıyı açtı. Hafızam beni masa örtüleri ve hoş şarap kadehleri çoktan hazırlanmış beş yıldızlı bir restorana götürdü. Tişörtümün yakasını çekiştirdim, terliyordum.

"Sen biraz pisliksin," dedi Lo. Hostes masasında oluşan bir kuyruk restorana girmemizi engelliyordu. Biz beklerken o saçlarının uzun kısımlarını silkeledi, yanları kısa kesilmişti.

Sonunda ona dik dik baktığımı fark etti.

"Hey, piç olan benim. Sana sikik bir pislik diyebilirim," dedi

göğsünü işaret ederek. Kaşları çatılırken uzunca bir süre durakladı. "Sanırım kız kardeşimiz de bir piç. Kızlar piç olabilir mi?"

"Pislik gibi davranmamaya ne dersin?" diye önerdim.

"İyi fikir," dedi Lo kuru bir sesle. "İkimiz de pislik gibi davranmayalım."

Ses tonu karşısında gözlerimi devirdim. Bu iş iyi gitmeyecekti. Kendime Willow için burada olduğumuzu hatırlattım. Ona destek olmak ve onu korumak için buradaydık. Bu kadardı.

Hostes masasının önüne geldiğimizde kadının bizi hemen tanıdığı yüz ifadesinden belliydi. Birkaç menü aldı, biz de onu restoranın arka köşesine kadar takip ettik.

İşte babam oradaydı.

Aynı sikik masada, aynı lanet olası kırmızı ve yeşil tenis kortlarına bakan aynı pencerenin önündeydi.

Yalnız değildi.

Willow da oradaydı. Her zaman oturduğum sandalyede, babamızın tam karşısındaydı. Onu orada görünce tüylerim ürperdi.

Sikik plan buydu. Yarım saat sonra onunla burada buluşmaya karar vermiştik. Böylece Willow'un onunla yalnız konuşmak için zamanı olacaktı.

Yaklaştığımızda babamın önünde her zamanki içkisini, yani yüz yıllık viskisini göreceğimi bekliyordum. Fakat orada sadece bir kahve fincanı vardı.

Hâlâ ayık.

Yine de bunun tersine dönmesini bekliyordum. Üçüncü bir hata yapacak, dördüncü ve beşinci de onu izleyecekti. Lanet olasıca döngünün devam etmesini bekliyordum ama belki de bir kez olsun *durmam* gerekiyordu. En kötüsünü beklemeyi bırakmalıydım. Gerçekten günün sonunda yaşayacağımız bu olsa bile şimdilik bunları düşünmemeliydim.

Lo, babamı selamlamak için öne geçti.

Ben de bir gölge gibi peşine takıldım.

"Geldiniz," dedi babamız şaşkın bir ifadeyle. Bizi beklemiyormuş gibi görünse de dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Gelmemize sevinmişti. Ayağa kalkıp Lo'nun elini sıktı ve sırtına hafifçe vurdu.

Onu es geçerek Willow'un yanındaki sandalyeye oturdum.

Saçları düzgün bir örgüyle örülmüştü. Daisy'den ödünç aldığı mavi, çapa desenli bir elbise giyiyordu. Şarap kadehindeki buzlu suyunu yudumladı, eli titriyordu. Yüzü solgundu.

"İyi misin?" dedim fısıldayarak.

Kısık sesini duyabilmek için kulağımı yaklaştırmak zorunda kaldım. "O gerçekten çok ürkütücü," diye cevap verdi. Titreyen elini masaya koydu. "İkinizin de burada olmasına sevindim."

Bu sözleri duymak beni biraz şaşırttı. Sadece Lo'nun varlığına değil, *benimkine* de sevindiğini söylemişti. Artık etrafımda daha rahattı, en azından benimle tekrar konuşmaya başlamıştı. "Konuşmak istemiyorsan tek bir sikik kelime bile etme. Sen daha fazla konuşmak istemiyorsan, biz konuşuruz," dedim kısık sesle.

Başıyla onayladı ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Seni görmek de güzel, Ryke." Babamın sert sesi dikkatimi başka yöne çekti. Lo'nun yanma, Willow'la benim karşıma oturmuştu.

Pislik gibi davranma, Ryke. Sikeyim, ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Gerçi son zamanlarda *seni* benim gördüğümden daha çok diğer insanlar görüyor," diye devam etti. "Biliyor musun, Greg otoparktaki 'seks skandalı' yüzünden biraz sinirlendi. Ancak hadi ama..." Babam ciddi ciddi alaycı bir şekilde tırnak işareti hareketi yapmıştı. "Fotoğraf bile yoktu. Oldukça sıradandı."

Bu konuyu babamla tartışmayacaktım. Zaten Greg'le bu konu hakkında bir saat telefonla konuşmuştum. Önce konu

Fizzle'ın spor içeceklerinin yüzü olarak imajıma gelmişti. (Beni kovmamıştı.) Fakat hızla başka bir şeye dönüşmüştü. "Kızım için sorumluluk almalısın" konulu bir nutuk çektikten sonra "Onunla evlenmek üzeresin" ve "onu koruman gerekiyor" temalı konuşmalara geçmişti. Beni asıl delirten sonuncusuydu.

Daisy'yi, Greg'in hayal edebileceğinden çok daha fazla seviyordum. Bazen kendi bedenimizde mutlu olabilmek için belirlenen sınırlar içinde kalamazdık. Biraz cesur olmak ve o sınırların dışına tırmanmalıydık.

Sandalyeye yaslandım, babamın polis olayıyla ilgili söylediklerine yanıt vermedim.

Lo, Jonathan ve Willow'un arasını işaret etti. "Nasıl geçti?" diye sorarak sohbeti başka bir yöne çekti. *Sağ ol, Lo.* "İyi olduğunu tahmin ediyorum. Görünürde gözyaşı falan yok."

Willow ona zayıf bir şekilde gülümsedi.

Babamız bir şeker paketini açtı. "Haleler bundan daha güçlüdür."

Kardeşim sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ah, evet. Biz yok edilemeyiz." Babamıza baktı. "Ne düşünüyorum biliyor musun, baba?"

"Ne?" Karanlık gözleri ihtiyatlı bir ifadeye bürünmüştü, Lo'nun bizimle ilgili yapacağı espriyi bekliyordu.

"Haleler camdan yapılmışlar. Keskiniz ama kolayca kırılıyoruz."

Beni tanımlamıyordu. Bir Hale olmadığım gerçeğiyle ilk kez yüzleşmiyordum. Asla da tam anlamıyla bir Hale olmayacaktım.

Babamın Lo'ya küfretmesini, lanet bir korkak olduğunu söyleyip demirden bir ifade takınmasını bekledim. Onun yerine... gülümsedi, ardından kahkaha attı. Bir anlığına neredeyse daha genç, daha az yorgun görünmüştü. Yine de kalbim sikik bir perdenin sahneye düşerek oyununun bittiğini söylemesini beklercesine hızlanmıştı.

"Bugün burada olduğun için mutluyum, Loren." Kardeşimin omzuna vurdu. Dostça ve sıcakkanlı bir hareketti. "Sen de, Ryke." Ardından Willow'a döndü, sanki kafasında bir aile portresi çiziyormuş gibi hepimizi inceliyordu.

Biz onun çocuklarıydık. Üçümüz de bir aradaydık.

Bu bana, onun hepimizin birbirimizi tanıması adına ne kadar mücadele ettiğini hatırlattı. Hayatımızdan çıkmış olsa bile bunu istemişti. Babamın en kötü yanlarını görmek benim için kolaydı, asıl zor olan iyi yanlarını kabul etmekti. Bir zamanlar *sadece* kötülüğü görüyordum ama artık Jonathan Hale'in içindeki iyi adamı daha net fark edebiliyordum.

Yalnızca ne kadar kalacağından emin değildim.

Garson gerginliği bölerek siparişlerimizi aldı.

Lo kararsız bir şekilde menüye bir süre daha baktı. "Bir *Fizz* alacağım." Alyansını çeviriyordu.

Suyumun neredeyse tamamını içerek rahatlamaya çalıştım. Willow'un sandalyemin yanında asılı duran çantasındaki telefonu çalmaya başladı.

"Cevap vermeyecek misin?"

Başını bir kez salladı. Gözleri hızla babamıza, ardından tekrar bana kaydı. "Masada telefon kullanmak yasak."

Sikeyim, harika.

"Neden sikik telefonunu açamıyor?" Bu konuda kızın üzerine gittiği belli olduğu için bu soruyu babama yöneltmiştim. "Biz yemek yerken sürekli iş görüşmeleri yapıyorsun." Ayrıca davranışlarımız onu utandırmadığı sürece görgü kurallarını uygulayacak bir adam değildi.

Garson sıcak bir ekmek sepetiyle birlikte içeceklerimizi getirdi.

"Gitmek isteyeceğini ve onu erkenden almanız için sizi arayacağını düşündüm. Hiçbir zaman ahlaklı yönde ilerlemedim ama hepiniz dürüstlüğümü hak ediyorsunuz. İşte size gerçeği söylüyorum."

Nihova

Sanki onu yarım saat boyunca rehin tuttuğunu itiraf etmiş gibi çenem düştü. Lo bir parça ekmek alıp üzerine tereyağı sürerken yüzünde "*dürüstlüğün için teşekkürler*" diyen bir ifade vardı. *Bunu da sikerler.*

Willow'un telefonu tekrar çaldığında gergin bir şekilde saç örgüsünün ucuna dokundu. Normalde telefonu kendim alırdım ya da cevaplaması için ısrar ederdim. Fakat onu herhangi bir şey yapmaya zorlamak ya da lanet olasıca sınırlarımı aşmak istemiyordum.

Bunu yapmamak beni öldürüyordu.

"Kim arıyor?" diye sordum.

"Garrison olduğunu düşünüyorum ama emin değilim."

Lo inledi. "Tanrı aşkına, sana günde yüz kere mesaj da atıyor mu?"

Omuz silkti. "Birbirimize sık sık Tumblr linkleri gönderiyoruz."

"Ne linkleri?" Kardeşimin ekmeği ağzının yanında dondu.

"Gif setleri."

Lo ekmeği tabağma bıraktı, yüzünü buruştururken kaşlarını çattı. "Sana seks gifleri mi yolluyor?"

"Ne?" Willow'un gözleri korkuyla büyüdü.

Sikeyim, bu gerçekten harikaydı.

Babam kahvesini yudumlarken bizi izliyordu, bu yakın ilişkimizden eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Hayır. *Hayır*, neden böyle düşündün ki?" diye sordu Willow.

Masadaki bıçağı elimde çevirerek, "Evet, Lo. Neden böyle sikik bir şey düşündün?" diye sordum. Neden hemen bu sonuca atladığını gayet iyi biliyordum. Lily eskiden Tumblr'ı sadece seks giflerine bakmak için kullanırdı.

Çatalını bana doğrultup, "Birbirimize nasıl davranacağımızı konuşmuştuk, Ryke," dedi Lo.

Berbat bir ruh halindeydim.

"Ben bakireyim," dedi Willow. Ardından hemen ekledi.

"Yani... linkler seks gifleri değil. Bunu... yapmıyoruz. Başkaları yapmak istiyorsa sorun yok ama bana göre değil. Attığımız linkler sadece televizyon dizilerinden gif setleri. Onları biliyorsunuzdur?"

"Hayır," dedim ona.

Lo başım sallayıp ekmeğinin koca bir parçasını ısırdı.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu babamız.

Willow sandalyesine çöktü. "Evet..."

Ağzındakini yuttuktan sonra, "Liseye gidiyor," dedi Lo.

"Yaşı küçük mü?"

Lo, *Fizz*'ini yudumladı. "Hayır."

"Son okulundan atıldı gibi bir şey," diye açıkladı Willow. "Aslında mayısta mezun olacaktı ama devamsızlığı fazla olduğu için aralık ayına kadar beklemesi gerekiyor."

Babam parmaklarını masaya vurdu. Bilindik bir söz vardı. *Söyleyecek iyi bir şeyin yoksa en iyisi konuşma...* Eh, Haleler bunu pek umursamıyordu. "Kulağa bir ezik gibi geliyor."

Lo anında karşılık verdi. "Ben de okuldan atıldım. Ben de ezik miyim, baba?"

"Üniversiteden atıldın," diye düzeltti babam. "Ayrıca sen bir Hale'sin. Yani ne kadar berbat bir şey yaparsan yap, ne kadar umursamaz olursan ol, seni her koşulda seviyorum."

Willow suyunu kaldırdı, eli titrediği için buz küpleri bardağa çarpıyordu.

Willow'un içeceğini süzerek, "Hazır konu açılmışken," diye araya girdi babam.

"Hiçbir sikik konu hakkında konuşmuyorduk ki," diye çıkıştım sertçe. Ona zorluk çıkardığım için pişman olmam gerekirdi. Üstelik bu sefer nazik davrandığı ortadaydı. Fakat *nazik olmak* ve Jonathan Hale neredeyse hiçbir zaman aynı *Venn* şemasmda kesişmeyen iki ayrı kategori gibiydi.

Buna alışmam gerekiyordu.

"Konuyla alakalı," diyerek dikkatini tekrar Willow'a çevirdi. "On dokuz yaşındasın, ben de on dokuz yaşındaki birinin neler yaptığını gayet iyi biliyorum. Sonuçta bir tanesini büyüttüm."

Willow gözlüklerini burnun üstüne itti. "Benim, Lo'nun on dokuz yaşındaki haliyle alakam yok."

"Buna içilir işte," dedi Lo. Bardağını kaldırıp *Fizz*'inden bir yudum aldı.

Dirseğini masaya dayayıp, "Peki Loren'ın nasıl olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Jonathan.

Cevap vermesi bir dakikasını aldı. "Şey... son yılımda Dalton Akademisi'ne gittim ve birçok çocuğun onunla liseye gitmiş büyük kardeşleri vardı. Onların anlattığı bazı hikâyeler oldu... Lo da bana bu hikâyelerin bir kısmını anlattı."

Lo bardağındaki buzları salladı. "Yalnızca en iyi hikâyeleri." Willow ile karşılıklı gülümsediler.

Kardeşimle sürekli derin sohbetler yaptığımız bir ilişkimiz yoktu ancak bana da çocukluğunu anlatmıştı. Zorbalığa uğramıştı. Lanet olasıca kindar biriydi. Birkaç kez intikam almak için harekete geçmişti. Lily'yi korumak uğruna her şeyi yapmaya hazırdı.

Tabii içmeye devam edebildiği sürece...

Jonathan elindeki bıçakla Willow'u işaret etti. "Sanırım partilere gidiyorsun?"

"Pek sayılmaz. Sadece... benlik bir şey olduğu söylenemez."

Babamız bir parça ekmeğe tereyağı sürdü. "Bu ailenin bir alkol bağımlılığı geçmişi var," diye başladı sanki hepimize yaptığı bir konuşmaymış gibi.

Gerçek bu sikik şeyin yakınından bile geçmiyordu.

Yüzüm düşmeye başladı. Onu tanıdığım ilk andan beri kendini alkolik olarak adlandırmakta, bir sorunu olduğunu yüksek sesle kabul etmekte ve bu konu hakkında konuşmakta hep zorlanmıştı.

Konuşmaya devam etti. "Mümkünse alkolden uzak durmaya çalışmalısın. Uzun vadede daha kolay olacaktır. Bunu o yolu seçmemiş birinden dinleyebilirsin." Bıçağı bana doğrulttu. "Ryke doğru olanı yaptı."

Bu sikik iltifatla ne yapacağımı bilmiyordum. Her şeyin dışında babamla gurur duyuyordum. Bu duygu çok yoğundu. Garson su bardağımı doldururken sadece bardağa bakmakla yetindim.

Garson gittiğinde, "Ne zamandır ayıksın?" diye sordu Willow bana. Bu yüzüme karşı sorduğu ilk kişisel sorulardan biri olabilirdi. Daha önce Lo hakkında birçok soru sormuştu.

Lo ağzındaki buzu çatırdatarak çiğnedi, benimle göz teması kurmuyordu. Eğer Paris'te alkol almama neden olmasaydı, neredeyse on iki yıldır ayık olacaktım.

Bu onun lanet olasıca suçu değildi, en azından tamamen değildi. O gece neye bulaştığımı biliyordum. Bu yüzden yalnızca, "Çok uzun zamandır," demekle yetindim.

"Erken bıraktığın için o kadar zorlanmadın mı?" diye sordu.

"Yirmili yaşlarımda Lo'da olduğu gibi siktiğimin alkolüne karşı aynı derecede bir eğilimim yoktu ancak başlangıçta bırakmak zor oldu." Duygularımla başa çıkmanın bir yolu olarak alkolü kullanmıştım ve on yedi yaşımda her şeyi bitirmiştim. Atletizm ve tırmanmaya kendimi kaptırmış olmanın da isteklerime boyun eğmeme konusundaki yardımı büyüktü.

Willow'a dönerek, "Öyleyse anladın mı?" diye sordu Jonathan.

Willow başını salladı. "Evet. Aslında Lo daha önce alkolden uzak durmaktan bahsetmişti. Bizim gibi insanlar için bir bira diye bir şey olmadığını söyledi."

Lo'ya doğru "*Gerçekten mi?*" dercesine kaşlarımı kaldırdım.

Kardeşim her zamankinden mahcup bir ifadeyle omuz silkti.

Gülümsemekten kendimi alamadım. *Seninle gurur duyuyorum.*

Bana gözlerini devirdi.

Willow'un telefonu *tekrar* çaldı. Çantasını sandalyenin üzerine tekrar yerleştirdi ama telefona uzanmadı. "Alkolün tadını pek sevmiyorum, bu yüzden hiçbir zaman çok içen biri olmadım." Lily de biraz böyleydi. "Ayrıca... artık liseye ya da üniversiteye gitmiyorum, yani bir partide arkadaş baskısına maruz kalıp sarhoş olmam konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Üniversite demişken..." Willow'un tekrar titreyen telefonu Jonathan'ın sözünü kesti.

"Kusura bakmayın," diye özür dileyip çantayı kucağına aldı.

"Gerçekten *Ivy League** okullarından birine başvurmak üzerine düşünmeni istiyorum. Sana tavsiye mektubu yazacak kadar önemli birini bulabilirim, böylece sınav sonuçların ne olursa olsun o okullara kabul edilebilirsin. Princeton, hatta Pennsylvania Üniversitesi'nden bile mezun olmak ne yapmak istersen iste sana avantaj sağlayacaktır."

Willow telefonunu bulmaya çalışırken dikkati dağılmıştı. "Onu karşılayacak param yok," diye mırıldandı.

"Baba," diye araya girdi Lo. "Lanet olasıca sadaka falan istemiyor. Tamam mı? Bu işin peşini bırakmalısın. Bu onun seçimi..."

"Saçma sapan ya da aptalca olmadığı sürece tüm seçimlerinizin arkasında durabilirim. Bu ikisinin arasında bir yere denk geliyor. Neden tüm kaynaklarınızdan yararlanmayasınız ki? Tabii üniversitenin fayda sağlamayacağı bir şey yapmayı planlamıyorsan..."

Willow sonunda telefonunu bularak başını iki yana salladı. "Ben... henüz ne yapmak istediğimden emin değilim."

Jonathan kollarını iki yana açtı. "Bunu öğrenmek için *üniversiteden* daha iyi bir yol var mı?"

* Sarmaşık Ligi veya Sarmaşık Birliği, Birleşik Devletler'in New England bölgesi ve güneyindeki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu dayanışma ligidir. (ç.n.)

Kız kardeşimiz solgunlaştı. "*Üçünüzden* de hiçbir şey almak istemiyorum." Gözleri önce Lo'ya, sonra bana kaydı. Babamız konuşmadan önce, "Sadece Maine'den çıkıp kapınızı çalan bir kızım ve uzun süredir kayıp olan ağabeyleriyle babasının sırtından geçinen biri olmak istemiyorum. Bu böyle olamaz," diye ekledi.

O sikik şeyi ilk söyleyen ben oldum. "Sen sıradan bir kız değilsin. Bizim kız kardeşimizsin."

Bundan etkilenmiş olmalıydı çünkü gözlüğünün ardındaki gözleri cam gibi olmuştu.

"Yalan söylemeyeceğim," dedi babamız. "Etik kararları anlayamıyorum." Sonra gözlerini dikip bana baktı. "Tıpkı oğlumun saçma bir prensip yüzünden ilk adını değiştirmesi gibi."

Çenem kilitlendi. Bunu paraya tercih etmiştim ve o hâlâ *nedenini* anlayamıyordu. Belki hiçbir zaman anlayamayacaktı ancak ben kendimi daha iyi hissediyordum, benim için önemli olan tek şey de buydu.

"Ryke." Willow telefonunu kavradı, gözleri kocaman açılmış bir şekilde ekrana bakıyordu. "Daisy sürekli mesaj atıyor. Telefonun yanında mı?"

"Siktir." Telefonumu çıkarıp açtım. Beş cevapsız arama vardı. "*Beni ara. Seni rahatsız ettiğim için gerçekten çok üzgünüm,*" diyen daha fazla mesaj gelmişti.

Siktir. Hemen ayağa kalkıp Daisy'yi aradım.

Kimse buna itiraz etmedi. Telefonu kulağıma götürerek boydan boya camın yanındaki boş bir masaya doğru ilerledim.

Sadece çalıyordu.

Aç şu telefonu, Dais.

Bir tenis eğitmeni toplarla dolu bir arabayı kortun ortasına doğru sürüyordu. Sekiz-dokuz yaşlarındaki çocuklar küçük raketleriyle neşeyle zıplayarak ilerliyorlardı. Güneşin önüne bulutlar geçti, kortun üzerine gölgeler düştü. Telefon hâlâ çalmaya devam ediyordu.

Sesli mesaja yönlendirdiğinde onu tekrar aradım.

İkinci çalışında sonunda cevap verdi. "Ryke?" Nefes nefese kalmış gibiydi.

"Evet, benim."

Uzun, lanet bir duraksama oldu.

"Daisy," diye zorladım. Endişeden lanet olasıca aklımı kaçırmak üzereydim.

"Benimle Doktor Yoshida'nın ofisinde buluşabilir misin?" Sesi titriyordu.

İçimdeki rüzgâr durulurken elimi pencereye yasladım. "Sikik bir sorun mu var?"

Kisti patlamıştı.

Kanaması vardı.

Ameliyata girmesi gerekiyordu.

O sessiz kalmaya devam ettikçe aklımdan en kötü ihtimaller geçiyordu.

Tekrar tekrar... bir an sonra...

"Hamile olabilirim," diyerek korkunç düşüncelerimi süpürdü.

Kaskatı kesildim.

"Sen eve gelene kadar bekleyecektim ama belirsizlik bütün gün aklımı kurcalayıp durdu. Sadece... eğer yine yanlış çıkan bir testse, bilmiyorum. Sanırım bunu bir yara bandı gibi söküp atmam gerek. Seni öğle yemeğinizden alıkoymak istememiştim..."

"İyi ki bunu yaptın." Tüm baskın duygular yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Onları uzak tutmak zorundaydım. Çünkü muhtemelen yanlış çıkacaktı ve öğrendiğinde onunla olmayı tercih ederdim. Geçen sefer yıkılmıştı, yalnız kalmasını istemiyordum. "Yola çıkıyorum."

"Eğer gelemezsen anlarım..."

"Hey, sadece nefes al ya da lanet olasıca buna ihtiyacın varsa ağla. On dakika içinde orada olacağım."

Ağladığını duydum. Bu beni içten içe biraz öldürse de içinde tutmasından iyiydi. Onu sevdiğimi söyledikten sonra telefonu kapattık. Hemen masaya döndüm.

"Gitmem gerek," dedim onlara.

"Neden?" Jonathan'ın yüzünde inanılmaz şüpheci bir ifade vardı. Ona bebek sahibi olmaya çalıştığımı söylemeye hiç niyetim yoktu. Bu bilgi anında en yakın arkadaşı Greg'e giderdi.

"Daisy terapide ve kendini çok kötü hissediyor," diye yalan söyledim. Ailesi onun TSSB ve depresyon için Frederick'le görüştüğünü biliyordu.

Lo sorgulamadan anahtarlarını bana fırlattı. "Arabamı tekrar başka bir arabanın üzerine sürmemeye çalış."

"Teşekkürler." Ona ortaparmak çekemeyecek ya da "*siktir git*" diyemeyecek kadar gergindim.

"Daisy'ye selam söyle." Willow el salladı.

Başımı sallayıp ona toparlayabildiğim en iyi özür dileyen bakışımı attım. Fakat bu bakışın boktan olma olasılığı çok yüksekti. Aslında Lo'nun öğle yemeğinde arabuluculuk yapması, benim burada olmamdan çok daha iyiydi. Jonathan Hale'e neredeyse hiç olumlu yaklaşamıyordum.

Şimdi bile iyi bir insan olma belirtileri göstermesine rağmen başarısız olmasını beklemeye devam ediyordum. Bu onun hakkında mı, yoksa benim hakkımda mı daha çok şey söylüyordu bilmiyordum.

Daisy'yi düşünerek valeye doğru koşarken anahtarlar avucuma batıyordu.

Lanet olası kalbim neredeyse hiç bu kadar hızlı atmamıştı.

Ninova

BÖLÜM 38

DAISY CALLOWAY

Hastane yatağında huzursuzca kıpırdandım, gergin sessizliği bozan tek şey kâğıt hışırtısıydı. Elimdeki kâğıdın bir kısmını çoktan yırtıp kenarlarını katlayarak bir palmiye ağacına çevirmiştim.

Ryke yatağın yanında duruyordu. Saçlarımla oynuyor, başıma hafifçe masaj yapıyordu. Fakat bu bile omuzlarımdaki gerginliğin tam olarak dağılmasını sağlayamıyordu.

"Şakalarım tükendi," diye fısıldadım. Zaten çoğu ağzımdan çıkmadan sönüp gitmişti.

Kaşları hafifçe kalktı ve boşluğa düşen kalbim bir an havada asılı kaldı. "Tak tak."

Yanaklarım küçük bir gülümsemeyle gerildi. "Kim o?"

"Sikeyim." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Kimi sikeyim?" diye oyunu devam ettirdim. İçimdeki ağırlık biraz hafiflemişti.

Başını eğerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Beni," diye fısıldadı.

Gülümsemem biraz daha genişledi. "Bu tavlama repliği daha önce işe yaradı mı?"

Yüz hatlarımı inceledi, bakışları yukarı doğru kıvrılan dudaklarıma odaklandı. "Hem de çok."

İki dakika sonra gergin sessizlik yine üzerimize çöktüğünde, "Üzgünüm," dedim on beşinci kez. Evet, saymıştım. Ayrıca şu anda ağzımdan dökülen kelimeleri geri alabilmeyi diliyordum.

Ryke'ın "*sikeyim, sakın özür dileme*" şeklindeki tepkileri ya da bana attığı o karanlık, sinirli bakış bile beni durduramıyordu. Durumumuzu açıklamak gerekirse, birkaç dakika içinde Doktor Yoshida ofise geri dönecek, ya tamamen kısır olduğumu ya da en azından hamile *olmadığımı* söyleyecekti.

Yine.

Ryke'ın üvey kız kardeşi, babası ve kardeşiyle yiyeceği önemli öğle yemeğini *boşuna* mahvettiğimi biliyordum. Ona ihtiyacı olan ben değildim. Willow'un ona ihtiyacı vardı.

Aslında bu boşuna bile değildi. Çünkü *korkunç* bir haberle sonuçlanacaktı.

Kendimi şimdiye kadar yaptığım en kötü kâğıt palmiye ağacına, sonra da New York manzarasına bakarken buldum. Gökyüzünü kaplayan kasvetli bulutlar odayı karartıyordu.

"Daisy," dedi Ryke. Adımı neredeyse hırlayarak söylemişti.

Kurdum bugün beni ısıracaktı. Belki de ona izin verirdim.

İfadesi hiç yumuşamadı. "Burada olmak istiyorum."

Ağlamaktan gözlerim acıyordu. Üzgün olmaktan bıkmıştım. Yine de en azından bu duyguları dışarı vurabilmek, onları içime atmaktan daha iyi bir rahatlama sağlıyordu.

"Sadece seni hazırlamak istiyorum," dedim yavaşça. "Bundan yüzde doksan dokuz ihtimalle hiçbir şey çıkmayacak ve bunun için de özür dilerim..."

"Dur." Eliyle ağzımı kapattı. "Siktir, kes şunu." Üzgündü. Gözleri paramparça olmuş gibi bakmasına rağmen yine de kararlıydı.

Bileğini tutup elini aşağı çektim ve ağzımı serbest bıraktım. Bunu kolayca yapmama izin verdi. İşte Ryke böyle biriydi. "Ha-

mileysem farklı hissetmem gerektiğini düşünüyorum," dedim nefesimi vererek. "Hâlâ aynı hissediyorum."

Neredeyse bir yıldır hamile kalmaya çalışıyordum. Zihinsel olarak Ryke'la bir yıl daha denemeye devam edebilirdim fakat bedenimin vakti azdı. Fiziksel olarak zamanım tükeniyordu.

"Sorun değil," dedi güçlü bir sesle ama kızarmış gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. *Yorgundu.* İkimiz de gerçekten çok yorulmuştuk. "Sikeyim, ne olursa olsun sorun değil."

Başımı salladım, kâğıt palmiye elimden güçsüzce sarkıyordu.

Ryke sırtımı ovarken ofis kapısı açıldı.

Doktor Yoshida elinde bir dosyayla içeri girdi. Yüzü Connor Cobalt kadar ifadesizdi ve bu berbattı çünkü suratından hiçbir şey anlayamıyordum.

Bizi hafifçe başını sallayarak selamladı ve yakınımıza geldi. "Umarım ikiniz de iyisinizdir."

Muhtemelen haberleri görmüştü. Her yerdeydik.

DAISY CALLOWAY'İN FANTEZİLERİ:
KAÇ KERE TOPLUM İÇİNDE SEKS YAPTI?

DAISY CALLOWAY DE ABLASI GİBİ!
YENİ BİR SEKS BAĞIMLISI DOĞUYOR!

SON DAKİKA: LILY CALLOWAY & RYKE MEADOWS ARABADA SEKS YAPTI.
O KİŞİ DAISY DEĞİLDİ!

Bu en kötüsüydü.

Doktor Yoshida'nın sadece düğünle ilgili olan manşetleri gördüğünü umdum.

RAISY'NIN GİZLİ DÜĞÜNÜ!
İŞTE TÜM BİLDİKLERİMİZ!

Fazla bir şey bilmiyorlardı. Çoğu düğüne katıldığını iddia eden sahte kaynakların çıkardığı spekülasyonlardan ibaretti. Görünüşe göre, devasa bir çikolatalı pastamız vardı ve Prag'da evlenmiştik. Pasta konusunda haklı olabilirlerdi ama şehir konusunda değillerdi.

Medyayı zihnimden silmeye çalıştım ve her şey bu ana sıkışıp kaldı. Doktor Yoshida, diğer seçeneklerim hakkında konuşacaktı. Taşıyıcı anneliği önerecekti. Bunun için birkaç yıl beklemem gerekecekti. Rose fiziksel olarak yeni bir bebek için hazır olana kadar beklemeliydik.

Gözümün kenarındaki bir damla yaşı düşmeden sildim. Sabahtan beri kafamda farklı senaryolarla onun sesini duyuyordum. Kararın acısına asla tam olarak hazırlanamazdım ama en azından Ryke yanımdaydı.

Dayanağım, düşüşümü engelleyen direğimdi. "*Tekrar ayağa kalkacaksın, Daisy,*" diye hatırlattım kendime. *Sen bir Calloway kızısın.*

Ben her şeyi yapabilirdim.

Doktor Yoshida gözlüklerini burnunun üzerine itti. "İkinizin de okumasını istediğim bazı broşürler ve makaleler var."

Damarlarım buz kesti, darbeyi bekliyordum. Ryke'm kolu omuzlarımı sardı.

"Önümüzdeki aylar çok önemli olacak," dedi Doktor Yoshida. "Hamile kalmak ilk adımdı. Şimdi sırada daha büyük bir mücadele var. Bebeği sağlıklı bir şekilde doğuma kadar taşımak."

Sanki baş aşağı asılı duruyormuş gibi kan beynime hücum etti. "Anlamıyorum."

Doktor Yoshida nihayet gülümsedi. "Tebrikler, Daisy. Hamilesin."

Başımı hafifçe salladım, kötü bir şakanın içine çekiliyormuşum gibi hissediyordum. "Ben... nasıl... emin misiniz?" Yüzü-

mü derin bir şüpheyle buruşturdum, buna inanacak durumda değildim. "Bundan yüzde yüz... hayır, milyon kez emin misiniz?" Gözlerim yaşlarla doldu, sanki birazdan altımdaki halıyı çekip, "*Şaka yaptım!*" diyecekti.

Ben de sertçe düşecektim.

"Testleri yaptım," diye açıkladı. "Hiç şüphesiz hamilesin. İki haftadan biraz fazla olmuş. Yakında ilk ultrason için tekrar gelmen gerekecek. Yüksek riskli bir hamileliğin olacağından dolayı erkenden kontrol etmek istiyorum."

Kalbim deli gibi atarken doktorun sözleri içimden akıp gitti. Başımı Ryke'a çevirdim, kızarmış gözleri bir an bile benden ayrılmamıştı. Hissettiğim duyguların aynısını onda da görebiliyordum. Sonra gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü fark ettim.

Ağlıyordu.

Ryke "üç kişilik bir aile" fikri konusunda her zaman temkinli davranmış, asla açıkça sevinçten havalara uçmamıştı. Çünkü eğer bu asla gerçekleşmezse, benim yetersiz olduğumu hissetmemi ya da onun başka bir yerde elde edebileceği bir şeyi ondan esirgediğimi düşünmemi istememişti.

Bu durumun onun için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını neredeyse unutmuştum.

"Bir bebeğimiz olacak," diye fısıldadım gözlerimden yaşlar süzülürken.

Başını salladı ve daha önce hiç olmadığı kadar geniş bir şekilde gülümsedi. "Evet, Calloway. Lanet olası bir bebeğimiz olacak."

Ağlamaya devam ederken güldüm. "Tekrar söyle." Ona uzandım, ellerim gür saçlarının arasında kaybolmuştu.

Kelimelerini tekrar etti ve beni göğsüne doğru çekerek hastane yatağından kaldırıp kollarına aldı. Başım kucağma yerleşti. Zihnim saatte binlerce, hatta milyonlarca kilometre hızla dönü-

yordu. Önce başımın üstünü, ardından yanağımı öptü. Dudaklarımla buluşabilmek için hafifçe geri çekildi.

Öpüşüne aynı vahşilikle, tutkuyla ve derinlikle karşılık verdim.

Dünya gözümde bulanıklaştı.

Doktorun bahsettiği bir sonraki büyük mücadele hakkında endişelenebilirdim ama bu anı -belki de hayatımdaki tek fırsatı- korkularımla mahvetmek istemiyordum.

Karanlıktan, yabancılardan ve geceleri ortaya çıkan ürkütücü seslerden korkuyor olabilirdim. Ancak bilinmez bir gelecekten, risklerden korkmayı hiç istemiyordum. Asla sahip olmayı seçmeyeceğim *tek* korku buydu.

Hızlı öpücüğümüz yavaşladı. En sonunda dudaklarımız ayrıldığında derin derin gözlerinin içine baktım.

Bu bir sonraki bölümümüzün başlangıcıydı.

Sonraki maceramızın...

BÖLÜM 39

DAISY CALLOWAY

Su tepemizden akıyordu. İkimiz de birbirimize bu kadar yakın ve çıplakken şampuana odaklanmakta zorlanıyorduk. Ryke inanılmaz görünüyordu, su damlaları kas çizgilerinde birikiyordu. Onunla bu dar alanda olmak, kendimi daha kadınsı ve kısa hissetmeme neden oluyordu. Ryke ile duş almayı seviyordum.

Birbirimizi yıkamayı seviyordum. Bedenimi keşfetmesine izin verecek kadar rahattım ve aynısı onun için de geçerliydi. Alev alev yanan gözlerinin meme uçlarımda ve kalçalarımda gezinmesini izledim.

Gözlerimi kapatıp saçımdaki köpükleri temizlemek için başımı arkaya eğerken gülümsedim. O da yardım etti, elleri kahverengi saçlarımı tarıyordu.

Ellerinin benden ayrıldığını hissettiğimde tek gözümü açtım. Raftaki life uzanıyordu. Tekrar bana döndüğünde bir fıskiye gibi yüzüne su püskürttüm.

Her zamanki "*sikeyim*" diyen Ryke Meadows ifadesini takındı.

Çenemden aşağı su damlarken gülmeye başladım ve kahkaham gittikçe büyüdü. O da hemen gülümsedi, başparmağıyla yanağımdaki yara izini okşadı. Sıcak suyun etkisiyle iz iyice belirginleşmiş olmalıydı. Gülümsediğimi de göz önünde bulundurursak açıkça fark edildiğine emindim.

Yine de Ryke bunu seviyordu.

Hatta bu şekilde daha çok bile seviyor olabilirdi.

Parmaklarımı ıslak saçlarımın arasından geçirdim. "Karnım belli oluyor mu?" Su fayanslara çarpıyordu.

Elini karnımda gezdirdi. Altı haftalıktı, yani pek bir şişlik yoktu. Ancak dün ilk ultrasonumuz çekilmişti ve bebeğin kalp atışlarını duymuştuk. Şu ana kadar bebek Meadows hayatta ve sağlıklıydı. Cinsiyetini son ana kadar bir gizem olarak tutmaya karar vermiştik. Kötü bir şey olma ihtimaline karşı bilmemenin daha iyi olabileceğini düşünmüştük.

"Pek değil," dedi zaten bildiğim şeyi söyleyerek. "Ama lanet derecede büyüyeceksin, Dais."

"Ne kadar büyük?" Genişçe gülümsedim. Şu anda sahip olduklarımıza her gün, elimden geldiğince tutunmaya çalışıyordum.

Lifi bana fırlattığında lif yüzüme yapışarak gözlerimi kapattı.

Keskin bir nefes aldım. "Yakışıklı erkek arkadaşımı kaybettim! Neredesin, Romeo..." Kahkahalara boğulduğum için tiradımı yarıda kesmek zorunda kalmıştım. Onun da bana atacak başka bir şeyi yoktu.

Ryke lifi yüzümden çekti. "Gülen tek kişinin sen olduğunun farkındasm. Değil mi, Calloway?"

"Seni eğlendirmeye çalıştığımı kim söyledi?" Kaşlarımı aşağı yukarı oynattım. "Ben kendimi eğlendiriyorum."

Bir doksan üçlük boyuyla bana iyice yaklaştı, tehlikeli derecede çekici görünüyordu. "Ne kadar eğleniyorsun?" diye sordu. Sesi adeta "*seks*" diye bağırıyordu.

"Çok, çok eğleniyorum," diye yumuşakça nefes aldım. Kelimelerim neredeyse duşta kaybolmuştu. Başka bir life uzanıp onu yıkamaya başlamadan önce kendi lifini çıplak kollarımda gezdirdi. Diğeri kalçamdan aşağı kaydı.

Fazlasıyla rahatlamıştım, hatta neredeyse eriyordum. Cam

duş kapısı buharla buğulanmıştı. Onun vücuduna odaklandım, lifim karın kaslarının çıkıntılarında dolanıyordu.

Dudakları benimkilere yaklaştı, tam o sırada lifi bacaklarımın arasına indirdi. Hissettiğim sıcaklıkla birlikte nefesim kesildi. Ryke başımı kaldırmam için hafifçe çeneme dokunduğunda içgüdüsel olarak dudaklarımız buluşana kadar başımı yana eğdim.

Diğer eli bir saniyeliğine karnımın üzerinde durdu.

Boğazımdan hafif bir inilti çıktı. "Ryke." Dudaklarına karşı gülümsedim. "Ah..." Keskin bir nefes aldım, parmakları içime kayarken lifi yere düşürdü. *Kahretsin.* Başparmağı klitorisimi okşuyor, tüm bedenimi elektriklendiriyordu.

Başım hafifçe döndüğünde ağırlığımı ona verdim. Beni tatmin ederken aynı zamanda ayakta kalmamı sağlıyordu. İçimde daha derine hareket edebilmek için bacaklarımdan birini beline doladı.

Titreyerek büyük aletine baktım. "İçime girebilirsin," diye fısıldadım soluk soluğa.

Yüz ifadesi sertleşti ve bu yalnızca daha çok tahrik olmama neden oldu.

Omzuna doğru inlerken parmaklarımın tutuşu sıkılaştı. "Ryke," diye çığlık attım.

Kıçımı kavrarken aletinin sertleşmesini izledim. *Aman Tanrım.* Ona doğru boşaldım, muhtemelen şu zamana kadar en hızlı boşaldığım andı.

Sıcaklamış olsam da duş sayesinde terlememiştim.

Beni tekrar öptüğünde, "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Eskisi kadar seks yapmamamız." Son zamanlarda bunu merak etmeye başlamıştım. Geçtiğimiz dört hafta içinde bu durum oldukça azalmıştı. Birkaç kez mastürbasyon yaptığını da duymuştum.

"Hayır, Dais." Parmaklarını duşun altında yıkadı. "Il tuo piacere è il mio." *Senin zevkin, benim zevkimdir.* Sadece ciddi anlamda tahrik olduğum zamanlarda benimle seks yapmak istiyordu.

Ağzımı açıp şaşırmış gibi yaptım. "İtalyanca biliyor musun?"

Beni hafifçe iterek sırtımı fayans duvara yasladı. Kahkaha attığımda gülümsedi. Önümde dizlerinin üzerine çökmek üzereydi ama ben ondan önce davrandım.

"Callow..."

"Bunu istiyorum," diye itiraz ettim. Çıplak kalçalarına tutunuyordum, aleti tam ağzımın önündeydi. Ona oral seks yapmayalı uzun zaman olmuştu. Ablalarıma sakso çekmekten hoşlanmadığımı söylemiştim ve bu gerçeği Ryke da duymuştu. Bu yüzden şimdi ne zaman bunu yapmayı denesem, *nefret ettiğimi* sandığını düşünüyordum.

"Bu sikik şeyden nefret ediyorsun," diye karşılık verdi. *İşte.* Beni ayağa kaldırmaya çalıştı.

Benden daha güçlüydü. Ellerimi göğsüne yerleştirdim. "Bir teorim var."

"Lanet teorinden şimdiden nefret ediyorum."

"Sakso çekmek zamanla güzelleşiyor."

"Hayır," diye karşılık verdi. "Sikerler, hayır. Siktir. *Hayır.*"

Kaşlarımı çattım. "Peki ya o zamanlar hoşlanmıyorsam ama şimdi yapmak gerçekten hoşuma gidecekse?" Bu mantığın onun üzerinde işe yaramaya başladığını görebiliyordum, belki de sadece gerçekten azgındı. Ciddi ciddi düşünmek için duraksadı.

Sonra bana "*ne boktan bahsediyorsun*" bakışını attı. "Hayır."

Kahretsin.

Kollarımı göğsümde kavuşturup tekrar fayans duvara yaslandım. "O zaman beni becersen iyi edersin," dedim bacaklarımı açarak. "Sen tatmin olana kadar ben tatmin olmayacağım, bebeğim."

Kaşlarını çattı, karanlık ve sert bakışları üzerimdeydi. "Seni

yalayacağım, Calloway. *Tekrar* boşalacaksın, ondan sonra lanet olasıca içine gireceğim."

Dudaklarım kıvrıldı. "Bir daha söyle."

Tam ağzını açtığı sırada başka bir ses banyoya doldu.

"Daisy!" diye bağırdı Price.

Gözlerim büyüdü, Ryke buğulanmış camlara doğru öfkeli bir bakış attı. Onun banyonun *içinde* olamayacağını biliyordum. "Kapıyı kilitledim," dedim Ryke'a. O anda Price kapıyı tıklatarak bunu doğruladı.

Ryke biraz olsun gevşedi ve alçak sesle, "Onu sen mi çağırdın?" diye sordu.

"Hayır," dedim hemen. "Sen?"

"Sikeyim, kesinlikle hayır." Dışarı çıktığımız zamanlarda özellikle Price'ı geride bırakıyorduk. Sadece ultrason ve doktor randevularına giderken değil, "*Büyük & Cesur Takip*"lere giderken de onu davetsiz bir arkadaş gibi ekmiştik. Özellikle otoparktaki polis olayından sonra mesaj attığında kendimi neredeyse kötü hissetmiştim.

Para cezası almanızı ve gazeteciler tarafından videoya çekilmenizi engelleyebilirdim. Lütfen bir dahaki sefere yanınızda beni de götürün. Ayrı bir arabada sizi takip edebilirim. Bunun için buradayım. – Price

Ona güvenmek istesem de korkuyordum. İnsanlara kollarımızı açtığımız için çok fazla yara almıştık ve bir koruma her şeyi görürdü. Her şeyi duyardı. Her şeyi bilirdi.

Babamın duymasını ya da bilmesini istemediğim şeyleri... Bebek haberini annemle babama düğünden *sonra* söylemeye karar vermiştik. O zaman on haftalık hamile olacaktım, karnım çok fazla belli olmayacaktı. Eğer daha önce söylersem, babamın düğüne gelmemesinden korkuyordum.

Bir şey fark etmiştim.

Ben de sevdiklerimi incitebilecek haberleri vermekte en az Ryke kadar kötüydüm. Sanırım bu ikimizin ortak noktasıydı.

Kapıyı daha şiddetli çalarak, "Daisy!" diye seslendi Price tekrar.

Duşu kapattım, Ryke da dışarı çıktı. Peşinden gittiğimde bana koyu yeşil bir havlu fırlattı. Tahta kapının ardından, "Ne oldu?" diye sordum Price'a. Aceleyle kurulanıp havluyu göğsüme sardım.

"Düğün programına ihtiyacım var! Az önce benim dışımdaki *tüm* korumaların programı aldığını öğrendim!"

Düğün programı son derece gizli tutuluyordu. Şu ana kadar verilen herkese bunların *asla* çoğaltılmaması, başkalarıyla paylaşılmaması ya da internete yüklenmemesi tembih edilmişti. Bunlar sadece fiziksel kâğıt parçalarıydı ve Price'a daha fazla bilgi vermek konusunda sürekli oyalanıyorduk.

Ryke ona *hiç* güvenmiyordu. Basına bilgi sızdıracağını düşünüyordu, en azından en büyük endişesinin bu olduğu söylenebilirdi.

"Bekle!" diye seslendim. Midem biraz bulanmaya başlamıştı, fazla buhar yüzünden başım dönüyordu.

"Burada bekleyeceğim!"

Ryke kaşlarını çatıp havlusunu beline gevşekçe sardı. Bana baktığında ifadesi yumuşamıştı. "İyi misin?" diye sordu alnıma dokunarak.

Son haftalarda çok sık kusuyordum. Sabah bulantıları berbat olsa da bebeğin iyi olduğunun fiziksel bir işareti olduğu için bu durumu seviyordum.

Mide bulantımı bastırıp başımı salladım, ardından tamamen bambaşka bir nedenden dolayı rengimin solduğunu hissettim. "Sanırım sonogramımız şifoniyerin üzerindeydi," diye fısıldadım. Bebeğimizin grimsi ultrason fotoğrafı...

"Siktir," diye küfretti beni beklerken. "Kıyafetlerini getirmemi ister misin?"

Başımı iki yana sallayıp havluyu göğsüme daha sıkı sardım. "İyiyim." Rahatsız hissetseydim bunu Ryke'a söylerdim.

Kapıyı açtığında banyonun buharı dışarı taştı. Coconut kuyruğunu sallayarak odanın girişinde bir ileri bir geri yürüyordu.

Price'a hiç havlamamıştı.

Bu tuhaftı, değil mi?

Mavi bir gömlek ile lacivert bir pantolon giyen Price, minderinde yarısı yenmiş bir kâse mısır gevreği bulunan hasır koltuğumuzun yanında duruyordu. Bakışları sadece gözlerimdeydi. Tamamen profesyonel davranıyor, vücuduma bakmıyordu.

"Neden programı diğer korumalarla aynı zamanda almadım?" diye sordu. Sürekli onu atlattığımız için sinirlenmişti. Bize kızmakta, öfkelenmekte haklı olsa da sadece kendimizi korumaya çalışıyorduk.

Bakışlarım şifoniyere kaydı, ultrason fotoğrafı düz bir şekilde oradaydı. Price'm durduğu yerden onu görebileceğini sanmıyordum.

Ryke, Price'a yaklaştı. "Greg sana güveniyor olabilir ama her yerde sürekli takip ettiğin kişi o değil."

Price bu konuşmanın daha önce yapıldığını belirtircesine sıkıntıyla iç geçirdi. Aynı şeyleri daha önce de konuşmuştuk ama hepimizin ne kadar yara aldığını anlaması mümkün bile değildi. Ryke'ın öz annesi onun canını yakmıştı. Benim arkadaşlarım bana aynısını yapmıştı. Ryke üniversitedeki arkadaşlarıyla bile konuşmayı kesmek zorunda kalmıştı çünkü basma hikâyeler anlatıp duruyorlardı. Bir kız *boxer*'larını eBay'de satmıştı.

Çürük elmaları ancak ısırdıktan sonra fark ettiğimiz bir gerçeklikte kimin çürük elma olduğunu nasıl anlayabilirdik? Bunları ısırmaktan, ardından kusmak istemekten bıkmıştım.

"Konu da bu zaten. Sizi hiçbir yerde takip etmiyorum. Buna izin vermiyorsunuz." Price bana baktı. "Eski koruman Mikey geri gelmeyecek ve birine ihtiyacın var. Bu yüzden bana diğer-

leri gibi davranmanız gerekiyor. Bana da onlarla aynı zamanda, hatta *daha öncesinde* bir program verilmeliydi. Ben *senin* korumanım."

Hemen pes etmemeye çalışsam da kendimi çok kötü hissediyordum.

"Hey," dedi Ryke sert bir sesle. "Bu sikik bir muhasebeciyi işe almakla aynı değil. Tedbirli olmak için *her türlü* hakkımız var. Özellikle de seni işe alanın biz olmadığımız düşünülürse."

Şifoniyere doğru ilerledim. Birkaç parça kıyafet alırken sonogramı da saklayabileceğimi düşünmüştüm.

Tabii ki Price da peşimden geldi. "Daha ne kanıtlamam gerekiyor? Yılbaşında Daisy'ye yardım ettim. Hayvanat bahçesindeki gibi birçok olayı büyümeden yatıştırabilirdim."

Dirseğimi sonogramın üzerine koyup ona döndüm. "Sadece bana biraz alan tanımanı istiyorum. Nefes almam için bana fırsat ver."

Birkaç adım geriledi. "Bu yeterli mi?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

Başımı salladım. "Evet."

Ryke da şifoniyere yaklaşıp koyu yeşil bir *boxer* çıkardı. Bana doğru eğilip alçak bir sesle, "Siktiğimin programını düğünden bir gün önce verirsek, sızdırmak için daha az zamanı olur," diye fısıldadı.

Sonogramı gizlice iç çamaşır çekmeceme kaydırdım. "Şimdi verirsek de iyi bir test olur," diye karşılık verdim.

Ryke söylediğimi düşünürken iç çamaşırını giydi. Price'ın varlığını umursamıyordu.

Coconut ayaklarımın çevresinde zıplıyor, büyük yuvarlak mavi gözleriyle bana gülümsüyordu.

"Programı şimdi alabilir miyim?" diye sordu Price. "Hangi ülkeye gittiğimizi bile bilmiyorum."

Ryke başını sallayarak programları sakladığımız gömme

dolabı işaret etti. Kararımızı vermiştik. Bir tane getirmek için dolaba ilerledim.

O sırada Price'a, "Greg sana görüşmeniz sırasında tuhaf sikik bir şey sordu mu?" dedi Ryke.

"Tuhaf derken neyi kastediyorsunuz?"

Ryke hâlâ Price'ı bizi ayırmak için tutmuş olabileceği ihtimalini düşünüyordu. "Özel hayatın hakkında."

Giyinme odasının ışığını açıp yerdeki karton kutuların içinde programı ararken bile dışarıdaki konuşmaları net bir şekilde duyabiliyordum. Özellikle Price içgüdüsel olarak bana biraz daha yaklaştığı için zor olmuyordu.

"Kayak yapmayı ve su sporlarını sevip sevmediğimi sordu. Ayrıca yükseklik korkumun olup olmadığını ve yeni şeyler denemeye istekli olup olmadığımı öğrenmek istedi." Duraksadı. "Tabii ki bekâr olup olmadığımı, geçmiş ilişkilerimi de sordu..."

"Ne?" diye kükredi Ryke.

"Anlamıyorsun," dedi Price kolayca. "Korumaları ünlülerle eşleştirmek, çöpçatanlık yapmak gibidir. Daisy'nin bağımsız, bekâr bir yaşam tarzı var. Alınma."

Ryke'ın öfkeden kudurduğunu hissedebiliyordum.

Programa uzanırken tereddüt ettim.

"Biz sikik bir açık ilişki yaşamıyoruz," diye karşılık verdi Ryke. "O *bana* bağlı. Bekâr değil! Onun ablasını becermiyorum!" Öfkeden deliye dönmüştü. Giyinme odasından dışarı baktım, boynundaki damarlar belirginleşmişti. Tüm bu söylentilerin -gerçekte onunla birlikte olmadığım, kolayca başka bir erkeğe geçebileceğim söylentilerinin- onu bu kadar rahatsız ettiğini hiç düşünmemiştim.

Belki o bile şimdiye kadar bunun farkında değildi.

Price tartışmadan korkmuş gibi görünmüyordu, bu muhtemelen bir koruma için iyi bir özellikti. Gerginliği azaltmak adına ellerini kaldırdı. "Öyle demek istemedim. Sadece *hareket ha-*

linde yaşadığını kastetmiştim. Benim gibi bekâr ve birine bağlı olmayan biriyle iyi eşleşiyor çünkü böylece gitmemiz gereken her yere özgürce gidebiliyorum. Üç çocuğu ve bir karısı olan Garth size asla ayak uyduramaz."

Ryke tıraşsız çenesini ovuşturduktan sonra omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

"*Yine de ona programı vermeli miyiz?*" diye sordum gözlerimle. Bu karar ikimizi de ilgilendiriyordu ve kendini rahat hissetmeyecekse bunu yapamazdım.

Ryke bir an düşündü, ardından başıyla onayladı.

Korumama vermek üzere düğün programımızı aldım. Bunu yaparken içimden sessizce yalvarıyordum. *Lütfen, kalbimizi kırma.*

BÖLÜM 40

DAISY CALLOWAY

Çıkmaya yeni başladığımızda, mısır koçanları bize tanıklık ederken Ryke bana ne istediğimi sormuştu. O mısır tarlasında ona verdiğim cevap zihnimde yankılanıyordu. *"Çok geç olmadan birine tamamen bağlı olmak ve evlenmek istiyorum. Bebek de istiyorum. Belki üç tane. Aynı zamanda seyahat etmek, dünyanın yedi harikasını görmek, tüplü dalış yapmak, Costa Rica'daki şelalenin altında durmak ve seni öpmek istiyorum."*

Onun cevabını hatırladığımda gülümsedim. *O sırayla değil.*

Gerçekten de o sırayla olmamıştı ama bana istediğim her şeyi vermeye başlamıştı.

Peru'daki nefes kesici dağa bakarken aklımdan geçen şeyler bunlardı. Gri ve kahverengi kayaların üstü yosunlarla kaplanmıştı. Prova yemeğimizin manzarası Machu Picchu'ydu. Uçsuz bucaksız yeşil çimenlerin üzerine uzun bir ahşap masa kurulmuş, özel ve muhteşem bir ortam oluşturulmuştu. Kulübe geride kalmış, yeşillikler arasında kaybolmuştu.

Yarın tam burada evlenecektim.

Dünyanın Yeni Yedi Harikası'ndan birinde.

Böyle bir yerde evlendiğimiz için çok şanslıydık, bu gerçeği bir an bile aklımdan çıkarmıyordum. Ryke ve ben ailelerimizden düğün hediyesi yerine, en sevdiğimiz hayır kurumlarına

bağışta bulunmalarını istemiştik. Yine de birkaç kişinin kurallarımızı çiğneyip her ikisini de yapacağından şüpheleniyordum.

Ayrıca şimdiye kadar paparazziler de ortaya çıkmamıştı. Bu durum Price'a biraz daha fazla güvenmeme yardımcı olsa bile tüm o "bekâr ve bağımsız" konuşmasından sonra Ryke hâlâ tetikteydi. Beni koruyordu.

Hava kararırken etrafımızdaki meşale alevleri titriyordu. Sam, Poppy ve Connor'la birlikte ebeveynlerim de nadir bulunan *Merlot** şişelerinden üç tanesini bitirmişti. Herkes rahatlamış, bolca tavuk ve biftekle karnını tıka basa doyurmuştu. Yanında iki kere fırınlanmış peynirli makarna vardı. Tatlılarımızı yavaşça yedik, çikolatadan hoşlanmayanlar için menüde iki farklı seçenek vardı.

Lo çilekli tatlısını rekor sürede bitirmişti.

Bense sadece sıcak *brownie* deneyimimi mümkün olduğunca uzun süre yaşamak istiyordum.

Lo arkasına yaslandığında tahta sandalyesi gıcırdadı. "Artık resmileşti." Başını ağabeyine doğru eğdi. "Sen doğuştan delisin." Çimenlerin üzerindeki projektör, fotoğrafları büyük beyaz bir ekrana yansıtıyordu. Sergilenen en yeni fotoğrafta, kızıl bir uçurumdan tek eliyle sarkan küçük bir Ryke vardı. İple bağlı, koşum takımı olsa da yedi ya da sekiz yaşından daha büyük olamazdı.

"Doğuştan vahşi," diye takıldım genişleyen gülümsememle. Belki başka bir dünyada olsaydık, o kadar küçükken de arkadaş olurduk. Onun yaşma daha yakın olurdum. Onunla büyüsem hayat daha eğlenceli olabilirdi.

Sandalyemin arkasındaki kolu aniden omuzlarıma düştü.

Basit dokunuşu, yakınlığı, o karanlık ve gizemli bakışlarının karşısında kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Gergin

* Bir şarap çeşididir. (ç.n.)

Nirvana

enerji içimde çalkalanırken ayaklarımı popomun altına çektim. Çok garip bir duyguydu. İlk randevuda karnında uçuşan kelebekler hissetmeye benziyordu.

Bu adamın -bir doksan üç boyunda, düşünceli, erkeksi, koruyucu ve çok şefkatli bu adamın- yanında olmak bile kalp atışlarımı iki katına çıkarıyordu. Sanki parmakları kolumun derisini ilk kez okşuyordu. Sanki gözleri ilk kez üzerimde geziniyor, delici bakışlarını ilk defa bana yöneltiyordu.

Ensemdeki tüyler ürperdi. Elektrik yüklüydüm. Beni aydınlatıyor, bu gece tamamen ışıl ışıl parlamama neden oluyordu.

Sana dokunuyor.

Müstakbel kocan sana dokunuyor, Daisy.

Ne kadar aptalca bir düşünceydi. Yine de içimdeki her şeyi altüst ediyordu.

Masanın karşısında *brownie*'sini hızla yerken, "Hey, bunu hatırlıyorum," dedi Sully. *Çikolata severler kazanacaktı.* Çatalıyla ekranı işaret etti. "Fotoğrafı eğitmenimiz çekmişti, beni de çok güzel kırpmış."

"Sen kayışları bağlıyordun ve benden çok gerideydin," diye hatırlattı Ryke.

Sully başını iki yana salladı. Dağınık kızıl saçları da onunla birlikte sallanmıştı. "Bu çok açık bir kızıl ayrımcılığıydı. Yirmi yıl geçmesine rağmen hâlâ gerçeklerle yüzleşemiyorsun, dostum."

"Gerçekler mi?" Gülümsedim.

"Öyle bir şey yok," dedi Ryke.

Sully parmağını kaldırıp bir bardak su içti. Ryke'ın çocukluğuna açılan tek kapı Sully olduğundan, herkes dikkatle onun konuşmasını bekliyordu.

"Gerçek şu," dedi Sully. "Eğitmenimiz beni hep başka bir tırmanıcıyla eşleştirirdi."

"Çünkü lanet derecede sıskaydın ve senin iki katın büyüklü-

günde birini yönlendirecek kadar yetenekli olduğundan emin değildi."

Sully bu defa çatalını Ryke'a doğrulttu. "Gördünüz mü? Bu da *sıskalara* yapılan ayrımcılık. Asla rahat bir nefes alamıyorum."

Ryke masadakilere hitap etti. "Sully'nin sizi kandırmasına izin vermeyin. Kendimiz seçebildiğimiz zamanlarda, geleneksel ve spor tırmanışları için hep önce birbirimizi seçerdik."

Sully tatlısından bir lokma daha alırken sırıttı. Düğün törenimizin bir parçası olduğu için çok mutluydum. Sully bugün veya yarın dünyanın öbür ucunda olabileceği, kalbi onu nereye götürürse oraya gideceğinden dolayı Ryke biraz endişeliydi. Neyse ki kalbi onu bu hafta bizimle birlikte Peru'ya getirmişti.

Slayt gösterisindeki fotoğraf değişti. Ben buna Daisy Calloway'in Altıncı Cadılar Bayramı diyordum. Elimde bir torba şeker, gri bıyığım, tek camlı gözlüğüm ve sarı pantolon takımım bana göre tam bir moda harikasıydı. En azından aklımda öyleydi.

"Tam olarak ne olmaya çalışmışsın?" diye sordu Ryke. Öne eğilip fotoğrafın köşesine bakmaya çalıştı. "Bu Rose mu?"

İnce, kırmızı bir elbise giymiş olan Rose kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Dördüncü merdivende arkamda dururken bana ters ters bakıyordu.

"Başka kim olabilir ki?" diye çıkıştı Rose.

"Şeytanın ta kendisi," dedi Lo.

"O resimde korkutucu görünüyorsun," diye araya girdi Lily. "Normalden daha korkutucu."

Rose ellerini iyice şişen karnına koydu, koyu mavi elbisesi otuz haftalık hamile vücuduna tam oturmuştu. Bu hafta topuklu giydiği son hafta olacağını söylemişti çünkü artık ayakları acımaya başlamıştı. Yine de kendine duyduğu sonsuz güven asla azalmıyordu. Sanki doğmamış bebekleri onun savaş zırhı

ve paha biçilmez mücevherleriydi. Onu yoran, bir sandalyeye oturmaya zorlayan hiçbir şey olamazdı.

Yorulduğunda ya da midesi bulandığında bile -ki bu hamileliği sırasında sık sık olmuştu- keskin bakışları ve dik duruşu *"Kazanan biz olacağız, küçük gremlinler,"* diyordu.

Sanki ona karşı değil de onunla birlikte savaşıyorlardı.

Doktor uçağa binmesine onay verdiği için çok mutluydum, böylece burada benimle birlikte olabilmişti.

Rose sarı-yeşil gözlerini Lily'ye dikti. "O gece topuğum kırıldığından dolayı kızgın görünüyordum."

"Belki on üç yaşındakiler topuklu ayakkabı giymemelidir," diye karşılık verdi Lo.

"Belki de yirmi altı yaşındaki Loren Hale isimli adamlar çenesini kapatmalıdır," dedi Rose. Ardından "*sana dersini verdim*" dercesine saçlarını savurdu.

Neredeyse vermişti. "Topuğunu kıran ben değildim, *Bayan Scarlett*," ded Lo.

Ryke'ın yüz hatları farkındalıkla aydınlanırken bana döndü. "*Albay Mustard* mı olmuştun?"

Başımla onayladım. "Ekibimizde bir *Bayan Peacock** da vardı ama en yakın arkadaşının doğum günü olduğu için son anda bizi ekti." Lily'ye doğru kaşlarımı oynattım ve Lo'ya gülümsedim.

İkisi de birbirlerine o günü hatırlıyormuş gibi bir bakış attılar. Lily'nin on birinci, Lo'nun on ikinci Cadılar Bayramı'ydı. Benimle şeker toplamaya gitmeyi kabul eden tek kişi Rose olmuştu. Kırılan topuğuna rağmen ikimizin de eğlendiğini hatırlıyordum. *Starbust* ve *Skittles*'larımı** onun tüm çikolatalarıyla takas etmiştim.

Masada karşılıklı otururken Connor, Rose'a Fransızca bir soru sordu.

---

* *Bayan Scarlett, Albay Mustard* ve *Bayan Peacock* 1985 yapımı kara komedi/gizem türündeki *Clue* filminin kurgusal karakterlerdir. (ç.n.)

** Şekerleme markalarıdır. (ç.n.)

Tercüme etmesi için Ryke'a döndüm. Fazlasıyla meraklı, biraz da endişeliydim. Yalnızca hamileliğinin bu kadar ilerlediği bir dönemde burada mümkün olduğunca rahat hissetmesini istiyordum.

"Ona 'Te sens-tu malade?' diye sordu. Bu da '*Miden bulanıyor mu?*' anlamına geliyor."

İkimiz de Rose'un cevabını izledik. "Pas aujourd'hui."

Ryke bana fısıldadı. "*Bugün değil.*"

Bu sabah kahvaltıda Connor'ın, Rose'un boynuna masaj yaptığını görmüştüm. Şu an yan yana oturuyor olsalar, muhtemelen onun tüm hamilelik sıkıntılarını dindirirdi.

Ryke hafifçe geriye yaslandı ama pürüzlü eli kolumda aşağı yukarı hareket etmeye devam ediyordu. Ürperirken tüm vücudumun karıncalandığını hissettim. Beklentinin verdiği heyecan beni tamamen ele geçirmişti.

"İyi misin?" diye fısıldadı başını eğerek.

Evleniyoruz.

Başım hafifçe dönerken Ryke üşüdüğümü düşünüp kolumu tekrar okşadı.

Herkes yeni bir fotoğrafa karşı kahkaha atmaya başladı. On yaşındaki Rose, beş santimlik topuklu ayakkabılarıyla dört yaşındaki beni kırmızı bir oyuncak vagonun içinde taşıyordu. Sekiz yaşındaki küçük Lily, çimenlerin üzerinde bitkin bir halde yatarken Lo saçından bir parça ot ayıklıyordu. Fotoğrafta eksik ön dişim rahatlıkla görünecek kadar geniş gülümsüyordum.

Ryke'a sessizce cevap verdim. "Sadece heyecanlıyım." O kadar heyecanlıydım ki, ne zaman göz göze gelsek şapşal gibi gülümsüyordum. Başım dönüyordu.

Onun gülümsemesi de genişledi. "Aşkından hasta olmuş gibi görünüyorsun, Calloway." Saçlarımı karıştırdı.

"Bence en iyi hastalık türü de bu." Yanaklarım acıyordu, kendimi tutamıyordum.

Şarap kadehine çarpan bir bıçağın *çın çın çın* sesi dikkatimi başka yöne çekti. Babama. *Merlot* nedeniyle pembeleşen yanaklarıyla masadan kalktı. "Aileler yatmadan önce bir süredir üzerinde çalıştığımız bir sürprizi paylaşmak istiyorum. Umarım gelecek, Ryke ve Daisy için daha güzel sürprizlerle dolu olur."

İroni masadaki çoğu kişinin gözünden kaçmamıştı.

Annem, babam, Jonathan ve belki de dokuz yaşındaki Maria hariç herkes birbirine kaçamak bakışlar attı. Karnımda bir sürpriz sakladığımı ve on haftadır orada pişmekte olduğunun çok net farkındalardı.

Ablalarıma söylediğimde ağlamışlardı ama bu sürprizin babam için "iyi" bir sürpriz olduğundan emin değildim. Özellikle Poppy ve Rose'un vücutlarının gerildiğini fark ettim. Aklımdan geçen tek bir düşünce vardı. *Lütfen kimse bu haberi ağzından kaçırmasın. Düğünümden bir gün önce olmaz.*

Babamın duraksaması Loren Hale için fazla uzun sürmüştü.

"Sürpriz ne?" diye sordu. "Hepimiz pislik milyonerler mi olacağız? Ah, bekle..." Kuru bir şekilde gülümsedi.

"Milyarder," diye düzeltti Connor. En iyi arkadaşının yanında otururken gözlerinin içine bakıyordu.

Lo alaycı bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Benim kâr marjımın seninkinden daha büyük olduğunun farkındasm. Değil mi, aşkım?"

Connor sırıttı. "Benimki her zaman daha büyüktür, sevgilim." Ardından göz kırptı.

Jonathan titrek meşale ışığında ikisini dikkatlice izlerken düşündüğümden daha rahat görünüyordu. Connor ve Lo'nun *yalnızca* arkadaş oldukları belliydi ve ikisi de kendinden emindi.

"Sürpriz ne, baba?" diye sorup dikkatimi tekrar ona çevirdim.

Bana gülümsediğinde ona karşılık verdim. İçimdeki o coşkulu heyecan hâlâ sürüyordu.

"Ağustos ayında hep birlikte ailecek Utah'a gideceğimizi umuyordum."

Bir yerde bir eksiklik olmalıydı. Çünkü Peru'ya yapılan bu gezi, buradaki herkesle birlikte zaten bir aile tatili sayılırdı. Ayrıca ağustos önümüzdeki aydı.

"Utah'ta ne var ki?" diye sordu Lo. Yüzü hafifçe gerilmişti. Uzun zaman önce Utah'a yaptığımız son yolculukta olanları hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Orada yaşanan yoğun "kardeşçe" yumruklaşmaları...

Şaşırtıcı bir şekilde cevap veren Ryke oldu. "Zion Ulusal Parkı."

Sully, o parkta ne olduğunu biliyormuş gibi gülümsedi. Ryke'a, "*Beni de götür,*" dedi dudaklarını oynatarak.

Ryke gözlerini devirdi ama başıyla onayladı. Hafif gülümsemesi, "*Bu sikik soruyu sormana gerek var mı? Tabii ki sen de geliyorsun,*" gibi bir anlam taşıyordu.

Çatalıyla *brownie*'sini dürterek, "Ben hâlâ hiçbir şey anlamadım," dedi Lily.

Babama dönerek, "Haklıyım, değil mi?" diye sordu Ryke. İkisi de aralarında iyi bir enerji yakalamış gibi görünüyordu.

Rahatlamış bir şekilde sandalyemde arkama yaslandım. İçimdeki kelebeklerin canlı kalmasına izin verdim.

Babam masada kalan kişilere açıkladı. "*Fizzle*, Ryke'ın Çöl Kalkanı'nda serbest solo tırmanışı yapmasını istiyor. Herkes destek olmak için katılırsa, bu *son derece* cömert olan teklifi kabul etmeye daha meyilli olacağını biliyoruz."

"Aptallık etme. Söz konusu para oldukça iyi, ayrıca gözlerin kapalı bile yapabileceğin bir tırmanış," diye ekledi Jonathan.

"İlk olarak ben sikik bir aptal değilim," dedi Ryke. Çenesi gerilmişti. "İkincisi, aynı bölgede bulunan Ay Işığı Tepesi çok daha iyi bir tırmanma alanı. Çöl Kalkanı'ndan daha yüksek." Bu uçurumlar hakkında önceki tekliflerde olduğu kadar savunmacı olmadığını ses tonundan anlayabiliyordum.

Daha önce bana "bu düpedüz sikik bir intihar" dediği bir bölgeden bahsetmiş ve güvenliği olmadan kayalığa asla adım bile atmayacağını söylemişti.

Ebeveynlerimize dönerek, "Haklı sayılır," dedi Sully.

Jonathan gözlerini kısarak Ryke'a baktı. "Ay Işığı Tepesi berbat bir isim ve oraya çoktan serbest solo tırmanış yaptın."

Sam araya girdi. "*Fizzle* senin için yeni bir kaya yüzeyi istiyor ve Çöl Kalkanı ne olursa olsun 300 metre yüksekliğinde."

Lo boşalan çilekli tatlı tabağını ittirdi. "Tanrı aşkına, düğünden önce bunu konuşmak zorunda mıyız?"

"Evet," dedi tüm ebeveynler hep bir ağızdan.

"Bu konuyu ailece konuşup bir karara varmamız gerekiyor," diye açıkladı annem. Bu mesele gerçekten bir süredir gündemde olsa da ben sadece bugünün ve yarının mutlu geçmesini istiyordum.

Ryke konuyu orada kapattı. "Serbest solo tırmanışından önce Sully ile bir hafta hazırlanmam gerekiyor."

"Ne için?" diye sordu babam.

Sully hemen cevap verdi. "Ryke'ın tırmanış rotasını temizlemesine yardım edeceğim ve birkaç kez birlikte tırmanacağız. Bana ödeme yapmanıza gerek yok..."

"Sul," dedi Ryke. "Bu bir *iş*. Tabii ki siktiğimin ödemesi yapılacak."

Sully gülümsedi. "Evet ama bedavaya da yapardım."

Babam son noktayı koyma amacıyla Ryke'a döndü. "O zaman ağustosta ailenle birlikte Çöl Kalkanı'na gidiyorsun?"

Ryke'ın gözleri daha da parladı ve başını salladı. "Anlaştık."

Babam kadehini kaldırdı, biz de aynısını yaparak içtik. Ryke seçtikleri kayalık hakkında gerçekten mutlu görünüyordu, hatta heyecanlı olduğunu bile söyleyebilirdim.

Babam yerine oturduğunda yüzü şarabın etkisiyle kızarmış annem söze girdi. "Geceyi bitirmeden önce başka sürprizi olan var mı?"

Bilmesi mümkün değildi.

Değil mi?

"Bebeğin cinsiyetini öğrendiniz mi?" diye sordu Sam.

Bir bıçak tabağa düştü. Bunu Rose'a söylediğini düşünmüştüm ama hayır, Poppy'nin kocası gözlerimin içine bakıyordu. Ağzı yavaşça açılırken Poppy'nin "*dur, kes şunu, bu konuyu hemen kapat*" anlamına gelen hareketini fark ettiğinde hızla kendini toparladı.

"Boş verin," dedi hızlıca.

Cesaretimi toplayıp annemle babama bir bakış attım.

Annemin gözleri kocaman açılmıştı, boğuluyormuş gibi elini boğazına götürmüştü. Babamsa en az masa örtüsü kadar solgundu.

"Sürpriz," dedim titrek bir neşeyle. "Hamileyim." *Lütfen kızmayın.*

Zorlu bir kalabalıktı. Masaya ölüm sessizliği hâkimdi. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Ryke beni iyice kendine çekerek rahatlatmaya çalıştı. Sandalyelerimiz neredeyse bir bank gibi birleşmişti.

Annem şimdi de parmaklarını ağzına götürmüştü. "Emin misiniz?" diye sordu.

Tekrar başımı salladım. "On haftalık."

Anında ayağa kalktı, kimlerin bildiğini bile sormamıştı. Dolu gözleriyle sandalyemin arkasına geçerek beni yandan kucakladı, hatta yanağıma bir öpücük bile kondurdu. Çünkü hamile kalamayacağımı sanıyordu. "Senin adına çok mutluyum, tatlım." Saçımı okşadığında sulanmaya başlayan gözlerimi ovuşturdum. Annemin tepkisi beni fazlasıyla duygulandırmıştı.

Babamsa hâlâ şok içindeydi. *Sanırım.* "Nasıl... ben senin bunu yapamayacağını sanıyordum..."

"Sikik bir yıldır deniyoruz," diye açıkladı Ryke. Artık saklayacak bir şeyimiz yoktu. Gerçekten bunu yapıyorduk. Düğünümüzden hemen önce...

Gerçekten ama gerçekten deliydik.

BÖLÜM 41

DAISY CALLOWAY

Babam önce yavaşça, ardından daha hızlı bir şekilde başını iki yana sallamaya başladı. "Daha yirmi bir yaşmdasm, Daisy."

O yirmili yaşlarının başında Poppy'yi dünyaya getirmişti ama bunu asla kabul etmezdi. Şöyle derdi. *"O çok ayrı bir durum. O zamanlar Fizzle imparatorluğunu kurmuştum. Sağlam, gelişen bir kariyerim vardı. Senin hiçbir şeyin yok."*

Konuşmaya devam etti. "Önünde çocuk sahibi olacağm *upuzun* bir hayat var. Sen hiç böyle bir kız olmadın. Hiçbir zaman evde oturup bir bebeğe bakacak türden bir kız olmadın." *Hiçbir zaman* korkunç derecede güçlü bir kelimeydi.

Tüm ablalarım beni savunmak için aynı anda konuşmaya başladı, sesleri birbirine karışıyordu.

Kelimeleri tam olarak seçemesem de Rose parmağıyla beni işaret ediyordu, sarı-yeşil delici bakışları babamızın üzerindeydi.

Gürültüyü keserek, "Hey!" diye bağırdı Ryke sertçe. Herkes hemen sustu. "Sikeyim, bırakın da Daisy konuşsun."

Rose biraz mahcup bir ifadeyle bana bakıp eliyle devam etmemi işaret etti.

"Hazırım," dedim babama. "Ayrıca ben tek bir kalıba sığacak türden bir kız değilim. Sadece uçurumdan atlayan Daisy Cal-

loway değilim. Can yeleği olmadan okyanusa dalan Daisy Calloway'den ibaret de değilim. Ben bunlardan çok daha fazlasıyım ve bir aile istiyorum." Gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. "Bir çocuğum olsun istiyorum. Sırf yapabildiği için bana gülümseyecek küçük bir kız ya da erkek." Vermek istediğim koşulsuz sevgiyi ve paylaşmak istediğim mutluluğu çok uzaklarda da olsa neredeyse görebiliyordum. Üstelik bu sadece basit bir hayaldi.

Bir hamakta uzanan Ryke'ı görüyordum. Ben de yanında uzanıyordum. Bebeğimiz kollarımızdaydı.

Mutluyduk.

Neden buna sahip olamıyordum? Neden sadece bazı kızlar, bazı şeyler için 'yaratılmış' gibi görünüyordu? Anne olmak istemek kötü bir şey olmamalıydı. Sadece bir kariyer sahibi olmak istemek kötü bir şey olmamalıydı. Her ikisi için de çabalamak ya da hiçbir şey için çabalamamak da kötü bir şey olmamalıydı.

Hepimiz yalnızca olmak *istediğimiz* kişiler olmalıydık.

"Sana nasıl bir sonraki trendi isteyen küçük bir kız olmadığımı ya da bir ay sonra bebek istemeyi tamamen bırakmayacağımı göstereceğimi bilmiyorum. Geçtiğimiz yılda olsaydık, fikrimi değiştirebilirdim. Çok daha kolay olurdu çünkü..." Gözlerimi sildim. "Çünkü bu noktaya ulaşmak *çok zordu*."

Babam elini dudaklarına götürdü. Üzgün müydü, yoksa şok içinde miydi anlayamıyordum. Ryke'a döndü.

Dikkatini tekrar üzerime çekerek, "Hayır," dedim hızlıca. "Bu en az onun olduğu kadar *benim* de seçimimdi. Beni hiçbir şeye ikna etmek zorunda kalmadı."

Sadece taklalar atan ve yolda oyuncak arabalar yarıştıran bir kız olarak tanımlanmıyorum. Beni duyuyor musun, baba? Lütfen.

Kucağındaki peçeteye bakıyordu.

"Bir kamp kuruyorum," dedim bir anda. Masadakiler toplu-ca keskin bir nefes aldılar. Akıllarından geçeni neredeyse duyu-

yordum *İsa aşkına, Daisy. Babana lanet olasıca bir kalp krizi mi geçirtmeye çalışıyorsun?* Tamam, muhtemelen sadece Lo böyle düşünmüştü.

"Ne?" diye sordu babam.

"Genç kızlar ve erkekler için bir yaz kampı. Kulübeler şu anda inşa ediliyor."

Yüzü endişeyle soldu. "Güven fonunu kullanmadın..."

"Modellikten kazandığım tüm parayı kullandım ama sorumluluk sahibiyim ve bazı hedeflerim var." Bunun ona bebek meselesinden daha cazip geleceğini düşünmüştüm.

Onun yerine, beyni patlamak üzereymiş gibi alnına dokundu.

Annem sandalyemden uzaklaşıp aceleyle babamın yanına gitti. "Bunu Philadelphia'ya döndüğümüzde konuşalım." Onun da yaz kampı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak sanırım hamileliğime fazlasıyla sevindiği için bu konuya fazla önem vermemişti. "Sabah erken kalkacağız, Greg. Hadi artık içeri geçelim." Ayağa kalkmasına yardımcı olduğunda Jonathan da ayaklanarak onlarla birlikte masadan ayrıldı.

Saat ondu.

"İyi geceler," dedi babam herkese. Ardından bakışları bana kaydı. "Sonra konuşalım mı?"

Onaylayıcı birkaç kelime mırıldandım.

"Hiçbir sikik şey mahvolmadı," diye fısıldadı Ryke kulağına.

Düğünümüzün hâlâ hayal ettiğimiz gibi olacağına inanmaya çalışarak başımı salladım. *Zaten öyle olacaktı. Aynen öyle.*

Babam ve Jonathan giderken annem bir an için oyalandı.

"Sen de çok geç saatlere kadar uyanık kalmamalısın." Nişanlıma, "*değerli küçük Daisy'mi gece yarısından sonra uyanık tutma, Bay Meadows*" diyen bir bakış atmıştı.

Annem bunu böyle ifade etmezdi ama kafamda kulağa hoş geliyordu. Kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Yarın evleniyorsun, Daisy.

Yarın hayatının en mutlu günlerinden biri olacak.

Kelebekler, geri dönün.

"Siktiğimin gecesini birlikte geçirmeyeceğiz," dedi Ryke kendini savunmak için.

Bunu söyleme şekli karşısmda gülümsedim. Parmakları saçlarımın arasında kaybolurken midem kasıldı. İyi duygular yüzündendi. Herkes düğünden önceki gece "geleneği" konusunda beni uyarıp durmuştu ve ayrı odalarda kalma teorisi biraz hoşuma gitmişti.

Sırf yabancı bir yerde olduğumuz için bile gerçeklik teoriden daha korkutucu olabiliyordu. Masanın altına bir bakış attım...

Coconut oradaydı, Sully'nin ayaklarının yakınında uyuyordu. Onu çok sevmişti. Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi o güzel bebek mavisi gözlerini açtı.

"Merhaba," diye fısıldadım. *Sen de burada olduğun için çok mutluyum.*

Kendimi güvende hissetmeme yardımcı oluyordu.

"Greg'e haber veririm," dedi annem. Huysuz kocasını 'iyi' haberlerle yatıştırmaya gidiyormuş gibi konuşmuştu. "Yarınki törene kimler geliyor?"

Ryke gerçekten güvendiğimiz birkaç dostumuzu sıraladı. *Garrison, Frederick, büyükannem ve büyükbabam (yolculuğa çıkabilecek kadar iyi durumda olanlar) ve Eddie. Ryke'in Costa Rica'daki tırmanıcı arkadaşlarından biriydi ve sadece İspanyolca konuşuyordu.*

Yanımızdan ayrılmadan önce, "Tebrikler, Daisy," dedi annem. Tekrar gülümseyerek benim gülümsememin de ortaya çıkmasına neden oldu. Kulübeye doğru yürümesini izledim.

Masada Willow, Sully, ablalarım, onların kocaları ve çocukları kalmıştı. Jane ve Moffy mama sandalyelerinde esniyordu, Maria ise tatlılar geldiğinden beri uyuyordu. Yanağını babasının koluna yaslamıştı.

"Çok özür dilerim, Daisy," dedi Sam hemen. "Sandım ki... neden bilmiyorum ama ona çoktan söylediğini düşündüm." Gerçekten üzgün görünüyordu, suçlu hissettiği belliydi.

"Gelecek Noel'de çorabına kömür koyarsak şaşırma," dedi Lo.

Kahkaha attım.

Dudaklarımdan çıkan içten sesle birlikte tüm masa rahatlamış gibi görünüyordu.

Ryke beni dikkatle izliyordu. Şu anda bunu aşmak zorundaydım. Babamla daha sonra, yatmadan önce konuşacaktım. Ona aynı şeyleri özel olarak anlatacaktım.

Ryke'a doğru omuz silktim. "Neyse o, değil mi?"

"Öyle," dedi sertçe. Bana her zaman babamın hislerini değiştiremeyeceğimi söylemişti. *Hangi sikik şeyi hissediyorsa onu hissedecek.*

Sanırım sadece kendi adıma konuşabildiğim için mutluydum. Başka kimsenin bunu yapmasma gerek kalmamıştı.

Poppy aniden nefesini tuttu, parmaklarını ağzına götürmüştü. Telefonundaki bir şey karşısında sarsılmış görünüyordu. "Aman Tanrım."

Rose telefonu elinden çekip aldı, bakışları gergindi.

Dikkat dağınıklığından memnundum. Aynı zamanda bana biraz hareket etme fırsatı da vermişti. Yerimden fırlayıp masanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

"Ne oldu?" Lily sandalyesini Rose'a yaklaştırdı.

Erkeklerin hepsi birbirine bir şeyler söylüyordu, ablalarımın tarafında oturan *Sully* bile konuşmaya katıldı.

Dizilerin ve filmlerin bizi kandırmasına izin vermememiz gerekiyordu.

Erkekler de en az kızlar kadar sırlarını paylaşıyordu.

Rose'un gözleri alışılmadık bir neşeyle parlıyordu. Ellerimi sandalyesine koyarak arkasında durdum ama çatal bıçaklarını tabağına fırlatan Lo'yu duymamla sıçradım, dikkatim dağılmıştı.

"Yine *Forbes*'a mı çıktın?" diye sordu. "Yoksa şeytan sonunda seni veliahtı mı ilan etti?"

Ablamın sarı-yeşil gözleri Lo'nun alnında bir delik açıyordu. "Git ve tatlını yerken boğul."

"*Forbes*'a mı çıktın?" diye sordu Sam içtenlikle.

Lo başını yana eğdi. "Gerçekten, nerelerdeydin? Makale çıktığından beri en az on beş kopyasını bastırdı. Gecenin bir yarısı onları kapının altından atmamasına şaşırdım."

Connor araya girdi. "*Forbes*'un *30 Yaş Altı 30* listesinde yer almak nadir ve prestijli bir başarıdır. Tüm bu gösterişi hak ediyor."

Rose gülümsemeye başladı.

Connor ona Fransızca bir şeyler söylediğinde hemen Rose'un sandalyesinin yanına diz çöktüm. "Ne dedi?"

Rose bana "*kirli zeminde ne halt ediyorsun*" diyen bir bakış attı. Çimlerin üzerinde olsam da Rose için beton, toprak, çim... hepsi aynıydı.

Bana söyleyeceğini umarak ona gözlerimi kırpıştırdım. "Lütfen..."

"Benimle gurur duyduğunu söyledi," diye fısıldadı.

Lily, Rose'un gözlerini devirmesine neden olan bir *ayyy* sesi çıkardı. Connor bile bu yıl *Forbes*'un listesinde yer almamıştı. Fark yaratanlar için tasarlanan bu liste, Rose'un dünyanın dört bir yanındaki genç kadınlara ilham verdiğini ve onları etkilediğini kanıtlıyordu.

Rose telefonu Connor'a doğru salladı. Sadece kilit ekranı görünüyordu, onunla Fransızca bir şeyler konuştu. Son söylediği kulağa bir soru gibi geliyordu.

O anda dank etti.

Bu Connor hakkındaydı.

Lily, Willow ve bana bakarak, "Bir araya gelin," dedi Rose. Connor paylaşmasına onay verdiğine göre bizim de oradakini görmemize izin vardı.

Poppy ve Rose'un sandalyesi arasına sıkışarak dizlerimi yumuşak çimlere dayadım. Sarı askılı elbisem lekelenmemişti. böyle bir şey olsaydı muhtemelen en çok Rose rahatsız olurdu.

Lily gözlerini kısmış, Rose'un elinin ardında sakladığı telefonuna bakıyordu. "Kötü bir şey mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Poppy ve Rose aynı anda.

Rose yine gülmekle sırıtmak arasında kaldığını belli eden o bakışı attı.

Connor bir kez daha Fransızca bir şey söyleyip kendi telefonunu çıkardı. Bütün erkekler de onun etrafında toplanmaya başlamıştı. Sully bile ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı ve Connor'ın omzunun üzerinden telefonuna baktı. Maria, Sam'in hareketleri karşısında esneyerek *brownie*'sini karıştırdı.

Rose elini ekrandan çekmeden önce Sam ve Ryke, Rose ve Poppy'nin eğlencesinin kaynağını bizden önce Connor'ın telefonunda görerek inledi.

Rose ondan önce davrandıkları için sinirlenmişti ve Connor'ın memnuniyeti resmen mantar gibi tüm masaya yayılmıştı. "*Senden nefret ediyorum,*" dedi Rose dudaklarını oynatarak.

"*Beni seviyorsun,*" diye aynı şekilde karşılık verdi Connor.

Ablamın omzunu dürttüm. "Rose?" *Birbirlerinin* dikkatini başka kimsenin yapamayacağı kadar dağıtıyorlardı.

Ünlü Takipçisi'nin bir haberiyle aydınlanan ekranı gösterdi.

Aman Tanrım.

Çenem yavaşça düştü.

Lily'nin havaalanında, şaşkın gözlerle Maximoff Hale'i taşırken çekilmiş fotoğrafının hemen altında Connor Cobalt'ın bir fotoğrafı yer alıyordu. Limuzininden iniyordu, üzerinde rahat siyah bir pantolon ve mavi bir gömlek vardı. Peru'ya giden özel jette böyle giyindiği için bu kıyafetleri hatırlıyordum.

Bu fotoğraf birkaç gün önce havaalanında çekilmiş olmalıydı.

Fotoğrafta Connor'ın kasıklarının tam etrafına çizilmiş sarı bir çember vardı.

Manşet ise şöyleydi:

CONNOR COBALT'IN PENİSİ PANTOLONU İÇİN ÇOK BÜYÜK.

Kahkaha atmaya başladığımda Lily ve Willow da hemen bana katıldı. Karnıma kramplar girene kadar güldüm.

İkinci bir fotoğraf daha vardı. Bu defa kasıklarına yakınlaştırılmıştı ve çıkıntının dış hatları *oldukça* netti. Connor'ın bu fotoğraftan dolayı rahatsız olmayacağını ya da onun kişisel sınırlarını aşmadığını bildiğimiz için bu komikti.

Rose bir anlığına Twitter'a girdi. Poppy'nin akışının düşen bu fotoğraf için deliye dönen Coballoway hayranlarıyla dolduğunu görünce şaşırdım. Bu hesapları takip ediyor olmalıydı.

@rosecoballoway
@rosecobalt
@connorcalcium
@ConnorCockbalt
@connorcobaltx
@caball0way
@cobaltconnor
@rosescalloway
@RoseCallowoah
@rosecalloways
@connrcobalt
@coballway
@msrosecalloway

Hayranlardan gelen yoğun, ortak bir tepki vardı. *BİLİYORDUM #kocam*

Lo uzun bir ıslık çaldı. "Önce Ryke, şimdi de Connor. İkinizin de canavar gibi aletleri olduğunu çoktan bilmeseydim, biraz kötü hissedebilirdim."

Sam doğruldu. "Bu gitme vaktimizin geldiğini söylüyor, Maria." Ayağa kalkmasını işaret etti.

"Ne? Bunları daha önce de duydum, baba." *Brownie*'sinden bir lokma daha aldı.

"Harika." Sam, Lo'ya bir bakış attı.

Lo göğsüne dokundu. "Kameralara otuz santimlik aletimle yakalanan ben değilim..."

Maria'yı işaret ederek, "Tamam, tamam," diye sözünü kesti Sam. Ancak dudaklarında titreşen gülümsemeyi görebiliyordum.

Maria annesine döndü. "Otuz santim büyük mü, anne?"

Hay aksi.

Masaya tam bir sessizlik hâkim olurken Connor parmaklarını dudaklarına bastırmıştı, milyon dolarlık sırıtışı görülmeye değerdi.

Poppy kahkaha atmak üzereydi, Sam ise sıkıntıyla gözlerini ovuşturuyordu. "Bunu daha sonra konuşacağız ama şimdi yatağa gitmeliyiz. Yarın erken kalkmamız gerekiyor."

Maria isteksizce ayağa kalktı, anne ve babasıyla ayrılırken tatlısını da yanında götürmeyi ihmal etmedi. Böylece geriye... sayamayacağım kadar çok kişi kalmıştı.

Böyle olmasını seviyordum. Hepimiz, hep birlikte buradaydık.

"Gerçekten o kadar büyük değilsin, değil mi?" diye sordu Sully. Sesinde "*hadi dostum, söyle bakalım*" diyen bir ifade vardı.

"Öyle olsaydım, gerçekten şaşırtıcı olur muydu?" dedi Connor.

"Hayır." Hemen hemen dört kişi aynı anda konuşmuştu, çoğumuz aynı sonuca varmıştık. Connor Cobalt erkekler arasında bir tanrıydı, bu yüzden tanrı gibi bir penisi de olabilirdi.

Ayaklarını Sam'in yanındaki boş sandalyeye uzatırken, "Bunun için senin adına sinirlenmeli miyim?" diye sordu Lo. Bizim yaşadıklarımızdan çok farklı değildi. Garip kesimli bir elbiseyi sutyensiz giydiğimde göğüslerimin yan tarafının fotoğraflarını çekmişlerdi.

O zaman bunun hakkında fazla düşünmemiştim. Sadece oje almak için markete uğramıştım.

Connor başını iki yana salladı. "Bu konuda hiçbir şey hissetmiyorum ama sen illa bir şeyler hissetmek istiyorsun, bu duygunun huşu ve *hayranlık* arasında bir şey olmasını tercih ederim."

"Ben huşuluyum ve hayran kaldım," dedi Sully araya girerek.

"Huşuluyum diye bir kelime yok," diye düzeltti Connor.

"Siktir git," dedi Ryke.

"Dur bir saniye." Sully düşüncelerini toparlayıp Ryke'a döndü. "Bu sana da mı oldu?"

Ryke arkasındaki Sully'yi görebilmek için başını geriye çevirmek zorunda kaldı. "Evet ama benimki Nutty'yi sikik sitede gezdirirken oldu."

"Eşofman giyerken," diye ekledi Lo. "İç çamaşırsız. Piton tamamen ortadaydı."

O fotoğrafı çok iyi hatırlıyordum.

Manşet şöyle atılmıştı:

RYKE MEADOWS'UN PENİSİ

Bu da Connor'ın egoist manşetini daha da komik hale getiriyordu.

"Benim sikimde değil," dedi Ryke. "Ama bunu hangi erkeklere yaptıkları konusunda dikkatli olmalılar. Çünkü illaki umursayanlar olacaktır ve bu boku izin almadan yayınlamaları doğru değil."

Rose su bardağını kaldırdı. "Şerefe," dedi söylediklerini onaylayarak.

Hepimiz içkilerimizi alıp tekrar tokuşturduk. Ortamın havası daha iyiydi, daha neşeliydi ve enerjilerimizle uğulduyordu. Willow'un sandalyesinin yanında dururken bakışlarım, en az Ryke'ın gözlerinin benim üzerimde dolaştığı kadar onun üzerinde dolaşıyordu.

"İçeri geçmeden önce bir şey söylemek istiyorum." Lo elinde su bardağıyla ayağa kalktı. "Merak etmeyin, başka sikik bir sürpriz gelmeyecek."

Havayı yumuşatanın Lo olacağı kimin aklına gelirdi?

Gülümsediğimde herkes yavaşça sessizleşti. Peru'nun uçsuz bucaksız topraklarında esen rüzgâr gerçekten duyulabilen tek sesti.

Lo önce ağabeyini, sonra beni işaret etti. "İnsanların ruh eşlerini bulmak için *gerçekten* çok uzun bir zaman harcadıklarını duymuştum."

Lily'nin omzunu sıktım. Küçüklüğünden beri ruh eşinin kollarındaydı.

"Sizin için de yeterince uzun sürdü, değil mi?" dedi Lo. "Bunda benim payım olmadığı söylenemez. Ama bilmenizi istiyorum ki, bu söyleyeceğim çürüyen kalbimin derinliklerinden geliyor. İkinizi de gerçekten seviyorum ve mükemmel olan *tek* dünya Ryke'ın, Daisy'nin yanında ve Daisy'nin de Ryke'ın yanında durduğu bir dünyadır. Bunun dışındaki her şey çok yanlış hissettiriyor. Bunu unutmayın, olur mu?"

Gözlerim doldu.

Unutmayacağım, Lo.

Kemiklerimi titreten ve hayatımın her günü *yaşadığımı* haykıran türden bir aşkı unutmak imkânsızdı.

BÖLÜM 42

DAISY CALLOWAY

Lily ve Rose otelin koridorunda, Ryke'ın odasının yanında oyalanıyorlardı. "Saat bir olmadan gelin odasmda olacağım, söz veriyorum," dedim ablalarıma.

İkisi de yarın canlı ve neşeli Daisy yerine, zombi Daisy'ye dönüşecekmişim gibi temkinli bir bakışma yaşadı. Ancak unuttukları bir şey vardı. "Ben kısa aralıklarla uyumaya alışkınım ama siz değilsiniz, benim yüzümden uykusuz kalmayın. Lütfen."

Zaten otuz dakikamı babamla konuşarak geçirmiştim. Çoğunlukla içten ve sessizdi, çok fazla itiraz etmemişti. Bu yüzden onu yarınki törende göreceğimi biliyordum.

Bir özür olarak babamdan benimle mihraba yürümesini rica edecektim ama Ryke *ve* Rose bunu sadece gerçekten istiyorsam yapmam gerektiğini söylemişlerdi. Babamın kendini iyi hissetmesi için yapmamalıydım.

Bu yüzden ondan böyle bir şey istemedim. Kararımı haftalar önce söylemiştim. O zamanlar bunu sorun etmemiş gibi görünmüştü. Mesele babamı yeterince sevmemem değildi, sadece kendimi özgürce Ryke'a teslim etme fikrini seviyordum. Başkasının onayına değil, sadece kendi kalbime ve sesime güvenerek...

Ninova

Ryke da koridordaydı. Kapısının önünde, elinde anahtar kartıyla dimdik duruyordu. "Daisy'nin sikik odamda o kadar uzun süre kalmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden endişelenmeyin."

"Gördünüz mü?" diyerek kollarımı iki yana açtım. Zaten uyuyabileceğimi sanmıyordum, yarının heyecanı ve beklentisiyle içim kıpır kıpırdı.

İmalı bir sesle, "Bu gece... o *şeyi* yapmamız gerekiyor," dedi Rose. "Gece bire kadar dönmüş ol ki, yarın sabahtan önce halledecek vaktimiz olsun."

Gülümsememi bastıramayarak başımı salladım.

"Ne sikik şeyi?"

"Gizli şeyler," dedi Lily. Ardından Rose'la kol kola girip bensiz gelin odasına doğru yürüdüler.

Yakında ben de onlara katılacaktım.

Sadece öncesinde yapmam gereken bir şey vardı.

Ryke odasının kilidini açtı ve içeri girmem için kapıyı açık tuttu. Süite girer girmez hemen ahşap şifoniyerin üzerindeki seyahat çantasını karıştırmaya başladım. Göz ucuyla Ryke'ın tişörtünü başının üzerinden çekip çıkardığını görebiliyordum. Yalnızca deneyimli dağcıların sahip olabileceği, kusursuz kaslı vücudu gözlerimin önündeydi.

İçimdeki heyecan dalga dalga yükseldi. Neredeyse kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Onu izlediğimi saklamıyordum, bu yüzden baktığımı yakaladığında sadece daha çok gülümsedim.

Onu izlemeyi sevdiğimi bildiği için bana doğru kaşlarını kaldırdı. "Bu sikik yer çok sıcak."

Kafam karışmış gibi yaptım. "Ben bunun Ryke Meadows striptiz gösterisinin başlangıcı olduğunu sanmıştım."

"Hayır," diye belirtse de tişörtünü yüzüme fırlattı.

Bir kahkaha atıp aramaya devam ettim ancak bulamıyor-

dum. "Uyumak istersen sorun yok, anlarım. Bu fikri her zaman rafa kaldırabileceğimizi biliyorsun. Bu bir zorunluluk değil."

Ryke o sert "*benimle bu konuda tartışmaya girme*" tavrına büründü. "Bunu yapmak istiyorum, Calloway," diye cevap verdi. Uzun adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatmasını izledim. Sonra çantasının fermuarım açtı ve taşınabilir hoparlörü çıkardı. Tam istediğim şeydi.

Yakınlığı midemdeki kelebekleri iki katına çıkarıyordu. Ardından hoparlörü prize taktı. Bunu neredeyse yanıma almayı unutacaktım ama Rose benim için uzun bir seyahat listesi hazırlamıştı.

Genellikle diş fırçası ya da iç çamaşırı unutmayı hiç umursamazdım. Hepsi toparlanma sürecimin bir parçasıydı. Yolculuğa gelmesi kaderinde olan şeyler benimle gelirdi. Eğer önemli bir şeyi unuttuysam da ona alternatifler bulmaktan keyif alırdım.

Rose bu teorimden hoşlanmamıştı. En azından düğünüm için, bu yüzden de liste burada devreye girmişti.

O sessiz anın sıcaklığıyla elbisemin alt kısmını kavrayıp çekiştirerek çıkardım ve yere fırlattım. Sarı pamuklu iç çamaşırım, çiçek desenli sutyenimle kalmıştım.

Ryke'ın gözleri bir an için vücudumda gezindikten sonra karnımın üzerinde durdu.

On haftalık bebeğimin oluşturduğu şişlik çok küçük olsa da kıyafetler olmadan kesinlikle fark ediliyordu. Herhangi yoğun bir duygu yüzeye çıkmadan önce gözlerini tekrar benimkilere çevirdi.

Yüzüme muzip bir gülümseme yayıldı. "Bu sikik yer gerçekten çok sıcak." Onunla yarı çıplak olma fikri hoşuma gidiyordu. Gözlerimdeki heyecanı görmüş olmalıydı, gerçek bir cevap istemedi. Yalnızca panjurları hızla kapatmaya başladı, lambanın ışığının sıcak parıltısı otel odasını aydınlatıyordu.

Telefonumu hoparlöre taktım ve şarkıları karışık çalacak şe-

kilde ayarladım. Rasgele bir şarkının çalmasını beklerken resmen şarkı seçimiyle rulet oynuyordum.

Son perdeyi de kapattığında, "Hazır mısın?" diye sordum. Topuklarımın üzerinde ileri geri sallanıp duruyordum. Huzursuz ve gergin olsam da aynı zamanda hafiflemiş hissediyordum. Ayrıca heyecanlıydım. Bu anın ateşlenmesine *hazırdım*, hatta belki de alevler çoktan yanmaya başlamıştı.

Ryke başını sallayarak otel odasının ortasına döndü. Bir yanında düğmeli bir kanepe, diğer yanında açık gri nevresimli bir kral yatağı vardı. Duvarlar ise yumuşak altın tonundaydı.

Çalan şarkıyı tam olarak tanımlayamıyordum. Hızlı ile yavaş arasında, alternatif bir parçaya benziyordu.

Aramızdaki boşluğu gözlerimle ölçtüm. On adımlık mesafeydi.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir taş heykel gibi dimdik duruyordu.

Gülümsemeye devam ettim çünkü onu çok seviyordum. "*Siktir, ben dans etmem,*" dediğinde bile her bir parçasını seviyordum. Bu durum onu tanıdığım yıllar boyunca defalarca kanıtlanmıştı. Ryke konserlerde, kutlamalarda ve düğünlerde tuğla gibi kaskatı kesilirdi. Bu nedenle ilk dansımız için pratik yapmak istemesi büyük bir olaydı.

Aynı şekilde benim de Lily, Lo ve bir valsi kusursuzca yapabilen Rose kadar iyi bir dansçı *olmadığım* kanıtlanmıştı. Sosyete balolarında aklım çoğu zaman başka yerlere kayardı. Ritme göre zıplamaktan ileri gidemeyen biriydim ve bu eşli danslar için pek ideal bir durum değildi. Kısacası ben de Ryke'la aynı durumdaydım.

"Pekâlâ," diyerek müstakbel kocama yaklaştım. Ona doğru süzülürken gözleri bir an bile üzerimden ayrılmadı. "Biraz gevşememiz gerek." Ellerinden birini tutmama izin verip kavuşturduğu kollarını indirdi.

Onun eli ile benimki arasındaki farklara odaklandım. Onunki çok daha büyüktü, avuç içleri benimkine göre daha nasırlı ve sertti. Sırf ben istediğim için dizlerinin üzerine çökecek adam gözlerime bakıyordu. Bana göz kulak olan, beni asla suistimal etmeyen, bana asla baskı yapmayan ve benden asla faydalanmayan bir adamdı. Bana tahmin bile edemeyeceğim kadar saygılı davranmıştı.

Kanın hızla damarlarımda dolaştığını neredeyse hissedebiliyordum. Karşımdaki bu adamdan çok ama çok etkileniyordum.

"Şimdi diğer kolun," dedim yumuşak bir nefesle. Diğer elini kavradığımda sert ve gergin duruşu çözülmeye başladı. "İşte burada duracaklar." Ellerini omuzlarıma koydum.

Neredeyse gülümseyecekti, karanlık gözlerinde bir pırıltı vardır.

"Ne?" Engel olamadığım gülümsemem yanaklarımı acıtıyordu, sığ bir nefes aldım. Şimdiden nefesimi kesiyordu ve sadece birlikte nasıl dans edeceğimizi çözmeye çalışıyorduk.

İlk defa.

Hareketleriyle cevap verdi. Elleri omuzlarımdan bileklerime kaydı, tutuşu güçlü ve kendinden emindi. Sonra kollarımı kaldırarak *kendi* omuzlarına yerleştirdi.

Dizlerim kendiliğinden büküldüğünde, ayak parmaklarımın ucunda hafifçe sıçradım. O ise hâlâ kaskatı olsa da artık yüzünde belirgin bir gülümseme vardı.

Büyük, sert elleri belimi kavrayana kadar vücudumdan aşağı kaydı. Bir anlığına nefesim kesildi. Teninin tenimdeki baskısı içimi öyle ısıtıyordu ki, dudaklarımdan keskin bir nefes çıktı. Beni kendine çekerek göğsünü benimkine bastırdı. Kalplerimizin ritmi birbirine karışıyordu.

Nasıl dans edileceği, hareket edileceği veya sadece nasıl var olunacağı konusunda doğru ya da yanlış bir yol olmadığını biliyorduk. Bu yüzden acele etmeden, içimizden geldiği gibi hare-

ket ettik. Muhtemelen hiç konuşmadan, müziğin bedenlerimizi sarmasına izin verecektik.

Sonra...

Sonra şarkı değişti. Tanıdık melodi kulaklarımıza dolarken ikimiz de derin bir nefes aldık.

Bu şarkı bana hep Ryke'ı hatırlatıyordu.

The Temper Trap'in *"Sweet Disposition"* şarkısı odayı yumuşak ve güzel melodisiyle dolduruyordu.

Ela rengi ışıltılarla parlayan kahverengi gözleri beni delip geçiyordu. Daha düşünmeme, nefes bile almama fırsat olmadan hareket ettik. İlk adımını attı, beni yönlendiriyordu. Sonra diğer ayağını attı. Bunlar karmaşık, profesyonel hareketler değildi. Birdenbire evrendeki en iyi dans edebilen çifte dönüşmemiştik. Kendine güveni ve gücü sayesinde ne yöne gideceğini tahmin edebiliyordum. Hiç tereddüt etmeden ona uyum sağladım.

Güldüm. Nefesim kesilmişti. Birlikte hareket ederken sanki onu kovalıyormuşum ya da o beni kovalıyormuş gibi hissediyordum. Havada süzülen hisler bir rüzgâr tüneli misali içime doluyordu.

Eli belimdeydi. Bacaklarım onunkilere sürtünüyordu. Ciğerlerim genişledi.

Ayaklarımız hiç durmuyordu. Kalplerimiz birbirini hiç bırakmıyordu.

Ryke'ın her küçük hareketi, hayatımızın ve sevgimizin büyüklüğünü taşıyordu. Kanım damarlarımda çılgınca akarken gözlerinde aynı ateşi görebiliyordum.

Şarkının sözleri içimi titretiyordu, artık sadece dans etmiyorduk. Çılgınca dönüyorduk. Göz göze, birbirine ait olan iki vahşi yaratık gibi hareket ediyorduk. Zamanın sonuna dek...

Beni geriye doğru yatırdı ve bir anda bıraktı. Vücudum boşluğa *düştü*, hava ciğerlerimden hızla çekildi ama yere çakılmadan hemen önce beni yakaladı. Göğsüm hızla inip kalkıyordu,

kaslı kollarına sıkıca tutunuyordum. Daha kendimi toparlayamadan beni tekrar yukarı kaldırdı. Saçlarım her yöne savrulmuş, nefesim düzensizleşmişti. Az önce bir hız treninden inmiş gibi hissediyordum.

Şarkının temposu yavaşladığında Ryke saç tellerimi yanaklarımdan uzaklaştırdı, nefeslerimiz derinleşmişti. Parmaklarımı gür saçlarında gezdirdim, ardından kollarım omuzlarına düştü.

Tekrar hareket ediyorduk.

Gülümsedim. Gülümsemem kocamandı, hayatla doluydu.

Sonra şarkının doruk noktası geldi.

Beni bir kez daha, bu sefer daha aşağı eğdi. Bu defa hâlâ beni tutuyordu. Ciğerlerim resmen içimde parçalara ayrılmıştı. Etrafımdaki tüm dünya hissettiğim aşkla köreldi. Boynunu sıkıca kavradım.

Eğer düşersem, o da benimle düşerdi.

Yüzündeki yoğun duygu, içindeki şefkat ve derin bağlılık, kalbimin davul ritimlerinden daha güçlü bir şekilde çarpmasına neden oldu. Bakışları beni adeta sevgiyle ve hayranlıkla sarıp sarmalıyordu. İçimde parlayan ışığı söndürmek imkânsızdı. Yavaşça, dikkatlice sırtımı zemine yatırdı. Kolu yanağımın yanında duruyordu.

Benim kurdum.

Benim her şeyim.

Şarkı biterken dudaklarımdan bir nefes uzaktaydı. "Sikeyim, sana sırılsıklam âşığım," dedi yumuşacık bir sesle.

Dirseklerimden güç alarak dudaklarına yaklaştım. İnsanlar aşkı tarif edemeyeceğimizi söylüyordu ama benim bir teorim vardı. Öznel bir teoriydi. Peki insanlar aşkın bana nasıl hissettirdiğini bilmek isterler miydi?

Hem nefes almak hem de boğulmaktı. Ağlamak ve gülmekti. Özlemek ve kaybolmaktı. Daha büyük bir acı hissetmek, daha büyük bir hayat yaşamak demekti. *Her an.* En küçük, en önemsiz görünen anlarda bile...

Ryke'la hepsini hissetmiştim.

Kalbimin hızla atmasına neden olan tek şey yalnızca çılgınca, deli dolu anlar değildi. Asıl mesele birlikte geçirdiğimiz o küçücük, akla bile gelmeyecek zamanlardı. Gülümsemelerimiz, gözyaşlarımızdı. Hareket eden ya da hareketsiz kalan bedenlerimizdi. Yalnız ruhlarımızın birlikte dolduğu o anlardı...

Onunla hiç olmadığı kadar vahşi ve özgür yaşamış, hiç olmadığı kadar derinden sevmiştim.

Bu kelimeleri söylemek için dudaklarımı aralasam da Ryke anlıyormuşçasına başını salladı. *Görüyorum, Dais.* Bunu gözlerimde görüyordu. Ona sırılsıklam âşıktım. Beni nazikçe öptü ve sadece, "*İşte budur,*" diye düşünebildim.

İlk dansımız.

"Bu an bizim, değil mi?" diye fısıldadım dudaklarına karşı. Bunu başka kimseyle paylaşmak istemiyordum. Sonunda kendimizi yerde bulmuştuk. Tıpkı hayvanlar gibi davranıyorduk. Gülümsediğimde başparmağı yanağımdaki uzun yara izini okşadı.

Hayatının geri kalanını yerde, tam burada, benimle sarmaş dolaş bir şekilde geçirebilecekmiş gibi görünüyordu. Başını salladı. "Bu an tamamen bizim," dedi dudaklarıma doğru.

Parmaklarımı tekrar saçında gezdirdim. "O kadar mutluyum ki, çığlık atabilirim."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "O zaman çığlık at, Calloway."

Onun yerine ulumaya başladım. O da bana katıldı. Birlikte uluduğumuzda dünyamın kesinlikle, bütünüyle tamamlandığını hissettim.

BÖLÜM 43

RYKE MEADOWS

Saat sabahın 06:02'siydi.

Güneş, Machu Picchu'nun keskin dağ zirvesinin arkasından yükselmeye başlamıştı. Karanlık gökyüzü yumuşak mavilerle aydınlanıyordu. Yeşil yapraklar, beyaz çiçekler ve sarı papatyalarla kaplı ahşap bir kemerin altında duruyordum.

Sikik kalbim *gümbürdeyerek* atıyordu. Daisy'nin ebeveynlerinin yerlerine geçmeden önce büyükbabasının tahta sandalyesine oturmasına yardım etmelerini izledim. Sam, Maria, Garrison, babam ve Frederick çoktan yerlerine geçmişti. Yan tarafta en eski dağcı arkadaşlarımdan biri olan Eddie *zampoña*'sını, yani pan flütünü elinde tutuyordu. Buradaki son ziyaretimde bana düğünümüzde müzik yapmayı teklif etmişti.

Costa Rica yağmur ormanlarının ortasında yaşayan elli yaşındaki bir münzevi için reddedemeyeceğim kadar büyük bir jestti.

Ellerimi saçlarımda gezdirip duruyordum, beyaz gömleğimin kolları dirseklerimin üstüne kadar kıvrılmıştı. Sadece siyah pantolon giymiş, siyah bir kravat takmıştım. Abartılı bir şey yoktu. Sağdıçlarım olan kardeşim ve Connor için de aynısı geçerliydi.

"Eğer kusacaksan, bunun için sadece iki dakikan var, ağabey." Lo, bana en yakın olan taraftaydı.

Kolumla alnımı ovdum. *Siktir.*

Düşünebildiğim tek şey, bunun Daisy için mükemmel olması gerektiğiydi.

Şansı her yakaladığımızda elimizden kayıp gidiyordu. Mutluluğu ya da güzel bir anı tattığımız anda o şey yok oluyordu. Daisy'nin, mutluluğu tattıktan hemen sonra kötü bir şeyin olacağına dair teorisi beni mahvediyordu.

Bugün her şeyden çok ona bunun aksini kanıtlamak istiyordum.

Onun hiçbir endişe duymadan sadece saf ve koşulsuz mutluluğu hissetmesini istiyordum.

Bunu ona vermeme izin ver.

Bir helikopter ya da lanet bir *drone* görmeyi bekleyerek gökyüzüne baktım. Paparazzilerin ansızın üzerimize çökmesini bekliyordum.

Bir saniye sonra loş gökyüzünde bir kuş göründü, sabahın ilk ışıklarını yararak uçuyordu. *Tamam.* Kendi kendime başımı salladım, omuzlarım gevşemişti. *Tamam.* Lo elini sırtıma koydu. "Ciddi soruyorum, iyi misin?"

Döndüğümde Lo'nun yüzündeki endişeli ifade ile Connor'ın her zamanki gibi sakin ve rahat duruşuyla yüz yüze geldim. Sully kemerin sol tarafında duruyordu. Ellerini pantolon ceplerine sokmuştu, dağınık saçları ağaçların hışırtısıyla birlikte sallanıyordu. Müzik henüz başlamamıştı.

Daha önce kendimi hiç evli olarak düşünmemiş, gelecekteki düğünümün hayalini kurmamıştım. On yıl önce bunu hayal etseydim bile şu anki gibi görünmediğinden emindim. Bu insanlarla, bu aileyle... Daisy ve benim aşkımızı kutlamaya hazır bir şekilde burada, yanımda olmalarını beklemezdim.

Bu, yalnız ve hüzünlü bir an değildi.

Lanet olasıca tam tersiydi.

En sonunda, "İyiyim," dedim kardeşime. *İyiden de fazlası-*

yım. Böyle bir hayatım olacağını hiç düşünmemiştim ve şimdi her şeyin bu şekilde gözler önüne serildiğini görmek bana değişik şeyler hissettiriyordu.

"Gerçekten mi?" Yüzü şüpheyle gölgelenmişti. "Senin için kusma molası vermemiz gerekecek sanıyordum."

"Sikeyim, gerçekten," diye çıkıştım saatine bir bakış atarak. "Bu çok uzun sürdü." *Belki de hastadır.* "Ben..."

"Sen burada kalmalısın." Lo sözümü kesti. "Tek işin bu."

"Bunda bile sorun yaşaması çok şaşırtıcı değil," diye ekledi Connor.

Lanet gözlerimi devirdim ama yaşımız ilerledikçe ne kadar değişsek de hâlâ burada olduğu için memnundum.

Connor, *Rolex*'ini kontrol etti. "Gerçekten de biraz gecikti."

Korkunç bir şey oldu.

Onu bulmaya gidecektim.

Tam adım atmak üzereyken Eddie pan flütünü çalmaya başladı. Büyüleyici melodiler, özel bahçenin içinde rüzgârla süzülerek yankılandı ve ağaçların ardında saklı olan kulübeye kadar ulaştı.

Kaskatı kesildim, iki yanımdaki kollarım hareketsizdi. Gözlerimi çitlerin ardına diktim, oradan ya panikle koşturan insanlar çıkacaktı ya da ahşap sandalyeler arasındaki yolda zarifçe yürüyen biri belirecekti. *Siktir, ikincisi olmalıydı.*

Bir ömür gibi hissettiren birkaç saniye geçti.

Yüzüm gerçek bir endişeyle karardı.

Ardından...

Kanarya sarısı bir elbise, çitlerin arasından süzülerek ortaya çıktı.

Poppy görüş alanımıza girmişti. *V* yakalı elbisenin hafif kumaşı çimenlere dökülüyor, bir çiçek yaprağı gibi katmanlar oluşturuyordu.

Pan flütün ritmine mükemmel şekilde uyum sağlayan o yavaş tempoya, adımlarına odaklandım.

Koşmuyordu. Paniklemiş ya da telaş içinde değildi. Elinde küçük beyaz çiçeklerden oluşan bir buket taşıyordu. Rose ve Willow hemen ardında belirdiklerinde bir şeyi fark ettim.

Hepsinin başında karanfilden yapılmış taçlar vardı. Bu detay, bana fazlasıyla Daisy'yi hatırlatıyordu. *Her şey yolunda gidecek.* Böyle hissetmeye başlamıştım.

Lily baş nedime olarak gergin bir gülümsemeyle en arkada yürüyordu. Çiçek tacı biraz yamuktu. Kardeşim ona *Spock* sembolü denen bir şeyi yaptığında yanakları kızarsa da gülümsemesi genişledi.

Çok güzeldi ve hatırladığımdan çok daha özgüvenliydi. *Seninle gurur duyuyorum, Lil.*

Kısa süre içinde Daisy'nin tüm ablaları kemerin yanında sıralandı. En yakında Lily duruyordu. Ardından iki yaşındaki Janie ve Moffy, ellerindeki küçük sepetlerden beyaz çiçek yapraklarını yere serpiştirerek koridorda ilerlemeye başladılar.

Kalabalıktan gelen "*ayy*" sesleri, Daisy'nin ailesinin flaşları patlayan kameralarıyla birleşti.

Bu iki küçük çocuk sevimliden de fazlasıydı.

Janie'nin çiçekleri bittiğinde Moffy, sepetinden birkaç tane alması için kuzenine izin verdi. İkisi de sıranın sonunda yerlerini aldıktan sonra Samantha Moffy'yi, Greg ise Janie'yi kucağına aldı.

Tam o sırada beyaz Sibirya kurdumuz birden ortaya çıktı, kuyruğunu heyecanla sallayarak koridorda hızla ilerledi. Sarı bir kurdeleyle süslenmiş tasmasıyla yanıma vardığında çömeldim ve yan tarafını okşayıp kulaklarının arkasını kaşıdım.

Lo da hemen ardından eğilerek Nutty'nin tasmasma bağlı olan yüzüklere uzandı. Nutty, Lo'nun ayaklarının dibine oturup dikkatle koridoru izlemeye başladı. Tetikteydi. Sanki oradan kimin geleceğini biliyordu.

Derin bir nefes verdim.

O sırada davetliler ayaklanmaya başladı.

Sabahın 06:12'siydi.

Peru'da güneş doğuyordu.

Bugün nasıl hissedeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Önceden düşünmemiş, hayal bile etmemiştim. Ancak şimdi gelini, *benim* gelinimi beklerken nefesim kesiliyordu. Herkesten çok sadece onu görmek istiyordum.

En sonunda çitin köşesinden döndü.

Neredeyse geriye doğru sendeleyince derin bir nefes aldım. Bakışlarım o eşsiz gülümsemesi ve *altın sarısı* saçlarına kilitlenmişti.

Daisy güçlü ve lanet olasıca canlı bir şekilde koridorun sonunda duruyordu.

Onu hiç bu kadar güzel ve hayat dolu görmemiştim. Onun ışıltısıyla yüz yüze gelmek, on bin derece sıcaklıkla çarpışmakla aynıydı. İzledikçe bakışlarım alevlendi, sanki hayatta kalamayacakmışım gibi gözlerim dolmaya başladı.

Gözlerimi kapatmayacaktım.

Tek bir saniyesini bile kaçırmaktansa, bu anın içinde ölmeyi tercih ederdim.

Rengârenk çiçeklerden yapılan bir taç, altın sarısı saçlarının arasma yerleştirilmişti. İncecik beyaz elbisesi hafifçe yere değiyor, şeffaf uzun kolları bileklerine kadar uzanıyordu. İleri doğru adım attıkça kollarım, göğsünü ve belini süsleyen gümüş güvercinlerin ve sarmaşık desenlerinin zarif işlemeleri gözüme çarpıyordu.

Göz göze geldiğimizde, "*Selam,*" dedi dudaklarını oynatarak.

En sonunda ona cevap vermek için lanet gücümü topladım. "*Selam, Calloway,*" dedim aynı şekilde ağzımı hareket ettirerek.

Onu izledikçe, onun da beni izlediğini gördükçe gözlerim daha da doluyordu. Yavaş yavaş bana yaklaşıyordu.

Yeşil gözlerindeki parıltı, yürüyüşündeki hafiflik, yara izini geren ezici gülümsemesi... bu özgür birinin görünüşüydü. Bu yolda ilerlerken bir noktada sesini bulmuştu. Yol boyunca bir yerde kendi ritmini yakalamıştı. Ben sadece onun yanında durma şansına sahip olan lanet olasıca minnettar bir adamdım.

Her şeye rağmen.

Gözlerimi kapatmadım. Birkaç damla yaş yanağımdan aşağı süzüldü.

Başka tarafa bakamıyordum.

Tam o sırada Daisy koridorun ortasında döndü. Ardından yüzünü tekrar bana çevirip kaşlarını hafifçe kaldırarak yürümeye devam etti.

Sevimlisin, Calloway.

Gözlerim tekrar sarı saçlarına kaydı. Dün gece ablalarının yardımıyla boyamış olmalıydı. Demek Rose ve Lily'nin bahsettiği "gizli şey" buydu.

İlk tanıştığımız zamanki saç rengine geri dönmeyi *seçmesi*, içimde sikik bir şeyleri kökten sarsmıştı. İlk aşkın -ikimiz için de geçerliydi- nostaljisi bütün benliğimi sarmalamıştı.

Daha hızlı ve daha uzağa koştuğumuz günler... Yavaşlayıp birbirimize uyum sağladığımız onca zaman...

Bizi gökyüzünde görüyordum. Güneşte, bulutlarda görüyordum. Çimenlerde ve ağaçlardaydık.

Her şeyin içinde bizi görüyordum.

Bir an için yüzümü ovuşturarak, "Siktir," diye küfrettim kısık sesle. Daisy yanımdaydı, ablaları burnunu çekerken elimi indirdim.

Rose aralarında bir mendil kutusu dolaştırıyordu.

Daisy başparmağıyla gözlerimin altını sildi.

Hiçbirimizi kandıramazdı. Gülümsemesine rağmen o da ağlıyordu. Yanaklarını hafifçe okşayarak ben de onun gözyaşlarını sildim.

Arkamızdaki Sully dikkatimizi kendine çekmek için boğazını temizledi. Sully'den nikâhımızı kıymasını isteyen kişi Daisy'ydi. Açıkçası Sully'nin düğünle birlikte gelen tüm görevleri reddedeceğini düşünmüştüm. Ona sormadan önce, "O senin en iyi çocukluk arkadaşın," demişti Daisy.

"Yaz kampı arkadaşım," diye düzeltmiştim.

Buna karşılık Sully alaycı bir şekilde gülmüştü. "Dostum, biz *en iyi* arkadaşlarız." Başını sallayarak Daisy'ye bakmıştı. "Bunu söylediğimde bana inanmıyor ama onun için fazla iyi olduğumu falan düşünüyor."

Bu doğruydu. Tırmanıyordu ve benden daha fazla insanla görüşüp buluşuyordu. Kendisi böyle olmadığını söylese bile onun en iyi arkadaşı olduğumu varsaymak bana hep yanlış gelmişti.

Daisy ondan nikâhı kıymasını istediğinde tam anlamıyla ağlamaya başlamıştı. O anda birlikte büyürken çok iyi arkadaş olduğumuzu fark etmiştim. Hâlâ da öyleydik.

Sully elini önce benim, sonra Daisy'nin omzuna koydu. "Bugün burada dünya gezegenindeki en çılgın iki insanın hayatlarını birleştirmesine tanıklık etmek için toplandık," diye söze başladı.

Herkes bunu onaylarcasına alkışlamaya başladığında köpeğimiz de onlara katılırarak havladı. Şaka falan yapmıyordum.

Daisy gülerken elini tuttum.

Sully bir adım geri çekildi ve yüzünde o kendine özgü muzip gülümsemeyle devam etti. "Dün arkadaşlarınız ve aileniz arasında küçük bir anket yaptım."

"*Ne bok yedin?*" dercesine başımı iki yana salladım.

"Bir şey öğrendim ama sanırım zaten biliyordum." Başıyla bizi işaret etti. "Siz ikiniz, sevdiğiniz insanlar için çok şey feda ettiniz. Bu yüzden şimdi, tam şu anda ve önünüzde ne kadar zaman varsa, artık bu *sizin* mutlu olma zamanınız. Hepimiz bu-

rada, sizi izlemeye hazır bir şekilde bekliyoruz." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. "Tabii sapıkça değil."

Hepimiz kahkaha attık.

Ardından Sully, Daisy ve bana bakarak sahneyi bize bıraktığını belli eden bir hareket yaptı.

Daisy'ye döndüğümde avuçlarını göğsüme koydu, yüzündeki muzip gülümsemesi genişlemişti.

"Öyleyse," dedi Daisy. "İlk ben başlayayım."

Ellerim beline yerleşirken başımla onayladım.

"Noel zamanı sana bir soru sormuştum," diyerek başladı. "Benim '*o kişi*' olduğumu ne zaman anladığını sormuştum. Bunun yemeden içmeden kesilecek, engelleri aşıp yıldızlara uzanacak, şampiyonlar ligi gibi bir aşk olduğunu nasıl anladığını öğrenmek istemiştim. Hatırlıyor musun?"

"Evet." *Dün gibi hatırlıyorum.* Bu soruyu düğün günümüzde cevaplayacağımıza dair birbirimize söz vermiştik. Ben cevabımı yazmamıştım çünkü en doğru kelimeleri bulmam yıllarımı alabilirdi. Belki de asla en uygun kelimeleri bulamayacaktım. Ancak artık umursamıyordum. Doğru kelimeler, ilk aklıma gelenler olacaktı.

Kıpır kıpır elleri göğsümden kollarıma kaydı. "Bunun hakkında çok düşündüm," diye devam etti.

Cevabının ne olacağını merak etsem de tahmin etmeye çalışmadım.

"Basit bir cevap vermem gerekseydi benim için suya atladığın anı söylerdim. Ama o zamanlar merhametinin derinliğini, yaşamayı ne kadar tutkuyla *sevdiğini* ve birbirimize hiç uymamamız gerekirken nasıl da uyduğumuzu tam olarak keşfetmemiştim."

Onu kendime iyice çektim, elim saçlarının arasına karıştı. Dudaklarının arasından çıkan her bir kelimeye sıkıca tutunuyordum.

Daisy kol kaslarımı kavradı. "Alpler'deyken anladım. O gün karın üzerinde yalınayak, neredeyse çıplak halde deli gibi koşarken anladım. O zamana kadar benim için öyle çok şey yapmıştın ki."

Yılbaşı partisinde uyuşturucu verildikten sonra yanında kalmıştım. Ona motosiklet kullanmayı öğretmiştim. Yalnız kalmaktan çok korktuğu her gece, uyuyana kadar onunla film izlemiştim.

Ancak o bu anı seçmişti.

Tüm o lanet nedenleri içinde barındıran gözlerine baktım.

"Bana hep değer verdin. Her zaman yanımdaydın ama o gün farklıydı." Derin bir nefes aldı. "Paltonu omzuma sardın, beni kollarına aldın ve bana, *'Siktiğimin hayatı ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, her zaman bana dönebilirsin. Koşmak mı istiyorsun? Seninle koşarım, Calloway. Sadece önce sikik ayakkabılarını giy,' dedin.*" Gülümsedi. Gözyaşları yanaklarından süzülürken benimkiler de akmaya başlamıştı.

"İşte o an fark ettim ki," diye devam etti. "Hiçbir erkeğin yanında bu kadar savunmasız olmak istemiyordum. Sadece seni istiyordum. Beni *anlayan*, bana saygı duyan, beni bu kadar delicesine seven biri. Sen... sen hep tek oldun. Hep tek olacaksın."

O zamanlar sadece on yedi yaşındaydı.

Tüm bedenim, kontrol edemediğim duygularla gerildi. Onu kendime daha da yaklaştırarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Daisy oyunbaz bir şekilde omzumu ısırdı. Ailemiz ve arkadaşlarımız, sayamayacağım kadar hızlı gözyaşı döküyorlardı.

Herkes duyabiliyor olsa bile benim söyleyeceklerim sadece ona aitti. Ellerimle kalçalarından kavradım, alnım neredeyse onunkine değiyordu. "Ben seni yendim, tatlım."

İri yeşil gözleri şaşkınlık ve merakla parladı.

"Hayatımda âşık olacağım, âşık olabileceğim *tek* kızın sen olduğunu Meksika Cancun'da bir *bungee jumping* iskelesinde anlamıştım," dedim usulca.

Daisy başını iki yana sallayıp ağlamaya başladı.

Yüzünü ellerimin arasma aldım. "O zamanlar biliyordum, Daisy Petunia Calloway. Çünkü benim gibi yalnız olmasına rağmen benim kadar şefkatli olan tanıdığım *tek* kız sendin. Kalbimi doldurabilecek birisi varsa, o kişi sensin. Sadece sen."

On altı yaşındaydı.

Yaş fakötürü ilerde hissedebileceğim, o gün hissettiğim duyguları bastırma konusunda büyük rol oynamıştı. O zaman anlamıştım. Eğer *o kişiyi* bulacak kadar şansım varsa, bu duygusal bağ kurabildiğim kız olacaktı.

O kız Daisy'ydi.

O seviyede bir başkasını bulabileceğime tek bir sikik an bile inanmamıştım.

Kirpikleri gözyaşlarıyla ıslandı. "Daha önce hiçbir şey söylememiştin."

"Seninle birlikte olacağımı hiç düşünmemiştim." Sıcak gözyaşlarının yüzümden aktığını hissedebiliyordum. "Hayatımın geri kalanında yalnız olma fikrinden memnundum." Bir noktada kardeşime de aynı şeyi söylemiştim. "Şimdi ne olduğumu bilmek ister misin?"

Başıyla onayladı.

"Lanet derecede mutluyum, Dais." Ona doğru eğilerek, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bir anda öpüştük.

Dudaklarında kelimelerle ifade edilemeyecek bir "*seni seviyorum*" ve "*teşekkür ederim*" vardı. Onu ne kadar vahşice öpüyorsam, o da aynı tutkuyla karşılık veriyordu.

Bulaşıcı gülümsemesi dudaklarımn arasından yükseldi.

Benimki de tıpkı karımınki gibi büyüdü.

İşte o an bir yemin ettim. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Yaşadığım sürece bu sikik gerçek asla değişmeyecekti.

BÖLÜM 44

DAISY CALLOWAY

Düğün gecemde, otel odamızdaki küvetten pembe ve mor renkli kabarcıklar yükseliyordu. Bunun için tek boynuzlu banyo bombama teşekkür edebilirdik. Göğüslerime kadar parlayan suyun içindeydim, elimde telefonumla kenara yaslanmıştım. Ryke kendi telefonu çaldığında banyodan çıkıp yatak odasında kaybolmuştu. Boğuk sesini küvetten zar zor duyabiliyordum.

Telefonumun ekranındaki birkaç tuşa dokunduğumda etrafı otomatik bir ses doldurdu. *"Lütfen bip sesinden sonra sesli mesajınızı kaydedin. Mesajı sonlandırmak için bire basın."*

Boğazımı temizledim.

BİİİP.

"Selam, ben Daisy. Duck* olan da Duke** olan da değil. Buchanan*** olan hiç değil. Meadows olan. Eğer yanlış numarayı aramadıysanız bip sesinden sonra isminizi bırakın, aydan döndüğümde sizi arayacağım..."

Ryke çırılçıplak bir şekilde kapıda belirdiğinde duraksadım. İfadesiz ve dimdik durarak gözlerimin onun her yerini ince-

* *Disney*'in yarattığı çizgi film karakteri *Daisy Duck*'a gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)
** *The Dukes of Hazard* isimli komedi dizisinin karakteri *Daisy Duke*'a gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)
*** *Muhteşem Gatsby* filminden/kitabından *Daisy Buchanan*'a gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

lemesine izin verdiğinde gülümsemem genişledi. Karnından, kollarından hâlâ sular damlıyordu. Tam karşıdan görünüşü oldukça enfesti.

Telefonumun hoparlörüne, "Çok beklemeyin. Biraz uzun sürebilir," dedikten sonra bir tuşuna bastım. Telefonumu bir kenara bırakıp kollarımı küvetin kenarına, çenemi de ellerimin üzerine yasladım. "Kocacığım," diyerek kelimeyi denedim. Kulağa çok güçlü geliyordu. "İlginç birisi mi aradı?"

Küvete yaklaşıp telefonunu benimkinin yanına koydu. "Sadece lanet olasıca babam."

Kötü haber beklentisiyle doğruldum ama her zamanki karanlık bakışları dışında olağandışı bir şey yoktu.

Sıcak suya geri döndü, içine gömüldü ve ardından bana doğru kaydı. Büktüğü dizleri, etrafımı saran pembe ve mor köpüklerin arasından dışarı çıkıyordu. Kollarını küvetin kenarlarına yerleştirdi, bacaklarım uyluklarının üzerinde uzanıyordu. Göğsüm neredeyse onunkine dayanmıştı. Bedenlerimizin yakınlığı her zamankinden bin kat daha samimiydi.

Bu kadar yakın olması, kendimi bir anda daha güvende hissetmeme neden oldu. Olanları anlatmasını bekledim.

Birkaç dakika boyunca köpüklerin içinde parmağımla kalpler ve çiçekler çizdim. En sonunda Ryke kelimeleri bir araya getirdi. "Greg ve Jonathan bu gece gidiyor."

Yüzüm düştü. "Ne? Neden?" Yaşananları geri sararak düşündüm. Acaba babamı, benimle mihraba yürümesine izin vermeyerek kırmış mıydım? Ya da genç bir anne olacağını gerçeğinden hâlâ rahatsız mı oluyordu?

"Hey, bunun için endişelenme. Bu senin suçun değil..."

"Onu kırmış olmalıyım," dedim farkındalıkla. Yüzüm acıyla buruşmuştu. "Onu arasam..."

"Dais," diye sertçe adımı söyledi Ryke. Elini yanağıma koydu. "Bu bizim sikik düğün gecemiz ve düğün hediyemizle ilgili bir şey yüzünden gidiyorlarmış. Bilmiyorum, hiç mantıklı konuşmuyordu."

"Kendimizi daha iyi hissetmemiz için yalan söylüyor olabilir mi?"

"Hiç sanmıyorum." Ela gözlerini benimkilere dikti.

Cancun'dayken "o kişinin" ben olduğumu biliyordun. Bu gerçek zihnimde dolanıp duruyor, beni sersemletiyordu.

"Bunun sikik geceni mahvetmesine izin vermeyeceğine söz ver, yoksa söylediğime pişman olacağım."

Konuyu kapattım. Elimle bir avuç köpük alarak çeneme, çenemin yanlarına ve üstdudağıma sürdüm. Kaşımı kaldırıp ona gülümsedim. "Pembe sakallı olsam bile beni sever miydin?"

Ryke ensemi sertçe kavradı, başımı geriye eğdi ve köpük sakalımı umursamadan beni sertçe öptü. Dudaklarımın altında tatlı bir karıncalanma hissettim. Dili, dudaklarımı ustalıkla aralayarak benimkine kaydı. Ellerinden biri kıçımı kavrayıp sıktığında ağzına doğru hafifçe inledim.

Öpüşmemizi böldüğünde soluklanmaya çalıştım. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, sıcak suyla birleşen dokunuşu yatıştırıcıydı. *Büyük & Cesur Takip #32*'den sonra sarışın olmaya dönmek istediğimi fark etmiştim. Her defasında peruklara çekilsem de saçımı boyamayı düğün gününe kadar ertelemeye karar vermiştim.

Ryke'a sürpriz yapmak istemiştim. Beni gördüğünde verdiği tepki tahmin ettiğimden çok daha yoğundu.

Ona yaklaştığımda bana nasıl baktığını da yanağından süzülen gözyaşlarını da asla unutmayacaktım.

Omuzlarına tutundum, bir saniyeliğine çenemi oraya yasladım. Sıcaklığı rahatlatıcıydı. Yine de yerimde duramıyordum, bu yüzden geriye yaslanmadan önce ona biraz daha sokuldum. Ellerimi saçlarının arasından geçirerek gözlerinin içine baktım.

"Bu gece yorgun musun?" diye sordu.

Uzun bir gündü. Sabah erkenden başlayan düğün, yaklaşık bir saat öncesine kadar bitmek bilmeyen bir resepsiyona dönüşmüştü. Muhtemelen herkes çoktan uykuya dalmıştı. Ryke ise sadece küvette rahatlamak ve ardından uyumak istesem bile bunu hiç sorun etmezdi.

Ancak törenimizin adrenalini ve *onun* varlığının etkisi hâlâ üzerimdeydi. "Birlikteliğimizi sağlamlaştırmak istiyorum," dedim ona. "Evliliği tamamlamazsak kötü şans getirmez mi?"

Beni iyice kucağına çekti. "On yedinci yüzyılda yaşamıyoruz, ne halt istersek onu yapabiliriz," dedi boğuk bir sesle. Bacaklarımı beline daha sıkı doladım.

"Öyle mi?" Yanağını o kadar kışkırtıcı bir hafiflikle öptüm ki, dudaklarımı bulup nazik dokunuşumun eksikliğini gidermek istercesine agresif bir şekilde öptü. Öpücüğüyle verdiği mesaj açıktı. *Sürünün lideri benim ve seni hemen şimdi, bu sikik anda istiyorum.* Elleri beni göğsüne sertçe yaklaştırdığında kalçalarımın titreyip nefesimin kesilmesine neden oldu.

Dudakları kulağıma kaydı. "O siktiğimin kelimelerini söylemeni istiyorum, tatlım."

Ryke'tan fazlasıyla etkilendiğim için içgüdüsel olarak ileri atıldım. Onun kasları da buna karşılık olarak esneyip gerildi, fazlasıyla tahrik olmuştu. Alnımı omzuna yasladım ve saçlarını kavradım. "Bunu istiyorum." Neredeyse nefes nefese kalmıştım. Başımı, göz göze gelebileceğimiz kadar kaldırdım. "Seni içimde istiyorum. Lütfen," dedim daha güçlü bir şekilde.

Ryke bir saniye bile kaybetmeden ayağa kalktı, beni beline mükemmel bir şekilde sarmıştı. *Sesimin gücü.* Vahşi dudakları benimkileri tahrip ederken gülümsedim. Küvetten çıktı ve beni taşıyarak kendisiyle birlikte duşa götürdü.

Hızlıca duş başlığını açtı, su yağmur gibi üzerimize yağmaya başladı. Sabun kalıntıları ve köpükler üzerimizden akıp

gitti. Soluk soluğa kalmışım gibi hissediyordum. Ona sarılmış olmama rağmen tüm vücudum daha yakın bir temas arzusuyla titriyordu.

Dudaklarımı şişiren bir öpüşmenin arasında, "Çok tahrik oldum," diye fısıldadım. Benim için normalden bile fazlaydı. Bir eliyle beni desteklerken diğer eli bacaklarımın arasma doğru ilerledi. Parmağı klitorisimi sıyırdığında hissettiğim hassasiyet beynimdeki neon ışıkların yanmasına neden oldu.

Ona karşı ağır nefesler aldım. "Ryke." Bileğine dokundum, elinin orada kalmasını istiyordum. *Aman Tanrım.* Bu da neydi böyle?

"Hormonlar," dedi aklımı okumuş gibi.

Hormonlar mı?

Gülümsemem genişlerken elimi karnımın üzerine koydum. "Ne mucize bir bebek." Kızım ya da oğlum vücudumdaki "*hayır, bana seks yok, teşekkürler*" diyen tüm bu kimyasalların, "*hemen-soyun*" diyen şehvetli Daisy'ye dönüşmesine yardımcı olmuştu.

En azından bu gece için...

Ryke elini karnımda gezdirdi, şişlik henüz çok küçük olsa da yeterince ortadaydı. Ardından beni daha dikkatli bir şekilde biraz daha yükseğe kaldırdı. Bizi duştan çıkarmadan önce onun tarafına uzanıp duşu kapattım. Uzun adımları ve karanlık bakışları beni meraklandırıyor, hatta heyecanlandırıyordu. Beni nereye götürüyorsa, oraya geri geri gidiyordum.

"Daisy Meadows," dedi boğuk bir sesle. "Sikik bir yolculuğa çıkmaya hazır mısın?"

Kalbim hızlanırken ıslak saçlarından damlayan sulara, sert ve tıraşsız çenesine baktım. "Tekrar söyle," dedim nefes nefese.

Dudakları kıvrıldı. "Daisy Meadows."

Büyük bir gülümsemeyle ona baktım, şu anda konuşamayacak durumdaydım. Ardından arkama uzanarak balkon kapısını açtı. Gecenin serinliği üzerimize hücum etmişti. Odamız en üst kattaydı, diğer tüm balkonlar altımızdaydı.

O ışıkları kapatıp dışarı çıkarken ben de omzumun üzerinden balkonun korkuluklarına ve manzaraya baktım. Şeffaf bulutlar, yıldızları ve dağ zirvesinin ucunu saklıyordu. Gecenin ve havanın etrafımızı karartması çok hoşuma gidiyordu. Üzerimizde parlayan bir spot ışığı olmadan kimsenin bizi göremeyeceği bir şekilde saklanmıştık.

Havadan dolayı siyah demir korkuluğu zorlukla ayırt edebiliyordum. Fakat Ryke onu rahatlıkla bularak beni soğuk demirin üzerine oturttu.

Belini meydan okurcasına daha gevşek bir şekilde kavradım ama bir eli kırılmayan bir mengene gibi sürekli dizimdeydi. Öpüşmemiz bir anlığına yavaşladı. Balkon korkuluğunun yüksekliğinin onun sertleşmiş aleti için ne kadar mükemmel bir yükseklikte olduğunu fark etmiştim.

Dizlerimi ayırdığında o an neredeyse onun için *nabız* gibi atmaya başladım. Henüz içime bile girmemişti. Aşağı bakıp durduğumu fark ettiğinde çenemi kaldırdı ve beni bir kez daha öptü.

Sığ bir nefesle, "Ön sevişmeyi atlayabilir miyiz?" diye sordum. Eğer yeterince ıslak değilsem, bu soru Ryke için "*Yirmi üç santimlik jiletini içime sokabilir misin?*" demekle aynı şeydi. O böyle bir şey yapmazdı.

Boştaki elini kullanarak iki parmağını *ağzına* soktu, ardından parmaklarını klitorisimde gezdirdi. Altdudağımı ısırdım, boğazımdan hafif bir ses yükseldi. *Ah...* Kimsenin duymaması için, "Ryke," dedim usulca. Hareketleri hızlandı. Parmaklarını tamamen sokup içime girene kadar benimle oynamaya devam etti. Dudakları köprücükkemiğimi takip ederek meme ucuma ulaştı.

Keskin bir nefes aldım.

Dişleri hassas tomurcuğa hafifçe sürtünürken parmakları *daha derine* doğru ilerledi. Başparmağı klitorisimi okşamaya

devam ediyordu. Yetenekli dudakları ve dili tekrar boynuma yöneldi.

Ellerim beline sıkıca kenetlendi ve sırtım yavaşça geriye doğru esnedi. Başım arkaya düşmüş, gözlerim gökyüzüne kilitlenmişti. Ayak parmaklarım kıvrılmıştı, vücudumun her yerine bir titremenin yayıldığını hissediyordum. *Ryke, Ryke, Ryke...* Aralanan dudaklarımı bir türlü kapatamıyordum.

Neredeyse çığlık atacaktım ama kendimi tuttum. Bu yüzyılın orgazmı gibi hissettirmişti. Yavaşça, çok yavaşça tırmandığım zirveden inerken Ryke kaşlarını kaldırarak beni izliyordu.

"Neden bu sikik kısmı atlamak isteyesin ki?" diye sordu.

"Ne demek istediğini fazlasıyla anladım," dedim bir nefes daha vererek.

Bana iyice yaklaşıp ereksiyonunu açık bacaklarımla aynı hizaya getirdi ve ellerinden birini sırtıma doladı. Ona güveniyordum. Ona *hayatım* pahasına güveniyordum. Ona yerden on kat yükseklikte bir balkonun ince korkuluğunda oturacak kadar güveniyordum. Kafamdaki ölüm hissini uyuşturan eksik parçaya ve bunun aksine, "*Düşsen de sorun değil. Devam et,*" diyen zihnime rağmen geriye yaslanacak kadar güveniyordum.

O beni tutuyordu.

Beni kollarının arasında tutuyordu. Ruhunda saklıyordu. Beni asla bırakmayacaktı.

Beni asla bırakmamıştı.

Kalbim saatte iki yüz kırk kilometre hızla atıyordu. Ellerim boynuna gevşekçe sarılıydı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Burnuyla yanağımı hafifçe dürterek başımı kaldırmamı sağladı ve beni öptü. Öpüşmenin tam ortasında gülümsememe engel olamadım. O anda sertliği yavaşça içimi doldurdu, vücuduma yayılan hassasiyet elektriğe dönüşerek titrememe neden oldu. Dikkatle beni izliyor, en ufak bir acı belirtisi olup olmadığını anlamak için beni gözlemliyordu.

Ryke'ı rahatlatmak için birkaç kez başımı salladım. *İyiyim, gerçekten iyiyim.*

İçimde ileri geri hareket etmeye başladı. Hareketleri o kadar yavaş ve derindi ki, hissettirdiği zevk neredeyse güzel bir işkenceye benziyordu. Yüksek sesle inleyince seviştiğimizi kimse fark etmesin diye, hemen büyük elini ağzıma götürerek sesimi bastırdı. Diğer eli dizimde sıkıca duruyordu.

İçimde kayboluşunu izlerken aletinin etrafında kasıldım. İçeri, dışarı, içeri... Titreyen elim kalçalarına kaydı, kendini her *içeri* ittiğinde avuçlarımın altında kasılan kıçını hissedebiliyordum. Tekrar haykırdım, eli hâlâ ağzımdaydı.

"Yapamam... yapamam..." diye mırıldandım. *Bu çok fazla...* Vücudum yeniden zirveye tırmanırken inleyerek geriye yaslandım, ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyormuş gibi hissediyordum.

Ağzımdaki eli, sırtüstü pozisyona geçtiğim anda bileğimi kavradı. Gözlerim gökyüzüne kilitlenmişti, o ise içimde ileri geri hareket etmeyi sürdürüyor, beni tekrar zirveye taşıyordu.

Onun ağır nefeslerini duyduğumda gülümsemeden edemedim. Kendini tutmaya, bu anı uzatmaya çalışıyordu. Bakışları vücudumun her yerinde geziniyor, beni tekrar keşfediyordu.

Ardından bileğimi nazikçe serbest bıraktı.

Şu an karın kaslarımı neredeyse hiç kullanamıyordum, bu yüzden daha da geriye düştüm. Baş aşağı bir şekilde yere bakarken sarkan bir havlu gibi hissediyordum. Kahkaha attım, mutluluk her yanımı sarmıştı. Ellerimi çimlere uzattım ama tabii ki on kat yüksekteydim.

Beni korkuluğun üzerinde tutan tek şey, Ryke'ın dizimdeki eliydi. Daha sağlam bir yerden omuzlarımdan, belimden ya da kolumdan tutabilirdi. Ancak o dizimi seçmişti.

Çünkü bunu seveceğimi biliyordu. *Tam burayı.*

Kan başıma hücum etmeye başladığında kollarımı tekrar

Ryke'a doğru kaldırdım. Bileğimi kavrayarak gövdemi yukarı çekti. Ona sarıldım, bakışlarım onun gözleri ve bedenlerimizin birleştiği noktalar arasında gidip geliyordu.

O da aynısını yapıyordu ama gözlerime odaklanmak konusunda benden daha başarılıydı.

Kalçalarımı hafifçe oynattım. İçimde hissettiğim baskı ve doluluk beni yeniden kasılıp titremeye sürükledi.

"*Siktir*," diye hırladı. Beni korkuluktan alarak daha yükseğe kaldırdı. Kolları bacaklarımın altındaydı. Bir eli kıçımı kavramıştı, diğeri belime uzanıyordu. Böylece daha hızlı hareket edebilecekti. Göğsüne doğru inledim, tamamen kendimden geçmiş durumdaydım. Bana ne isterse yapmasını istiyordum. Hızlıca içime girip çıkmaya devam etti, ikimiz birlikte doruğa ulaşana kadar durmadı.

İçimde kalmaya devam et. Bunu ondan istememe gerek yoktu, içimi doldurmaya devam ederek beni içeri taşıdı. Kapıyı ve perdeleri kapatıp bizi yatağımıza getirdi. Yorganın altında, yüzlerimiz birbirine dönük bir şekilde uzanırken sevgiyle öpüştük. Bacağım beline sarılmıştı.

Hâlâ birbirimize sürtünüyorduk, varlığı içimde tatlı bir baskı yaratıyordu. Nefesimi yeniden toparlamama izin verdi. Bedenlerimiz birbirine karışmış, kendi dillerinde konuşuyorlardı.

Sonra birden koridorda yoğun adım sesleri duyuldu. Sanki birileri telaşla bir ileri bir geri koşuyordu. Kısık sesler ikimizin de donup kalmasına neden oldu.

Üç yıl önce böyle bir şey olsaydı, hemen en kötü sonuca varırdım ama artık öyle değildim. Paparazziler ya da içeri dalıp bize zarar vermeye çalışan birileri yoktu. Ryke'la birlikte dikkatle dışarıyı dinledim. "Sen de duydun mu?" Biraz daha doğrulduğumda elini omzuma bastırarak beni yatağa itti.

"Bekle, Dais," dedi dikkatle içimden çıkarken. Gitmiş olmasına rağmen içimdeki doluluk hissi hâlâ devam ediyordu.

Tekrar dışarıyı dinlediğimde Coconut'ın tasmasının şıngırtısını duydum. "Coconut," diye belirttim Ryke'a. Rose bu gece köpeğimizi odasında tutmayı teklif etmişti, böylece *salyalı bir köpek bizi sikişirken izleyemeyecekti.* Kullandığı kelimeler tam olarak bunlardı. Ya köpeğimizin ya da Rose'un bir sorunu vardı ve *fazlasıyla* hamile olduğu için ikinci seçeneğe daha yakındım.

Ryke'la hemen yataktan çıktık. Ben otelin beyaz pamuklu bornozunu üzerime geçirirken o da gri eşofmanını giydi.

Kapıya önce ben ulaşsam da geçmişimin endişesiyle sarsılarak acımasız bir saniye boyunca tereddüt ettim. *Bunu yapabilirsin. Sadece sen.* Kimse bana zarar vermeyecekti.

Kapı kolunu kavrayıp çevirdim.

"Hangi hastaneye gidiyor?" diye bağırdı Lo telefonuna. Lily ve Willow koridorda koşuşturuyor, ikisi de farklı kapıları çalıp duruyorlardı.

Coconut, Lo ve onlar arasında koşuşturuyordu.

Boğazıma bir yumru oturdu. Moffy koridorda ağlayarak kulağa *Janie* gibi gelen bir kelimeyi tekrar ediyordu. Jane'e bir şey mi olmuştu?

Ryke koridora dalarcasına girdi. "Lo," diye seslendi.

Lo bir parmağını ona doğru kaldırdı. "Her ne söylediysen bu İngilizce değildi," dedi telefondaki kişiye.

Sakinleşmesi için Coconut'a ıslık çaldım. Hemen yanıma gelip ayaklarımın dibine yığıldı. Dili dışarıdaydı, çarpık bir gülümsemeyle ağır nefesler alıp veriyordu. Buradaki tek mutlu kişi oydu.

Karnını ovalarken Örümcek Adam desenli kırmızı pijamalar giymiş küçük çocuğa, "Moffy," diye seslendim.

Hıçkırarak bana doğru ilerledi. Coconut'm sırtüstü yatışını fark ettiğinde onun karnını okşadı ve beyaz tüylerine yüzünü gömüp ağlamaya devam etti.

Coconut onun üzüntüsünü hissederek yanağını yavaşça yaladı.

Bu sırada Lily ve Willow annemi uykusundan kaldırıp koridora çıkarmıştı. Üzerindeki ipek sabahlığın kuşağını bağlayan annemin yüzü, makyajı yokken biraz daha yorgun ve kırışık görünüyordu. Ancak Lily'nin alçak sesle söylediği birkaç kelime, onu hemen harekete geçirdi. Hızlı adımlarla yanımıza geldi.

"Kendi kendilerine koridora çıktılar," diye çıkıştı Lo. "Yani karma, onları lanet olasıca rahatsız etmememi söylemeyi kesmesini söyleyebilirsin çünkü çoktan buradalar." Hançer gibi gözleri Ryke'la benim üzerimde gezindi. "Öyle mi? Sadece bana mesaj at ve yolu tarif et. Dikkatli olun." Telefonunu kapattı. Büyük ihtimalle Connor'la konuşuyordu.

"Ne halt oluyor?" diye sordu Ryke küfrederek.

Lo telefonunu cebine koydu. "Rose'un sancıları başlamış ve yine bir limuzinin arkasında doğurmak istemiyor, bu yüzden hastaneye gittiler. Connor bu gece doğuma girme ihtimali olduğunu düşünüyor."

Biraz erken sayılırdı. "Birlikte hastaneye gidelim mi?" diye sordum. Tam tersi olsaydı, Rose her birimizin yanında olmak için tüm dünyayı bırakıp gelirdi.

Ryke ve bana, "Biz gidiyoruz, siz kalıyorsunuz," dedi Lo.

Ryke'la bakıştık. İkimiz de bu planı kabul etmekte güçlük çekiyorduk. Yanlış görünüyordu.

"Hey, arkadaşınızın bugün size bencil olmak konusunda yaptığı konuşmayı hatırlıyor musunuz?" dedi Lo. "İşte onu yapmanın zamanı geldi. Burada kalıyorsunuz. İnsanlar düğün gecelerinde ne yapıyorsa onu yapıyorsunuz ve hastaneye gitmek bunlardan biri değil."

Mikrofonu yere bırakıp sahneden çekiliyormuş gibi son cümlesini yarım bir gülümsemeyle tamamladı. Artık tartışmaya yer yoktu.

Ryke'a döndüm. "Kalalım, Dais," dedi bana.

Başımla onayladım. Muhtemelen Rose da bu gecenin tadını çıkarmamı isterdi.

Yalnızca doğru kararı verdiğimizi umuyordum.

Ninova

BÖLÜM 45

RYKE MEADOWS

Eddie'nin kamyonetinin ön koltuğunda oturuyordum. Araç, engebeli ve ilkel arazide sarsılarak ilerlerken iki yanımızdaki kahverengi kayalıklar gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Kamyonetin kasasında oturan Sully başını, Eddie ile benim aramdaki açık pencereye uzattı. "Eres horrible contando historias," dedi bana. *Hikâye anlatmakta berbatsın.*

Eddie güldü.

Gözlerimi devirdim. Sully'nin sikik karabinalarını kontrol etmekle meşguldüm çünkü birinde bozuk bir kilit bulmuştum. "Te dije la parte importante." *Önemli kısmı anlattım işte.* Ekipmanda bulduğum başka bir berbat olmuş parçayı Sul'ın yüzüne soktum. "Bu sikik şey ne?"

"Bir tırmanış daha dayanır," diye karşı çıktı. "Ayrıca herkes Rose için hastaneye gittiğinde ne olduğunu sordum. Sadece *sahte doğummuş* deyip konuyu kapatamazsın."

Bu olay dört gün önceydi. Tam da bu sebeple tırmanmak için Peru'da, Cusco'nun eteklerinde bulunuyordum. Daisy ile düğün yerimiz olarak Peru'yu seçtiğimizde seyahatin sonunda Sully ile buluşmayı planlamıştım.

Daisy'yle balayı maceramız bu sabah sona ermişti. Ablaları, Connor ve Lo ile birlikte Lima'ya uçmuştu. Birkaç gün içinde

ülkenin başkentinde tekrar buluşacaktık. Ardından hepimiz Philly'ye dönecektik.

"Ben lanet hastaneye gitmedim," diye açıkladım. "Kardeşim oraya ulaştıklarında Rose'u çoktan taburcu ettiklerini söyledi." Rose iyiydi. Sancıları gerçek doğum sancısı değildi ve doktor eve dönmek için acele etmesine gerek olmadığını söylemişti.

Sully dün küçük kaya tırmanışı yaptığı yer hakkında İspanyolca bir şeyler anlatmaya başladı ama ekipmanın güvenliğine odaklanarak onu duymazdan geldim. Yaklaşık yarım saat sonra kamyon iki kaya duvarın arasına sıkışan dar bir patikanın önünde yavaşladı.

Sully arka taraftan atlarken ben de kamyondan çıkıp malzemeleri indirmeye başladım. "Qué tan lejos hasta llegar a la pared?" diye sordum Eddie'ye. *Duvara ulaşmamız ne kadar sürer?*

Eliyle *çok uzak olmadığını* gösteren bir hareket yaptı. "Tal vez una caminata de quince minutos," diye cevapladı. *Belki on beş dakikalık bir yürüyüş.*

Sully koluma dirsek attı. "Nada que no podamos hacer." *Yapamayacağımız bir şey değil.* Kendi teçhizatını sırtına yerleştirdi. Ben de askısındaki karabinayı söküp bir çalılığa fırlattım.

Sully irkildi. "Dostum, o çok pahalıydı."

"Sana yeni sikik bir tane alırım."

Başını salladı.

Ardından tekrar Eddie'ye döndüm. "Seguro que no quieres no subirte a la roca?" *Kayaya tırmanmak istemediğine emin misin?* Seksenlerden beri bu ücra noktaya sık sık gelip gidiyordu.

Eddie gülümsedi. "Hoy no." *Bugün değil.* "Ten cuidado, amigo." *Dikkatli ol, dostum.* Kamyonetini geri geri sürdü. Kısa sürede gözden kaybolurken arkasında bir toz bulutu bırakmıştı.

Güneş parlıyordu, sıcaklığı tenimde hissediyordum. Sikik tişörtüm karnıma yapışıyordu. *CamelBak*'ımdan su yudum-

* *CamelBak Products*, bir Amerikan dış mekân ekipmanı şirketidir. En çok sıvı alımı paketleri ve su şişeleri gibi sıvı alımı ürünleriyle tanınır. (ç.n.)

layarak yoluma devam ettim. Hemen hemen bir dakika sonra telefonum titredi. "Sinyal var," dedim Sul'a.

"Sence pizza sipariş edebilir miyiz?" dedi sırıtarak.

"Tabii." Telefonumu çıkardım. "Kuryeye bizimle zirvede buluşmasını söyle." *Altı yüz metre yükseklikte.*

"Kaskını taksa iyi olur... *Siktir.*" Sully yolun ortasında durdu, topraktan çıkan yabani bir ota basıyordu. Sikik çenesi düşmüş halde ardımdaki ufka bakıyordu. Şaşkınca başını kaşıdı.

Gerilirken tişörtümün yakasıyla alnımdaki teri sildim. "Ne oldu?"

Endişeli gözlerini bana çevirdi. "Kaskımı kamyonetin arkasında unuttum."

Sağdaki kayalığı incelemek için yana dönmeden önce, "Siktir," diye küfrettim. Belirlediğimiz rota yakındı, uçurumun hemen diğer tarafındaydı. Ancak bilinmeyen alanlar, gevşek kayalar gibi gerçek lanet tehlikeler barındırıyordu. Neyin üzerine tırmandığımıza dair hiçbir fikrimiz yoktu.

"Kasksız tırmanırım." Sully kemerinden yeşil bir bandana çıkardı.

"Hayır," diyerek bu fikri anında reddettim. "Benimkini takabilirsin."

"Hayır, dostum." Başını iki yana salladı.

"Sen yönlendiriyorsun," diye kendimi açıkladım. "Eğer bir kaya düşerse, ilk sana çarpacak." O önümde tırmanacaktı ve bu ikimizin arasmda daha tehlikeli bir pozisyondu.

"Ya yanlışlıkla bir kaya tekmelersem?" diye karşı çıktı. "O zaman önce sana çarpar."

"O zaman sakın sikik bir kayayı tekmeleme." Siyah kaskımı çıkarıp göğsüne doğru ittirdim. Kararımı vermiştim.

Adam Sully'yi ne kadar zamandır tanıyor olsam olayım, onun tartışmasız *en iyi* geleneksel tırmanıcılardan biri olduğunu hep biliyordum. Tırmanış sırasında asla kritik hatalar yap-

mazdı. Hazırlanmak için her zaman bir saat erken gelirdi. Yedek ekipman getirirdi, böylece kullandığı bir parça işe yaramazsa bir alternatifi olurdu. Partnerine karşı her zaman dikkatliydi ve zor şartları lanet pozitif bir tavırla aşardı.

İpinizin diğer ucunda olmasını isteyeceğiniz biriydi ve biri benden ona dair bir kusur bulmamı isteseydi yapamazdım. Lanet olasıca yapamazdım. Adam Sully, karşılaşabileceğiniz en iyisiydi.

Sully isteksizce kaskı kavradı ve bandanasını koruyucu ekipmanıyla değiştirdi. Yeşil bandanayı alnıma bağladığımda saçlarımın bir kısmı yeşil kumaşın üzerine düştü. Ardından nihayet mesajlarıma bakabilmiştim.

Kayaya tırmandın mı? - Daisy

Hızlıca cevap verdim. *Hayır, ne oldu?*

Telefonum aynı hızla tekrar titredi.

Sence bebek eşyaları almak için çok mu erken? - Daisy

Cevap vermeden bir mesaj daha geldi.

Kesinlikle çok erken olduğunu biliyorum ama sonuçta Peru'dan almış olacaktık... - Daisy

Mesaj gönderdim. *Al gitsin.* Bu konuyu kafasına takmasını istemiyordum. Ne olursa olsun, bebeği kaybedersek canımız yanacaktı.

Teşekkürler :) Gerçek kayada kıçınızı yırtarken iyi eğlenceler! - Daisy

Dudaklarım kıvrıldı.

Sana da şehirde iyi eğlenceler, Daisy Meadows.

Telefonumu cebime geri koyarken yüzünde oluşan o kocaman gülümsemeyi hayal ettim. Rotamıza ulaşana kadar yürüyüş boyunca aklımdaki tek şey oydu.

Ekipmanlarımızı hazırlamak ve iniş sistemlerini önceden kurmak için yaklaşık on beş-yirmi dakika harcadık. Dik ve sağlam bronz renkli kaya yüzeyi, düzensiz oyuklar ve yarıklarla

doluydu. Şimdiye kadar birlikte tırmandıklarımızın arasında en zorlu geleneksel çok ip boylu tırmanışlarından* biri olacaktı.

Tırmanışa başlamadan hemen önce, "Evli bir adam olarak ilk tırmanışın. Nasıl hissettiriyor?" diye sordu Sully.

Etrafımı iyice inceleyerek içime çektim. Parlak mavi gökyüzünde hiç bulut yoktu, binlerce metreyi birlikte tırmanırken manzaramızın enginliğini daha net görecektik. Peru'daydım.

Hayatımın aşkıyla evlenmiştim.

Cennete tırmanmak üzereydim.

Bakışlarım güneşe çevrildi. *Hayattayım.*

***

On beş ip boyunun onuncusundaydık ve şu ana kadar her şey sorunsuz ilerlemişti. Sully ekipmanları kayaya yerleştiriyor, bunları eksprese** bağlıyordu. Ben de iki parmağımla yaklaşık iki buçuk santimlik bir çıkıntıya tutunuyordum, ağırlığımın büyük kısmını ayak parmaklarımın üzerine vermiştim.

Yeşil bandanam terimin çoğunu emse de Sully'nin yeni bir emniyet noktası hazırlamasını beklerken yüzümü omzuma sürdüm. Üç yüz metreden fazla bir mesafeyi tırmanmıştık. Peru'nun zirve ve vadilerle dolu manzarası lanet nefesimi kesiyordu. Kırmızı, turuncu ve yeşil tonları erimiş pastel boyaları gibi her yana yayılmıştı.

Böylesine el değmemiş bir manzara bulmak zordu. Bu yüzden olabildiğince çok şey hatırlayacağımdan emin oluyordum. Bir dakika sonra ufuktan gözlerimi çekip Sully'ye baktım. Ankrajları yerleştirirken dikkatliydi ancak bir tanesini hazırlarken sol bacağı biliçsizce kaya ve ipin arasına kaydı.

* Tırmanıcının emniyet noktalarını kendi yerleştirdiği, bir seferde tamamlanamayacak kadar uzun olan, etap etap çıkılan kaya tırmanışıdır. (ç.n.)

** *Quickdraw* (Türkçede "ekspres bağlantı" ya da kısaca "ekspres") kaya tırmanışında kullanılan bir ekipman türüdür. İki karabina (kilitli ya da kilitsiz olabilir) ve bu karabinaları birbirine bağlayan kısa, genellikle naylon veya "*dyneema*" gibi dayanıklı bir malzemeden yapılmış bir kayıştan oluşur. (ç.n.)

"Siktiğimin bacağma dikkat et, Sul!" diye bağırdım.

Bir küfür mırıldanarak hemen duruşunu düzeltti. "Teşekkürler!" Bu pozisyonda düşmek onu baş aşağı çevirip duvara çarpardı. *Baş aşağı.*

Kanım daha hızlı pompalanmaya başlamış, kaşlarım çatılmıştı. Bir elim hâlâ emniyet ipindeyken boştaki elimle güneş gözlüklerimi başımın üzerine ittim. Önce Sully'yi, sonra kendimi kontrol ettim. *İyiyiz.*

Güneş şimdiden burnunu ve yanaklarını kızartmıştı. "Gölge yerler biraz ıslak!" diye seslendi. "Bunu hazırlamak bir dakika daha sürecek."

"Daha yukarısı nasıl?" Bulunduğu yerin biraz üstünde bir boşluk fark etmiştim.

Oraya ulaşmak için uzandığı sırada yüzünü buruşturdu. Kol açıklığı benimkinden kısaydı. İlk denemesinde ekipmanı yerleştirmekte zorlandı. Aramızda kurduğumuz emniyet sistemini kontrol ederken onu bekledim.

"Ağırlığı eşitlemek için bir ip kullanacağım," diye açıkladı.

Bir ankrajın başarısız olması ihtimaline karşı yedek ankrajlar kuruyorduk. Eğer bir parça daha yerleştirebilirse, üçüncü bir tane daha oluşturmak her zaman iyi bir fikirdi.

"Acele etme," dedim ona. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Sully çalışırken üstümden sırıtarak bana baktı. "Ryke Meadows az önce şaka mı yaptı?" diye seslendi.

Karşılık verecek zamanım olmadı. Duvar boyunca yuvarlanan kayaların bize doğru geldiğini fark etmiştim. "Kaya!" diye bağırdım Sully'ye. Bir saniyenin yüzde biri kadar geç seslenmiştim. Bunun gibi hayatmıza mal olabilecek şeyler durdurulamaz bir ivmeyle gelirdi ve fren yapamazdınız. Duramazdınız.

Benim dışımdaki güçlerin merhametine kalmış durumdaydım.

Karpuz büyüklüğündeki kaya kafasına *çarptı.* Kaskının *çatırtısı* neredeyse ipi titretmişti, boğuk inlemesi duvarda yankı-

landı. İvme yüzünden tutunduğu yerden koparken kayayla birlikte hızla düşmeye başladı.

İlk kayayı iki büyük kaya parçası daha takip etti.

Anında tepki verdim, sikik reflekslerim tam anlamıyla aşırı mesai yapıyordu. Onun düşüşüne senkronize bir şekilde hafifçe geriye doğru sıçradım. Ağırlığı da aynı hızla ipe yükleniyordu.

İlk kaya parçası asfaltta sürüklenir gibi kolumu sıyırdı. *Tenim yanıyordu.*

Sully üzerimdeki üç metrelik havayı yararak düştü. Sıçrayışım düşüşünü yumuşatmış olsa da bu *beni* lanet olası bir *hızla* engebeli kaya yüzeyine geri çekiyordu. Duramıyordum.

Sağ bacağım çıkıntılı bir kayaya son gücüyle çarptı. Dişlerimin arasından bir çığlık attım, boğazım alev alev yanıyordu. Darbe, eti ve kemiği döven çelik bir tokmak gibiydi.

Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Tüm ağırlığımı sol ayağıma verdim.

Sikeyim. Siktir.

Siktir.

Sırılsıklam olmuş bandanam artık teri yüzümden uzak tutamıyordu, damlalar şakaklarımdan aşağı süzülmeye başladı. İkinci kaya parçası, bizden biraz daha yüksekteki kaya duvara çarptı. Hem benim hem de Sully'nin bedeninin üzerinden sekerek düştü.

Sul benden buçuk metre yukarıda durdu, yerleştirdiği son parça ve benim halatım onu tutuyordu.

"Sully!" diye seslendim. "*Siktir.* Sully!"

Sarsılmış halde başını salladı, emniyet kemerine yaslanarak dengesini bulmaya çahşıyordu. Yüzü güneşte yanmıştı, kaskının altmdan alnına doğru kan süzülüyordu. Titreyen elini kaldırdı ve yarım yamalak bir başparmak işareti yaptı.

Hemen sonra üçüncü kaya gördüğüm her şeyden daha şiddetli bir hızla aşağı yuvarlandı. İlk ikisinden çok daha hızlıydı

ve doğrudan Sully'nin karnına çarptı. *Sikt...* Güç ve eklenen ağırlık beni anında tekrar duvara yapıştırmış, sağ bacağım ve omzum bir kez daha kayaya çarpmıştı.

Dişlerimi sertçe sıktım, tüm vücudum irkilirken burnumdan ağır nefesler aldım. "Sully!" diye bağırdım yarım nefesle. Çıkardığı sesleri dinledim, sikik hayatımda duyduğum en korkunç seslerdi. Boğuk gurultulardan ibaretti. Sanki suyun altında boğuluyordu.

"Sully!" diye haykırdım. Ona ulaşmaya ihtiyacım vardı. *Siktiğimin sabit halatından kurtulmalıyım.* Bunu düşündüğüm anda kaya göğsünden kaydı ve doğrudan bana yöneldi. Yolundan çekilmeye çalıştım ama sikik sağ bacağım geride kalmıştı.

Kaya zaten yaralı olan bacağıma çarptı. Neredeyse duvardan kopacaktım ancak daha sıkı tutundum. *Siktir...* Dişlerimi sıkarak tekrar haykırdım. Öfke ve gerilim korkuyu bastırıyordu, boynumda atan nabzımı hissedebiliyordum. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Baldırımdan dizime, dizimden de sikik kalçama keskin bir acı yayılıyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp tekrar açtığımda tam olarak aşağısıyla göz gözeydim. Zeminle aramızda üç yüz metreden fazla mesafe vardı.

Başımı kaldırdığımda mide bulantısı tüm gücüyle üzerime çullandı. Sully'nin uzuvları cansız bir şekilde asılı duruyordu. Boynunu bile zar zor destekliyordu. Boğuluyordu.

"Sully!" diye bağırdım. *Dayan.* İkimizi de öldürmeden ona doğru ilerleyecek lanet bir yol bulmalıydım. Onu yanıma indirmek bir seçenek olamazdı. Bu durumdayken duvara daha çok çarpardı ve iyice zarar görürdü.

En üstteki koruma parçasını göremiyordum. Sully'ye nasıl göründüğünü soramazdım, cevap veremiyordu. O parça Sully'nin düşüşünü *ve* kayanın ağırlığını taşımıştı.

Eğer son parçamız bizi yarı yolda bırakırsa, ikimiz de ölürdük. Havayı yararak düşerdik.

"Sully!" diye bağırdım tekrar. Boğazım kurumuştu, acıyordu. *Sadece sikik bir şey söyle.*

Yalnızca onu dinleyebiliyordum. *Boğulurken.*

Elimden geldiğince hızla harekete geçtim, parmaklarım hareketlendi. "Lanet olasıca dayan!" diye seslendim. Sabit halattan kurtuldum ama teçhizatı tamamen üzerimden atmamıştım. İpi yeni bir emniyet noktasına bağlarken buna ek olarak yeni, yedek bir parça daha ekledim ve prusik düğümü kullanıp yukarı tırmanmaya başladım. Kaslarım resmen alev almıştı, başım zonkluyordu.

Saçım, yüzüm, lanet tişörtüm, her yerim terden sırılsıklam olmuştu. Kendimi bu sikik ipte yukarı çektiğim her santimde çığlık atıyordum. Sağ bacağım acı içinde feryat ederken derin bir nefes aldım. Daha önce hiç olmadığı kadar sert nefesler alıyordum.

Sakın ölme. Sakın ölme.

Acımı bastırıp tam yanına ulaşana kadar tırmandım. Hemen kaskının kayışlarını gevşetirken, "Hey, hey!" diye hırladım.

Sully solgundu, o anda solunum yolunu kesen şeyin kask olmadığını fark ettim. Öksürüyordu. Soluk mavi dudaklarından fışkıran kan tenini kırmızıya boyamıştı.

"Hayır." Neredeyse bağırıyordum. "Hayır, hayır." Tekrar öğürürken aceleyle onu kaldırdım, çenesinden aşağı kan damlıyordu.

Sarkık ellerinden biri neredeyse enerjisinin son kırıntısıyla göğsünü işaret etti. Son kaya onu ezmişti, bunu anlatmaya çalışıyordu. *İç kanama.*

"Hey, hey," dedim daha yumuşak bir tonda. "Seni bu sikik kayadan indireceğim, tamam mı?"

Bir şeyler mırıldansa da tam anlayamadım. Gözlerindeki *is-*

tırap daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Onu kurtarmaya odaklandım çünkü lanet olasıca yaşayacaktı.

İkimiz de yaşayacaktık.

Aynı ip üzerinde iniş yapabilmemiz için gereken düzeneği kurmayı tamamladığımda parmakları kalan enerjisiyle kumaşı kavramak istercesine tişörtümü sıyırdı.

"Ryke," dedi boğuk bir sesle. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Hayır."

Parmak eklemlerim ipin üzerinde beyazlaştı. "Ne sikten bahsediyorsun?" Neyden bahsettiğini biliyordum.

"Beni... bırak," diye ağladı. Çenesi titriyordu.

Burun deliklerim genişlerken gözlerim bulutlandı. Sikik başımı iki yana salladım. "Yapamam." Hayatımı kurtaracak olsa bile onu burada bırakamazdım. Onun ağırlığı olmadan tek başıma çok daha kolay hareket edebilir ve güvenli bir iniş yapabilirdim.

O bana bağlıyken iniş süresince başımıza her şey gelebilirdi.

İpin uzunluğunu yanlış hesaplarsam ikimiz de ölürdük.

Tek *bir* hata bile yaparsam, ikimiz de ölürdük.

Ağlaması şiddetlendi, dişleri kanla lekelenmişti ama en azından artık boğulmuyordu. "Seni burada lanet olasıca ölüme terk *etmeyeceğim*," dedim sertçe.

"Ben... korkuyorum."

Sıcak gözyaşları ve ter yanaklarımı yakıyordu. "Sana ne olacağını söyleyeyim." Koşum takımım kavrayıp ortak iniş için onu kucağıma yerleştirdim. "Eğer ölürsen, ben de seninle birlikte ölürüm. Yani nereye gidersen git, ben de orada olacağım."

Ağlamaya devam etti.

"Sadece ne yaparsan yap, sakın uyuma." Kolumla yüzümü sildim. Aşağı inmek için üç yüz metreden fazla yolum vardı.

Bu, üç yüzden fazla ölüm ihtimali demekti.

En sonunda başıyla onayladı ve birkaç dakika daha ipin inişini kontrol ettikten sonra inmeye başladık. Rota iniş için so-

runsuz değildi. Buna "kabaca" dikey demek bile fazla cömert bir tanımlama olurdu. Birden fazla kez sola doğru geçmek zorunda kaldım ve bunu yapmak, onun eklediği ağırlık *olmasa* bile zor olurdu. Bağlantı noktalarını yeniden ayarladım ama ne kadar uzun sürerse, adrenalinim o kadar tükeniyor ve bacağımdaki ağrı o kadar belirgin hale geliyordu. Tüm uzvum lanet olasıca dayanılmaz bir şekilde titriyordu.

Nabzım zonkluyordu, boynumdaki damar neredeyse patlayacaktı. Kalbim hızlanmıştı.

Sul tam önümde, berbat haldeydi. Nefesleri kısa ve yavaştı.

*ATC** iniş cihazını kullanarak halatı elimde yavaşça frenledim. Ağırlığımın çoğunu sol tarafıma vermeye çalışıyordum ancak Sully sağ bacağımı dinlendiremeyecek kadar üzerime yükleniyordu. Başım o kadar dönüyordu ki...

Bizi desteklemek için düğümlenen ipin ucuna ulaştık. Hâlâ yerden *onlarca* metre yüksekteydik. Yeni bir bağlantı noktası kurmam gerekiyordu.

"Hadi," diye mırıldandım kendime. Ter gözlerimin içine doğru akarak gözyaşlarımla birleşiyordu, önümü zar zor görebiliyordum. "*Siktir, hadi.*" Kontrollü bir nefes alıp sonraki bağlantıyı kurdum. Sully'ye baktım, göz kapakları düşük olsa da hafifçe bana doğru çevrildiler. Bilinci şimdilik açıktı.

Bizi yeni bir bağlantıya bağladım ve halatın ucunu bize gelene kadar sertçe aşağı çektim.

Tekrar, dedim kendime.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar. *Hayatta mı? Nefes alıyor mu?*

Tekrar.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken kan Sully'nin tişörtüne ve benimkine damlıyordu. Tekrar öksürerek omzuma

* *Air Traffic Controller*'ın kısaltması. Tırmanışlarda ip inişi ve emniyet alma işlemleri için kullanılan mekanik bir emniyet aletidir. (ç.n.)

kan kustu. Yüzüme de sıçramıştı. Daha hızlı hareket ettim, ipi kararlı bir hızla çekiyordum. Nemli parmaklarım parçaların üzerinde aceleyle hareket ediyordu. Eğer bize zaman kazandıracak ve onu kurtaracaksa, daha özensiz davranmaya hazırdım.

"Benimle kal. Siktir, benimle kal. Neredeyse geldik." Sadece iki iniş kalmıştı. Sonraki bağlantı noktasında zorlandım, ellerim kontrolsüz bir şekilde titriyordu ve *ATC*'yi düşürdüm. Hayal kırıklığıyla haykırdım. *Neden? Neden şimdi?* Şiddetli sesi yuttum, burnumdan nefes alarak düşünmeye çalıştım.

Başka bir iple iniş aletine ihtiyacım vardı. Sully'nin ekipmanını aradım, karabina askısına uzandığımda elim aniden kana boyandı.

Senin sikik hataların için zamanı yok.

ATC'sini bulup her şeyi düzelttim. Kanlı ellerim ipi kızıla çevirirken yeni bir bağlantı noktası kurmuştum.

Güçlükle nefes alıyordum.

Hızla hareket ettim. Aceleyle. *Dikkatsizce.*

Onun hayatını kurtarmak için kendiminkini unutmuştum.

Bir kez daha inişe geçtim ama ip üzerinde dikey olarak inerken bir şeylerin farklı olduğunu hissedebiliyordum. Onun *ATC* cihazında bir tuhaflık vardı. Çok daha hızlı iniyorduk, ip fren için kullandığım elimi yakıyordu. Onu yavaşlatmaya, tutmaya çalıştım ama kaslarım isyan ediyordu.

Siktir, dur. Lanet olasıca dur. Sadece dur! İp avuçlarımı yakarken korku tek bir an için beni tamamen sardı. Halatın bağlantı noktasından aşırı bir hızla kayışını, ipin sonunun tehlikeli bir şekilde yaklaşmasını izledim. Eğer düğüm tutmazsa ölmüştük.

Halata binen ağırlıkla, ipten kopacağımı ve yere çakılacağımı düşündüm. Otuz metre düşecektim.

Otuz metre düşmek.

Çığlık attım, düşüşümüzü durdurmaya çalışan ellerim kavruluyordu. Kaslarım isyan edercesine haykırıyordu.

Gözlerim ter ve gözyaşı yüzünden yanıyordu.

Son anlarımda Daisy'nin mihraba yürüyüşünü düşündüm. Gülümsemesi güneş gibiydi. Işık saçıyordu. *Işık yayıyordu.* Her tarafımı ışığıyla kaplıyordu. Dünyamı aydınlatmasını izledim.

Kararmadan hemen önce...

BÖLÜM 46

DAISY CALLOWAY

Saat beşteki indirimli içki saatine rağmen Lima tahmin ettiğimden daha az kalabalıktı. Bar boş sayılırdı. Price, paparazzi sürüsü ya da hayranlar olmadığı için neredeyse sıkılmıştı. Lo ve Connor'ın korumalarıyla birlikte kapının yanındaki bir masaya oturmuştu, rahatlamanın büyük sanatını öğreniyordu.

Bara ilerleyerek bir tabure ile Lo'nun arasına sıkıştım. Lo barmene doğru eğilmişti, menüden bin tane yemek siparişi veriyordu.

"Cips, peynir sosu, tavuk *taco*'larınızdan, acılı tavuk kanadı, ekstra baharatlı olsun..." Sanki bir orduyu beslemek üzereymiş gibi sıralamaya devam etti. Aslında tüm gün alışveriş yaparken onu oradan oraya sürüklemiştik ve öğle yemeği arası vermeyi unutmuştuk.

Connor diğer tarafındaydı, barmene Lo'nun siparişini İspanyolca'ya çeviriyordu. Böyle zamanlar Ryke'ı hatırlamama neden oluyordu ve onu özlüyordum. Tam yanımda olurdu, akıcı bir şekilde İspanyolca konuşarak yemek siparişi verir ve yerel halkın arasına karışırdı.

O kayanın her neresinde olursa olsun, olması gereken yerde olduğunu biliyordum. Mutluluğunu ve bayılarak tırmandığı her bir santimi hayal ettiğimde ben de mutlulukla gülümsemeye başlıyordum.

"Bira ister misin?" diye sordu Lo bana.

Kaşlarımı kaldırsam da karnıma dikkat çekecek abartılı bir hareket yapmadım. Beyaz, bol kesim tişörtüm hamileliğimi gizliyordu. Üzerinde rengârenk harflerle "*pasta kâselerini yalamaktan gurur duyuyorum*" yazıyordu.

Keskin kehribar gözleri dikkatle karnıma indi. "Boş ver." Barmene doğru başını salladı. "Hepsi bu."

Hamile olduğumu unutmasına şaşırmamıştım. Bebek alışverişi yapan çoğunlukla Rose olmuştu. Ben de kırmızı elbiseli, el yapımı, yumuşacık bir Perulu bebek almıştım. Oğlum da olsa bebeği ona verebilirdim.

Lily ve Rose bara gelmeden önce Jane ve Moffy'yi uyutmak için otele dönmüşlerdi. Willow ve Garrison bir internet kafeye gitmişlerdi, kablosuz ağa bağlanmaya can atıyorlardı.

Böylece Lo'nun açlığı ve Connor'ın çeviri becerileri bir sonraki durağı belirlemişti. Ben de cips ve macera hevesiyle peşlerine takılmıştım.

Barmen siparişlerimizi iletmek için mutfağa girdiğinde, "Kamp nasıl gidiyor?" diye sordu Connor.

"Yemekhane daha yeni inşa edildi." Telefonumdaki fotoğraflarda gezinip onlara bitmiş halini gösterdim. Ahşap yapının yeşil kiremitlerden oluşan yepyeni bir çatısı vardı.

"Bütçen yeterli geliyor mu?" Bu soruyu soran Lo'ydu. Ryke'ın, Lo'nun verdiği yüklü güven fonunu bir "*siktir git*" notuyla iade etmesinden bu yana, mali durumumla daha çok ilgileniyordu.

Bu arada onun kararını tamamen destekliyordum. "Bütçemi yirmi beş milyon dolar aştım. Bir *trilyon* çörekten yapılan koca yapı eridi gitti. Buna inanabiliyor musun? Onları yüz defa baştan yerleştirmek zorunda kaldım ve sonra bilirsiniz işte, aylar geldi..."

"Tamam," dedi Lo. Dik bakışları gayet normaldi. "Anladım."

Kolunu dürttüm. "Bütçenin altındayım. Birçok konuda ciddiye alınmıyor olabilirim ama para yönetmeyi biliyorum." Özellikle de on dört yaşında ilk defa modellik yapmaya başladığımdan beri hesabımda biriken parayı idare etme konusunda epey dikkatliydim.

Kaşları çatıldı. "Seni ciddiye almadığımızı mı düşünüyorsun?"

"Çok fazla şaka yapıyorum, bu yüzden anlamlı bir şey söylediğimde insanların beni fazla dinlememesini anlıyorum." Bana tepeden bakmak için geri çekildiklerinde gözlerimi ikisi arasında gezdirdim.

Connor o donuk ama sakin duruşunu sergiliyordu, tavrında büyük bir anlayış barındırıyordu. Lo ise onu tanıdığım tüm yıllardan daha olgun görünüyordu.

Zaman onları yaşlandırmıştı. Olduklarından daha güçlü, daha sert ve daha iyi insanlar haline getirmişti. Onların gözünde bu durumun benim için de geçerli olup olmadığını merak ettim.

Önce Connor konuştu. "Bu insanlar ya seni iyi tanımıyor ya da insanların sabit versiyonlarına inanıyorlar. Çünkü duyulmak istediğinde biz seni duyuyoruz, Daisy.

"Hepimiz duyuyoruz," diye araya girdi Lo.

Gülümsemeye başladım. "Tahmin edin ne oldu?" dedim ikisine bakarak. Bu iki adam, Paris'te tökezlememi ve Amerika'daki vahşi bir yolculukta kendimi bulmamı izlemişlerdi.

"Ne?" diye sordu Lo.

"Sesimi buldum."

Lo şaşırmış gibi yaparken Connor sırıttı. "Tanrım! Seni bir doktora götürelim mi? Bu tedavi edilebilir bir şey mi?"

"Hayır," diye karşılık verdim. "Son derece huzurlu bir şekilde öleceğim. Öldüğümde sana ne bırakmamı istiyorsun? Sörf tah-

talarını mı, patenleri mi, Amour* biletlerimi mi, tek boynuzlu at yastığımı mı?" Nefesim kesildi. "Yoksa porno zulamı mı?"

Connor tek kaşını kaldırdı.

Lo hafifçe başımı okşadı. "Ryke burada değil. Sonra tekrar dene."

Evet, Ryke buna bayılırdı. *Hangi siktiğimin porno zulasından bahsediyorsun, Calloway?*

Connor'ın telefonu çaldığında dikkati oraya kaydı. Ekranda *Henry Prinsloo* adını okudum, muhtemelen Cobalt Şirketi'ndeki çalışanlardan biriydi.

Bardan uzaklaşıp telefona bakmak için korumalara doğru ilerlerken, "Hemen döneceğim," dedi Connor.

Barmen üç bardak suyu bize doğru itti. Lo'ya onunkini uzatıp kendiminkini kaldırdım. "Kehribar gözlü kayınbiraderlere, her zaman mutlu ve tok kalsınlar."

Loren Hale'in dünyasında sırıtış sayılabilecek bir gülümsemenin gölgesiyle bardağını benimkiyle tokuşturdu. Suyumu yudumlarken bakışlarım uzun duvarın karşısındaki üç televizyona kaydı. Altında boş masalar vardı.

Soldakinde bir tenis maçı oynuyordu. Ortadakinde futbol maçı gösteriliyordu. Sağdakinde ise ulusal haberler vardı.

Sağdaki televizyona odaklandım. Alttaki kırmızı şeritte İspanyolca bir şeyler yazıyordu. Ekranda *Cusco* yazan bir kenar çubuğuyla Peru dağları gösteriliyordu. Midem sıkışırken suyu bıraktım.

Hemen sonuca ulaşmadan önce birkaç kelimeyi anlamayı umarak gözlerimi kıstım ve sonra...

"Lo," dedim korkuyla. Damarlarımda akan kan buz kesilmişti. İşte onun adı yazıyordu. *Ryke Meadows.* Haberlerdeydi. Geri kalan her şey bana yabancıydı.

* Yazarların yazdığı başka bir kitap olan *Circus is Family* serisinde Vegas'ta gerçekleşen bir akrobat gösterisidir. (ç.n.)

"Connor!" diye bağırdı Lo. Çoktan bakışlarımı takip etmişti. Çenesi buzu kıracak kadar keskindi, sanki duygularıyla mücadele etmeye çalışıyordu.

Ben bara doğru dönerken Lo, telefonda hızlı hızlı bir şeyler konuşan Connor'ın yanına ulaştı. Tüm korumalarımız ayaklanmıştı.

"Kumanda?" diye sordum barmene. Derin bir panikle ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyordum. Göğüskafesimi sıkıca tutarken televizyonu işaret edip uzaktan kumandayı taklit ettim ama o hemen anlayarak bana istediğimi çoktan uzatmıştı.

Yaralanmış. Yaralı. Gözümde hiçbir şey canlandırmamaya çalışsam da başarısız oldum.

Ryke düşüyordu... çığlık atıyordu... bir dağın yamacından aşağı düşüyordu. Gözlerim yanmaya başladı. *Dur, lütfen dur.* Bu görüntüleri bastırmak için gözlerimi sıkıca kapattım.

Bunu atlatamaz.

Yaşıyordu.

Dur, lütfen dur.

Yaşadığına inanmak zorundaydım.

Gözlerimi açtım ve aceleyle ovuşturdum. Ardından kanalları değiştirmeye başladım, ortadaki televizyonda kanalları hızla taradım.

Connor'a sağdaki televizyonu işaret ederek, "Ne diyor?" diye sordu Lo.

Connor telefondaki kişiyi net duymak için kulağını tıkadı.

"Lanet olsun, Connor!" diye bağırdı Lo ve arkadaşının omzunu sertçe iterek bana döndü.

Connor aldığı darbe karşısında sadece hafifçe sallandı ama yüzünde nadiren görülen bir acı ifadesi belirdi. *Kanalı bul, Daisy.* İngilizce yayın yapan *GBA*'in uluslararası haberlerine ulaşmayı umarak durmadan kanalları atlamaya devam ettim.

Birden Price'ın İspanyolca bildiğini hatırlayıp başımı ona çe-

virdim. O da sağdaki ekrana bakıyor, yazıları okuyordu. Yüzü sertleşmiş, alnındaki çizgiler derinleşmişti. Kaşları çatık, çenesi gergindi. Dehşetini saklamaya çalışıyordu.

Hayır.

Bütün göğsüm sıkıştı.

Zirveye altı yüz metre demek, aynı zamanda yere de altı yüz metre düşmek anlamına geliyordu.

Lo uzaktan kumandayı elimden kapıp neredeyse anında *GBA*'in uluslararası haberlerini buldu. Sunucu konuşuyordu ancak ses kapalıydı. Neyse ki ekranda İngilizce altyazılar belirmişti.

Ryke Meadows ve arkadaşı... hava yoluyla... Lima'daki bir... hastaneye taşınıyorlar.

Buraya geliyordu.

İlk konuşan ben oldum. "Gitmemiz gerek," dedim kapıya doğru dönerek. Başım benden beş kat daha hızlı dönmüştü, telaştan ne yapacağımı şaşırmıştım. *O yaralı. Yaralı.* Bar taburesini kavradığımda yüzümden süzülen sıcak gözyaşlarını yeni fark etmiştim. Düzensiz nefesler alıyordum. *Dur, lütfen dur.* Lo elimi kavrayıp beni dışarı yönlendirirken bakışlarım televizyona kaydı.

Hâlâ detayları öğrenmeye çalışıyoruz... ama ciddi bir kaya... tırmanışı kazası olduğunu biliyoruz. Her iki adamın da... durumu kritik. Öğrendikçe... size daha fazla bilgi vereceğiz.

Kiralık aracımızın arka koltuğunda, Connor ve Lo'nun arasında sıkışmıştım. Price direksiyondaydı, Lo'nun koruması onun yanındaki koltukta oturuyordu ve Connor'ın koruması da aynı model bir *SUV* ile arkamızdan geliyordu.

Telefonumdan *GBA* haberlerinin sitesini panikle yenilerken Lo başımın üzerinden ekranıma bakıyordu. İkimiz de diken üstünde yeni bilgileri bekliyorduk. Connor sessizdi, önündeki koltuk başlığının arkasına bakıyordu. Birkaç dakika sonra trafik inanılmaz derecede ağır bir şekilde ilerlemeye başladığında, Connor bize dönüp kolunu koltuğun arkasına dayadı.

Onun o tedirgin yüz ifadesi iliklerime kadar ürpermeme neden oldu. Önce telefon ekranına, ardından yola baktım. Hastane hâlâ görüş alanımıza girmemişti.

Ryke orada, fırtına gibi küfrediyor olacaktı.

Sully de yanındaydı, hayatının macerasını anlatırken sırıtacaktı.

İkisinin de birkaç darbe ve sıyrık dışında bir hasarı olmayacaktı.

Birlikte güleceklerdi. Biz de gülüp, *"Tanrım ne kadar korkmuşuz. Ne aptalız. İkiniz de bundan çok daha zor uçurumlara tırmandınız. Bu sizi asla yenmez. Yenemez,"* diyecektik.

Aynen böyle olacaktı.

"İkiniz de lütfen bana bakabilir misiniz?" diye sordu Connor. Sesini bizi yatıştırmak adına sakin ve yumuşak tutmuştu.

Lo sanki kötü şeylerin habercisiymiş gibi kasıtlı olarak Connor'dan kaçmıyordu. Aramızdaki gerginliğe bakılırsa, öyle de olabilirdi.

Bir cesaretle Connor'm derin mavi gözlerine baktım. Emniyet kemerini kavrayarak göğsümden çekip çıkardım ama üzerimdeki rahatsız edici baskı hâlâ oradaydı. Bu ağırlık, içimdeki görünmeyen bir güçten geliyordu. *Acıtıyordu.*

"Lütfen, Lo," dedi Connor tekrar. Lo hâlâ kıpırdamıyordu.

Price radyoyu açtı, İngilizce yayın yapan bir haber kanalı benzer bir haber veriyordu. "Tek bildiğimiz, Ryke Meadows'un şu bölgenin dışlarında tırmandığı..."

"Kapat şunu," dedi Connor neredeyse öfkeyle.

Price düğmeye dokunamadan, "Hayır," diye karşı çıktım.

Price beni dinledi.

Lo kan çanağına dönmüş perişan gözlerini Connor'a çevirdi. "Senin sorunun ne? Arkadaşımıza, *ağabeyime*, onun lanet olası kocasına ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz." Konuşurken sesi çatladı.

Bacaklarım titriyor, acımasız bir sarsıntı bedenimi parçalıyordu. *Kocası.* Nefesimi düzene sokmak için öne eğildim.

"Bence hastaneye ulaşana kadar beklemeliyiz," dedi Connor.

Sanki çoktan biliyordu.

Lo'nun yüzü farkındalıkla çöktü. "Telefondaki kişi sana ne söyledi? Ne... bir haber kanalında falan mı çalışıyorlar yoksa?"

Connor sessiz kaldı, yüzü ifadesizdi. *Dur, lütfen dur.*

Bir an için kulaklarımı kapattım, cevap gelmediği hâlde duymuş gibi hissediyordum. Midem bulanırken gözlerimi yumdum. *Kocam.*

"Ne? Neymiş? Lanet olsun, neymiş?!" diye bağırdı Lo. "Söyle artık!" Gözyaşları öfkeli birer sel gibi yüzünden akıyordu.

İçimi dışıma çıkaracak kuvvette bir yasla sarsılırken hıçkırarak ağlıyordum.

Biliyorduk.

Biliyorduk.

Hemen ardından, "Ryke Meadows'un karıştığı tırmanış kazası hakkında yeni bilgilerimiz var," dedi radyo spikeri. Telefonuma baktım. Bulanık bir bakışın ardında cevabı zar zor görebiliyordum. Yutkunmak zorlaşınca boğazıma dokundum. *Hayır, hayır.*

Acı göğsümü sıkıştırsa da tıklamaya devam ettim.

Tıklamaya devam ettim.

Neden tıklıyordum ki?

Kollarımın titreyişinden neredeyse telefonu düşürecektim. Tutuşumu sıkılaştırdım.

Telefonumda tekrar tekrar aynı sonucu görüyordum. Üç medya kuruluşu ellerine ulaşan bilgiyi paylaşmıştı. Dördüncü... ardından beşinci, hepsi aynı sonucu bildiriyor ve haberi ilk duyuran *GBA*'e atıfta bulunuyordu.

Bu gerçekti.

Hıçkırarak öne doğru kapandım. *Hayır, hayır.*

"Yolda hastaneye sevk edilirken," dedi radyodaki spiker. "Ryke Meadows'un hayatını kaybettiği açıklandı." Price radyoyu kapattı.

Yüzümü ellerime gömerek ağladım, ıstırap damarlarımda yankılanıyordu. *O gitti.* "Hayır," dedim daha yüksek sesle. Boğazım yanıyor, ciğerlerim acıyla çığlık atıyordu. "Olamaz..." *Olabilirdi. Gitmişti.* Hayır, hayır...

Lo ayağını koltuğa koydu, dizi ve elleriyle yüzünü saklıyordu. Hıçkırıklara boğulduğu belliydi, bedeni durmadan sarsılıyordu.

Nefes alamıyorum. Gömleğimin yakasını çekiştiriyor, içime bıçaklar saplanıyormuş gibi ağlıyordum. *Nefes alamıyorum.* Acı organlarımı burkuyordu, tüm yaşam desteğimi kesiyordu. Tenimi yavaşça, parça parça yakıyordu.

Gitmişti.

Daha yeni evlenmiştik.

Daha yeni mihrapta yürümüştüm. Daha yeni aşkımızı ilan etmiştik. Bana bildiğini söylemişti. Benim o kişi olduğumu çok uzun zamandır bildiğini söylemişti.

Gitmişti.

Onu bir daha asla göremeyecektim. Asla küfrettiğini duyamayacaktım. Çoğu erkeğin yapabileceğinden daha hızlı ve daha uzağa koşuşunu izleyemeyecektim. Dudaklarının aşkla kıvrılışını göremeyecektim. Ruhundaki şefkate tanık olamayacaktım. Asla. Asla. *Asla.*

Çocuğunu asla kucağma alamayacaktı.

Kız ya da erkek...

Onu asla yakından göremeyecekti.

İlk adımlarını atmasını asla izleyemeyecek ya da sesini duyamayacaktı.

Anında emniyet kemerimi çözdüm, midem bulantıyla kavruluyordu. Connor'ın kucağına doğru eğildiğimde hemen kapıyı araladı. Gözlerimi sıkıca kapatarak sokağa kusmaya başladım. *Hayır, hayır.* Boğazım asit ve acıyla yanıyordu.

Çok erken değil miydi? Daha yaşayacak onlarca yılımız vardı. Önümüzde sonsuzluk vardı. Maceramız daha yeni başlıyordu.

Kuru kuru öğürdüm, ağırlaşmış uzuvlarımı hareket ettirecek enerjiyi kaybetmiştim. Connor beni kaldırdı ve kapısını kapattı.

Başımı geriye yaslayıp sağa sola çevirdim. Beni pençesine alan bu çaresizlikten kaçacak bir yol arıyordum. Boğazımı sıkan bir mengene gibi hissettiriyordu.

Gözyaşlarım dinmiyordu. Dişlerimin arasına sıkışan bir çığlıkla gözlerimi kapattım. Avucumun içini alnıma bastırdım, zihnim Ryke'la geçirdiğim tüm anları paketleyerek uzaklara gönderiyordu.

Lütfen kal.

Gitme.

Henüz gitme. Burada benimle olmanı istiyorum.

Lütfen kal.

Teorimin doğrulandığını düşünmeden edemiyordum. Her mutlu anın ardından korkunç bir şey gelip bizi vuruyordu. Peru'ya hiç gelmeseydik ve hiç evlenmeseydik, Ryke hâlâ hayatta olacaktı.

Eğer beni hiç tanımasaydı, hâlâ bu dünyada var olabilirdi.

Belki de evren bize bir şey anlatmaya çalışıyordu. İkimizin de mutsuz ve yalnız olması gerekiyordu. Ancak gözlerimiz aşktan öyle kör olmuştu ki, bunu fark etmemiştik.

Connor telefonunu kulağına götürdü. "Ben Connor Cobalt, Ryke Meadows'un hastaneye ulaşıp ulaşmadığını öğrenmek istiyorum. Kendisi benim kayınbiraderim." Kısa bir sessizliğin ardından uzaktan bir ses duyuldu. *"Şu ana kadar dört Connor Cobalt bizi aradı."* Connor telefonu kapattı, sonuçsuz bir girişim olduğunu anlamıştı. Bunlar son durumu öğrenmek için onu taklit eden gazeteciler olmalıydı.

Connor'ın gözleri gittikçe kızarıyordu. "Ryke ikinizin de başınızı dik tutmanızı isterdi," dedi kontrollü bir sesle.

Yüzümü tekrar ellerimin arasına gömdüm, yalan olsa bile Ryke'ın eve güvenli bir şekilde döndüğünü söylediğini duymak istiyordum. Ancak bu şekilde her şey biraz olsun düzelebilirdi.

"Tanrım," dedi Lo yüzünü buruşturarak. "Ağabeyim... o adam..." Cümlesini bitiremeden sertçe yutkundu.

Ryke onun ayık kalmasını sağlamıştı.

Boğazıma bir taş oturdu. Asla konuşamıyordum. Ne zaman denesem, bir güç beni boğuyor ve gözyaşlarından oluşan bir çığ tekrar üzerime düşüyordu.

Karnıma dokundum, hasta hissediyordum. *Hasta* ve sersemlemiş...

Birinin bizim için ne ifade ettiğini ancak onu kaybettiğinizde anladığımız söylenirdi. Ancak ben Ryke Meadows'un çevresindeki insanların üzerinde yarattığı *olağanüstü* etkinin her zaman farkındaydım. Benim üzerimdeki etkisinin de farkındaydım.

Onun kalbine âşık olmuştum.

Ruhundan gelen şefkati sevmiştim.

Fedakârlığına, cömertliğine ve nezaketine hayran kalmıştım.

Ellerini yanaklarımda hissediyordum. Ayakları köprünün üzerinde, benimkilerin yanındaydı. Doğrudan bana bakıyordu.

Calloway.

Yapmak istediğin sadece sikik bir çığlık atmakken her şey yolundaymış gibi davranmayı bırak!

Ben de çığlık attım. Ciğerlerimi kanatacak, havayı delip geçecek kadar yüksek bir çığlıktı. Beni boğuyordu. Bir haykırışa dönüşene kadar devam ettim. Bedenim ağırlıksız ve özgür olana kadar çığlık attım.

Nefes alamayacak hale gelene kadar çığlık attım.

Hava tekrar ciğerlerime dönmek için mücadele ediyordu. "Ben..." diyebildim zar zor.

"Daisy." Connor sırtımı ovdu. "Nefes almalısın."

Lo bacağını indirip bana döndü. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Acımızı paylaşarak göz göze geldiğimizde "*biliyorum*" dercesine başını salladı.

"*Biliyor musun?*" diye düşündüm.

İçimi kemiren bu hayvanı hissedebiliyor musun?

Ağzımı açsam da hiç ses çıkaramadım. Lo'nun yüz hatları endişeye boğulurken bir elini sırtıma, Connor'ınkinin yanına koydu.

"Daisy," dedi sertçe.

Islaklık. Bacaklarımın arasında ıslak bir şey vardı.

"Daha hızlı sür!" diye bağırmaya başladı Connor. Sesi doğal olmayan bir şekilde yüksekti.

Lo neredeyse şefkatle alnıma dokundu. "Kahrolasıca sür!" diye bağırdı.

Başım dönerken gözlerim arkaya doğru yuvarlandı. Her şey kararmadan önce aşağı baktım.

O anda bacaklarımın arasından fışkıran parlak kırmızı kanı gördüm.

BÖLÜM 47

RYKE MEADOWS

Ağırlaşmış lanet göz kapaklarını açmaya çalıştım. Ancak floresan ışıkları gözlerimi yaktığında bir anlığma tekrar kapattım. Başım zonkluyordu. Tekrar karanlıktan kaçmaya çalışarak gözlerimi açık kalmaya zorladım.

Sert, saldırgan ışığın arasında renkleri görebiliyordum.

Çok parlak, vahşi renkleri...

Kâğıttan çiçekler ve kuşlar tepemde asılıydı.

Renkleri yeşil ve sarıydı.

Turuncu, pembe, mavi ve mor... Tavandan sarkan iplere bağlıydılar. Havalandırma deliklerinin altında dönüyorlardı.

Onlardan düzinelerce vardı.

Daisy. Göğsüm sıkıştı.

Dudaklarımı yalayarak hastane yatağında doğrulmaya çalıştım, anılarımı bir saniyeliğine bastırmıştım. *Sadece bir saniye.* Uzuvlarım dayanılmaz bir şekilde ağrıyordu ve bir serum, beyaz örtünün altına gizlenmiş sağ bacağıma yayılan acıyı uyuşturuyordu.

"Ryke?"

O ses.

Çok uzağa bakmama gerek kalmamıştı. Daisy yatağımın ucundaki bir sandalyenin kenarında oturuyordu. Uykusuzluk-

tan gözlerinin altında hilal gibi koyu halkalar oluşmuştu. Etrafta bir avuç yarı buruşuk çiçek ve kuşlar vardı ama kalbime adrenalin pompalayan şey bu değildi.

"Daisy?" Sesim endişeyle doluydu. Lanet yorganı üzerimden atıp yanına gitmek, ona daha yakın olmak istiyordum. *Daisy, ne oluyor...*

Neredeyse bir anda ayağa kalkarak, "Bekle, dur. Ryke, sakın kıpırdama!" diye bağırdı. Hastane önlüğü daha belirgin hale gelmişti. Yanlışlıkla kendine bağlı olduğunu unutup serumunu çekiştirdi. Ardından hemen direği kavradı, bana iyice yaklaşırken onu da beraberinde getirdi.

"Daisy." Karın kaslarımı zorlayarak doğruldum ve kalçasını kavradım. Gözlerimi hastane önlüğünden ayıramıyordum. Serumu...

Ne oldu? Yüksek sesle sormaya korkuyordum.

Yatağımın arkasını kaldırmak için uzaktan kumandayı bulmaya çalıştı ama bu benim biraz bile umurumda değildi. Ayaklarımı hareket ettirmeye çalıştım.

"Hayır, Ryke," dedi ellerimi iterek. "Lütfen, dur." Gözyaşları yanaklarından aksa da onları hızla sildi. "Özür dilerim..."

Gözlerimi ovuşturdum. Daisy yaklaşık on bir haftalık hamileydi ama bu durum her an değişebilirdi.

Bebeği kaybettik.

Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı, onları sertçe silip boğazımdan yükselen hıçkırığı zorlukla bastırdım. Hayatımın en derin nefesini verirken duygularımla mücadele ederek başımı iki yana salladım.

Elimle ağzımı kapatıp kızarmış gözlerle ona baktım.

"İyiyim," dedi tekrar tekrar. Yatağın arkası uzaktan kumandayla mekanik olarak yükselirken gıcırdadı. "Az önce ameliyattan çıktın..."

"Biliyorum." Arkama yaslanmak, onu bırakmak istemiyor-

dum. Ona bir daha dokunabileceğimi düşünmemiştim. Oysa şimdi tam burada, karşımdaydı.

Yok olan her sikik şeyin ötesinde buna tutundum.

Bu başımı dik tutmamı sağladı.

Kafa karışıklığı içinde yeşil gözlerini inceledim. *Tanrım, ne kadar genç ve yorgun görünüyordu.* Ona sadece bir ya da iki gün içinde ne yapmıştım?

"Ryke?"

"Siktiğimin ameliyatına götürülürken hâlâ uyanıktım," diye açıkladım. Ardından hâlâ belinde olan elimle onu nazikçe kendime çekerek kenara kaydım.

Başını yastığıma yaslayıp yanıma kıvrıldı. Gözlerimin içine baktığında ben çoktan onunkilerin içinde kaybolmuştum. Sessizce birbirimizi inceliyorduk.

Onu bir gün daha görebilmek... bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemezdim. Kelimeler beni sık sık yarı yolda bırakırdı. Çoğu zaman ağzımdan yanlış bir şekilde çıkarlardı.

Zaten ilişkimizde çok fazla kelimeye hiçbir zaman ihtiyaç duymamıştık.

Biz sessizlik içinde dinlenirken aramızda sayfalar yazılıyordu. Çılgın, üzgün bir kız ile lanet olasıca tehlikeli, yalnız bir adamın hikâyesini anlatıyordu. Onu son kez kaybettiğimi düşünmüştüm.

Başparmağımla yara izinin uzun çizgisini takip ederken, onun parmakları kalın telli saçlarımın arasında kayboldu. Göğsü düzensiz bir şekilde yükseliyordu.

Birbirimize yaklaştık, sıcak nefesi boynuma değiyordu. Dudaklarımı başının tepesine bastırıp altın sarısı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım. Yavaşça alnını öptüm. Dudaklarım yanağına, oradan burnuna doğru ilerledi. En son dudaklarını öptüm.

O da aynı hararetle ve güçle bana karşılık verdi. Saçlarını okşarken gözyaşları benimkilere karışıyordu. Dudaklarımın altındaki dudakları şişti. Kalbim onun kalbine karşı atıyordu.

Nefes alabilmesi için geri çekildim.

Gözlerinde daha fazla gözyaşı birikmeye başladı. "Seni seviyorum," diye mırıldandı. Sesi çatlamıştı. "Seni gerçekten seviyorum."

O benim karımdı. Güneşimdi.

Yolun sonuna geldiğimde düşündüğüm kişiydi.

"Sikeyim, seni bırakmayacağım." Yüzünü avuçladım ve o sormadan tekrarladım. "Lanet olasıca seni bırakmayacağım, Calloway. Bana mahkûmsun."

Gözyaşlarının arasından gülümsedi. *O gülümseme.* Onu göğsüme çektim, rahatsızlığının tam olarak ne olduğunu bilmediğim için dikkatlice sarıldım. O da aynı şekilde bacağıma dokunmaktan kaçmıyordu.

Onu tekrar tekrar öptüm. "Seni çok seviyorum. Hiçbir yere gitmiyorum." Bunu birkaç kez daha tekrarladım, gerilmiş eklemlerinin yavaşça gevşediğini hissedebiliyordum.

Saçlarımın dağınık bir tutamını geriye doğru taradı, kısa bir an dudaklarında bir gülümseme belirdi. Parmaklarımı omurgasında, rüya kapanı dövmesinin olduğu yerde gezdirdim. Onunla geçirdiğim anları hatırlarken tek düşündüğüm, *daha fazlasını* yaşayacak olmamızdı.

Bitmemişti. Henüz bitmemişti.

Birbirimizi incelemeye devam ettik, ifadesinden birkaç saniye içinde battaniyeyi bacağımdan kaldıracağını anlamıştım. Aynı şekilde ben de onun hastane önlüğünün altına bakmaya sadece lanet bir kalp atışı kadar uzaktım.

Ardından kırmızı kâğıt bir çiçek uçup aramıza kondu.

En azından bir saniyeliğine dikkatimizi dağıtmıştı.

"Dün hastaneye yattığında Rose bana kâğıt aldı," dedi Daisy

yumuşak bir sesle. "Hemşireler bu sabah onları tavana yapıştırıp yapıştıramayacaklarını sordular. Sanırım hepsinin altında kaybolacağımdan endişelendiler."

O lanet olası soruyu şimdi sormak zorundaydım. "Ne oldu, Dais?"

"Önce sen?" dedi soru sorarcasına.

Henüz sikik şeyi söyleyemiyordum ama bekleyemeyecek kadar sabırsızdım, ayrıca onun için çok endişeleniyordum. Biraz daha doğrulduğumda o da aynısını yaptı.

Daisy itiraz edemeden hastane önlüğünün altını kaldırdım. Göbek deliğine kadar uzanan, daha önce görmediğim geniş ve beyaz bir iç çamaşırı gördüm.

"Ben iyiyim," diye tekrar etti. "*Biz* iyiyiz."

Çenem gerilirken kaşlarım çatıldı. "Biz mi? Yani..."

Dudakları aralandı. "Ryke, şeyi düşünmedin değil mi..." Farkındalıkla gözleri büyüdü. "Ben iyiyim derken onu da kastetmiştim."

Eskiden işler yolunda gitmediğinde de hep aynı sikik kelimeleri söylerdi. "O zaman neden hastane önlüğü giyiyorsun? Ayrıca benim için gerçeği hafifletme."

Neredeyse gülecekti, gözleri sulanmıştı. "Konudan saptığım zamanları sevdiğini sanıyordum. Pandalar ve korsanlarla ilgili harika bir hikâyeyi kaçırıyorsun."

"Pandaları ve korsanları sikeyim." Karanlık bakışlarım sadece gülümsemesini daha da canlandırdı. Ruhumun derinliklerinde, hâlâ hayatta kalmak için mücadele eden bir yeri aydınlatıyordu.

Daisy'ye ne olduğundan emin değilken bebeğin iyi olduğu gerçeğine tutunamıyordum. Onu çok seviyordum.

"Çok kanamam oldu," dedi aniden. "Düşük yaptığımı düşündüm ve hastaneye geldiğimde doktor da öyle düşündü."

Midem düğümlenirken uzanıp elini tuttum. Onunla orada

olabilmeyi diliyordum. Onun yerine tüm bunlar yaşandığı sırada ben ameliyattaydım *ve* Sully... Gözlerimi sıkıca kapatıp her şeyi bastırdım. *Bir saniye daha. Tanrı aşkına, sikik bir saniye daha.*

"Ufak bir kanamaymış, bebek ya da benim için ölümcül bir durum yokmuş. Görünüşe göre, bazı kadınlar hamileliklerinin on ile on ikinci haftasında bunu yaşayabiliyormuş. Doktor önümüzdeki on dört gün boyunca ağırdan almamı söyledi. Kanama bu sabah durdu, yani her şey yolunda gidiyor. Kendimi daha iyi hissediyorum."

Tüm yaşananlardan sonra gerçekten mutlu hissetmek zor olsa da sevinmiştim. Hepimiz burada olduğumuz için çok mutluydum. Üçümüz birlikteydik.

Elimi başının üstüne koydum. "Bu süreçte ne kadar uyudun?" Cehennem gibi görünüyordu. Beni endişelendirmemek için sahte bir neşe takınmıştı. Oysa bunu anlayabileceğimi biliyordu.

"Geçtiğimiz iki gün çok zordu." Yanaklarını ovuşturup hayal kırıklığıyla inledi. "Ağlamamı durduramıyorum." Acı dolu bakışları beni buldu. "Öldüğünü sandım." Sesi acıyla yükselmişti.

"Özür dilerim..."

"Hayır. *Gerçekten* öldüğünü sandım. *GBA* kaza haberini alelacele verdi. Kaynaklarından yanlış bilgi almışlar. Tüm dünyaya öldüğünü duyurdular, Ryke. Sonra diğer medya kuruluşları da bunu yayınladı."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. *GBA* reyting savaşı uğruna haberi ilk yayımlayan olma çabasına girmişti. Doğrulamadan yaptıkları haber yüzünden Daisy'nin neler hissetmiş olabileceğini düşündüm. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedim neredeyse bağırarak. O anda söylediği üzerime bir darbe gibi indi. *Kardeşim.* "Lo," diye fısıldadım.

O da öldüğümü düşünmüştü. Hepsi böyle düşünmüştü.

"O...?" Aklımdakini dile getiremiyordum. Ayıklığını bozup bozmadığını bile soramıyordum. Sırf öldüğüm için bu sikik şeyin yaşandığı bir dünyayı aklım almıyordu.

"Daha iyi. Son iki gündür Lily'yle birlikte. Hastaneden de ayrılmadılar, birbirlerinin yanından da. Ayrıca Moffy onu çok gülümsetti." Yeğenimden bahsederken Daisy tekrar ağlamaya başladı, avuçlarının içini gözlerine bastırdı. "Ağlamamı durduramamaktan nefret ediyorum."

"Ben etmiyorum," dedim ona. "Bu lanet olası insancıl bir tepki, Dais. İnsanlar ağlar. Ben de ağlıyorum. Bu seni acınası ya da zayıf yapmaz, tamam mı?"

Ellerini indirip burnunu çekti. Gözleri uzun uzun üzerimde dolaştı. Sanki gerçekten burada olduğumdan, onunla konuştuğumdan emin olmak istiyordu.

"Öldüğümü düşünmenden kahrolasıca nefret ediyorum." Tam tersi durumda olsaydık, kesinlikle teselli edilemez bir durumda olurdum. "Yanında kim vardı?"

"Lo."

Siktir, harika.

"Bir de Connor."

Biraz rahatladım, elim hâlâ başının üzerindeydi. "İki gündür uyumuyorsun, değil mi?"

"Denedim," diye fısıldadı. "Bu sayılmaz mı?"

"Pek sayılmaz. Sonra benimle biraz uyur musun?"

Birkaç kere başını salladığında başını tekrar öptüm, ardından sertçe saçlarını karıştırdım.

Gülümsemesi tam olarak ortaya çıkamadan kayboldu. "O kayalığın üzerinde ne olduğunu bana anlatman günler, aylar, hatta yıllar sürerse bunu anlarım," dedi usulca. "Ya da hiç paylaşmak istemezsen bile sorun değil."

Başımla onaylasam da şu an mümkün olduğunca çok şey anlatmayı planlıyordum. Çok azı da olabilirdi. Sadece konuş-

maya başlamam gerekiyordu. Önce aklımdaki önemli soruyu sordum. "Herkes hâlâ burada mı?" Kardeşim, Lily, Rose, Connor ve Willow'u kastettiğimi biliyordu. Hatta belki Sam ve Poppy de burada olabilirdi.

"Uyandığında onlara mesaj attım. Rose topluca seni bombardımana tutmadan önce bize yalnız kalmamız için bir saat vermek istediklerini söyledi. İstersen gidip onları çağırabilirim."

"Henüz değil."

Hangi sikik yerden başlayacaktım?

Baştan mı, sondan mı?

En kolay kısma odaklanmaya karar verdim. "Lanet olası bacağımı duvara çarptım."

Beni dikkatle dinliyordu. Uzun süre duraksadığımda sessizliği doldurdu. "Ameliyattan sonra cerrahla konuştum. İyi haber şu ki, artık biyonik bir adamsın."

"Lanet olasıca harika." Sağ bacağımın üstünü açtım, ayağımdan uyluğuma kadar alçıya alınmıştı. *Alt uyluk kemiğini kırmışsın.* Doktorun ameliyattan önce söylediklerini zar zor hatırlıyordum, bilincim yerinde değildi. Ayrıca bacağımı kırdığım zaten barizdi.

"Uyluk kemiğinde on bir vidalı, yirmi santimlik sabitlenmiş bir plaka var," diye açıkladı Daisy. "Kaval kemiğine bir çubuk ve birkaç pin yerleştirilmiş. Ayrıca iyi haber, uyluk kemiğinin kalçanı etkilemeyecek kadar aşağıdan kırıldığını ve sadece dizini etkileyeceğini söylediler."

Fizik tedavi, ne zaman yürüyebileceğim ya da gücümü yeniden kazanmak için gereken süreyle ilgili soruları sormadım. Umurumda bile değildi.

Daisy de bunu hissetmiş olmalıydı, o detaylara girmedi.

Yatağa yaslanarak, "Neredeyse zirveye ulaşmıştık," dedim birden. "Neredeyse varmıştık." Burun deliklerim genişlerken derin, acı dolu bir nefes aldım.

Daisy de arkasına yaslandı, dizlerini bükmüştü. Elimi diz kapağına koydum, avucumun altındaki yara izini hissettim. Bir keresinde bana üçüncü sınıfta, halka açık bir yüzme havuzunda dalış dersi alırken ıslak beton zeminde düşüp yaralandığını anlatmıştı.

Her bir yarasını biliyordum.

O yaraları nasıl, ne zaman ve neden aldığını biliyordum. Ben de ona her şeyi anlatmıştım. Hatırladığım her hikâyeyi, geçmişimden parçaları karıma anlatmıştım. *Tek kişiye.*

"Bir kaya düştü," dedim alçak bir sesle. "O çok kötü yaralandı ve bir şansı olması için... ortak iniş yapmak zorunda kaldık..." Tekrar bocaladığımda Daisy yardım etti.

"O zamana kadar bacağını çoktan incitmiş miydin?"

"Evet. Kayalar durduğunda iple inmeye başladık." Dizini sıktım, sarkaç gibi ileri geri sallanıyordu. Garip bir şekilde, bu beni rahatlatıyordu. "Yere yaklaşık otuz metre kala..."

Bu kısım çok netti.

Kafamda tekrar tekrar oynattım. Fren yapmaya çalıştıkça ip ellerimin arasından kayıyordu.

Avuç içlerim kıpkırmızı ve yara bere içindeydi ancak şikâyet edecek sikik bir şey yoktu. Sonuçta iki elim de hâlâ duruyordu.

"Yere çakıldığımızı sandım." Hatıranın acısıyla gözlerim yanıyordu. "Halatın ucundan kayıp otuz metreden yere düştüğümüzü sandım ama düğümüm tuttu."

Bir mucize gibiydi çünkü o düğüm bu kadar ağırlığı taşıyamazdı. Halatın ucunu bağlarken dikkatsizdim, önümü bile doğru düzgün göremiyordum.

"Yani kurtarma ekibi gelmeden aşağı inmeyi başardınız mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yere ulaşmayı başardık." Sully'yi kayalıklardan sürükleyerek uzaklaştırıp Arama Kurtarma'yı aramıştım. "O sırada bilinci yerinde değildi," dedim belli belirsiz. "Onu

uyandırmaya çalıştım. Üzerine su attım, yüzüne vurdum. Sikik ciğerlerim patlayana kadar bağırdım..."

Hareket etmiyordu. Zar zor nefes alıyordu. Nabzını kontrol etmiştim.

Arkadaşımın lanet olasıca cesedinin başında ağlamıştım.

"Helikopter geldiğinde," dedim ağır bir nefesle. "Topallayarak içeri girdim ve işte o zaman..." Acı dolu bir kahkaha attım. "Sikeyim seni, Sul." Başımı iki yana sallayarak gözlerimi ovuşturdum. *Beni yalnız bırakıp öldüğün için sikeyim seni.* "Sikik helikopterde kalp masajını durdurduklarında kendim yapmak için onlara karşı koymaya çalıştım. Bana sakinleştirici verdiler ve bayıldım. Kendime geldiğimde ameliyata götürülüyordum."

Adam Sully'yi yirmi yedi yaşında kaybetmiştim ve en azından beş yıl daha ona sahip olacağımı düşünmüştüm. On değil, yirmi değil ama beş yılımız olduğunu sanmıştım. *Sadece bana arkadaşımla beş yıl daha verin.*

Böylece birlikte tekrar zirveye ulaşırdık.

Ölmek için çok genç olduğunu söylerdim ama ikimiz de sikik riskleri biliyorduk. Hep onlardan bahsederdik. Her tırmanışla birlikte hayatının yarıya indiğini söyleyen ilk kişi o olurdu.

Daisy kolunu belime doladı, keder gözyaşları yine akmaya başlamıştı. Sully'yi çok severdi. Onun da Daisy'yi özleyeceğini biliyordum.

"Ailesine...?"

Başıyla onayladı. "Bu sabah uçakla geldiler ve cesedini eve götürdüler." Çenesi titredi. "Şimdi ailesiyle birlikte."

Başımı salladım. "Sanırım yakılmak istediğini söylemişti." Ayrıca bir dağda ölmeyi başka her ölüme tercih ettiğini de söylerdi. Bu, hayatını gerçekten dolu dolu yaşadığı anlamına geliyordu. Kendi elleriyle kurduğu, sevdiği hayatı...

Tekrar gözlerimi kapattım, kederin ağırlığı bir pranga gibi etrafımı sarmıştı. Kaburgamdaki zincir dövmesi gibi beni aşağılara sürüklüyordu.

Bacağımın durumunun bir önemi yoktu.

Bir daha tırmanabileceğimi düşünmüyordum.

BÖLÜM 48

RYKE MEADOWS

Daisy odadan çıktıktan sonra ilk başta sadece kardeşimi göndermesini istedim. Kendimi yatakta biraz daha yukarı çekmeye çalıştım, tüm işi kol kaslarım yapmak zorundaydı. Dişlerimi sıktım, kollarım neredeyse tükenmek üzereydi. En sonunda hafifçe hareket ederek duruşumu düzelttim ve rahatlamaya çalıştım.

Bacağımdaki alçıyı kontrol etmekle uğraşmadım. Sadece bekledim. Yaklaşık bir dakika sonra ahşap kapı açıldı. Kardeşim dışarıdaki herkesi kapının ardında bırakarak içeri girdi ve kapıyı da arkasından kapattı.

Aramızda yaklaşık beş metre varken onu inceledim. Kan çanağına dönmüş gözleri tavana asılmış kâğıt çiçeklere ve kuşlara daldı. Teni solgundu, sadece kustuğu zamanlarda böyle olurdu.

Yatağın ucunda duraksadı. Sanki burası çok sıcakmış gibi siyah tişörtünün yakasını çekiştiriyordu.

Aslında oldukça soğuktu.

"Haklıydın," dedim aniden. Kelimeler boğazımı düğümlüyordu. Neden böyle bir şey söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki zihnimin bir köşesinde buna artık gerçekten inanıyordum. Belki de yalnızca onun kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olacağını düşünmüştüm.

Ancak tekrar düşündüğümde Lo'nun bu konuda haklı olmak istemeyeceğini fark ettim.

O daha söylediğimi sindiremeden başımı iki yana salladım. "Bu lanet olasıca aptalcaydı. Unut gitsin."

"Unuttum bile," dedi hemen. Ardından yatağımın plastik çerçevesine yaklaşıp ucunu tuttu. Bakışları bacaklarımda olsa da onun ilerisine doğru bakıyor gibi görünüyordu. Sanki hiçbir şey görmüyordu.

"İyi misin?" diye sordum kardeşime.

Bakışları sert ve acımasız bir hal aldı, sonunda benimkilerle buluşmuştu. "Cevabı sen ver," diye tersledi. "Sikik uçurumun kenarından düşen sensin. Asıl senin durumuna odaklanmamız gerekiyor."

"Hayattayım."

"Kıl payı."

Buna bir karşılık vermedim. Aramızdaki gerilim Connor Cobalt'ın lanet bir rubik küpünü tamamlaması kadar hızla artmaya başlamıştı. Kardeşimle olan ilişkim dünyadaki en değerli şeylerden biriydi ama asla kolay olmamıştı.

Asla.

Karmaşık ve zor şeyleri seviyordum. Çoğu kaya tırmanıcısı bunlardan, fiziksel ve zihinsel zorluklardan güç alırdı. Her şeyin üstesinden gelebilirdik.

Bir yanım bunun için çığlık atsa da... diğer yanım yavaş ama emin adımlarla veda ediyordu.

Lo boğazını temizledi, bakışları tekrar battaniyeye kaydı. "Sully için... üzgünüm. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Parmağındaki alyansı çeviriyordu.

Yanlış şeyler söylüyormuşum gibi hissediyordum ama o da şu an tam olarak aynı şekilde hissediyor olmalıydı.

"Şu lanet sandalyeye otur," dedim ona. "Hatta sandalyeyi daha yakınıma getir." Yatağın ayak ucundaki sandalyeyi işaret ettim.

Sandalyeye adeta meydan okurcasına bir bakış attı ancak oturmadı. Onun yerine yatağımın sol yanına yaklaşıp kalp atış hızımı, oksijen ve kan basıncı seviyelerimi gösteren monitörü dikkatle inceledi. Daha sonra omzunun üzerinden bana baktı, o ifadeyi çok iyi tanıyordum.

Bir çıkış yolu arıyordu.

Artık çok daha güçlü olduğunu biliyordum ama içini kemiren her neyse onu aşağı çekiyor olmalıydı.

"Sorun ne?" diye sordum.

Göğsüne dokundu. "Ben hastalıklı şerefsizin tekiyim, tamam mı?" Sesi keskindi, sanki kelimeleri camla kaplanmıştı.

"Değilsin," diye karşı çıktım.

"Evet, öyleyim. Bu olayın sonucundan tam anlamıyla üzgün değilim. Eğer işler tersine dönseydi, sen ölseydin ve arkadaşın yaşasaydı... Rahatladım, tamam mı?" Yüzünde acı dolu, yarım bir gülümseme belirdi. "Dünyanın en hastalıklı insanı olmak böyle bir şey işte."

Gitmek üzereymiş gibi görünüyordu, uzanıp bileğinden tuttum. "Hey," dedim sertçe. Kelime düşündüğümden daha fazla ciddiyet taşıyordu.

Tekrar gözlerime baktı.

"Sen hastalıklı şerefsizin biri falan *değilsin*," dedim ısrarla. Bu gerçeğe tutkuyla bağlıydım. "Ben senin ağabeyinim ve Sully'yi doğru düzgün tanımıyordun. Bu insani bir tepki, Lo. Hissettiğin şeyde hiçbir sorun yok." Ona devamını anlatmadım.

Sully onu kurtarmamı bile istememişti. Kendimi kurtarabilmem için onu bırakıp gitmemi istemişti.

Bir saniye için söylediğimi iyice sindirdikten sonra elimi silkeleyerek tutuşumdan kurtuldu. Yutkunup duruyordu. Bakışları az öncekine göre daha yumuşaktı. "Sana odaklanmamız gerektiğini söylemiştim, ağabey."

Ona ortaparmak gösterdim. "Herkesin ilgi odağı olmaktan bıktım."

"O zaman belki de lanet olası bir uçurumun kenarından düşmemeliydin." Kelimeleri söyler söylemez yüzünü buruşturdu.

Gülümsedim. "İşte burada. Benim küçük kardeşim."

Tişörtünün yakasıyla gözlerini sildikten sonra bana doğru başını salladı. "Sen iyi misin?"

Uzun bir duraksamanın ardından, "Hayır," diye cevap verdim.

Tekrar başını sallayıp sandalyeyi kalp atışımı gösteren monitörümün yanma çekti. Tam oturduğu sırada kapı hafifçe açıldı.

Lily başını odanın içine uzattı, *Wampa* şapkası omzuna gelen kısa kahverengi saçlarını örtüyordu. *Star Wars* şapkasını burada takacak kadar cesur olmasını, her zaman kendisi gibi davranmasını seviyordum.

Elimi sallayarak onu davet ettim. "İçeri gel, Lil."

Lily hızlıca içeri girdi, gözyaşlarını aceleyle sildi ve sanki lanet huzurumda saygılı olması gerekiyormuş gibi tüylü beyaz şapkasını çıkardı.

Belli ki Lo da benimle aynı şeyi düşünmüştü. "Karşındaki İsa değil."

Lily kocasını görmezden gelip kollarını boynuma doladı ve beni sıkıca kucakladı. Gözyaşları omzuma damlıyordu. Bu Lily Calloway benim etrafımda neredeyse hiç ortaya çıkmazdı.

Genelde payıma düşen ukala tavırlı, hırçın Lily olurdu.

O halini de zamanla sevmiştim, bu yüzden şu anki durum sadece yeniydi.

Tek kolumu ona dolarken Lo'ya doğru kaşlarımı kaldırdım.

Kardeşim dudaklarını oynattı. *Öldüğünü sandı, dostum.*

Siktir.

Geri çekildiğinde oda birdenbire arkadaşlarım ve ailemle doldu. Sam ve Poppy streç filme sarılmış bir tepsi yiyeceğin yanında duruyordu. Bir sandviç ve jöle vardı. Daisy'nin annesi de

yanlarındaydı, ellerini Maria'nın omuzlarına koymuştu. Küçük kız magazin dergisi karıştırıyordu.

Örümcek Adam tişörtü ve minik kırmızı *Vans*'larıyla Moffy, Lo'nun kucağına tırmanmaya çalışıyordu. Kardeşim oğlunu kaldırıp dizinin üzerine oturttu. Connor, Janie'yi kollarının arasında tutuyordu. Kucağında uyuyan bebeğin dudakları aralanmıştı. Rose'u da yakından takip ediyordu.

Rose, Daisy'yi boş kalan son sandalyeye oturtmaya çalışsa da karım başını iki yana salladı. Lanet derecede hamile olan ablasını kısık sesli kelimelerle durdurdu ve gülümseyerek sandalyeye oturttu.

"Daisy," diye seslendi Lo. "Benimkini alabilirsin." Hemen Moffy'yi kucağına alıp ayağa kalktı. Sonra çocuğu omzunun üzerine attı.

Küçük oğlan gülerek sarkan mavi bir kuşu kapmaya çalışıyordu.

Serumunu yanımdaki boş sandalyeye doğru götürürken, "Teşekkürler," dedi Daisy.

Birini daha arayarak etrafa bakındım. "Willow nerede?" Sanırım burada olacağını düşünmüştüm. Yalnızca akraba olduğumuz için değil, Daisy'ye destek olmak için de geleceğini farz etmiştim.

"Buradayım." Willow, Sam'in arkasından sıyrıldı. Utangaç bir şekilde el sallayıp gözlüğünü düzeltti.

"Selam," dedim ona.

"Daha iyi hissediyor musun?"

Bu konuda dürüst olarak başımla onayladım. Etrafımdaki herkese baktığımda her bir yüzün beni önemsediğini görüyordum. O sırada başka biri içeri girdi.

Babam gelmişti.

Daisy'nin babası Greg de arkasındaydı.

Onları gördüğüme sinirlenmemiştim. Yıllar boyunca ara-

mızda yaşanan şeylere rağmen geldikleri için rahatladığım bile söylenebilirdi. Anlaşmazlıklara, parçalanmış şeylere alışkındım. Aramızdaki ilişkilerin bir bütün olmasını daha çok tercih ederdim. Onlara daha fazla zarar vermek istemiyordum.

Rose sandalyesinde dimdik otururken elini yuvarlak karnının üzerine koymuştu. Gözleri monitörler ve serum direkleri arasında dolaştı. "Burası çok kasvetli."

Onu söylediklerinin alt metnini okuyabilecek kadar uzun zamandır tanıyordum. *"Burası çok kasvetli"* cümlesi aslında *"Lanet olasıca doğum yapmak üzere olduğum için çok gerginim"* anlamına geliyordu. Yalancı sancılarından sonra yaklaşan doğum tarihinin daha çok farkında olmalıydı.

"Burası steril," diye karşılık verdi Lo. "Burayı seveceğini düşünmüştüm." Moffy'yi sola savurduğunda çocuk sarı bir kâğıt papatya yakaladı.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

Rose ona ters bir bakış attı. "Kapa çeneni, Loren," dedi zayıf bir tonla.

"Es-tu souffrante?" diye sordu Connor karısına. *Ağrın var mı?*

"Un peu, dans le dos," diye yanıtladı Rose. *Biraz, sırtım.*

Bunu nasıl fark ettiğini anlayamamıştım. Oturduğu sandalyede hafifçe kıpırdanması dışında iyi görünüyordu.

Connor karısının arkasına geçti. Bir eliyle kızını kucağında tutarken diğer eliyle kadının omzunu ve sırtını ovdu. Rose birkaç kez gözlerini kapattı, masajdan keyif aldığı belliydi. Özellikle de Connor'm eli boynuna doğru yükseldiğinde verdiği tepkiye bakılırsa halinden memnundu.

O sırada Connor'ın gözleri benimkilere takıldı.

Orada anladığım ama tam olarak kavrayamadığım bir şey vardı. Söyleyeceği her neyse, bildiğimi hissediyordum ama çok emin de olamıyordum. Bir kitabın yırtılmış sayfasını anlamaya çalışmak gibiydi ve diğer yarısı Connor'ın elindeydi.

Belki de geldiğimiz nokta şuydu, aslında onun kafasından ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zaten nadiren olurdu. O söyleyene kadar anlamazdım ve bir süredir düşüncelerini paylaşmaması için ona ısrar ediyordum.

Senin sikik bilgeliğine ihtiyacım yok, Cobalt.

Bu söylediğimi geri almak istiyordum.

Kendini beğenmiş bir yorum yapması, araya girmesi ve bana köpek diye seslenmesi için her şeyimi verirdim. Sessizliği beni rahatsız ediyordu. Sadece sinirimi bozmaya geri dönmesine ihtiyacım vardı.

Bizim olayımız buydu.

Şu anda herkesin bakışları üzerimizdeydi. Connor'ın istenmeyen gerçeklerle dolu mavi gözleri benimkileri bir an bile terk etmemişti. Onunla konuşmam gerekiyordu. Daisy ve kardeşimin yanında o vardı.

En sonunda, "Sikik bir şeyler söyleyecek misin?" diye sordum.

"Söyleyecek ne var ki?"

Çene kaslarım titriyordu. "Hayatta olduğuna sevindim, Ryke."

Sinir bozucu sakinliğiyle, "Hayatta olduğuna sevindim, Ryke," diye tekrar etti.

Odanın içindeki gerginlik görünmez bir sis gibi yoğunlaştı. Yeterince kötü bir hal almış olmalıydı çünkü Daisy araya girmek zorunda kaldı. "Hey, hep birlikte gidip biraz öğle yemeği almaya ve buraya getirmeye ne dersiniz?" Sorusuna karşılık çoğu kişi onaylarcasına başını salladı. Ardından bana yaklaştı. "Karışık sandviç olur mu, yoksa tavuklu mu istersin?" diye sordu.

"Karışık iyi." Gitmeden önce onu öptüm. Rose, Janie'yi kucağına alamayacak kadar hamileydi ama Lily uyuyan iki yaşındaki çocuğu Connor'ın kollarından aldı. Moffy dışarı taşınırken üç kâğıt çiçek daha kaptı.

Connor omzunu duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. İkimiz de arkadaşlarımızın ve ailemizin çıkmasını izledik. Kapı kapandıktan sonra tereddüt etmeden konuşmaya başladı.

"Daisy kan kaybederken onu hastaneye taşıyan bendim."

Bunları duyması ne kadar zor olsa da bilmek istiyordum. Ağrıyan sol bacağımı yavaşça kaldırıp kolumu dizime dayadım. Her hareket öyle bir dirençle karşılaşıyordu ki... kaslarım esnemeyi reddeden bir lastik bant gibi hissettiriyordu.

"Lo berbat durumdaydı," diye devam etti. "Daisy'yi acil servise getirdiğimizde beni bırakıp arka kapıdan kaçmaya çalıştı. Onun yolunu kesmek için kelimenin tam anlamıyla fiziksel güç kullandım. Birkaç dakika sonra... ayaklarımın dibine yığıldı."

İki elimi saçlarımın arasından geçirip duruyordum. Serum kablolarına takılınca onları düzeltmekle uğraştım. Connor'a tekrar baktığımda gözleri dolmuştu.

Benim gözlerim de yanıyordu.

"Ben olağanüstü yeteneklere sahip bir adamım ama sana ihtiyacım var," dedi yutkunarak. "Ne söylediğimi anlıyor musun?"

Uyluğumdaki acı zonklamaya başladı. "Bu sikik konuyu tartışmak biraz anlamsız değil mi? Bir daha tırmanıp tırmanamayacağımı ben bile bilmiyorum, bu yüzden ne söylersem söyleyeyim istediğini alacaksın."

"Senden tırmanmayı bırakmanı istemiyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Daisy'yi dinledim," dedi Connor.

Bu iki kelime -*Daisy'yi dinledim*- içimde anlayabileceğimden çok daha fazla duygu uyandırdı. Uzun zamandır benim destekçimdi ve söyleyeceklerini kimsenin dinlemediğine inanıyordu. *Bir de şimdi bak, Dais.*

"Birlikte doktora gittiğimizde onu dinledim. Fırsat maliyetine ya da risk ve ödüle değer vermediğinizi anlıyorum. Dünyayı

farklı gördüğümüzü ve iki görüşün de yanlış olmadığını anlıyorum. Bunların hepsini anlıyorum. Uzun zamandır tüm bunların farkındayım." Duraksadı. "Bu yüzden seni besleyen bir şeyi bırakmanı istemiyorum."

Sol bacağımı indirdim. "O zaman ne istiyorsun?"

"Hayatını umursamanı istiyorum," dedi keskince. "Şu anda umursadığından daha fazla. Bunu yapabilir misin?"

Öfkeyle karşılık vermek için dudaklarım aralandı. Ona sıktığımin hayatımı ne kadar önemsediğimi anlatmak üzereydim ama bana söylediği şey tam olarak bu değildi. Acaba Connor, kurtarma ekibine tam olarak ne olduğunu sormuş muydu? Aslında bu lanet soruyu sorduğuna neredeyse emindim. Muhtemelen raporu bile okumuştu. Arkadaşımı kayada bırakmak anlamına gelse de kendimi güvenli bir şekilde yere indirmemin bir yolu olduğunu biliyordu.

O zaman bana bir şey olmadan kurtulurdum.

Hayatımı umursuyordum ancak bu durumlarda kendim için daha sağlam bir yol seçecek kadar değildi. İkimizin de güvenli bir şekilde kurtulacağı yollar aramıştım. Sadece yaşamasını istemiştim.

İşte bu kadardı.

Fakat zamanı tersine çevirsem ve o kayalığa geri dönsem bile Sully'yi geride bırakabilir miydim?

İmkânı yoktu.

"Ryke," dedi Connor sessizliğim karşısında. "Ne söylediğimi anlıyor musun?"

Connor Cobalt eskiden kendini bu dünyadaki herkesten üstün gören biriydi. Benmerkezci, kibirli, kendini beğenmiş bir adamdı. Hâlâ öyleydi ama bir şekilde daha az bencil olmayı öğrenmişti.

Benim içinse tam tersini istiyordu.

Bencil adam, bana biraz bencil olmamı söylüyordu.

Bunun beni öldüreceğini düşünüyordu. Siktir, neredeyse öldürüyordu.

Söyleyecek söz bulamıyordum. Zaman, huzur ve dokunulabilir şeyler elimden kayıp gidiyordu. Tek istediğim parçalanıyormuş gibi hissetmemekti.

Bir adım daha attı ve durdu. Duygularının sert dış kabuğunu delip geçtiğini görebiliyordum. Nadiren tanık olduğum bir şekilde, düşüncelerini toparlayabilmek için gözlerini yere indirdi. Ardından tekrar bana odaklandı.

"Burada seni seven insanlar var," diye fısıldadı. Sözlerinin gölgesini neredeyse duyabiliyordum. *Onları kollarımda tuttum. Tam buradaydım.*

Acı göğsümü parçaladı. Zalimlik yapmadığımı biliyordum. Ne kaybettiğimi anladığını görebiliyordum. Ancak sanırım burada benim görmediğim geleceğim için savaşıyordu.

Ayrıca imkânsız gibi görünse de o kadar az kelimeyle ne demek istediğini biliyordum. Yaşananların sıcaklığıyla sadece önümde olup bitenleri düşünebilmiştim. Kaybedeceğim şeyleri düşünmekte zorlanmıştım. Karımı. Kardeşimi. Belki de çocuğumu. Onların neyi kaybedeceğini görememiştim. Hepsini duymazdan gelmiştim.

"Günlüğüne ne yazdığımı hatırlıyor musun?" diye sordu. "İtalyanca kısma."

Bir ya da iki Noel önce ona verdiğim bir günlüğün içine farklı yabancı dillerde bir şeyler yazmış ve onu paketleyip tekrar bana hediye etmişti. Anladığım kısımları defalarca okumuştum.

Dudaklarımı yaladım. "Ti rispetto e ti ammiro così tanto, amico mio. Mi hai aiutato ad essere altruista." *Sana çok saygı duyuyorum ve hayranlık besliyorum, dostum. Özverili bir adam olmama yardım ettin.*

O kelimeleri tekrar tekrar okuyordum çünkü beni şaşırtmışlardı. Connor Cobalt'ın benim bir parçama hayranlık duyması,

sert ve kaba dış kabuğumun ötesinde bir şeyler gördüğünü bilmek beni şaşırtmıştı.

"Söylediklerimde ciddiydim," dedi Connor. "Sadece düne kadar bunun senin çöküşün olacağını fark etmemiştim."

İçgüdüsel olarak başımı iki yana sallayarak karşı çıktım. Özverili olmanın başıma dert açtığını söylüyordu. Bu tür şeylerin ölçülü olması iyiydi ama fazlası ölümcüldü. Fazla gururlu olmak gibiydi. Fazla kibirli, fazla kindar, fazla nazik...

Hiç fazla özverili olarak adlandırılacağımı düşünmemiştim. *Yanılıyordu.*

Midem düğüm düğüm oldu. Connor Cobalt ne zaman yanılmıştı ki?

"Senden tek isteğim hayatını biraz daha umursamanın bir yolunu bulman, böylece bir daha buraya düşmeyeceksin. Ben bir dâhiyim ama sana çözemeyeceğin bir problem vermiyorum." Mavi bakışları gergindi. "Biraz daha derine in."

Gözlerindeki korkuyu görüyordum. Sanki ileride gördüğü bir şeye karşı beni kaybediyordu. Çünkü ruhumda beni *ben* yapan ayrılmaz bir parça vardı ama aynı zamanda benim için lanet olasıca tehlikeliydi.

Biraz daha derine in.

Kendimi son noktada diğer insanların önüne koymam gerektiğini söylüyordu. Daha uzun süre yaşamak, sevdiğim insanların yanında olmak için bunu yapmam gerektiğini düşünüyordu. Böyle bir durumun tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağından emin değildim, yalnızca çıkmayacağını umuyordum ama ne demek istediğini de anlıyordum.

Connor boş su bardağımı aldı. "Bunu senin için dolduracağım."

Kapıya ilerlediğinde, "Bekle," diye seslendim.

Eli kapı kolundayken durdu. Gözleri kargaşayla *doluydu*, şimdiye kadar hiç görmediğim duygularını görmeme izin veri-

yordu. Neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu. Göğsü derin bir nefesle çöktü.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Özellikle Daisy ve Lo için."

Duygularını büyük ölçüde toparlayarak hepsini bir şişeye hapsetti. "Düşündüğünden daha iyi bir takımız." Dilinin ucundaki kelimeleri tekrar etmedi. *Sana ihtiyacım var.*

Başımla onayladım. "Bir dahaki sefere... ya da umarım bir dahaki sefer olmaz ama..."

"Anlıyorum." Kapıyı açıp elindeki bardağa baktı. "Aslında suyunu doldurması için hemşireyi çağıracağım. Muhtemelen bu daha çok hoşuna gider."

Ona iki ortaparmağımı da gösterdiğimde Connor arkasını dönüp bana bakmak için duraksadı. Yüzündeki gülümseme genişlerken, "Hayatta olduğuna sevindim, Ryke," dedi daha içten bir şekilde.

O gittikten sonra büyük bir nefes verdim, başım zonkluyordu. Duvardaki koltuk değneklerini fark etsem de umurumda değildi.

Ayağa kalkmaya çalışmak bile umurumda değildi.

Aslında kayıtsızlık güçlü taraflarımdan biri değildi ama içimdeki hayati bir parçama tırmandığını hissediyordum. Onu aşağı itecek enerjim yoktu. Bu yüzden sadece gözlerimi kapatıp arkama yaslandım.

BÖLÜM 49

DAISY CALLOWAY

Philadelphia'ya döneli bir hafta olmuştu. Temmuzun sonuna gelmiştik ve küçük kanamamdan dolayı hâlâ "ağırdan al" talimatlarını takip ediyordum. Ablalarım beni meşgul edip evde tutmak için planlar hazırlamışlardı. Bebeklerinin "ilkleri" ve benim düğünümün fotoğraflarını kullanarak bir hatıra defteri yapacaktık.

Philly'ye ulaştığımızda Rose'un işe ara vermesi gerekmişti, aynı zamanda neredeyse her gün ayaklarını dinlendirmek zorundaydı. Bu da alışveriş ve topuklu ayakkabılar olmayacağı anlamına geliyordu.

Öfkesini bir şeylerini keserek atması harika bir fikir gibi görünmüştü.

Ek malzemelere ihtiyacımız vardı, bu yüzden bodrum katındaki eğlence odasında daha fazla makas ve yapıştırıcı aramak için gönüllü oldum.

Merdivenlerden yavaşça inerken tahta bir yüzeye çarpan çekiçten gelen *tak tak tak* seslerini duydum. Ryke büyük, açık alanda halının üzerinde oturuyordu. Yanında kahverengi tahta parçaları, çiviler, vidalar ve açık bir alet kutusu vardı. Uzattığı alçıdaki sağ bacağı siyah asetatlı kalemle yazılmış küfürlü ifade-

lerle doluydu. Ne yazdığımız pek umurunda değildi, ben "Ryke Meadows'tan Favori Sözlerimizi" yazmayı önermiştim.

Benim favorim: **Sikeyim, seni seviyorum.**

Willow'unki: **Sikik Tumblr'ı anlamıyorum.**

Lo'nunki: **Siktir, seni sikik şerefsiz.**

Lily'ninki: **Siktir, harika.**

Rose'unki: **Hayır, hayır demektir. Hatta daha da iyisi; sikeyim, hayır.**

Connor'ınki: **Connor Cobalt sikik bir narsist.**

Gecenin kazananı Connor'm sözüydü ama kimse bunu ona söylemek istememişti.

Ryke şu anda projesiyle meşguldü. Doktorlar ona da sekiz hafta boyunca "ağırdan alması" gerektiğini söylemiş, sağ bacağını dinlendirme talimatı vermişti. Daha sonra fizik tedavisi başlayacaktı.

"Merhaba, yakışıklı," dedim flörtöz bir sesle. Salınarak yürümeye çalışırken daha çok sekiyormuşum gibi görünüyordum. Bakışları beni eğlence konsoluna kadar takip etti.

Ardından dikkatini tekrar tahtaya ve vida paketine verdi. Çekici bir tornavida ile değiştirdi. Yoğun odaklanışını seviyordum ama daha önce bir doktor, Ryke'a "ağırdan al" dediğinde *hastane odasında* sınav çekmişti. Daha hızlı koşabilmek ve daha çabuk tırmanabilmek uğruna iyileşme süresini kısaltmaya çalışmıştı.

Şimdiyse kaya tırmanışından ve fizik tedaviden neredeyse hiç bahsetmiyordu. İyileşme süreciyle ilgili bile doğru düzgün soru sormamıştı.

Bu tepkisizliği ve yedi ay daha inşa edilmesi gerekmeyen bir bebek karyolasını yapmaya kendini adaması midemi allak bullak ediyordu.

Çömelerek konsolun çekmecelerinden birini karıştırdım, tenis topları ve piller gibi çeşitli eşyalarla dolup taşıyordu. "Yar-

dıma ihtiyacın olursa," dedim ona. "Bir şeyleri vidalamakta oldukça iyi olduğumu duydum."

Talimatları okuduğu kılavuzun sayfasını çevirirken duraksadı. "Öyle mi? Peki bu sikik şeyi kimden duydun?

"Kocamdan." Karanlık bakışlarıyla göz göze geldim. "Belki onunla tanışmışsındır. Hiçbir şeyi siklemiyor ve *en seksi* kelime dağarcığına sahip."

Dudakları *neredeyse* kıvrılıyordu.

Çok yaklaşmıştım.

Parmaklarıma bile zor sığan küçük bir makas bulup çekmeceyi kapattım. Ardından alet kutusunun yanına diz çöktüm, beşiğin sadece yüzde üçü tamamlanmıştı.

"Selam," dedim yumuşakça.

"Selam." İki tahta parçasını birbirine vidalarken kaşlarını çatarak konsantre olmuştu.

Mantıklı olmayan şekillerde üzgün olmayı anlıyordum. Bir önceki günden biraz daha sönük, biraz daha boş hissederek uyanmanın nasıl hissettirdiğini biliyordum. Ryke'ın acısının da onu içten içe yiyen bir kedere dönüştüğünü gözlerinde görebiliyordum. Onun gibi inatçı ve kararlı birinin aniden yavaşlayıp bataklığa batmasını izlemek acı vericiydi.

Onu dışarı çekemiyordum. Bunu çok istesem bile koşarak ya da kötü polisi oynayarak onun moralini yükseltemiyordum. Bebek yüzünden ağırdan almak zorundaydım ve onun sert birine ihtiyacı vardı.

Gergin sessizlik sürerken Ryke düşünceli bakışlarını bana çevirdi. "Nasıl hissediyorsun?" Yüz hatları endişeyle gerilmişti.

"Daha iyiyim. Sen nasılsın?"

"Hemen hemen aynı." Tıraşsız çenesini kaşıdı, bakışları birleştirdiği parçalara düşmüştü. "Bu sabah Çöl Kalkanı hakkında konuşmak için babanı aradım."

Peru'dan beri ilk kez tırmanıştan bahsetmesi üzerine hemen

doğruldum. Babamın Utah'ta, *Ziff* reklamı için hazırladığı bir plan vardı ama şimdi ne durumda olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. "Erteleyecek mi?" diye sordum.

"Hayır." Ryke kılavuzu tekrar eline aldı. "Ondan bu sikik şeyi iptal etmesini istedim."

Duygularımı bastırmaya çalıştım, kendi kalbine bir ok daha saplamasını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Konuyu açan ilk kez o olduğundan biraz üzerine gittim. "Doktorlar tekrar tırmanmanın zor olacağını söyledi ama asla imkânsız olduğunu söylemediler."

Çenesindeki kaslar seğirdi ve ulaşımını engellediğim alet kutusunu işaret etti. "Düz uçlu tornavidayı uzat."

İstediğini yaparken o inatçı Ryke Meadows'un hareket edememesine rağmen kendini zorlayacağını ve tornavidasını da kendi kendine alacağını düşündüm.

Bacağına büyük bir "*siktir git*" derdi.

Tahtayı kavradığında Ryke bir an donakalmış, bakışları uzaklara dalmıştı. "Yapamam, Daisy." İkimizin de sevdiği adama bir ok daha saplıyordu.

"Neyi yapamazsın?" diye fısıldadım.

Kelimeler dudaklarından yavaşça döküldü. Bunun üzerine çok düşündüğü ama artık kesinleşmiş ve gerçek olduğu belliydi. "Bir daha asla tırmanabileceğimi düşünmüyorum."

Dizlerimi bacaklarının iki yanına koyarak kucağına yaklaştım, ağırlığımı vermemeye dikkat ediyordum. Sonra doğruca gözlerinin içine bakıp ellerimle yüzünü kavradım.

Hemen kollarını etrafıma doladı.

"Nereye gidersen git peşinden geleceğim," diye fısıldadım. "Ne olursa olsun burada olacağım ama seni uyarmam gerek." Sesimi mümkün olduğunca tehditkâr çıkarmaya çalıştım.

"Öyle mi?" Dudakları kıvrılmaya başladı, içinde çok tanıdık bir şeyler kıpırdanıyordu. *Neredeyse, Ryke. Neredeyse.*

"Seni uyarıyorum," dedim ona. "Tavlama cümlelerim de hiçbir yere gitmiyor. İstersen onları reddet, istersen kabul et ama burada kalacaklar."

Kaşlarını kaldırdı. "Tavlama cümlelerini yalnızca sikik kocana karşı kullandığın sürece tamam. Kıskanç bir mankafa olduğunu duydum."

Gülümsemem genişlediğinde gözleri gülümsememin etkisini hissediyormuş gibi dudaklarımda gezindi. "Kocam da bir alfa kurttur, yani ona bulaşmasan iyi edersin. Bana haksızlık edenleri paramparça etmesiyle bilinir." Listenin başında Julian vardı. Avukatım eski erkek arkadaşımla irtibat halindeydi, neyse ki yılbaşı gecesinden beri ondan tek bir ses bile duymamıştım.

Ryke beni göğsüne iyice çekti ve burnuyla yanağıma dokundu. Dudaklarım kıvrılırken vücudumun hafiflediğini ve enerjisinin benimkini yansıttığını hissedebiliyordum. En azından bu an için... Başımın arkasını kavrayıp beni ikimizin de sevdiği o ateşli, agresif tarzıyla öptü.

"*Craisin*'ler!*" diye bağırdı Lo duvara vurarak.

İsteksizce birbirimizden ayrıldık. Loren Hale yanında Connor'la dördüncü basamakta duruyordu. Ryke onlara doğru karanlık bir bakış attı.

"Ne?" dedi Lo. "İkiniz de delisiniz ve *Raisin*'siniz."

Ryke'ın dik dik bakma nedeni tam olarak bu değildi. "*Hayır*," dedi kardeşine. "Sikerler, hayır dedim. Hayır. Son."

"Bütün haftayı eve kapanarak geçirdin. En azından bir oyuncakçıya gidip otuz dakika dolaşabilirsin. Ayrıca gerçekten *en azından* duş aldın mı, ağabey?"

Kesinlikle duş almıştı ama bunu savunma olarak kullanmadı. Lo'nun, Ryke'ı dışarı çıkmaya ikna etmeye çalıştığı kırkıncı seferdi. Bu defa Moffy ve Jane'i oyuncakçıya götürüyorlardı.

* Yazarlar deli anlamına gelen "*crazy*" ve kuru üzüm anlamına gelen "*raisin*" kelimesini birleştirerek kelime oyunu yapmaktadır. (ç.n.)

Ölüm haberi paniğinden sonra paparazziler nihayet biraz sakinleşmişti, bu da çocukları eğlenceli bir yere götürmek için bir fırsattı.

Ryke dikkatini tekrar talimatlara verdi. "Sikeyim, sadece beni rahat bırak."

Lo'nun ağabeyine yönettiği delici ve öldürücü bakışlardan kaçınarak Ryke'ın üstünden kalktım. Merdivenlerdeki iki adamın yanından geçip odadan çıkacakken Lo kolumu tuttu.

Ryke'ın duymaması için alçak sesle, "Nasıl?" diye sordu.

"Aynı," diye daha da kısık sesle cevap verdim. "Sana ihtiyacı var, Lo."

"Deniyorum." Elmacıkkemikleri keskinleşti ve beni birkaç basamak daha yukarı çekti. Böylece Ryke görüş alanından çıkmıştı.

Connor da aynı şeyi yaptı, kaşları tüm bunlar çok saçmaymış gibi hafifçe kalkıktı. Şu anda ne düşündüğünü merak ediyordum. Belki de göremediğimiz tüm cevaplara sahipti.

Belli belirsiz bir ses tonuyla, "O *mutlu etmesi* kolay biri değil," dedi Lo. "Lily'ye, Darth Vader şeklinde krep yapıyorum ve tüm dünyası aydınlanmış gibi davranıyor. Tanrı aşkına, Rose gelip tost makinesine bir *pop-tart* koydu ve *bu* bile onu mutlu etmeye yetti. Ancak bunun ağabeyim üzerinde işe yarayacağını sanmıyorum."

"Onu neyin mutlu ettiğini biliyorsun," diye fısıldadım. *Yüzlerce metrelik bir yükseliş.*

Lo'ya dönerek, "Sen de kolay biri değilsin," diye hatırlattı Connor. "Ama söz konusu sen olduğunda bu ağabeyini hiç durdurmadı."

Lo merdivenin dibine bakıyordu ama Ryke artık görüş alanının dışındaydı. Ardından anladığını gösterircesine başını salladı. "Bu saçmalıkla uğraşmak için yedi haftası var. Ondan sonra kıçını tekmeleyeceğim."

Sesli söylemediği cümleyi duyabiliyordum. *Tıpkı onun benimkini tekmelediği gibi.*

***

"Peki siz ikiniz, şey... bilirsin işte... o zamandan beri..." diye sordu Lily üstü kapalı bir şekilde. Hatıra defterine yazdığı "**Maximoff Hale'in İlk Noeli**" başlığına yıldızlar çiziyordu.

"Ryke ve ben, Lo'yla birlikte dondurucudaki tüm çikolatalı dondurmayı bitirdiğinizden beri dondurma yedik mi?" Keskin bir nefes aldım. "Hayır!"

Lily kahve masasının altından bacaklarımı tekmelemeye çalıştı ama ben bağdaş kurarak oturuyordum. Yanakları gösterdiği çabayla kızardı, bense onun bu girişimine gülümsemekle yetindim.

Bir iki saniye sonra pes etti. "Kafamda daha açık bir şekilde ifade etmiştim aslında."

Aramızdaki Willow'un dizüstü bilgisayarından çıkan *tık tık* seslerini duyuyordum. Poppy bugün yanımızda yoktu çünkü Maria hafta sonu bir oyunculuk kursuna gitmek istemişti ve kızının bu yeni ilgisini desteklemek için New York'taydı.

Rose yuvarlak karnının üzerine yasladığı kendi hatıra defterinin kapağını gördüğüm *en düzgün* el yazısıyla karalamakla meşguldü. Koltukta oturan tek kişi oydu, hepimizden daha yüksekteydi. Tam bir kraliçe gibi göründüğünü itiraf etmeliydim.

Lily kızarmadan cümlesini tekrar kurdu. "Peru'dan beri seks yaptınız mı?"

Başımı iki yana salladım. "Bu gerçekten pek mümkün olmadı. Özellikle benim açımdan." Ryke gerçekten seks yapmak isteseydi üstte olabilirdim. Ancak kanamadan sonraki birkaç hafta için tüm vajinal aktiviteler durdurulmuştu. Bunun onu rahatsız ettiğini de sanmıyordum çünkü mastürbasyon yaptığını duymamıştım.

Şu an aklında seks olduğunu sanmıyordum.

"Bu konuda endişeli misin?" diye sordu Lily.

"Hayır. Olacağı varsa olur." Daha çok Ryke'ın ağrı kesici ilaçlarıyla ilgili endişeleniyordum. Normalde tedavisinin başında bu ilaçları almayı bırakırdı ama şu anda kendini sınırlamıyordu. Yine de bu konuyu şimdi açmak istemiyordum.

"Bu nasıl görünüyor?" Rose hatıra defterinin kapağını bize gösterdi.

Jane Eleanor Cobalt'ın Tarzının Evrimi.

Rose, Jane'in fotoğraflarını kronolojik olarak ayırmıştı. Ardından bunları mevsimlere ve renklere göre gruplandırmıştı. Obsesif bir şekilde düzenlenmişti.

Tam Rose Calloway Cobalt'a göre bir şeydi.

Lily düzensiz yazısıyla doldurduğu "**Maximoff Hale'in İlk Noeli**" sayfasına bakıp burnunu kırıştırdı. "Belki benimkine de sen yazmalısın."

Rose kabul etmeden önce, "Hayır," diye karşı çıktım. "Seninkini beğendim, Lily." Sayfa adeta onun kişiliği ve oğluna duyduğu sevgiyle uğulduyordu.

"Ben de," diye katıldı Willow. "Çok tatlı." Kanepeye doğru baktı. "Senin defterin de çok güzel olmuş, Rose."

Rose kendi çalışmasını kontrol etti. Yüksek standartlarını karşıladığını bilerek kendinden memnun bir şekilde gülümsedi.

Bense düğün fotoğrafımızı boş bir sayfaya yapıştırmakla meşguldüm. Ryke çikolatalı pastayı ağzıma tıkıştırıyordu. Yedi katlı düğün pastamız saf bir cennetti. Bu benim en sevdiğim fotoğraflardan biriydi çünkü Ryke'ı gülerken yakalamıştı. Yüzü mutlulukla aydınlanmıştı.

"Peki Jane'in tarzının geleceği hakkında öngörün nedir?" diye sordum Rose'a.

"Jane siyahtan nefret ediyor," dedi Rose. Bu sonuca pek şaşırmamıştı, dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını fark ettim.

"Bu da Calloway Modaevi'nin en temel rengine ihanet ettiği anlamına geliyor. Bunun yanı sıra, toplum içinde ağlama yeteneğine sahip güzel ve minyatür bir canavar." Rose, Jane'in tuvalette hüngür hüngür ağlarken çekilmiş *dört* fotoğrafını gösterdi.

Rose'un çıldırdığını düşünürcesine, "Ağlarken fotoğraflarını mı çektin?" diye sordu Lily.

"*Gerçek* halini görebilsin diye. Bunlar sadece onun için. Onları sosyal medyada paylaşacak değilim." Fotoğrafları tekrar doğru yığınların arasına yerleştirdi. "Connor ve ben bunun iyi bir doğum kontrol yönetimi olduğu konusunda hemfikiriz. Ağlayan bebek resimleri dördüncü çocuğu yapmayı bile tekrar düşünmeme neden oluyor." Oysa bunu söylerken sevgiyle karnını okşamıştı. Bir ordusu olsa memnun olacağı açıktı.

Dürüst olmak gerekirse, sanırım hepimiz iki çocuğun da erkek olmasını istiyorduk. Böylece daha çok Cobalt gelmeye devam edecekti.

Hatıra defteri için malzemelerin bulunduğu sepeti karıştırırken bir magazin dergisinin birkaç sayısını gördüm. *Ünlü Takipçisi* kadar müstehcen ya da popüler değildi, bu yüzden Rose'un *Vogue* aboneliğiyle birlikte ücretsiz gelmiş olabilirdi. Belki de ablamın haberi bile yoktu. Manşetleri görmezden gelmeye çalışıyordum ama resmen gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı.

RYKE'IN KAZASI: LILY YATAĞININ BAŞINDAN BİR AN BİLE AYRILMADI.

Manşet canımı yakmıştı. Gerçekten ama *gerçekten* böyle tepki vermemeyi diliyordum. Keşke bunu hiç görmeseydim. Sepeti geri ittirdim.

"Hepinize bir şey sorabilir miyim?" dedi Willow.

İlk ben cevap verdim. "Ne istersen." Bu sohbetin aklımı dağıtacağı umuduyla kolunu dürttüm.

Gözlüklerini tulumuna sürterek temizledi. "Garrison'la resmi olarak çıkmaya başlamamızın üzerinden altı ay geçti ve bana özel bir şey yapmak isteyip istemediğimi sordu." Willow dizüstü bilgisayarını kapattı. "Ben de biraz afallayarak '*tabii*' dedim. Şimdiyse çıldırıyorum çünkü bunu dün Lo'ya anlattım, o da *özel* kelimesinin *seks* için kullanılan bir kod olduğunu söyledi."

Rose gözlerini devirdi. "İlk hatan bunu Lo ile konuşmak."

"Hey," diye kocasını savundu Lily. "O iyi tavsiye verir."

Ne araya girebilmiştim ne de gülümseyebilmiştim. Gözlerim dergiye takılı kalmıştı. Onu neden ablamla eşleştirdiklerini ve neden onun yatağının başında olmak için yeterince iyi olmadığımı anlamıyordum.

"Loren bana kafamı dondurucuya sokarak serinlememi söyledi. Ayrıca buz küplerine ve donmuş brokolilere hükmedebilmek için evimi oraya inşa etmem gerekiyormuş," dedi Rose.

Lily gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Rose şok olmuş gibi ona baktı. "Kız kardeşler aptal kocalardan önce gelir." Rujunu fırlatmak üzereyken onu bir mermi olarak kullanmanın doğru olmayacağını düşünüp elini indirdi.

"Ben Rose yanlısı olsam da aynı zamanda Loren Hale yanlısıyım," diye hatırlattı. "İkisi birden olabilirim."

Rose tekrar gözlerini devirdi ama itiraz etmedi.

Ryke'ın Kazası: Lily yatağının başından bir an bile ayrılmadı. Cümle kafamda yankılanıyordu.

Rose, Willow'a döndü. "Garrison'a bunun seksle ilgili olup olmadığını sordun mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Willow. "Eğer seksle ilgili değilse 'özel şeyi' mahvetmek istemiyorum." Tedirginliği artmıştı, tekrar gözlüklerini temizlemeye koyuldu. "Henüz seks yapmak istememem kötü bir şey mi?"

"Hayır," dedi Rose kararlılıkla. "Bekâretini kaybetmenin bir zaman çizelgesi yoktur. Connor'ı uzun zamandır sevdiğimi biliyordum ve o, ben hazır olana kadar bekledi."

"Hazır olduğunu nasıl anlıyorsun?" diye sordu Willow.

Ellerime baktım.

Hayatımı düşündüm. Keşke ben de seks yapmak için vücudumun "*evet, şimdi tam zamanı*" dediği ana kadar bekleseydim. Asla ulaşamayacağım bir sonuca ulaşmayı umarak kendimi rahatsız durumların içine sokup durmuştum.

"Birlikte olduğun kişinin kolları kendini en güçlü ve rahat hissettiğin yer olduğunda," dedi Rose. "İşte o zaman anlarsın."

Willow başını sallayıp telefonuna baktı. Ryke Meadows ile birlikteyken tecrübe ettiğim tanıdık, âşık bir gülümseme yüzüne yayılmıştı.

Âşık olmuştu.

Lily, Willow'a bakarken adeta ışıldıyordu. "Garrison mı o?"

"Bana bunu gönderdi." Telefon ekranını gösterdi. *My Girl** filminden, küçük bir çocukla en yakın arkadaşının öpüştüğü bir gifti.

Ryke'ın Kazası: Lily yatağının başından... Ayağa kalktım.

Dikkatle beni izleyen tüm gözleri görmezden gelerek, "Biraz hava almak için dışarı çıkacağım. Bir dakikaya dönerim," dedim ablalarım ve Willow'a.

Girişe ulaştığımda Willow'un fısıltısını duymuştum. "Sanırım şu dergiye bakıyordu."

Kapıyı açtım, dışarı çıkıp arkamdan kapattıktan sonra ikinci tuğla basamağa oturdum. Mahalle yolu sessizdi, hava güneşliydi. Daha iyi hissetmeyi bekleyerek taze havayı içime çektim.

Ancak sadece daha üzgün hissediyordum.

"Daisy?"

Başımı çevirdiğimde Lily'nin dışarı çıktığını gördüm. Gri taytının üzerine siyah bir *Superheroes & Scones* atleti giymişti, sutyensizdi. Bu "sutyen takmama" alışkanlığını muhtemelen benden dört yaş büyük olan ablamdan kapmıştım.

* Türkiye'de *Kız Arkadaşım* ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini *Howard Zieff*'in yaptığı 1991 yapımı komedi-dram filmidir. (ç.n.)

Yanıma oturdu, bugün ondan daha küçük hissediyordum. Her gün böyle hissetmezdim.

"Dergiyi gördüm," diye fısıldadı.

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm..."

"Sen hiçbir şey yapmadın. Üzgün olamazsın." Çenesi hafifçe titrese bile başını dik tutuyordu. Yine de bir şey yapmıştım. Üzgündüm ve bu onun suçu olmasa da onunla ilgiliydi.

Başımı kararlılıkla iki yana salladım. *Seni incitmek istemiyorum.* Bu cümleyi yıllardır birbirimize tekrar ediyorduk. İkimiz de hep diken üstündeydik. Onun alenen yaşanan bağımlılığı bir dizi olayı tetiklemişti. Arkadaşlarımın beni aşağılaması, basında "geleceğin seks bağımlısı" diye adlandırılmam, taciz edilmem gibi...

Tüm bunlar için kendini suçluyordu. Onu incittiğimi bilmek benim de canımı yakıyordu. Tüm bunların diğer insanların suçu olduğunu bilmek bile fayda etmiyordu. Arkadaşlarımın ve medyanın suçuydu, onun değildi. Benim suçum da değildi.

Kendime engel olamadım. "Seni incitmek istemiyorum," dedim döngüyü devam ettirerek.

Lily konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Ben düşündüğünden daha güçlüyüm. Sadece bana inanman gerekiyor. Bilirsin, bir peri gibi."

Ben perilere inanıyorum, hem de hepsine. Peter Pan filminin neşeli korosu kulaklarımı doldurdu.

Ona baktım, ikimizin de gözleri yaşlarla dolmuştu. Bunu böyle mi bitirecektik? Onunla kederimi paylaşabileceğime ve onun bu yük altında parçalanmayacağına güvenebilecek miydim?

Bana "*devam et*" dercesine başını salladı. *Bunu kaldırabilirim.*

Durumu test etmek için, "Keşke insanlar tanıdıklarını sandıkları kişi yerine olduğumu hissettiğim kişiyi görseler. Belki o

zaman onu ne kadar çok sevdiğimi, ona ne kadar bağlı olduğumu anlarlardı," dedim ona.

Ağlamaya başladığımda Lily beni sıkıca kucakladı. Onun yanakları da benimki gibi gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Kulağıma fısıldayarak konuşmaya başladı. "Onlar bizi tanımıyor, Daisy. Ama ben seni tanıyorum. Senin büyümeni izledim. Lo rehabilitasyondayken beni gülümsettin ve ben de senin âşık oluşunu gördüm. Birlikte geçirdiğimiz onca anı var, medyanın bizden daha fazlasını almasını istemiyorum. Çünkü... biz daha iyisini hak ediyoruz. Mutluluğu hak ediyoruz. Kardeş ve arkadaş olarak."

Onu daha önce hiç bu kadar kararlı konuşurken duymamıştım. Sesi dış dünya ona zarar veremezmiş gibi çıkmıştı.

Ön basamaklarda yan yana otururken onun kelimelerine ve ona inanarak sarılışına aynı güçle karşılık verdim.

Neredeyse ağlayacaktım. "Seni seviyorum," dedim ablama.

Gözyaşlarını omzumda hissettim. "Ben de seni seviyorum."

Karanlık dalgalar bizden uzaklara doğru çekildi. Yıllar boyunca biriken acı, suçluluk ve suçlamalar, başka insanların bizde açtığı yaraların sorumluluğunu taşıdığımız her şeyin gittiğini hissettim.

Hepsi yok olmuştu.

O anda, "*Lily Calloway gerçekten ama gerçekten çok sihirli biri,*" diye düşündüm.

BÖLÜM 50

RYKE MEADOWS

"Buğday ekmeği üzerine iki haşlanmış yumurta ve bir kahve daha," diye sipariş verdi Connor. *Lucky's Diner*'daydık ve Lo'yla ben çoktan siparişlerimizi vermiştik. Connor'm da kararını vermesiyle garson kız çabucak uzaklaştı.

Alçılı bacağım sikik sandalyelerden birini işgal ediyordu. Masamız pencerelerden uzakta, en arka köşeye sıkışmış durumdaydı. Sabah 08:00 olmasına rağmen Philadelphia'nm popüler mekânı tamamen doluydu.

Eskiden böyle değildi. *Philly'nin Prensesleri* yayınlandıktan sonra -buraya sürekli geldiğimizden dolayı- *Lucky's Diner* şehir dışından gelen turistlerin uğrak noktası haline gelmişti.

Buraya gelmek artık tam anlamıyla bir çile halini almıştı, bu yüzden bu defa yanımızda kızlar yoktu. Daisy bile gelmemişti ama bence asıl neden, Nutty'yi yürüyüşe çıkarmayı dört gözle beklemeseydi.

"Philadelphia'yı terk edin!" diye homurdandı yan masadaki sert görünüşlü yaşlı adam. Elini bize doğru kaldırıp "*siktirin gidin*" anlamında bir hareket yaptı. Şehre akın eden insanlardan, özellikle de telefonlarını üzerimize doğrultanlardan memnun değildi.

Ben neredeyse öldükten sonra "*Callowaylerden ve erkekle-*

rinden nefret ediyorum" yorumlarının azalacağı düşünülebilirdi ama tersine işler iyice kötüleşmişti. Herkes olayın iç yüzünü bilmek istiyordu ve onlara *Philly'nin Prensesleri* döneminde olduğu gibi bilgi vermiyorduk. Hayatımızda büyük bir şey olduğunda sadece kaçırdıkları sikik şeyi tüm detaylarıyla daha çok görmek istiyorlardı.

Lo'nun gözleri yaşlı adamın üzerindeydi, öfkeli ve öldürücü bir şekilde parlıyorlardı. Dilini tutmaya çalışıyordu.

Kahve kupamı avuçlayarak, "Sakın bir şey söyleme," diye uyardım.

"Tüm hayatımı burada geçirdim," diye çıkıştı Lo. "Adam *İhtiyar Adam ve Deniz*'deki balıkçıya benziyor. Coney Island'da karaya vurmuş olsa hiç şaşırmazdım." Sinirle bir şeker paketini yırtıp kahvesine döktü.

Rolex saatini takarken, "Belki Ryke burayı işaretler," dedi Connor. Derin mavi gözlerini bana çevirdi. "Yoksa sadece yangın muslukları mı seni heyecanlandırıyor?"

Gözlerimi devirdim, konuşacak halde değildim.

"Daisy'nin kartondan bir maketine ihtiyacımız var," dedi Lo. "Bu seni heyecanlandırır mıydı, Ryke?"

Bu noktada kahvemi masaya koyup her iki elimle de ona hareket çektim.

Lo arkasına yaslanarak yavaşça alkışlamaya başladı.

Connor da ona katıldı.

Siktir, onları öldürmek istiyordum ama bunun yerine yüzlerine şeker paketi fırlattım. "Siktir git. Sen de siktir git." Connor bana yeni yürümeye başlayan bir çocuğa dönüşmüşüm gibi bakıyordu.

"Lanet olsun," dedi Lo. "Doğum günü çocuğu bugün tam bir pislik."

---

* *Ernest Hemingway* tarafından yazılmış kısa romandır. 1958 yılında sinemaya uyarlanmıştır. (ç.n.)

"Her gün öyle," diye düzeltti Connor. "Bu onun kişiliğindeki bir hastalık. Onu barınağa geri gönderirdim ama muhtemelen bu sadece onu tekrar bana göndermeleriyle sonuçlanırdı."

Sikeyim, gerçekten çok komikti.

Bugün 19 Eylül 2017'ydi.

Yirmi sekiz yaşındaydım.

Daisy yirmi bir yaşındaydı.

Eğer her şey yolunda giderse, şubat ayında baba olacaktım. Ancak her şeyin yolunda gideceğinden emin değildim. Daisy'yle benim çok şanslı bir çift olmadığımız ortadaydı. Bugünün ve yarının varlığına karşı şimdiden duyarsızlaşmıştım. Şubata gün sayıyor muydum? *Belki.* Zaman eskisinden daha farklı geliyordu.

Şu anda bacağım zonkluyor, kaslarım nabız gibi atıyordu. Sinir uçlarıma bıçaklar bastırılıyormuş gibi hissediyordum. Sandalyede kıpırdandım, alçı sekiz haftadır taşıdığım sikik bir uzuv haline gelmişti.

Kardeşimin kısık gözlerinin hareketlerime kilitlendiğini hissettim. Connor bile beni daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir dikkatle inceliyordu.

"Siktirin gidin," dedim ikisine. Ne düşündüklerini biliyordum. Daisy'nin beni canlandırdığı anlar dışında hiçbir sikik saati nasıl geçirdiğime dair bir fikrim yoktu. Ağustos, hayatımın en yavaş ve bulanık ayıydı. Eylül de şimdiden o uzayıp giden, ağır günlerin bir kopyası haline gelmişti.

Sürükleniyordum.

Siktir, sürüklendiğimi biliyordum ve beş ay daha sürüklenebilirdim. Yedi ay, sekiz ve dokuz ay... Hiç bu kadar yorgun ya da yavaş olmamıştım. Hayatı hızlandırmaya *çalışmak* kadar sinir bozucuydu. Yine de kendimi dövüşten çekmiştim.

İçimde bir şey ölmüştü. Üstelik geri geleceğini sanmıyordum.

Kahvaltı için evden çıkmıştım çünkü Lo beni tehdit etmişti. *"Eğer benimle gelmezsen, o çirkin suratının önünde bir şişe burbon içeceğim."*

Ucuz bir numara olsa da işe yaramıştı, işte buradaydım. İkisi de bugün -salı günü- benim için işlerine ara vermişlerdi.

Onlara yapmamalarını söylediğim halde yapmışlardı.

Garson, Connor'ın kahvesini doldurup gitti.

"Bu arada Lily araştırmış," dedi Lo. "Yarın eBay'de alçını satarsan *en az* yarım milyon dolar kazanabilirsin."

Kaşlarım çatıldı. "Lanet olasıca dalga geçiyorsun."

"Yemin ederim." Elini yemin ediyormuş gibi kaldırdı.

"Bacağında adım yazıyor," diye hatırlattı Connor. "Değerinin bir ya da iki milyon dolara yakın olması olası."

Kaşlarımı çattım. "Bunu böyle sikik şekilde söyleme."

"Ne gibi söylemeyeyim?" Tam olarak ne demek istediğimi çok iyi bildiği için sırıtışı genişlemişti. "*Bacağında adım yazıyor*, bu bir gerçek."

"Kulağa senin malınmışım gibi geliyor, Cobalt."

Connor'ın sırıtışı genişledi. "Eğer bu doğru olsaydı, adımı daha büyük yazardım."

Siktir oradan.

Önümdeki sandalyeye uzattığım alçılı bacağıma baktım. Cümleyi kalçamdan dizime kadar, benim ve diğer herkesin görebileceği bir yere koyu renk harflerle yazmıştı.

Connor Cobalt sikik bir narsist.

Bunlar tam olarak benim kelimelerim olabilirdi ama sikik alçımın üzerine adını yazmayı başaran tek kişi *oydu*.

Başımı birkaç kez iki yana salladım, zihnim kısa süreliğine başka yola sapmıştı. "Sen alçını satmış mıydın?" diye sordum Lo'ya. Uzun zaman önce elini kırmıştı. Lanet olası bir bağnaz eline kasıtlı olarak dambıl düşürmüştü.

"Hayır, paraya ihtiyacım yoktu." Ne ima ettiğini bildiğinden yüzünü buruşturdu.

O kadar da alınmamıştım. Sadece gerçeği söyledim. "Benim de siktiğimin parasına ihtiyacım yok. Benim için endişelenme." Artık tırmanmıyordum. Güven fonum yoktu. Gelirim elimde kalandan ibaretti ve Daisy'nin parası da kampı için harcanıyordu.

Bu yeterliydi. Fazlasıyla yeterliydi ve Lo'nun iyi olacağımı görmesi gerekiyordu. Ne yaparsam yapayım iyi olacaktım. Konu para değildi. Hiç olmamıştı.

"Tamam," dedi Lo. "Peki en son ne zaman seviştiniz? Belki de bu lanet olası huysuzluğun morarmış taşakların yüzündendir."

Ona dik dik baktım.

"Bunu düşünen tek kişi ben değilim."

Connor'a odaklandım, kahvesini sakince yudumlarken kahverengi saçları sinir bozacak kadar mükemmel görünüyordu. "Ben fazla testosteron dedim," diye düzeltti Connor.

İkisi de cinsel hayatımın gizemini çözmemi bekliyorlardı ve daha kelimeleri toparlayamadan yemeklerimiz geldi. Tabaklar masaya yerleştirilirken, "Omlet sipariş ettiğine inanamıyorum," dedi Lo. Bana sanki yerime başka biri geçmiş gibi bakıyordu.

Kendimi lanet olasıca farklı hissederken aynı olduğumu söyleyemezdim. "Yeni bir şey deniyorum," diye savunmaya geçtim.

Lo dirseğini masaya koyup elini alnına götürdü. Beni böyle görmenin verdiği sıkıntıyı bastıramıyordu. Bu durum beni de biraz yaralıyordu. O anda bir kâse mısır gevreği ya da sosisli yumurta sipariş etmeyi aklımdan geçirdim.

Garsonlar giderken, "Onunla seks yapmaktan korkuyor musun?" diye sordu Connor. Çatal bıçağıyla tostunu ve yumurtasını kesmesini izledim. Aklım sorusunu zar zor algılıyordu, yemek konusundan tamamen uzaklaştım.

"Neden korkayım ki?"

"Çünkü hamile ve belli oluyor."

Hadi canım. Ünlü Takipçisi ve diğer magazin dergileri sadece

atletinden belli olan yuvarlak karnını gördüklerinde olay çıkarmışlardı. Hamileliğini doğrulayan bir açıklama yapmamış olsak da açıkça ortadaydı.

"Ayrıca," diye ekledi Connor. "Bunun hamile bir kadını becereceğin ilk sefer olduğunu varsayıyorum. En azından, öyle olduğunu umuyorum ama kadınlar konusunda çok renkli bir zevke sahipsin."

Ilık kahvemden bir yudum alıp bardakla onu işaret ettim. "Arkadaş mıyız?"

"İyi arkadaşız, bu yüzden soruyorum." Belli ki hamile bir kızla seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Lo da biliyordu.

Tavsiyelerine gerçekten ihtiyacım olmasa da vereceklerinden emindim.

"Hamile bir kızla ilk kez seks yapacağım," dedim onlara. Bu çok şaşırtıcı bir şey değildi. "*Dün* Daisy'yi becerdiğim düşünüldüğünde hayır, korktuğum söylenemez." Çatalımla omleti didiklerken elimi dağınık saçlarımda gezdirdim. "Peru'dan beri ilk seferimizdi..."

İkisi de daha dikkatli dinlemeye başladı.

"Bakın, bunun sikik bacağımla hiçbir ilgisi yok. Bir şekilde yapabilirdim. Sadece yapacak gibi hissetmedim, o da öyle hissetmedi."

"Düne kadar ım?" Lo kahvaltılık *burrito*'sundan bir ısırık aldı.

Başımla onayladım. "Evet. Gerçekten çok flörtözdü." Yatak odamızda en sevdiği film olan *Blue Lagoon**'u izliyorduk. Birlikte bir adada mahsur kalmışız gibi davranmıştı. İkimiz de şakalaşmaktan tahrik olmaya geçiş yapmıştık. Hem de neredeyse filmdeki karakterlerin seks yapmaya başladığı sahneye denk gelmişti.

* Türkiye'de *Mavi Göl* ismiyle vizyona giren, 1980 yapımı İngiliz romantizm-macera filmi. Yönetmenliğini *Randal Kleiser* yapmıştır. (ç.n.)

Lo bana doğru başını salladı. "Bacağını ne yaptın? Çünkü hamileyken yapabileceğiniz sınırlı pozisyon var."

"Tüm ağırlığımı sol bacağıma verdim," diye açıkladım elimden geldiğince. "O sırtüstü yatıyordu, ben de yatağın ucunda ayakta duruyordum."

"Koltuk değneği kullanmadın mı?"

"Kullanmadım." Bahsi geçen lanet koltuk değnekleri şu anda masanın altında, yerde duruyordu.

Lo başını eğdi. "Yani ayakta durmak ve karını becermek için çaba sarfetmeye hazır olduğunu ama benimle dışarı çıkıp topallayarak dolaşamayacağını mı söylüyorsun?"

Kuru bir omlet parçasını ağzıma attım. "Lanet olası sekse bayılıyorum."

"Tırmanmaya da bayılıyorsun," diye karşılık verdi.

Kaskatı kesildim. "Yapma, Lo." Bırakma konusunda onunla tartışacak havada değildim. Son sekiz haftadır hep böyle sert yorumlar yapıyordu. En başta bırakmamı isteyen oydu. Ne yaparsam yapayım, sinirleniyordu.

Sessiz kaldı ama bana ters bakışlar atmaya devam ediyordu.

"Yarın alçın çıktığında," dedi Connor. "Daisy'nin altına bir yastık koyup dizlerinin üzerinde durmayı deneyebilirsin."

Bir süre daha sağ dizime ağırlık bindirebileceğimden şüpheliydim ama bundan bahsetmedim. "Rose'la seks yapmaktan hiç korkmadın mı?" İlk başta bu fikri öne süren o olduğu için sormuştum.

"Lo, Lily hamileyken korktuğunu söylemişti." Connor'ın cevabı bu olmuştu.

Bunu daha önce duymamıştım ama eşleri aynı dönemde hamileyken konuşmuş olabilirlerdi.

Lo omuz silkti. "Birincisi, Lily yatakta Kraliçe Rose gibi itaatkâr değil. Kelimenin tam anlamıyla çığlık atan maymunlar gibi sırtıma atlayan biri." Lily'yi düşündükçe kahkaha attı.

Connor ve ben de gülümsedik çünkü Lo'nun bu hali oldukça nadir görünürdü.

"Doğmamış çocuğumun onun bedeninde olduğunu bilmek kafamı allak bullak etmişti. Yani evet, oğluma ya da karıma zarar vermekten korkmuştum," diye ekledi.

"Siktir." Bunun en az bir kez benim de başıma geleceğinin farkındaydım.

"O kadar da kötü değil," dedi Lo muhtemelen seksten kaçmamam için. "Yine olsa yine yapardım."

"Tüm çocuk olayını mı?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Bu konuşan adam iyi bir baba olup olamayacağından şüphe eden adamdı. Bir çocuğun onun gibi birine sahip olduğu için baştan şansız doğduğuna inanıyordu. Oysa Maximoff Hale bu dünyadaki en şanslı çocuklardan biriydi çünkü onun hayatı koşulsuz sevgiyle doluydu.

"Evet, tüm çocuk olayını."

Başımı Connor'a doğru salladım. "Peki ya sen? Sen de Lo gibi mi hissediyorsun?" Kendisinin korkup korkmadığını hiç söylememişti, sadece Lo'nun korktuğunu söylemişti.

Çatalını ve bıçağını bırakıp kahvesini aldı. "Beni neyin tahrik ettiğine dair bir eğitim ister misin?"

Nereye varmak istediğini anlamıştım. "Tabii ki."

"Rose'u seks sırasında rahat ettirmekten ve ikimiz için de sorun yoksa sınırları zorlamaktan hoşlanıyorum. Hamileyken özellikle zihinsel olarak daha kırılgan olduğu inkâr edilemez bir gerçek ve bu beni cezbediyor. Onunla ilgilenmek. Onu becermek," diye açıkladı bize. "Normalden daha nazik davranıyorum ama ona rahatsızlık değil, zevk vereceğim konusunda bana güvendiğini bilmek hoşuma gidiyor."

"Adamın söylediğine göre," diye dalga geçti Lo.

Bu beni gerçekten güldürdü. Onun açıklaması Lo'nun korkusundan çok daha çekici gelmişti. Yine de kendimi ikisi gibi de hissederken görebiliyordum.

Kahkahalarım çok çabuk dindi, bacağımdaki sürekli hissedilen zonklama beni rahatsız etmeye başlamıştı. İlaç şişesi için şortumun dibini karıştırdım. Ağrı kesici ilaçlarımın kapağını açıp birkaç tane ağzıma atarken Lo masanın üzerinden uzanıp şişeyi elimden çaldı.

Onları su içmeden yuttum, boğazımdan zor geçmişti. "Ne haltti şimdi bu?" İlaçları geri vermesi için uzandım.

Yandaki etiketi okudu. "Bugün bunlardan kaç tane aldın?"

"Çok. Sen benim sikik doktorum değilsin."

"Hayır, ben senin *kardeşinim*," dedi sanki bana hatırlatmak zorundaymış gibi. Sanki onun hayatımdaki rolünü unutmuştum. Onun üzerine giden, sert olan bendim. O değildi. "Alkolik olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

Çenem sertleşti, hap şişesinin kapağı elimdeydi. "Evet, farkındayım."

"O zaman haplara bağımlı olma ihtimalimizin de yüksek olduğunun farkında mısın?"

Omuzlarım gerildi.

"Organ nakli ameliyatı olduktan sonra eve döndüğünde *bir* tane bile ağrı kesici almadığının farkında mısın?"

"O sikik durum çok farklıydı, Lo." Kardeşimin yorumuna bir şey ekleyip eklemeyeceğini görmek için Connor'a baktım.

Sadece kahvesini içiyor, aramıza girmiyordu.

Lo sanki tüm acımın sebebi oymuş gibi şişeyi inceledi. Fakat değildi. "Neresi farklıydı?" diye sordu. "O zaman fiziksel olarak yaralanmıştın. Şimdi de fiziksel olarak yaralısın." Buz gibi kehribar rengi bakışları içimi delip geçiyordu.

"Farklıydı işte."

"Bu yeterince iyi değil."

Siktir, Tanrı aşkına. Ona dik dik baktım, omletimi itip gitmek üzereydim. "Neyin farklı olduğunu biliyorsun." Tekrar hap şişesine uzandım. "Ver şunu, Lo. Ciddi söylüyorum."

"Bana nedenini söyle, ben de sana geri vereyim."

Resmen bana yem atıyordu ve elimde daha fazla koz yoktu.

Gözlerimi devirdim. Bunu söyleyebilir miydim? O sikik kelimeleri gerçekten söyleyebilir miydim?

"Bunun neresi bu kadar farklı? Hadi ama, Ryke. Bu senin için neden bu kadar önemli..."

"O öldü." Neredeyse çığlık atmıştım. "Şimdi bana siktiğimin ağrı kesicilerini ver."

Hepsini kahvesine döktü.

Onu öldürecektim. Masadan aniden kalktım, tek bacağımın üzerinde zorlanarak diğer sikik bacağımı oynatmaya çalıştım. Koltuk değneklerini almak için uzandığımda Lo onları da benden kaçırdı.

"Siktir git," diye hırladım. *Kardeşimi öldüreceğim.*

Kanım öfkeyle kaynıyordu. Connor ayağa kalkıp sakin bir şekilde yemeğimizin parasını masaya koydu. Kahvaltının bittiğinin farkındaydı.

"Senin sikik sorunun ne?" diye bağırdım. Telefonların kameraları bize doğrultulmuştu. Flaşlar parlıyor, kamera sesleri duyuluyordu. Acımı ve öfkemi kaydediyorlardı.

Lo koltuk değneklerimle masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi. Göğsüyle benimki arasında bir santim kalana kadar bana yaklaştı. "Duygusal acı için oksikodon* almazsın. Sen bundan daha güçlüsün," dedi alçak sesle.

Sözleri içimde yankılanırken sandalyenin tepesine tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım. "Belki de değilimdir," diye fısıldadım.

Çenesi gerildi. "Öylesin. Sana neler olacağını söyleyeyim. Fizyoterapistini aradım, terapiyi dört ay ertelemek istediğini söyledi. Endişelenme, bu küçük karışıklığı düzelttim. Yarın erkenden terapiye başlıyorsun. Tıpkı hoşuna gittiği gibi."

* Çok güçlü, bağımlılık yapma riskine sahip ağrı kesicidir. (ç.n.)

"Lo..."

"Ayrıca seninle birlikte olmadığı zamanlarda zorunlu günlük egzersizlerini bana e-posta ile göndermesini istedim. Tek bir sikik şınavı bile kaçırmayacaksın, ağabeyciğim." Koltuk değneklerini bana uzattı.

Lo'nun böyle davranmasına alışkın değildim. Hayatımda hiçbir zaman böyle bir rolü oynamak zorunda kalmamıştı ve açıkçası oynayacağını da hiç düşünmemiştim. İlgisiz ve oldukça tembeldi. Onu yatağından kaldıran bendim. Spor salonuna sürükleyen bendim. Ona neden yaşadığını hatırlatan kişiydim.

Hiçbir şey söyleyemedim, daha fazla duyguya boğulmuştum. Koltuk değneklerimi koltuk altlarıma yerleştirdim. O anda genç bir çocuğu fark ettim. Muhtemelen on iki yaşındaydı, bağlı bir kese kâğıdı taşıyordu. Lo'ya odaklanmıştı. Kolunu geriye doğru gerdi.

"Lo," diye başladım. Onun önüne geçmek üzereyken Connor benden önce davrandı. Çocuk poşeti savurduğu anda Lo'nun önüne geçti ve çocukla yüz yüze geldi.

Diğer un bombaları gibi paketlenmemişti. Patlama yarıçapı daha kısa oldu ve sadece Connor'ın siyah gömleğinin arkasını ve saçlarını kapladı. Connor'm normalde ifadesiz olan yüzü öfkeyle doluydu.

Dışarıda bekleyen korumalarımız aniden içeri dalıp çocuğu yakaladı. "Berbatsınız!" diye bağırdı çocuk.

Connor'm saçındaki topak topak olmuş unu temizlemeye çalışırken çocuğa, "Fazla klasik," dedi Lo. "Belki de gerçekten umursayan birine hakaret etmelisin."

Çocuk çıkışa doğru sürüklenirken ortaparmak gösterdi. Koruması suç duyurusunda bulunmak isteyip istemediğini sorduğunda, "Düşünmem için bana biraz zaman ver," diye yanıtladı Connor.

"O daha küçük bir çocuk," diye hatırlattı Lo.

"Bu bir emsal teşkil ediyor. Yakaladığımız ilk un bombacısı o. Eğer gitmesine izin verirsem, muhtemelen bu saldırılar tekrar edecek." Birine saldırı suçunda bulunmalıydık.

Bu durumu bir çocuğun üstüne atmak konusunda tereddütlü olsam da bu benim kararım değildi. Başımla Connor'ı işaret ettim, alnına ve yanağına biraz un gelmişti. Gözlerinde ve ağzında yoktu. "Yüzünde küçük bir şey var, Cobalt."

"Bir dahaki sefere benim yanımda bu kadar heyecanlanma ve nişan alma yeteneğin gelişsin," dedi Connor. Sinirlenmemişti bile, sadece dağınık saçları yüzünden biraz rahatsız olmuş görünüyordu. Duş almadan düzeltebileceği bir şey değildi. "Bu fazla beklentiye girmekse, seni suçlamıyorum. Çoğu insanı heyecanlandırıyorum."

"Sikim hiç bu kadar yumuşamamıştı," diye karşılık verdim.

Kahkaha attı.

Ben de güldüm ama uzun sürmemişti.

Lo masanın kenarında hançer gibi bakışlarıyla oturuyordu. "O çocuğa suç duyurusunda bulunmayacağız," dedi bize.

Kardeşimin pervasız, tehlikeli çocuklara karşı lanet bir zaafı vardı. Bu yalvaran ama acımasız gözlere sahipken ona hayır demek zordu.

"Bu Connor'ın kararı," diye belirttim. Birinin tekrar Daisy'ye un bombası atmasından içten içe endişeleniyordum. Diğer insanların yanlışlarından dolayı bu çocuğu mu cezalandıracaktık? Başkalarına örnek olsun diye, sadece bize fayda sağlayacak bu hamleyi yapmalı mıydık?

Bence beş yıl önce olsa Connor bunu bir an bile düşünmeden yapardı ama zamanla Lo onu değiştirmişti. Kısa bir sessizliğin ardından, "Onu serbest bırakacağız," dedi Connor.

Telefonu titrediğinde mesajı kontrol etti. Tüm tavrı anında

değişmişti, birkaç dakika öncesine göre daha ciddi ve daha tetikteydi. Bu her neyse, Connor için un bombacılarından bile önemli ve öncelikli olmalıydı.

Sanırım ne olduğunu biliyordum.

"Sorun ne?" diye sordu Lo masadan kalkarak.

Hemen hareketlenip dışarı yöneldik, sağ bacağımdaki baskıyı azaltmak için koltuk değneklerimi kullanıyordum.

Çıkmak için kapıyı iterken, "Rose doğuruyormuş," dedi Connor.

Doğum günümde ikizleri doğuracaktı.

BÖLÜM 51

DAISY CALLOWAY

Charlie Keating Cobalt ve Beckett Joyce Cobalt 19 Eylül 2017'de, sırasıyla iki kilo dört yüz gram ve iki kilo üç yüz gram olarak dünyaya gelmişlerdi.

İki oğlan.

İki şirin, sevimli neşe parçalarıydı. Rose'un hastanedeyken doktor bebeklerinin sağlıklı olduğunu teyit ettiği andaki kadar mutlu olduğunu daha önce hiç görmemiştim.

Mutfak tezgâhında otururken, "Kaç bebekleri olacağına dair bahse girecek miyiz?" diye sordum. Pastamızı bitirdikten sonra Rose ve Connor'ın evine gidecektik. Bebekleri şimdiden on iki günlük olmuştu.

Ne kadar hızlı büyüyorlardı.

"*Benimle denizin altında buluş*" yazan soluk yeşil denizkızı tişörtümden çıkıntı yapan karnıma dokundum. Karnımın normale döneceğini düşünmeden edemiyordum. Her an olabilirdi. *Puf.* Böylece kızım ya da oğlum gitmiş olacaktı.

Hemen gitme. Sadece biraz daha kal.

"Muhtemelen beş. Senin sikik tahminin ne?" Fırını hafifçe aralayıp vanilyalı kekimizi kontrol etti.

Zamanlayıcıya göre üç dakika daha vardı ama kesinlikle ikimiz arasında en iyi aşçı oydu.

Teorilerimin büyük çoğunluğu alaycı olsa da bir kısmı olumlu şeylerin arasında güçlü bir şekilde duruyordu. "Bir şeyi yeterince çok istersen, gerçekleşeceğini düşünmek istiyorum. Bu yüzden bence sekiz çocukları olacak." Rose sayı ne olursa olsun mutlu olacağını söylese bile ikisinin isteği de bu yöndeydi.

Ryke başını salladı. Pastayı görebilmek için çömelmeye çalışıyordu, destek alma ihtiyacıyla bastonunu tuttu.

Yutkunup nefesimi hafifçe tuttum.

Basit bir hareketti. Sadece *çömeliyordu.*

Ancak sağ bacağıyla uyluğunda bir plaka, çubuk ve vidalar vardı. Uzun bir yara izi bacağını boydan boya keserken bu o kadar da kolay değildi. Alçısı çıkarılıp çöpe atılmıştı.

Zaten parmağını şıklatarak hareket kabiliyetini tamamen kazanması gibi bir şey söz konusu değildi. Sadece on iki gündür fizik tedavi görüyordu. Lo her gece antrenmanlarını bitirmesi için onu zorluyordu. *Şükürler olsun.* O ekstra baskı olmadan bunları yapabileceğini sanmıyordum.

Ryke sağ dizini bükmekte zorlanıyordu. "Siktir," diye mırıldandı. Hafifçe yüzünü buruşturmuştu.

Kocamın birçok şeyi kendi başına yapmak gibi bir huyu vardı. Araya giremezdim, bu onu daha çok sinirlendirirdi. Bu yüzden, "Ne yapabilirim?" diye sordum.

Çenesi gerildi. "Sadece sikik fırın eldivenlerini at yeter."

Tezgâhın üzerinden inmeden fırın eldivenini ona doğru fırlattım. Boştaki eliyle yakalayıp sol dizini büktü. Keki fırından yavaşça alarak soğuması için ocağın üzerine koydu ve eldiveni bıraktı.

Bastonunu tezgâha dayayıp yavaşça topallayarak bana doğru yürüdü. Gözlerimi onunkilerden hiç ayırmadım, burnundan nefes alıyordu. Yüz ifadesi acıyla gerilmişti.

Yine de ilerleme kaydediyordu. Ellerini tezgâha, iki yanıma dayadı. Kollarımı omuzlarına doladım, ağırlığını sol bacağına verdiğini hissetmiştim.

Dikkatini bacağından ve acısından uzaklaştırmak için, "Dün gece bir rüya gördüm," dedim ona. Çabasına iltifat etmeyi denemiştim ama bu moralini yükseltmekten çok düşürüyordu. Ryke Meadows böyleydi işte, huysuz bir adamdı.

Ancak benim huysuz kocam ve kasvetli kurdumdu.

Ayrıca yaşıyordu. Bundan emindim. Hâlâ oralarda bir yerdeydi. Arada sırada gözlerindeki kıvılcımı görüyordum.

İşin sırrı şuydu, geceleri kaybolup gittiğimde bile o benden hiç vazgeçmemişti. Batan güneş gibi solduğum zamanlarda dahi onun sevgisi sarsılmamıştı. Beni kederde, acıda, kahkahada ve mutlulukta sarıp sarmalıyordu. Onu her an, her saniye seviyordum.

Her gülümsemesini, her kaş çatışını...

Onu sonu olmayan bu yol boyunca hep sevecektim.

Yas tutabilirdi. Kederlenebilirdi. Hayatının geri kalanı boyunca üzgün olabilirdi. Böyle olsa bile Ryke Meadows'tan asla vazgeçmeyecektim.

Tıpkı onun benden vazgeçmediği gibi...

"Gerçek sikik bir rüya mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Ciddiyim, yemin ederim." Uykum çok hafif olduğu için nadiren rüya görüyordum. Fakat onca gece arasında dün gerçekten rüya görmüştüm. Sevişmiştik, bunun yardımı olmuş olabilirdi.

Daha da yaklaştı, tepemde dikilmeye devam ediyordu. Gözlerini karnımdaki çıkıntıya indirdi. "Ne hakkındaydı?"

Salladığım bacaklarımı belinin iki yanma gelecek şekilde araladı. "Göl evinde yüzüyordum ve sadece yüzmeye devam ettim. Nereye gittiğimden pek emin değildim." Bu görüntüye karşı gülümsedim. "Sırtüstü yüzerken gökyüzünü izledim." Başımı kaldırıp Ryke'a baktım. "Rüya görmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu neredeyse unutmuşum."

Dudakları kıvrıldı, gözleri gösterdiğinden daha çok gülümsüyordu. İşte o kıvılcım, o mücadele oradaydı. "Bu kadarını mı hatırlıyorsun?"

Biraz daha düşünsem de aklıma başka bir şey gelmiyordu. "Sonra bir deniz kaplumbağası bana ona binmek isteyip istemediğimi sordu ve ben de *'Kabuğunu kırmaktan çok korkuyorum ama yanında yüzerim deniz kaplumbağası adam,'* dedim." Kaşlarımı şakayla oynattım.

Sarı tellerim her yöne fırlayana kadar saçlarımı karıştırdı.

Ona sarılıp omzunu ısırdım. Beni tezgâhtan kaldırdı ve yere indirdi. Bacağı konusunda gerilmedim çünkü beni düşüreceğini ya da kendini yaralayacağını düşünseydi, beni kaldırmaya kalkışmazdı.

Şu anda bana çevirdiği arzulu "*seni kasıp kavurmak istiyorum*" bakışları içimi ısıtıyordu.

Kalp atışlarım hızlanırken dirseklerimi tezgâha yasladım. "Bir sorunum var," dedim yumuşak bir sesle.

Tıpkı benim onu izlediğim gibi o da beni izliyordu. "Neymiş o?"

"Biri beni hamile bıraktı." İfadesiz kalmak için tüm sınırlarımı zorluyordum ve onun da öyle olduğunun farkındaydım.

"Fark etmemiştim," dedi düz bir ifadeyle.

"Evet, çok vahşiceydi." Gülümsedim. "Motosiklete binmem yasaklanmış olsa bile." Doktorun emirleriydi. Şu noktada "*yapamazsın*" listem oldukça kalabalıktı. Tabii aynı şey Ryke için de geçerliydi, yani kıskançlığı bir kenara bırakabilirdim.

Bana yaklaştı, tıraşsız çenesi çok erkeksi ve çekiciydi. "Sana bu sikik soruyu daha erken ve açıkça sormadığım için üzgünüm ama motosiklet sürmeden, ters takla atmadan, etrafta koşuşturmadan idare edebiliyor musun? İyi misin?"

"Evet. Sanırım şu ana kadar iyi gidiyorum." Ciddiyetimi koruyarak konuşmaya devam ettim. "Bunun gibi küçük anlar beni mutlu ediyor. Hissedebiliyorum." *Bütün kemiklerimi sarsıyor.*

Tüm o *Büyük ve Cüretkâr Takip Geceleri*'mizi ve potansiyel bir un bombacısını yakalayamadığımız için hiç üzülmediğimiz

anları düşündüm. Takip geceleri gelecekle ilgili değildi, yalnızca anın içinde mutlu ve huzurlu kalmakla ilgiliydi.

Oynamakla ilgiliydi. Gülmekle ilgiliydi. Bunları sadece yan yana, birlikte olarak bile yapabilirdik.

Kalçamın yanındaki tezgâhı kavradı. Düşünceleriyle boğuşurken bir an duraksadı. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda yanımda olmasaydın nasıl sikik bir halde olurdum bilmiyorum."

Ciğerlerim kabarırken duygularını anlayarak başımı salladım. İçimde yankılanıyorlardı. Parmaklarımı kemerinin halkalarına geçirip onu kendime çektim. "Bil bakalım az önce ne yakaladım?" diye fısıldadım.

Kaşları kalktı, dudağında bir gülümsemenin gölgesi titriyordu. "Ne?"

"Kasvetli bir yılan balığı. Yoksa bana elektrik mi vereceksin?" Gözlerim parlıyordu. "Lütfen bana elektrik ver, *sertçe*." Abartılı bir ses çıkararak başımı geriye attım.

Uzun, sert vücuduyla beni tezgâha yasladı. Yuvarlak karnıma dikkat ediyordu. İri eli yüzümü kavrarken dudakları benimkilerden bir nefes uzaktaydı. Çenesini yanağıma sürttü. "Seni gerçekten sertçe becereceğim, Calloway," diye fısıldadı. Bacaklarımın arasını kavradı. *Aman Tanrım.*

Nefesim düzensizleşmişti.

Yanağımdaki eli göbeğime, oradan şortuma ve iç çamaşırıma doğru inmeye başladı.

Beş parmağının birden bel lastiğinin altında kaybolmasını izledim. Kollarım ve bacaklarım karıncalanırken en hassas yerimi okşadı. *Ah...* Sesli bir nefes boğazımda düğümlendi. Beni baştan çıkaran kolunu sıkıca kavradım.

Kocaman açılan gözlerim onunkileri buldu. Bu ne kadar harika bir his olsa da bunu burada, Lily ve Lo ile birlikte paylaştığımız mutfakta yapamayacağımızın farkındaydık.

Dersimizi almıştık.

Birbirimizden yavaşça ayrıldık, sessizlik sağır edecek kadar

yoğundu. Sığ nefeslerim cinsel gerilimi artırıyordu. Bu bir ya da beş dakika görmezden gelmemiz gereken bir gerilimdi. İkimiz de pastaya baktık, kollarımız birbirine dolaşarak bıçaklara ve kremaya uzandı.

Bedenim nabız gibi atmaya devam ederken iki ayağım üzerinde yaylandım.

Ağırlığını yaslanarak tezgâha verdi, pastanın yarısını vanilyalı krema ile kapladığım sırada bana doğru eğildi. Beni izlediğini hissedebiliyordum.

Onun erkeksi varlığı bile tenimi ısıtıyordu. Yirmi sekiz yaşına karşılık yirmi bir yaşında oluşum... Saf, tahrik edici bir sessizlik içinde pastayı kremayla kapladık. Gözleri her bir santimimi inceliyor, adeta bana dokunmadan beni zirveye çıkarıyordu.

İkimiz de aynı anda sarı jel kremaya uzandığımızda, "Biraz ateşli görünüyorsun, tatlım," dedi Ryke.

"Seksi anlamında ateşli mi?" Vanilya kremasını pürüzsüzleştirdim.

Sarı jel kremayı salladı. "Sikilesi anlamında ateşli."

Alt bölgelerim kasılırken tezgâhm kenarını kavradım. Bıçağını lavaboya atmak için bana sürtündü, vücudum yakınlığına bir akıntı tarafından hızla çekiliyormuş gibi tepki veriyordu.

Tüm bedenim ürperdi, ayak parmaklarım kıvrıldı. Kaslarım geriliyordu. O kadar ani ve beklenmedik bir orgazm yaşıyordum ki, Ryke beni göğsümden yakalayıp çekmeseydi neredeyse kıçımın üzerine düşecektim.

Ryke. Nefesim kesilirken başım omzuna doğru eğildi. Boynumu o sert, Ryke Meadows gücüyle öptü. Çığlık attım. "Ben..." Sesim gittikçe yükseliyordu. *Aman Tanrım.* Baştan aşağı sarsılmıştım, tüm vücudum titriyordu.

Bir saniye daha sürdükten sonra yükseldiğim doruktan inmeye başladım.

Tişörtüm terden vücuduma yapışmıştı, kalbim gümbürde-

yerek atıyordu. Ryke'a döndüm. "O da neydi?" diye sordum şaşkınlıkla. Bu yeniydi. Vücudum yeni bir şey yapmıştı.

"Sikik bir orgazmdı."

"Bana dokunmadın bile."

"Gerçek ve *saf* azgınlığa hoş geldin, Calloway."

Yüzüm gülümsemeyle gerildi. Bunun geçici olduğunu biliyordum. Bu enerji aniden geri çekilebilirdi. Bunu hayatım boyunca yalnızca bir kere hissedebilirdim ve bu sorun değildi. Bu anı tüm sarsıcı, spontane ihtişamıyla zihnimde saklamak için bir şişeye koydum.

Başımı öpüp beni pastaya doğru çevirdi. "Yazmak ister misin?"

"Sen yazabilirsin."

Kolunu koruyucu bir şekilde karnıma doladı. Sırtımı göğsüne yasladığımda sarı jel krema ile pastanın üzerini karaladı. Kelimelerini okudum.

Kanepenizde düzüştüğümüz için üzgünüz.

Özür pastamız oldukça güzel görünüyordu.

Dün oturma odasında sadece film izlemeyi planlamıştık ama kaşık pozisyonunda sarılarak uzanıyorduk. Pozisyonun kolay erişimi, benim flörtöz tavırlarım ve karşılıklı uyarılmamızla birleştiğinde sekse neden olmuştu.

Lo ve Lily bizi battaniyenin altında çıplak bir şekilde uyuyakalmışken yakalamışlardı. *Kanepelerinde.*

Kendileri zamanında daha kötülerini yaptıklarından dolayı çok sinirlenmemişlerdi ama oğulları da bu evde yaşadığı için kendimizi suçlu hissetmiştik. Ryke'ın planladığımızdan daha erken taşınmayı bile düşünmesine neden olmuştu. Ancak şu anda onun Lo'ya, benim de Lily'ye ihtiyacım vardı. Henüz bu sitede satılık olan bir ev yoktu, bu yüzden burada kalacaktık.

Bana kremayı uzattığında "*düzüştüğümüz*" kelimesinin üzerine bir güneş çizdim.

Ardından karnımda küçük bir kıpırtı hissettim. Donup kal-

dığımda arkamda onun da kaskatı kesildiğini hissettim. İkimiz de tek bir kelime bile etmedik. Konuşursak geçeceğinden korkuyorduk.

Elimi alt karnımda duran elinin üzerine koydum. İkinci hareket dalgası gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu. Sonra üçüncüsü geldi. Daha güçlü, daha belirgin savrulmalar... Belki bir ayak ya da bir omuzdu. Ya da sabırsızca hareket eden aceleci kollarıydı. Koşmaya, çığlık atmaya hazırlardı. Bağırıp "*artık buradayım*" diyorlardı.

Yüzümü Ryke'a çevirerek, "Vay canına," diye fısıldadım.

Onun da gözleri yaşarmıştı. Bebeğimizin tekmelerini tekrar hissederken şok olmuş kahkahası yerini gülümsemeye bıraktı. Ben de aynı şekilde gülümsedim.

Mutluluk gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken onları elimin tersiyle sildim. "Kızımızın özür pastamızın kokusunu aldığına bahse girerim." Kız mı erkek mi olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu ama bebekten daha çok *kızımız* diye bahsediyorduk.

Her iki şekilde de mutlu olacaktık.

Beni öptü. "Tahmin et ne oldu, Daisy?" diye sordu.

"Ne?"

Beni daha da yakınına çekerek, "O yaşıyor," diye fısıldadı.

O yaşıyor.

Umarım böyle kalmaya devam edebilirdi.

Ben gitmek zorunda kalsam, veda etmek zorunda kalsam bile...

Sadece biraz daha kal.

BÖLÜM 52

RYKE MEADOWS

Cobalt evine tam anlamıyla lanet bir kaos hâkimdi.

"Siktir," diye küfretti Daisy. Rose bir yandan kundaklanmış ve histerik bir şekilde ağlayan bebeğini kucağında tutuyor, diğer yandan Jane'in geniş oturma odasındaki oyuncaklarını toplamaya çalışıyordu. Sikik dağınıklık sinirlerini altüst etmişti.

Connor diğer bebeği göğsüne bastırmıştı ama o da lanet olasıca histerik bir şekilde ağlıyordu. "Jane," diye seslendi iki yaşındaki küçük çocuğa. Bahsi geçen çocuk deri kanepenin etrafındaki turuncu tekir kediyi kovalıyordu. "Sadie'yi rahatsız etme."

Babasını duymazdan gelerek, "Pisi pisi pisi," diye kıkırdadı.

Folyoyla kaplanmış pastamızı sehpanın üzerine koyarak, "Yardım ister misin, Rose?" diye sordu Daisy. Cevabı beklemeden yerdeki pelüş oyuncakları toplamaya başladı.

"Ne?" diye sordu Rose sersemlemiş gibi. Charlie'yi ya da Beckett'ı koruyucu ve sahiplenici bir şekilde daha sıkı kavramıştı.

Ağırlığımın çoğunu bastonuma verdim, sağ dizimi pek bükemiyordum. Odaya doğru topallayarak ilerlerken yüzümü buruşturdum.

Bakışlarım iki erkek çocuk arasında gidip gelirken, "Acıktılar mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Connor. Yeni doğmuş bebek kucağında bağırarak ağlarken esniyordu. "Charlie uyuyamıyor."

"Yorgun olduğu için mi ağlıyor?" Bebeklerin çok fazla sorumluluk ve iş gerektirdiklerini bilsem de Connor ve Rose her zamankinden daha bitkin görünüyorlardı. Yaklaşık beş boş kahve kupası sehpanın etrafına saçılmıştı.

Connor başıyla onayladı. Derin mavi gözleri, endişesi gittikçe artan Rose'a odaklanmıştı. Rose, Beckett'ın sırtını sıvazlayarak onu sakinleştirmeye çalışırken Daisy'nin evini temizlediğini fark etti.

Kız kardeşine parmaklarını şıklattı. "Buraya bunu yapmaya gelmedin."

Daisy neşeli bir gülümsemeyle ona iki başparmağını kaldırdı. "Gelmiş de olabilirim."

"*Gelmedin*," dedi Rose kelimeyi vurgulayarak. "Böyle bir şey olmayacak. Seni buraya evimizi temizlemen için çağırmadım."

Daisy pelüş hayvanları basketbol oynuyormuş gibi hasır bir sepete fırlattı. "Sen bize uğradığında hep odamı topluyorsun."

"Çünkü ben senden büyüğüm," diye belirtti ablası. "Ayrıca daha düzenliyim."

Siktir.

"Tu l'es toujours," dedi Connor yumuşak bir sesle. *Hâlâ öylesin.*

Rose derin bir nefes verdi, çenesini daha özgüvenli bir şekilde kaldırırken Beckett'ın sırtını sıvazlamaya devam etti. Bebeğin çığlıkları kulak zarımı deliyordu.

"Jane!" diye bağırdı Connor aniden.

Ayaklarımın dibindeki bebek mavisi elbiseli küçük kıza baktım, Sadie'nin kuyruğunu *çekiyordu*. Kedi etrafında döndüğü anda bastonumu bıraktım, Janie'yi belinden yakalayarak kucağıma aldım.

Sikik sağ dizim alev almıştı.

Sadie tıslayarak pençelerini Janie'nin az önce durduğu yere vurdu.

"Siktir git buradan." Ayağımla kediyi hafifçe uzaklaştırdım, Sadie hemen kanepenin altına kaçtı.

Connor dudaklarını ovuşturdu ve göz göze geldiğimizde teşekkür edercesine başını salladı.

"Sadie'yi yine Frederick'e vereceğinizi sanıyordum?" Daisy konuşurken Janie'yi tutuşumu ve lanet bacağıma fazladan ağırlık verişimi izliyordu. Kendimi kanepenin kolçağına otururken buldum, ağrı uyluğuma vurmuştu.

Sikeyim...

Bekliyordum.

Bunun biraz daha kolaylaşmasını bekliyordum ama olmuyordu. Sanki bacak kaslarım körelmişti de geriye sadece titanyum, çelik ve kemik kalmış gibi hissediyordum.

Daisy yirmi haftalık hamileydi ve sadece onun sağlığına odaklanmak istiyordum. Her sikik anda öncelikli olan bu olmalıydı.

Frederick konusunda verdikleri cevabı kaçırmıştım. "Neymiş?" diye sordum Daisy'ye.

"Sadie ve Jane'in uslu duracaklarım düşünmüşler. Ama durum böyle olmayınca dün Frederick'i arayıp geçici olarak kediyi ona vermek istemişler."

Janie kedinin gönderileceğini anlamış gibi ağlamaya başladı. Yanakları ve mavi gözleri kızarmıştı, sanki bunu düzeltebilirmişim gibi yaş dolu gözleriyle bana bakıyordu.

"Hayır, gidemez," diye ağladı. Kelimeleri çok net olmasa da anlıyordum. Sanırım "*O benim arkadaşım,*" gibi bir şeyler söylüyordu.

Connor, Janie ve bana yaklaştı. Charlie bu sefer daha yorgun

bir şekilde esnerken hafifçe sakinleşmişti. Beckett hâlâ berbat durumda olsa da Rose onu sakinleştirmek için katı bir duruşla *Queen Anne* koltuğunda oturuyordu.

"Tu as deux choix, mon cœur," dedi Connor kızma. *İki seçeneğin var, kalbim.* Onunla aynı hizaya gelmek için diz çöktü.

Jane'in, Connor'ı anladığından pek emin olmasam da hıçkırıkları azalırken yumruğuyla gözlerini ovuşturdu.

"Sadie'yi, Frederick'le yaşamaya göndeririz ve bir yıl içinde bize geri döner. Ya da seni göndeririz ve bizi bir daha *asla* göremezsin."

Küçük kızın dudakları korkuyla aralandı.

Bu neydi şimdi? "Sikik çözümün bu mu?" diye sordum. Connor Cobalt'ın baba olması hâlâ kulağa delilik gibi geliyordu.

Connor her şeyi benden daha iyi biliyormuş gibi beni tamamen görmezden geldi.

"O gidemez," diye hıçkırdı Janie.

"Toi ou elle," dedi Connor. *Sen ya da o.* "Kimin bizimle kalmasını istiyorsun?"

Burnunu çekti. "Moi." *Ben.* Az önce sevdiği birine veda etmiş gibi bana sıkıca sarıldı.

Janie'nin iki seçeneğin tüm anlamını kavrayamayacak kadar küçük olduğunu söyleyebilirdim ama bazı lanet kısımları anlamış gibi görünüyordu.

Janie'nin sırtını ovdum, yanağını kol kaslarıma yaslamıştı. "Sen ve sikik seçimlerin, Cobalt."

"Her zaman," diye cevaplasa da gözlerindeki anlayışı görüyordum. Hayatımı onun gibi yaşayamayacağımı biliyordu. Gün başlarken ve biterken durup en faydalı, en akıllıca olanı düşünmek yerine sadece doğru hissettiğim yolda ilerliyordum.

Ben olsaydım, gözyaşları dinene kadar kızımın etrafında dört dönerdim.

Onu dışarıya oynamaya götürerek kediyi aklından çıkarırdım.

Her iki yol da iyiydi. Sadece farklılardı.

Dudaklarım kıvrılırken o da bana hafifçe gülümsedi.

Janie çeneme dokundu. "Neden yüzünde kıl var?" gibi bir şeyler geveledi. Kendi kendine biraz kıkırdayıp tıraşsız çeneme hafifçe vurdu.

"Bu soruya cevap vermek ister misin?" diye sordum Connor'a.

Sırıttı. "Pek sayılmaz." Bundan fazlasıyla keyif alıyordu.

İçgüdüsel olarak gözlerim Daisy'yi aradı. Benden daha iyi bir cevabı olabilirdi. Onu kanepenin diğer tarafında otururken bulduğum anda yüz hatlarım endişeyle karardı.

Başını telefonuna doğru eğmişti. Kaşları incinmiş bir ifadeyle hafifçe çatılmıştı. "Dais?"

Beni duymadı.

"Dais?" diye seslendim daha yüksek sesle.

Tam başını kaldırdığında Beckett, Rose'un omzuna kustu. Yüksek yakalı siyah bluzu beyaz kusmukla kirlenmişti.

Saçını diğer omzuna alırken omuzları ve boynu kaskatı kesilmişti. Connor benden uzaklaşarak karısına yaklaştı. Gaz çıkardıktan sonra Beckett sonunda sessizleşmişti.

Elinde telefonuyla ayağa kalkan Daisy'ye bir bakış attım. Arka bahçeye açılan sürgülü kapıya doğru yürümesini izledim. Onu takip etmek üzereydim ki, adımının ortasında sikik telefonuna bakarak duraksadı.

Kaslarım esnerken Janie'yi kanepenin minderine oturttum.

Kucağında Beckett'la, "Sorun yok," dedi Rose kocasına. "İyiyim. İyiyim." Şaşırtıcı bir şekilde kirlenmiş bluzunu çıkardı. Altında siyah, korseye benzeyen transparan bir şey vardı. Bir tür büstiyer miydi? Ne olduğunu bilmiyordum ve daha önce hiç Rose'un insanların önünde bu kadar umursamazca üstünü değiştirdiğini görmemiştim.

Neredeyse yıllar önce, son *Comic-Con*'dan beri böyle bir şey yapmamıştı.

Connor elini karısının beline koyarak hızla bir şeyler fısıldadı. Rose'un vücudu katı ve hareketsizdi, köprücükkemikleri kısa nefesleriyle belirginleşmişti.

"Penn ve Princeton'ın *Quiz Bowl* Çeyrek Finallerinde Harvard'la karşılaştığı ve ikimizin de George Lansidle'ın hile yaptığından emin olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Rose başını salladı. "Üniversitedeki ilk yılımdı ve senden nefret ediyordum."

"Yine de kongre salonunda iki saat benimle kalmıştın."

"George'un hilelerini nasıl ortaya çıkaracağımızı bulmak içindi." Sarı-yeşil gözleri alev alev yanıyordu.

Connor'm sırıtışı yavaşça ortaya çıktı. "Birbirimize karşı yarışmaya alışmış olsak da ilk defa birlikte çalışmıştık. Hatırlıyor musun?"

Rose tekrar başını salladı, bakışları yumuşamıştı. Adamın eli onunkine kaydı.

"Seni hep sevdim," dedi Connor. "Sadece ne kadar ve ne zamandır sevdiğimi göremeyecek kadar kördüm. O gün tuvalette sana ceketini uzatan on dokuz yaşında bir oğlan vardı. Eğer yapabilseydi, bunları sana söylerdi. Tekrar tekrar."

Rose'un yanağından bir damla yaş süzüldü.

Karısını alnından öperken, "Ensemble," dedi Connor. *Birlikte.*

"Ensemble," diye fısıldadı Rose.

İkisi de uykuya dalmış olan yeni doğmuş bebeklerine baktılar. Daisy dışında her şey sakinleşmeye başlamış gibi görünüyordu. Bastonumu almadan ayaklandım ve topallayarak yavaşça karıma doğru ilerledim.

Janie koltuktan fırlayıp anne babasının yanma koştu ve Rose'un bacağına tutundu. Kararlı bir ses tonuyla, "Sen artık bir ablasın, Jane. Bir noktada kardeşlerinin sana, senin de kardeşlerine ihtiyacın olacak. Onlar bu dünyada sahip olduğun en değerli şey," dedi annesi.

Janie, hiçbir fikri olmasa bile sanki söylediklerini anlıyormuş gibi kendinden emin bir şekilde başını salladı.

Connor eğilip küçük kızın başını öptü ve ona Fransızca bir şeyler fısıldadı. Ardından Janie annesine döndü. "Seni seviyorum, anne."

Rose, Connor'a dik dik baksa da gülümsüyordu. "Çocuklarımıza beni sevdiklerini söyletemezsin, Richard."

"Eğer doğruysa söyletebilirim." Tekrar sırıttı.

"Kalpten gelmiyor."

"Birinin kalbinden geliyor. Onunki olmasa bile benimkinden geliyor."

Rose gözlerini devirip Jane'e döndü. "Baban kendini akıllı sanıyor."

"Annen de kendini vahşi sanıyor."

Rose alaycı bir ses çıkardı.

"Doğruları söylemiyor muyduk, sevgilim? Sen vahşisin, ben de dâhiyim."

Rose elini yüzüne doğru kaldırdı. "Akıllı dedim, dâhi değil."

Onlar birlikte harika vakit geçirirken ben acıyla odanın diğer ucuna yürümeye çalışıyordum. Birden fazla kez tek bacağımın üzerinde zıplamak zorunda kalmıştım.

Şimdiye kadarki en kötü topallamamla en sonunda ona ulaşmıştım. "Dais?" Omzuna dokundum.

İrkildi.

"Üzgünüm." *Ne haltlar dönüyordu?* Beynim küfürlerle doluydu. Muhtemelen Daisy'den daha öfkeliydim.

Nefesini verdi, gözleri kan çanağı olmuştu. "Sorun yok."

Calloway kızları bu kelimeleri çok söylese de onları ne kadar sevdiğimizi, ne kadar tanıdığımızı ve onları ne kadar korumak istediğimizi unutuyorlardı.

"Öyle mi? Ne oldu?"

Kolları titriyordu. "Bana mesaj atıp duruyorlar," derken ona sıkıca sarıldım.

"Cleo ve Harper mı?" diye tahmin ettim. Midem düğümlenmişti.

"Her gün evimize gelip bana neden *Philadelphia'nın Kraliçeleri*'nde yer almam gerektiğini göstereceklerini söylediler. Sürekli numaramı buluyorlar ve kapıda belirmeleri ihtimaline hazırlıklı olmalıyım. Güvenliği aramalıyım, avukatımıza ulaşmalıyım..."

Tek elimle yanağını kavradım. "Hey, hey," dedim hızla. Diğer elimle telefonunu aldım. "Siktiğimin avukatını arıyorum. Mesajların çıktısını alacağım, o da bu kızlara tekrar bir ihtarname gönderecek. Site güvenliğinin çoktan isimlerini kara listeye almış olması gerekiyor."

"Yine de bunu tekrar kontrol etmek istiyorum."

"Tamam." Başımla onayladım. "Seninle her şeyi üçüncü kez kontrol edeceğim. Kendini güvende hissetmen için ne gerekiyorsa yapacağız."

Parmakları dudaklarına dokunurken bakışlarını kaçırdı.

"Daisy, ben tam buradayım." Beni göreceğini umarak saçlarını geriye doğru taradım.

"Hep böyle mi olacak?" diye sordu yumuşacık bir sesle.

Halk bize karşıydı. Eski arkadaşları ne onu ne de yasaları dinliyordu. Yapabileceği en iyi şey tüm bunları görmezden gelmek ve sağlıklı kalmaya odaklanmaktı. "Hayır, Calloway," dedim sertçe.

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Her şey bundan daha iyi olacak. Ayrıca sen bu pisliğin içinden çıkıp diğer tarafta zafer çığlıkları atacak kadar güçlüsün. Öyle olduğunu biliyorum."

Bir an için dudakları hafifçe kıvrıldı. "Benimle pisliğin içinden geçecek misin?"

"Hayatımın her sikik günü."

Onu kucağıma çektiğimde kollarımızı birbirimize doladık. O sırada oturma odasında Lily ve Lo'yu gördüm. Lo pastanın üzerindeki folyoyu açmıştı.

Kehribar rengi gözlerini bize dikti. "Bir de bizim tuhaf olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Ne yazıyor, anne?" diye sordu Moffy.

Lily'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Kanepenizde eğlendiğimiz için üzgünüz," dedi kelimeleri geveleyerek.

"Eğlence gerçekten kötüdür," diye alay etti Daisy. Gözleri biraz sulanmıştı. "Seni çok fena yapar."

Lo, Moffy'nin kulaklarını kapattı. "Ağabey, karına söyle de oğlumun kafasını karıştırmasın."

"Bana gayet mantıklı geldi."

Daisy'nin gülümsemesi genişledi. *Sakın durma, tatlım.* Başının üstünü öptüm. Karımı, dehşetle atan kalbini hissedecek kadar yakınımda tutmaya devam ediyordum.

"Ryke ve Daisy'nin gelecekteki çocukları şüphesiz bizimkiler üzerinde tuhaf bir etki yaratacak," dedi Connor.

"Sen de bunu bekliyorsun, Cobalt. İtiraf et."

Gülümsedi. "Belki."

Daisy'nin telefonu yumruğumun içinde titredi. Risk alıp hızlı bir bakış attım.

Tüm bunlar senin için. Seni seviyoruz, Daisy. Sonrasında mutlu olacaksın. – C & H

İkiniz de siktirin gidin.

Ben onun şu anda mutlu olmasını istiyordum.

BÖLÜM 53

RYKE MEADOWS

"Ryke! Ryke!" Lo yatak odamın kapısını yumrukluyordu. "Ryke! Ryke!" *Siktir.* Tekrar, tekrar ve tekrar yumruklamaya devam etti.

Gözlerim yorgun bir şekilde aralanırken, "Sikeyim," diye homurdandım. Ellerimi alnıma bastırdım, beynim patlamak üzereymiş gibi hissediyordum.

Daisy yanımda kıpırdandı. *Siktir.*

Uyanmaya başladığını fark ettiğimde ona doğru eğildim. "Uyumaya devam et, Dais," diye fısıldadım.

Gözlerini ovuşturarak esnedi.

"Daisy," diye zorladım. "Sikeyim, uyuman gerek."

"Ryke! Ryke! Siktiğimin Ryke'ı!" Lo öfkeli sesiyle bağırmaya devam ediyordu. Tekrar tekrar kapıyı yumrukladı.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken gözlerim kilitli kapı ve hamile karım arasında gidip geldi.

"Tekrar uyumaya çalışacağım," diye esnedi Daisy. Ardından yanağını yalayan Coconut'a sarıldı. Gülümsüyordu. "Kardeşinin ne istediğini öğrenmelisin."

İkimiz de ne istediğini biliyorduk.

Sol ayağımı yataktan sarkıtarak kalktım. Altımda gri eşof-

manım vardı, üstüm çıplaktı. Komodinin yanındaki tahta bastonumu alıp topallayarak kapıya ilerledim.

Kapıyı hızla açtığımda kulağımın dibine doğru, "Ryke!" diye bağırdı.

Yüzümü buruşturdum. "Siktir git."

"Teşekkürler, ağabey." Sahte bir minnetle göğsüne dokundu. "Beni takip et."

Daisy'yle kalıp uyumaya devam etmeyi tercih ederdim. Kapı aralığında durmaya devam ettim. "Daisy'yi uyandırdın."

"Daha hızlı cevap verseydin belki uyanmazdı," dedi omzuma vurarak. "Bunu motivasyon olarak düşün. Şimdi beni takip et."

"Bugün olmaz."

Bu cevabı bekliyormuş gibi bir şişe *Maker's Mark*'ı kaldırdı ve sıvıyı yüzümün çevresinde gezdirdi. Kan resmen beynime sıçramıştı. İçkiyi ondan almak için uzandım, tek gördüğüm kardeşimin elinde dünyadaki en kötü şeyi tuttuğuydu. *Onu öldürebilecek bir şeyi.*

İçkiyi başının arkasına, ulaşamayacağım bir yere kaldırdığında bastonumun üzerinde yalpaladım.

Nasıl...?

"O sikik şeyi nasıl aldın?" diye hırladım. Evde alkol yoktu. Burada yaşayan kimse içki içmiyordu.

Hançer gibi kehribar gözleriyle, "Bir içki dükkânına girip en sevdiğim viskilerden birini aldım. Parasını ödedim, eve getirdim ve işte buradayız," dedi kardeşim. Lo için sıradan bir şekilde bir içki dükkânına girmenin ne kadar zor olduğunu anlayacak fazla insan yoktu.

Ben anlıyordum.

Yıllarımı ona ayık kalması için yardım ederek, onu alkolden vazgeçirmeye çalışarak, neredeyse o dükkânın içine girdiğini anlattığı anılarım ve *şiddetli* acılarını dinleyerek geçirmiştim.

* Viski markası. (ç.n.)

Sırf içmemek için kaya tuzu yalamak gibi bir şeydi. Şimdi bunu neden yapmıştı ki? Bu sikik şeyi neden almıştı?

Sikik tişörtünü kavrarken, "Sikeyim, bunu neden yaptın?" diye bağırdım. Ciğerlerim yanıyordu.

Şişeyle beni işaret edip, "Sence neden?" diye alayla güldü. "Kendi aptal hayatını umursamıyorsan, bizim aptal hayatlarımızı da umursamayacağını düşündüm." Dudaklarım yaladı. "Haksız mıyım?"

Gözlerim yanıyordu.

"Ya beni takip edersin ya da bu viskiden bir yudum alırım." Aramızdaki şişeyi sikik bir el bombası gibi açtı.

Burnumdan sıcak hava soludum. Bir zamanlar ben de benzer bir şekilde ayıklığımı bozmuştum. Lo benim yerimdeydi, ben de onun yerindeydim. Beni durdurma şansı vardı ve durdurmamıştı.

Küçük kardeşimle geçirdiğim yılları unutamazdım.

Bırakmak için verdiği mücadeleyi unutamazdım.

Bağımlılığının nüksetmesinin verdiği acıyı unutamazdım.

Ruhum henüz ölmemişti.

Öne atılıp *Maker's Mark*'ı elinden çekip aldım. Bunu yaparken neredeyse duvara çarpacaktım. Kardeşim ellerini omuzlarıma koyarak beni sabitledi. Tek bir kelime daha etmedim, yalnızca viskiyi yere bıraktım ve bastonumu tutuşumu düzelttim. Ardından topallayarak kapıdan çıkıp önüne geçtim.

Eğlence odasından geçerken, "Görünüşe göre hâlâ bir şeyleri önemsiyorsun," dedi Lo arkamdan. Merdivenleri o kadar yavaş çıkmaya başladım ki, Lo önümden koşarak çıktı ve en tepede durdu.

Yüz hatlarım kararardı, az önce yaptığı şey yüzünden öfkem hâlâ dinmemişti. Onun ayıklığı bacağımın iyileşmesinden daha fazla anlam ifade ediyordu. *Her zaman* daha fazla anlam ifade edecekti.

Altıncı basamakta takılı kaldım. "Hangi sikik yere gidiyorsan git, seninle orada buluşurum."

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle.

Kaslarım gerilirken bacağım zonkladı. "Ne demek hayır?" diye mırıldandım.

"Seni bekleyeceğim." Sesinde en ufak bir sabırsızlık, kötü niyet ya da öfke yoktu. "Sabırlıyım." Başıyla beni işaret etti. "Tıpkı senin bana karşı olduğun gibi."

Kaşlarımı çattım. "Ben sabırlı falan değilim." Onun gördüğünden daha *sabırsızdım*.

"Çoktan unuttun mu, ağabeyciğim?" Hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak başını iki yana salladı.

Alnımda ter birikmişti, bir saniye için kolumu trabzana yasladım. "Ne boktan bahsediyorsun?"

"Koşu pistindeyken nasıl olduğumu görmek için yavaşlardın, biraz daha hızlı koşmam için beni zorlardın. *Her seferinde* bunu yaptın. İlk günden bırakabilirdin. Sana bağırdım, en kötü hakaretleri ettim. Sense sadece yanımda ve önümde koşmaya devam ettin. Sana yetişmemi bekledin. Bil bakalım ne oldu? Yetiştim." Gözleri kızarmıştı. "Sen bana karşı sabırlıydın. Bu yüzden bu yaptığım..." Aramızı işaret etti. "Sana karşı sabırlı olmak."

Geçmişimiz tüm gücüyle üzerime çarpıp beni sarstı. Etrafımı sardı. Ne yaptığımı düşünemeden içgüdüsel olarak birkaç kez başımı salladım. Sağ dizimi hafifçe, merdivenleri biraz daha hızlı çıkmama yetecek kadar büktüm. Dişlerimi gıcırdattım.

Ona yetişmeye çalışıyordum.

"Lanet olsun, bu neden bu kadar uzun sürdü?" dedi tepeye ulaştığımda. Tekrar omzuma vurdu. "Bu taraftan."

Onu... sürgülü cam kapıya kadar takip ettim. Lanet olası arka bahçeye mi çıkacaktık? "Bodrumdan da dışarı çıkabilirdik." Daha dik merdivenleri çıkmak zorunda değildik.

"Biliyorum ama Hulk'un ortaya çıkışını görmek istedim." Tatsız bir gülümsemeyle sürgülü kapıyı açtı. İşte oradaydı. Tüm o kuru konuşmasının ardında kendini gösteriyordu. Beni yukarıya çıkmaya kendisi için değil, *benim* için zorlamıştı.

Bana yardım etmek istiyordu.

Ben de onun için aynısını yapardım.

Hiçbir şey söylemeden yanından geçerken havuzun yanına serilmiş bir yoga matı fark ettim. Lily ve Daisy Cadılar Bayramı süslemelerini çoktan asmışlardı, oysa henüz ekim ayının ilk haftasındaydık. Siyah demir çite yapay örümcek ağları yapışmış, plastik mezar taşları çimlere saplanmıştı. Isıtmalı havuzun yüzeyinde turuncu bal kabağı şeklinde bir simit süzülüyordu.

Lo çıktısını aldığı egzersiz planımı çıkardı. "Fizyoterapistin hâlâ hareket kabiliyeti ve esneklik aşamasını geçemediğini söyledi."

Başımı salladım. Kaslarımı güçlendirmeye başlamadan önce bu iki noktayı geliştirmem gerekiyordu. Yavaşça oturdum, sabahın serin havası üzerime sert bir rüzgâr gibi çarpmıştı. "Artık bunu öğleden sonra yapalım."

Lo kaskatı kesildi. "Ne dedin sen?"

"Öğleden sonra yapalım," diye tekrarladım. "Beni bu kadar erken uyandırma."

Sanki çenesine sert bir yumruk atmışım gibi geriye doğru yalpaladı. *Bu* kelimelerin onu bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim ama nefesini verirken yüz hatlarının gerildiğini fark ettim.

"Hayır," dedi yanıma çömelerek.

İki elimi saçlarımda gezdirdim, dirseğim bükük sol dizime yaslanmıştı. "Ne zaman yaptığımızın ne önemi var?"

"Etrafına bir bak, Ryke," dedi Lo öldürücü bakışlarıyla.

Aydınlanmaya başlayan karanlık gökyüzüne baktım.

"Günün en sevdiğin zamanı ve bu hiç değişmedi."

Gün doğumu.

Neredeyse her sabah, ufkun turuncu ve soluk maviye boyanışını görmek için uyanırdım. Tırmanırdım. Koşardım. Güneşin ilk ışıklarında harekete geçerdim. Bugüne kadar sevdiğim tek kızla, güneş doğarken evlenmiştim.

Ancak artık eskisi gibi değildim. "Belki değişmişimdir."

"Bu sadece zihinsel bir engel, fiziksel değil," dedi Lo. "Tekrar *koşacaksın*." Sesinde çaresizlik vardı, sanki ona yetişemeyeceğim sikik bir dünyayı hayal bile edemiyordu. Fakat o acı hakkında en ufak bir fikri yoktu... Ne kadar derine işlediğini asla anlayamazdı.

Boynumu esnetip geriye uzandım. "Tamam." Lo sağ baldırımı tutup dizimi göğsüme doğru bükmeme yardım ederken dirseklerime yaslanıyordum.

Fazla ileri gidemedi.

Kaslar gerilirken kısa hareketten sonra ağrı tüm bacağıma yayılmaya başladı. "Bekle," derken rahatsızlıkla yüzümü buruşturdum.

"Dün daha ileri gitmiştin," diye hatırlattı. "Biri karaciğerinin bir kısmını aldıktan sonra bile ağırlık kaldırdığını gördüm. O zaman halterleri elinden *zorla* almak zorunda kalmıştım. Şimdi de bunu yapabilirsin."

Alnımdaki teri sildim ve tekrar denedim. Fakat iki sikik saniye içinde diz kapağımda, bıçaklar saplanıyormuş gibi bir acı hissederek durmak zorunda kaldım. "Anlamıyorsun."

"Anlamıyor muyum?"

Ağır bir nefes verdim. "Yapamıyorum." Başımı iki yana salladım.

Gözlerini kısıp bana baktı. "Ryke Meadows kendinden ne zaman vazgeçti?" Kaburgalarımı işaret ederek tenime mürekkeple işlenmiş zincir, çapa ve anka kuşunu hatırlattı. Bunun ardındaki hikâyeyi ona geçen Noel'de anlatmıştım. İkimiz de

ağacın üstüne düştükten sonra kırılan süsleri süpürüyorduk. "Vücudunda resmen *kendini aşağı çekme* diyen bir dövme var. Peki şu anda yaptığın ne?"

"Mücadele ediyorum..."

"Ölüyorsun!" diye bağırdı. "Gözlerimin önünde *ölüyorsun*." Öfkeli gözleri yaşlarla dolmuştu, savunmasızlığı ortaya çıkmıştı. Bu onu daha genç ve kırılgan gösteriyordu. Benim küçük kardeşim...

Ayağa kalktım. "Hey, ben iyiyim. Tam buradayım. Ölmedim." Uzanıp omzunu sıktım.

Gözünü kırptığında yaşlar döküldü. "Hiç anlayamadım. Ne Daisy açıkladığında ne sen açıkladığında. O zaman anlayamamıştım ama şimdi anlıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tırmanmak senin bir parçan. Bana söylediğin buydu. Şimdi o parçan olmayan haline bakıyorum ve... farklısın. Önceden olduğun kişiye, *benim* tanıdığım, hepimizin tanıdığı kişiyle kıyaslandığında daha ruhsuzsun." Çenesi titriyordu. "Ağabeyimi özlüyorum ve eğer seni mutlu eden şey için sen savaşmayacaksan, o zaman ben senin yerine savaşacağım."

Başımı eğip acıyan gözlerimi ovuşturdum. Ona neler yaşadığımı açıklayamıyordum. "Bu sikik şey çok zor."

Elini sırtıma koydu ve uzun bir duraksamanın ardından konuştu. "Zor olan şeyler, doğru olan şeylerdir. Bunu hatırlıyor musun?"

Ağladım çünkü bir daha eskisi gibi olup olamayacağımı bilmiyordum.

Bana yaklaştı. "Adım adım. Cehennem gibi olduğunu biliyorum. Vazgeçmek istediğini biliyorum. Canını yaktığını biliyorum. Ama sadece bir adım daha, Ryke. Bunu birlikte yapacağız. Sen ve ben."

Bu acıyı anlamadığım sanıyordum ama yanılmıştım. Bu,

hissetmesi için bacağını kırması gereken türden bir acı değildi. Yüzümü sıvazlayıp başımı onaylarcasına salladım. *Tamam.*

"Şimdi," dedi Lo. "Piç kardeşine bir iyilik yap ve lanet olasıca uzan."

Tekrar yere uzanmadan önce ona bir bakış attım. "Sikeyim, bu hiç komik değil."

Dizimi göğsüme doğru büktüğünde güçlü bir nefes aldım. *Siktir, siktir, siktir.* "Bir santim daha," dedi Lo. "Daha çok çabalasaydın, bir hafta önce bu noktada olacaktın."

Muhtemelen haklıydı.

Ön koluma yaslanıp dizimin en basit hareketi yaparken bile ne kadar zorlandığını izledim. Ağrımasına, hassas olmasına ve acımasına rağmen iyiydi. Bugün ne kadar ileri gidersem, yarın da o kadar ilerleyebilirdim.

Dizimi yerinde tutmaya çalışırken kaslarım geriliyordu. "Siktiğimin cehennemindeyim," dedim dişlerimi sıkarak.

Lo lanet olası ukala gülümsemesiyle beni izliyordu. "Sen zaten ölüsün, bu yüzden burada olmak pek fark yaratmasa gerek."

Ona ortaparmak göstersem de dudaklarım neredeyse yukarı kıvrılacaktı. Neredeyse bir an için rahatsızlığımı unutacaktım. Sessizlikte, kardeşimin gözleri sorularla doluydu. *Yarın da erken kalkacak mısın? Beni takip edecek misin, ağabey? Tekrar tırmanacak mısın?*

Evet. *İlk ışık vurduğu anda.*

Evet. *Senin peşinden geleceğim, küçük kardeşim.*

Tekrar tırmanabilecek miydim? *Sikeyim, bilmiyorum.*

Ben kendimin çapasıydım. Kendi dayanak noktamdım.

Ne zaman yükseleceğime ben karar verirdim.

Hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Sevdiğim bir *şeye* yeniden ulaşmak için yeterince hazır olup olamayacağımı bilmiyordum. O bir şey olmasa bile zaten yanımda *birileri* vardı.

Nihayetinde ihtiyacım olan tek şey bu değil miydi?

BÖLÜM 54

DAISY CALLOWAY

Ryke kolunun altında, Loren Hale'in dağınık yazısıyla "*Eğer bu kostümleri giymezseniz doğum günümü mahvedersiniz*" yazan bir kutu taşıyordu.

"Şimdi açabilir miyiz?" diye sordum.

Ryke yatak odamıza girerken ağırlığını bastonuna verse de sağ dizini her gün biraz daha fazla bükebiliyordu. Ekim ayının başından beri ruh halinde küçük değişiklikler gözlemlemiştim. Lo'nun kapıyı yumruklamasına gerek kalmadan her sabah erkenden kalkıyordu.

Tekrar kahvaltı hazırlamaya başlamıştı. Daha sağlıklı besleniyordu. Onu arka bahçede kendi kendine direnç egzersizleri yaparken bile görmüştüm. Koşmak istiyordu. Öncesinden farklı olarak çoğu gün bunu gözlerinde görebiliyordum.

Lo ona ne söylemişti bilmiyordum ama her ne yaptıysa işe yaramıştı.

Yavaşça şifoniyerimize doğru yürürken, "Hayır," diye cevapladı Ryke. Kutuyu oraya bıraktı. "Lo herkesin lanet olasıca beş buçuğa kadar beklemesini istiyor. Böylece alternatif bir kostüm bulup kaçamayacakmışız."

Bugün Cadılar Bayramı'ydı.

Ayrıca Loren Hale'in yirmi yedinci doğum günüydü.

Bu yıl hediye olarak hepimiz kostümlerimizi onun belirlemesine izin vermiştik. O da bunu kutuların içine koyarak bir gizem haline getirmişti.

Saat daha sabahın on buçuğuydu. Pencerenin altındaki yatağında uykulu bir şekilde uzanan Coconut'ı okşadım. Bana sırtını çevirdi, sevgi görmek için çok yorgundu.

Ayağa kalkıp Ryke'ın ekose gömleklerinden birini giyerek yatağa tırmandım. Küçük çocuklarla birlikte şeker toplamaya çıkmadığımız için biraz zaman öldürmemiz gerekiyordu. Hepimiz bu gece New York'ta gerçekleşecek ünlülerin katıldığı gösterişli partiye gidecektik.

Bu Lo'nun planıydı.

Hepimizin yaşlanmaya ve sıkıcılaşmaya başladığımızı düşünüyordu. Bu da Rose'u parti meydan okumasını kabul edecek kadar ateşlemişti. Gerçekten bir molaya ihtiyacı olan birileri varsa, bu kişiler Connor ve Rose'du. Ebeveynlerim ve güvenilir bir dadı tüm çocuklara bakıcılık yapacaktı. Herkesin kendini rahat hissetmesini umuyordum.

Ryke bir eliyle tişörtünü başından çekip çıkardı. Kahverengi gözleri üzerimde geziniyor, uzun çıplak bacaklarımı bakışlarıyla okşuyordu. Bu çekimi hissederek ona gülümsedim.

Yüzde yüz havamda olduğumu ya da tahrik olduğumu söyleyemezdim ama onu böyle görmeyi seviyordum. Yatağın üzerinde biraz daha ilerleyip ona doğru yaklaştım. "Ya kostümüm bir dişi kaplan Daisy Meadows ise?" Onu pençeliyormuşum gibi yaptım.

İfadesiz ve gizemli kalmaya devam ederek üzerimde yükseldi. "Kardeşim bana İsa kostümü giydirmeye sana sevimli bir hayvan kostümü giydirmekten daha yatkın," dedi boğuk bir sesle.

Gülümsemem genişledi. İsa gerçekten de mümkün olan bir seçenekti. "Sevimli olduğumu mu düşünüyorsun?" Kolunu pençeledim.

Sağlam dizini yatağa dayayıp bana doğru eğildi. "Sikeyim, korkunç derecede sevimli," diye fısıldadı.

Eşofmanın bağcıklarını çözdüm, onun dikkati bakışlarımdaydı. Gerçekten havamda olup olmadığımı merak ediyordu. Çok sık flört ederdik ve bunun sonu her zaman sekse ya da ön sevişmeye bağlanmazdı.

Eşofmanını kıçından aşağı sıyırdığımda orman yeşili *boxer*'ının altındaki sert ve uzun aletinin net hatları ortaya çıkmıştı.

Neredeyse dört ayak üzerinde, kasıklarının hizasındayım. Muhtemelen sakso çekmek için mükemmel bir açıdaydım. Belki de bununla bir sorunum olmadığı için onu tatmin etmeme izin verirdi. Boşalmasını sağlama arzusuyla çamaşırının lastiğine dokundum. Hemen bileklerimi yakaladı.

"Anlayamıyorum," dedi açıkça. "Bu yüzden sikik soruyu soracağım."

"Tamam." Bunun nereye varacağını biliyordum.

"Seks yapmak istiyor musun, Daisy?"

"Yüzde yüz istemiyorum."

Yanağıma nazik bir öpücük kondurup bileklerimi serbest bıraktı. Kıçımın üzerine oturdum ve yataktan uzaklaşmasını izledim. Sanırım bir şekilde ona *daha çok* karşılık vermek istemiştim ama bunu oral seks olmadan nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

Banyo kapısına doğru ilerlerken hayal kırıklığımı görmüş olmalıydı. Yolun ortasında duraksayarak beni bir an için süzdü.

Yatak başlığına yaslandım, dizlerimi sallayıp duruyordum.

Komodinin çekmecesinden kayganlaştırıcıyı aldıktan sonra aniden rotasını değiştirdi. Nemli havluları hasır sandalyemize fırlattı. Ardından mobilya parçasını yatağımızın ayak ucuna sürükledi.

Gözlerim merakla aydınlandı.

Kafası alçakta duran kâğıt fenerlerimizden birine çarptı. Bir elini sallanmasını durdurmak için lambanın üzerine koyarken, "Siktir," diye mırıldandı.

Gülümsemem daha da büyüdü.

Ryke bastonunu kenara bırakmadan önce bana sırtını döndü ve *boxer*'ını çıkardı.

Sıkı kıçını, kaslı sırtını ve artık sarı-mor karışımından uzaklaşmaya başlayan soluk izlerini inceledim. Sonra dönüp tamamen çıplak, rahat ve kendinden emin bir halde sandalyeye oturdu. Derin bir nefes alırken göğsüm yükseldi. Gözlerim *her bir santiminde* geziniyordu. Kasları, omuzları, karın kasları, sertliği... Onun bakışlarını da *her bir santimimde* hissedebiliyordum.

Aletinin kökünü kavradı. *Siktir.*

Benim önümde mastürbasyon yapacaktı. *Bu bir ilk.*

Boynumu uzatarak dikkatle izledim.

Daha başlamamıştı. "Emin misin?" diye sordu. Kaşları çatıktı, yüz hatları kararmıştı. Bunun olasılığını *uzun* zaman önce konuşmuş olsak da sanırım sorusunun nedenini biliyordum.

Bazı pozisyonlar bana geçmişte yaşadığım kötü anları hatırlatıyordu. Üstte olmak, oral seks yapmak... Belki de bunun, geçmişte birinin bedenime bakarak kendini tatmin ettiği ve benim öylece ilgisiz bir şekilde yattığım o anlara geri dönmeme sebep olacağından korkuyordu. O anların sonunda kendimi hep iğrenç ve rahatsız hissederdim.

Ancak bu benim için tamamen yeni bir şeydi. "Evet," dedim başımı sallayarak. "Bu benim için bir ilk, biliyorsun değil mi?"

Dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. Ardından çelik gibi gözleriyle beni tekrar baştan aşağı süzdü ve eli sert aletinde aşağı yukarı hareket etmeye başladı.

Hareketleri daha da kıpır kıpır olmama neden olmuştu. Kendimi battaniyeyi tekmelerken, bacaklarımı daha çok sallar-

ken, kalçalarımı oynatırken ve avuçlarımı çarşaflarımızda gezdirirken buldum.

Ereksiyonunu okşadığı sırada nefes alışverişleri kontrollüydü ama bir kere bile aşağı bakmamıştı. Gözleri tamamen benim üzerimdeydi. Onu izlemeyi seviyordum.

Onu izlemeyi hep sevmiştim. Karın kaslarının neredeyse hiç fark edilmeyen kasılmalarını, dişlerini sıkarken çenesinde oluşan gerginliği, kollarındaki damarların belirginleşmesini, istek ve arzuyla giderek daha da sertleşen aletini...

Her şeyini seviyordum.

Dizlerim birbirine çarpıyordu. Kalçamın biraz üstünde biten gömleğinin birkaç düğmesini çözdüm. Sert bakışları gömleğin açıklığı ile gözlerim arasında gidip geliyordu. Elinin hareketleri hızlanırken sandalyede kıpırdandı.

Onu bu şekilde tahrik etmeyi, sakso çekmeye tercih ederdim. Belki o da bunun farkına varmaya başlamıştı. Aptal, aşk dolu gülümsemem tüm gücüyle yüzüme geri döndü.

Birkaç düğmeyi daha açarak gömleğin kollarımdan kayıp düşmesine izin verdim. Normalden biraz daha büyük olan göğüslerim ortaya çıktı. Çenesi tekrar gerilirken aletini kavrayışı *daha da* sertleşmişti.

Hafifçe kıpırdadım, bedenim garip bir şekilde uyanıyordu. Genelde seks yapma havasında olmadığımda öyle kalmaya devam ederdim ama karşımdaki görüntü çok yeniydi. Ryke çok çekiciydi. Beni arzuladığı her küçük hareketinden, her kasılmasından, çatık kaşlarından bile anlaşılıyordu. *Seni gün batana ve güneş doğana kadar becermek istiyorum, Calloway.*

Yine de yerinden kıpırdamadı. Sınırlarıma, ihtiyaçlarıma ve arzularıma saygı duyuyordu. Bu da onu, benim için on milyon kat daha çekici ve mükemmel kılıyordu.

Gömleğinin düğmelerini sonuna kadar açıp çıkardım. Artık onun gibi tamamen çıplaktım. Yuvarlak karnıma odaklanmıştı.

Boğazından derin bir inleme yükselirken sertliğini biraz daha sıkı kavradı. Çıkardığı arzu dolu ses omurgamdan aşağı doğru titreşimler gönderdi.

Titredim. "Ryke," dedim nefes nefese.

Boştaki eliyle sandalyenin kenarını sıkıca kavradı. Artan arzusu karşısında kendini kontrol etmek zorunda kalmış gibi görünüyordu. Diğer elinin hareketleri hızlandı. Daha sertti. "Siktir." Tekrar boğuk bir ses çıkardı, gözleri her yerimde geziniyordu. Ağır nefesleri dizlerimi titretiyordu. Bacaklarımı iyice araladığımda, "Becer... beni..." diye inledi.

Gözleri geriye doğru kayarken kendi üzerine boşaldı, son birkaç dokunuşuyla ulaştığı zirvesini iyice hissetti.

Manzara karşısında ağzım açık kalmıştı. Eğer seksiliği ölçen bir ölçek varsa, muhtemelen şu an tamamen yanmıştı.

Duş alıp temizlenmeye karar vermeden önce gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"İçime boşal. Lütfen," dedim nefes nefese.

BÖLÜM 55

RYKE MEADOWS

Siktir.

Tiz yalvarışı adeta aletimi kavramıştı. Bir saniyeliğine kıpırdamadan durarak tepkisini ölçtüm. Bunu gerçekten istiyor muydu, yoksa sadece beni tekrar tahrik etmeye mi çalışıyordu? Anlamam gerekiyordu. Bunu kendisi için değil de benim için mi yapmak istiyordu?

Daisy seks yapmak istemiyorsa onu becermeyecektim. Bu eskisi gibi bir zorunluluk değildi ve bu duruma kimse benden daha mutlu olamazdı. Bakışlarını kaçırıp başını çeviren, sadece seksin bitmesini bekleyen bir kadının içine boşalmak... içimi parçalıyordu.

Bana böyle bir tuzak kuracağını düşünmüyordum.

Böyle bir şey yapmayacağını biliyordum.

"Sanırım ıslandım," dedi nefes nefese. Bacaklarını genişçe aralayıp oraya uzandı. Bu sefer daha çok kendisi için istiyordu. Şişmiş ve açıkça sırılsıklam olmuştu.

Neredeyse anında tekrar sertleştim. *Siktir.* Ayağa kalkıp sol dizimi yatağın kenarına dayadım, sağ ayağım yerde kaldı. Fazlasıyla tahrik olduğum için acı biraz uyuşmuştu. Her yerim iyi duygularla çevriliydi.

Parmakları klitorisini sıyırırken titredi. "Aman Tanrım."

Ayak bileğinden tutarak onu hızla ve sertçe yatağın ucuna doğru çektim.

Sarı saçları çarşafa ve yorgana yayıldı. Gülümsemesi tüm yüzünü kaplamıştı, göğsü ağır bir şekilde yükselip alçalıyordu. O kadar güzeldi ki, içinde olmayı onun hayal edebileceğinden bile daha fazla istiyordum. Yastıklardan birini alarak sırtının alt kısmına koydum ve kalçasını kendime doğru yaklaştırdım.

Bakışlarının vücudumda dolaşıp en sonunda ereksiyonuma odaklandığını hissedebiliyordum. "Bir teorim var." Ben ayak bileklerini tutarken o yatağa yaslanmış, omuzları yorganın içine gömülmüş bir şekilde debeleniyordu. "Sen..." Nefesi kesildi, bakışlarını aletimden ayırmıyordu.

"Ben?" Elimi uzun bacağı boyunca kaydırarak kalçasını kavradım. Göğüsleri daha büyük, beli her zamankinden daha kıvrımlı ve karnı yuvarlaktı. Tüm bu sikik şeylerin hepsi tek bir gerçeğe işaret ediyordu.

Benim bebeğime hamileydi.

Ona isim takan ve bok gibi davranan iğrenç bir pislikten hamile değildi. Hayatını bu şekilde geçirmesini izlemek zorunda kalmayacaktım.

Biri bana yatta -Daisy daha on altı yaşına yeni girmişken- sonumuzun böyle olacağını söyleseydi, onların sikik birer deli olduğunu düşünürdüm. Daisy'yi hamile bırakma fikri aklımın ucundan geçmezdi. Evleneceğimizi hayal bile edemezdim.

Zaman insanları değiştiriyordu.

Zamanla öyle bir noktaya gelmiştim ki, onun başka bir adamla öpüştüğünü düşünmek bile beni hasta ediyordu. Başka birisiyle evlendiğini düşünemiyordum. Onun bebeğini taşıdığını, benimkinde değil de onun kollarında mutlu olduğunu...

Onun burada benimle olması lanet olasıca her şey demekti.

Kalçasını benimkine doğru kaldırdığımda, "Sen en başından beri benim içimde... derinlerimde olmak için yaratılmışsın," dedi

Daisy. Özellikle de kötü deneyimlerini sileceğini düşündüğünden, on beş yaşındayken onu becermem fikri onu heyecanlandırıyordu. Bu yüzden onun sikik fantezisini geçiştirmeyecektim.

Elimi vücudunda aşağı yukarı gezdirdiğimde avuçlarımın altında daha da titredi. Meme uçları duş alırken değen su için bile fazla hassastı, bu yüzden oradan uzak durdum. O içine girmemi beklese de onu tahrik etmeye devam ettim.

Elim kalçasına geri dönmüştü. Öne eğilip dudağının köşesini öptüm. "Sen benim en sevdiğim lanet olası vahşi şeysin."

Çoktan hazır bir şekilde ellerimin altında kıvranırken, "Ryke," diye haykırdı.

Yüzündeki saçları geriye doğru tarayıp göğüslerinin arasını öptüm. Göğüskafesinden aşağı doğru ilerleyerek yuvarlak karnına doğru devam ettim. Aletim gittikçe sertleşiyordu. Tekrar doğruldum, sol dizim hâlâ yatağın üzerindeydi. Bacaklarını belime sarmıştı.

Ereksiyonumu kavradım, harekete geçmeden önce bir saniye duraksadım. Daisy hep seks sırasında kırılgan oluyordu. Onu kolayca incitebilirdim. Rahim ağzına fazla baskı yaparsam, kisti aniden ağrırsa acı hissedebilirdi. Ancak yirmi dört haftalık hamile olması seksi bambaşka bir boyuta taşıyordu.

Korkmuyordum. Sadece vücut dilini doğru okumak istiyordum. Onun her bir tepkisini dikkatle izleyip ihtiyacı olan her şeyi ona verebilmek istiyordum.

Bakışları hâlâ aletime kilitlenmiş durumdaydı. "Al beni," diye fısıldadı.

Yavaşça kendimi içine ittim, tüm yüzü hazla kaplandı. İki eliyle yatağı kavrayarak, "Ah," diye kesik bir nefes aldı. Belime sardığı bacakları titriyordu. Beni sımsıkı kavrıyordu.

Becer. Beni. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. *Sikeyim.* Nefesimi tutup kalçasını kavrayarak kendimi öne ittim. Onun içinde kayboluyordum.

Her ileri hamlemde, hareketlerime uyum sağlayıp öne doğru geliyordu. Hareketlerimiz mükemmel bir uyum içindeydi. O bana gelirken ben ona gidiyordum. İnce vücuduna, karnındaki çıkıntıya, lanet olasıca vahşi hareketlerine baktım.

Bir an için yavaşladığında gözlerinin kırışıklığında beliren hafif acıyı gördüm.

"Yavaş ol, Dais," diye fısıldadım. Endişe adrenalin gibi damarlarıma pompalanıyordu. "Hareket etmene gerek yok."

Derin nefesler aldıktan sonra başını salladı. Gözlerinde "*daha yavaş* olmamı söyleyen bir bakış vardı.

Yavaşça içinden çıkıp tekrar girdim, tempomu düşürmüştüm. Gerilimi artırarak sürtünmeyi doruğa çıkardım. Beni dikkatle izlerken kendini yukarı itmeye çalıştı ama bir elimi karnına koyup vücudunu sabitledim.

Tekrar başını salladı, sırtı gerilirken göz kapakları titriyordu.

Boğazımdan kısık bir inleme yükseldi. *Tanrı aşkına...* Hareketlerim yoğunlaştı, yavaş olsam da her seferinde daha derine giriyordum. Aletimin etrafını sıkıca sarmıştı, dapdardı ve titriyordu. Dudakları aralandı, ardından zirveye ulaştığında nefesi kesildi.

Ben de içinde patladım, sertçe boşalıyordum. Öne doğru eğilerek kollarımı yüzünün iki yanına yasladım. Sıcaklığının içine gömüldüğümde çığlıkları yükselmişti. Boynunu öptüm.

"Ryke."

Başımı kaldırdığımda ilk hamleyi yaparak beni dudaklarımdan öptü. Hemen öpüşüne karşılık verdim, dilim onunkine dolanmıştı. Dudaklarıma karşı inledi, nefes alabilmesi için öpücüğü yarıda kestim.

"İyi misin?" diye sordum. Ayağım hâlâ yerde, aletim içindeydi.

"En iyisiyim," dedi gülümseyerek. "Bence sen hep tam burada olmak için yaratılmışsın." Kaşlarını oynattı, birbirine bağlanmış bedenlerimizi kastediyordu.

"Bunu çoktan söyledin, Calloway." Bize baktığında ne gördüğünü biliyordum ve onun bakış açısını paylaşmak kolaydı. Aynı sikik şeyi, o hayvani içgüdüyü hissediyorduk. Sevişmek için yaratılmıştık. Bir aile kurmak için...

Birlikte olmak için yaratılmıştık.

"Orgazm kelimenin tam anlamıyla aklımı başımdan almış olmalı."

"Çok şirin." Hafifçe kıçına vurdum. "İçinden çıkacağım." Artık kasılmadığı için kolayca dışarı kayıp nefes alış verişini izledim. Acı belirtisi yoktu.

Yataktan sürünerek indiğinde kaşlarım çatıldı. Ne yaptığını merak ediyordum. Yatak başlığının kenarında oturup göğsüme ve karın kaslarıma bir bakış attım. Sikeyim, duş almam gerekiyordu.

Daisy kostümlerimizin olduğu karton kutuyu yanıma koydu. "Merak ediyorum. Sen etmiyor musun?"

"Hayır," dedim ifadesiz bir şekilde. Aslında Lo'nun istediği gibi beş buçuğa kadar beklemeyi planlıyordum ama seks sonrası Daisy'nin istediği her şeyi yapardım. Buna açmamamız gereken bir kutuyu açmak da dahildi.

Bandı ondan önce yırttım. Kocaman gülümsemesi karşısında içimdeki karanlık bir parçanın aydınlandığını hissedebiliyordum. Bandı sökmeme yardım etti ve aynı anda kutunun kapağını açtık.

Üstünde iki mektup duruyordu. Daisy'ninki olduğunu düşündüğümü ona uzattım. İkimiz de mektubunu okuması için birbirimizi bekliyorduk. En sonunda önce kendisininkini okumasına izin vererek başımla işaret ettim.

Mektubunu açıp boğazını temizledi. Oyuncu sesini ortaya çıkarmıştı. "'*Sevgili Çılgın Raisin'in Diğer Yarısı.*'" Çıplak bir şekilde önümde sağa sola sallanıyordu. "'*Seni bir rahibe yapmayı düşünmüştüm ama bana böyle bir pislik yapmamamı söylediği*

için ablana, sevimli olana teşekkür edebilirsin.' Teşekkür ederim, Lily." Daisy reverans yaptı.

Kostümünü çıkardım. Lacivert, gümüş ve kırmızı renkli bir şeydi. Kanatlı bir miğferi vardı.

Okumaya devam etti. "'*Lil, tanıştığı en havalı kız sen olduğun için havalı bir kostümün olması gerektiğini söyledi. Ben de uçarı bir şey olması gerektiğini düşündüm çünkü sen kahrolasıca her yerdesin. Bu yüzden Thor'da karar kıldık. Kadın Thor. Marvel'da gerçekten böyle bir karakter var.*'" Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, çok heyecanlanmıştı.

Onu bu kadar neşeli görmek beni mutlu ediyordu.

"'*Not,*'" diye okumaya devam etti. "'*Çekici kötüye kullanma.*'" Nefesi kesildi. "Çekiç de mi var?"

Ucunda lastik bir bant olan plastik silahı ona fırlattım. O da fırlattığında vücudunda geri dönecekti. "Kendine zarar verme."

"Vermem." Çekici test etmedi. Bekleyerek mektubuma baktı. "Seninki neymiş?"

Aslmda çoğu yıl *Green Arrow* gibi giyiniyordum çünkü yeni bir kostüm hazırlamayı hep unutuyordum. Lo bundan kesinlikle nefret ediyordu, bu yüzden bana farklı bir şey giydirebileceği bu fırsatı boşa harcamayacağını varsayıyordum.

Mektubunu okudum. "'*Piç olmayan kardeşe.*' Gerçekten çok komik, Lo," diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak. "'*Babanla ilgili sorunların olduğu için seni Luke Skywalker yapmayı düşündüm.*'" Gözlerimi devirdim. "'*Ama seni beyaz bir cübbe içinde hayal edemiyorum. Her neyse. Kaşında bir yara izi var, bu da seni daha çok Anakin'e benzetiyor. Seni bir şişe hardal ya da muz yapabileceğimi unutma ve mutlu ol.*'"

Daisy, *Star Wars*'dan siyahımsı kahverengi sikik bir cübbe, tunik ve pantolonla birlikte plastik bir ışın kılıcını kutudan çı-

kardı. Bu şimdiye kadar giydiğim en inek Cadılar Bayramı kostümü olacaktı ama Lo için giyerdim. Onun için her şeyi giyerdim.

Mektuba bakıp son satırı içimden okudum.

Not: Senin kötü adam olduğuna inanmıyorum. Anakin öyle olsa bile.

BÖLÜM 56

RYKE MEADOWS

Cobaltların evine doğru, "Ejderhaların annesi!" diye bağırdı Lo. Hepimiz dışarıda Connor ve Rose'u bekliyorduk. Limuzin çeşmenin yanına park edilmişti. Onları yıllardır tanıyordum ve herhangi bir şeye geç kaldıklarının sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

İkisinin telefonlarını tekrar aradım ama cevap yoktu. Siktir, on dakika gecikirlerse gerçekten endişelenmeye başlayacaktım. Şu anda sadece dördüncü dakikadaydık.

"Sen benim ışın kılıcımı çaldın, seni uğursuz peri!" Daisy çekicini *Tinker Bell* gibi giyinmiş olan Lily'ye uzattı.

Lo hoşnutsuz bir *Peter Pan*'di. "Lanet olası ejderhaların annesi!" diye bağırdı sessiz eve karşı.

İki kız beklemekten sıkılınca ışın kılıcımı Lily'ye vermiştim. Lily kanatlı, yeşil bir tütü elbise giyiyordu. Mavi plastik ışın kılıcını Daisy'ye doğru savurdu. "Sonunla tanışmaya hazırlan, Thor." Kocaman gülümsemelerle savaşıyorlardı. Lily'nin kılıcı Daisy'nin çekicine çarptı.

Lo derin bir iç çekip kollarını göğsünde kavuşturdu ve benim gibi limuzine yaslandı. "Gecenin sonunda çıplak kalmana hazır olmalı mıyım?" Son dört dakika içinde ışın kılıcımdan çok daha fazlasını vermiştim.

Daisy benim cübbemi giyiyordu, Lily'yle dövüşürken cübbenin uzun kumaşı yerleri süpürüyordu.

"Üşümüştü," diye cevapladım. Ancak Lo'nun bakışları çoktan erkek arkadaşıyla birlikte limuzinin bagajının yanında duran kız kardeşimize kaymıştı. Garrison dizüstü bilgisayarını arabanın üstüne yerleştirmişti. Willow ekranı işaret ettiğinde başıyla onaylayıp bizim duyamadığımız bir şeyler anlattı.

Lily'nin bana tüm *Superheroes & Scones* çalışanları arasında Garrison'ın *Dördüncü Derece* çizgi romanı için düzenlenen "kendi süper kahramanını yarat" yarışmasını kazandığım söylediğini hatırlıyordum. Çizgi roman evreninin sanatçı ve yaratıcıları onun konseptini seçmişti. Karakter, sevdiği kızın yakınlığına bağlı ışınlanma güçleri olan Sorin X isimli bir anti kahramandı. Sevgilisinden altı kilometre uzağa ışınlanamıyordu. Üstelik iyileşmekte olan bir alkolikti.

Lo'nun, Garrison üzerinde bir etki bıraktığı belliydi. Bir şekilde, ondan esinlenerek bir süper kahraman yaratmasına yetecek kadar etkisi olmuştu.

Kardeşim bana doğru eğildi. "Görünüşe göre bu, Willow'un karnaval oyunları içermeyen türden gideceği ilk Cadılar Bayramı partisiymiş. Pek onluk bir şey değil, yani kaçmaya hazırmış gibi görünürse hepimiz erkenden ayrılmalıyız," dedi kısık sesle.

Başımı sallayarak onayladım. Willow melek kostümü giymişti. Dizlerine kadar uzanan beyaz elbisesiyle uyumlu kanatları vardı. Başma yuvarlak, altın bir hale takmıştı. Garrison ise kırmızı pantolon, kırmızı tişörtüyle onun karşısında dikiliyordu. Koyu kahverengi saçlarına kırmızı boynuzlu bir taç yerleştirmişti.

Hâlâ kardeşimin onlara sikik çift kostümü verdiğine inanamıyordum.

Lo, kız kardeşimizin erkek arkadaşına seslendi. "Şeytan!"

Garrison bakışlarını bilgisayar ekranından bize çevirdiği sırada Willow gözlüklerini burnundan yukarı itti.

"Bir melek ve şeytan vücutlarını birleştirirse ne olur, biliyor musun?" *Tamam, hangi sikik noktaya varmaya çalıştığını şimdi anlıyordum.* "Kıyamet kopar. Doğru şeyi yap ve bu gece dünyanın sonunu getirme."

"İşlerin öyle yürüdüğünü hiç sanmıyorum," dedi Garrison soğuk bir ifadeyle.

Lo bana baktı. "Bu adamı duyuyor musun?"

"Evet. Sanırım kıyametin ne demek olduğunu anlamıyor. Ona açıklamak ister misin?"

Garrison "*sen de mi?*" diyen bir bakışla kollarını göğsünde kavuşturdu.

O benim kız kardeşimdi. Onun güzel vakit geçirmesini önemsiyordum. İçki içmek, dans etmek, sevişmek ya da yapmak istemediği herhangi sikik bir şeyi yapmak için baskı uygulanamazdı.

Garrison'la ilgili sorunum, net bir şekilde okuyamayacağım kadar alaycı olmasıydı. Willow'un tereddütlerine saygı duyup duymadığına dair hiçbir fikrim yoktu. İçten içe insanlar hakkında en iyisini düşünmek istesem de saf değildim.

"Kıyamet," dedi Lo. "Aynı zamanda senin sefil hayatmın yüce güçler tarafından sona erdirilmesi olarak da bilinir."

"Aynı zamanda *Ryke* olarak da bilinir," diye ekledim.

"Ve Lo," diye tamamladı Lo yarım bir gülümsemeyle. "Cehenneme hoş geldin."

"Daha kötülerini de gördüm," dedi Garrison düz bir sesle.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Babam ve kardeşim dışında bu kadar kindar, sivri dilli olan kimseyi tanımıyordum. "Kimmiş?" diye sordum.

"Ağabeylerim." Garrison bilgisayarına odaklanarak konuyu kapattı. Onu rahatsız etmedim çünkü ne yaptığını biliyordum. Daisy için bir şeyle uğraşıyordu.

Lo bir süre daha onu izlerken telefonuma baktım. "Şu andan itibaren on sikik dakika geç kaldılar."

Bunu söylediğim anda kapı açıldı. İlk olarak Rose dışarı çıktı. Altın kuşakla süslenmiş uzun, açık mavi bir elbise giymişti ve platin sarısı bir peruk takmıştı.

Lo'yla *Taht Oyunları*'nın birkaç bölümünü izlediğim için *Danaerys* olduğunu anlamıştım. Ejderhaların Annesi olarak da biliniyordu.

"Sonunda," diye homurdandı Lo.

Limuzinin kapısını açtım, Lily ve Daisy içeri ilk girenler oldu. Yanakları soğuktan kızarmıştı, oldukları yerde zıplıyorlardı. Garrison ve Willow da limuzine bindiler. Garrison'ın dizüstü bilgisayarı hâlâ açıktı.

Bize doğru yaklaşan Rose'a, "Doğum günüm olduğunun farkında mısın?" diye sordu Lo. Rose vahşi tavrıyla bize doğru yaklaştı, sarı-yeşil gözleri keskin bir şekilde parlıyordu.

"Üzgünüm," diye özür diledi. Platin saçlarıyla neredeyse tanınmaz haldeydi. "Connor da bir dakika içinde dışarıda olacak."

Onu normalden daha uzun süre süzdüm. Görünüşünü azıcık bile değiştirse bu beni şok ediyordu. Rose'un yüksek yakalı siyah elbiseler giymesine alışkındım. Herhangi bir farklılık beni şaşırtıyordu.

Lo beni azarlarcasma başımın arkasına tokat attı. Sikeyim, onu kesmiyordum.

Kolunu hafifçe ittirdim.

Kostümümü tepeden tırnağa tarayarak, "Ne?" diye sordu Rose. Ne olduğumu bildiğini sanmıyordum. En azından ışın kılıcım olmadan anlamadığım düşünüyordum ama sorgulamadı.

"Bu kadar uzun süren neydi?"

"Bazı şeyler." Platin rengi saçlarını bir omzunda topladı ve sesini alçalttı. "Daisy nasıl?"

"Mutlu."

Dudakları kıvrıldı.

Lo yüzünü buruşturdu. "Bu şey gülümsüyor."

Rose ona ters ters bakarak geleneksel *Peter Pan* kostümünü inceledi. "Umarım taytın kıçının arasına girer."

"Umarım peruğun düşer."

"Umarım bu sikik sohbet artık biter," diye araya girdim.

Rose ellerini kalçalarına koyup gözlerini ikimizin arasında gezdirdi. "Bir anlaşma yapalım. Bu gece kardeşlerimize bulaşan *biri* olursa, onlarla yüzleşeceğiz ve bize karşı takındıkları tavır düşmanca olursa bunu gerekli yöntemlerle halledeceğiz." Elbisesinin eteğini yukarı kaldırdı.

"Hey, hey!" dedi Lo. "Tanrı aşkına, Rose. Kimse bunu görmek... Ah."

Uyluğuna bir bıçak bağlamıştı.

"Ne yani, bu gece birini bıçaklamayı mı planlıyorsun?" Aniden endişelenmiştim. Huzursuz ve gergindim. Toplum içine çıkmaktan korktuğu açıkça ortadaydı. Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştık. Ünlü bir şarkıcının bizi davet ettiği Hampstons'taki partisine gidiyorduk ve korumalarımız onun malikânesinin dışında beklemek zorundalardı.

Price da aralarındaydı. Düğünümüzden ve Daisy'nin, Lima'daki hastaneye ulaşmasına yardım ettikten sonra ona çok daha fazla güvenmeye başlamıştım. Greg'in neden o kadar genç birini işe aldığını hâlâ anlamış değildim ama Price'ın bize kazık atacağını düşünmüyordum.

"Yaratıcı ve *tedbirli* olmayı planlıyorum." Çenesini kaldırdı. "Ayrıca bir şok tabancam var."

"Nerede?" Lo yüzünü buruşturdu. "Aslında, dur. Bilmek istemiyorum."

"Bana senin bıçağın olmadığını mı söylüyorsun?" diye karşı çıktı Rose.

Haklıydı. Çizmelerimin içine soktuğum siyaha yakın kah-

verengi pantolonumu kaldırdım. Kardeşim ve Rose bıçağımın kabzasını görebilirlerdi. Genelde hep yanımda taşırdım. Lanet olası medya oyunlarından sonra yanımdan hiç ayırmamaya başlamıştım.

"Tanrı aşkına," diye küfretti Lo. "Silahlı olmayan tek kişi ben miyim?"

Bunu yüksek sesle söylemesem de kelimeleri bir silah sayılırdı.

"O zaman anlaştık mı?" diye sordu Rose. "Onları gözlemleyelim ve gerekirse *harekete* geçelim."

"Seni engelleyecek kişi biz değiliz," diye hatırlattım. "Böyle bir şey yaşanırsa, ilk başta sikik kocan seni bir çatışmadan çekip çıkarırdı."

Kısık sesle, "Savaş karşıtı," diye mırıldandı.

Lily aniden limuzinden indi ve üç kişilik çemberimize dahil olarak aramıza sıkıştı. "Bu yolculuğa başlamadan önce hepinize söylemem gereken önemli bir şey olduğunu düşünüyorum." Yüzünün her yanı simlerle kaplıydı ve sikik kanadı kaburgalarıma saplanıp duruyordu. "Çabuk hiddetlenen üçlü ortaya çıkamaz."

Hepimiz homurdandık.

"Bu ciddi bir durum." Dudaklarına yapışan bir tutam saçı üfledi. "Biri Daisy'ye asılırsa deliye dönmeyin."

Bunun düşüncesi karşısında bile gözlerim kısıldı. "Sikeyim, o hamile," diye hırladım. *Hayır. Sikeyim, hayır.*

"Gördünüz mü? Şimdiden deliye döndünüz! Yapma şunu, Ryke."

Ona dik dik baksam da Lily çoktan ablasma dönmüştü. "Biri bana kötü ve kaba bir şeyler söylerse çıldırma. İyi olacağım."

Rose dudaklarını büzdü. Dilini ısırıyordu, yine de kendini tutamadı. "Boğazlarını keserim."

Siktir, ben de. Metaforik tehdide hemen katıldım.

Lily kocasına döndü. "Sana gelince..."

"Evet, aşkım?" Lo gülümsemeye başladığında neredeyse Lily'nin duruşu sarsılacaktı.

Yine de kendinden emin bir şekilde durmaya devam etti. Onun *Tinker Bell*'ine karşılık Lo'nun *Peter Pan*'i. "Şimdiye kadarki en iyi yirmi yedinci doğum gününü geçirsen iyi olur. Ayrıca Loren Hale daha iyi siker." Son kelimelerini hızlıca mırıldanarak söyledi, Lo'nun yanağını aceleyle öptü ve limuzinin içinde kayboldu.

Lo aşktan aklını kaybetmiş gibi görünüyordu.

Kapı açılıp Connor çıktığı anda, "Sikeyim, sonunda," dedim ona.

Luke Skywalker kostümü giymişti, lanet olası bir tanrı gibi bembeyazdı.

İkimizin arasında kalan Lo güldüğünde ona ters bir bakış attım. Bize eşleşen kostümler giydirmişti. Rose'un kostümlerimizin ne olduğunu anladığını fark ettim. Bu gece sikik kocasıyla eş olduğumun farkındaydı.

Rose limuzine binerken, "Senden nefret ediyorum," dedim kardeşime.

Lo hafifçe omzuma vurdu. "Benim doğum günüm," diye hatırlattı.

Bundan tüm gece faydalanacaktı.

Connor kostümüm karşısında sakin bir ifade takınsa da onun da en az benim kadar sinirlendiğine emindim. Başını Lo'ya doğru eğdi. "Ne yaptığını anlıyorum, sevgilim."

Lo göğsüne dokundu. "Sevgimi hissedebiliyor musun?"

"Fazlasıyla."

Connor'a doğru başımı salladım. "Bu kadar uzun süren neydi?"

"Yoksa beni mi özledin?"

"Endişelendim," dedim sikik lafı dolandırmadan. "Siz hiç geç kalmazsınız."

"Meşguldük." Limuzinin camından yansımasına bakarak dalgalı kahverengi saçlarını düzeltti.

O anda anladım. "Düzüşüyordunuz."

"Aferin oğluma," diye cevap verdi. "Ödül maması da ister misin? Yoksa ışın kılıcımı sana saplamamı mı tercih edersin?"

Siyah güneş gözlüklerimi taktım. "Işın kılıcını benden uzak tut, Cobalt."

O milyar dolarlık sırıtışı ortaya çıktı.

Lo gözlüğümü gözümden çekip aldı. "Gece oldu ve sen sikik bir *Jedi*'sın. Güneş gözlüğü falan takmayacaksın."

Eğer gerçekten karakterlerimize göre davranacaksak, gecenin sonunda ölmem gerekiyordu. Her ne olursa olsun kızlardan birini, kardeşimi ve Connor'ı bile hastanede görmek istemiyordum.

Bunu engelleyebilir miydik? Yoksa her şeyin felaketle sonuçlanması kaçınılmaz bir son muydu?

BÖLÜM 57

DAISY CALLOWAY

"Acil durum. Acil durum," dedim telefona. Yüksek sesli, ürkütücü müzik çoğunluğu ünlülerden oluşan yüzlerce insanın gürültüsünü bastırıyordu. Kalabalığın içinde kostümlerle kaybolup gözlemlemek, göz önünde olmaktan çok daha kolaydı. "*Anakin* ve *Peter*'ı kaybettik. Onları nerede bulabiliriz?"

"Seni duyamıyorum! Az önce ne dedin?" diye bağırdı Lily. Sesi telefonumda hışırdıyordu. Sahildeki malikânenin servisi berbattı, telefon doğru düzgün çekmiyordu. Willow'un elini tuttum. Üniversite kardeşliği gibi giyinmiş bir grup adam, mumya heykelinin yanındaki bölgemize doğru yaklaşıyordu.

Willow bana iyice sokuldu. "Daha önce hiç bir evde bu kadar çok insan görmemiştim."

Bu benim için de bir rekor olabilirdi. Elini sıktığım sırada bir sis makinesi bulunduğumuz alanı dumana boğmaya başladı, bu da Willow'un öksürmesine neden oldu.

"*Peter Pan* nerede?" diye bağırdım telefona. Bu çiş molası bir maceraya dönüşüyordu. Kadife kaplı tabutun olduğu yemek odasına geri döndüğümüzde herkes çoktan gitmişti ve bu hiç hoş değildi.

Sesi yine çatırdadığında pes ederek telefonu ablamın yüzüne kapattım. Sisli havayı soluduktan sonra ellerimi Willow'un om-

zuna koydum. "Bir düşünelim. Loren Hale nereye gitmiş olabilir?" Sonuçta partiyi yönlendiren oydu.

"Mutfak olabilir mi?" diye tahmin etti Willow. "*Superheroes & Scones* etkinliklerinde sürekli cips yiyordu."

Haklı olabilirdi. "O zaman oraya gidiyoruz, leydim." Eğri duran gümüş kanatlı taç benzeri aksesuarını düzelttim. Aslmda Thor kostümümün bir parçasıydı ama takas yapmıştık. Benim köprücükkemiklerime kadar uzanan sarı saçlarımın üzerinde ise altın renkli, melek halesi tacı duruyordu.

Sohbet eden korsanların ve itfaiyecilerin arasından geçerken yolumuz yarı çıplak kırk yaşlarındaki bir adam tarafından kesildi. Siyah bir kartonun üzerine "sansür" yazmıştı ve karton kasıklarını kapatan tek şeydi.

"Selam," dedim o konuşmadan önce. "Şu tarafta biriyle buluşmaya çalışıyoruz." Arkasını işaret ettim.

Adam içkisinden bir yudum alıp bizi süzdü. "Sizi gitmek istediğiniz her yere götürebilirim."

Willow'un yüzü görülmeye değerdi. İfadesi inanılmaz ikonikti. Sanki yıllardır brokoliden kaçıyormuş ama tam da bu gece, hayatının en korkunç sebzesiyle yüzleşmek zorunda kalmış gibi görünüyordu.

"Bu gerekli değil ama teklif için teşekkürler," dedim nazikçe. Rose olsaydı, adamı ya da onun gibi olan *bir başkasını* incitmeyi umursamazdı.

Bu parçamın değişmeyeceğini biliyordum. Beni aşağı çekmediği sürece bazen bu şekilde hissetmemin sorun olmayacağını düşünüyordum. Rose ya da Ryke gibi olmak zorunda değildim.

Kendim olabilirdim.

Artık kim olduğumu biliyordum.

O cevap vermeden Willow'u arkamdan çekerek kolunun altından kaçtım. Neyse ki Willow yakınımda duruyordu, o adamdan çabucak uzaklaştık.

Mutfaktan içeri girer girmez -granit tezgâhların üzerine yerleştirilmiş küçük mumlar loş bir ışık yayıyordu- Ryke hızla bana doğru geldi. Kaşlarını çatmıştı, endişeliydi ama *Star Wars* kostümüyle birlikte bu hali tuhaf bir şekilde oldukça çekici görünüyordu. Bir inek fuarındaki "*sikimde değil*" diyen seksi adam olabilirdi. Kendine olan güveniyle karakterine istemeden daha çok benzemişti.

"İşemeye hangi sikik yere gittiniz? Her yerde sizi aradık." Koruyucu elini başımın üstüne koydu, diğer eliyle bastonunu tutuyordu.

Onu rahatlatmayı umarak gülümsedim. "Aya gidip geldik."

Gerçek bir cevap almak için Willow'a baktı.

"Birinci kattaki banyoya gittik. Döndüğümüzde tabutun yanında kimse yoktu."

Tüm gruba hitaben, "Size söylemiştim," dedi Garrison. Herkes bar tezgâhının yanındaydı, Garrison dizüstü bilgisayarını bir tabureye koymuştu. Connor ona en yakın yerde duruyordu ve bilgisayarın ekranını normalde insanlara gösterdiğinden daha büyük bir ilgiyle inceliyordu.

"Bu şeytan karakterine *gerçekten* çok iyi bürünüyorsun," dedi Lo. "Ya da sadece ruhunda var." Bunu söylerken Garrison'a bakmamıştı bile, evin kilerini yağmalamakla meşguldü. Lily de kocasının belini tutmuş büyük bir çabayla onu uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Lo bunu yapamazsın."

Ryke bakışlarımı takip ettiğinde bir an için kaskatı kesildi.

Lo bir kutu kraker çıkardı. "*Yapabilirim.* Atıştırmalık ikram etmeyi düşünmeleri gerekirdi, değil mi?" Kutuyu Lily'nin yüzüne doğru açtı.

"Borcumuz var diye not bırakmalı mıyız?" diye fısıldadı Lily.

"Lil," dedi ağzına bir kraker atarak. "Bunu bana verdikleri doğum günü hediyesi olarak düşün."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Connor. Dikkati Garrison'la onlar arasında bölünmüştü. "İçki dolaplarının kilidini kırıp bin dolarlık bir şişe içki içebilirdi."

Bu hikâyeyi daha önce duymuştum. Ryke, Lo ile bir Cadılar Bayramı partisinde tanışmıştı. Lo bir adamın pahalı içkisini izinsiz içmişti.

"Bir grup Ninja Kaplumbağa tarafından sokakta kovalanabilirdi," diye ekledi Ryke.

"Gördün mü, aşkım?" dedi Lo. "En kötüleri geride kaldı."

Lily gülümseyerek elini uzattı.

Sırıtışı büyüyen Lo kutudan eline biraz kraker döktü.

Lily ve Lo'nun bu sevimlilikleri, geçmişte neden bu kadar uzun süre birlikteymiş gibi rol yaptıklarım sorgulamama neden oluyordu. Bence en başından beri sadece birbirlerini kandırıyorlardı. Aralarındaki gerçek, nadir bulunan ve hep sahip olmayı dilediğim türden bir aşktı.

Ryke'a bir bakış attığımda bana, "*Hey, Calloway*" dercesine kaşlarını kaldırdı.

Artık böyle bir aşka sahiptim.

Kolunu omuzlarıma doladı. "Kimse sana asılmadı, değil mi?" diye sordu. Arkadaşlarımızın yanına geldiğimizde Willow çoktan Garrison'ın yanındaki yerini almış ve bilgisayara odaklanmıştı.

Garrison gözlerini bilgisayardan ayırmadan elini kolundan kaydırarak sıkıca Willow'un elini tuttu. Ustaca bir hareketti. Lily görseydi buna on üzerinden on yıldız verirdi.

"Hamileyim," diye hatırlattım Ryke'a. O sırada Rose'u fark ettim. Maden suyunu yudumlarken bir yandan kapı girişinde volta atıyordu, şahin bakışları etraftaydı. Bu gece rahatlaması gerekmiyor muydu?

"Öyle mi? Ablan hamile olup olmamanın bir şey fark etmeyeceğini söylüyor."

Willow boğazını temizledi. "Bize yaklaşan biri oldu... ama Daisy bunu çabucak halletti."

Garrison hızla Willow'a döndü. "Ne?"

Ryke'ın çenesi gerildi. "*Yaklaşan* derken ne demek istiyorsun?"

Willow yine o tiksinmiş ifadesini takındı, sanki ağzında kötü bir tat kalmış gibiydi. Kısa bir karşılaşma olmuştu ama böyle durumlardan özellikle kaçınan biri için sindirmesi zor olmalıydı.

Garrison endişeliden de öte görünüyordu. Beden dili kız arkadaşına yönelmiş, bilgisayara olan ilgisini ise tamamen kaybetmişti. Sanırım Ryke da bunu inceliyordu çünkü ağırlığını bastonuna vererek duruşunu değiştirdi. Willow yalnız kalmış olsaydı -herhangi biri yalnız kalmış olsaydı- onu teselli etmek ya da korumak için hemen devreye girerdi. Ancak şu anda bunu yapmıyordu.

"Biri sana dokundu mu?" diye sordu kısık sesle. Yine de onu duyacak kadar yakınındaydık.

"Hayır, hayır. Söylediğim gibi Daisy her şeyi çabucak halletti. Sadece... sanırım sadece garipti. Adam yaşlıydı."

"Sikeyim, gerçekten harika," diye mırıldandı Ryke.

"Burada kızlardan çok erkekler var gibi görünüyor," dedi Lily krakerini yerken.

Lo, kız kardeşine doğru başını salladı. "Buradan gitmek ister misin?"

Willow hızla başını iki yana salladı. "Hayır. Açıkçası o kadar da kötü değildi."

Garrison hâlâ endişeli görünse de genç kızın yanağını hafifçe öpüp kulağına bir şeyler fısıldadı. Willow başını salladığında onu yanma çekerek iyice kendine yaklaştırdı.

"İyi adamları anlamakta çok iyi olmadığımı biliyorum," diye fısıldadım Ryke'a.

"*Hadi ya*" diyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Gülümsedim. "Ama bence Garrison iyilerden biri." Birinin sınırlarınızı ve anlık dokunuşlar gibi basit şeyler için onayınızı almayı önemsemesi gerçekten çok önemliydi. Bütün insanlar böyle değildi.

Ryke'ın yüzü aynı farkındalıkla aydınlandı. "Belki de haklısındır."

Garrison'a dönerek, "Kaç adım daha kaldı?" diye sordu Connor.

Garrison sersemlemiş gibi başını iki yana salladı, projesini hatırlamıştı. Bana yardım ediyordu. Dudaklarını yalayıp bilgisayarına bir şeyler yazdıktan sonra, "Bitti," diye duyurdu.

"Bitti mi?" Derin bir nefesle göğsüm yükselirken yanına yaklaştım. Ekranı benim için hiçbir anlam ifade etmeyen kodlarla doluydu.

"Hesaplarına kim girdiyse, tekrar denediklerinde porno spamlarıyla karşılaşacaklar. Ayrıca tüm şifrelerinin güvenliğini artırdım ve bunları senin için yazdım." Cebini karıştırarak bir paket sigara ile buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı bana uzattı. "Bu arada tüm hesaplarına da koruyucu eklemem gerekti." Boş mutfakta bizden başkası olmadığı için kimse onu duyamazdı. "Siz bizzat vermediğiniz sürece kimse telefon numaranı bulamaz."

Göğsümden ağır, oldukça paranoyak bir yük kalkmaya başladı. Hâlâ orada olduğunun farkında bile değildim. *Artık seni arayamazlar, Daisy.* Bir daha böyle bir mahremiyete sahip olup olamayacağımdan emin değildim.

Garrison'a bu yaptığı için, hatta Willow'a da bilgisayar konusunda ne kadar iyi olduğunu söylediğinden dolayı teşekkür edemeden Garrison başıyla Lily'yi işaret etti. "Şifreni kırmam otuz saniye sürdü."

Lo karısma bir bakış attı.

"Ne..." Lily burnunu kırıştırdı. "Kimsenin tahmin edebileceği bir şey yapmamıştım, yemin ederim."

"Ama yapmışsın," dedi Garrison. "En sevdiğin film *X-Men: Birinci Sınıf*. Bunu bir röportajda söylemiştin, yani bu herkesin bildiği bir şey. Şifre olarak 2011xmen'i kullanamazsın..."

Lily sanki arı kovalıyormuş gibi ellerini hiddetle savurdu, gözleri kocaman olmuştu. "Şşt!" diyerek onu susturdu Lily. "Biri kulak misafiri olacak ve iş e-postama girecek."

"İstersen bu gece değiştirmene yardım edebilirim."

Lily şiddetle başını sallarken Ryke'm yanından ayrılıp Lo'nun kutusundan bir kraker çalmak için tezgâhın diğer tarafına ilerledim. Ryke da beni takip etti. Bastonunu kullandığı zamandan daha çok topallıyordu. Son adımında yüzünü buruştursa da hiç şikâyet etmedi.

Canının ne kadar acıdığını hiç dile getirmedi.

Sadece devam etti.

Ağırlığını granit tezgâha vermesini izledim. Mutfak, mumların sıcak ışıltıları dışında karanlıktı. Ona bir avuç kraker uzattığımda bir tanesini yüzüme fırlattı.

Gülümseyişime karşılık tekrar fırlattı ve bu defa krakeri ağzımı açarak yakaladım.

Yumruğumu havaya kaldırdım. "Krakeri düşerek ölmekten kurtardım. Bunu kutlayın!"

Ağzıma bir kraker daha atarken Ryke'm dudakları kıvrıldı.

Connor ışın kılıcını kapatıp Garrison'la dizüstü bilgisayarının arasını işaret etti. "Kod yazmayı kendi kendine mi öğrendin?"

"Evet."

"Neden?" diye sordu Connor derin bir ilgiyle.

Lo söylediğini sadece dört kişilik grubumuzun duyabilmesi için sesini alçalttı. "Connor'ın etkilendiğini tek ben mi düşünüyorum?"

Lily elini kırmızı kutuya soktu. "Belki de osurmuştur."

Hepimiz kahkahalara boğulunca Connor bize bakıp kaşlarını kaldırdı. Durduğu yerden Lily'yi duymuş olamazdı ama mizahımızın kaynağının kendisi olduğunu kesinlikle biliyordu.

"Hoşuma gidiyor," dedi Garrison omuz silkerek. "Kod bana mantıklı geliyor. Başka bir nedene gerek var mı?"

Connor gülümsedi. "Başka bir nedeni de olabilirdi ama bana verdiğin neden en iyisi."

"*Sana nasıl yardımcı olabilirim?* Açılış cümlen bu mu?" Rose'un aniden yükselen sesiyle hepimiz ona döndük. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Elinde şarap kadehiyle karşısında dikilen bir seksen boylarındaki soluk benizli vampirle konuşuyordu.

Atıştırmalığını patlamış mısır gibi yerken, "Bakın, tıpkı Connor gibi şarap içiyor," diye alay etti Lo.

Connor, Rose'un gotik dönem vampiriyle yaptığı konuşmaya odaklanmıştı. Bu vampir bir aktör falan olmalıydı çünkü buradaki yakışıklı adamlardan biriydi. Temiz kesimli, bir stilistin elinden çıkmış gibi görünen aristokratik siyah bir yelek ve gömlek giyiyordu.

Adam Rose'un göğüslerini işaret etti. "Sen lastiksin, ben yapıştırıcı. Ne dersen de bahse girerim seni becerebilirim."

Rose'un gözleri cehennem ateşiyle büyüdü.

Lo adamın sözleri karşısında öğürdü.

"Ben de kusmak üzereyim," diye mırıldandı Ryke.

Connor'ın ifadesi okunmuyordu ama Lo onun "kıskanç" yüzüyle ilgili bir şeyler fısıldadı. Belki de Connor'ın içini onun gibi göremiyordum. Rose, Connor'ın işeyerek bölgesini belli etmesinden memnun olmazdı. Bu yüzden araya girmeden önce ona zaman tanımasının nedeninin bu olduğunu varsaymak mantıksız sayılmazdı.

"Ben de bahse girerim ki," diye çıkıştı Rose adama. "Bu gece evinde tek başına mastürbasyon yapacaksın. Ayrıca bahse girerim, beş yıl içinde taşakların çürüyüp düşecek."

Adam güldü ve *tekrar* ablamın göğüslerine baktı.

Bu vampirden nefret ediyordum.

Rose'un bakışları iyice sertleşti. "Hoşuna giden bir şey mi buldun?"

"Belki."

"Belki on santimlik topuklu ayakkabımı göz çukuruna sokmam da hoşuna gidebilir."

Adam şarabını yudumladı. O anda Connor bar taburelerinin yanındaki yerinden ayrıldı. Bu konuşmanın nereye varacağını anlamış gibi hızlı adımlarla karısına ilerliyordu.

"Şaka yapmıyorum." Rose gözlerini kıstı, bardağını sıkıca kavramıştı.

Adam hâlâ onun oyun oynadığını düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Bahse girerim, topuğunu kıçına sokman kocanın hoşuna gidiyordu..."

Rose içeceğini adamın yüzüne fırlattı. Adam ona doğru hamle yaptığı anda Connor, Rose'un önüne geçti. Vampiri o kadar sert itti ki, adam sarsılarak mutfak dolaplarına çarptı.

"Bitir işini, Skywalker!" diye bağırdı Lo ellerini ağzına götürerek.

Adam başının arkasını ovuştururken öfkeyle bir doksan beş boyundaki Connor'a baktı.

Connor Cobalt fazlasıyla sakindi. Onun bu tavrını gören biri az önce adamı oraya çarptığına inanamazdı.

"Onun bana asıldığının farkında mısın?" diye karşılık verdi adam.

Neden bazı erkekler sürekli suçu kadınlara atıyordu? Rose yanlış *bir şey* yapmamıştı. Sadece onunla kısaca konuşmuştu. Hepsi bu kadardı.

Connor konuşmadan önce gözlerini bile kırpmadı. "Normalde dar görüşlü ve anlamsız bulduğum biriyle konuşup kelimelerimi harcamazdım. Ama belki de sana bunu söyleyecek kadar acıyorumdur. Önümüzdeki iki yüz yıl içinde karım ve ben hâlâ var olacağız. Akıllar, kelimeler ve kalpler aracılığıyla seni aşarak yaşamaya devam edeceğiz. Eğer bu sana zayıf ve önemsiz hissettiriyorsa, o zaman belki de dünyadaki duruşunu tekrar değerlendirmen ve benimkini iki zavallı el hareketiyle sarsmaya çalışmaman gerekiyordur."

Vay canına.

Arka plandaki ürkütücü müzik dışında mutfak sessizliğe gömülmüştü. Rose gülümsüyor, aşkla parlayan gözleriyle kocasını izliyordu.

İkisi de tam olarak aynı anda birbirlerine yaklaştı ve alçak sesle Fransızca konuşmaya başladılar. Connor, Rose'un elini tutup alnına bir öpücük kondurdu. Birkaç kelime daha fısıldadığında Rose da aynı şekilde karşılık verdi. Connor'ın sırıtışı tüm yüzünü kaplamıştı.

Vampir adam ayaklarını sürüyerek uzaklaşmadan hemen önce Connor'a ortaparmak gösterdi.

"Ezik!" diye bağırdı Lo arkasından ama adamın duyduğundan şüpheliydim. Ryke'ın da adama ortaparmak çekip çekmediğini görmek için arkamı döndüm ancak yanımda değildi.

Gözlerimle etrafımda büyük bir daire çizdim. Lily de gitmişti.

"Lo?" dedim soru sorarcasına. "Lily ve Ryke nereye gitti?"

Yarım gülümsemesi yerini korkunç bir ciddiyete bıraktı. "Lily?" diye bağırdı. Sesi neredeyse umutsuz bir tona bürünmüştü. "Lily!"

Telefonumu kavradığım anda burada çekmediğini hatırladım.

O sırada mutfağa giren veranda kapısı açıldı ve 1920'lerden

fırlayan iki *flapper** kızı birbiriyle konuşarak içeri girdi. "Listede olmayan beş kişi güvenlikten gizlice geçerek içeri girmiş. Marcie bir sırt çantası dolu eşyaları olduğunu söyledi. Yanlarında silah bile olabilirdi, bu çok saçma."

"Ben de Noel partim için bu güvenlik ekibini tutmayı düşünüyordum." Başını iki yana salladı, ikisi de aceleyle çıkışa doğru gidiyordu.

Beş kişi güvenlikten gizlice geçmiş. Hızlıca Ryke'a mesaj attım ama gönderilemedi.

Hâlâ çekmiyordu. Aniden tüm vücuduma sıcak bastı, terlediğimi hissettim. Ryke ve Lily'yi hemen bulmalıydık. Omzumda bir el hissettiğimde sıçradım.

Sadece Rose'du. Tam yanımda duruyordu. Kolumun tersiyle alnımı sildim.

"Gidiyoruz," dedi Rose. Savaşa hazır gibi dimdik duruyordu.

"Gidemeyiz." O anda iki kişinin yanımızda olmadığını fark etti. "Ryke ve Lily ortada yok."

* *Flapper* kızı, 1920'lerde o zamanlar "kısa etek" kabul edilen diz boyunda etek giyen, saçlarını kısa kestiren, caz dinleyen kızlara verilen isimdir. (ç.n.)

BÖLÜM 58

RYKE MEADOWS

"Sikeyim, biraz yavaşla." Topallayarak Lily'nin peşinden gidiyordum. İkinci kattaki koridorda uzun adımlar atabilmek için bastonumu kullanmam gerekiyordu. Buna rağmen Lily insanların arasından sıyrılıp ilerlerken ona yetişmekte zorlanıyordum.

Yeşil tütüsünün içinde kıvranarak, "Peşimden gelmek zorunda değilsin!" diye seslendi.

İşemesi gerekiyordu.

Kocasının yanından ayrılacak kadar sıkışmıştı. O anda gözlerimi Connor ve Rose'dan bir saniyeliğine ayırdığım ve gidişini görebildiğim için mutluydum.

"Haklısın, değilim," diye karşılık verdim. "Ama sikeyim, geliyorum işte." Bir kapıyı açıp aceleyle içeri girdi. Ben kapıya ulaşır ulaşmaz göğsümü iterek dışarı çıkmaya çalıştı.

"Gidelim, gidelim, gidelim," dedi aceleyle. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Omzunun üzerinden içeri baktım, bir yatak odasına girmişti. İki kişi ağır inlemelerle yorganın altında güreşiyordu. "Tam orası! Tam *orası!*" diye çığlık attı kız.

Siktir. Elimden geldiğince hızlıca kenara çekildim ve bu hiç de hızlı değildi. Lily etrafımdan dolaşarak dışarı çıktığında kapıyı kapattım.

"Bir sikik saniye için rahatlayabilir misin?" diye sordum.

Bana gözlerini kısarak bir bakış attı. "*İşemem* gerekiyor. Çok fazla geldi ve mesanemi anlamıyor olabilirsin ama bu *gerçek* bir şey, Ryke."

Ellerimi kalın telli saçlarımda gezdirdim. "Sikik mesanenin gerçek olduğunu biliyorum. Bak, bu koridorun sonunda bir tuvalet olmalı ve eğer biri kıçını ateşe vermiş gibi koşarsan tuvaletin yanından geçip gideceksin."

Lily ışın kılıcım alarak mavi ucuyla göğsümü dürttü. "Lo'ya göz kulak olmalısın, bana değil." Şu anda neden onun yanında olmayı kardeşime tercih ettiğim konusunda gerçekten kafasının karıştığını yeşil gözlerinde görebiliyordum. Neden Lo'yu bırakıp onu takip ettiğimi anlayamıyordu.

Yirmili yaşlarımın başındaki halimi, onunla ilk tanıştığım zamanları hatırlayarak ışın kılıcını elinden çekip aldım. Bir keresinde yılbaşı partisinde ona bir şey söylemiştim. Pişman olduğum sikik bir şeydi. Çünkü artık o an söylediğim şeyin, onun aklında benimkinden çok daha uzun süre kaldığını biliyordum.

Sanki bu noktada onun için *çılgınca*, şaşırtıcı bir fikir olmamalıymış gibi, "Seni önemsiyorum," dedim yavaşça. "Sadece kardeşimin hayatmm bir parçası olduğun için değil, benim hayatımın da bir parçası olduğun için. Sen benim dostumsun. Seni seviyorum, tamam mı?"

"*Acilen işemem gerek*" ifadesiyle ayak bileklerini birbirinin üzerine attı. "Hepimizin birlikte büyüdüğünü biliyorum ama şimdiye kadar bunu gerçekten hissetmemiştim," dedi tüm ciddiyetiyle.

Eskiden çok katıydım ve Lily yerine Lo'yu seçmeye çok hazırdım. Onun acısını azıcık bile anlamıyordum. Ona karşı o kadar bağnaz davranmıştım ki, neredeyse sevdiğim insanlardan birini kaybedecektim.

O zamandan beri çok şey öğrenmiştim ve Lily Calloway sayesinde daha iyi bir insan olmuştum.

Birkaç kez başımı salladım. "Evet, büyüdük." Hiç duracağımızı düşünmüyordum. Bu bana umut veriyordu, neyi yanlış yaparsam yapayım düzeltebilirdim. Değişebilirdim. Zamanla hepimiz değişebilirdik.

"Artık kapıları açmaya başlamam gerekiyor." Tekrar kıpırdadı ve hızlıca önüne gelen her kapıyı açıp içeri göz attı. Ben de hemen arkasındaydım.

Aniden başını kolumun altından geçirdi.

"Şimdi ne oldu?"

"Biri bizi takip ediyor. Ya da bu bir gölge mi?" dedi gözlerini kısarak.

Onu koridora doğru döndürmeye çalışsam da gerçekten arkamızdaki kişiye odaklanmıştı. Omzumun üzerinden baktım ancak koridor oldukça boş görünüyordu.

Aslında tüm koridor boşalıyordu. Müzik de kapanmıştı. "İşemen gerekmiyor muydu? Acele et."

İç çekti. "Kararını ver. Çok yavaş mı, çok hızlı mı gidiyorum?"

Tekrar aramıza bakıp, "Siktir, sadece çok... fazlasm," dedim belli belirsiz. Köşede birinin gölgesi vardı. Boynumdan aşağı bir ürperti indi.

Yandaki kapıya doğru ilerlerken bir elimi Lily'nin omzunda tutuyordum.

"Ya biri koridorun ortasında beni sevdiğini söylediğini duyduysa? Yaşanabileceklere hazırlıklı olmalı mıyız?" Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Omzuma dokundun mu? Hatırlayamıyorum... Sarıldık mı?"

"Kendine gel." Zihinsel ve fiziksel olarak tek parça kalmasına ihtiyacım vardı. Sesimin ne kadar sert olduğunu fark edince, "Rica ediyorum," diye ekledim.

Başka bir odaya göz attı. "Belki de toplum içinde bazı şeyleri söylerken ve birbirimize dokunurken daha dikkatli olmalıyız?"

Bizimle ilgili başka bir manşet istemediğini biliyordum. Ben de istemiyordum ama Daisy'yle arasını düzeltmişti ve bu o kadar çabuk bozulabilecek bir şey değildi.

"Biz sadece sikik iki arkadaşız."

Yüzünü buruşturana kadar küfrettiğimi fark etmemiştim. Bunu sadece ona "sikik" arkadaş dediğimde yapıyordu. "Bunun kız kardeşimle ve benimle bir ilgisi yok," dedi Lily. "Sadece Moffy ve bebeğiniz için. Bu konuda rahatsız edilmelerini istemiyoruz." Lily ve ben dünyadaki en platonik kız-erkek ilişkisine sahiptik ama bu kız kardeş-erkek kardeş gibi bir ilişki değildi. İnsanlar bu sikik şeyi hep çarpıtmıştı.

Bu beni ne kadar öldürse de -sikimde bile değil demek istesem de- bu tür manşetlerin çocuklarımıza ne yapacağı konusunda gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Haberler dursa da arkadaşları duracak mıydı?

"Siktiğimin geleceğinde ne olursa olsun," dedim ona. "Bu *bizi* değiştiremez, tamam mı?"

Kararlılıkla başını salladı.

Tekrar arkamıza baktım. Bu kez siyah giyinmiş, zombi makyajlı beş adam arkamızda belirmişti. Çoğu duvara yaslanıyordu. İçlerinden biri sırt çantasını açtı...

"Buldum," dedi Lily banyoya girerken.

İçimde kötü bir his vardı. Peşinden içeri girip kapıyı kilitledim. Lily çoktan tuvalete oturmuştu, ani hareketimden dolayı şaşkınlıkla nefesi kesildi.

Sikik kapıyı bile kapatmamıştı, bu yüzden neye şaşırdığını bilmiyordum. "Tuvaletimi yapıyorum!"

"Ben de sikik şeye bakmıyorum," dedim kapının altındaki ışığa bakarak. Ardından telefonumu çıkardım ama sinyal yoktu. Kimseyi arayamazdım.

Bir saniye bekledim, hiçbir şey duymuyordum. "Lily..."

"Sanırım çiş korkum var."

Tanrı aşkına. "Çiş korkun konusunda nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kulaklarını kapat."

Tamam. İki elimle kulaklarımı kapatıp tuvaletini yapmasını bekledim. Birkaç dakika sonra lavaboya yöneldiğinde ellerimi indirdim.

Kapının altındaki sıcak parıltı tamamen kararmıştı. Koridordaki ışıklar sönmüş gibi görünüyordu. Lily bir havluyla elini kuruladı.

"Hazır mısın?" Sikik paranoyamı bastırmaya çalışıyordum. *Teşekkürler, Rose.* Partiye gelmeden önceki konuşmamızı hatırlıyordum. Kafamı allak bullak etmişti.

"Evet." Yanıma geldiğinde kapıyı açtım ve bizden sadece birkaç adım ötede duran beş zombinin eti yenmiş yüzleriyle karşılaştım. Ben konuşamadan ya da herhangi bir tepki veremeden hepsi birden kafamıza bir şey fırlattı.

Lily'nin bile önüne geçememiştim. Fırlattıkları şey çeneme çarparak patladı.

Lily çığlık attı.

"Lily?" dedim öksürerek. Beyaz bulutlar etrafımızda patlıyordu. Anında gözlerimi kapattım. Kireçli madde diş etlerime batıyordu. Tadı karbonat ve un gibiydi.

Beş adam bizden kaçarken ayak seslerini duydum. Gülüyorlardı. Siktiğimin kahkahalarına boğulmuşlardı.

Onları öldürebilirdim ama yanımda yirmi altı yaşında bir kız vardı ve o da az önce suratına aynı şeyi yemişti. Öksürerek eline uzansam da sadece havayı tutuyordum. Gözlerimi aralayıp etrafımdaki beyaz bulutu dağıttım.

"Lily?"

Yere kapanmış bir halde öksürüyordu.

İçgüdüsel olarak çömelmeye çalıştım. "Orospu çocuğu," diye homurdandım. Sağ dizimi çok fazla bükmüştüm. *Orospu çocuğu.* Gözlerim acıyla sulandı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Lily. Yüzünü ve saçlarını siliyordu. "Aman Tanrım, Ryke."

Ağzım kavruluyor, yanıyordu. Terlemeye başlamıştım. "Ayağa kalk," dedim kapı çerçevesine tutunarak.

Ayakta durmaya çalışırken sendeledi. "Ryke." Yüzü tamamen bembeyaz olmuştu, saçlarındaki un kümeleriyle daha da kötü görünüyordu. "Ağzım..." Dili benimkinden çok daha fazla -fırlattıkları her neyse- onunla kaplanmıştı.

"Tükür," dedim ona. İkimiz de bu sikik şeyi soluyorduk. Burnumu ovuşturdum, o da tükürmeye çalışsa da beceremiyordu. "Buraya gel."

Ayaklarını sürüyerek banyoya girdiğinde lavaboyu açtım. Aynada kendime baktığımda ne kadar kötü durumda olduğumuzu fark etmiştim. Saçlarım bembeyaz olmuştu. Çenemde, burnumda ve dudaklarımda ince beyaz tabakalar vardı. Gözlerim Lily'ninkiler gibi kan çanağına dönmüştü.

"Yüzüm yanıyor," derken ellerini yanaklarına doğru sallıyordu.

Benimki de yanıyordu. "Yüzünü suyun altına sok."

Su akarken ağlayarak ağzını çalkalamaya çalışıyordu.

Genellikle böyle acı içindeymiş gibi ağlamazdı. "Sorun ne, Lil? Sikeyim, konuş benimle." Ağırlığımı lavaboya yaslamak zorunda kalmıştım, bir elimi sırtında tutup saçlarını yüzünden çekmeye çalıştım. Tezgâhın kenarına, ondan uzağa doğru öksürdüm. Bu boktan şey boğazıma yapışıyordu.

Agresif bir şekilde yüzünü ovdu. Birdenbire çılgına dönmüştü.

"Lily!" Sonra dudaklarımı yaladım. Uyuşmuşlardı. Bütün ağzım uyuşmuştu. Kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığını hissedebiliyordum. Sıcak terler içindeydim. Bu daha önce de başıma gelmişti. Bir keresinde, ergenlik dönemimde bir şey denemiştim... *Siktir.*

Kokain.

Kokaini kabartma tozu ya da unla karıştırmışlardı.

Az önce ne kadarını soluduğumuzu ya da yuttuğumuzu kim bilebilirdi ki?

Lily'nin belki benden de önce bunun ne olduğunu anladığını fark etmiştim. "Lily, sakin ol," dedim sertçe. Üstümdeki kıyafetleri çıkarmaya başladım. Tuniği, pantolonu... Umurumda bile değildi.

Hepsini çıkardım. Artık üzerimde sadece koyu gri *boxer* vardı.

Lily saçlarını ıslatırken ağır nefesler alıp veriyordu. "Pencerede bir kedi var." Aynaya dokundu.

Siktir.

Sepetten bir havlu aldım. Keşke duşu olan bir banyoda olsaydık. Burada sadece tuvalet ve lavabo vardı. Havluyu yüzüne doğru ittim, biraz fazla serttim ama şu anda zaten sikik halüsinasyonlar görüyordu.

Sanki onu *Narnia*'ya gönderiyormuş gibi havluyu orada tuttu.

Her yere sıçratarak yüzüne su çarptım. Şu anın tek iyi yanı Daisy'nin yanımda olmamasıydı ama ya onu benden önce bulduларsa?

Ya onlara giden yolda sadece bir mola yeriysek?

O hamileydi.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim Lily'ye. Elinden tutup onu banyodan dışarı sürükledim. Yolun yarısına geldiğimde bastonumu unuttuğumu fark etmiştim.

Zaten berbat olan bacağımı iyice berbat edecektim. Çünkü artık ne acı ne de herhangi bir direnç hissediyordum. Üstelik tüm ağırlığımı taşıyacak kadar güçlü değildi.

"Sanırım kaybolduk. Bence yanlış yöne doğru gidiyoruz."

"Bence sikik çeneni kapatmalısın," dedim ona. "Bir saniye bekle. Hadi şu tarafa gidelim." Onu yeni bir yöne çektim. "Bu

Nihova

tarafa çoktan gitmiş miydik?" İkimiz de birbirimizi dinlemeden arka arkaya konuşuyorduk ve ben terliyordum. Lavabodayken ıslanan saçlarımdan su damlıyordu.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

"Ryke!"

Duvara çarpan Lily'nin kolunu tuttum. "Lily." Hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Belki son kokain çektiğim zaman hariçti, zaten o aynı zamanda ilk seferimdi.

Lily yanaklarına vurdu. "Hiçbir şey hissedemiyorum." Kendi kuyruğunu kovalıyormuş gibi etrafında döndü. "Zombi!"

"Nerede?" Onunla birlikte döndüm.

"İsa aşkına." Lo'nun, Connor'la birlikte bize doğru koştuğunu görmeden önce tanıdık sesini duymuştum. "Lily!" diye bağırdı Lo. "Lily!"

"Lo!" diye bağırarak karşılık verdi Lily. Anında ağlamaya başlamıştı. "Lo!"

Sanki yüzyıllardır birbirlerini bulmaya çalışıyorlarmış gibi sarıldılar. Kolları birbirlerine dolandı ve Lo hemen Lily'yi kucağına aldı.

Dudaklarımı yalayıp duruyordum.

"Ryke." Connor birkaç kere adımı tekrar etti.

"Daisy nerede?" diye bağırdım. "Sikeyim, o nerede?"

Sadece ona odaklanabilmem için yüzümü kavradı, ifadesi ciddiydi. "Gözbebeklerin büyümüş." Duraksadı. "Size ne fırlattılar?"

Lily kocasına sıkıca tutunup omzuna doğru bir şeyler mırıldandı. Lo onun sırtını sıvazlıyordu ama dikkati bizim üzerimize kaymıştı.

"Ryke!" diye bağırdı Connor. Yüzüm hâlâ ellerinin arasındaydı.

"Kokain ve un."

Lo birini öldürecekmiş gibi görünüyordu.

Bunun halüsinasyon olduğunu zannetmiyordum.

Kalbim alev almıştı. Nefes alamıyormuşum gibi ağır nefesler aldım ama aslında nefes alıyordum. Hiç mantıklı konuşmuyordum, değil mi?

"Daisy nerede? O hamile," dedim sanki bu sikik şeyden haberleri yokmuş gibi.

"Rose, Garrison ve kız kardeşinle birlikte limuzinde. Lily ve sen haricinde herkes iyi," diye hızlıca açıkladı Connor. "Bastonun nerede?"

Başımı iki yana salladım.

"Bana yaslan. Ağırlığını sağ bacağma verme." Kolunu belime doladığında ona yaslanmaya çalıştım.

"Connor," dedi Lo neredeyse histerik bir sesle. Kan çanağına dönmüş gözlerimi kardeşime çevirdiğimde onun doğruca bana baktığını fark ettim.

Uyuşmuş sikik yüzüme dokundum, elimi aşağı indirdiğimde parmaklarımdaki kırmızı lekeyi gördüm.

Burnum kanıyordu.

BÖLÜM 59

DAISY CALLOWAY

Acil servis Cadılar Bayramı'nda tıklım tıklımdı. Şimdiye kadar gerçekten kopmuş bir kol ve kalçasına balta saplanmış birini görmüştüm. Lily ve Ryke'ın yan yana yataklarının arasındaki perde açık olduğundan hastanenin tüm koşuşturmasını izleyebiliyordum.

Ancak hiçbir şey Ryke'ın aşırı doz almış olabileceğini düşünmek kadar korkunç değildi.

Üç saat geçmişti ve kalp atışları daha yeni yavaşlamaya başlamıştı. Dikkatim tamamen monitördeki yaşamsal değerlerindeydi. Hastane duşunda dezenfekte edilene kadar ona dokunmama izin vermemişti. Lily de bunu yapmak zorunda kalmıştı, şu anda ikisi de kâğıttan hastane önlükleri içindelerdi. Doktorların gözlemleyebilmesi için bir geceyi burada geçireceklerdi.

Yeterli müsait oda olmadığı için henüz onları acil kanadından çıkaramamışlardı. Yani bir süre daha burada sıkışıp kalmıştık.

Ryke'm kaşları birden daha da çatıldı.

"Bacağın mı?" diye sordum. Geldiğinde doktorlar bacağmı sabit tutabilmesi için bir tahtaya bağlamışlardı.

"Bok gibi hissediyorum."

"Ağrı kesici alabilirsin..." Başını iki yana salladığında durakSadım.

"Hayır, Dais. Almayacağım."

Onu anlıyordum. Oksikodondan kurtulmaya çalışırken nelerle mücadele ettiğini bana göstermemişti ama geceleri ter içinde kalıyor, bazen kusuyordu. Ryke neredeyse hiç şikâyet etmezdi. O yüzden ne kadar sersemlemiş olduğunu ve ne kadar kötü hissettiğini ancak tahmin edebiliyordum.

Connor hemşire odasına yakın bir yerde telefondaydı, polisle konuşuyordu. Rose da onun hemen yanında ailelerimizle görüşüyordu. Lily ona defalarca kez gidip çocuklarla ilgilenmesini söylese de o bizi yalnız bırakmak konusunda tereddütlüydü.

Garrison ve Willow bir saat önce gitmişti. Yani sadece altımız kalmıştık.

Olanları düşünmeden edemiyordum ama sanırım Lo'nun durumu daha kötüydü. Lily'nin yatağının ucuna oturmuş, elindeki *Peter Pan* şapkasına bakıyordu.

"*Onları giydirebilirsin ama onları dışarı çıkaramazsın,*" ya da "*Ne lanet olası bir doğum günü, değil mi?*" gibi bir yorum yapmasını beklemiştim.

Fakat ağzını açıp hiçbir şey söylememişti.

"Dais, oturur musun?" dedi Ryke.

"Ben iyiyim." Karnıma dokundum. Hepimiz iyiydik.

"Lanet olsun, üç saattir ayakta duruyorsun." Yatağında yer açtı ve makinenin kablolarını iterek yoldan çekti.

Kendini daha iyi hissedecekse oturacaktım. "Lo'nun nesi var?" diye fısıldadım Ryke'a. Beni kollarının arasına çekip saçlarımı okşamaya başlamıştı.

Benim onu rahatlatmam gerekiyordu ama kendine engel olamıyordu. Diğer insanlara duyduğu sevgiyi kapatamıyordu. Ryke Meadows tam bir besleyiciydi.

Lo'ya anlayışla, kardeşçe bir endişeyle bakıyordu ama o konuşamadan polisler aniden hemşire odasının önünden geçti.

Connor ve Rose telefonlarını kapatıp Lily'nin yatağına yaklaşan polisleri takip etti.

Lo karısının elini tutarken, "Beni tutuklayacaklar mı?" diye fısıldadı Lily.

Lo başını öne eğdi. "Sen yanlış bir şey yapmadın ki, aptal."

"Kokain yasadışı."

"O sikik kokain bizim değildi," diye karşılık verdi Ryke.

Kaslı polis memuru bu kelimeleri açıkça duymuş olmasına rağmen sadece boğazını temizleyip Lily'ye döndü. "Arkadaşınızın tarifine uyan üç kişiyi tutukladık." Gözleri önce Connor'a kaydı, sonra tekrar Lily'yi buldu. "Olayın nasıl gerçekleştiğini ve bu adamların fiziksel özelliklerini anlatmanızı istiyoruz."

Lily bir nefes verdi. Teni tüm gece yaşadıklarının yorgunluğuyla kızarmıştı. Ayrıca kokainli karışımın içinde ne varsa onlardan dolayı boynunda ve alnında kızarıklıklar oluşmuştu.

Ona sıkıca sarılmak ve iyi olduğundan emin olmak istiyordum.

"Hepsi çok çirkindi," diye başladı Lily. Bu ifadesi ortamın havasını biraz olsun yumuşattı, hatta Lo bile yaşananlardan beri ilk kez hafifçe gülümsedi. "En uzununun yüzünün yarısı yanık izleriyle kaplıydı. Birinin gözüne kadar uzanan yaraları vardı..."

"Ciddi bir ifade vermeniz gerekiyor," dedi polis memuru.

"Onlar zombiydi," diye açıkladı Ryke.

Polis memurlarının rengi hafifçe soldu, kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar.

"Gerçek zombi değillerdi," diye ekledi Lily. "Sahte olanlardan."

Ryke gözlerini ovuşturarak kahkaha attı. "*Burada ne bok oluyor? Böyle bir şey gerçekten yaşanıyor olamaz*," diyordu sanki.

"Ne oldu?" diye sordu Connor memura.

İri yarı olan polis cevap verdi. "Ekibimiz üniversite birliğine üye gibi giyinmiş üç adamı gözaltına aldı." Ardından telefonu-

nu kontrol etti. "Bize bir dakika müsaade eder misiniz? Birkaç arama yapmamız gerekiyor, sonra tekrar gelip ifadelerinizi alacağız."

Lily başmı sallarken Ryke hayal kırıklığıyla gözlerini ovuşturdu.

Beş adamın kaçabileceği ihtimali karşısında biraz bile şaşırmamıştım. Artık hepimiz gölgeleri ve isimsiz ipuçlarını kovalamaya alışmıştık. Tüm bu insanların bizim üzerimizden "eğlenmesine" göz yummayı kabullenmiştik.

Bir keresinde Ryke'a bunların ne zaman biteceğini sormuştum. Ya da bir noktada bitebilecek miydi? Bir gün şu anda bulunduğumuz noktadan daha iyi bir yere ulaşabilecek miydik? Bunlar sadece insandı. Peşimize düşenler sıradan insanlardı. Eski dostlar ve sıradan vatandaşlardı. Bizi internetten izliyor, dergilerde hakkımızda yazılanları okuyorlardı.

Onların gözünde gerçek değildik. Olmamız gerektiği kadar gerçek değildik.

Ryke elini indirip Lo'ya döndü. "Bu sikik şey senin suçun değildi. Burada oturup suçu kendine yükleme."

Lo'nun elmacıkkemikleri buz parçaları gibi keskindi. "Gitmesine izin veren bendim."

"Kimin?" diye sordum.

"Bana un bombası atan çocuğun," diye açıkladı Connor. "Onu yakaladık ama küçüktü. Ryke, Lo ve ben birlikte bir seçim yapıp onu serbest bıraktık..."

"Seçimi *ben* yaptım," dedi Lo. Sesi titriyordu, yüzünü acıyla buruşturmuştu. "Onu ben serbest bıraktım. Bir örnek oluşturmadım. Bunlar benim yüzümden oldu, o yüzden aksini söyleyip beni teselli etmeye çalışmayın. *Yalanlarınızı*, hikâyelerinizi ve lanet olasıca sempatinizi duymaya ihtiyacım yok. Bunu ben yaptım."

Karnım düğümlenirken bükülmüş dizlerimi tutarak doğrul-

dum. Ryke elini ağzına götürdü. Şu an buradaki herkes üzgündü.

"Bir fikrim var," dedim aniden. Tüm gözler bana çevrildi. "Lütfen hemen reddetmeden önce açıklamama izin verin." Ben cümleleri en iyi şekilde kurmaya çalışırken sessizce dinlediler. Yaşananların bizim için nasıl olduğunu ifade etmeye çalışıyordum. "Gerçekten çok yoruldum... Bir obje olarak, insandan daha az, duygusuz, ruhsuz bir varlık olarak görülmekten çok yoruldum. İnanmak isteseniz de istemeseniz de hepimizi böyle görüyorlar." Çevreme, bunun nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek bir avuç insana tek tek baktım.

Hepimiz aynı batan gemide kürek çekiyorduk. İnsanlar gemimizde delikler açarken su boşaltmaya çalışıyorduk. Bizi boğuyorlardı ve ben avazım çıktığı kadar bağırmaya hazırdım. Ta ki onlar beni duyana kadar...

Beni dinleyene kadar.

Bize yaptıklarını görene kadar.

"Bizden başka, medyada yaşananlar yüzünden Lily'nin aylarca evinden çıkmaktan korktuğunu kaç kişi gördü? İnsanların fotoğraflarını çekip yorumlar yapması yüzünden... Kaç kişi bunun farkında? Kaç kişi arkadaşlarımın bana yaptıklarını biliyor?"

Sesim titrediğinde Ryke elini bacağıma koydu. Ancak o anda *öfke* gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü fark ettim.

"Kaç kişi Paris'te neler yaşadığımızı biliyor?" Gözlerim Lo'ya, Connor'a ve Ryke'a kaydı. "Bunları konuşmanın zor olduğunu biliyorum ama belki de onlara kendi hikâyemizi anlatmamızın zamanı gelmiştir. *İnsanların* diğer *insanlara* nasıl acı çektirdiğini anlatmanın. Travmanın yıllarca sürdüğünü ve asla tamamen geçmediğini."

Hiç kimse bizi tanımıyordu. İnsani, kırılgan taraflarımızı bilmiyorlardı.

Görmedikleri sürece duracaklarını düşünmüyordum.

Lily'nin gözleri dolmuştu, hastane çarşaflarıyla gözyaşlarını sildi. "Evet," diye fısıldadı hıçkırığını bastırmaya çalışarak. Lo hemen ona sarıldı ama ablam gözlerini ovuşturarak zamanımızın geldiğini onaylarcasma bana doğru başını sallıyordu.

Şimdi doğru zamandı.

Artık birlikte, yüksek sesle konuşabilirdik.

Rose çabucak gözyaşlarını sildi, ardından hâlâ biraz hırıltılı olan boğazını temizledi. "Bunun için aklında çoktan bir şey var mı, yoksa bir platform planlamamız mı gerekiyor?"

"*Reality* şov olmaz," diye belirtti Lo hemen.

"Bir belgesel dizisi düşünmüştüm," diye açıkladım. "Ama başka bir kanalda. Daha filtresiz bir yerde, *HBO* gibi." *GBA* canımızı yeterince yakmıştı, oraya dönemezdik. Ayrıca uzun bir süre onlara karşı sözleşme yükümlülüğümüz vardı. Eğer herhangi bir şey çekmeyi onaylarsak, ilk hakları onlarda olacaktı. Bu Scott Van Wright hapse girene kadar sürmüştü. O hapse girdikten sonra sözleşmemiz feshedilmişti.

Artık istediğimizi yapabilirdik.

Zaten en büyük televizyon kanalına ihtiyacımız yoktu. Sadece sesimizi duyuracak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacımız vardı.

"Yapımcısı biz olacağız," diye araya girip fikre yeni bir şey ekledi Connor. "Yayınlanmadan önce kurgunun ve söylediklerimizin kontrolü tamamen bizde olacak." *Öncesinden farklı olarak.*

"Birbirimizle röpartaj yapacağız," diye ekledi Rose. "Soruları biz soracağız ve cevapları ilk alan biz olacağız."

Gözyaşlarım dizlerime düşerken gülümsedim.

"İstediğimiz sikik zamanda vazgeçebiliriz," dedi Ryke. Bakışları üzerimdeydi. "Bir gün hayır, sonraki gün evet diyebiliriz. Kendi hızımızda ilerleyeceğiz."

Ninova

Ciddiyetle başını sallayarak, "Bunu aylık bir düzende ya da yılda dört kere şeklinde yapabiliriz," dedi Lily. "Ne kadarını paylaşacağımıza biz karar veririz."

Eklemelerinden hoşlanarak başımı salladım. Ardından hepimiz Lo'ya baktık. Karısının başı göğsüne yaslanmıştı. Ona bir parçasıymış gibi sarılıyordu.

"Sizce bu işe yarayacak mı?" diye sordu bize. "Çünkü burada çok fazla şey var." Odanın etrafını işaret etti, gözleri benim üzerimde biraz daha uzun durdu. "*Burada* çok fazla şey var ve..." Sesi çatladı, yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Sen ve Lily bizi asla incitmediniz," dedim çenem titrerken. "Bize hayattan *çok daha* fazlasını verdiniz..." Avucumla ıslak yanaklarımı sildim. "Bu sadece onların eylemleriyle ilgili, bağımlılıklarınızın yansımalarıyla ilgili değil. Lütfen. *Lütfen* buna inan, Lo." Lily'nin artık buna inandığını zaten biliyordum.

Biraz zaman alsa da başıyla onayladı. "Sanırım zamanı geldi, değil mi?" Tekrar başını salladı, artık bunun birbirimize zarar vermeden de yapabileceğimiz bir şey olduğundan daha çok emindi.

Hiç bu kadar güçlü olmamış ya da birbirimizi bu kadar sevmemiştik.

"Peki," dedi Lo. "Bu belgesel dizisine ne isim vereceğiz?"

Hepimiz birbirimize baktık. Henüz *bu* seçimi hayata geçirmek için bir sözleşme imzalamamış olsak da odadaki herkesin üzerinden büyük bir yük kalkmıştı.

Hepimiz gülümsemeye başladık.

BÖLÜM 60

RYKE MEADOWS

"Peşinde biri var, ağabey," dedi Lo. Daisy'nin bana Noel hediyesi olan gri *Toyota Land Cruiser*'ımın arka koltuğunda oturuyordu. Bu araba gelir gelmez diğer arabamı satmıştım. Bugün 3 Şubat'tı, hava çok soğuktu ve yağmur yağıyordu. Sileceklerle bile yolun bir buçuk metre ötesini zar zor görüyordum.

Dikiz aynamı kontrol ettim, iki şeritli yol hem dardı hem de suyla kayganlaşmıştı. Rose kendi *Escalade*'ini sürüyordu, muhtemelen önümdeydi ancak tek görebildiğim kırmızı arka lambalardı.

Kendim çıkaramadığım için, "Arkamızda ne tür bir araç var?" diye sordum.

Daisy yolcu koltuğunda otururken omzunun üzerinden arkaya bakmaya çalıştı. Koltuklar deriydi, içerisi kahverengi ve pas rengindeydi. Kısa bir duraksamanın ardından, "Sadece Price," diye cevapladı.

Kardeşimin yanındaki Lily'nin rahatlamaya çalıştığını fark ettim. Lanet olasıca önemli bir gün olmasaydı, böyle bir fırtınada araba kullanmayı seçmezdik. Özellikle de paparazzilerin bizi yoldan çıkarma tehdidi varken alacağımız bir risk değildi.

Bugün lanet olasıca önemli olan günlerden biriydi.

Gözlerim Daisy'ye kaydı. "Price'ı arayıp bana sikik beş metre alan bırakmasını söyleyebilir misin?"

Telefonu kulağına götürdü. O daha konuşamadan Price konuşmaya başlamış olmalıydı çünkü aralanan dudakları kapandı ve dinlemeye başladı.

Tırnaklarını yerken, "Adliyeye daha ne kadar var?" diye sordu Lily.

"Üç kilometre," diye cevapladım. Dikiz aynasından Lo'nun karısının elini tutup şakağına bir öpücük kondurduğunu gördüm.

Lily ona gülümseyerek karşılık verse de gerginliği sikik arabanın içinde hissediliyordu. Kardeşim sürekli dışarı bakıp duruyordu. Yağmur arabanın üzerine şiddetle yağarken bacağını sallıyordu.

Lanet olasıca hız yapmayacaktım.

Daisy yaklaşık otuz yedi haftalık hamileydi ve bir hendeğe hızla girerek onu ya da bebeğimizi kaybetmeyecektim. Lily hamileyken sırf paparazzileri atlatmak için neredeyse bu hatayı yapıyordum. Sikik hatalarımı tekrarlamayacaktım.

"Tamam," dedi Daisy telefonuna. "Söylerim." Telefonu kapattı. "İki araba önünü kesip yanımıza geçmeye çalıştığı için kıçımızın dibindeymiş. Her geçmeye çalıştıklarında onları engelliyor."

Siktir. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdikten sonra elimi tekrar direksiyona koydum. "Herkesin emniyet kemeri takılı mı?" Yola odaklanmaya devam ettim.

"Bu soruyu sormak için yirmi dakika falan geç kaldın," dedi Lo öfkeyle. "Rose'un arabasıyla birlikte beş araba zincirleme çarpışır ve hepimiz ölürsek..."

"Böyle sikik bir şey olmayacak," diye sözünü kestim.

"*Eğer hepimiz ölürsek,*" diye sözünü kestiğim yerden devam etti. "O zaman oğlumu Greg ve Samantha Calloway büyütecek. Bu yüzden lütfen, *lütfen* beni öldürme." Kendi hayatım yüksek sesle savunması nadir görülen bir durumdu. "Ya da en azından

Lil'i öldürme. O ölemeyecek kadar değerli." Karısının yanağını çimdikledi.

Lily koluna vurduğunda Lo canı acımış gibi yüzünü buruşturdu. O anda dikiz aynasına bakmayı bırakmam gerektiğini anladım. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Lily inatla.

"Eh, bir yere gidiyorum, aşkım." Arkamda olsa da yarım gülümsemesini hissedebiliyordum.

Ablasına ve kardeşime bakarak, "Ölümden bahsetmişken," diye araya girdi Daisy. "Umarım ikiniz de Ryke ve ben aniden ya da trajik bir şekilde ölürsek, bu küçük çocuğun gururlu yeni ebeveynleri olacağınızı biliyorsunuzdur." Bordo kazağının altındaki yuvarlak karnını okşadı.

Tepkilerini göremiyordum.

"Bu arabadaki kimse ölmüyor, bu yüzden arkanıza yaslanıp tavşanlar ve tek boynuzlu atlar hakkında düşünmeye devam ederken çöreklerin anlamını sorgulayabilirsiniz," dedi Lo aniden.

"Çöreğin anlamı *nedir?* Duyguları var mı? Bizi düşünüyorlar mı?" dedi Daisy. Sanki bir *Shakespeare* oyununun seçmelerine katılıyormuş gibi dramatik bir ifade takınmıştı.

Dudaklarım kıvrılırken Daisy'nin elini tutmak için uzandım, bir saniye içinde parmaklarını bulmuştum.

Lily burnunu çekti.

"Lily, ağlıyor musun?" Dönüp bakamıyordum.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Sadece ben... Coconut'a bakabileceğimizi söylediğinizi biliyorum ama bebeğiniz konusunda da bize güveneceğinizi düşünmemiştim. Lo ve ben bu grubun en beceriksiz iki insanıyız, anlıyorsun ya? Bu yüzden söylediğinizi geri almanıza izin veriyoruz, yani eğer almanız gerekirse..."

"Geri alma falan yok," diye araya girdi Daisy.

"Hey," dedim Lily'ye. "Sana ve Lo'ya inanıyoruz. Hem ikiniz de harika sikik ebeveynlersiniz."

"Mutlu bir şekilde ölürdüm," diye ekledi Daisy.

Bakışlarım kararırken kaslarım gerildi. "Yakın lanet olası bir zamanda değil." Bu konuşmaya bir son vermiştim. *Seni de kaybedemem, Calloway.*

Sadece kolunu uzattı ve parmaklarını saçlarımın arkasında gezdirdi. Son birkaç gündür kendini iyi hissetmediği için gözlerinin altında halkalar oluşmuştu. "Sadece rahatsız hissediyorum," demişti. Ortalama üç veya dört saat uyuyordu.

Bence bebeği doğurmaya zihinsel olarak hazırdı. Tüm bu süreç boyunca çok iyimserdi, her hafta büyüyen karnının fotoğraflarını çekiyordu. Hatta birkaç kez karnına kulaklık bile takmış, benim favori gruplarımdan biri olan *Modest Mouse* dinletmişti. Karnını tepsi gibi kullanıp patlamış mısır ve sikik çikolata soslu dondurma yerken deli gibi mutlu görünüyordu.

Onu gülümsetip kahkahalar attıran, duraksayarak o dakikanın ve hayatlarımızın tadını çıkardığı sayısız başka anı sıralayabilirdim.

Bu yüzden bu durumun bir an önce sona ermesini isteyecek kadar rahatsız hissediyorsa, o zaman ciddi lanet olası bir acı içinde olduğunu kesinlikle biliyordum.

Escalade'in sinyali yanıp söndüğünde, "Rose sağa dönüyor," dedi Daisy.

Rose'un dönüşüyle aynı anda adliye binası göründü. Yakın mesafeden onu takip ettim, ardından onun arabasıyla siyah bir *Mustang*'in arasına park ettim.

"Harika," diye mırıldandı Lo.

Kontağı kapatıp emniyet kemerimi çözerken neye baktığını gördüm. İki yerel haber minibüsü buradaydı, kamera ekipmanları adliye merdivenlerine kurulmuştu. Çok daha kötüsünü bekliyordum ama yağmur muhtemelen çoğu insanı caydırmıştı.

Lily mor şemsiyesini kaptığı gibi Lo'nun arkasından dışarı fırladı. Kahverengi çantasını karıştırarak şemsiyesini arayan

Daisy'ye baktım. Sarı saçları nemle kabarmış, yanaklarına yapışmıştı.

Daha önce hiç siktiğimin yağmurunda ceketsiz ya da şemsiyesiz koşmaktan korkmamıştı. "Hey." Ona doğru eğildim. "Sorun ne, Dais?"

Çantasına her şeyi tekrar dikkatlice yerleştirdikten sonra koltuğa yaslandı. "Ayağa kalktığım zaman sanki bebeğin kafası içimden çıkacakmış gibi hissediyorum. Aşağıda çok fazla baskı var ve sanırım sadece o hisse hazırlanmaya çalışıyorum." Bana zayıf bir şekilde gülümsedi. "Ya mahkemede doğum yaparsam?"

Saçlarını karıştırdım. "Öyle sikik bir şey olmayacak." Daha fazlasını söyleyebilmeyi diledim. O da bunu görüyor olmalıydı çünkü mutlu bir yüz ifadesi takınmayı denedi. Ona doğru başımı iki yana salladım. "Bok gibi hissediyorsan, öyle görünmeye de hakkın var." Yanağını hafifçe okşadım. Hissettiği gibi görünmek yerine bana gerçekten ama gerçekten samimi olan bir gülümseme sundu.

Belki de şu anda böyle hissediyordu.

Benim dokunuşumdan daha sert bir şekilde yanağıma dokunarak içimde parlak bir şeyler uyandırdı. "Her gün, tüm gün boyunca yakışıklı görünüyorsun. Bu böyle hissettiğin anlamına mı geliyor, Ryke Meadows?"

Sadece gözlerine baktığımda. Söylediğine karşılık kaşlarımı kaldırdım, o da baş döndürücü bir gülümsemeyle yanağıma hafifçe üç kere vurdu. Kafamın içinde onun sesini duyabiliyordum. *Tehlikenin heyecanı.*

Burnumu çimdikledi, donuk ifademi çözmeye çalışıyordu. Gülümsemesi yarasını oldukça esnetiyordu. Ardından tırnaklarını çeneme sürttüğünde artık daha fazla dayanamadım.

Onu bir anda öptüğümde dudaklarından kesik, şaşkın bir nefes kaçtı. Tam benimkilere karşı soluklandı. Aynı hevesle bana karşılık vermeden hemen önce gülümsemesinin genişle-

diğini hissettim. Dudaklarını dilimle araladığımda parmakları saçlarımda geziniyordu. Güçlü, derin bir nefes aldı. Sanki içime hayat üflüyordu.

Ayrıldığımızda ellerini yanaklarına bastırdı. O kadar ezici, belirgin bir ışıltıya sahipti ki... Onun da şu anda ne kadar güçlü olduğunu gerçekten hissettiğini umuyordum.

"Sana hiç harika öpüştüğünü söyleyen oldu mu?" diye sordu. "Sanırım seni öpmek için neredeyse bir dilim çikolatalı pasta verecek durumdayım."

"Neredeyse mi?" Saçından bir tutamı ağzına doğru fırlattım. Onu bin yıl daha öpebilir, mutlu bir âşık olarak huzur içinde yaşayabilirdim.

Dudağındaki saçı üfledi, ciddi kalmaya çalışsa da gülümsemesi henüz küçülmemişti. Bunun için yaşıyordum. Onunla bunu hissetmek istiyordum. Hızlı hareket etmiyorduk. Gürültülü değildik.

Fakat aramızdaki hava vahşi, lanet bir kükremeyle gürlüyordu.

Karnındaki şişlikle yapabildiği kadar orta konsolun üzerinden eğildi. "Hiçbir zaman bu takası yapmak zorunda değilim. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Sen bana hem pastayı hem de öpücüğü vermek için elinden gelen her şeyi yapabilecek türde bir adamsın."

Şu ana kadar yaptığım her şeye nasıl destek olduğunu düşündüm. Serbest solo tırmanışı, ölüme meydan okuyan hayati bir tehlikeden başka bir şey değildi. Bana hiç bunu yapmamamı söylememişti. Ben de ona asla dur demezdim. Az önce söylediği her kelimenin kendisi için de geçerli olduğunu biliyordum. Birbirimizin mutluluğunu her şeyden çok istiyorduk. Bu tehlikeli, karanlık sikik yerlere gitmek anlamına gelse bile birbirimizi takip ederdik.

O atlardı. Ben de hemen peşinden atlardım.

Çantasını omzuna atıp kapıyı açarken yanaklarında daha fazla renkle bana döndü. "Beni yakalayabilir mi?" Sesinin yağmurun içinde yavaşça kaybolduğunu duyabiliyordum.

Saçlarının ıslanmasına izin verirken ben hızlıca siyah paltomu çıkardım. Sonra kapımı açtım, yağmur başımın üzerine ve omuzlarıma yağıyordu. Sol ayağımı kaldırıma koydum, ardından sağ ayağımı indirdim.

Ağırlığımı iki ayağıma da eşit dağıtıyordum.

Ardından yürüdüm.

Kalçamı ve bacağımı kırdığım zamandan beri neredeyse yedi ay geçmişti. O günden bugüne kendimdeki gelişmeyi hissedebiliyordum, kaslarım güçlenmişti. Daha dayanıklı, daha esnek ve daha hareketliydim. Baskı ve direnç altında çökmeyecek kadar güçlüydüm. Hiçbir şey olmamış gibi emin adımlarla yürüdüm. Kimse bunu fark edemeyecek olsa bile içten içe hâlâ kendimi biraz dengesiz hissediyordum.

Ayak bileğim zonkluyordu, eğer geceleri esnetmezsem bacağım sertleşip ağrıyordu. Eskisi kadar uzağa gidemiyordum ya da uzun süre dayanamıyordum. Dayanıklılık gerektiren sporları seven biri için zihinsel mücadele, en az siktiğimin fiziksel mücadelesi kadar zordu.

Sadece bu engeli aşmam gerekiyordu.

Bunu istemem gerekiyordu. Lo gerçekten haklı olabilirdi. Bir parçam yedi ay önce ölmüştü ancak hâlâ bacaklarım vardı.

Ben de koşacaktım.

Belki bu içimdeki boşluğu doldururdu.

Sağanak yağmurun altında Daisy benden daha hızlı ilerliyordu. Ardından kaldırımın kalanı boyunca geri geri yürümeye başladı. Muzip bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Ona "*hayır*" demeyecektim ancak sikik ıslak betonda bu bile beni hızlandıracak kadar tehlikeliydi. Ona yetiştim.

Montumu başının üzerine doğru tuttum. Bana döndü, ikimiz de çoktan sırılsıklam olmuştuk.

Connor yanıma yaklaştı. "Topallaman neredeyse geçti." Rose ile siyah bir şemsiyeyi paylaşıyorlardı, ikisi de tamamen kuruydu.

Başımla onayladım. "Neredeyse." Kaygan beton merdivenlerden çıkmaya başladığımız anda bir haber spikeri yanımızda belirdi.

"Bu belgesel dizisi fikri kime ait? Kanal mı size bu fikirle geldi, yoksa siz mi onlara gittiniz?" Hepimiz sessiz kalmıştık, bu yüzden başka sorular sormaya başladı. "Diziden ne bekleyebiliriz? Adı ne olacak? Çocuklarınız görünecek mi? Daisy, bebeğinin doğumunu görebilecek miyiz?"

Kimse bir şey söylemedi, mahkeme salonuna girdiğimiz anda kapılar haber ekibinin üzerine kapanmıştı.

Rose saçlarını sıkı bir atkuyruğu yaparken Connor ıslak şemsiyesini silkeledi. "Çoktan görmediyseniz diye söylüyorum, anlaşma bu sabah kamuoyuna duyuruldu."

Gri tişörtümü sıktım. "Evet, gördük."

Kasım ayında *HBO* gibi ücretli özel bir kablolu kanala fikrimizi sunmuştuk, anlaşma da geçen hafta imzalanmıştı. Yani bir basın açıklaması yayınlamaları an meselesiydi.

Anlaşmada istediğimiz her şeyi almıştık.

Belgesel dizisinin neredeyse her yönünde tam kontrole sahiptik. Yapımcılar bizdik ve günün sonunda neyin yayınlanacağını biz söyleyecektik.

Bütün gün insanlar, "*yine berbat bir reality şov yapıyorlar #ünorospuları #callowsürtükler*" gibi *tweet*'ler atıp durmuştu.

Bu sikik bir *reality* şov değildi.

Reality şovlar drama yaratırdı, belgesellerin amacı ise gerçekleri ortaya çıkarmaktı.

İnsanlar ne olursa olsun, buna başka bir şey demeyi ya da

söylediğimiz lanet şeylere inanmayı reddedeceklerdi. Niyetimizi yanlış anlamayı, asıl kastettiğimiz anlamı bir kenara atmayı seçebilirlerdi. Onlar sikimde bile değildi.

Bir başkasını yüceltmeyi umursamayan insanlar sikimde değildi. Tek amaçları başkalarını aşağı çekmek olan insanlar sikimde değildi.

Daisy'nin kazağını ıslatan saçlarını sıktım. Şu anda karnına odaklanmış durumdaydı, alt kısmını tutuyordu. Oturması gerekiyordu. Kolumu omzuna dolayarak onu mahkeme salonuna doğru yönlendirdim.

Connor ve Rose da bize katıldı. Rose'un topukluları mermer zeminde yankılanıyordu.

Rose küçük kız kardeşine baktı. "Vajinana yumruk atılıyormuş gibi mi hissediyorsun?"

"Tanrım, evet," dedi Daisy ağır bir iç çekişle.

"Daha da kötüleşecek."

Daisy inleyerek yan tarafıma sarıldı. Büyük, masum gözleriyle bana bakıyordu. "Bir daha asla seks yapamayabilirim."

Islak saçlarını okşarken Rose'a doğru başımı salladım. "Onu cesaretlendiriyor olman gerekmiyor mu?"

O lanet olası inatçı ses tonuyla, "Hamileliğin en iyi ikinci kısmı şikâyet etmektir," dedi Rose. "Eziyetin tadını çıkarıp sırt ve baş ağrısı çeken, taşaklarında ve aletinde baskıyı hisseden kişi olmadığın için şükret."

Daisy kocaman gülümsedi, hâlâ bana bakıyordu. "İşkence çekmemden zevk mi alıyorsun?"

"Hayır, azıcık bile almıyorum." Başının üstünü öpüp kapıları iterek açtım.

Hepimiz sessizleşirken enerjimiz anında değişmişti, hava gergindi.

İlk sırada Lily ve Lo oturuyordu. Garrison, Willow ve babam da yanlarındaydı. Yargıç henüz gelmemişti ama hiç tanımadı-

ğım lanet olasıca bir adam mahkeme salonunun en arkasında oturuyordu.

Adam, kot pantolon ve sade bir tişört giymişti. Kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordum. Telefonuna odaklanmış durumdaydı, biz yanından geçerken başını kaldırıp bakmadı.

Kanım sinirle kaynarken mideme bir taş oturduğunu hissettim. Tepkisini görmek, onu lanet olasıca daha iyi anlamak ve daha iyi okuyabilmek için dönüp baktım.

Orada hiçbir şey yoktu.

Birlikte ikinci sıraya geçtik. Willow gözlüklerin camını silerek bize doğru döndü. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

"Bunu asla kaçırmazdık," diye karşılık verdim. Kendimi en kötü ihtimale hazırlamıştım. Gözyaşı ve kalp kırıklığıyla sonuçlanabilecek bir ihtimali bile bekliyordum. İnsanlara değer verdiğinizde böyle olurdu. Başlarına iyi bir şey gelecekse yanlarında olurdunuz, kötü bir şey gelecekse kesinlikle yanlarında olurdunuz. Şu anki durumun neye dönüşeceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama hiçbir yere gitmiyordum.

Gözlüklerini taktıktan sonra gözlerimin içine baktı. Artık eskisi gibi bakışlarını kaçırıp durmuyordu. "Sana bunu verecektim." Titrek ve gergin eliyle bana bir zarf uzattı. "İstersen şimdi, istersen daha sonra açabilirsin. Lo ve babama onlarınkini çoktan verdim."

Son bir yıldır Jonathan'a "baba" diyordu, buna rağmen her söylediğinde Jonathan'm gözleri parlıyordu. Şimdi bile Lo'nun yanında oturmuş, yargıcın boş kürsüsüne bakarken dudakları bir parça kıvrılmıştı.

Büyürken babamı hiç sevgiyi takdir eden biri olarak görmemiştim. Belki de en başta onu sevmesi lanet derecede zor olduğu içindi. Ancak ailemiz bir araya geldikçe -sanırım bunun

olmasının sadece hayalini kurmuştu- artık o kadar da zor gelmiyordu.

Ben hiçbir zaman ona Lo kadar yakın olamayacaktım. Çocuğumu onunla asla yalnız bırakmazdım ama ondan nefret etmiyordum. Artık onu düzenli olarak görmezden gelmiyordum. Olan olmuştu ve ben de bu konuyu kapatmıştım.

"Şimdiden hediyeleri veriyor muyuz?" diye sordu Lily.

Daisy ayaklandı. "Willow'un hediyesini arabada bırakmıştım."

"Hayır, sorun yok," dedi Willow. "Bekleyebilirim. Onlara hediyelerini vermek için doğru zaman denk gelmişti, o yüzden..."

Daisy ona gülümsedi. "Görmeni gerçekten çok istiyorum. Hemen döneceğim ve çok hızlı olacağım." Bana elini uzatarak arabanın anahtarlarını istedi.

Onu yalnız bırakmak istemiyordum, özellikle de dışarıda sikik kameramanlar varken bundan korkuyordum. Ancak Rose ve Lily ayağa kalkmışlardı, belli ki onlar da gidiyorlardı. Bu yüzden Daisy'ye anahtarları verdim.

Ablalarıyla birlikte dışarı çıkmadan önce heyecanla anahtarları şıngırdattı.

Tam onlar çıkarken zarfı yırtıp açtım.

İçinde geçtiğimiz Noel'den bir fotoğraf vardı. Dağdaki göl evinde çekilmişti. Dumanlı Dağlar'ın uzak bir bölgesinde yer alıyordu, hepimizin medyadan kaçmak için gittiği yerdi. Birkaç yıl önce hepimiz birlikte mülkün sahibi olmuştuk.

Uzunca bir süre samimi fotoğrafa baktım, sanki o soğuk kış günü tüm hızıyla üzerime geliyordu.

O sabah Lo, Willow ve ben verandada ateşin etrafında oturmuştuk. Willow'un Lily'yle birlikte yaptığı ev yapımı alkolsüz, tereyağlı birayı içiyorduk.

Hepimiz gülümsüyorduk.

Fotoğrafı ters çevirdim.

Ninova

Arkasına bir şeyler yazmıştı.

Ryke Meadows (Gryffindor), Loren Hale (Slytherin), Willow Hale (Neville Longbottom gibi bir Gryffindor).

Aile olmamızdan önce bile bana değer verdiğiniz için teşekkür ederim.

Benim erkek kardeşim ve kız kardeşim...

Sekiz yıl önce neredeyse kimsem yoktu.

Zaman içinde nasıl bir araya geldiğimizi o anda fark ettim. Önceden ne kadar da yalnızdık. Artık birbirimizi bulamadığımız bir dünyayı hayal bile edemiyordum.

Tek bir detaya odaklandım. *Willow Hale.* "Soyadını mı değiştirdin?" diye sordum. Sesim gerçekten de çatlamıştı.

"Henüz onay aşamasında ama evet." Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Sadece her şeyin yolunda gitmesini umuyorum." Gözleri endişeyle yargıç kürsüsüne kaydı. Hâlâ boştu.

Willow hayatımızın bir parçası olmayı seçmişti ama kanunlar çok karışıktı. Teknik olarak doğumunda yasal babası hâlâ hak sahibiydi. Jonathan onun biyolojik babası olsa bile babalık durumunu belirlemek için izin vermesi gerekiyordu.

On sekiz yaşını geçtiğinden dolayı çok önemli bir detaymış gibi görünmeyebilirdi ama babamız ona yardım etmek, her ihtimale karşı ona sağlık sigortası yaptırmak istiyordu. Willow bunların hiçbirini tek başına karşılayamazdı ve şu anda ***biraz*** maddi yardımı kabul etmeye hazırdı.

Tabii durumun bundan ibaret olmadığım ilk söyleyecek kişi de o olurdu. Bu isteğin o kızın kalbi dışında bir yerden geldiğini düşünmek için sikik bir aptal olmak gerekirdi.

"Seninle konuşmam gerek." Connor kısa süren sessizliği bozarak herkesin dikkatini üzerine çekti. Ancak Willow'a yönelik konuşmuyordu.

Garrison onunla konuşmayı seçtiği için Connor'ın delirdiğini düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Benimle mi?" diye sordu.

Tamamen ifadesiz bir halde, "Sana bakıyorum," dedi Connor.

Lanet konunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bu sikik şeyi uzatmayalım, Cobalt."

"Yeni bir yatırım arıyordum ve sana yatırım yapmak istiyorum," dedi Garrison'a.

Garrison kahkaha attığında Connor sanki ondan bu tepkinin geleceğini biliyormuş gibi beklemeye başladı. Birkaç saniye sonra Garrison'ın yüzü düştü. "Ciddi misin? *Bana* mı yatırım yapmak istiyorsun?" Duraksadı. "Kim olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Garrison Abbey. Teknoloji ve kodlama konusunda yeteneklisin. Tumblr'ı, gifleri, bir şeyleri hacklemeyi, *Final Cut*'ı, klasik video oyunlarını ve yanında oturan kızı seviyorsun."

Garrison siniri bozulmuş gibi deri ceketini çıkardı. "Ben güvenilmez biriyim. İki tane liseden atıldım. Üniversiteye gitmek gibi bir planım yok..."

"Sadece özgüven eksikliğin var, o yüzden şimdi sana biraz vereceğim. Yetenekli, kendi kendini motive eden azimli birisin. Eğer bunu kendinde göremiyorsan, gözlerini aç ve neler yapabileceğine bir bak. Senden tek istediğim, herhangi bir şey yaratman. Ben de onu destekleyeceğim."

Garrison sersemlemiş bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

"Az önce saydığım her şeye değer veriyorum ve senin de sana inanan birine ihtiyacın var. İster harika bir şey yarat, istersen hiçbir şey yaratma, Garrison. Bu senin seçimin."

"Kabul et, dostum. Tanrı konuştu," dedi Lo.

Connor sırıttı.

İnledim. "Hadi ama. Adam sadece bir doksan beş boyunda, güzel saçları olan sikik bir insan."

* Video oluşturma ve düzenleme uygulaması. (ç.n.)

"En azından bir şeyi netleştirdik," dedi Connor. "Ryke saçlarıma bayılıyor."

Kızların geri gelip onu benden ayırmasına hazırdım. "Bence sikik bir mahkeme salonunda yumruklanmak istiyorsun."

Connor'ın sırıtışı genişledi ama koyu mavi gözlerini tekrar Garrison'a dikti. Karşısındaki adam derin düşüncelere dalmış, kaşları çatılmıştı. Birkaç kere Willow'a baktı.

"Kabul et," dedi Willow. "*Her şeyi* yapabilirsin, Garrison."

"Philadelphia'da kalmam mı gerekecek?" diye sordu Garrison.

"Evet," dedi Connor. "Daha önce hiçbir girişimde bulunmadın ve yaratıcı biri olsan da sana iş dünyasını öğretmeme ihtiyacın var."

Çenemi kaşıdım, gerçekten şaşırmıştım. Bunun gerçekte *ne* anlama geldiğinin farkındaydım. Connor, kendisine fayda sağlamadığı sürece başka bir insana nadiren bu tür bir zaman ayırırdı. Garrsion'da parlak bir gelecek görüyor olmalıydı. Connor hıyarın teki olsa bile dâhi bir hıyardı ve bazen daha iyi bir yolu başkalarından önce fark ediyordu.

Önümüzdeki sırada Garrison, Willow'a daha çok yaklaştı.

Willow Ağustos ayında Philadelphia'dan ayrılmakla kalmayacaktı, ülkeyi de terk ediyordu. Londra'da üniversiteye gidecekti ve ilk sömestr masraflarını kendisi karşılayacaktı. Philly'ye taşınmanın şimdiye kadar verdiği en iyi karar olduğunu, sadece üniversite için kendi sınırlarını bir kez daha zorlamak istediğini söylemişti. Lo ve ben mutluyduk çünkü gideceği yeri onun adına babamız seçmemişti ve bunu sorun haline getirmemişti.

Fakat Garrison, Connor'ın teklifini kabul ederse önümüzdeki dört yıl boyunca birlikte olamayacaklardı.

"Kabul et," diye tekrarladı Willow. Fikri değişmemişti. Sanki nefesini tutuyormuş gibi boynunu uzattı. "Sadece senin için en iyisini istiyorum."

"Benim için en iyisi seninle birlikte olmak." Burun delikleri genişledi, duygularını dizginliyordu. "Seninleyken lanet olasıca daha iyi bir insan oluyorum." Yüzünü birkaç kez ovalamasını izlerken onunla ilgili bütün şüphelerim yok oldu. Birbirlerine duygusal olarak ne kadar değer verdiklerini görebiliyordum. Kim bilir bunca zaman ne kadar çok şey yaşamışlardı.

"Korkma," diye fısıldadı Willow. "Kendi başına her şeyi yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum." Buğulanan gözlüklerini çıkardı.

Garrison'ın kızarmış gözleri onunkilerle buluştu, kahverengi saçları kirpiklerine düşmüştü. Kız kardeşimin elini kavrayıp parmaklarını birleştirdi. "Seni seviyorum," dedi ona.

Willow'un gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Nerede olursak olalım, sen her zaman benim kızım olacaksın."

Dört yıl çok uzun bir süreydi ama belki de başarabilirlerdi.

Hepimiz ilk aşk durumuyla empati kurabilirdik.

Connor bile yapabilirdi.

Arkamızdaki çift kapılar açıldı, ses tavanda yankılanmıştı. Ardından yargıcın odasının kapısı ardına kadar açıldı. Lily, Rose ve Daisy tam zamanında dönmüşlerdi.

Omzumun üzerinden baktım. En arka sıradaki adam ayağa kalkmıştı.

Yargıç kürsüsüne yaklaşıyordu.

BÖLÜM 61

DAISY CALLOWAY

Ryke'ın yanına oturup Willow'un hediyesinin bulunduğu zarfı çantama tıkıştırdım. Yargıç çoktan Willow ve Jonathan'dan öne çıkmalarını istemişti.

Willow kolunu göğsünde tutuyordu, ürkek ve gergindi. Onu neşelendirmek için yanımda gerçek ponpon getirmiş olmayı diledim. Bunun hayaliyle gülümsedim. Öyle bir şey yapsaydım onu utandıracağını sanmıyordum. Sadece yargıcın delici bakışlarını onun üzerinden çekmeyi başarırdım ve eminim şu anda bu hoşuna giderdi.

Ne yazık ki, yanımda ponpon yoktu.

Bu yüzden yalnızca Willow'un, Jonathan Hale ve Robert Moore arasında dururken hissettiği gerilimin tırmanmasını izlemekle yetindim. Willow, Jonathan'a iki adım daha yaklaştı. Burada ruhen bir kazananın olduğu belliydi ama kimse Robert'ın ne düşündüğünü bilmiyordu.

Willow ondan hiç bahsetmediğinden, elimizde sadece belli gerçekler vardı.

Willow eski evinden Philadelphia'ya kaçtığında Robert Moore onu hiç aramamıştı. Buraya gelirken araba yolculuğumuzun başında, "Sikik bir baba olarak nasıl kızının peşinden gitmezsin? Kız siktiğimin eyaletini terk etti," demişti Ryke öfkeyle.

Ryke bu kadar umursamaz insanları anlamıyordu.

"Onu o büyüttü. Jonathan değil," diye karşılık vermişti Lo.

Hepimiz gergindik. Tahta sırada da rahat edemiyordum. Ryke kıpırdanıp durduğumu fark edince bacaklarını açarak beni aralarına çekti. Böylece göğsüne yaslanabiliyordum.

Neredeyse sesli bir şekilde iç çekecektim. *Tatlı mı tatlı bir sırt rahatlaması.*

Kadın yargıç, Robert'ı işaret etti. "Bay Hale'in imkânları daha ağır bastığından, sizi bizzat burada görmek istedim. Rıza göstermeniz için zorlanmadığınızdan, tehdit edilmediğinizden ya da maddi bir baskı yapılmadığından emin olmam gerekiyor."

Mahkeme yazmanının parmakları hızla hareket ederek yargıcın sözlerini kaydediyordu.

Robert omuz silkti, Willow'un varlığına neredeyse hiç tepki vermiyordu. "İşler bu noktaya geldi demek. Hiç şaşırmadım."

"Willow üzerindeki babalık haklarınızdan feragat ettiğiniz için üzülüyor musunuz, Bay Moore?" diye sordu yargıç. Bu işin iç yüzünü gerçekten öğrenmek istiyordu.

Ben de istiyordum.

Robert tekrar omuz silkti. "Sanırım başından beri onun benim çocuğum olmadığım biliyordum. Sadece görünüşüyle ilgili bir durum değil ama *benim* ailemde kimsenin gözlük takmaya ihtiyacı yok."

"Şerefsiz pislik," diye mırıldandı Ryke.

Lo dişlerini gıcırdattığı için söylediği kelimeleri zar zor yakaladım. *Al sana bir yıldızlı not, orospu çocuğu.*

Kalbim adeta yere çakılmıştı.

Robert kollarını göğsünde kavuşturdu. "O hiç benim çocuğum gibi davranmadı." *Dur.* "Zamanın yarısında resmen dilsiz gibiydi. Sinemaya gitmek dışında evden hiç çıkmazdı." *Dur.* "Bir kızdan çok erkek gibi giyiniyor." *Kes şunu.* "Hiç arkadaşı yok."

Hepimiz aynı anda ayağa kalkarak Willow, Jonathan ve Ro-

bert'ın dönüp bize bakmasına neden olduk. Willow sessizce ağlıyordu.

Gözleri benimkilerle birleştiğinde dudaklarımı oynatarak, "*Tek dostumsun*," dedim. Ellerimle ona kalp yapıp gülümsedim. O da gülümseme karşılık vererek ıslak yanaklarını sildi.

O benim tek gerçek dostumdu.

Onu çok seviyordum. Hepimiz seviyorduk.

Lo öfkeden deliye dönmüştü, dilini ısırıyordu. "Birazdan ona küfredeceğim," gibi bir şeyler mırıldandı.

"Güzel," diye mırıldanarak karşılık verdi Ryke.

"Sayın Yargıç, bir şey söyleyebilir miyim?" Jonathan yargıca doğru elini kaldırdı, sert yüzü keskin çizgilerle kırışmıştı.

"Evet."

Jonathan o anda Robert'a kötücül bir bakış attı. Havanın kor ve alevlerle çatırdadığına yemin edebilirdim. "Kızımı bir daha asla aşağılama, seni mikroskobik pislik..."

"Pekâlâ, Bay Hale..."

"Seninle birlikte olduğu on yedi yıl boyunca onunla hiç konuştun mu?" diye sordu Jonathan. "İlgisini çeken şeylerden bahsettiğiniz zaman nasıl büyüleyici olduğunu biliyor musun? Belki de kıçının üzerinde oturmak yerine..."

"Bay Hale..."

"Onunla birlikte lanet olası bir *film* izlemeliydin, seni pislik." Sanki kavgadan yeni çıkmış gibi takım elbisesini düzeltti.

Eh, işler çabuk kızışmıştı. Lo'nun gülümsemesi bir kulağından diğerine uzanıyordu. Robert'a küfretmesine gerek kalmamıştı.

Tokmağını sertçe vurarak, "Bay Hale," diye patladı yargıç.

"Tamam, bitirdim," dedi Jonathan. O an Robert'ı gerçekten inceleyebildim.

Beş adım gerilemişti, yüzü domates gibi kızarmıştı.

Willow'un bir insandan bu kadar uzak olmasını hiç istememiştim.

"Devam edelim. Robert Moore, Willow'un babası olarak yasal haklarınızı Jonathan Hale'e devretmek istiyor musunuz?"

"Evet," dedi adam tereddüt etmeden.

"O halde mahkeme Jonathan Hale'i, Willow'un yasal ve biyolojik babası olarak tanıyor. Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Tebrikler, Willow." Yargıç mahkeme salonunu terk etmeden önce hararetli gözleri Robert'a kaydı.

Ellerimi ağzımın kenarlarına götürüp kuş sesi çıkardım. "Ka-Kav!"

Willow arkasını döndüğünde ağlamaklı bir kahkaha attı ve hepimiz alkışlamaya başladık. Herkes Robert hakkında bir şeyler mırıldanırken ben sıranın dışına çıktım. Aceleyle gidişini izlemek istiyordum.

Jonathan'dan korktuğuna dair bahse girerdim.

İlk sırada duran Willow'a yaklaştım. "Bu senin için. Kesinlikle buna tüm... bunlardan daha önce sahip olmadığın için kendimi tekmeliyorum. Öyle olsa harika olurdu." Her şey geçmişte kalmış gibi yargıç kürsüsüne doğru elimi salladım.

Zarfı dikkatlice açtı, önce gümüş bir serçeparmağı yüzüğünü çıkardı. Ortasında kare bir sembol vardı. Uzun zaman önce bana verdiğinin aynısıydı.

Gözyaşları yeniden yanaklarından aşağı akmaya başladığı anda benimkilerin üzerindeki baraj da yıkıldı. Yüzüğü serçeparmağma takarken ikimiz de gülümsedik.

"Hepimiz bazen korunmaya ihtiyaç duyarız," dedim ona. Bir zamanlar bana söylediği şeyin başka bir versiyonunu söylüyordum. "Ayrıca burada seni seven çok fazla insan var."

Gözlüklerini çıkarmak zorunda kaldı. "Bunun... benim için anlamı o kadar büyük ki. Teşekkür ederim." Gözlüklerini tekrar taktı.

"Dahası da var," dedim büyüyen gülümsememle.

Titreyen elleriyle zarfı inceledi ve bir sonraki parçayı çıkardı.

Bir kulübenin yanındaki küçük bir söğüt ağacının resmiydi. Kapının üzerindeki tabelada *Yeşil Söğüt** yazıyordu.

Bunun ne olduğunu biliyordu, bu yüzden gözleri yaşardı ama ben yine de anlamını sesli açıkladım. "Artık resmi olarak Calloway Kampı'nda bir kız kulüben var. Seni unuttuğumu düşünmemiştin, değil mi?" Tabelaları hep birlikte boyamıştık ve ablalarım, mevsimde olan çiçeklerden bazılarını ilgili kabin adınm hemen yanına dikmeye yardım etmişlerdi. Pembe Zambak**. Mor Zambak. Sarı Gül***. Beyaz Gül. Kırmızı Gelincik****. Turuncu Papatya*****.

Bir de Yeşil Söğüt.

El sıkışmamızı yapmak için elimi uzattım ama o aniden kollarını omzuma doladı, bir tüy gibi hafifti.

O geri çekilemeden sarılışına karşılık verdim.

Arkadaşlıklar sonsuza dek sürmeyebilirdi ama belki de aileniz gibi gördüğünüz arkadaşların uzun süreli güçleri vardı. Yanınızda kalmak kaderlerinde yazılıydı.

---

* *Willow*, Türkçede söğüt anlamına gelmektedir. Daisy böyle bir kelime oyunu yaparak arkadaşını onurlandırmaktadır. (ç.n.)

** *Lily*, Türkçede zambak anlamına gelmektedir. (ç.n.)

*** *Rose*, Türkçede gül anlamına gelmektedir. (ç.n.)

**** *Poppy*, Türkçede gelincik anlamına gelmektedir. (ç.n.)

***** *Daisy*, Türkçede papatya anlamına gelmektedir. (ç.n.)

BÖLÜM 62

DAISY CALLOWAY

Bir çam iğnesini babamın yüzünden uzaklaştırdım. Takım elbise ve pahalı bir palto giymişti. Gökyüzü dünkü yoğun yağmurdan beri kapalıydı. Calloway Kampı'nın dağlarla çevrili manzarası sisle kaplanmış durumdaydı. Bu donuk, nahoş atmosferin sunmak istediğim büyüyü yaydığından emin değildim.

Sadece ormanın ona güzel yüzünü göstermesine ihtiyacım vardı. *Herkese sesleniyorum, en iyi izlenimlerinizi bırakın.* Dallar botlarımın altında çatırdarken, "Bu yol kızların kulübelerine gidiyor," diye açıkladım.

Babam hiçbir zaman aşırı konuşkan biri olmamıştı ama bir buçuk saattir onu kamp alanında gezdiriyordum ve istatistikleri hesaplamıştım.

İki yarım gülümseme sunmuştu.

On kez başını sallamıştı.

Üç kez kaşlarını çatmıştı.

Bir kez de "hımm" sesi çıkarmıştı.

Tüm bunların toplamı şuna denk geliyordu: *Hayatına ne yaptın sen, benim küçük kapkek kızım!*

İşin içinde tatlılar varsa hayal kırıklığı yarı yarıya daha iyi bir hal alabilirdi. En azından kendi kendime böyle söylüyordum.

Ben batan gemiyi idare ederken Ryke geri planda duruyordu. Kendinden emin, sert bir duruşu vardı. Ellerini deri ceketinin ceplerine sokmuştu, sert kahverengi gözleri soğuk kış manzarasında geziniyordu. Onun sert ve kararlı duruşu bana, babamın memnuniyetsizliğinin başarımı ya da başarısızlığımı belirlemeyeceğini hatırlatıyordu. Tabii ki her şeyi görmesine rağmen beni desteklememeye devam ederse kötü olurdu ama tüm bunlar benim içindi. Ben de bu projeyle ilgili her şeyi seviyordum.

Bakışlarım Ryke'ınkilerle buluştuğunda dudaklarını oynattı. "*Rahatla, Calloway.*"

Beyaz, örgülü kazak elbisemi sıktığımı fark ettim. Ellerimi gevşettiğimde elbise yeniden kalçalarıma düştü. Gri taytım da tenimi düşük sıcaklıktan koruyordu.

Bebek sol tarafımı tekmelediğinde olduğum yerde durdum. "Vay canına," dedim gülümseyerek. Canım yanıyor olsa da bebeğim her hareket ettiğinde, "*Sen de benim gibi kıpır kıpırsın, değil mi?*" diye düşünmeden edemiyordum.

Ona şimdiden âşık olmuştum.

"Dais?" diye sorguladı Ryke. Beni kontrol etmek için babamın yanından geçmek üzereydi.

O hareket edemeden cevap verdim "Her şey yolunda. Biz iyiyiz." Tekrar dikleşirken babamın bakışlarının ebeveynlere özgü endişeyle beni incelediğini hissedebiliyordum. "Devam ve ileriye." İleriyi işaret ettim, yürüyüşümüze devam ediyorduk.

Babam çamura bastı.

Pekâlâ, burada en iyi izlenimi bırakmaya çalıştığımızı sanıyordum, orman? "Çok uzak değil," dedim o birkaç adım arkamdan yürürken. Güvence için Ryke'a baktım.

Bana "*yerdeki sikik pisliği de sen temizleyemezsin, tatlım*" dercesine omuz silkti.

Bunu biliyordum ama bir ebeveynin gözünde başarısız olmak acı vericiydi. Umursamadığıma inanarak kendimi kandırsam bile bir yanım her zaman babamın bir parça da olsa onayını isteyecekti.

"Kamp için bin dönümlük bir arazi aldım ama başlangıçta sadece yarısını kullanacağım," diye açıkladım ona. "Güvenlik denetimlerinden geçen hafta geçtik."

Bu bilgi moralini biraz olsun düzeltebilirdi.

Böylece... artık on bir baş sallamamız vardı.

"Tüm programımız vahşi doğa deneyimi sağlamak ve arkadaşlıklar kurmak üzerine kurulu." Bazılarını çoktan gördüğü birkaç aktiviteyi sıraladım. "Kano, kayak, basketbol, tenis, futbol, binicilik, kaya tırmanışı, ip parkurları, okçuluk, sanat ve el sanatları ve su sporları... Her şey kampçıların kişisel ilgi alanlarına göre şekillenecek. Yine de etkinlik planlarını biraz değiştiriyorum."

Kimseyi konfor alanlarının dışına fazla itmek istemiyordum, bu yüzden hep Willow gibi insanları da düşünüyordum. Annesinin parası olsaydı muhtemelen onu bir kampa göndereceğini ve kampın cehennem gibi geçeceğini söylerdi.

Kampa zorla gönderilen çocuklarla da ilgilenmek istiyordum. Bu şekilde kötü bir deneyim geçirmeyeceklerdi.

Kampla ilgili daha fazla istatistikten bahsetmek için dudaklarımı araladım ama kendimi durdurdum. Bir şeyler geveleyip duruyordum, değil mi?

Kelimelerimi yuttum. Hemen hemen bir dakika sonra nihayet dağınık, kütükten kulübelerin olduğu açıklığa ulaşmıştık. Yeşil Söğüt'ün yanında durdum. Yakınlarına dikilmiş küçük, yavru bir söğüt ağacı vardı.

Babam ve Ryke kulübenin önünde yavaşladığında ön kapıyı işaret ettim. "İçerisi erkeklerin külübeleriyle neredeyse aynı. İstersen içeri girebiliriz?"

Bir tane daha başını iki yana sallama geldi.

Tüh.

Elimden geldiğince bir şeyleri kurtarmak için daha fazla gevezelik etmeye başladım. "Bu yaz tamamen doluyuz." Bunun onun için bir anlamı olmalıydı. Bu kâr demekti. Kazanç demekti.

Evet, bu projeye yıllarımı vermiştim. Evet, kalbimi, enerjimi ve ruhumu ortaya koymuştum. Eğer tüm bunları göremiyorsa, belki en azından diğer tarafı görürdü.

Her bir kulübeye son kez bakmasını izledim. Ardından bakışları bana döndü. Ah... işte buradaydı.

Bir tane gerçek gülümseme...

"Gerçekten olağanüstü, Daisy."

Neredeyse şaşkınlıkla geriye savrulacaktım ama gülümsemeye başladım. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Babam bir adım daha yaklaştı. "Açık konuşacağım. Bunu bitireceğini düşünmemiştim. Hem annen hem de ben tüm paranı bu araziye yatırdığını ve birkaç ay sonra bu fikirden vazgeçeceğini düşündük."

"Tahmin etmiştim."

Yanakları soğuktan pembeleşmişti, nazik gözleri bana gülümseyerek bakıyordu. "Burada başardıklarınla ve vizyonuna sadık kalmanla gurur duyuyorum. Başta biraz... karamsar olsam bile." Seçimlerime karşı ne kadar olumsuz davrandığının fazlasıyla farkındaymış gibi bir ifade takınmıştı.

"En sevdiğin kısım neydi?" Ortaya çıkmaya çalışan bir esnemeyi bastırdım. Dün gece bir saat uyumuştum. Babam uzaklara dalarak tüm kampı düşünürken Ryke yanıma yanaşıp elini belimde gezdirdi.

Tepemde dikiliyordu. "Eve gittiğimizde benimle sikik bir şekerleme yapar mısın?"

Kesik bir nefes aldım. "Siki..."

Büyük eliyle ağzımı kapattı. Avucuna doğru gülümsedim, bakışlarını okuyabiliyordum. *Lanet olası babanın önünde olmaz.*

Ryke Meadows'la flört etmek en sevdiğim hobilerden biriydi.

Onun da öyle olmalıydı çünkü dudakları kıvrılmaya başlamıştı.

Babamın bakışları tekrar bana döndü. "Hımm," diye düşündü. Ryke elini ağzımdan çekti. "Çok fazla şey var ama özellikle dış taraftaki oditoryum çok güzeldi."

Mimar şu anda burada olmasa da, "Teşekkürler, Keith," dedim yüksek sesle. "Teşekkürler ağaçlar ve evini benimle paylaşmaya gönüllü olan tüm canlılar."

Ryke elini başıma koydu. "Gökyüzünü ve siktiğimin kayalarını unuttun."

"Onlara sonra teşekkür ederim," dedim daha büyük bir esnemeyle.

Eğilip yanağımı öptü. "Lanet olasıca uyumalısın," diye fısıldadı kulağıma.

Deniyordum. İçimde büyüyen biri varken çok kolay olmuyordu. Yine de tek yaptığım başımı onaylarcasına sallamak oldu. Ryke elimden geleni yaptığımı biliyordu.

Babam saatini kontrol etti. "Geri dönmem gerekiyor. Saat dörtte bir toplantım var. Yolu gösterecek misin, Daisy?"

"Elbette, devam ve..." Birisinin boşluğu doldurmasını bekledim. "Burası *ileriye* diye bağırıp yumruğunuzu havaya kaldırdığınız kısım." Hareketi gösterdim.

Bu nadir bir andı. babam yumruğunu gökyüzüne doğru kaldırıp bağırdı. "İleriye!"

Kalbim anında havalandı. Benim için bunu denemiş olması bile... "Mükemmeldi, baba." Beşlik çakmak için elimi kaldırdığımda bütün günkü halinden iki kat daha fazla gülümsedi. Beşlik çaktıktan sonra Ryke'a döndüm, bana bakışları nefesimi kesti.

Parmaklarım yanaklarıma dokunurken, "Ne oldu?" diye sordum.

Dikkatini çeken şey yara izim değildi. Gözlerim, dudaklarım, saçlarım da değildi. Karmakarışık bir yoğunluktaki sert bakışları doğrudan içime işliyordu.

"Bebeğimizin seni sevmemesi lanet olasıca imkânsız."

İçimden akan mutluluğu hissedip hissetmediğini merak ettim. Acaba sevgisinin beni ne kadar güçlendirdiğini görebiliyor muydu? Beni yenilmez ve inanılmaz hissettiriyordu. Daisy Petunia Meadows, evet ve hayır diyebilen o kızdı. Kanatlarını çırparak uçabilen o kız...

Babam eldivenli elini yumruk yaparak içine doğru öksürdü.

Kendimi Ryke'tan ayırıp önüme baktım. Onun sevgisi beni asla bırakmıyor, hiçbir zaman azalmıyor ya da geri çekilmiyordu.

Ruhumun derinliklerinde atarak beni daha yükseğe taşıyordu.

Aniden gök gürledi. Şimşek havayı yarmıştı. Hepimiz yukarı baktık, koyu gri bir fırtına bulutu gitgide büyüyordu.

Ryke hızımızı belirlemek için yanıma geldi. "Siktir, acele etsek iyi olacak." Yürüyüşlerde nereye olursa olsun, sürekli durakşayıp gereksiz dolambaçlı yollardan giderdim. Diğerlerine kampı gösterdiğimde Connor bana aşırı hevesli bir köpek yavrusu demişti.

Daha doğrusu Ryke'a, "Aşırı hevesli köpek yavrunun ne yaptığının farkında mısın?" diye sormuştu.

"Evet. Onu kendi haline bırak," demişti Ryke.

O günü düşünmek dudağımın kenarının yukarı doğru kıvrılmasına neden olsa da bu uzun sürmedi. Kör bir ağrı beni bir anda sardı. Derin bir nefes alarak kramplarını ve acıyı hissetmemek için beynimin ayrı bir bölümünde rafa kaldırmayı denedim. Kistler yüzünden hissettiğim acıyla kıyaslandığında bu o kadar da kötü değildi.

Babam on adım gerimizden geliyordu. Biz sadece yolu takip ediyorduk ama o sürekli, "Devam edin, devam edin," deyip duruyordu.

Ryke bir adım önümdeydi. "Şimdiden lanet olasıca geride mi kalıyorsun, Calloway?"

"Burayı seviyorum." Bakışlarımı utanmazca koyu renk pantolonunun içinde harika bir şekilde duran kıçında gezdirdim. Kemer halkalarına taktığı karabinaları özlüyordum. Yürürken hep birbirlerine çarparlardı.

Onları yaklaşık yedi aydır görmemiştim.

Ryke ne düşündüğümü anlamış gibi bir bakış atarak vücudumu inceledi. Söylediğimin onu tahrik edip etmediğini merak ettim. Geçen hafta olanlar bir anda gözümün önüne geldiğinde boynum neredeyse ısınıyordu.

Ryke önümde dizlerinin üzerine çökmüş, dudaklarını yavaşça ve şefkatle yuvarlak karnıma bastırmıştı. O ana kadar vücudumdaki değişikliklere karşı duyduğu çekimin derinliğini tam olarak fark edememiştim. Onun bebeğini taşımama, doğurgan ve hormonel olmama karşı duyduğu arzuyu o an açıkça görmüştüm.

Belki bunu tekrar yaşamam mümkün olmayacaktı. Yine de tüm bu hisleri bir kez bile olsa yaşama şansına sahip olduğum için gerçekten minnettardım.

Tekrar şimşek çaktı ve yağmur üzerimize doğru damlamaya başladı.

Ryke hızını artırarak elime uzandı. Elini kavrasam da onu birkaç kez yavaşlatmıştım. Karnımın alt kısmına daha şiddetli kramplar girmeye başlamıştı, boğazımda düğümlenen boğuk sesi bastırdım. Belki de bu her zamanki ağrılarımdan değildi. Bugün doğum yapma umutlarımı ve hayallerimi bir araya getiremiyordum. Büyük olasılıkla yanlış alarmdı.

Daha fazla hayal kırıklığı hissetmek istemediğim için sessiz kaldım.

Ryke beni incelemeye devam ediyordu. "Ağrın mı var?" diye sordu artan endişesiyle.

"Biraz..." Tekrar kramp girdiğinde irkildim. *Ah.*

Ryke aniden durduğunda göğsüne çarptım. Beni koruyucu bir şekilde tuttu.

Babam bizden bir metre uzaktaydı. "Sana söylemeyi unuttum, Daisy. Jonathan ve ben düğün hediyenizi neredeyse hazırladık. Belli kısıtlamalardan kaynaklı olarak bunu size daha erken vermem mümkün değildi. Her şey çok kaotik..."

Bir anda bacaklarımın arasından gelen su taytımın ağını ıslattı. Kazak elbisemi kaldırdım. *Doğumum başladı.* "Ryke..." Bunun ne anlama geldiğini gerçekten kavradığımda donup kaldım. Onca umut, onca heyecan sel gibi içimden taştı. *Bir bebeğim olacak.*

"Sizi otoparkta karşılaması için bir ambulans çağıracağım," dedi babam biraz gergin bir sesle. "Beni beklemeyin."

Sonraki sancıyla birlikte iki büklüm oldum, kasılmam bu kez daha güçlüydü. Normalden yüksek bir ses tonuyla, "Ah," diye inledim. Bu Ryke'ı yeterince korkutmuş olmalıydı çünkü beni anında kollarına aldı. Beni sarıp sarmaladı. Adımları uzun ve aceleciydi, hiçbir şey için yavaşlamıyordu.

İnatçı Ryke Meadows'un demirden bir iradesi vardı. Ona ne yapacağım asla söyleyemezdiniz.

Önce başımı kaldırıp kocama, ardından sağ bacağına baktım. Güçlü duruyordu. Topallamasa bile sormadan edemedim. "İyi misin?" Bir sonraki sancı beni yakaladı. *Off.*

"Bana bu sikik soruyu sorma. Doğum yapan sensin."

"Şimdiden inanılmaz." Şaşkın gülümsemem yanaklarımı acıtıyordu. *Gerçekten öyleydi.* Yağmur yüzümüzü öperken ellerimi yukarı kaldırdım. "Bunu hatırlıyor musun?"

Kalp atışlarının benimkiyle yarıştığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım. Gök gürültüsü

yerin altında kükrüyor, çıplak ağaçlar sert ve soğuk rüzgârda gıcırdıyordu. Gözlerimi açtım, gökyüzü tamamen karanlıktı.

Bizi bu dünyaya, doğaya, birbirimize bağlayan ipler belirginleşti. Hepimiz yaşıyor ve nefes alıyorduk. Hepimiz korkunç derecede güçlü varlıklardık.

Ryke'ın saçları ıslanmıştı, yağmur damlaları ağır tabakalar halinde üzerimize düşüyordu. Gök gürültülerinin arasından, "Ormanla ilgili sikik bir teorin yok muydu senin?" diye sordu.

Gülümsemem genişledi. *Teorimi hatırladı.* "Büyülü şeyler ormanda olur." Ellerimi tekrar havaya kaldırarak avazım çıktığı kadar mutlu bir çığlık attım.

Ryke'm gülümsemesi bir fırtınayı tersine çevirip sıcak hava dalgası yaratabilirdi.

Hep böyle kalmasını dilesem bile gülümsemem soldu ve onunki de beni takip etti. Bir sonraki sancı beni bir yük treni gibi ezmişti. Göğsüne doğru neredeyse bir top gibi kıvrıldım, adımları acıma karşılık verircesine hızlandı.

Sancıların zamanını zihnimde tuttum ve birbirlerine çok yakın olduklarını fark ettim. "Ryke..."

Sesimdeki korkuyu duymuş olmalıydı, beni sırılsıklam çam iğnelerinin üzerine oturtup botlarımı çıkardı.

"Bebeği sen doğurtamazsm. Risk çok yüksek ve..." Bir sonraki sancı dalgasına karşı dişlerimi gıcırdattım. *Aman Tanrım.*

Taytımı yırttı, hareketleri daha da hızlanmıştı. Sonra dizlerimi ayırdı ve bacaklarımın arasını kontrol etti. Çok geçmeden kazak elbisemi hızla kalçalarıma kadar indirmişti. "Buraya gel, tatlım." Beni tekrar kollarının arasma alıp kalktı, hızlıca ilerlemeye devam etti.

"Ne..." *Bu neydi şimdi?*

"Sikik bir kafa görmedim."

Tamam, vaktimiz vardı. "İyiyiz," dedim ona. Başım dönüyordu, hafiflemiş hissediyordum. "Yürüyebilirim." Ne kadar

ağırlığı kaldırabileceğinden emin değildim. "Beni tam burada indirebilirsin."

"Siktiğimin cesedimi çiğnemen gerekiyor."

Bir sonraki sancıyı geçiştirdim. "Bazıları beni taşımaktan zevk aldığını düşünebilir." Bu beni kucağına aldığı ilk olay değildi. Beni kaç defa kucaklayıp koruyucu kalkanımmış gibi tuttuğunu sayamazdım.

Şimşeklerin arasında sonraki kelimelerini zorlukla duydum. "Lanet olasıca kollarımın arasında olmanı her zaman sevmişimdir."

***

Acı dolu, içimi parçalayan bir çığlık attım. *Aman Tanrım.* Ambulans yolda sarsılarak ilerliyor, yağmur aracı yavaşlatıyordu. Ben ortadaki sedyedeydim. Ryke yakınımda oturmuş, elimi sıkıca tutuyordu.

"Lanet olsun, ne kadar kaldı?" diye sordu Ryke. Üç acil yardım görevlisi ellerinden geleni yapıyorlardı ama iş uzadıkça ve bebeği çıkarmam gitgide yaklaştıkça endişelerimiz artıyordu.

Ambulansı iki şeritli, rüzgârlı yolda sürerken, "Kırk dakika ile bir saat arası olabilir," dedi görevli kız. On dokuz yaşında bir acil yardım görevlisi titreyen elleriyle hayati değerlerimi ölçüyordu. İşteki üçüncü günüydü ve Daisy Calloway olup olmadığımı sorduğu anda yüzündeki tüm renk uçmuştu.

"Artık Daisy Meadows'um," diye cevap vermiştim.

Şoka girmiş gibiydi ya da bir ünlü gördüğü için donakalmıştı. Neredeyse kusma noktasına gelmişti. Yumruğuna öğürdüğünde daha yaşlı görünen adam onun yeni olduğunu açıklamıştı.

Bu noktadan sonra Ryke'ın tüm tavrı değişmişti, yeni acil yardım görevlisinin yaptığı en ufak hareketi bile keskin gözler-

le izliyordu. Alfa erkeği enerjisinin tüm aracı doldurmasının dışında, benim fark etmediğim şeyleri fark etmek için burada olmasından memnundum.

Ellili yaşlarının sonlarında olan yaşlı adam telefonunu aldı. Bacaklarımı aralamış, kontrol etmeye devam ediyordu ancak telefonla ne yapacağını anlamamıştım.

"Sorun ne?" diye sordu Ryke adama.

Dişlerimi sertçe sıktım. Kaslarım gerildikçe alnımdan ter damlıyordu. Hafifçe ağlamaya başladığımda Ryke elimi kavradı. *Ah.* Bebek kesinlikle çıkmak istiyordu. Bunu ne kadar istediğini hissedebiliyordum.

"Daha önce sadece bir kez doğum yaptırdım," dedi görevli. "Bir doktor arayacağım."

"Siktiğimin hastanesine kadar yetişemeyecek miyiz?" diye sordu Ryke. Yüz hatları gökyüzü kadar karanlıktı.

"Sanmıyorum." *Doğum şimdiden o kadar ilerlemiş miydi?* Adam hoparlörü açmıştı ama doktorun sesini duyamıyordum. Başım sürekli gelen sancılardan dolayı zonkluyor, nefes almama bile izin vermiyordu.

Bebek için korkuyordum. "Ölü... doğum olma ihtimali var mı?" diye sordum Ryke'a. *Ölü doğum.* Bu kelime boğazımı sıkan demir bir mengene misali beni esir almıştı.

Ölü doğması başımıza gelecek en kötü şey olurdu.

Ryke ıslak saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırdı, sırılsıklam kazak elbisem karnıma yapışmıştı. Yara izlerimiz, birbirine karışmış sırılsıklam saçlarımızla vahşi doğada mahsur kalmış gibi görünüyorduk. Bu gerçeğe odaklanmaya çalıştım. Kaderin yolumuza çıkaracağı her şeyi hafifletmeye çalışıyordum.

Eğildi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Hepimiz lanet olasıca hayattayız. Üçümüz de."

Ağlamamak için kendimle savaşıyordum çünkü benim gör-

düğüm son farklıydı. "Korkuyorum," diye fısıldadım. Dokuz ayın yalnızca bir oyun olduğunu görmekten korkuyordum. Öylece ortada kalmaktan korkuyordum. Yarın sabah ikimizin de yüzüstü yatarak başımızı yastıklara gömüp çığlık atma ihtimalinden korkuyordum.

Hem de çok korkuyordum.

Yanaklarımı okşadı, elleri sert ve güçlüydü. "Saatte iki yüz kırk kilometre."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, "Fren yapmak yok," diye fısıldadım.

"Asla sikik fren yapmak yok." Elimi avucunun içine alıp parmak eklemlerimi öptü.

Aramızda geçen bu anı içime çektim ve bunun gerçekten ne anlama geldiğinin tadını çıkardım.

Ryke'la yaşadığımız anı bir şişenin içine koyup en değerli yerde sakladım ve bir sonraki adım için endişelenmeyi durdurdum. Şu an için yaşıyordum.

Bir de o anı kovalıyordum. Koşuyor ve uluyordum. Her bir saniyenin, her bir ayrıntının ardından kollarımı tekrar havaya kaldırabilirdim. *Bu benim,* diyebilirdim. *Bu harika, kocaman dünyada ben de varım.*

Yaşlı acil yardım görevlisi elini bükük dizime koydu. "Bir şeye yaslanmanız gerekiyor."

Ryke hemen yardım etti. Arkamdaki sedyeye oturdu, ben de sırtımı onun göğsüne yasladım. Acil yardım görevlisi bana ıkınmaya başlamam gerektiğini söylediğinde her şey tek bir eyleme dönüştü.

Tek bir hedefe...

Kim olursan ol, iyi olacaksın. Seninle yüz yüze tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Ikınmaya başladım. Dişlerimi gıcırdatıyordum, başımı ortadan ikiye bölen bir ağrıya rağmen devam ettim. Ne ilaç ne

de fiziksel olarak burada olan bir doktor vardı. *Sakın durma.* Bebeğin dışarı çıkması gerektiği bilinciyle elimden geldiğince çabalıyordum.

Yağmur ambulansın tavanını dövercesine yağarken *pıt pıt* sesleri acı dolu çığlıklarıma eşlik ediyordu. Kollarım titredi. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu. Bu bastırılmış selin önüne geçecek gücüm yoktu. Tekrar denediğimde tenim ısındı.

Bir kez daha denedim.

Ryke kıyafetinin kollarıyla gözyaşlarımı sildi. Kulağıma cesaretlendirici sözler fısıldasa bile ne zamanı ne de kelimeleri algılayabiliyordum. Hissettiğim yorgunluk ve rahatsızlığın içinde sersemlemiş bir haldeydim. Sadece devam ediyordum.

Durmak kesintisiz acıyı daha da kötüleştiriyordu. Sonraki ıkınmada fazla yüksek sesle attığım çığlık yüzünden boğazım yandı, kaslarım içten dışa kavruluyordu. Ciğerlerim patlıyormuş gibi hissettim. Önümdeki şekilleri zar zor ayırt edebiliyordum, renkler zihnimde patlayıp birbirine karışıyordu.

Ardından gelen çığlık, hafifleyen çığlığımla birleşti. Tüm acılar bir anda yok olmaya başladı. Bir bebeğin küçücük ağlayışını dinledim.

Bebeğin küçük kollarını sanki "*işte buradayım, bana bakın*" dercesine sallayarak ağladığını gördüm. Dudaklarımdaki ellerim titrerken hıçkırıklara boğulmuştum. Acil yardım görevlisi bebeği göğsüme koymadan önce biraz temizledi.

"İşte kızınız."

Elimi onun yumuşacık sırtına koydum. *Ne kadar değerlisin.* Ryke'a döndüğümde bakışlarını kızımızla benim aramda gezdirdiğini gördüm. Ağlıyordu.

"Bunu biz yaptık," diye fısıldadım.

Yaşadıklarımızın etkisiyle benimle birlikte ağlarken yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Başımın üstünü öptü. "Hiçbir sikik şeyi senden ve ondan daha çok sevmemişim."

Kelimeleri içimi ışıkla doldurdu. Bebeğimizin minicik parmaklarına dokundum. "Merhaba," dedim kısık sesle. Serçeparmağımı kavrar kavramaz çığlıkları azalmaya başlamıştı.

Derin, düzenli nefesler alarak sakinleşti. Sanki kim olduğumuzu çoktan anlamıştı. Ryke onun yumuşak yanağını okşadığında dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sana sahip olmamız için çok fazla sevgi gerekti," dedi ona. Hissettiği yoğun duyguların içinde boğuluyordu, parmaklarını kızarmış gözlerine bastırmak zorunda kaldı. Bakışları benimkilerle tekrar buluştuğunda gözleri muazzam, dünyayı yerinden oynatacak bir mutlulukla dolup taşıyordu.

Ben de böyle hissediyordum.

Her yanımız bununla sarılmıştı.

Konuşamayacak kadar mutluydum. Geçtiğimiz her ayı, her günü, her saati aklımdan geçirdim. Kaybettiklerimizi ve kazandıklarımızı düşündüm. Bu dünyaya kimi getirdiğimizi çok iyi biliyordum. Hiç şüphe yoktu.

Bir gün hızlı ve vahşice koşacak bir kızdı.

Memnuniyetle bir şeyler mırıldandı.

"Merhaba Sullivan Minnie Meadows." Sol kolunu "*işte o benim*" dercesine esnetti.

Gözlerimi bir kez daha Ryke'a çevirdim, yanaklarından süzülen gözyaşlarını tutamayarak onaylarcasına başını salladı. Benim onun derinliklerine baktığım gibi, o da aynı şekilde bana bakıyordu.

Başım dönse de dünya solarken ona tutundum. Altın saplar arasında koştuğumuzu gördüm, kollarım rüzgârda savruluyordu. Sonra havaya uzandım. Ufuktaki turuncu ışıklar bedenimi ısıttığında çılgınca, mutlulukla bir çığlık attım.

Hiçbir şey ruhlarımızın şarkı söylemesini engelleyemezdi. Hiçbir şey ruhlarımızın çığlık atmasını engelleyemezdi.

Kim ne derse desin, ne düşünürse düşünsün çok uzun bir hayat yaşamıştım. Âşık olmuştum. Özgür olmuştum.

Nereye gidersem gideyim, birilerinin beni bulabileceğini düşünmek istiyordum. *Sadece yukarı bakın.*

Orada olacaktım. Tam orada...

Güneş her parladığında belki beni düşünürsünüz.

BÖLÜM 63

RYKE MEADOWS

Daisy iki saattir ameliyattaydı.

Kimseyle bu sikik durum hakkında konuşacak durumda değildim. Çok kalabalıktı. En sonunda ablalarından, erkek kardeşimden ve diğer herkesten biraz yalnız kalmam için bana zaman vermelerini istemiştim. Hemşireler beni bebek için ve "Daisy'nin dönme ihtimaline karşı" bir hastane odasına yerleştirmişlerdi.

İkisinden de ayrı kalmak istemiyordum ama ameliyata girmem mümkün değildi. Beni bir bekleme odasına yönlendirmeye çalıştıklarında da Sullivan'dan ayrılmayı reddetmiştim. Doktorların onu kontrol etmesini, temizlemesini izlemiştim. Bana sağlıklı olduğunu söylemişlerdi.

Yıkandıktan sonra onu geri almama izin vermişlerdi.

Özel odaya döndüğümde sandalyeyi pencereye doğru çektim. Bir saattir burada oturuyordum. Yağmur bir an bile dinmemişti. Sullivan kollarımda uyuyordu, battaniyesine iyice sarılmıştı. Birkaç kez kıpırdandı, dudaklarını araladı ama ardından tekrar sakinleşti.

En sonunda konuştuğumda sesim boğuk ve kısıktı. "Seni asla sevebileceğimden daha az sevmeyeceğim... Ne olursa ol-

sun, o bunu istemezdi." Boğazım düğümlendi. "Sadece..." Sikik kelimeleri sesli söyleyemiyordum. *Sadece sen ve ben kalsak bile.*

Bu lanet ihtimali düşünmek bile felç ediciydi. Yine de bunun gerçek bir olasılık olduğunu biliyordum. Çok fazla kan kaybetmişti. Gözlerinin kapandığı andan itibaren olan her şeyi zihnimde bastırmıştım. Bunu asla hatırlamayacaktım. Bu sikik şeyin içimi kemirmesine, geri gelmesine izin vermeyecektim. *Gitmişti.*

Sadece ne kadar mutlu göründüğünü hatırlayacaktım. Eskiden ne kadar mutlu olduğumuzu düşünecektim. *Şu anda ne kadar mutlu olduğumuzu.*

Ağlayamazdım çünkü ağlamaya başlarsam asla duramazdım. Çocuğumuzun yürüyemeyen, yemek yiyemeyen, nefes bile alamayan bir babaya ihtiyacı yoktu. Daisy burada olamazsa, Sullivan'ı benden başka kimsenin büyütmesine izin vermeyecektim.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Omzumun üzerinden baktığımda gelebilecek onca insan arasından Price'ın geldiğini gördüm. Varlığının farkında olduğumla ilgili en ufak bir harekette bulunmadım. Yalnızca arkamı dönüp kızımın uyumasını izledim.

Odada biraz ilerlediğini, ardından durduğunu duydum.

"Ryke, bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi Price. "Her durumda senin ve çocuğunun yanında olacağım..."

Kaskatı kesildim, içinden çıkmakta zorlandığım sikik bir sisin içindeydim.

"Ayrıca Daisy ve sen yaşımdan dolayı endişelendiğiniz için babasına beni işe alırken niyetinin ne olduğunu sordum." Duraksadı. "Beni neden seçtiğini biliyorum."

Dinlemeye devam etsem de cevap veremiyordum.

"Uzun süre boyunca burada olacak birini istiyormuş. İkinizin bir noktada aile kuracağım biliyordu ve o zamana kadar güvenebileceğiniz birinin yanınızda olmasını istedi. On yıl sonra

emekli olmayacağım. Sizi bırakmayacağım. Sen ve Sullivan'ın bana ihtiyacı olduğu sürece burada olacağım. Sadece sana bunu söylemek istedim."

Greg Calloway, ileri görüşlüydü. Aslında lanet olasıca en başından beri bize inanmıştı. Ortada hiçbir şey yokken paranoyaklaştığım için gülebilirdim. Ancak gülemedim. Hiçbir şey yapamıyor ve söyleyemiyordum.

Hareket edemiyordum.

Sonra kapının kapandığını duydum. Gitmişti.

Küçük kızımın yanağını okşadım. "Sana Sullivan adını verdi..."

Adam Sully buna bayılırdı, bu yüzden beni bu kadar etkilemişti. Elimi ağzıma götürdüm. Acaba bu isim o anda birden mi aklına gelmişti, yoksa bir süredir bunu düşünüyor muydu?

Bunu sorma şansım olacak mıydı emin değildim.

Kapı tekrar gıcırdayarak açıldı. Daha ağır adımlar yaklaşıyordu ama bu sefer dönüp herhangi birinin yüzünü görecek kadar enerjim yoktu.

"Ne hissettiğini anlayabiliyormuşum gibi davranmayacağım." Bu keskin çakıl taşları gibi gelen sert sesi nerede olsa tanırdım. *Babam.* "Fazlasıyla farklıyız ama ne olursa olsun sana olan sevgim hiç değişmedi, oğlum. Her zaman senin için bir baba olmak istedim."

Bunu yapamazdım. Sikik geçmişi tekrarlayıp yüzüm mosmor olana kadar ona bağıramazdım. Ona beni terk ettiğini, beni dışladığını, doğduğum andan itibaren beni yerim ve ismim konusunda bile kimsesiz bıraktığını söyleyemezdim. Bunu yapamazdım.

Sandalyeme yaklaştığında ona bakmak için arkama dönmedim.

"Özür dilerim, Ryke," dedi en sonunda.

Burun deliklerim genişlerken sikik duygularımı dizginlemeye çalıştım. Benden ilk defa özür diliyordu.

"Bu kadar zaman içinde en çok seni incittim. Yaptığım her şey için özür dilerim. Yaptıklarımın ve itibarımın cezasını çekmeyi hak etmiyordun. Seni hayal kırıklığına uğrattım ve bunun için *özür dilerim*."

Çenem kilitlendi ama yanağımdan aşağı ıslak bir şey akıyordu. Devamı gelemeden o damlayı sildim.

Lanet olası derecede inatçıydı. Kendi yolunda gitmeye kararlıydı. Yanlış bir şey yaptığını kabul edeceğini hiç düşünmemiştim. Tarihi öyle bir yönlendiriyordu ki, birini kurtarıyormuş gibi görünebilirdi ama sonunda siktiğimin bedelini ödeyen hep ben oluyordum.

Hiç umursamamıştı. Hiçbir zaman beni gerçekten anlamamıştı.

Şu anda bunları duymak... Bunu... Şu anda bunu doğru bir şekilde kavrayamıyordum. Şu anda özürlerle ilgili bir şey yapamazdım. Bunu ona şimdi söyleyemesem bile her şey geçmişte kalmıştı. Geride bırakabilirdim.

Tekrar affedebilirdim.

İçimi dökecek gücüm kalmadığı için başımı eğdiğimde ayak sesleri geri çekildi. Kapı tıkırdayarak kapandı. Şişmiş gözlerimi sıkıca kapattım, üzerimde bir baskı hissediyordum.

Yaptığım hiçbir şey baskıyı azaltmıyordu, bu yüzden gözlerimi araladım. Kızım göğsüme yakın duruyordu. Uyandığında alnını öptüm. Başparmağım yumuşak yanağım okşuyordu.

Lanet olası derecede küçük ve kırılgandı. Yüz hatlarını inceledim. Onlarda Daisy'yi bulmaya çalışıyordum. Belki narin burnunu, büyük ve meraklı gözlerini...

Boğazım yeniden bir yumruyla düğümlenmişti.

Biraz daha kıpırdadı ve kapı tekrar açıldığı sırada zayıf bir çığlık attı. "Ryke."

Daha dik oturdum, bakışlarım beyaz önlüklü hemşireye kaymıştı. Kapıyı yavaşça kapatarak Sullivan için sessizce hareket

etti. Yaklaştığında elinde bir şişe olduğunu fark ettim. İçgüdüsel olarak başımı iki yana salladım. Daisy bebeğimizi emzirmeyi dört gözle bekliyordu ve hâlâ benim tek düşünebildiğim bunu ondan almak istemediğimdi.

Benim lanet olasıca sorunum neydi?

"Onu beslemek ister misin, yoksa ben mi besleyeyim?" diye sordu hemşire. "Artık beslenmesi gerekiyor."

"Ben yapabilirim," diyebildim zorlukla. Bana şişeyi uzattığında kızımı kendime biraz daha yaklaştırdım. Biberonu dudaklarına götürdüğümde emmeye başladı, büyük gözleri memnuniyetle dolmuştu. "Yeni bir haber var mı?"

"Hayır." Gözleri yere kaydı. "Ama herhangi bir şey duyarsam sana haber vereceğime söz veriyorum."

Boş ve soğuk hissediyordum. Dikkatimi Sullivan'a çevirdim.

"Onu kontrol etmek için geri döneceğim. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa şuradaki zile basabilirsin." Boş hastane yatağını işaret etti.

Hemen hemen otuz dakika sonra şişe bir kenara bırakılmış ve Sullivan tekrar uykuya dalmışken kapı bir kez daha açıldı.

Ayak seslerini duydum. Ardından başka bir sandalyenin yere sürtünen ayaklarının sesi geldi. Ahşap sandalye benimkinin hemen yanma çekilmişti. Gelen kişi oturduğunda dönüp kardeşime baktım.

Omuzları düşük bir şekilde yağmuru izliyordu. Gözlerini bana çevirene kadar ona bakmaya devam ettim. "Ne? Yalnız olduğunu falan mı düşünmüştün?"

Kesik nefesler aldım, hissettiklerimin ağırlığı beni öldürüyordu. Bunu daha fazla bastıramazdım. Kendimi kaybettiğimde Lo kolunu omzuma doladı.

Hıçkırarak ağladım çünkü onsuz sikik bir hayat yaşamaktan

çok korkuyordum. Dünyanın yine karanlık olduğu, yapayalnız olduğum bir yere sürüklenmek istemiyordum. Kızımız için nasıl ışık olacağımı bilmiyordum, tek bildiğim denemek zorunda olduğumdu.

Vazgeçemeyeceğimi biliyordum.

Daisy'nin âşık olduğu adam olmak zorunda olduğumu biliyordum.

BÖLÜM 64

RYKE MEADOWS

4:17.

Bir haftalık kızım banyoda bezini değiştirdiğim sırada ağlıyordu. "Bu sikik şeyi bir dakikadan daha kısa sürede yapabilirim, tatlım." Gri tulumunun alt tarafını açtım, pamuklu sarı şapkası başını sıcak tutuyordu.

Büyük gözleri yüz hatlarımda gezindi.

Ona kaşlarımı kaldırdığımda sessizleşti ve merakla gözlerime baktı.

Lanet olsun, onu çok seviyordum. "Eğer bana böyle bakıyorsan sadece bu koca sikik dünyayı görene kadar bekle, Sulli."

Ruhuma işleyen küçük bir ses çıkardı. Kirli bezini çöp kutusuna attım. Yeni bir bez alıp işi hallettikten sonra tulumunu tekrar bağladım ve onu kollarımın arasına aldım. Çıkarken banyonun ışıklarını kapattım.

Karanlık yatak odasına geri döndüğümde başım tepede asılı duran yeşil kâğıt fenere çarptı. "Siktir," diye sessizce küfrettim ve boştaki elimi lambanın üzerine koyarak yerinde durmasını sağladım.

"Ne kadar değerli küçük bir kapkek."

Başımı yatağa doğru çevirdim. Sarı saçları çılgınca yanaklarına dökülen Daisy yorganın altına girmiş, dirseğinin üzerinde

hafifçe doğrulmuştu. Sanki sikik bir serap görüyormuşum gibi ona baktım. Sanki kafamı çevirirsem sonsuza dek yok olacaktı.

Geniş gülümsemesi yara izinin gerilmesine neden olmuştu. "Koca adam ona kek dediğimi duydu," diye alay etti. "Senden bir ısırık alabilir miyim?" Canlı yeşil gözleri parlarken kesik bir nefes aldı. "Tüm bu heyecanı düşünsene."

Sakın beni yalnız bırakma.

Yatağa doğru ilerleyip yüzüne yuvarlak bir yastık fırlattım. Yatağa, yanına tırmanırken kahkaha attı. Kızımızı kucağına yerleştirdim.

Daisy başını omzuma yasladı, parmakları Sulli'nin sarı çoraplarla kaplı minik ayağını okşuyordu. "Bundan daha değerli bir şey olmadığına yemin edebilirim," diye fısıldadı. "O fıstık ezmeli kapkek gibi."

"Sikik kek benim sanıyordum," diye dalga geçtim.

Bana baktı. "Yoksa duymadın mı? Bir kapkek, başka bir kapkek yapar." Ardından öne doğru eğilip, "Baban bu dünyadaki en yakışıklı kapkek değil mi, Sulli?" diye fısıldadı. Burnunu Sullivan'ın burnuna sürttüğünde lanet kalbimin eridiğini hissettim.

Sullivan bir şeyler mırıldanınca Daisy arkasına yaslandı. "Onu hiçbir şey yapmadan saatlerce izleyebilirim."

"Evet ama uyumaya ihtiyacın var, Dais." Bu yüzden gecenin bir yarısı bebeğimizin altını değiştirirken ve onu beslerken sessiz olmaya çalışmıştım. Daisy'nin uyuyabilmesi için Sulli'yi çocuk odasında tutmayı teklif etmiştim ama Daisy bebeğimizin bizden beş adım uzaktaki bir beşikte olması fikrinden bile nefret ediyordu.

Daisy'nin dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrıldı, kafası karışmıştı. "Uykusuz geceleri paylaşacağımız konusunda anlaştık sanıyordum."

"Bu şeyden önceydi..." Dudaklarımı ovuşturdum, hâlâ bir hafta önceki sikik olayları tam olarak hatırlayamıyordum.

Daisy tam bir histerektomi geçirmişti. Rahmi, tüpleri, kalan yumurtalığı ve o sikik kisti alınmıştı. Kalan yumurtalarını dondurmuşlardı ancak büyük bir ameliyat geçirmişti. Aklımın alamayacağı kadar çok kan kaybetmesinden bahsetmiyordum.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Biraz halsiz."

Ona "*bak, gördün mü?*" diyen bir bakış attım.

"Kan kaybından sonra böyle olacağını söylemişlerdi." Bu duruma yardımcı olması için demir takviyesi alması gerekiyordu. "O acil yardım çalışanına *Ducati*'mi vermeye karar verdim." İyice dikleşerek bakışlarını benim ve kızımızın arasında gezdirdi. "Çok büyük bir karar gibi göründüğünü biliyorum. Ama hayatımı kurtardığı için ona teşekkür etmek ve benim için anlamı büyük olan bir şey vermek istedim. Dün annesini aradım, bunun hoşuna gideceğini söyledi."

Birkaç kez başımı sallayarak on dokuz yaşındaki çaylak acil yardım görevlisinin Daisy'nin kurtulmasında ne kadar etkili olduğunu düşündüm. Paris isyanından dolayı Daisy'nin kan grubunu biliyordum ve hastaneye giderken kan nakline ihtiyaç duymuştu. Genç acil yardım görevlisi de kendi kan grubunu biliyordu.

Uyumlulardı.

"Eğer uyumayacaksan, bir dakikalığına ona bakar mısın?" Yataktan kalktım, sağ bacağım zonkluyordu. Gece yarısında hep böyle oluyordu.

Bana gülen gözlerle baktı. "Ne kadar acımasız bir iş. Bu işi hep bana ver."

Ona ortaparmak gösterdim.

"Bu sevginin bir işareti," dedi Daisy bebeğimize.

Dudaklarım kıvrılırken başımı iki yana salladım. Daisy'nin pencerenin altında duran ahşap sandığının önünde çömeldim. Beni dikkatlice izlediğini hissedebiliyordum. Buraya ne koyduğunun farkındaydım ve o belki de bunca zamandır hiçbir fikrim olmadığını düşünüyordu.

Fakat biliyordum.

Burası olduğum kişiyi sakladığı yerdi. Tekrar kendimi bulmayı denersem diye...

Sandığın kapağını açıp yataktaki Daisy'ye bir bakış attım. Korkmuyordu. Yaşanan onca şeyden sonra bile ifadesinde sadece heyecan, ışık ve merak vardı. Bir lambayı yakmamış olsak da tüm odamızı aydınlatıyordu.

Yaşamasının bir mucize olduğunu söylemişlerdi.

Her gün ona bakmaya devam ediyordum. Ona sarılmaya devam ediyor, söyleyeceği tüm kelimeleri dinliyordum. Hayatımın tek bir saniyesini bile asla hafife almayacaktım.

Geçirdiğim kazadan sonra ağustos ayını kaçırmıştım. Eylül ayını daha da fazla kaçırmıştım. O ayları sersemlemiş bir şekilde yaşamış, sadece uyumuştum. Sonu gelmeyen bir siste kaybolmuştum. Geçtiğimiz hafta olanlardan sonra olağan tepki yavaşlamak ve daha güvenli bir yol seçmek olurdu ancak ölümün kaçınılmaz olduğunu öğrenmiştim. Onu kaybedebilirdim. Kızımı kaybedebilirdim.

Şimdi hayatta bir şansım daha vardı ve *tek hayatımın* bir dakikasını daha boşa harcamayı reddediyordum. Olduğumu bildiğim kişiden daha azını olmayı reddediyordum.

Uyanmıştım.

Eskiden gördüğüm şeyleri yeniden görüyordum.

Sandığa odaklanıp içine uzandım. İpi, karabinaları ve tüm siktiğimin ekipmanımı çıkardım. Altlarında da yığınla dergi

duruyordu. *Rock and Ice* aboneliğimi bile devam ettirmişti. Eski bir sayıyı alarak ayağa kalktım.

Ön kapağında Venezuela'daki bir uçuruma tırmanıyordum.

Daisy'ye tekrar baktığımda yüzünde geniş bir gülümsemeyle ağladığını gördüm.

"Bunları güvende tuttuğun için teşekkür ederim," dedim ona. Yeniden başlamak fiziksel olarak kolay olmayacaktı ama zaten doğru şeyler genellikle zor olurdu.

BÖLÜM 65

DAISY CALLOWAY

Mutfak lavabosunun yanına geçerken, "Şu yüze bakar mısın?" diye sordum. Sullivan ağzı açık sersem gülümsemesi ve ışıl ışıl parlayan gözleriyle minik ellerini kullanarak karnındaki yeşil el havlusunu tutmaya çalışıyordu.

Ryke'ın başında ters bir şekilde taktığı beyzbol şapkası vardı, kardeşiyle çıktığı koşudan yeni dönmüştü. Üstsüzdü, sadece bir eşofman altı giyiyordu. Yine de kamerayı benden önce kapıp Sullivan'm bu dünyada en çok sevdiği şeyi kaydetmeye başladı.

Banyo zamanını.

"Bu iki aylık Sullivan Minnie Meadows'un yüzü," diye anlattım. "Yarı denizkızı, yarı korsan." Sulli'ye dönerek koluna ılık su sıçrattım. "*Aye**, kızım."

Bacaklarını ve ellerini oynatarak daha fazla su istedi. Onu her gün yıkadığımız ve cildini kurutmak istemediğimiz için sadece poposunu yıkarken sabun kullanıyorduk. Nisan ayındaydık, hava biraz daha sıcaktı ama losyon soğuk aylarda onun en iyi dostu olmuştu.

Ryke yanıma sokulduğunda Sullivan sevinçle cıyakladı. Bence annesi ve babası olduğumuzun farkındaydı. "Peki sen

* Korsanların evet derken kullandığı kelimedir. (ç.n.)

hangisisin?" diye sordu Ryke. "Denizkızı mı, yoksa lanet bir korsan mı?"

"Korsan," dedim hiç tereddüt etmeden. Sulli'nin yüzünü yıkarken ona iyice yaklaştım. "Bu da babanı denizadamı yapıyor." Uzun süre ciddi kalamıyordum. Bunu tarihe not düşmek için kaydettiğimizi de düşündüğümde gülmeye başladım.

"Lanet olasıca komik olduğunu mu sanıyorsun, Calloway?" Şu anda kesinlikle gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Diğer tüm korsanlar hikâyelerime güldü. Belki deniz insanlarının mizah anlayışı yoktur." Kızımızın boynunu ılık suyla temizledim. "Not al, Sulli. Korsanlar daha eğlencelidir."

Ryke lavabonun hortumunu kavrayıp bir an bile duraksamadan yüzüme doğrulttu.

Gülümsemeye başladım, yüzüm ıslanmıştı ve sular damlıyordu. Hortumu çalmak için hamle yaptığımda bana tekrar su püskürttü. Bir ağız dolusu suyu yakalamak için dilimi dışarı çıkardım.

Hortumu kapattı. "Ne diyordun, Calloway?"

"Korsanlar daha eğle..."

Yüzüme tekrar su fışkırttı.

Kahkahalarımı durduramıyordum, yüzüm kaygan ve ıslaktı. "Korsanlar..."

Asla teslim olmadı. Üzerinde "*lütfen çörek kalbimi kırma*" yazan tişörtüme su püskürterek karşılık verdi. Bu defa hortumu çalmak için resmen üzerine atladım. Başının üzerine doğru kaldırsa da hortumun kablosu kısa kaldı, onu kendime çekmem için bana bolca zaman tanıdı.

Başlığı Ryke'a çevirip acımadan üzerine su tutmaya başladım.

Su fışkırarak yüzünü ıslatırken kendini korumaya bile çalışmadı.

"Ha ha," diye dalga geçtim. "Korsanlar hırsızlıkta her zaman kazanır..."

Beni o kadar ani ve öyle güçlü bir şekilde öptü ki, geriye doğru savruldum. Düşmeden önce beni yakaladığında dudaklarına karşı kocaman gülümsedim.

Birinin ikimizin de pantolonunu çekiştirmesi iki nokta iki saniye kadar sürdü. Dudaklarımız birbirinden ayrılırken gözlerimiz küçük Maximoff Hale'e çevrildi. Hâlâ Lily ve Lo ile birlikte yaşıyorduk, Willow yazın taşınacaktı. Dolasıyla yeni bebeğimizle bile birileriyle karşılaşıp durmak bu evde oldukça yaygındı.

"Ry amça..." Kelimeleri aceleyle bir araya getiriyordu. "Baba koca kaya dedi!" Kollarını heyecanla kaldırdı. Bunu kafamda, *"Ryke Amca, babam büyük bir kayaya tırmanacağını söylüyor!"* şeklinde tercüme ettim.

"Lo'ya söyledin mi?" diye sordum Ryke'a. Hortumu lavaboya bırakıp Sulli'nin kulaklarının arkasını yıkadı. Ryke kızımız doğduğundan beri fiziksel antrenman programını artırmıştı. Bazı günler sadece onun odada hareket etmesini izliyordum, adımları canlılık ve amaçla doluydu.

Kendini fazla zorlaması konusunda endişelenmiyordum. Ryke sınırlarını biliyordu. Ayrıca Peru'da olanları konuşmak için de terapiye gidiyordu, böylece olası geçmiş anılarla başa çıkabiliyordu. İlk defa profesyonel yardım alıyordu. Daha önce hiç bu kadar uyanık, çevresindeki dünyaya karşı bu kadar bilinçli olmamıştı.

Dün düşüşünden önce söz verdiği gibi Çöl Kalkanı dağına tırmanma konusunda konuşmak için babamı aramıştı. Buna karşılık önce ağlamaya, sonra da durmaksızın gülümsemeye başlamıştım.

Adımları rahattı, gözleri biraz daha parlaktı. Şu anki halini görmek herkeste ağlama isteği uyandırabilirdi.

Ryke beyzbol şapkasını çıkararak ters bir şekilde başıma yerleştirdi. "Koşu dönüşünde Lo'ya lanet Çöl Kalkanı'na tırmanmanın mümkün olup olmadığına bakacağımı söyledim."

İfadesini dikkatle incelesem de Lo hakkındaki tepkisini anlayamamıştım. Kardeşi bu durumdan mutlu muydu, yoksa korkmuş muydu anlaşılmıyordu. Ryke hâlâ kayıtta olan kamerayı bize çevirerek mutfak tezgâhına koymuştu, bu yüzden konuyu daha fazla kurcalamadım.

Ryke yeğenini kollarının arasına aldı. "Sen hiç sikik bir kayalık gördün mü, küçük adam?"

Moffy, Ryke az önce öcülerden ve hayaletlerden bahsetmiş gibi hızla başını iki yana salladı.

"Mayısın sonunda gerçekten büyük, lanet bir tanesini göreceksin. Bu boyda." Ryke bir doksan üçlük vücudunu işaret ettiğinde Moffy'nin ağzı sanki Everest Dağı'nı görmüş gibi açık kalmıştı.

"Yo-ok artık," dedi Moffy.

"Siktir, var artık."

Bu sırada Lo ve Lily mutfağa girdiler ama ben mayısta takılı kalmıştım. Sadece bu kadar yakın olmasına şaşırmıştım. Son zamanlarda spor salonunda tırmanmakta zorlanıyordu. Fiziksel olarak yapamadığı için değildi. Her alıştırma yaptığında onun fotoğrafını ve videosunu çekmeye çalışan insanlar yüzündendi.

Kazadan sonra *Ünlü Takipçisi*, Ryke'ın tekrar yürüyüp yürüyemeyeceğini öğrenmek amacıyla rasgele doktorlarla görüşmüştü. "Koşması bile çok zor olacak, tırmanması ise *imkânsız*," diye cevap vermişti çoğu.

Tabii ki insanlar merak ediyordu. Ayrıca son zamanlarda ölümle burun buruna gelmem, bebeğimizin doğumu ve televizyonda hayatımıza dair *bir şeyler* yayınlamak için yaptığımız anlaşma birleşince güncel haberler haline gelmiştik.

İki hafta boyunca *#RaisyHayatta* ve *#RaisyBebeği* etiketi gündem olmuştu. Henüz kimsede Sullivan'ın fotoğrafları yoktu ama bebeğimizle dışarı çıktığımız anda her yerde olacaklardı.

Fiyatı ne olursa olsun, bebeklik fotoğraflarını bir magazin dergisine satmak istemiyorduk.

Böylece medya resmi olarak Raisy Takımı'nı tutmaya başlamış, yeniden televizyona çıkmamız fikrine ısınmışlardı. Oldukça komikti. Bir *reality* şov yapmayı reddettiğimiz için insanlar uzun bir süre bizden nefret etmişti. Şimdi bir belgesel dizisini kabul ettiğimiz anda *tekrar* ekranlara dönmemizden nefret ediyorlardı.

Herkesi memnun etmemiz mümkün değildi, o yüzden günün sonunda önce kendimizi düşünmek zorundaydık.

Bu belgesel dizisinin izleyebileceğimiz en iyi yol olduğunu hissediyordum.

"Maximoff! Maximoff" diye tezahürat yaptı Lo. Ryke ile kapışan oğlunu destekliyordu. Lily bir bar taburesine oturup çikolata kaplı kurabiye paketini açtı.

Moffy yumruklarını havaya savurduğunda Ryke küçük çocuğu yere yatırdı.

"Yuuuh! Pes edemezsin," dedi Lo. "Savaş daha başlamadı bile, ağabeyciğim."

Ryke ona ortaparmak gösterip yanıma geldi. Bebek şampuanı şişesini alarak bebeğimizin inanılmaz kısa saçlarını nazikçe yıkamaya başladı. Saçları koyu bir kahverengiydi, ikimiz de Ryke'ın saç rengini alacağına emindik.

Elleri onun minicik kafasıyla kıyaslandığında kocaman görünüyordu.

Hale ailesi arkamızda yüksek sesle sohbet ederken, "İyi misin?" diye sordu bana. Konuşmalarından sadece ufak tefek şeyler duymuştum ama sanırım üçü de süper ikna gücü hakkında tartışıyorlardı.

Gözlerimiz tekrar kızımıza kaymadan önce birbirimize baktık. "Ne konuda?"

"Hormonların."

Rahim ameliyatımdan sonra hormon tedavisine başlamıştım ve mart ayında önerilen bir kreme alerjim olduğu ortaya çıkmıştı. Neyse ki, son reçete ruh halimi daha dengede tutmayı başarmıştı.

Ameliyatın en iyi yanı ise artık ağrı yoktu. Aşırı uzun ve yoğun regl dönemleri, felç edici kramplar yoktu. Artık seks hayatımı ve günlük yaşamımı mahveden sinir bozucu kistler yoktu.

Bir bakıma ben de zincirlerimden kurtulmuştum.

Elbette doktorlar beni potansiyel olumsuzluklar konusunda uyarmıştı. Cinsel isteksizlik, orgazm olmada zorluk yaşama gibi etkileri olabilirdi. Ancak her kadının vücudunun histerektomiye farklı tepkiler verdiğini ve bunlardan tamamen zıt etkilere sahip vakalar olduğunu da söylediler.

Ameliyattan önceki halimle şimdiki durumumu kıyasladığımda bulunduğum noktadan gidebileceğim tek yönün yukarısı olduğunu düşünüyordum. Neyse ki, bu sabah elimde tam da bunu gösteren kanıtlar vardı.

Bir bardağı ılık suyla doldurdum. "Şimdiye kadar iyi," diye cevapladım. Ardından Sulli'nin alnını elimle kapatarak şampuanını durulamaya koyuldum. "Seni bu sabahki koşundan alıkoymak istemezdim ama şu şeyi yapmca..." Temiz bebeğimizi banyo leğeninden çıkarırken duraksadım.

Lavaboda kalmak istediği için biraz ağladı.

Ryke onu nazikçe beyaz havlunun üzerine yatırdı. "Tatlım, elimden gelse seni o lanet olasıca yerde istediğin kadar tutardım." Onu yeşil kapüşonu olan bir havluya sardı. Başlığını kafasına geçirdiğinde tepesindeki küçük kurbağa kulaklarıyla Sulli hemen sakinleşti.

Ryke onu sıkıca sarılmış halde bir anlığına tezgâhın üzerinde bıraktı. "Bu sabah ne yaptım?" diye sorarken kamerayı kapattı. Acaba söyleyeceğim şeyin kötü olacağını mı düşünüyordu?

İki eliyle dağınık saçlarını geriye doğru taradı.

Evet, kötü olduğunu düşünüyordu.

Kalçamı tezgâha yasladım. "Kollarını başının üzerine doğru esnetirken uzunca inledin." Bu dağınık haliyle ne kadar yakışıklı ve halinden memnun göründüğünü hatırlıyordum. "Sonra uykulu bir şekilde dönüp kolunu etrafıma doladın." Hatta beni kendi vücuduna doğru çekmişti. Yarı uykulu, mahmur Ryke Meadows beni daha yakınında istiyordu.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Sikik" kafası karışmıştı.

Dirseklerimi lavaboya dayadım. "Bu beni ıslattı." Şu anda bunu düşünmek bile vücudumu güçlü, acıtan bir arzuyla titretiyordu. Bunlar ne tatlı hormonlardı.

Ağzı açık kaldı. "Sen ciddi misin?"

Onunla dalga geçtiğimi mi sanıyordu? Flörtöz ifademi bir kenara bırakıp tüm ciddiyetimle konuştum. "Kendime dokundum... yani yüzde yüz ciddiyim."

Şaşkın bir nefes vererek elini ağzına götürdü.

Olay kendi zevki değildi. Ryke için durum hiç böyle olmamıştı. Sadece olabileceğimden *daha az* tahrik olmam düşüncesi benim adıma üzülmesine sebep oluyordu.

"Bazı kadınların daha sonra cinsel dürtülerinin arttığını ve doğru reçetelerle ıslanabildiklerini okumuştum..." diye açıklarken aniden ortamın ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Bar tezgâhının orada bir seyirci kitlesi olduğunu hissediyordum. Ryke da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı çünkü ikimiz de o tarafa döndük.

Lily ve Lo, hatta tezgâhın üzerinde kurabiye yiyen Moffy bile... benim uyarılma hikâyemi dinliyordu.

Lily kesinlikle mutluluktan kendinden geçmiş durumdaydı ama hiçbir şey duymamış gibi davranmaya çalışarak ağzına bir kurabiye tıkıştırdı.

Lo karısını hayranlıkla izliyordu.

Parmaklarındaki çikolatayı yalarken, "Ne ıslandı?" diye sordu Moffy.

Ryke ağzını açsa da Lo daha ağabeyi konuşmaya başlamadan sözünü kesti. "Hepimiz ne söyleyeceğini biliyoruz. Ayrıca sana hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum ama o daha kahrolasıca *üç* yaşında bile değil, ağabey. Seks eğitimi dersi almadan önce ergenliğe girmesi gerekiyor, değil mi?"

"Belki bir dahaki sikik sefer seks hakkında konuşurken bizi dinlemezsiniz."

Lo ona yumuşak denebilecek bir şekilde dik dik baktı. "Bunu duymak isteyen son kişi benim, emin ol."

Sulli'yi kollarımın arasına aldığımda başını göğsüme yasladı. Gitmeden önce onlara yaklaşan bir etkinliği hatırlatmam gerekiyordu. "Unutmayın," dedim Lo ve Lily'ye. "Kameramanlar mayıs sonunda kurulum için buraya gelecekler."

O gün, belgesel dizisinin çekimlerinin ilk günü olacaktı. Sanırım hepimiz röportajlarla başlamaya karar vermiştik ancak henüz kimse liderliği üstlenerek kobay olmayı teklif etmemişti.

"Kıyamet günü," diye dalga geçti Lo.

Yüzüm düştü.

"Sadece şaka yapıyorum," dedi bana. "Tanrı aşkına, sanki bebeğini arabayla ezmişim gibi bakma."

"Hepiniz bunu yapmak istiyorsunuz, değil mi?" Gözlerimi ikisinin arasmda gezdirdim. Bunca zamandır belgeseli, sırf beni yatıştırmak için kabul edip etmediklerini düşünerek endişeleniyordum.

Lily daha dik oturdu. "Bu konuyla ilgili ortaya atılan fikirler arasmda duyduğum en iyi fikir buydu. Hatta *reality* şovdan çok daha iyi bir fikir ama bunu söylediğimi Rose'a söyleme." Burnunu kırıştırdı. "Ayrıca Lo'ya kulak asma. Pislik yapıyor."

Lo kırılmış gibi yaptı. "Lily Martha Hale. Sadakatin nerede?"

Lily bana bakıp gülümsediğinde ona karşılık verdim.

Sonsuza dek Calloway kardeşler.

BÖLÜM 66

RYKE MEADOWS

Utah kanyonunda ağır kamera ekipmanlarıyla ilerleyen gazetecileri izlerken, "Daha fazlası da mı var? Tanrı aşkına," dedi Lo. Sadece Greg Calloway'in kamera ekibi, bugünün görüntülerini reklam amacıyla kullanma iznine sahipti.

Çöl Kalkanı üssünden yaklaşık otuz metre ileride teçhizatımı düzeltirken medyanın varlığının az çok farkındaydım. Bazıları çoktan bizi kaydetmeye başlamıştı. Kırmızı kayalar masmavi gökyüzüne doğru uzanıyor, kanyondan aşağı baktığımda ciğerlerim parlak bir hisle doluyordu.

Sarı kır çiçekleri açmıştı. Daisy'nin en sevdiği çiçekler bir nehir gibi kıvrılarak vadiye yayılıyordu.

Lily'nin yanında, bir örtünün üzerinde oturan Lo ile bir anlığına göz göze geldim. Moffy ve Janie yanlarındaki hasır sepette yiyecek arıyordu. Rose, Connor, ikiz oğulları, Daisy ve kızımız, hepsi tırmanışımı izlemek için buradaydı.

Bunun benim için ne anlama geldiğini henüz sikik kelimelere dökememiştim. Ancak ayağa kalktığımda doğru sözleri bulacağımı biliyordum.

Kardeşim konuşmaya başladı. "Eğer seni rahatsız edecekler-se..."

"Onlar hakkında endişelenme, Lo. Beni durdurmayacaklar."

Bir sonraki sessizlikte, herkesin dalgın bakışlarının gazetecilerin olduğu tarafa odaklandığını fark ettim. Az önce söylediklerine rağmen Lo rahat görünüyordu. Hançer misali bakışları kameraların da ilerisine, daha uzak bir şeye bakıyordu.

Bugün, Yosemite'teki kayalıklarda serbest solo tırmandığım zamankinden daha fazla gazeteci vardı. Tarihi hız tırmanışlarımdan ve lanet olası kayalarda elde ettiğim tüm başarılardan daha fazlasıydı.

Ayrıca bugün bir koşum takımı takıyordum. İpim vardı. Çöl Kalkanı'nın özel hiçbir yanı yoktu. Yüzlerce insan oraya benim planladığım şekilde tırmanmıştı. Serbest tırmanmıyordum. Kimsenin rekorunu kırmayı düşünmüyordum.

Sadece zorlu bir rotaya tırmanıyordum.

On ay sonra ilk kez...

Dünya bu hikâyeye daha çok ilgi duymaya başlamıştı ve doğru anlatıp anlatmamaları umurumda bile değildi.

Ayağa kalkarak kemerimi sıktım. Ön kolumdaki dövmem belirginleşmişti. Daisy'de de aynı yerde bir tane vardı. Dövmeler küçük puntolarla yazılmış, dikey olarak dizilmişti.

27-9-14

12-8-16

15-7-17

4-2-18

Daisy'yi ilk öptüğüm gün. Ona evlenme teklif ettiğim gün. Evlendiğimiz gün. Kızımızın doğduğu gün.

Kolumda, Sullivan'm doğum tarihinin altında Daisy siyah kalemle bir tarih daha karalamıştı. *19-5-18.*

Bugünün tarihiydi.

Tekrar tırmanacağım günün.

Eşyalarımı toplamayı bitirdiğimde arkadaşlarıma ve aileme veda etmek konusunda bir an için tereddüt ettim. Bunu birçok lanet olası kez yapmıştım. Yosemite'e tırmanmadan önce *Ziff*

etkinliklerinde böyle uğurlamalar yapmıştık. Beni her izlediklerinde gözleri endişeyle parlıyordu.

Benim için korkuyorlardı. Düşeceğimden, öleceğimden...

Daisy hariç herkes korkuyordu. O beni anlıyordu, o zaman bile anlamıştı.

Yalnızca kendimi o dikkatli gözlerle tekrar karşılaşmaya hazırlıyordum. "*Bunu yapmak istediğine emin misin?*" ya da "*dikkatli ol, ölme. Burada yaptığın şey yanlış, dostum,*" diyen bakışları görmeyi bekliyordum.

Bir elimi gür saçlarımda gezdirdim, kaskım diğer elimdeydi. Kameralar bizi uzaktan çekiyordu. Sonunda örtünün üzerinde oturan insanlara doğru dönebildim.

İfadelerinde korku, endişe, tereddüt arıyordum. Hiçbiri -kardeşim bile- bu duyguları taşımıyordu. Tam aksine, her birinin gözlerinin içi gülüyordu.

Lo bana doğru başını salladı, gözleri cam gibiydi. "İçinden geleni yap."

Yanmaya başlayan gözlerimi koluma sildim. *Siktir.* Bunu sormak zorundaydım çünkü hepimizin arasındaki bu durum daha önce yaptığım tırmanışlarda yaşanan her şeyden çok farklıydı. "Lanet olasıca gergin değil misiniz?" diye sordum.

Rose resmen gülümsüyordu. Connor'ın dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı ve Lily sanki ben gerçek bir süper kahramanmışım gibi gülümsüyordu. Daisy bana bakmasa da her zamankinden daha fazla parlıyordu. Kucağındaki Sulli'yle, kır çiçeklerini taç haline getirmeye çalışmakla meşguldü.

Oğlu elinde bir avuç üzümle Lily'nin üzerine düşerken, "Sanırım hepimiz bir şeyin farkına vardık," dedi Lo. Kardeşimin bir an için dikkati dağıldı, gözleri sevgiyle doluydu.

"Neymiş o?" diye sordum.

Lo tekrar gözlerime baktı. "Tırmanmadığın zaman bu hayatı yaşamıyorsun, ağabey. Hiçbirimiz seni bu boktan zeminde tutmayacağız."

"Sen burada kalmak istemedikçe," diye ekledi Connor. "Bize hangi Ryke Meadows'u vermek istersen ona katlanırız. Ama bil diye söylüyorum, ben en çok karşımdakini seviyorum."

Geçtiğimiz on ayı düşündüm. "Teşekkürler," dedim hepsine. "Sonu olmayan sikik bir yoldu." *Ve hepinize ihtiyacım vardı.*

Yaşadığım şeyleri tek başıma aşmayı hayal bile edemiyordum. Muhtemelen karanlık ve soğuk bir insan haline gelirdim. Umutsuzluğa kapılırdım, ayakta bile zar zor durabilirdim. Onlara ihtiyacım vardı ve benden asla vazgeçmemişlerdi.

"Karınca," diye fısıldadı Lily kocasına. Moffy'yi göğsüne bastırdı, etrafında olanlar üzüm yiyen çocuğun umurunda değildi. Lo yakındaki lanet karıncayı ezdi. Moffy'nin hâlâ onlara alerjisi vardı.

O anın gerginliğini azalttığı için çok mutluydum. Rose'un, kucağında anlamsız şeyler mırıldanan bebeğiyle konuştuğunu gördüm.

"Benim gözlerime sahip olduğunun farkında mısın, küçük *gremlin?*" dedi her zamanki buz gibi ses tonuyla. Yine de çocuğa duyduğu şefkat yüzünden okunuyordu. "Onlar tüm dünyadaki *en iyi* gözler. Onlarla rakiplerini alt edebilir, babanınkilerden daha iyi zaferler kazanabilirsin."

Connor bunu duyar duymaz sırıtmaya başladı. "Son zamanlarda Jane'in gözlerinin içine baktın mı, sevgilim?" Beckett kucağında uyuyordu.

Dikkati bulutlarda olan Jane yüzüstü yuvarlandı ve iri, yuvarlak mavi gözleriyle annesine baktı.

"*Su* gibi güzelsin," dedi Rose kızına. Ardından Charlie'yi kaldırdı. "Ateş." Tıpkı lanet olası babası gibi sırıtan Jane'in başını okşadı. *Bu aile tamamen tuhaftı.* "Su."

Beckett'ın da gözleri sarı-yeşildi ancak o hâlâ derin bir şekilde uyuyordu. Çift yumurta ikizi olduklarını herkes görebilirdi. Charlie'nin kahverengi saçları Connor'la aynı tondaydı. Beckett ise annesinin daha koyu saçlarını almıştı. Yüz şekillerinin de biraz farklı olduğundan bahsetmiyordum.

"Su ateşi söndürür," diye hatırlattı Connor karısına.

Rose meydan okurcasma çenesini kaldırdı. "Bizim ateşimizi söndüremez." Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, gülümsemesine engel olamıyordu.

Connor'ın bir milyar dolarlık sırıtışı tüm kanyonu kapladı. Ardından onaylarcasına başını salladı.

Karabinalarımı ve düğümlerimi son kez kontrol ettim. Daisy ve kızımızla göz teması kurmamak için kendimi zorluyordum, dönüp elimde kaskımla kayalığa doğru ilerledim.

Yaklaşık beş metre ilerlediğim sırada peşimden koştuğunu hissedebiliyordum. Vücudum ısınırken güneş parlıyor, kalbim hızlanıyordu. İçimde bir ışık yanmıştı.

Başka bir zamanda, başka bir yerdeyken o burada değildi. Arkamı döndüğümde kimseyi göremiyordum. Gökyüzü kararmıştı. Onsuz çığlık atıyordum. Onsuz yaşıyordum.

Bu yüzden bu defa arkamı döndüğümde, her şeyi aklıma kazıdım. Durmak için nasıl yavaşladığını izledim, yeşil gözleri parlıyordu. İçimi delip geçen bakışları benimkilere sabitlenmişti. Yumuşak saçlarına dokundum, sarı buklelerine kır çiçekleri serpilmişti. Daisy'nin kollarındaki mutlu kızımız Sullivan'ın başında bir taç vardı.

Bu anı aklıma kazıdım. Güçlü sırıtışının yara izini nasıl gerdiğini, ağır nefeslerini aklıma kazıdım. Sanki bana ulaşmak için kilometrelerce koşmuş gibi görünüyordu. Sullivan'ın kıkırdamalarını, bacaklarıyla havayı tekmelemesini iyice ezberledim.

Daisy'nin ruhunu açığa çıkaran gülümsemesini içime çekerken, "Senza di te, il cielo non ha sole," diye fısıldadım. Boştaki elimle yanağını okşadım. "*Sensiz, gökyüzünün bir güneşi yok.*"

Nemli gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Birbirine yakın olan bedenlerimiz birlikte yanıyordu. Ardından yukarı uzanarak başıma çiçekten bir taç yerleştirdi.

"Seni seviyorum," dedi bana.

Kaskımı bıraktım ve diğer yanağını da kavradım. Onu kendime doğru çekip öptüm. Daisy dudaklarıma karşı gülümserken ben de onunkilere karşı gülümsüyordum. Kızımız tekrar kıkırdadı. Daha lanet olasıca tırmanmaya bile başlamamıştım ama şimdiden gitgide daha çok yükseliyordum.

Dudaklarımız ayrıldığında yanağından birkaç damla yaş süzülerek ellerimi ıslattı. "İşte bu yüzden yaşıyoruz," diye fısıldadı. "Bu tür anlar için."

Ben de ona benzer bir cümle kurmuştum. Çok önceden, Costa Rica'da bir şelalenin altındaydık. "Peki bunu nereden duydun, Calloway?" Gözyaşlarını sildim.

"Çok ama *çok* yakışıklı birinden."

"O sikik herifle tanıştım mı?"

"Ah, evet," diye mırıldandı. "Tam önümde duruyor."

Başının üzerine bir öpücük kondurdum, vücudum hafiflemişti. Sonra Sullivan'ı kucağıma aldım, giydiği turuncu tulumunun üzerinde kaplan ve zürafa desenleri vardı. Minik ellerini sakalımın üzerinde gezdirdi. Gülümsemesi Daisy'ninki gibi genişlemişti.

"Sevdiğin lanet olası şeyleri sakın bırakma, tatlım," dedim kızıma. *Bu seni içten içe öldürür.*

Yaşlandığımda ve lanet saçlarım ağardığında babasının tırmandığı tüm o zamanları hatırlayabilecekti. Beni izleyecek, beni sevdiğim şeyleri yaparken görecekti. Onu *o* yapan parçalarından vazgeçmesini asla istemiyordum.

Sullivan Minnie Meadows'un saatte iki yüz kırk kilometre hızla yarışmasını istiyordum. Frene basmadan, yarının bilinmezliğinden ve ölümden korkmadan... Boş bir hayat yaşamaktan daha kötü bir hayat yoktu.

O yüzden her siktiğimin günün her saniyesinde canlı ol.

Yapmasını umduğum şey buydu.

Sulli'yi belinden kavrayıp onu gökyüzüne, başımın üzerine doğru kaldırdım. Kollarını ve bacaklarını gererek kahkahalar attı. Harika bir sesti. Bunu yapmama bayılıyordu. Onu havaya doğru fırlattım -çok yükseğe değil- ve tekrar yakaladım.

Kamera flaşları ardı ardına patlarken gazeteciler konuşmaya başladı. Seyirciler umurumda değildi. Sadece Sulli'nin kulaklarına kadar yayılan gülümsemesini izliyordum. Uçuyormuş gibi kollarını iki yana açtı.

Yaşadığım sürece kimsenin ışığını söndürmesine izin vermeyeceğim. Lanet olası cesedimi çiğnemeleri gerek.

Daisy belime sarıldıktan sonra bebeğimizi ona verdim. Bir yanım burada, ikisinin yanında kalmak istiyordu. Diğer yanım ise kayaya doğru çekiliyordu.

Yanlarından ayrılmadan önce, "Seninle gurur duyardı," dedi Daisy.

"Evet." Gözlerim anında dolmuştu. "Ben de öyle düşünüyorum." Sully asla bırakmamı istemezdi. Yine de geriye dönüp baktığımda ölümünden hemen sonra tırmanmanın imkânsız olduğunu görüyordum. Bacağım sağlam olsaydı bile yapamazdım. Zamana ihtiyacım vardı.

Kayalığa doğru yürürken yüzümü koluma sildim ve siyah kaskımı taktım. Rutin kurulumumdan sonra tişörtümün altında kalan gümüş, mermi şeklindeki kolyeyi çıkardım. Bunu tek bilen kişi Daisy'ydi ama Sully'nin bir vasiyeti vardı. Yeşil cipinin sikik torpido gözünde, kötü bir el yazısıyla yazılmış bir not bulunmuştu.

İçinde şöyle yazıyordu:

Ryke Meadows'a küllerimi verin. Bulutların arasında olmak istiyorum ve oraya ondan başka kimse ulaşamaz.

Ailesi küllerinin küçük bir kısmını bana vermişti. Geri kalanı toprağa gömülüydü, bu yüzden onu gökyüzünde bırakmak için elimden gelenin lanet olasıca en iyisini yapacaktım.

"Son bir kez daha benimle tırmanacaksın, Sully." Ardından kayayı sıkıca kavradım.

Dudaklarımın kenarı kıvrılırken toprağın üzerinde yükselmeye başladım.

BÖLÜM 67

DAISY CALLOWAY

Lo bir *TIME* dergisinin kapağını çerçeveletip mutfak duvarına asmıştı. Bu beni hep kendine çekecek, zaman içinde yolculuk yapmamı sağlayarak tanık olduğum en derin anlardan birine götürecekti. Ryke kızıl uçurumun tepesine yeni ulaşmıştı. Sağ ayağını daha yüksekteki bir kayanın üzerine koymuş, kaskını çıkarmıştı. Dağınık saçlarının arasında çiçekten bir taç vardı, tırmanışından kalan teri şakaklarından aşağı süzülüyordu.

Sonra yaşlarla dolu gözleriyle gökyüzüne bakmıştı.

O an, tam orada... İnanılmaz derecede mutlu göründüğü ve yaşadıklarının üstesinden geldiği o an ölümsüzleştirilmişti.

Gazeteciler bu görüntüyü düzinelerce internet sitesinde yayınlamış, hayranları milyonlarca kez *retweet*'lemişti. Böylece ruhumun içinde kilitli kalmıştı.

Ryke, Çöl Kalkanı'nda dostuna veda etmiş ve altı yaşından beri benliğinin yapı taşlarında olan sevgiye yeniden merhaba demişti.

Bir gün ışığımın sönükleşeceğini biliyordum. Azalacaktım ama Ryke'ı mutlu görmek içimde o kadar çabuk kararamayacak olan bir yere dokunuyordu. Belki de depresyon beni tekrar ele geçirdiğinde yanmaya devam eden tek yer orası olacaktı.

Bu sevgi için minnettardım. Ona her zaman sıkıca tutunacaktım.

Boğuk bir sesle, "Nasıl hissediyorsun, Calloway?" diye fısıldadı kulağıma Ryke.

Mutfak tezgâhında, ocağın yanında yan yana oturuyorduk. Üç aylık kızımız kollarında uyuyordu, üzerinde "*çikolatayı erkeklere tercih ederim*" yazan bir battaniyeye sarılmıştı. Bu malum battaniye Loren Hale'in yeğenine hediyesiydi. Hepimizi ne kadar çok sevdiği düşünüldüğünde çok şaşırtıcı olmamıştı.

Çenemi Ryke'ın omzuna yasladım. *Nasıl hissediyordum?* Nostaljik. Bunalmış. Belki de gergin. O beni yoğun bakışlarla izlerken gülümsemeye başladım. "Bana hep bunu soracak mısın?"

"Her sikik gün," diye söz verdi.

Sanırım ablalarım dışında, gençlik dönemimde nasıl hissettiğimi gerçekten önemseyen tek kişi oydu ve yaşlandığımda bile bunun asla değişmeyeceğini görebiliyordum. Niçin korkmadığımın ya da üzülmediğimin nedenlerini sıralayamadan mutfak insanlarla dolmaya başladı. Önce elinde bebek monitörüyle Connor ve Rose içeri girdi. Onları Lily ve Loren takip etti. Ardından Sam ve Poppy, en sonunda da Willow ve Garrison geldi.

Bar tezgâhı boyunca peynir ve sebze tepsileri hazırlamıştık. Bugün belgesel dizisinin çekimlerinin ilk günü olduğundan aramızda küçük bir parti veriyorduk. Kameralar ve ışık, bodrumdaki eğlence odasına röportajlar için çoktan kurulmuştu.

Ortam çok sessizdi.

Lily'nin etrafına kollarını dolarken, "Bunun lanet bir cenaze töreni olduğunu fark etmemiştim," dedi Lo. Tost makinesinin yanında duruyorlardı.

"Bu bir son değil," dedim muzip bir gülümsemeyle.

"Dur tahmin edeyim..." Lo başını bana doğru eğdi. "Bu sadece bir başlangıç?"

"Aslında ortası," diye dalga geçtim. "*En iyi* kısmı da bu zaten. Ne bir başlangıç ne de son. Bu ikisinin arasındaki tüm güzellikler."

Hâlâ gençtik. Daha bu hayatta yaşanacak çok şey vardı. Alaycı bir başlangıç ya da acı bir son yerine, tüm o muhteşem şeylerin ortasında yaşamayı tercih ederdim. Tabii bu sadece bugün için geçerliydi. Yarın teorim değişebilirdi.

Belki de her şey tekrardan yeni ve farklı olacaktı. Bu düşünce karşısında gülümsedim.

Ah, tüm bunların heyecanını düşünmek harikaydı.

Lo bana başını iki yana sallayarak baktıktan sonra bakışlarını Ryke'a çevirdi. "Onunla evlendiğin için tebrik ediyorum. Kulağa Rose'un kışlık bebek koleksiyonundan bile daha az mantıklı geliyor."

Rose ona yandan sert bir bakış attı. "Sırf *peplum** elbisenin ne olduğunu bilmediğin için..."

"Pepu elbisenin ne olduğunu biliyorum," diye çıkıştı Lo.

"*Peplum*," diye düzeltti ablam kollarını önünde kavuşturarak.

"Mantıksız olan ne biliyor musunuz? Bir yaşındaki çocukların sıkıcı kongre toplantılarına ve liderlik konferansına katılacakmış gibi giyinmesi."

Rose hırladı. "Bu çok şirin. Ayrıca tüm *erkek* personel, bebeklerin hayvanat bahçesi hayvanları ve çizgi roman süper kahramanlarının ilerisinde bir tarzı olabileceğini anlamayı reddettiği için üzgünüm."

"Hey," dedik Lily'yle aynı anda gülümseyerek. Rose'un bize vereceği yanıtı o daha konuşmadan biliyorduk.

"Bebeğinize her şeyi giydirebilirsiniz. Tıpkı *benim* Jane'e *vintage* bir tulum ya da üzerine oturan *peplum* kesim bir elbise

* Beli vurgulamak için bluz, etek veya elbisenin beline dikilen ekstra fırfıra verilen isimdir. (ç.n.)

giydirebilmem gerektiği gibi. Pijama giyen pandalar için zaten bir piyasa var. Ama Calloway Modaevi Bebekleri'nin sundukları için de bir boşluk var."

Gülümsemem genişledi. "Devam et, Rose." Onu alkışladığımda Lily de neredeyse bana eşlik etmek üzereydi. Fakat Lo kalbini kırmış gibi karısına surat astı.

Oldukça sakin bir şekilde, "İşlevsiz yönetim kurulu odanızı eve taşımayalım," diyerek durumu yatıştırdı Connor.

Rose hızla ona döndü. "İşlevsiz mi?"

"Lo'nun seninle bir haftadır süren tartışmasına uyan kelime bu. Eğer başka bir kelime daha isterseniz bir, iki ya da üç tane önerebilirim. Dördüncü işi fazla zorlamak olabilir. Senin için tabii ki. Dördüncüye gerek kalmadan anlayacak kadar zeki olduğunu varsayıyorum." Dâhi olduğu kadar ukalaydı ve bunu kimsenin unutmasına izin vereceğini sanmıyordum.

Rose eliyle kocasının ağzını kapattı. "Sesin bu mutfaktaki en korkunç ve sinir bozucu şey. Dilinin sende kalmasını istiyorsan daha fazla konuşma."

Connor'ın sırıttığı açıkça belli oluyordu.

Ablam elini indirdi.

Connor başını eğdi. "Rose."

"Richard," diye uyardı.

"Bunca yıldan sonra bile..." Sırıtışı genişledi. "Ne yapacağımı kontrol edebileceğine inanman hâlâ çok eğlenceli." Yan tarafını tezgâha yaslayıp karısına yaklaştı. "En sevdiğim kısmın bu olduğunu biliyorum. Sana meydan okumam."

Rose gözlerini kıstı. "Rüyanda görürsün."

"Rüya görmeme gerek yok," diye fısıldadı. "Sana zaten sahibim."

Rose gülümsememeye çalışıyordu, bu çabası çoğumuzun gülümsemesine neden oldu. En azından Lily, Willow, Poppy ve ben gülümsüyorduk. Erkekler o kadar kolay etkilenmiyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedi Rose.

"Ben de seni seviyorum."

Rose'un ifadesi değişti, neredeyse geriye doğru sendeleyecekti. "Bu böyle yürümüyor. Benim seni sevdiğimi söylemen gerek."

"Bu da doğru."

Düşmek üzere olan gözyaşına dokunup Fransızca bir şeyler mırıldandı.

Ryke'a baktım. Alçak sesle, "Aşkın onu ağlatmasından nefret ettiğini söyledi," diye tercüme etti.

Connor da Fransızca cevap verdi.

Ryke gözlerini devirirken sırları bana açıklamaya devam ediyordu. "Shakespeare'den alıntı yaptı." Duraksadı. "*Gözyaşlarını kıvılcıma çevireceğim.*"

Bu ikisi asla değişmeyecekti. Sanırım hepimiz onların en çok entelektüel ve tutkuyla büyülenmiş hallerini seviyorduk.

Willow ve Garrison'ın buzdolabının yanında durduklarını gördüm, ikisi de kahkahalarla Garrison'ın elindeki telefona bakıyorlardı. Bunun hayran gruplarıyla ilgili bir video olduğuna dair bahse girerdim.

Willow yakında Londra'ya gideceği için üzülüyordum ama iletişim halinde olacağımızı biliyordum. Zamanı geldiğinde geri döneceğini de... Belki de Garrison için zor olan buydu. Kardeşlik gibi olan arkadaşlıklar sonsuza dek sürebilirdi ancak ilişkiler bazen gelip geçici olabiliyordu.

Onları birbirine bağlayan ipler, Willow'u bana bağlayan iplerden biraz daha gevşekti. İkisi de doğrusunun bu olduğundan kesinlikle emin olana kadar iplerinin kopmamasını umuyordum.

Sam ve Poppy bar taburelerinde sessizce konuşurken sebze yiyorlardı. Geçmişte *Philly'nin Prensesleri* döneminde medya ilgisinden kaçındıklarını düşünürsek, bunun bir parçası olmaya

karar vermelerine sevinmiştim. Onların burada olması doğru hissettiriyordu.

"Sen. Ben," dedi Lo karısına. Ablamın sırtı kocasının göğsüne yaslanmıştı, kolları Lily'nin omuzlarındaydı ve dudakları da tam kulağının yanındaydı. "Kiler. Şimdi."

Lily ona döndü, gözleri şüpheyle doluydu. "Bu *Ho Hos*'la mı ilgili?"

Ryke'a doğru başımı salladım. "Kilerde *Ho Hos* mu var?" Nefesim kesildi. "Onları bensiz nasıl yiyebildin?"

Gülmemeye çalışarak kaşlarını kaldırdı. "Sen şeyden yemiştin zaten... Siktir. Söyleyemiyorum."

Ryke Meadows *fahişe*** kelimesini söyleyemiyordu.

"İşte ağabeyim, bayanlar ve baylar," dedi Lo yüksek sesle. "Tanıyabileceğiniz en lanet olasıca düzgün adam." Gözlerindeki içtenlik açıkça görülüyordu.

Ryke ona ortaparmak çekti.

Lo ağabeyini işaret etti. "Klasik Ryke Meadows."

"Ona iltifat ediyorsun," diye araya girdi Connor. "O da sana '*siktir git*' diyor."

Gerçekten Connor'a dönüp, "Siktir git," dedi Ryke.

Erkeklerin hepsi güldüğünde biz de onlara katıldık.

Lo karısının şakağını öptü. "Sana *Ho Hos* aldığımı nereden bildin?" Kız kardeşim ilginç isimleri olan yemekleri ve insanları severdi. Bunun hayatı yaşamak için harika bir yol olduğunu düşünüyordum.

İşte o anda ablamın yanakları kızardı. "Onları bu sabah gördüm. Moffy bir tane yedi," dedi bir anda.

Lo yalandan onaylamıyormuş gibi baktı. "Oğlumuzu mu ispiyonluyorsun, Lily Martha Hale?"

* *Ho Hos*, İsviçre rulosuna dayanan fırıldak tasarımlı küçük, kremalı, çikolatalı atıştırmalık pastalardır. (ç.n.)

** Amerikan argosunda fahişe anlamına gelen *hoe* kelimesi ile atıştırmalığın adında geçen *ho* kelimesinin söylenişi benzediği için kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

"Hımm," diye hızlıca başını salladı Lily.

Lo ona bir bakış attı. "Buradaki yalancı kim?"

"Tamam, *Ho Hos*'u ben yedim! Benim için hoş bir şey yapmaya çalıştığını biliyorum. Evet, sürprizini *yedim*. Yalancı olan *benim*." Sanki doğruyu söylemek harika bir duyguymuş gibi nefesini verdi. Bu kadar küçük bir şey için olsa bile yalan söylemekten hoşlanmıyordu.

Lo kollarını onun beline doladı. "Umarım o *Ho Hos*'un tadı güzeldir, aşkım."

"Gerçekten güzeldi."

Kahkahalara boğulmamak için kendimi zor tutuyordum.

Lily ellerini havaya kaldırdı. "Kulağa seksi bir anlamı varmış gibi geldiğini biliyorum ama umurumda değildi." Çenesini kaldırıp Lo'nun gözlerinin içine baktı. "Nasıldım?"

Lo ona yeniden evlenme teklifi edecekmiş gibi görünüyordu. "Mükemmel," diye soludu.

Onları hiç bu kadar âşık görmediğimi söyleyebilirdim ama onlar hep böyleydi. Bu yüzden elli yıl sonra da aynı Lily ve Lo, Lo ve Lily olacaklarını biliyordum.

Konuşmalarından kısa bir süre sonra hepimiz tekrar sessizliğe gömüldük.

Lo bunun bir cenaze törenine benzediği konusunda şaka yapmıştı ama kimse üzgün görünmüyordu. Belgesel dizisini yayınlamaya başladığımızda en derin yaralarımızdan bazıları kamuoyunun bilgisine sunulacaktı. Onların gözlerinde biraz daha insan gibi görünmek umuduyla küçük çevremize daha fazla insan alıyorduk. Birlikte yarattığımız bu anılar artık güvenli bir şekilde kendi aramızda saklı olmayacaktı. Onları paylaşacak kadar güçlü hissediyorduk.

Bu acı tatlı bir duyguyu beraberinde getiriyordu. Hepimizin bu hissi etrafımıza yaydığımızı hissedebiliyordum. İleriye doğru hareket ediyorduk ama aynı zamanda bu paha biçilemez hazineleri de geride bırakmak zorundaydık.

Ablalarım ve ben ağlamaya başlamadan önce Lo ruh halimizi değiştirmek için araya girdi. "Peki ilk olarak neyi paylaşacaksın?" diye sordu bana. "Cancun'da yanlışlıkla *Absent** içtiğin zamanı mı?" *Ryke beni kollarında taşımıştı.* "Ya da şu çatıdan havuza atladığın Cadılar Bayramı'nı mı?" *Uçan bir geyiktim.* "Ya da..." Gözlerindeki o bakıştan hoşlanmamıştım. "Ryke'm, P'si senin V'nin içindeyken yakın çekim görüntülerini almasını mı?"

Aman.

Tanrım.

Sam ve Poppy de bunu duyduğu için biraz dehşete düşerek ellerimle yüzümü kapattım.

"Lanet olasıca, cidden mi?" diye hırladı Ryke kardeşine. Lo'ya bir bulaşık bezi fırlattı ama bez Lily'nin kafasına düştü.

Görev başarısızdı.

Ryke muhtemelen utancımın sıcaklığını hissedip bana daha sıkı sarıldı. Bu fiziksel olarak acı veriyormuş gibi koluna doğru irkildim. Seks hakkında fazla şaka yapıyor olabilirdim ama *neredeyse* herkes kadar ben de utanabiliyordum.

Sana bakıyorum, Connor Cobalt.

Sam yüzünü buruşturarak başını birkaç kere iki yana salladı. "Detayları duymak istemiyorum, bu yüzden lütfen paylaşmayın."

Poppy gülümsedi. "Ben biraz duymak istiyorum."

"Poppy," dedi Lo. "Ne zaman bu kadar sapıklaştın?"

Çiğ brokoliyi *ranch* sosuna batırdı. "Senden daha büyük olabilirim ama bakire de değilim, biliyorsun."

"Seks mi yapıyorsun?" Lo şaşırmış gibi yaptı. "Tanrı aşkına. Hiçbir fikrim yoktu. Bunca zamandır kızının pofuduk bir leylek tarafından dünyaya getirildiğini sanıyordum."

* Pelinotu ve anason gibi çeşitli bitkilerin damıtılarak fermante edilmesiyle elde edilen, alkol oranı yüksek bir içkidir.

Sam şakaklarını ovuşturdu, sanki Lo başının ağrımasına neden olmuştu. "Seks hayatımızı tartışmaya açmıyoruz. Onun yerine onlarınkini tartışmayı tercih ederim." Ryke ve beni işaret etti.

"Sikerler, hayır." Ryke anında konuyu kestirip attı.

Öncesinden daha içten bir gülümsemeyle, "Evet, sikerler hayır," diye tekrar ettim.

Neyse ki Garrison araya girdi. "Bu saçmalığı duymayı özleyeceğim."

Böylece Samuel Stokes'tan "internete sızabilecek şeyleri çekmemekle" ilgili bir nutuk dinlemekten kurtulmuştuk.

Lo'nun kaşları çatıldı. "Nereye gidiyorsun?"

Garrison telefonu kapattı. "Willow gittikten sonra beni evinizin etrafında eskisi kadar görmezsiniz. Uğramak için bir nedenim olmayacak."

Willow gözlüklerini yukarı ittiğinde camlarının buğulandığını fark ettim.

Herkes yine sessizleşti.

Hepimiz bu son kareyi aklımıza kazımak istercesine birbirimize baktık. Başlangıçta tanınmayan insanlardık, ardından bir anda ışıkların altına çekilmiştik. Şöhret dünyasına yavaş yavaş adım attığımız yıllardı. Birbirimizi koruduğumuz, büyüdüğümüz, hatalar yaptığımız ve geriye düştüğümüz zamanlardı.

Sona geldik demek istiyordum ama belki de hâlâ ortadaydık. *Ortasındaydık.*

Lo'nun ayık bir insana dönüşmesini izlemiştim.

Lily'nin amansız bir bağımlılıktan kurtulmasını izlemiştim. *Seninle gurur duyuyorum, ablacığım.*

Rose'un kendi yolunu nasıl açtığına ve klişeleri ateşe verişine eşlik etmiştim.

Connor'ın kendinden başka birine âşık oluşuna tanık olmuştum.

Ryke Meadows'un zincirlerinden kurtulup yeniden yükselmesini izlemiştim.

En sonunda ben... kim olduğumu keşfetmiştim. Benliğimi bırakmayacaktım ya da başkalarını memnun etmek için saklamayacaktım. Ben Daisy Petunia Meadows'tum ve burada kalacaktım.

Tezgâhtan atladığımda tüm dikkatler bana çevrildi. "O zaman gidiyorum," dedim onlara. Belgesel dizisi röportajlarının kobayıydım. İlk önce beni çekeceklerdi. Fikri önerdiğim için başlangıcı yapmayı teklif etmiştim. Gözlerim Lo'ya kaydı. "Size öncesinde ne paylaşacağımı söyleyebilirim ama birinci bölümde öğrenirseniz daha eğlenceli olur."

Çenesini Lily'nin omzuna yasladı, bunu yaparken hafifçe kamburlaşmıştı. "Benim hakkımdaysa, *piç* kelimesini kullanmayı sakın unutma." O yarım gülümsemesiyle göz kırptı. Kendisine piç diyebilirdi ama yıllardır kendisine "aptal" dediğini duymamıştım.

Loren Hale kendinden eskisi kadar nefret etmiyordu.

Ayrıca fark edebileceğinden çok daha az piçti.

Ona bir söz verebilirdim. "Seni en doğru şekilde anlatacağım." Etrafıma bakındım. "Hepinizi." Hepsi tıpkı benim onlara güvendiğim gibi bana güveniyordu. Kaçmamıza, saklanmamıza, çığlık atmamıza, sessiz kalmamıza neden olan ve bizi *biz* yapan çok ama *çok* sayıdaki katmanları bilen birileri varsa o da bizdik.

Lo, Lily, Connor, Rose, Ryke ve ben.

Ben tezgâhtan uzaklaşırken Ryke da kucağında kızımızla ayaklandı. Beni bodruma kadar takip edecekti. Omzumun üzerinden arkadaşlarımıza, ailemize bir bakış attım.

Hepimiz sevgi ve zamandan yapılmış bir zırh giyiyorduk.

Birlikte her şeyi alt edebilirdik. *O yüzden kötü düşmanlar,*

sapanlarınızı hazırlayın. Sizin için hazırız. Artık bize zarar veremezsiniz.

***

Kameralar ve ışıklar büyük deri koltuklara doğru yerleştirilmişti. Ryke ana kameranın arkasında kadrajın dışında dururken ben kanepeye bağdaş kurarak oturdum. Kızımızı nazikçe kollarında tutuyordu. Bebeğimizin minik dudakları aralanmıştı, tatlı bir ses çıkararak hafifçe kıpırdıyordu.

Ryke'm onu tutuşunu izlemek bile kalbime dokunuyordu. Hayatımda gördüğüm en ilgili ve şefkatli babaydı. Elinden gelse günün her saati onu kucağına alırdı. Ancak sanırım benim kızımızı kucağında tutarken onu izlemeyi sevdiğim kadar, o da Sulli'nin benim kucağımda olduğu anları izlemeyi seviyordu.

Birlikte bir bebek yapmıştık.

Şşt. On altı yaşımdaki halim bunu duymamalıydı. Ryke Meadows'un önünde gülümsemeyi asla bırakmazdı.

"Ne zaman hazır hissedersen söyle," diye hatırlattı. Ona izin verdiğimde kayıt tuşuna basacaktı.

Bakışlarımı ondan ayırdım ve kamera lensine çevirdim.

Söylemek istediğim, söylemeye *ihtiyaç* duyduğum çok fazla şey vardı. Kelimeler ve anılar içimde birbirine dolaşıyordu, hayatımdaki bu önemli anlara takılıp kalıyordum. Arkadaş olduğunu sandığım arkadaşlarımda, iyi olduklarını düşündüğüm insanlarda duraksıyordum.

Kulağa nahif gelebilirdi. Aptal gibi görünebilirdim ama bu yolculuğun başlangıcında sadece on beş yaşındaydım. Bunu hatırlıyorlar mıydı? Beni hatırlıyorlar mıydı?

Bu konuşma sadece bana zaman içinde yanlış yapan iki kıza karşı değildi. Garrison hesaplarımı güvence altına aldığından beri Cleo ve Harper benimle iletişime geçememişti. Sitenin

güvenlik kapılarından da gizlice geçememişlerdi, gerçi iki kez daha denediklerini duymuştum.

Bu konuşmayı herkese yapıyordum. *Ünlü Takipçisi*'nde yayınlanan görüntülerin, arkasından gelen tepkilerin ve nefretin ardındaki gerçeği göstermek için konuşuyordum.

Sana sesleniyorum.

Beni sevmek zorunda değilsin ama belki beni yeni bir şekilde görürsün.

Dizlerimi ovuşturdum, kalbim hızla atıyordu. "Hazırım," diyerek Ryke'a başımı salladım.

Kamerayı açtı, kırmızı ışık parlıyordu.

Başlamadan önce kısa bir an duraksadım. "Bu *Biz Calloway'iz* adlı yepyeni belgesel dizisinin ilk ara görüntüsüdür."

Tekrar bir anlığına duraksarken hissettiğim güçlü ve inatçı duyguyla gözlerim doldu.

"Benim adım Daisy." Sonraki cümlemi güçlü bir şekilde dile getirmeden önce gözlerim Ryke'a takıldı. "Ve bir teorim var." Gülümsemem onunkiyle birlikte daha da genişledi.

Ben kendi hayatımın biyografi yazarıydım.

Kimse bunu benden alamazdı.

BÖLÜM 68

RYKE MEADOWS

Sitenin etrafında on iki kilometredir koşuyordum. Mayıs ayının sonu, sabahın altısında bile bunaltıcı olan sikik sıcağı beraberinde getirmişti. Bu yüzden üzerimde tişört yoktu, sadece şort giymiştim. Kardeşim de aynısını yapmıştı.

Sabit bir tempo tuttururken nefeslerimiz kontrollü ve senkronizeydi. Nutty tasmasız bir şekilde yanımızda sıçrayarak koşuyordu. Lo'nun birkaç adım gerisindeydim, ne zaman hızına yetişmeye çalışsam tempoyu artırıyordu. Eskiden benim ona yaptığımı şimdi o bana yapıyordu.

Yirmi sekiz yaşındaydım.

Kardeşimle altı yıl önce tanışmıştım.

Kaybettiğimiz lanet olası zamanı asla geri kazanamazdım ancak birlikte telafi ettiklerimiz hayatımın en güzel bölümleri olmuştu.

Lo, Whisper Ridge Yolu'na döner dönmez daha da hızlı koşmaya başladı.

Demek bu sikik oyunu oynuyoruz, kardeşim. O ileri atılırken dudaklarım kıvrıldı. Kendimi daha hızlı ve daha güçlü şekilde koşacak kadar zorladım. Vücudum yanıyor, ter tenimde birikiyor, ciğerlerim daralıyor ve kaslarım geriliyordu. Arazilerin

yanından geçtikçe karanlık gökyüzü, sabahın erken saatleriyle aydınlanmaya başlıyordu.

Lo acımasız bir tempoyla koşarken omzunun üzerinden bana baktı. "Kıçıma bakmaya devam mı edeceksin?" diye bağırdı gülümseyerek.

Ortaparmak kaldırdıktan sonra dişlerimi sıkarak ona doğru *atıldım*. Eskisi kadar kolay değildi. Bir zamanlar sahip olduğum hıza bile ulaşamıyordum.

Vazgeçmeyecektim.

Bir sikik gün bile durmayacaktım.

Sağ bacağım hafifçe zonkluyordu, ağrı gitgide kendini göstermeye başlamıştı ama devam ettim. Sanki keskin bir acı tendonlarımı ve kemiklerimi kazıyordu. Kalbim hızla çarparken burnumdan derin nefesler aldım.

Koş.

Daha hızlı.

Kaslarım resmen çığlık atıyordu. İçimdeki titanyumu, hâlâ vücuduma yabancı gelen metali hissedebiliyordum. Bu acı belki hiç geçmeyecekti, yine de öfkeli değildim.

Ben şanslı olandım.

Hayattaydım. Bugün buradaydım. Ona tekrar yetişebilene kadar kardeşimin peşinden koşacaktım.

Önümde olmasına rağmen lanet olasıca gülümsemesini neredeyse hissedebiliyordum. Son düzlüğe yaklaştıkça kimin kazanacağını görmek benim gülümsememi de on kat genişletiyordu.

Onun dört uzun adım gerisindeydim. İkimiz de elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk. Posta kutusunu geçer geçmez görünmez bir bitiş çizgisini aşmış gibi yavaşladı.

Tam yanında durdum, Nutty de beni taklit etti, tasması şıngırdıyordu.

Omzuma vurup, "Belki bir gün beni geçebilirsin," dedi Lo.

Bunu ona söylediğim sikik zamanı hatırlıyordum. "Senin yanında koşmayı tercih ederim."

Hançer keskinliğindeki kehribar gözleri neredeyse yumuşayacaktı.

Zor bir başlangıç yapmıştık. İlişkimizin sikik dengesini bulana dek mücadele etmiştik. Ancak kendi hayatımın en dip noktasını yaşadıktan sonra Lo'ya bakmıştım ve kardeşim oradaydı. Sanırım her şeyin başmdayken bir gün bana yardım edebilecek kadar sağlam ve kararlı olacağmı hayal bile edemezdim.

Kardeşime sırtımı yaslamıştım. Ona güvenmekten hiç korkmamıştım, bu sayede ikimizin de iyi olduğunu biliyordum.

"Koşacaksın," dedi Lo. Sanki benim için, arzuladığım hayattan başka bir hayat göremiyormuş gibi kararlı konuşmuştu. Çünkü her şeyi hak ettiğimi düşünüyordu.

Oysa bu adam da istismarcı babamıza katlandığı için aynı şeyi hak ediyordu. Bu bağımlılıkla savaştığı, karısını asla bırakmadığı için dünyayı hak ediyordu.

İkimiz de diğerinin mutluluğunu kolaylaştırmak uğruna her şeyi yapmaya hazırdık. En sonunda, *nihayet* burada olmamız ve hayatımızdaki bu huzura sahip olmamız gerçekten inanılmazdı.

"*Birlikte* koşacağız," dedim kardeşime. Ona doğru başımı salladım. "Sonra görüşürüz."

"Tamam, yüzme dersi ne zaman?" diye sordu Lo.

"Öğlen." Sullivan'ı dört haftalık olduğundan beri yüzme derslerine götürüyorduk. Lily ve Lo da Moffy'yi geçen ay bir tanesine getirmişlerdi. Havuz hakkında durmadan konuşmuştu. Öyle coşkuluydu ki, *su* dışında ne dediğini anlayamamıştım. Şimdi dördümüz iki çocuğu birlikte götürüyorduk.

Lo başını sallayıp evine doğru döndü.

Onu takip etmek yerine tekrar sokağa doğru koştum ve Nutty'ye ıslık çaldım. Önümde sıçrayarak koşmaya başladı. Posta kutusunu geçti, ben de yol boyunca birkaç evi arkamda bırak-

tım. Dizime biraz kramp girse de hareket etmek lanet olasıca rehabilitasyona iyi geliyordu, hatta bazen acıyı hafifletiyordu.

Connor ve Rose'un evinin önünden geçtim, garaj yolları boyunca pembe lale ağaçları açmıştı. Hepimiz kaç çocukları olacağını merak ediyorduk ama sayıları ne olursa olsun, harika ebeveynler olacaklarından hiç şüphemiz yoktu. Connor narsist bir şerefsiz olsa bile ikisinin de başkalarına güven aşılamak gibi inanılmaz bir özelliği vardı. Bu lanet olasıca paha biçilemez bir şeydi.

Whisper Ridge Yolu'nun sonuna kadar koştum, çıkmaz sokak çoğunlukla akçaağaçlarla dolu yeşil bir araziydi. İleride sadece bir ev vardı. Oraya ilerleyerek garaj yolunun kenarında durdum.

Posta kutusunu açıp önemsiz posta ve faturalarına benzeyen şeyleri aldım. Ardından Nutty'nin gövdesini okşadım. "İyi koşuydu, kızım." Mutlu bir şekilde soluyordu.

Postaları karıştırırken Greg Calloway'in "on sekizinci yüzyıl mimarisinden esinlenilmiş bir ev" dediği yerin garaj yoluna doğru yürüdüm. Gri taşlardan yapılmış, beyaz kapılı bir evdi. Yarısı camdı, bacası ve çatısı benzer kiremitlerle döşenmişti.

Dört yatak odalı kır evi, Connor ve Lo'nun evlerinin toplamından daha büyük bir bahçeye ve araziye sahipti. Greg ve Jonathan'ın, Daisy ile bana düğün hediyesi olarak bir ev vermek gibi çılgın bir fikirleri olduğunu öğrenmiştik. Ev sahibini burayı satmaya ikna etmek için bir yıldan fazla uğraşmışlardı.

Bu evi neden isteyeceğimize dair tüm nedenleri bir şekilde biliyorlardı. Birincisi, burası tatillerde kullanılan bir evdi. Sahibi belki iki yılda bir geliyordu. Eğer bir aile burada tam zamanlı olarak yaşasaydı, durup dururken bir teklifte bulunmayı doğru bulmazdık.

Evin parasını Greg ve Jonathan ödememişti. Evi, tırmanarak kazandığım ve kazanmaya da devam edeceğim lanet parayla ben ödemiştim.

Ev sahibini satmaya ikna ederek ağır işi onlar yapmıştı. Lo başından beri neler olduğunu biliyordu, ev sahibinin Jonathan ve Greg'i yarı zamanlı olarak "trollediğini" söylemişti. Onlarla dalga geçip durmuştu. En sonunda anlaşmayı halledeceklerini düşünmüş, sırf onunla buluşmak için düğünümüzden sonra planlanandan daha erken ayrılmışlardı.

Ancak durum öyle değildi.

Bu adamla uğraşmak için bu kadar zaman harcamazdım, bu nedenle işin bu kısmını bizim için yapmalarına minnettar ve müteşekkirdim.

Bu sitede herhangi bir evin müsait olması için bir beş yıl daha geçmesi gerekebilirdi ama şimdi kendimize ait bir yerimiz vardı. Kendi arazimize, kendi evimize ve kendi hayatlarımıza sahiptik.

Garaj yolundan eve döndüm. Çimlere döşenmiş taşlar ön kapıya kadar uzanıyordu. Anahtar için ceplerimi karıştırdıktan sonra içeri girdim. Her yerde kutular vardı, oturma odası mobilyasızdı. Henüz alışverişe gitmemiştik.

Lanet olası eşyalarımızı yerleştirmek üç ay bile sürebilirdi. Mutfağa girdikten sonra postayı granit tezgâhın üzerine bıraktım. Nutty hızla su kabına koşarak iştahla içmeye başladı. Ben de buzdolabını açtım çünkü sikik bir buzdolabımız vardı.

Portakal suyunun kapağını açıp şişeden bir yudum aldım.

Bir yerlerden Daisy'nin sesini duymayı bekliyordum ama şu ana kadar Sibirya kurdumuzun sesleri dışında ortam oldukça sessizdi. Kapağı kapatırken gözlerim parke zemine kaydı.

Taşındığımız ilk gün, onu tam orada becermiştim. O anı zihnimde tekrar tekrar oynatmayı ya da tiz çığlıklarını işitmeyi bırakamıyordum. Vücudum tekrar ısınırken tüm kanım malum bölgeye hücum etti.

Üstüne çıkmış, bacaklarını aralamıştım. Çoktan üç kez boşalmıştı.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdiğinde dudaklarında mutlu, yorgun bir gülümseme belirmişti. "Hayvanlar da bunu yerde yapıyor," demişti. "Bu nedenle biz de..."

Kendimi içine derince ittiğimde keskin bir nefesle çenesini yukarı kaldırmıştı.

İçinde hareket ederken kıçım kasılıyordu. "Biz de ne?" diye fısıldamıştım kulağına. Daisy kollarımdayken, onun bacaklarının arasmdayken bedenim bambaşka bir boyutta oluyordu.

"Siktir," diye bağırmıştı.

Saçlarını geriye doğru tararken içine girip çıkıyordum. Cinsel dürtüsü aniden tamamen değişmemişti. Her gün seks yapmak için hevesli olmuyor, bazen haftalarca seks yapmadan durabiliyordu. Fakat bunun hiçbir önemi yoktu. Benim için önemli olan tahrik olabilmesi, o doruğu yaşayabilmesiydi. Çünkü bunu istediğini biliyordum.

Onu o kadar tutkuyla öpmüştüm ki, dudaklarını benimkilere bastıramayacak kadar kendinden geçmişti. Zirveye ulaşmaya başladığında bacaklarının arasını okşarken hareketlerim sertleşmişti. Titriyor, ağlıyordu. Ben de kendimi kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Küfürlerim ve iniltilerim boğazımda düğümlenmişti.

Devam ederken tekrar kulağına eğilmiştim. "Biz de sikik hayvanlar olmalıyız."

Orgazmın ortasında kahkaha atmıştı.

Bu son noktam olmuş, daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşalmıştım.

Portakal suyunu buzdolabına geri koydum, aletim zonkluyordu. Daisy'nin önünde daha sık mastürbasyon yapıyor olsam da duş alana kadar mastürbasyon yapmama gerek kalmamasını umuyordum.

Mutfak ve salon büyük bir açık alandı. Şöminenin yanındaki kutuya doğru döndüm, aynı anda hem esnemeye hem de eşya-

ları açmaya karar vermiştim. Arka planda Nutty'nin kıtır kıtır mamasını yediğini duyabiliyordum.

Parkeye oturup bandı sökerken kutunun yan tarafını okudum.

Kırılgan ama harika. Dikkatli olun.

Onları kaybetmek istemiyorum.

Nakliyeciler -Connor ve Loren- Daisy'nin etiketleri yüzünden kutuların yarısını nereye koyacaklarını bilememişlerdi. Ben umursamamıştım. Çoğunu bu alana bırakmış, kendimi onları okurken bulmuştum. Yüzünü buruşturup ağzımı işaret ederek, "Âşık görünüyorsun," demişti Lo.

Gülümsüyordum. Bunu yaptığımın farkında bile değildim.

Sol ayağımı altıma alarak uzattığım sağ bacağıma doğru uzandım, bir saniyeliğine esnedim. Ardından kutunun kapağını açıp içine baktım.

İçinde baloncuklu naylona sarılmış çerçeveler vardı. Bir yığınını çekip çıkardıktan sonra elimden geldiğince dikkatli bir şekilde ambalajı açtım.

İlk fotoğrafı gördüğüm anda geriye düşecek kadar sarsıldım. Bir anlığına çenemi ovuşturdum. Bizim fotoğrafımızdı. Meksika'da bir yatın pruvasmdaydık, onu omuzlarıma almıştım. İkimiz de kahkahamızın ortasında kameraya yakalanmıştık. Bu onun on dokuzuncu yaş günüydü.

Başka bir fotoğrafa baktım. Costa Rica'da bir hamakta uyuyordum, Daisy de burnumu öpüyordu.

Göğsüm derin bir nefesle havaya kalkarken daha fazlasını görmeyi şiddetle arzuladım. Bu yüzden başka bir anının paketini açtım.

Bir *bowling* salonundaydık. Sadece baldırlarından birini kavrayarak onu baş aşağı tutuyordum, gülümsemesi tüm yüzünü kaplamıştı. Onun mutluluğu beni daha da mutlu ediyormuş gibi ona bakıyordum.

Başka bir tanesini açtım. Aynı anda çatıdan havuza doğru ters takla atıyorduk.

Bir tane daha... O kırmızı *Ducati*'sindeydi, ben de siyah olanın üzerindeydim. Önümden hızla geçerken ona ortaparmak çekiyordum. Bu kareyi arkamızdaki arabada bulunan Lo ve Lily yakalamıştı. O gün ona yetiştiğimi, New York'a kadar yol boyunca motosikletlerimiz üzerinde birbirimizle flört ettiğimizi hatırlıyordum.

Bir tanesine daha baktım. Cancun'da, *bungee jumping* yaptığımız sırada çekilen fotograftı.

Parmaklarımı gözlerime bastırıp daha fazlasını inceledim. Düğün fotoğraflarına göz attım. Daisy'nin beş aylık hamileyken sikik bir kaykayın üzerinde durduğu andan bir fotoğraf da oradaydı. Belini kavramıştım. Sullivan'ı ameliyattan sonra uyandığında Daisy'nin kollarına verdiğim anın fotoğrafı...

Kendimi durdurmak zorundaydım, birlikte geçirdiğimiz hayatın görüntüleri karşısında gözlerim kızarmıştı. Kutunun kapaklarını kapattım. *Kırılgan ama harika. Dikkatli olun. Onları kaybetmek istemiyorum.*

Bu kutunun içinde çok fazla mutluluk vardı. Bunun gibi yüzlercesinin olacağından hiç şüphem yoktu, tüm kutular dolup taşacaktı.

Nutty aniden yanımda belirdi ve oturdu. Neden Daisy'nin yanında olmadığını merak ederek kulaklarının arkasını kaşıdım. *Belki hâlâ uyuyordur,* diye düşünüp ayağa kalktım ama bu ihtimal çok zayıftı. Sulli doğduğundan beri zaten boktan olan uyku düzeni iyice cehenneme dönmüştü.

Daha iyi bir düzen tutturması birkaç ay daha sürebilirdi ancak sonunda ikimizin de bunu başaracağını biliyordum.

"Daisy'yi bulmak istiyor musun?" diye sordum Nutty'ye.

O da ayağa kalktı ama benim hareket etmemi bekliyordu. Uyuduğu nadir zamanlardan birinde olma ihtimalini düşüne-

rek yatak odamıza bakacaktım. Halı kaplı merdivenleri çıktım, küçük ikinci kata ulaştığım anda içimdeki bir his gözlerimi pencereye doğru çevirmeme neden oldu.

Sanki hissedebiliyordum. Oradaydı.

Sabah sisini silmek için yumruğumun yanıyla camı ovaladım. İki yetişkin akçaağaç arasında bir ağaç ev duruyordu. Pille çalışan ışıklar ağaç evin pencerelerinden turuncu bir parıltı yayıyor, Daisy ve kızımızın hatlarını görmemi sağlıyordu.

Durduğum lanet olasıca yere çakılıp kalmıştım. Bir an için sadece izlemekle yetindim.

Saç telleri yüzünün etrafında uçuşuyordu, Sullivan'ın başı omzuna yaslanmıştı. Daisy elinde ev yapımı bir değnek sallıyordu. Küçük bir kızken kendi kendine yaptığını söylemişti. Onu görmüştüm, mavi ve yeşil kurdeleler ile mor iplikler tahta bir çubuktan sarkıyordu.

Lo'nun yüzümdeki ifadeyi söylemesi için burada olmasına gerek yoktu.

Âşık görünüyordum.

Daisy sık sık benimle birlikte vahşi doğada yaşamaktan bahsederdi. Bir adada, sadece ikimizin mahsur kaldığı ve yağmur ormanlarında birlikte bir bebek sahibi olduğumuz senaryolar anlatırdı.

Onun bu hayallerini hep tatlı bulmuştum. Fakat hayatımızın ilerleyen dönemlerinde onu, beni ve hayal ettiklerini görünce anlamıştım. *Bu sikik şeye zaten sahibiz, Calloway.*

Nerede olursak olalım, ne yaparsak yapalım...

Biz buyduk.

Lanet olasıca ilkellerdik. Üstelik bu vahşi, evcilleştirilemez ruh içimizde yaşıyordu.

BÖLÜM 69

DAISY CALLOWAY

"Sonra peri, tüm denizkızlarınm dileklerini yerine getirmek için denize açıldı." Elimdeki sahte değneği sallarken Sulli yanağını çıplak omzuma yaslamıştı. Üstümde hiçbir şey yoktu çünkü deniz kabuklarım bitmişti! Tamam, aslında onu yaklaşık on dakika önce emzirmiştim. Sadece üstümdeki her şeyi çıkarmak hem çok daha kolaydı hem de daha eğlenceliydi.

Sulli saf neşeyle dolu tiz bir ses çıkarıp kıkırdadı, gözleri mavi ve yeşil kâğıt şeritlerini takip ediyordu. Mor ipliği tutmaya çalıştı ama hemen çekinerek elini indirdi.

"Seni ısırmaz, fıstık ezmeli kapkekim." İplerle burnunu gıdıkladığımda ayaklarını sevinçle sallayıp iki kat neşeyle kıkırdadı. "Ah, evet. Bu küçük denizkızı tatlı bir şeyler diliyor." Burnumla yanağını okşadım.

Kızıma âşıktım.

Tam anlamıyla ruhumun derinliklerinden gelen, *sonsuza kadar onu sarıp sarmalamayı arzulayan* bir sevgiyle doluydum. Bu benim için yepyeni ve asla bırakmayacağım bir duyguydu.

Yeni evimizin büyük bir bölümünü henüz dekore edememiştim ama ağaç ev baştan sona yenilenmişti. İçeriye bir sürü örtü ve kabarık yastık getirmiştim. Pilli fenerler asmış, duvarlarını kumaş kâğıtlarla kaplamıştım. Eski bir oyuncak sandığını

masa olarak kullanmak için buraya getirmiştim. Aslında Ryke ve Lo taşımıştı. Ryke ağaç gövdesindeki merdiveni tırmanmak zorunda kalmıştı. Ardından Lo bana klasik "Loren Hale bakışını" atmış, "Tam bir delisin," demişti.

Kesinlikle buna değerdi.

Bebeğimi, üç aylık minicik bedenine uyan yuvarlak koala yastığının üzerine koydum. Değneği başının üzerinde salladım ve ona ulaşmaya çalıştığında keskin bir nefesle hızla geri çektim.

Rengi benim koyu yeşillerime dönmeye başlayan iri yuvarlak gözleriyle beni izliyordu.

"Ryke ve benim parçam olduğuna inanabiliyor musun?" diye fısıldadım ona.

Ryke ve Daisy'nin bebeği.

Çoğu kişinin bizim bir gün çocuk sahibi olacağımıza inandığını düşünmüyordum. Doğurganlık sorunlarımı bir yana bırakırsak, hayatı hep hızlı yaşayan insanlardık. Sanırım onlar yavaşlamamızı beklemişti ama biz sadece bizimle birlikte yolculuk edecek bir arkadaş daha istemiştik.

Bebeğimin gülümsemesine karşılık verdim ve tilki desenli çoraplarını düzelttim. Kısa kollu turuncu tulumu bezinin altından kapanıyordu, bacakları çıplaktı. Önünde koyu gri kıvrımlı harflerle "*meraklı kal*" yazıyordu.

Bunu Ryke seçmişti. Bebek eşyaları için alışverişe çıktığımızda neredeyse tüm alışveriş arabasını doldurmuştu. Bundan kesinlikle çok keyif almıştı.

Yumuşak kahverengi saçlarını taradım, telleri gittikçe uzuyordu. "Seni şimdiden deli gibi şımartıyor."

Kuşkusuz Ryke kızımıza yatmadan önce kurabiye getirip iyi geceler dileyecek, ona masal okuyacak ve güzelce yorganını örtecek, hatta korktuğunda koridorda oturacak türden bir babaydı.

Onu varlığının her zerresiyle koruyacaktı. Ona zorlukların

üstesinden gelmeyi ve kendini sevmeyi öğretecektik, böylece başkalarının nefreti onu aşağı çekemeyecekti.

Kahkahalarına da gözyaşlarına da hazır olacaktık. Hem mutluluğuna hem hüznüne...

Tıpkı şu an olduğu gibi her küçük anın tadını birlikte çıkaracaktık.

Değneği biraz daha salladım, bakışları kâğıt şeritlerle birlikte sağa sola kayıyordu. Çok geçmeden ahşaptan ve ipten yapılmış merdiven, biri tırmanıyormuş gibi gıcırdamaya başladı.

Gelenin Ryke olduğundan oldukça emindim, bu yüzden gerilmedim. Koala yastığını yanıma alarak oyuncak sandığına doğru süründüm. Sulli kısa bir gezintiye çıkarken heyecanlı bir ses çıkardı.

Sundurmada dolaşan ayak seslerini duyduğum anda kapı açılmaya başladı. Değneğimi girişe doğru savurdum. İçeri girmesini izlerken, "Meadows Hanesi'nden Ryke Meadows," diye tanıttım onu. "Hane sloganı; *siktiğimin kurtları gibi oynamak ve korumak.*"

Eğilmesi gerekmesine rağmen kelimelerim kulaklarına ulaştığında dudakları kıvrıldı. Saçları uzun koşusundan dolayı biraz nemliydi, belirginleşmiş kasları gergin görünüyordu. Şortu hafifçe belinden düşmüştü.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda kaşlarını kaldırıp bana baktı. Ona nasıl baktığımın -onu kestiğimin- farkındaydı. Alev almış bakışları vücudumu incelerken çıplak göğüslerime odaklandı.

Çekiciliği içime sızıyor, uyuyan arzularımı uyandırıyordu. Kalp atışlarım hızlanırken kollarımı arkama uzatarak esnettim ve ona daha iyi bir görüntü sundum.

Çenesi gerilmiş, aramızdaki yoğunluk artmıştı.

Konuşmamıza gerek yoktu. Kapıyı arkasından kapatıp önüme oturdu. Sulli'yi ikimize doğru çektim. Ryke yanaklarına dokunduğunda, Sulli babasının parmağını kavradı ve tekrar kıkır kıkır gülmeye başladı.

Sulli'nin gözleri heyecanla parlarken, "Peri, az önce bu denizkızının en büyük dileğini yerine getirdi," dedim ona.

"Neymiş onun sikik en büyük dileği?"

"Sen." Değneği tekrar salladım. "Ta-da! İşte burada, tam karşımızda."

Ryke, Sulli'ye baktı. "Annen kendini lanet bir peri sanıyor."

Sullivan başka bir mutlu bebek sesiyle bacaklarını yukarı doğru tekmeledi ve sırıttı.

"Öyle mi, tatlım? Sen de mi böyle düşünüyorsun?" Ryke karanlık gözlerini bana dikti ama ben onların altındaki ışığı görebiliyordum. "O zaman hepimiz aynı fikirdeyiz."

Değneğimi göğsüne bastırdım. "Ayrıca daha siz bile ne istediğinizi bilmezken dileklerinizi yerine getirme yeteneğine sahibim." O beni ilgiyle izlerken oyuncak sandığının arkasından bir kutu granola gevreği, yarım şişe süt, bir kâse ve kaşık çıkardım. Bunları sabah erkenden yukarı taşımıştım.

Gevreği ve sütü kâseye döktükten sonra Ryke'a biraz daha yaklaşıp bacaklarımı belinin iki yanına uzattım.

Gözlerim ona kaydı, kâseyi uzatırken yüzündeki ifadeyi izledim. Şaşkınlığı paha biçilemezdi.

Kâseyi büyük ellerinin arasına aldı. "Seni buraya kadar takip edeceğimi biliyordun," dedi farkındalıkla.

"Nereye gidersem gideyim, benimle gelecek tek kişi sensin." Fiziksel olarak peşimden koşan tek kişi o olmuştu. Ben kaybolan bir şeyi yeniden canlandırmaya çalışırken Ryke gölgemin peşinden koşmakta hiç tereddüt etmemişti.

Kaşığını gevrekle doldurup ağzına götürürken bile sert bakışlarını neredeyse hiç üzerimden ayırmadı. "Teşekkürler, Calloway." Bir kaşık aldıktan sonra kâseyi bana uzattı.

Ağzıma bir kaşık gevrek attım. Onun beni izleyen bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.

Kâseyi ona geri uzattım. Yanımızda kızımızla, birbirimizden büyülenmiş halde ağaç evde kahvaltı ediyorduk.

Nihova

Sonraki birkaç dakika boyunca kâse ileri geri hareket etmeye devam etti. Sessizlik her geçen saniyede daha da yoğunlaşıyor, gülümsemem gitgide genişliyordu. Ryke'ın sert duruşu hâlâ değişmemişti. Sanki vahşi bir kurtla zaman geçiriyordum.

Tehlikeyi düşünsenize...

Eli uyluğumu kavrarken aşk dolu sırıtışımla bir kaşık sütü yudumladım. Sarı saçlarımın bir tutamı yüzüme doğru savrulmuştu. Gülümsemem iyice büyüdü ama onu hâlâ gülümsetememiştim. Kâseyi son kez ona uzattığımda dibini kaşıkladı.

Birbirimize yaklaşmaya devam ettik, göğüslerimiz arasında yalnızca birkaç santimetre vardı. Doğanın bizi birbirimize dolamak istemesi gibi çılgın şeyler düşünüyordum. Hiç bu kadar mutlu olmamış, daha parlak hissetmemiştim.

Hayatımı hiç bu kadar sevmemiştim.

Gülümsemem büyüdükçe dudakları ifadesiz kalmak için daha çok çabalıyordu. Dudaklarının kenarlarının yavaş ama kesin yükselişini büyük bir dikkatle izliyordum.

Mısır gevreğinden aldığı sonraki kaşığın ardından dudakları tam anlamıyla, coşkulu bir gülümsemeyle gerildi. İçinde sakladığı tüm ışığı serbest bırakmıştı.

Bu anı yaşayabilmemiz için birçok parçanın tam yerine oturması gerekmişti. Yaşadığımız sadece bir kâse mısır gevreğini paylaşmaktan, birbirimizi dikkatle izlemekten ya da Sulli'nin yanımızda bir şeyler mırıldandığı öylesine bir andan ibaret değildi. Daha basit bir şeyin var olabilmesi için birçok unsurun doğru gitmesi gerekmişti.

Üçümüz birlikteydik, bu dünyada aynı anda varlığımızı sürdürüyorduk.

Bu bir hayal olabilirdi. Denizkızlarıyla yüzme, bir korsan gemisine tırmanma, dünyadaki son varlıklar olma fikrini sevsem de kendi gerçekliğimden daha iyi olan hiçbir şey yoktu.

Bundan daha büyük, daha *muhteşem* bir macera düşünemiyordum.

On Yıl Sonra

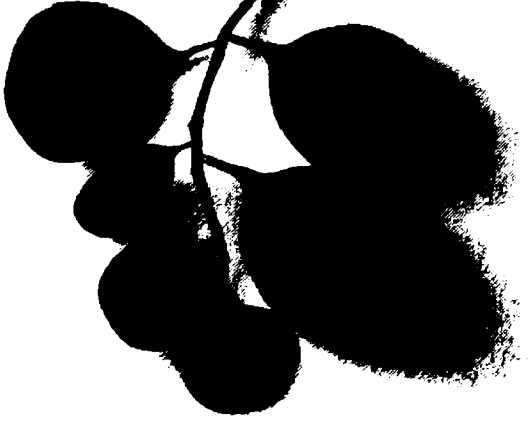

Ninova

EPILOG

RYKE MEADOWS

Sık ladin ağaçları ve dağların arasındaki dar, toprak bir patikada koşuyordum.

Hızla hareket eden bacaklarım beni taşıyordu. Her bir adımda lanet toprağı döverken orman karanlık gökyüzünün altında gizlenmişti. Parmak eklemlerime takılı ışıklar, önümdeki kişiyle birlikte patikayı aydınlatıyordu.

Üç adım ilerideki kardeşim elinde benzer bir fenerle koşuyordu. Dumanlı Dağlar boyunca yaklaşık on beş kilometrelik engebeli bir yoldaydık. Göl evine geldiğimiz zamanlardaki rutinimiz buydu.

Her zaman bu yolu kullanırdık.

Ağaçların artık yolu daraltmadığı geniş bir alan olduğunu hatırladım. Orası sona yaklaştığımızın kanıtıydı. Adımlarımı iyice uzattım, çıplak göğsümde boncuk boncuk terler oluşmuştu. Aldığım her kontrollü nefeste kaslarım geriliyordu. Lo'yla aramdaki mesafeyi kapattım.

Tam kardeşimin yanına geldiğimde hızını daha da artırdı. Lanet olası bacaklarımız neredeyse eşzamanlı hareket ediyordu.

Ona kolayca ayak uydurdum.

Aramızdaki tek fark uyluğumdan baldırıma kadar uzanan yara izi ile sağ dizimdeki o günü, o anı ve... birini hatırlatan o ağrı olabilirdi.

Bir fısıltı ya da sikik bir rüya gibi hissettiriyordu.

Kiraz kırmızısı göl evi görüş alanımıza girdiğinde ikimiz de hızımızı yavaşlatarak yürümeye başladık. Evin sadece birkaç ışığı yanıyordu. Saat sabah 5:39'du, neredeyse herkes uyuyor olmalıydı.

Lo da tişörtsüzdü, kasları en az benimkiler kadar belirgindi. Elmacıkkemikleri hâlâ keskin, bakışları hançer gibi olsa da adımları daha rahat ve hafifti. Tam yanımda yürüyordu.

Altı kilometre gerimizde kalan yolu düşünürken, "O sikik kökü kazıyacağım," diyerek sessizliği bozdum. Göl evine yaklaştığımızda bir elimle kalın telli, nemli saçlarımı geriye doğru taradım.

"Kök cinayet falan işlemedi, sadece düşmeme neden oldu," dedi Lo. "Neden daha önemli şeyler hakkında endişelenmiyorsun? Mesela kabız suratın gibi?" Yarım gülümsemesini göstermek için hafifçe bana döndü.

Ona hareket çektim.

Önceden ne yapacağımı tahmin etmiş gibi güldü. Sanki bu hoşuna gidiyordu.

Ne için seviniyordum, biliyor muydu? Kardeşim, benim küçük kardeşim on üç yıldır ayıktı.

On üç yıl.

Yaşadığımız onca şeyin arasmda beni en çok etkileyen bu olmuştu. Sayısız defa bir içkiye uzanabilirdi ama yapmamıştı. Bunun çok zor olduğunu biliyordum. Oradaydım. Lily'nin söylediği çok doğruydu. "O artık kıştaki buz gibi. Erimeyecek."

Her gün buna daha fazla inanıyordum.

Sertçe saçlarını karıştırdım, o da ilk defa bir değişiklik yaparak bana aynı şekilde karşılık verdi. Onu ittim, ardından o da beni itti.

İkimiz de gülümsüyorduk.

Evin yanına yaklaşırken iskelenin ve dalgalanan gölün görü-

lebildiği çimenlik tepeye ulaştık. Kırmızı ahşap sandalyelerde çocuklardan birinin bardağı kol dayanağında iz bırakmıştı.

Lo kaslarını esnetti, ben de aynını yapmaya hazırlanırken arka kapı ani bir şekilde hızla açıldı. Birlikte ışıklarımızı verandaya tuttuğumuzda on yaşlarında uzun boylu bir kız çocuğunun aceleyle spor ayakkabılarını giydiğini gördük. Koyu kahverengi saçları dağınık bir atkuyruğuyla toplanmıştı ancak bir tutam dışarıda kalmıştı, boynunun yan tarafında sallanıyordu.

Spor ayakkabılarını giyip çimlere doğru atlarken, "Siktir," diye mırıldandı.

"Dikkatli ol, Sulli," diye seslendim.

Lo ışığını kapatıp omzuma sertçe vurdu. "Onunla iyi şanslar."

Gözlerimi devirdim.

"Bekleyin!" Sulli koşarak yanımıza geldi. Bacakları Daisy'ninki gibi uzun ve inceydi. Aslında ikimize de oldukça benziyordu. Sürekli güneşte kaldığı için teni bronzlaşmıştı. Saçları benimki gibi koyu renkti. Çenesi daha sert olsa da dudakları annesininki gibiydi. Narin bir burnu, duygularını yansıtan yeşil gözleri vardı.

Kızım kayarak önümüzde durduğunda nemli saçlarımızı ve terimizi fark etti. Yüzü düşerken, "Baba," dedi ağır bir nefesle. "Beni uyandırabilirdin. Zaten yarı uykudaydım ve *gerçekten* hızlıca hazır olabilirdim." Ben cevap veremeden, "Lo amca, söyle ona," diyerek kardeşime döndü.

Lo kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana baktı. "Evet, Ryke. Onu neden uyandırmadın?" Kahkaha atmak üzereydi. Nedenini zaten biliyordu.

Sulli de nedenini biliyordu.

"Bunu daha önce de konuştuk, tatlım." Ses tonum ona karşı neredeyse her zaman olduğu gibi nazikti. Geçen yaz Calloway Kampı'nda kendi işini yapmasına izin verdiğim ve yüzme, tır-

manma ya da koşma konusunda üzerine gitmediğim için memnun olduğunu söylemişti. Onu kendi haline bıraktığım için mutluydu.

Kampta daha büyük gençlere tırmanma dersleri verirken gösterdiğim tatlı/sert rutinimi görmüştü.

Ancak Sullivan kendini zaten yeterince zorluyordu. Kimsenin motivasyonuna ihtiyacı yoktu.

"Uyku lanet olası derecede sıkıcı," dedi kederli bir iç çekişle. "Neden alarm kurup daha erken uyanamıyorum? Sadece bir saat erken zaten."

Lo bana doğru başını iki yana salladı. "Bir tek senin çocuğun böyle olabilirdi, dostum."

Daisy ile benim oldukça garip bir uyku düzenimiz vardı ve Sulli de bizi taklit etmişti. Şimdi anlık kestirmelerle idare ediyor, sevmediği tüm derslerde -dördüncü sınıf sosyal bilgilerde uyuyordu. Bu yüzden bu yaz alarmını kapatıp günde en az yedi saat aralıksız uyuması gerekiyordu.

Bu da artık onu koşması için uyandıramayacağım anlamına geliyordu. Koşmak istediğini bildiğimden bunu yapmak beni birazcık öldürüyordu.

Elimi başına koyduğumda kocaman gözlerini bana çevirdi. "Sikik yatağa daha erken girersen, yarın sabah bizimle koşabilirsin."

"Beni uyandıracak mısın?" diye sordu. "Lütfen."

"Yedi sikik saat, tamam mı?"

"Evet, biliyorum," dercesine başım salladı. "Yedi sikik saat. Yapacağım."

Kapı açıldı ve içeriden başka bir çocuk çıktı. Çoktan koşu kıyafetlerini giymiş, Örümcek Adam logolu beyzbol şapkasını ters bir şekilde takmıştı.

On iki yaşındaki Maximoff Hale hızla koşarak yanımıza geldi, on üçüncü yaş gününe birkaç ay kalmıştı.

Sulli'nin çözülmüş ayakkabısını bağlamak için eğildim.

"Baba." Sanki artık küçük bir çocuk değilmiş ve onun için endişelenmeyi bırakmam gerekiyormuş gibi söylemişti. Öyle sikik bir şey asla olmayacaktı. "Ben yapabilirim."

Bağcıklarını bağlamak için çömeldi. Bunu yaparken gözlerinde bir gülümsemeyle gözlerime bakıyordu. Çoktan dağınık olan saçlarını karıştırdığımda dudakları kıvrıldı.

Kızımı seviyordum. Siktiğimin dünyasından bile daha çok seviyordum.

Tekrar ayağa kalktığımda Moffy çoktan babasıyla konuşmaya başlamıştı. "Onunla birlikte patikada koşabilirim. Yanımıza ayı spreyi ve ışık da alırız." Çocukları karanlıkta ormanda yalnız bırakmıyorduk. Gerçi Moffy bunu çok güzel bir şekilde pazarlıyordu, bunu da bir tek kelimeleriyle yapmıyordu.

Yirmili yaşlarındaymış gibi ayakta dururken insanı duraksatan sessiz bir olgunluk sergiliyordu. "*Tüm lanet dünyayı sırtında taşıyabilirsin, Maximoff Hale,*" diye düşünmenizi sağlıyordu. Fakat sorumluluk almayı ya da yetişkin gibi davranmayı ne kadar sevse de onun hâlâ bir çocuk olduğunu unutamazdık.

Lily ve Lo onun tüm dünyayı sırtlanmasını istemiyorlardı. Sadece on iki yaşında bir çocuk olarak eğlenmesini diliyorlardı.

Lo başını iki yana sallayarak oğluna baktı. "Görünüşe göre, şu anda patikada lanet olası katil bir kök var. Yani hayatını kurtardığımı düşün."

Moffy'nin çene hatları Lo ile aynıydı. Aynı keskinliğe sahiplerdi. Yeşil gözleri ve koyu kahverengi saçları dışında neredeyse tıpatıp aynı görünüyorlardı. Fakat o Lo değildi.

Yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkararak güldü. "Pekâlâ, henüz ölmek istemiyorum. Özellikle de lanet olası katil bir kök tarafından öldürülmek."

Lo başını salladı. "Berbat bir son olurdu."

Moffy biraz daha gülümsedi ve kuzenine baktı. Sulli bağ-

cıklarını bağlarken ayağıyla onunkini dürttü. "Üzgünüm, Sul. Denedim."

Sullivan ayağa kalktı. "Verandada dama oynamak ister misin?"

"Evet, tabii." Moffy başıyla onu işaret etti. "Oraya kadar yarışalım." Kurnaz bir gülümsemeyle fırladığında Sulli de onu yenmeye çalışarak kararlılıkla peşinden koştu.

Lo ve ben beş dakika içinde esnemeyi bitirdik. Ardından birlikte içeri, büyük mutfağa girdik. Işıklar açık olsa da ortam neredeyse tamamen sessizdi. Kapıyı arkamdan kapattım.

Sadece bir eşofman altı giyen Connor kahve makinesinin fişini takıyordu. Ona doğru yaklaşırken mavi gözleri bizim tarafımıza kaydı. Hepimiz yaşlanmıştık ancak bu adam... lanet olasıca tek bir yaş bile almıyordu. Yıllar onu asla solduramamış, yenememişti. Hâlâ hiçbir şeyle kıyaslanamayan bir özgüvene sahipti, ortamda kurduğu hâkimiyet uyarı alarmı gibi hissettiriyordu. Şafak vaktinde bile bunu fark etmemek mümkün değildi.

Bu arada yalnız da değildi.

Omzunda uyuyan üç yaşındaki bir kız çocuğunu tutuyor, sadece tek elini kahve yapmak için kullanıyordu. Pembe çiçekli pijamasını giymiş kız omzuna salyalarını akıtıyordu.

Lo su almak için buzdolabına ilerledi.

Ben de bozuk gibi görünen kahve makinesiyle uğraşan Connor'a yardım ettim. Yan yana duruyorduk, aramızda yalnızca iki santim boy farkı olsa bile ikimiz de ne kadar zıt olduğumuzun farkındaydık. Hayatı nasıl farklı hızlarla ve yollarla yaşadığımızın bilincindeydik.

Ben onu önemsemekten asla vazgeçmemiştim, o da bana bilgeliğini göstermeyi hiç bırakmamıştı.

Sabahın sessizliğini sevdiğimi biliyordu, bu yüzden beni hiç rahatsız etmedi. Ben de kahveyi sevdiğini bildiğimden bu berbat şeyi onarmaya çalışıyordum.

Birbirimizi anlıyorduk. Daisy'nin zamanında bana anlattığı bir teoriyi hatırladım. En çok çaba ve zaman gerektiren ilişkiler, günün sonunda en güçlü ilişkiler haline geliyordu.

Belki de haklıydı.

En kısık sesimle, "O iyi mi?" diye sordum. Makineyi açmaya çalışıyordum ama ışıklar yanmıyordu.

Connor yatıştırıcı bir şekilde kızının sırtını ovdu. "Dün gece biraz korktu ve iyi uyuyamadı," diye fısıldadı. Yeni yürümeye başlayan çocuk, kızıl dalgalı saçlarındaki güllü tokalarla sızmış durumdaydı.

Connor'ın annesi de kızıl saçlıydı ama Audrey Virginia Cobalt'ınki gibi havuç turuncusu değildi. Babasının omuzunda sızmış haldeyken bile lanet derecede sevimliydi.

Jane'in doğumundan dokuz yıl sonra Rose nihayet bir kız çocuğu daha dünyaya getirmişti. Connor ve Rose verdikleri sözü tutmuş, ikinci kızları dünyaya geldikten sonra çocuk sahibi olmayı bırakmışlardı.

Audrey onların en küçük ve son çocuğuydu. Cobalt ailesini tamamlayan kızdı.

Bozuk kahve makinesini bırakmak zorunda kalınca, "Neyden korkmuş?" diye sordum fısıldayarak. Depoda yedeği olabilirdi. Sonra bakacaktım.

"*Büyük ve korkunç bir öcüden*," diye aynı şekilde karşılık verdi Connor. "Onun kelimeleri."

Lo bana bir su şişesi uzattı. "Bu öcü de neyin nesi? Benim çocuğum da dün gece aynı şey yüzünden ağlıyordu."

Suyumun kapağını açtım. "Hangi çocuk?"

Lo'nun bir sürü çocuğu vardı.

"Kinney." En küçük kızıydı, o da Audrey gibi üç yaşındaydı.

"Kurgusal bir canavar," dedi Connor. "Eliot Alice Cobalt'ın hayal gücünden çıkmış." Demek ki küçük çocukları bir hayalet hikâyesiyle kasıtlı olarak korkutuyordu.

Cobalt erkekleri.

Hepsinin damarlarında bir çeşit şeytanlık dolaşıyordu. Beckett hariç hepsinde bu vardı.

Bir yudum su içip onlara "*birazdan döneceğim*" dercesine başımı salladım. Kahvaltıya yardım etmek için dönecektim. Ben uzaklaşırken fısıltıları arka planda kaybolsa da söyledikleri her neyse, "*aşkım*" ve "*sevgilim*" kelimeleriyle bittiğinden emindim.

Ev halkının kalanı hâlâ uyuyordu. Karanlık ve boş geniş oturma odasının önünden geçerken kapalı balkonlara göz attım. Kimse kardeşlerini kızdırmak ya da kuzenlerinin peşinden koşmak için bağırıp çağırmıyordu.

Sadece hareketsizlik ve lanet olası sessizlik hâkimdi.

Merdivenleri çıkarken başka biri daha uyandı. Kim olduğunu anlamam bir saniyeden daha kısa sürdü. Her zaman pastel renklerde -pembeler, maviler, sarılar, morlar ve yeşiller- giyinen ve yorgun görünen Jane Eleanor Cobalt merdivenden iniyordu. Kahverengi kıvırcık saçları taranmamış ve karışıktı. Alnında üzerinde "*miyav*" yazan deniz mavisi bir göz bandı vardı. Zebra çizgili bir kazak, püsküllü diz hizasında çoraplar giyiyordu.

Kıyafetleri asla birbirine uymasa da bu onu asla değiştirmeye itmiyordu.

Janie'nin yanaklarının ve burnunun üstündeki çillerle annesinin tıpatıp aynısı olduğunu söyleyemezdim. Uzun yüzünde ve yapısında Rose'u görüyordum ama o şüphesiz her iki ebeveyninin karışımıydı.

Janie ciğerlerine bir nefes çekip kollarını başının üzerine uzattı. "Kahve mi o?" diye sordu bana en yumuşak sesiyle.

"Makine bozuk."

Kaderine boyun eğmiş gibi iç geçirdi. "Merde." *Kahretsin.*

Janie son bir yıldır Fransızca küfrediyordu. Merdivenlerden geçerken gözlerinde bir soru belirdi. "Moffy nerede?"

"Dışarıda dama oynuyor."

Tıpkı annesi gibi merdivenlerin geri kalanını çok aileli bir göl evinin oturma odasına değil de sikik bir kraliyet şatosuna giriyormuşçasına indi. En iyi arkadaşını bulmak için dışarı çıkışını izledim.

Ardından ikinci kata ilerledim.

Beni bir şey için kandırmaya çalışabileceğini düşünmüştüm. Janie'nin insanların gözünü boyamaya çalışmayı sevdiğini söyleyebilirdim ama tüm kızlar bana bunu yapıyordu.

Dün Lo benim enayi olduğumu söylemişti. Sekiz yaşındaki kızının keçeli kalemle koluma bir uzaylı, yanağıma da yıldız çizmesine izin vermiştim. Eğer Luna Hale alnıma bir uzay gemisi çizmek isteseydi, muhtemelen "*Gözüme gelmesin yeter,*" derdim.

Eh, belki de söylediği doğruydu ama ciddi bir şey söz konusu olduğunda çocuklarla aramdaki çizgiyi her zaman korurdum. Buradayken telefon ve internet yoktu, bu sorgusuz uygulamalarını sağlayacağım bir şeydi.

Tüm çocukların medyadan zihinsel olarak uzak kalmaya ihtiyaçları vardı. Bu onları sağlıklı tutuyordu. Birçoğu telefonlarını aldığımızda bize karşı bile çıkmıyordu. Hem böylece yanlışlıkla yerimiz hakkında paylaşım yapmalarını da engelliyorduk.

Burası huzur içinde var olabileceğimiz *tek* yerdi. Paparazzi yoktu. Kaos yoktu. Sadece hep birlikte, dünyanın bir yerinde özgürce yaşıyorduk. Sıradan şeyler yapıyorduk. Birlikteydik.

Koridorda yürümeye devam ettim, belli bir kapıya ulaşmadan önce fazla ilerlememiştim. Kapı aralıktı. Aslında yatak odalarının çoğunun kapısı aralıktı. Başımı iki yana salladım. Hayalet hikâyesi birkaç çocuktan daha fazlasını korkutmuş olmalıydı.

İçeri süzüldüm, bavullarımız henüz açılmamıştı. Kıyafetler ve battaniyeler odanın her tarafına dağılmış, ayı desenli halı ve kütük çerçeveli yatağın her tarafına saçılmıştı. Parkelerin üzerine yarım torba köpek maması dökülmüştü. *Siktir.*

Ayağım mamayı ezerken yorganın altındaki iki bedeni gör-

düğümde donup kaldım. Biri kıpırdanırken, diğeri derin uykuda kaldı.

Yatağın ucuna kıvrılmış, on üç yaşındaki beyaz Sibirya kurdumuz bana gözlerini kırpıştırarak baktıktan sonra tekrar gözlerini kapattı. Nutty'nin artık sıçramak, koşmak ya da oynamak için pek enerjisi olmasa bile halinden memnun görünüyordu.

Olabildiğince sessiz bir şekilde ayakkabılarımı çıkarıp yatağın bana ait tarafına yaklaştım. Daisy başını yastığa koymuştu, sarı saçları çılgın ve vahşice etrafa yayılmıştı. Yorgun gözleri şimdiden bana gülümsüyordu.

Ciğerlerim resmen dolup taşıyordu. Sadece onun güzel bakışlarına karşılık verdim. Beni kendine doğru çekiyordu. Olmak istediğim yer tam orasıydı.

Bunu biliyormuş, beni aynı derecede ve aynı şekilde seviyormuş gibi gülümsedi. "Hey sen," diye fısıldadı.

Yavaşça yatağın üzerine tırmanıp yorganın altına girdim. "Selam," diye fısıldayarak karşılık verdim.

Gözleri terli bedenimde ve nemli saçlarımda dans ederken gülümsemesi genişledi. Uzanıp tıraşsız çeneme dokundu.

"Benim kurdum," diye esnedi.

O an sadece, "*Daisy Petunia Meadows sekiz-on saat arasında uyuyabiliyor. Rüya görebiliyor. Siktiğimin huzurunu hissedebiliyor,*" diye düşündüm. Uzun zaman almıştı ama sonsuza kadar sürmemişti. Geçip gitmişti.

Aramızdaki küçük tümseğin üzerinden eğilerek Daisy'nin önce yanağım sonra dudaklarını öptüm. "Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadım.

"Hımm, mutlu." Ben hafifçe üzerine doğru eğilmişken parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. Yeşil gözlerinin parlamasını izledim. "Sen benim kocam olmalısın," diye mırıldandı.

"Neden?" Kirli ya da terli olduğumla ilgili bir şaka yapacağını düşünüyordum.

Onun yerine, "Çünkü bunu bana her sabah ve her gece soruyor," diye cevapladı. Saçlarımı biraz daha sert kavrarken sanki "*durma*" diyordu. *Bana hep nasıl hissettiğimi sor.*

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi?"

"Ah, evet öyle." Yüz hatlarında "*seni seviyorum*" yazıyordu ve ben de aynı şekilde sevgimi ifademde taşıyordum.

Daisy'nin yanına geçip kollarımı ona dolamak üzereyken aramızdaki küçük tümsek kıpırdanmaya başladı. Aynı anda yorganı indirdik.

Mavi, yunus desenli pijama takımı giymiş olan dört yaşında bir kız çocuğu göğsüne peluş bir deniz kaplumbağasını bastırmıştı. Bizi görür görmez sanki tüm o lanet zaman boyunca uyanıkmış gibi kıkırdamaya başladı.

Daisy yalandan şaşırmış gibi yaptı. "Yatağımızdaki de kim?" Yorganı kızın kafasına attığında kız keyfini gizleyemeyip tekrar kıkırdadı.

Bu ses karşısında gülümsememi hiç engelleyemiyordum.

Yine şaşırmış gibi yaparak, "Ryke," dedi Daisy. "Sanırım yatağımıza bir hayvan girmiş." Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Kaşlarım tekrar kalktı. "Belki onu hayvanat bahçesine göndermeliyiz."

"Hayır!" diye bağırdı kız kahkaha atarken.

"Bir de sadece yaban mersini yedirmeliyiz," diye ekledi Daisy tehditkâr bir sesle.

"Hayır!" diye bağırdı kız ve *yaban mersini* kelimesine karşı öğürdü.

"Ayrıca lanet olası deniz kaplumbağası Simon'ı bir daha asla görmemeli," dedim onlara.

Küçük kız dehşetle kesik bir nefes aldı. "Hayır!"

"Ya da," diye önerdi Daisy. "Bu hayvanı özgürce koşabileceği *vahşi doğaya* gönderebiliriz."

"Evet!" dedi heyecanla ayaklarını sallayarak.

Yorganı küçük kızın üzerinden çektik ve Daisy'yle birlikte onu gıdıklamaya başladık. Cıyaklayıp ileri geri yuvarlandı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ben Winona'yım!" dediği anda durduk. "Ben Winona'yım! Winona! Bir hayvan değilim!"

Daisy, Winona'nın yüzüne düşen saçlarını geriye doğru taradı. Kızımızın saçları Daisy'nin doğal saçlarıyla aynı renkteydi. Bu çocuk adeta annesinin kopyasıydı.

Winona Briar Meadows.

Rose'un kalbi ve cömertliği sayesinde bir kızımız daha olmuştu. Daisy'nin dondurulmuş yumurtaları, benim spermim şükürler olsun ki tutmuştu ve taşıyıcı annelik de işe yaramıştı. Rose bebeğimizi doğurmuştu. Connor, Rose, Daisy ve ben birbirimize bağlı bir şekilde dokuz ay geçirmiştik. Bunun sonucunda da aramızda kopamayacak bir bağ oluşmuştu.

Sullivan atkuyruğunun yarısı tokadan fırlamış bir halde kapı aralığından süzülerek yatağımıza atladı. Dama oynamayı bitirmiş olmalıydı. "Hey, bücür," dedi Winona'ya. Sonra kız kardeşinin pijama üstünü kaldırıp karnına üfledi.

Winona güldü. "Sulli!"

Sulli de gülümsedi ve Daisy'nin yanına yuvarlandı. Daisy'nin kollarını büyük kızımıza dolamasını izledim. Sulli başını kaldırıp burnunu Daisy'ninkine sürterek onu selamladı.

Tüm kızlarım buradaydı.

Bu benim ailemdi ve bu odada en ufak bir sevgi eksikliği olmadığına yemin edebilirdim. Büyürken tecrübe ettiğim her şeyden daha büyük ve daha güçlüydük. Sadece, "*Bu benim hayatım,*" diye düşündüm. *Bu benim lanet olası hayatım ve yalnız değilim.*

Her bir anını, özellikle de onlarla olanları seviyordum. Sullivan esnedi, bu Winona'nın da esnemesine neden oldu. Ardından Daisy de onları taklit etti.

Yataktan kalktım. "Hepiniz lanet uykularınıza geri dönmeye çalışın," dedim onlara.

Gözlerini kapatıp tekrar uykuya dalan tek kişi Winona oldu. Sulli spor ayakkabılarını tekmelerken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Kapıya doğru ilerlememi izliyordu.

"Aya," diye dalga geçti Daisy. Gülümsemesi yara izini esnetiyordu.

"Ancak sen orada olursan, Calloway."

"Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim," diye fısıldadı Daisy.

Yanlarından ayrılmakta tereddüt etsem de saat yediye yaklaşıyordu. Hepsini tekrar görecektim. Bu son anımız değildi. Son görüntü, son resim... Yine de bu anı sanki öyleymiş gibi hatırlıyor ve olduğu gibi yaşıyordum.

Winona diğer taraflarında uyurken Sulli ve Daisy'nin birbirlerine doğru dönerek sessizce konuşmalarını izledim. Kendimi onlardan ayırıp karanlık koridor boyunca yürüdüm.

Kapısı aralık olan ikinci odaya göz attım.

Altı yaşındaki Ben Pirrip Cobalt en üstteki ahşap ranzadan yarı sarkmış bir haldeydi. Yorganın yarısı da onunla birlikte sallanıyordu, derin uykusunda hafifçe horluyordu.

Alt ranzadaki çocuk kehribar rengi gözlerini yumruğuyla ovuşturduktan sonra yastığına geri döndü. Beş yaşındaki Xander Hale tüm çocuklar arasında en fotojenik yüze sahip olandı. Onu ilgi odağı olmaktan uzak tutmak zor olmuştu. Lo, Xander'ın göl evine gelmek için gün saydığını söylemişti.

Hale çocukları arasında üçüncü doğandı. Maximoff, Luna, Xander ve Kinney.

Çocuklar uyanmaya başladığında daha rahat uyumaları için kapılarını yavaşça kapattım. Bir sonraki karanlık yatak odasında dört ahşap ranza vardı, hepsi uyuyan çocuklarla doluydu.

Üst ranzalardan birinde Charlie Keating Cobalt uyuyordu. On yaşında olmasına rağmen Janie ve Moffy ile aynı sınıftaydı, iki sınıf atlamayı seçmişti. Aslında daha üst seviyeye de atlayabilirdi.

İkinci üst ranzada sekiz yaşındaki Eliot Alice Cobalt yatıyordu. Yastığını *Shakespeare* trajedi ve komedilerinin yıpranmış kitaplarıyla paylaşıyordu. Aralarında sadece on bir ay fark olan küçük kardeşi ise aşağıda uyuyordu.

Tom Carraway Cobalt yorganını başının üstüne çekmiş, dünyayı dışlayarak uyuyordu.

Tıpkı diğer oda gibi bu odanın da kapısını nazikçe kapattım. Şu an evdeki Cobaltlardan biri bile eksik olsaydı, onların kişiliklerinin birinden bile mahrum kalsaydık her şey fazlasıyla tuhaf olurdu.

Beş erkek. İki kız.

Connor ve Rose'un toplamda yedi çocuğu vardı. Bir imparatorluk kurmuşlardı.

Eğer isteselerdi sekizinci çocuğu da yapacaklarını hepimiz biliyorduk. Bir zamanlar umdukları buydu. Fakat Rose bunun yerine Winona'yı doğurmaya zaman ayırmıştı. Daisy ve benim için geleceklerini değiştirmişlerdi. Bu sikik şeyin bizim gözümüzde ne anlama geldiğini kelimelerle ifade edemezdim ama onların sevgisini asla unutmayacaktık.

Winona'yı kucakladığımız her an bunu hissediyorduk.

Tekrar aşağı indim. Yarın ev kalabalık olacaktı. Maria yirmi yaşına yeni basmıştı, bir filmin çekimlerini bitirmişti ve Los Angeles'tan geliyordu. Daisy filmin adını söylemişti ama ne bok olduğunu hatırlamıyordum.

Maria'nın gelişi en çok Janie'yi heyecanlandırıyordu. Küçük çocuklar da Willow'un gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Hepimiz onu sık sık görsek de Londra'ya *Superheroes & Scones*'u açtığından beri İngiltere ve Philadelphia arasında gidip geliyordu.

Çocuklar özellikle Willow konusunda değil, yanında getireceği küçük kız konusunda heyecanlılardı.

Vada Lauren Abbey.

Garrison, Willow'la üniversiteden mezun olduğu yıl evlenmişti. O da en az kız kardeşim kadar bu ailenin bir parçasıydı. Hatta Connor'ın yatırım yaptığı *Dördüncü Derece* çizgi roman evreninden yola çıkarak dünyanın en kâr getiren video oyunu serilerinden birini yaratmıştı.

Merdivenlerin dibinde, boş oturma odasının önünden geçtim. Yere kadar uzanan pencereler öncesinden daha aydınlık bir gökyüzünü sergiliyordu. Saati kontrol edip mutfağa ilerledim.

Lily buzdolabının yanında panda tulumu giymiş uykulu bir bebeği tutarken Lo ile sessizce fısıldaşıyordu. Lo'nun yüzünde yarım yamalak dinliyormuş gibi bir ifade vardı, aslında karısının ne kadar sevimli olduğunu düşünüyordu. Özellikle de kollarında kızlarını tutarken başka bir şeye odaklanamıyordu.

Devamında neler olacağını bildiğimden izlemek için beklemedim. Lo, öpecekmiş gibi Lily'ye eğilip dilini kulağına sokacaktı. Lily de sertçe adını fısıldayarak Lo'nun omzuna vuracaktı.

Sonra Lo canı acımış numarasıyla yüzünü buruşturacaktı.

Birlikte kaç yıl geçirdiklerini hatırlayıp birbirlerine aşkla bakacaklardı. Hayatlarının ne kadar ilerlediğini, paylaştıkları aşkın yoğunluğunu hatırlayacaklardı.

Onların aşkı hiç değişmemişti. Hepimiz bunun için lanet olası dünyaya şükrediyorduk. Çünkü Lo olmadan Lily, Lily'siz de Lo olmazdı.

Kahve demliğinin yanında siyah ipek sabahlığıyla duran Rose'u fark ettim. Makineyi tamir etmeye çalışıyordu ama Connor bir şeyler fısıldayarak onu bozuk şeyden uzaklaştırdı. Sarı-yeşil gözlerinin ardındaki ateşle Rose yıllar boyunca azıcık bile değişmemiş gibi görünüyordu. Aynı derecede ölümsüz hissettiriyordu.

Aynı derecede dayanıklıydı.

Bu konuda da eşit olmaları şaşırtıcı mıydı? Bana hiç öyle gelmiyordu.

Yan kapıya ulaşabilmek için yanlarından geçtim. Birbirlerinin dudaklarında eşlerinin ismini görebiliyordum. *Richard.*

Rose.

İkisinin de gözlerinde savaş ve aşk vardı.

İkisi de savaş planlarına ve lanet zekâlarına kendilerini kaptırmıştı. Şu an Audrey, Connor'ın kollarında uyuduğu için fısıltıdan daha yüksek bir tonda konuşamıyorlardı. Savaş aşka dönüşürken yarattıkları şeye karşı duydukları sevgiyi görebiliyordum.

Yedi çocuk.

Onların ailesi.

Connor boştaki eliyle Rose'un başının arkasını kavradı. Onun delici gözlerine bakıyordu. Ardından karısınm alnına sevgi dolu, nazik bir öpücük kondurdu. Connor bir zamanlar sahte olduğuna inandığı hislerle dolup taşıyordu.

Rose'un bakışları bir parça yumuşadı ve kocasına duyamayacağım bir şeyler fısıldadı.

Yan kapıya çoktan ulaşmıştım, bu yüzden ne konuştuklarını duymak için kendimi zorlamadım. Hepsi arkamda solup giderken dışarıda kayboldum. Ortam sessizdi, gerçekten çok sessizdi. Dünya daha yeni yeni uyanmaya başladığı sırada ben eski yerime dönüyordum. *Tepeye.*

Kırmızı ahşap sandalyelerin yanma ulaştım. Çimlerin üzerine oturup dizlerimi büktüm ve dağları inceledim.

Her hafta tırmanıyordum, *Fizzle* tarafından desteklenmeye de devam ediyordum. İnsanlar arada sırada tekrar serbest tırmanış yapıp yapmayacağımı merak ediyorlardı. Yapıyordum fakat eskisi gibi değildi. Beni öldürebilecek hiçbir şey yoktu. O sikik rotaları artık o şekilde arzulamıyordum. Yirmi yaşında

sevecek çok daha az şeyim varken yaptığım tırmanışları istemiyordum.

Hayata saatte iki yüz kırk kilometre hızla gitmeye devam ediyordum ama aynı zamanda ertesi gün de uyanıyordum. Bunu görmek için...

Tam burayı.

Şu anı.

Karanlık gökyüzü aydınlanırken ellerimi saçlarımda gezdirdim. Dağın zirvelerinin arkasından turuncu bir parıltı yavaşça yükselerek bugünün varlığını kabul ediyordu. Çimleri ezen adım sesleri duyuldu, ben kimin geldiğine bakamadan Daisy yanımda belirdi. Konuşmadan bacaklarımın arasma kaydığında sırtı göğsüme yaslanana kadar onu yukarı çektim. Kollarımı ona doladım, ikimizin de gözleri ufuktaydı.

Yanımıza iki kişi daha katıldı. Lo tek kelime etmeden birkaç metre uzağa, Lily de kocasının tam yanma oturdu. Sıkıca birbirlerine sarılmışlardı. Sıcak renkler manzarayı boyamaya devam ederken bakışları sessiz bir şekilde bizimkileri takip etti.

Connor hiç ses çıkarmadan dışarı çıktı ve yakınımdaki kırmızı sandalyenin yanında durdu.

Elleri ceplerindeydi. Rose ona ulaşırken topukluları çimlere batıyordu. Kocası elini uzattığında sıkıca kavradı. İkisi de dönüp ufuk çizgisini izledi. Etrafımızı saran hava hafifti.

Tüm yüklerden arınmıştı.

Altımız da gözlerimizi doğan güneşe çevirdik.

Hep hatırlayacağımız lanet olası anlar ve asla unutmayacağımız insanlar vardı. Turuncu ışık bizi sarmalarken tüm gerginlikler uzaklarda, çok uzaklarda uçuyordu. Hissettiğimiz onca şey, tüm yaşadıklarımız birbirimize duyduğumuz sevginin karşısında teslim olmuştu. Birlikte geçirilen ömürler, günler ve dakikalar karşısında...

Güneş tenimizi ısıtırken ileriyi izledik.

Sessiz ve mutlu bir huzur içinde yaşayıp nefes almaya devam ettik.

Teşekkür

Vay canına. Bitti mi? Bu gerçek mi? Sanırım önümüzdeki on yıl boyunca kendimize bunu soracağız. *Addicted* Serisi hayatımızın büyülü bir bölümünü tanımladı. Dokuz kitap, altı kişi ama çok daha fazlası vardı, bu sizsiniz. Okurlarımız, dostlarımız... bizim *Fizzle Force* dediğimiz grup. Bu karakterlere, kelimelerimize duyduğunuz sevgi başka her şey yitip gittikten sonra bile kalplerimizde uzunca bir süre var olmaya devam edecek. Beş yıl sonra her şeyin başlangıcını düşüneceğiz. Bizler sadece büyük bir hayale sahip olan hayalperestlerdik. Sizin de inandığınız vahşi, çılgın bir hayalimiz vardı. Bize inandığınız için teşekkür ederiz. Bunca yıl sonra bile yanımızda olup bizi desteklediğiniz ve bizden vazgeçmediğiniz için...

Güzel, sert annemize teşekkür etmek istiyoruz. Sen bizim Rose Calloway'imiz oldun, on santimlik topuklu ayakkabılarınla bizi güçlendirmek için her zaman yanımızdaydın. Yolculuğumuz boyunca çok büyük bir destek, her son teslim tarihinde ise çok büyük bir yardımcıydın. Tıpkı Lily'nin, Rose'a koşabileceği gibi ne zaman yardıma ihtiyacımız olsa sana koşabileceğimizi biliyoruz. Seni çok seviyoruz.

Jenn Rohrbach'a. En başından beri hiç kimseyken bile bize *süperstar* gibi baktığın için teşekkür ederiz. *Fizzle Force* denen

Ninova

bu güzel ekibi bir araya getiren kişi olduğun için. Bir Facebook grubunu nasıl yöneteceğin hakkında en ufak bir fikrin yokken dahi sırf bize inandığın için elinden geleni yaptın. Umarız bir gün nezaketinin derinliğini fark edersin çünkü bu çok güzel, çok değerli ve sadece bize değil, çok daha fazla insana dokundu.

Lanie'ye. Ah, Lanie. Sana olan sevgimiz asla azalmayacak. Tutkun, kalbin, *Fizzle Force*'u canlı, enerjik ve en sevgi dolu hayran gruplarından biri olarak tuttuğun için sana teşekkür ederiz. Senin kadar tatlı ve cömert bir insana nasıl layık olduğumuzu merak ettiğimiz pek çok gün oluyor. Bu yolculuğa sen olmadan başladığımızı hayal bile edemiyoruz.

Bir sonraki teşekkürümüz Siiri'ye. Hiç bitmeyen dostluğun için teşekkür ederiz. *Coballoway* terimini ürettiğin için. Yayıncılığa başlamadan önce bizimle olan ve bize inanan nadir dostlardan biri olduğun için. Bu yaptığın, şu ana kadar edebileceğimiz tüm teşekkürlerden daha fazlası ve aslında hiçbir kelimenin anlatamayacağı kadar değerli. Gelecekte ne olursa olsun, yüreğindeki tutku ve sevgiyle ateş saçacağını biliyoruz.

Şimdi de Jae'ye. Muhteşem desteğin, güzel grafiklerinle Lily ve Lo'ya sahip çıktığın için teşekkür ederiz. Çok fazla sevgiye ihtiyaçları vardı ve sen onları hiç yalnız bırakmadın.

Amy ve Bella (Lili) Love'a. Goodreads'te *Fizzle Force* için bir yer oluşturduğunuz ve hiçbir zaman uzaklaşmadığınız için teşekkür ederiz. Bizim için yaptıklarınıza minnettarız, sizi hep seveceğiz.

Kitaplarımızı yabancı yayıncılara ve *Audible*'a tanıttığı için Alexis'e teşekkür ediyoruz. *Audible* ekibine ve tüm seslendirme sanatçılarına sıkı çalışmaları, ayrıca *Addicted* Serisinin ruhunu sesli olarak yakalamayı başardıkları için teşekkürler.

Her *Addicted* Serisi turundaki tüm blog yazarlarına teşekkür ediyoruz. Her biriniz için çok minnettarız. Seriye fazladan bir kalp atışı eklediniz ve hepinizi tek tek listelemek için yeterli ye-

rimiz olmasa da bu sizi daha az sevdiğimiz anlamına gelmiyor.

İtalyanca, Fransızca ve İspanyolca çevirileri için Olivia Danieli, Alice Tort ve Silvana Reyes'e çok teşekkür ederiz. Üçünüzün de büyülü yanı bu kitapların hayranı olmanız. Ruhunuz bu sayfalarda ve siz olmasaydınız bu güzel dilleri ön plana çıkaramazdık.

Uzun, çok uzun zaman önce seriye ilk başladığımız, *Senden Ayrı* zamanlarında Ryke & Daisy'ye sevgisini dile getiren sadece tek bir kişi vardı. Teşekkürler, Sue. Onları sevdiğin için teşekkür ederiz. Bizi sevdiğin için. Raisy'nin var olmasının en büyük nedeni, pek çok insan onlardan vazgeçerken senin vazgeçmemendir. Öyle bir zaman olduğunu düşünmek şu anda garip olsa da gerçekten vardı. Oysa sen oradaydın. Biz de seni duyduk. Çok teşekkür ederiz.

Şimdi hızlandığımız için bizi bağışlayın lütfen. Bu bizim için en zor kısım. Listelemek istediğimiz o kadar çok isim, teşekkür etmek istediğimiz o kadar çok insan var ki... Bu serinin bu kadar uzun sürmesi için büyük bir sevgi ordusu gerekti. Ancak sadece bir avuç isim için yerimiz var. *Fizzle Force* dediğimizde *seni* kastettiğimizi bil lütfen. Evet, seni. Tek kelime etmemiş olabiliriz ama buraya kadar gelmeyi başardın. Dokuz kitap boyunca. Bu karakterleri sevdin. Sen de *Fizzle Force* denen bu güzel şeyin bir parçasının. Bunu sakın unutma, olur mu?

Her birinizden bir parçanın bu sayfalarda kaldığına inanmak istiyoruz çünkü hepiniz bizi etkilediniz. Bize yardım ettiniz. Moralimizi hiç olmadığı kadar yükselttiniz. Hepiniz bizim dünyamızın süper kahramanlarısınız. Teşekkür ederiz. Kalbimizin en derinlerinden, bu yolculuk ve boyun eğmeyen sevginiz için çok teşekkür ederiz.

Henüz bitmedi. Ne, yoksa şimdiden ağlamaya mı başladın? Bu bir dönemin sonu olabilir ancak bir diğeri başlayacak. Bizimle yeni bir maceraya hazır mısın? Nereye gidersek bizimle

gelecek misin? Biz sana yol göstereceğiz. Sen yeter ki gözlerini güneşten ayırma.

xoxo

Krista & Becca